

அந்தப்புரம்

தாமரை
மணாளன்

அந்தப்புரம்

1. விழிப்போர்

புலிக்கொடி ஒளியீசு, புலனமெல்லாம் புகழ் மனக்கும்
அந்தப் பொன்னிவளர் சோழர் பெருநாட்டில்—இந்த வரலாறு
தொடங்கும் காலத்துக்கு முன்பே—அதாவது பல நூறு
ஆண்டுகளுக்கு முன்பே—

கங்கையையும் கடலையும் வென்று கடாரிப் புகழ்
சேர்த்த ராஜேந்திரர்களும் தோன்றியதண்டு; கல்லண்ண
கட்டி காவிரியை அடக்கிய கரிகாலர்களும் தோன்றியதண்டு.

ஆனால், அன்று அந்த சித்திரைப் பெளர்ணமி
நாளன்று சோழ நாட்டுச் சூலைகள் கொள்ளாமல், அரவார்ப்
பெருவெள்ளமாகப் பெருகி ஓடிக்கொண்டிருந்த மனிதநதி
களைக் கட்டுப்படுத்தக் கரைகள் இல்லை; அனைகள்
இல்லை. அவர்களுடைய உள்ளத்தில் பெருகி ஓடிக்கொண்
டிருந்த உற்சாகப் பெருவெள்ளத்தை அளவிடக் கருவிகளும்
இல்லை; வர்ணித்து உவமிக்கக் கவிஞர்களில்லை.

அடேயப்பா! என்ன அந்தக் கோலாகலம்...? எங்கு
பார்த்தாலும் வண்ண வண்ணத் தலைப்பாகைகள் மின்னும்
வாழிபத் தலைகள்...! அவர்கள் முகத்தில் ஒளியிடும் பிரகாசப்
புன்னகைகள்...!

ஒருவேளை எங்காவது போர் நடக்கிறதா, என்ன? போர் என்றால்தானே, அந்தச் சோழநாட்டு வீரர்களின் முகங்கள் இவ்வளவு பிரகாசமாக இருக்கும்...?

ஆனால் கூர்ந்து பார்த்தால், அப்படியும் தோன்றவில்லையே...? இளங்காணையர் கூட்டத்தோடு இணைந்து நடக்கும் கொடியிறை ஏந்திழையர் கூட்டமும் தென்படுகிறதே...பெண்களையும் துணை சேர்த்துப் போர்க்களம் செல்லும் கோழைகள் அல்லவே அந்தச் சோழ வீரர்கள்... அதனால் அவர்கள் நிச்சயமாகப் போர்க்களம் போகவில்லை என்று தெரிகிறது...

ஆனாலும் அங்கே வித்யாசமான போர் ஒன்று நடக்கத் தான் நடக்கிறது, அதுதான் வழிநடக்கும் காளையருக்குத் துணைநடக்கும் கன்னி இளமன்களுக்கும் இடையே நடக்கும் விழிப்போர்...மோகப்போர் என்னதான் வீரதிரப் போர் மறவர்களாக இருந்தாலென்ன? பாவம் அந்த வீரர்கள்! அங்கு நடக்கும் அந்த மோகப் போரில் அடிக்கடி மெய் சோர்ந்து மயங்கிப்போய் விழுகிறார்கள்...அந்த வீரர்களுக்கு ரொம்பவும் பாதகமாக ஆமைந்திருந்தது பெண்களின் உடைகள்தான்!

சங்ககாலத்திலேயே சீனத்தில் இருந்தும் யவனத்திலிருந்தும் வரும் பட்டாடைகளைப் பழந்தமிழ்ப் பெண்கள் விரும்பி வாங்கினாலும், அவர்கள் அவற்றைப் பெரும்பாலும் இடையிலே மட்டுமே 'கொச்சம்' வைத்து அணிவர். மேலாடையுடுத்தித் தம் மார்பை மறைக்கும் வழக்கம் அந்நாட்களில் மங்கையர் மத்தியில் இல்லை. "ஆனால், தம் பூங்குருத்து முன்னறகு லாவண்யங்களைப் பட்டும் படாமல் மறைக்க (அதாவது காளையர் கண்கள் பட்டாலும் அவர்களின் உயிர்கள் வீழ்ந்து படாமலிருக்க) மார்புக்கச்சு மட்டும் அணிவதுண்டு. சிற்சில சமயங்களில் மட்டுமே மேலே

*கொச்சம்

உத்தரியம் போட்டுக்கொள்வார்கள். அரசியல் முதல் அனைத்துப் பெண்களுமே தம் உடல் வனப்பையும் செழிப்பையும் அப்படியே எடுத்துக்காட்டுமளவிற்கு மிகமிக சிமில்லிய ஆடைகளையே அணிவார்கள். இடையிலே அணியும் ஆடைகூட முழங்கால் அளவே ஆமைந்திருக்கும்...

இப்படி உடையணிந்து அழகுச் சிறப்பங்களாக அருகிலேயே அசைந்தாடி நடந்து கொண்டிருந்தால், அனுதாபத்துக்குரிய அந்த ஆண் நெஞ்சங்கள் ஏன் சோர்ந்துபோக? போதும் போதாதற்குப் பொன்னிவள நாட்டின் மண்வளமும் செழிப்பும் அந்தக் கன்னியரின் மேனிவளப்பில் மின்னின. மதர்த்துச் செழிக்கும் அந்த அழகுடை மங்கையரின் கணுக்கால் தண்டை வெண்மையாய் மின்ன, காலறகு ஒளிக்கொழியாக நடக்கும்போது, இளநீர் நிறைந்த தென்னஞ்சோலையும் கதலித்தோட்டமும் தான் பளிச்சென்று நினைவுக்குவரும், அந்த மருத நிலத்துச் சோணாட்டு வீரர்களுக்கு...

இந்த மோகப் போரைத் தாங்க முடியாமல் சாலைமீலிருந்து பக்கவாட்டில் பார்வையைத் திருப்பினாலோ, குனிந்து கழனிகளில் வேலைசெய்யும் கார்முலாரின் கத்தரத் தோற்றங்கள் அவர்கள் ஓடியாடி அசைந்தோடும்போது, உள்ளத்தில் கிளர்ச்சியூட்டும் பின்னழகுத் தோற்றங்கள்... கொடுமை, கொடுமை! அந்தக் காளை நெஞ்சங்களுக்கு ஏற்பட்ட அந்தக் 'கரும்பு வில்' போராட்டங்கள் சோதனையிலும் சோதனைதான்! இருந்தாலும் அவர்கள் தான் போரஞ்சா வீரர்கள் ஆயிற்றே...! அந்த மன்மதப் போரிலும் மார்புக் காயம் பெறத் துணிந்தவர்களாய், நெஞ்சம் திமிர்ந்து புன்னகை ஒளி சித்தத் துள்ளி நடந்துகொண்டுதான் இருந்தார்கள்...

சாலைகளில் இப்படி மனப்போர் நடத்தி மகிழ்ந்து நடக்கும் இளைஞர் கூட்டங்கள் மட்டுமா? மல்லிகைக் காடாக மலர்ந்து சிரிக்கும் மழலைச் செல்வங்களை அவனைத்து

வரும் தாய்கள், தலை மக்கள், முதுமையிலும் தளர் தடையுறா விழுப்புண் வீரப் பெரு மக்கள்... அனைவரும் கூட கூட்டம் கூட்டமாய் ஓடி நடந்து கொண்டிருந்தனர்! இடையிடையே குதிரை வீரர்கள், சகடை வண்டிகள்...!

ஆமாம்; இத்துணை ஆரவாரமாகச் சாலைகள் நிரம்பி வழிய மக்கள் எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்...? எதற்காகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்...?

நாம் வெறுமனே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் ஆயிற்றா...? அந்த வீரர்களிடம் கேட்டால்தானே விவரம் தெரிய வரும்... கேட்டுப் பார்க்கலாமா...?

ஓர் இளைஞன் வெகு எழுச்சியுடன் விளக்கம் கூறுகிறான்: “இது தெரியாதா? சோழநாட்டு நட்பையும், செய்நன்றியையும் மறந்த குலசேகர பாண்டியனையும், அவனுக்குத் துணையாக இருந்த சுழப் படைடையும் வென்று மதுரையில் வீரபாண்டியனுக்குப் பட்டம் சூட்டிய வெற்றிச் செய்தியுடன் சோழநாட்டு வீரத் தளபதி வேதமன முடையான் அம்மையப்பன் அண்ணன் பல்லவராயர் நம் சோழநாட்டுத் தலைநகருக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறாரே, அவருக்குத் தாராகரத்தில் நடக்கப்போகும் வரவேற்பில் கலந்து கொள்ளவும், அங்கு அந்த வரவேற்பை ஓட்டி நிகழ்ப்போகும் பல அற்புதங்களைக் காணவும்தான் இந்தத் திருவிழாக் கூட்டம்...”

“அதென்ன அற்புதங்கள்...?”

“தன் வீரத் தளபதி அண்ணன் பல்லவராயரை வரவேற்க, வேங்கி நாடு சென்றிருந்த சோழச் சக்கரவர்த்தி இராசகேசி இராசாதி இராச தேவரே தலைநகருக்கு அவசர அவசரமாகத் திரும்பி வந்து சேர்ந்திருக்கிறார். மதுரையிலிருந்து திரும்பும் தளபதியை, தாராகரத்தில் சக்கரவர்த்தியே எதிர்கொண்டு வந்து வரவேற்கிறார் என்றால் இது

எவ்வளவு பெருமைக்குரிய வரவேற்பு...? பாண்டியனை வென்றதைவிட தளபதி பல்லவராயருக்கு இந்த வரவேற்புத் தானே மகத்தான பெருமை...!”

“இந்த நிகழ்ச்சியின் சிறப்பு இந்த வரவேற்பு மட்டும் தானே...”

“இல்லை; இன்னொன்றும் இருக்கிறது...” என்று இதுவரை பெருங்குரலில் விளக்கம் சொல்லி வந்த அந்த சோழ இளைஞன் குரலைச் சற்றுத் தாழ்த்திக் கூறுகிறான்: “பத்து வருஷங்களுக்கே சோழ மக்கள் காணத் துடிக்கும் இரு அழகிய திருமுகங்களை இன்றைய வரவேற்பு நிகழ்ச்சியின்போது பார்க்க முடியும் என்று பரவலாக ஒரு வதந்தி எழுந்திருக்கிறது... அதனால்தான், மக்கள் மத்தியில் இவ்வளவு பரபரப்பு...”

“அழகிய திருமுகங்கள் என்றால்...?” விளக்கம் சொல்லி வந்த இளைஞனின் குரல் இன்னும் மெல்லியதாகிறது:

“இந்தச் சோழநாட்டின் முறையான வாரிசுகளான இளவரசர்கள்தாம் அவர்கள்! தாராகரம் ஆலயத்தைக் கலைக்கோயிலாக அமைத்து அழிப்பப் புகழ் பெற்று இன்று அமரராகியிருக்கும் பழைய சக்கரவர்த்தி ராஜராஜ சோழரின் பிள்ளைகள்தாம் அவர்கள். அவர்களுக்குச் சேர வேண்டிய அரச பட்டத்தைத்தான், இன்று அரசாண்டு கொண்டிருக்கும் இராசாதி இராசதேவர் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதுமட்டுமல்ல; ஏனோ பட்டத்துக்குரிய அந்த இளவரசர்களை, கடத்தப் பத்தாண்டுக் காலமாக மக்களுக்குத் தெரியாமல் மறைத்தும் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறார்களா என்று கூடப் பலருக்குச் சந்தேகமாக இருந்தது. இந்நிலையில்தான் அவர்கள் இருவரும் தாராகரம் ஆலயத்தில் நிகழவிருக்கும் இந்த வரவேற்பில் மக்கள் முன் தோன்றக்கூடும் என்று வதந்தி பரவியிருக்கிறது...”

“ஆமாம்; உண்மையில் என்ன நடக்கப் போகிறதோ யாருக்குத் தெரியும்? இந்த வதந்திகூட, மறைக்கப்பட்டிருக்கும் இளவரசர்கள் பேரிலும், பழைய சக்கரவர்த்தி பேரிலும் அந்தரங்க விசுவாசம் கொண்ட அதிகாரிகளான முத்தரையர், உதயமார்த்தாண்ட மூவேந்த வேளார், ராஜகுரு ஞான சிவனார் ஆகியோரின் ஆட்கள் மூலம்தான் வெளியாகியிருக்கிறது... ஆனால், வெளிப்படையாக சோழச் சக்கரவர்த்தி தரப்பில் அதிகாரப்பூர்வமாக அறிவிக்கப்படவில்லை...”

“அப்படியானால் அந்த இளவரசர்கள் மறைக்கப்பட்டிருப்பதிலும், அவர்களை வெளியே தோன்றவிடாமல் செய்வதிலும் சோழச்சக்கரவர்த்தியே உடந்தையாக இருப்பாரோ...?”

விளக்கம் சொல்லிவரும் இளைஞனின் குரல் இன்னும் தாழ்கிறது மூச்சு விடும் அளவு ஓசைக் குரலில், “...அப்படியும் ஒரு சந்தேகம் நாடு பூராவும் உண்டு. எது எப்படி என்று யார்கண்டது...?”

—சற்று நிறுத்திச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு, “இந்த மர்மத்தைப்பற்றி மூச்சு விடுவதுகூட ஆபத்து... ராஜத்துரோகக் குற்றம் சாட்டிச் சிரச்சேதம் செய்து விடுவார்கள்!” என்கிறான் அந்த இளைஞன்.

நமக்கும்தான் ஏன் இந்த அரசியல் மர்மங்களைப் பற்றிக் காதில் போட்டுக் கொண்டோம் என்று ஆகிவிடுகிறது! மன்னர் பரம்பரையில் பிறப்பது எவ்வளவு ஆபத்தாக இருக்கிறது? அந்தச் சோழ இளவரசர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவும் ஆசையாக இருக்கிறது. அவர்களைச் சுற்றியிருக்கும் சதியைப் பற்றி நினைத்தாலும் கதி கலங்குகிறது...

அதோ, அதற்கு மாறாக, இன்னோர் இளைஞர் கூட்டம். மிகமிகச் சுவையான செய்தி ஒன்றைப்பற்றி உல்லாசமாகப்

பேசிக் கொண்டு செல்கிறார்கள்... அவர்களைச் சற்றுக் கவனிப்போம்.

சோறுட்டும் சோழ நாட்டிற்கே முதுகெலும்பான வேளாண்மைக் குடியைச் சேர்ந்த நிலக்கிழார்கள் அவர்கள். படை வீரர்களிடம் காணப்படும் மூர்க்காவேசம் அவர்களிடம் காணப்படவில்லை. மாறாக ஏலம், கிராம்பு கலந்த தாம்பூலம் தரித்த வாயில் புன்னகை வீச, வாசனாதிரவியங்கள் தெளிக்கப்பட்ட ஆடைகள் மணக்க, பேச்சிலும் சிரிப்பிலும் உல்லாசம் சுகந்தமாகக் கலந்து வீச, தடையிலும் மாட்டு வண்டிகளிலும் வரும் சுகவாச இளைஞர் கூட்டம் அது... காவிரியன்னை, கழனிகளில் ஊட்டும் வளத்துக்கும் சுகத்துக்கும் நேரடி வாரிசுகளான மருதநில வேளாண் பெரு மக்கள் அவர்கள். அவர்களுடைய உல்லாசப் பேச்சையும்தான் சற்றுக் கவனிப்போமே...?

“நம் நண்பர் சுந்தர வேளாருக்குச் சொந்தமான நிலத்தில் இன்று அறுவடையாகிறது. இருந்தாலும் அதைக் பொருட்படுத்தாமல் வரவேற்பு விழாவுக்கு அவர் புறப்பட்டிருக்கிறார் என்றால் அதற்குக் காரணம் என்ன தெரியுமா...?”

“என்ன... என்ன...?”

“அந்த அழகுப் பதுமையான மாதங்கியின் நடனம் தான்! அவளுடைய நடனம் இந்த வரவேற்பில் நடைபெறுகிறதே...!”

“என்னது...? மாதங்கி நடனமாட சம்மதித்து விட்டாளா? கணிகையர் குலத்தில் பிறந்தாலும், ‘பொது விடத்தில் நடனமாட மாட்டேன்; கலையைவிட பெண்மை நலத்தையே பெரிதாக மதிக்கிறேன்; என்னைக் கவர்ந்த நாயகனைத் தவிர பிறர் முன் ஆடி என் பெண்மையின் உயர்வைக் குறைத்துக் கொள்ள மாட்டேன்’ என்று பிடிவாத

மாகக் கூறி வந்தாள் என்றல்லவா பேசிக் கொண்டார்கள் அவளா இந்த வரவேற்பில் ஆடுகிறாள்...?”

“ஆமாம்.. அதற்குக் காரணம் உண்டு” என்று கண்களைச் சிமிட்டினார் மற்றொருவர்.

“என்ன?”

“அவருடைய மனதுக்கு உகந்த நாயகன் அந்த வரவேற்பில் கலந்து கொள்கிறாரோ என்னவோ! மறைவாக இருக்கிற நம் இளவரசர்களில் ஒருவர் பேரில் இந்த மாதங்கிக்கு மானசீகக் காதல் என்றும், அவர் அநேகமாக வரவேற்பில் கலந்து கொள்ளப்போகிறார் என்ற வதந்தி ஏற்பட்டதுமே, அவள் நடனத்துக்குச் சம்மதித்து விட்டாள் என்றும் கேள்வி...” என்று ஒருவர் கவையாகச் செய்தி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது—

“புது வதந்தியா?” என்று இடை மறித்தார் இன்னொருவர்.

“இல்லை ஐயா, மாதங்கியின் விட்டுப் பணிப்பெண்ணை எனக்கு இந்தத் தகவலைச் சொன்னாள்...” என்றார் அத் தகவலைச் சொன்னவர் உறுதியாக.

ஆமாம் வேளாரே, மாதங்கி விட்டுப் பணிப்பெண்ணிடம் உமக்கு என்ன சகவாசம்? எதற்காக அவளிடம் பேச்சுக் கொடுத்தீர்?” என்று அவரைக் குறும்பாக மடக்கி மற்றவர் வினாவு, அவர்கள் மத்தியில் பெருஞ் சிரிப்பு எழுந்தது.

திடீரென்று அவர்கள் சிரிப்பொலி அடங்கியது. அவர் களுடைய சிரிப்பொலி மாத்திரமல்ல; அந்தச் சாலையெங்கும் பெரும் நாதமாக நிறைந்திருந்த வீரர்களின் வாழ்த்தொலிகளும்—உரையாடல் ஒலிகளும், ஏன், குழந்தைகளின் அழுக்கெழும்பு அடங்கிவிட்டன.

அத்தனை ஒலிகளையும் உள்ளடக்கித் தீர்க்கமாக ஒலித்தது ஒரு குதிரையின் குளம்பொலி... தென்மேற்குத் திசையிலிருந்து வேகமாகப் பாய்ந்து வந்த அந்தக் குதிரையைக் கண்டதும் வரர்கள் அவனவரும் தலைவணங்கி ஒதுங்கி நின்றனர். அரேபிய நாட்டு இனத்தைச் சேர்ந்த அந்தக் கரிய நிறக் குதிரையைக் கண்டால் போதும், சோழ மண்டலமே சிரம் தாழ்த்தும். காரணம், அந்தக் குதிரைக்கு நாயகர் — ‘அஞ்சா நெஞ்சர் — இராஜ விசுவாசத்திற்கு ஒப்புவமையில்லாப் பெரும்வீரர்’ என்று புகழ் பெற்றவரும் முன்னம் ஒரு காலத்தில் சோழ மண்டலத்தை ஆண்ட பெருமை மிக்க முத்தரையர் இனத்தைச் சேர்ந்தவருமான சோழ உபசேனாதிபதி கடந்த சேஷன் ஆதித்தரான இராசராச சிங்கர முத்தரையர் ஆவார். பிரதமசேனாதிபதியான அண்ணன் பல்லவராயர் மதுரை சென்றிருந்தபடியால், உப சேனாதிபதி இராசராச சிங்கர முத்தரையர்தான் உள்நாட்டு நிர்வாகப் பொறுப்பை அப்போது கவனித்து வந்தார். இந்த வரவேற்பு ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் அவருடைய கண்காணிப்பில்தான் நடைபெற்று வந்தன.

ஆனால் அவர் திடீரென்று, வேறு வீரர்களின் துணையின்றி, தனியாகத் தன் புரவியிலேறி வருவதைக் கண்டு அனைவரும் திகைப்புற்றனர்.

முத்தரையரின் குதிரை வேகமாகச் சாலை நெடுக ஓடி, *ராசராசேசுவர ஆலயம்வரைச் சென்றது.

வரவேற்பு ஏற்பாடுகளைக் கவனிப்பதற்காக அங்கு அவர் இறங்குவார் என்று அங்குள்ள ஏனைய அரசவை அதிகாரிகள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதே ஏனோ,

*தாராசுரம் ஆலயத்துக்கு, அவைக் கட்டிய இரண்டாம் ராஜ ராஜ சோழ சக்கரவர்த்தியின் பெயராலேயே ‘ராசராசேசுவரம்’ என்ற பெயரும் வழங்கப் பெற்றிருக்கிறது.

உப சேனாதிபதி முத்தரையரின் குதிரை மின்னல் வேகத்தில் திரும்பி, வந்த வழியே சென்றது.

இது அனைவருக்கும் மேலும் வியப்பை ஊட்டியது. அதைத் தொடர்ந்து கீழ்க் குரலில் பேச்சும் அடிப்பட்டது....

“உப சேனாதிபதி வேறு எந்த நோக்கமும் இன்றி, இந்த மெடுத்தாரத்துக்குத் தானே குதிரையில் வந்து திரும்புகிறார் என்றால் ஏதோ ஓர் அபூர்வச் சம்பவம் நிகழப் போகிறது என்று தான் பொருள். யாரோ ஒரு மிக முக்கியமான நபர் இந்தச் சாலை வழியே பிரயாணம் செய்யப் போகிறார் போலும்...! வழி பாதுகாப்பானதாக இருக்கிறதா என்று உப சேனாதிபதியே தேர்முகமாகச் சரி பார்த்துச் செல்கிறார்! பொதுவாக இதைச் சாதாரண ஒற்றர்படை வீரர்களே செய்வார்கள். உபசேனாதிபதி பிறரிடம் அப்பொறுப்பை விடாமல் தானே செய்கிறார் என்றால், பிரயாணம் செய்யப் போகும் நபர் மிகமிக முக்கியமானவராக இருக்க வேண்டும்” என்றார் ஓர் அதிகாரி.

“ஒருவேளை மறைந்திருக்கும் இளவரசர்கள் கலந்து கொள்ளக்கூடும் என்று எழுந்திருக்கும் வதந்தி உண்மையாக இருக்குமோ? இளவரசர்களைப் பற்றிய தகவல் உப சேனாதிபதிக்குத் தெரியாமல் இருக்காது என்றும் பேசிக் கொள்கிறார்களே...” என்று மெல்லக் கேட்டார் வேறொரு அதிகாரி.

“பேசாமல் இரும் ஐயா! அரசியல் மர்மங்களைப் பற்றி அரசியல் அதிகாரிகளே சர்ச்சை செய்து கொண்டால் என்ன ஆகும் தெரியுமா?” என்றார் முன்னவர். அடுத்தவர் சட்டென்று வாயை மூடிக்கொண்டார்.

அதிகாரிகளுக்கு இந்த அரசியல் மர்மங்களைத் தெரிந்து கொள்வதில் உத்தியோக சம்பந்தமான சங்கடங்கள் வரக்கூடும்! ஆனால், நமக்கென்ன நேரப் போகிறது...? மறைந்து

எங்கோ இருக்கும் இளவரசர்களைப் பார்க்கவேண்டும், அவர் களுடைய நிலையைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று நமக்குள்ள ஆர்வம் நிறைவேற நாம் உபசேனாதிபதியைத் தொடர்ந்து சென்று பார்ப்போமே...!

கரியதிறப் புரவியில் காற்றினும் வேகமாகச் செல்லும் முத்தரையரைத் தொடர்ந்து செல்வது யாருக்குமே சாதாரணச் செயல் அல்ல! இருந்தாலும் மனத்தால் காலதேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்து எங்கும் செல்லாத தயாராக இருக்கும் நாம் அவரைத் தொடர்ந்து செல்வதில் சிரமம் இல்லையே!

உப சேனாதிபதியின் புரவி சோழ சக்கரவர்த்தி இராசாதி இராச தேவரின் ஆட்சித் தலைநகரான கங்கை கொண்ட சோழபுரத்துக்கோ, அரண்மனைகள் இருக்கும் பழையாறை நகருக்கோ செல்லவில்லை. தென்மேற்கே, பலகாத தொலைவு கடந்து இருந்த ஒரு மாளிகையை நோக்கியே செல்கிறது...

அந்த மாளிகை! கொடும்பாளூர் மன்னர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவரும், சோழப் பேரரசில் அறமான்யங்களின் மேலதி காரியாகவும் தனபண்டாரப் பொறுப்பாளராகவும் இருக்கும் உதயமார்த்தாண்டன மூவேந்த வேளார் அவ்வப்போது வந்து ஓய்வுக்காகத் தங்கக்கூடியது என்று பெயர் பெற்றிருந்த ஒரு தனி மாளிகை!

நகரத்திலிருந்து ஒதுக்குப்புறமாகவும், சுற்றுப் பகுதியில் காத தொலைவுவரை எவரும் அருங்க முடியாத அளவு பலந்த காலலுக்குக்குட்பட்டிருப்பதுமான அந்த மாளிகை எல்லைக்குள் உப சேனாதிபதியின் புரவி நுழைகிறது. நாமும் நுழைகிறோம்.

ஆனாலோ, திடீரென்று உப சேனாதிபதி சிங்கார முத்தரையரை நம்மால் காண முடியவில்லை. ஆம்! நம்

பார்வைக்குத் தப்பி அவர் எங்கோ நுழைந்து மறைந்து விட்டார்....

ஆனால், அதனால் நமக்கு எவ்வித இழப்பும் இல்லை. முரட்டு உப சேனாதிபதி எங்கேயாவது போய்விட்டாரென்றும், கண்களுக்கு விருந்தாக அதோ ஒரு நம்மியமாக காட்சி ய அந்த மாளிகைக்குள் நாம் காண்கிறோம்....!

2. புரவியே சாட்சி!

அது பூலோகம்தான்—அந்த மாளிகையைச் சார்ந்த வசந்த மண்டபத்தில் அமர்ந்திருப்பவர்கள் இருவரும் மன்மதனும் இரதியும் அல்லர்; அந்தச் சோழநாட்டு அரச குலத்தைச் சார்ந்த அழகனும் அழகியும்தான் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்வதற்கு ஓரிரு தடயங்கள்தாம் நமக்கு உதவுகின்றன.

மன்மதன் கையில் கரும்பு வில் இருக்கும். ஆனால், இந்த இளைஞனோ களிற்று பலம் கொண்ட திண்டோள் புயத்தான். அவன் கண்பார்வைக்குக் காலனோ அஞ்சக் கூடும்! அதனால் கேவலம் கரும்பு வில்லை அவன் தொடக் கூடியவனாகத் தெரியவல்லை.

அவனருகில் இருக்கும் பெண்ணும், ரதியாகத் தெரிய வில்லை. ரதி கறுப்பு நிறம் என்று கேள்வி... இவளோ ரோஜா மலரின் குணமையான இளம் செம்மை நிறத்தில் மின்னும் பேரழகி!

ஆனால், நாம் அவர்களைச் சந்திக்கும் நேரம்தான் அவ்வளவு சுமுகமான வேளையாகத் தெரியவில்லை.

இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு பிணங்கியிருக்கும் தம் சங்கடமான சூழ்நிலையில் நாம் போய் நிற்கிறோம்: நம்மைவிட மோசமாக அவர்கள் இருவருக்கும் இடையே மாட்டிக் கொண்டிருப்பது, அங்கு நிற்கும் வெண்புரவியாகிய 'அசுவத்தாமா'தான்! அவர்கள் இருவருமே அந்தக் குதிரைக்கு வேண்டியவர்கள்தாம். ஆனால், இப்போதோ இருவரும் கோரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் இந்த நிலையில் யார் முகத்தைப் பார்ப்பது, யாருக்கு ஆதரவாகத் தலையை ஆட்டுவது என்று புரியாமல் அசுவத்தாமா விழித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால், திடீரென்று அந்த அழகியின் கோபம் தன் மேல் அப்படித் திரும்பும் என்று அது சற்றும் எதிர்பார்க்க வில்லை!

“ஏ, அசுவத்தாமா! ‘ஆண்கள் எல்லாம் சுயநலக்காரர்கள்... நம்பிக்கை தரோகம் செய்பவர்கள்’ என்பதற்கு உன் தலைவரான இந்த இளவரசர் ஒருவர்தான் சாட்சி என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். குதிரையாக இருந்தால் கூட ஆண் என்றால் அந்த தரோக புத்தி இப்பலாக வந்து விடும் என்று இப்போது நீயும் நிரூபித்திருக்கிறாய்...” என்று அவளிடமிருந்து அனல் பறக்கும் வார்த்தைகள் சீறி வந்தன. அந்த வார்த்தைகளின் குடு தாள முடியாமல் மலரிதழ்களான அவளுடைய அதரங்கள் வாடிப் போய்விடுமோ என்று, கள்ளப் பார்வையுடன் குறுநகை புரிந்து கொண்டிருந்த இளவல் கவலைப்பட்டான்.

“உனக்குச் சிறிதளவாவது நன்றி இருந்தால் என்னிடமிருந்து அவரைப் பிரித்துச்சேல்வதற்காக இப்படித் துடித்துக் கொண்டிருப்பாயா...? அவர்தான் சோழ மன்னர்களின் பரம்பரைக் குணத்தைக் காட்டி விட்டார்...! பெண்களை நம்ப வைத்து மோசம் செய்வதே அவர்களுடைய பரம்பரைப் பண்பு...உனக்கு என்ன வந்தது?” - என்றான் அந்தப் பூங்கொடி.

உடனே இளவல் தடித்தெழுந்தான்: “அகவத்தாமா, இது தகாது. இவள் சோழநாட்டு அறநிறுவனங்களின் பொறுப்பாளர் உதய மார்த்தாண்ட மூவேந்த வேளாரின் மகளாக இருந்தும் அறம் பிறழ்ந்து பேசுகிறாள்! அவள் என்னை எப்படி வேண்டுமானாலும் நின்றிக்கட்டும். அவளைக் காதலித்த குற்றத்துக்காக ஏற்றுக் கொள்கிறேன். என் முன்னோர்களை ஏன் பழிக்க வேண்டுமாம்...?”

“நன்றாகச் சொல்வேன். இந்தச் சோழர்களை நம்பி என் பரம்பரையில் பிறந்த பெண்கள் அனுபவித்த வேதனையை நானும் அனுபவிக்க நேர்ந்துவிட்டதே, அந்தக் குமுறலைக் கொட்டித் தீர்த்துத்தானே ஆக வேண்டும்...? கேட்கப் பிரியமிருந்தால் கேட்கச் சொல். இல்லாவிட்டால் இப்போதே இவருக்காக ஆடுவதற்கு சலங்கை கட்டிக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறானே அந்த நடனக்காரி மாதங்கி, அவள் மலர்முக தரிசனத்துக்காகப் போகச் சொல்! இந்த அப்பாவியான வேளார் மகள் புவனமாதேவியிடம் மயக்கும் மோகன அழகு சலங்கை கட்டி ஆடுகிறதா, என்ன...? ம்-ம்! போகிறாரா...! இல்லை, என் வார்த்தைகளைப் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாரா...?” என்றாள் அந்த அழகி—புவனமாதேவி—கொடும்பாளூர் உதயமார்த்தாண்ட மூவேந்த வேளாரின் திருமகள்.

“அப்படியென்ன துரோகத்தை இந்தக் கொடும்பாளூர் வேளார் பரம்பரைப் பெண்களுக்கு நாங்கள் செய்து விட்டோம்...? விளக்கமாகக் கேட்டுச் சொல், அகவத்தாமா!” என்று இளவல் சீறினான்.

“சோழ நாட்டின் பெருமைக்கே இலக்கணமாகத் திகழ்ந்து—‘பொன்னியின் செல்வர்’ என்று புகழ் பெற்ற இராசராச சோழன் இவருடைய முன்னோர்தானே—அவரை விட உத்தமரே இல்லை என்று உலகமும் சொல்லியது; அவருடைய சகோதரி ருந்தவை பிராட்டியும் சொன்னார்

என்று நம்பி, எங்கள் கொடும்பாளூர் இனத்துப் பெண்ணொருத்தி அவரை மணந்து கொண்டாள். கடைசியில் அவரோ மொத்தம் பத்துக்கும் மேற்பட்ட பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். பத்துப்பேருக்கு மத்தியில் ஒரு மனைவியாகத் தானும் இருப்பதற்காகவா அவ்வளவு ஆசைகளை ஒரு பெண் மனசில் வளர்த்துக்கொண்டு விழுந்து விழுந்து காதலிக்க வேண்டும்...? அது மட்டுமா...? அந்த ராஜராஜரின் திருமகனாரான ராஜேந்திர சோழரோ, கங்கையையும் கடாரத்தையும் மாத்திரம் வெற்றி கொள்ளவில்லை. ஐந்துக்கு குறையாத மனைவியர்களையும் கொண்டிருந்தார்! இப்படி இந்தச் சோழ பரம்பரையில் எந்த அரசர் ஒரு மனைவியோடு வாழ்ந்தார்...? அந்தக் குலமுறைப்படி இதோ நிற்கிறாரே, இந்த இளவரசுப் பிரபுவும்; பட்டத்துக்கு வரும் முன்னரேயே இந்த வேளார் மகளைத் தவிக்க விட்டு விட்டு வேறு நாயகி பேரில் சிந்தையாகி இதோ புறப்பட்டு விட்டார்!” என்று ஆவேசமும் விசம்பலுமாகக் குமுறினாள். மூவேந்த வேளாரின் திருப்புதல்வியான புவனமாதேவி.

திடீரென்று அந்தக் குமுறல் மழை நீர்ப்பட்ட தீக்களமாகச் சட்டென்று அடங்கிவிட்டது. காரணம், குமுறிய மெல்லினம் மேனியைத் தன் உரங்கொண்ட கரத்துக்குள் இறுக அணைத்துக் கம்பிரமாய்ப் புன்னகைத்தான் சோழ இளவல் வீரராஜேந்திரன்!

என்ன அதிசயம்! இத்தனை நேரம் சீறிச் சிவந்த புவனமாதேவியின் செவ்விதழ்களில் எப்படி இந்த மனோகரச் சுந்தரப் புன்னகை புகுந்தது...?

இரும்பைக் காந்தம்தான் கவரும் என்பார்கள். மலரை இரும்பு கவர்ந்திருந்து அணைப்பதுமுண்டோ? உண்டு போலும்...! அதோ, வேளார் மகள் புவனமாதேவியின் மென்மையான மேனி என்னும் மலர் சோழ இளவலின் கரம் என்னும் இரும்பால் கவரப்பட்டு என்னமாய் இணைந்து ஒன்றிப்போய் விட்டது.

அதுமட்டுமா? இன்னொரு புதுமையும் அங்கு நிகழ்ந்தது. பொதுவாக நெருப்புத் தழல் பட்டால் பஞ்சுதான் குடேறும். ஆனால் வேளார் மகளின் அங்கமெனும் மென்பஞ்சு பட்டதால் வீரரஜேந்திரனின் இரும்பு உடம்பே குடேறியது. ஆய்வுத் திறமைமிக்க அயனுடைய விரல்கள் அவளுடைய அலகுத் திருக்கோட்டையின் முகடுகளில் சஞ்சரித்து உலகி மயங்கத் தொடங்கின. அச்சமயம் பெண்மையின் நாணம் மீதுற கொழுக்கொம்பைப் பற்றிப் படர்ந்திருந்த தன் கொடியுடலைப் பிரித்து, நகர்ந்து தீவரம் புவனமாதேவி.

அவளுடைய அழகு முகத்தை உதூரத்துடன் பற்றி வருடிய சோழ இளவலின் குரல் திடீரென்று ஆவேசத்துடன் இறுகியது: “தேவி நான் இன்று வெளியே புறப்பட்டுச் செல்வது உன்னைப் பிரிவதற்காக அல்ல. என்னைவிட்டு இத்தனை நாளும் பிரித்திருந்த என் தன்மானத்தையும் சோழர்குலப் பெருமையையும் மீண்டும் என்னோடு சேர்த்து, என் குலமானத்தைக் காப்பதற்காகத்தான்... சோழர் பெருமையை நிலைநாட்ட, இந் நாட்டுத் திறன் மறவர்கள் எத்தனையோ பேர் சுழத்துக்கும், பாண்டிய நாட்டுக்கும் சென்று மானப் போரில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, நான் மாத்திரம் ஒரு கோழையைப்போல் இத்தனை நாட்கள், உன் தோளில் மட்டும் சுகம் கண்டு, இந்த வேளார் மாளிகைக்குள் அடைப்பட்டுக் கிடந்தேன். இதுதான் பார்புகளும் சோழ மன்னர்களின் வீரமரபை நான் காப்பாற்றிய இலட்சணம்...” என்று குமுறிய சோழ இளவரசனின் குரலைக் கட்டுப் படுத்தியது, இடிபென அங்கு எழுந்த உபசேனாதிபதி முத்தரையரின் குரல்:

“சோழ பெருமானே! பருவம் வரும்வரை புலி குகையில் பதுங்கியிருப்பது ஒன்றும் கேலிக்குரியது அல்ல... அது வெளிப்படும் நேரம் வந்துவிட்டது! புறப்படுங்கள்...”

“அன்றொரு நாள் திருவலஞ்சுழி கவேத விநாயகப் பெருமான் முன் எழுதப்பட்ட அந், அந்தரங்க சாசனம்

நிறைவேற்றப்படும் நாளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். பொறுமைக்கும் எல்லையுண்டு! எல்லை கடந்தால் இச் சோழமண்டலத்தில் கொள்ளிடத்துக்கும் காவிரிக்கும் பதிலாகக் குருதியாற்றை ஓடச் செய்தாவது அந்தச் சாசனத்தை நிறைவேற்றுவோம்...” என்று தன் வாளை வானுக்கு உயர்த்திக் கர்ஜித்தார் உப சேனாதிபதி சிங்கர முத்தரையர்.

“பதற்றப்படாதீர்கள், முத்தரையர் கோவே! காரியம் எதுவும் சிதறவில்லை! முதலில் இளவரசர் புறப்பட்டும்...” என்றார் அருகிலிருந்த உதய மார்த்தாண்ட மூவேந்த வேளார்.

பெரியவர்கள் இருவரும் ஒரு விநாடி தனித்து உரையாடினர்.

“இளைய பெருமானே! தங்களுடைய வெண்புரலியில் ஏறி நீங்கள் புறப்படுங்கள். தங்களை அழைத்துச் செல்லத் தக்க ஏற்பாடுகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நான் உடனடியாகச் சக்கரவர்த்தியைச் சந்திக்கும் கடமையிலிருக்கிறேன்” என்று புறப்பட்டார் முத்தரையர்.

அவர் சென்றதும் வீரரஜேந்திரனும் தன் வெண்புரலியிலேறி புவனமாதேவியிடம் கண்களால் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டான். சில விநாடிக்குள் புழுதியைப் பறக்க செய்த தாகப் பாய்ந்தோடியது சோழ இளவரசனின் குதிரை—அஸ்வத்தாமா.

அவன் சென்ற திசை நோக்கி, சிலையாக நின்று கொண்டிருந்தான் புவனமாதேவி. பிரிவுத் துன்பத்தால் நலிந்து நிற்கும் அன்பு மகளுடைய தோளை ஆதாஷடன் பற்றி அணைத்துக் கொண்டு உப்புறமாகத் திரும்பிய உதய மார்த்தாண்ட மூவேந்த வேளார், திடீரென்று மாளிகையை

நெருங்கிய குதிரைகளின் பரபரப்பான குளம்படிப்போசையைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தார்.

ஒற்றிப்படை தலைவர் அவரை அவசரமாகக் குதிரையை விட்டுக் கீழே குதித்தார்.

“பிரபு, சோழ இளவரசரை இன்னும் சில நாட்கள் மாளிகைக்கள்ளையே வைத்திருக்க வேண்டும் என்று திடீரென்று அந்த மர்மமான ‘திருநீற்று முத்திரைச் சீட்டில்’ உத்தரவு வந்திருக்கிறது” என்று பதற்றத்தடன் கூறினார் ஒற்றித் தலைவரான கண்டா சூரியன் சம்புவரையர்.

“ஏன்...?”

“எதிர்பாராத ஒரு பெரும் சதி. திடீரென்று உருவாகியிருக்கிறது. சோழ இளவலை மடக்கிக் கட்டத்திட்டு என்று ரத்தப் பரி கொடுக்க வேண்டும் என்று எதிரிகள் வழியில் மறைத்திருக்கிறார்கள். அவர் வெளியேதினால் ஆபத்து...” என்று ஒற்றித் தலைவர் கூறிக் கொண்டிருப்போதே

‘ஆ’வென்ற அலறலுடன் தந்தையின் கரத்தில் சாய்ந்துள்ள வேளாள் மகள் புலனமாதேவி.

3. காணிக்கை

நீக்கல் பிஷப் அறிவிப்புகள். அறிவும் நீக்கல் ஆண்களாக இருக்கும் மட்டத்தில் உங்கள் அதிகாரத்தில் விசேஷம் வைக்கப்பட்டு. என்னை அறிவிக்கிறீர்கள்! அறிவிக்க உங்கள் காதலியோ, மனைவியோ இக்காலையே அப்படியாவது உங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். (அவர் கைக்குத் தெரிந்தால்தான் வம்பு! கஞ்சத்தூப் பெரி கொண்டு

சத்தில் தீராத!) உங்கள் அதிர்ஷ்டம் சாதாரணமானதல்ல. நம் கதை நிகழ்ந்த கால கட்டத்தில் வாழ்ந்த சோழநாட்டின் இளைஞர்களுக்குக் கிட்டாத” ஓர் அபூர்வ அதிர்ஷ்டம் உங்களுக்கு இப்போது கிட்டப் போகிறது.

அன்று சோழநாட்டின் பிரதம பெருநகரங்களில் ஒன்றாகத் திகழ்ந்த காமாதிவல்லி¹ நகரத்தில்—எத்தனெவ்வ மாளிகைகளில் அந்நிய ஆட்கள் எவரும் நுழைய-நுழையாவிருந்ததோ, அந்த மாளிகைக்குள் நீங்கள் நுழையப் போகிறீர்கள். எந்த எழிலரசியின் மோகனத் திருநகர சினத்துக்காகச் சோழநாட்டு யுவர்கள் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார்களோ; எந்த மெல்லியலாளின் கால்செவ்வகையில் கவிதையாய் வாழும் கலாதேவியைப் பூஜிக்க. சோனாட்டுக் கலையுள்ளங்கள் உருகிக் கொண்டிருந்தனவோ; எந்த அழகுப் பருமைகள் விழிநோக்கிலேயே கெஞ்சின வீரர் தம் வில், வேல், வாள் படைகளெல்லாம் வீழ்ந்து மட்டு விடுமோ, அந்தப் பேரழகுப் பெண் மயிலை மாநகரிகையத்தான் நீங்கள் இப்போது சந்திக்கப் போகிறீர்கள்.

ஆனால், ஓர் எச்சரிக்கை. யிகவும் பரபரப்பான வேளையில் நாம் அவனைச் சந்திக்கவிருக்கிறோம். இதுவரை என்னுமே காணாத காட்சியாக அந்த மாளிகை வாசலில் அப்போது அயுதம் தாங்கிய அரசாங்கப் படை வீரர்கள் நடமாட்டம் நிகழமாக இருக்கிறது. மாளிகையில் நுழையாவிடின் முன்புறமாக வண்ணத்தில் விரும்பும் சினத்துப் மட்டுத் திரைகள் தொங்கும் பல்லக்கு ஒன்று காத்திருக்கிறது.

1 கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில். (1175-ம் ஆண்டு)

2 பொன்னிடத்தில் கையின் அமைத்திருந்த நகுதகரம். இன்று காமராவல்லி என்று அழைக்கப் பெறுகிறது. “சாக்கைக் கூத்து”க்குப் பெயர்ப்பெண ணர் அது.

ஓ! இவ்வுதாரணம் கோவிலில் மாதங்கியின் நாட்டிய நிகழ்ச்சி தடைபெறவிருக்கிறது ஆவ்வா? மாதங்கியை ஏதாவது மரியாதைகளையும் பாதுகாப்புடனும் அழைத்துச் செல்வதான் அத்தமையர் பரிவாரமாகும். படைபிரதானம் அங்கு காத்திருக்கின்றனவோ...!

அங்கு நிலவும் பாபாப்புக்கு அனாதையானதாகப் பணிப் பெண் சுந்தரவடிவு மானிகைக்கு உட்புறம் சொல்வதும், வேளியே தின்று கொண்டிருந்த பிரதானம் ஏதோ கேட்பது மாக அடிக்கடி ஓடிவாடி கொண்டிருக்கிறான்.

நிமிஷம்தான் ஒரு பிரதான வேகமாக வந்து அந்த மானிகை வாசலில் குத்தாய்வு விட்டபிற்பின் அய்யானுக்கே வந்து காதில் ஏதோ சொல்கிறான் சுந்தரவடிவின் முகம் மலருகிறது. மின்னல் வேகத்தில் மானிகையின் உட்புறத்தை நோக்கி ஓடுகிறான்.

சோழநோத்துக் கவனிப்பவருக்களின் கலைத்திறன் சுதரிதையிலும், கனிந்து ஓடியவர்களிலும் மட்டுமல்லாது— வாசத் ததவுகளிலும்கூட ஜொலிக்கும் என்பதற்குச்சான்றாகத் கம்பிரமாக உயர்ந்து நிற்கும் அந்தத் தேக்குமரக் ததவுகளைக் திறந்துகொண்டு மாதங்கியின் அவதூறுகள் நுழைந்த சுந்தரவடிவு ஒரு கணம் திடைத்துப் போனான்...!

என்ன இது, பேச்சுக்குரல் கேட்கிறதே...! ஆண் வாடையே நுழையாத இந்த அழைக்குள் ஓர் ஆண்மகனுடன் மாதங்கி தன் தேவகுரலில் சீதச் சினந்து கொண்டிருக்கிறாள்...!

“போலும், மகாபிரபு போலும்! உங்கள் நிரூபக நரிசனமே எனக்குத் தேவையிலலை...! அடி பெண்ணே மாதங்கி, உனக்கு என் அத்தனை பேராசை...! நீ வறுமையில் விழி வைத்துக் காத்திருந்தால் என்ன... வான்மழையால் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் காணியாய் கன்னங்களில் ஓட விட்டால் என்ன? பிரபு! நீங்கள் அழைப் பற்றி

பெயிலார் கவனமாய் வேண்டாம். நான் என்ன சோழன் குலத்தில் உதித்த சோர்ணியிப்பை? இவ்வை, பாண்டியன் வழிவந்த அப்போகனா? இவ்வை, சோர்ணியிப்பைச் சித்திரப்பவையா. வேந்தர்தான் நான் உன் தாய்க்கு பெண் புரவியென வந்து விதிவரத் துடைப்பதற்கு...? மன்றத்தில் ஆடும் சாதாரண மாதங்கி நானே...!

“என்னவோ பெரிதாகக் காணிக்கை கொடுத்துக் கொண்டு காத்திருக்கிறேன் என்று அங்கு சொன்னவோ, அநெல்லாம் வெறும் மிதற்றல்! உனக்கு வேண்டும் அத்தக் காணிக்கை? பங்குவரும், பாண்டியரும், பாண்டியர், மூத்தம் பத்தரை மாற்றுத் தந்தையாகத் தங்கள் மாதகனத் தடியில் கப்பலாகக் கொண்டுகாத்திருக்கிறோம், அப்படியாக் காத்தனமான என் காணிக்கையை எடுத்துத்தப் பார்க்கப் போகிறீர்களா என்ன...? வேண்டாம், அது உங்கள் நுள் பெருமைக்கு ஒவ்வது...!”

எதிரே திகழ்ச்சிகளின் ஒலியோடு யுவனையின் நின்று கொண்டிருந்ததால் சோழ துணை விடாமேத்தியம். அந்த ஒலியையென மூன் உயிர்ப்பலியைப் தின்று நுழைக் கொத்தலிதற்குக் கொண்டிருந்த மாதங்கியில் கொடியாகக் கணர்ச்சிப் பெருக்கில் நள்ளடித் தலித்தது.

“மாதங்கி!” என்று துணைக் கட்டியவனத்துக் கொண்ட சுந்தரவடிவு, “கவலாதே மாதங்கி! தான் தீர்ப்பு மாக வரவேற்பில் வந்து கொடுக்கிறார். வேளா? மானிகை யிலிருந்து அவர் புறம்பட்டு விட்டதாக இப்போததான் ஒத்திப் படைமில் பணி செய்வும் என் மாணம், அதுதான் வந்து சொல்லிச் சொன்னார்...” என்று.

“உண்மையானால், சுந்தரவடிவு? அந்த சோழ இனவாசனார்ப்பால் நீங்கள் என்னை வந்தறிக்கையோ...?” —கன்னங்களில் நீர் பொக்கக் கேட்டது மாதங்கி.

“மாதங்கி, உனக்கு ஏன் இந்த அவநம்பிக்கை...! இளவரசர் கூட உன்னை ஏமாற்றவில்லை... நீதான் திணைக்கடையனை செய்து கொண்டிருக்கிறாய்...”

“போதுமடி, உன் ராஜா விசுவாசம்! உன் இளவரசருடைய ஏமாற்று வித்தைகளை நீ ஓன்றும் பூசி செழுவுவோண்டாம்! அவர் ஏமாற்றுக்காரர் இல்லையென்றால் இந்தனை நான் என் தினையே இல்லாமல் மறந்து போயிருப்பாரா...? ‘வினாவில் சத்திப்பேன்’ என்று அவர் தந்த அந்த வாக்கு என்ன ஆயிற்று? காலிரி நாடுடைய காவலர் அல்லவா, அந்த வாக்கையும் காலிரியோடு கரைத்து விட்டார்...? சொல்லேன் சுந்தரவடிவு! நீயும் அன்று உடனிருந்தாய் அல்லவா...?” என்று தோழியின் தோள்களைக் குலுக்கிக் கேட்டாள் அந்த சொர்ணச்சிலை.

ஓராண்டுக்கு முன் நிகழ்ந்த அந்தச் சம்பவம் அவர்கள் இருவருடைய நினைவிலும் நிறைந்தது.

அந்தக் கோயில் மண்டபத்தில் கூடியிருந்த ஊர்ச்சபை மிக முக்கியமான வழக்கு ஒன்றுக்குத் தீர்ப்பு வழங்கக் கூடியிருந்தது.

தம் ஆடல் பாடல்களால் தெய்வத்துக்குத் தம்மை அடியராகிக் கொண்டிருந்த ‘தேவாடியார்’ என்ற மரபில் வந்த மாதங்கி, கோயிலில் மாளியம் பெற்றுப் பணிபுரிய மறுத்ததால் ஏற்பட்ட வழக்கே அது.

புனிதமான தெய்வத் திருப்பணிக்குத் தம்மை அப்பணித்துக் கொண்ட அப்பொண்கள் திருமணம் செய்து கொள்ளலாகாது என்பது அந்நாளைய கட்டாயம், அதனாலேயே ‘பொலார்’ என்ற பெயரையும் அவர்கள் பெற்றிருந்தனர்.

தான், மரபாளர் திருமண வழக்கைப்படி பெருத அப்பொண்கள், பல அலுவலருக்கும் பொருளை வழங்கும் உரினாக நேர்வது தனிக்க முடியாத அளவாகவும் இருந்தது.

மாதங்கி அந்தப் பொதுவழிவை வெறுத்தாள். காவலர் ஒருவனுடைய ஒன்றி வரவும் பொதுவழியுக்கே தன்வரவும், தன் கணவனையும் அவள் அட்பணித்த உச்சம் கொண்டாள் ஆனால், வடிவழியும்—கணைச் செவியுமே—மாதங்கி பொதுவழிவு முறைகளின்று விரிபடுவதை ஊர்ச்சபை முனரில் சில கயநல உச்சம் கொண்டோர் விதும்பவிடலாக.

வழக்கை விசாரித்த நீதிமன்றத் தலைவர் பெரும் குரலெடுத்து ஊர்ச் சபையின் தீர்ப்பை வெளியிட்டார்:

“வழிவழி வந்த மரபை மாதங்கி மீறுவதை இந்தச் சபை ஏற்பதற்கில்லை. தம்மை ஆண்டவன் பணிக்கு ஆட்படுத்தவில் இத்த இனம் அமைத்துள்ள இக்கட்டளையை மீறினால் கடுத்தண்டனை வழக்குவதென இச்சபை உறுதி கொண்டுள்ளது...”

தீர்ப்பைக் கேட்டு உற்சாக மிகுதியில் மக்கள் ஆரவாரம் செய்தனர்.

“முடியாது. இத்தீர்ப்பை நான் ஏற்கமாட்டேன்” அதற்காக என்னை உயிர்ப்பலியாகக் கேட்பினும் தாதுமார் !” என்றாள். மாதங்கி.

— அவளுடைய மறுப்புமாரி கேட்டு சபையினரும் பெருங்குறும், குழப்பமும் ஏழுந்தது.

ஊர்ச்சபைத் தலைவர் ஆலோசக் குளில் அவைவரையும் அடக்கிப் பின் தன் கைகளை தெடிதய்த்தி, “இச்சபையின் கட்டளையை மீறிய இக்கனிதையை ஓர்சத்தியில் மிறுத்திக் கடுத்தண்டனையைத் தர உறுதி கொண்டிருக்கிறேன்” என்று உறுதி கொண்டு

கிதோம். ” என்று பேச ஆரம்பித்ததும், அவரை இடைமறித்தது ஓர் உறுதி மிக்க இளம் குரல்:

“பெரியதனத்தாரே! தங்கள் தீர்ப்பு பிழையானது. ஒரு பேதைப் பெண்ணுக்கு இச்சபை அறம்பிறழ்ந்த ஆணை வழங்குவதை இச் சோழமண்டலம் ஏற்றுக் கொள்ளாது...”

—இந்தக் குரல் கேட்டு அனைவரும் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தனர்.

தேஜோமயமாக ஒளிவீசும் கடர் முகத்து இளைஞன் ஒருவன் தான் அச்சபை மத்தியிலிருந்து எழுந்து, அவ்வாறு மறுப்புரை கூறி தின்றான்.

“அச்சபையின் தீர்ப்பை நித்திக்கும் நீ யார்...?” — பெரியதனத்தார் கர்ஜித்தார்.

“பொன்னி நதித் தீரத்தில் பிறந்து, அதன் பெருமை களை கவனித்த, அதன் மகத்தான எதிர்காலத்தைக் காணக் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் ஒரு குடிமகன்!” என்ற ஏறுபோல் நிமிர்ந்த நெஞ்சினனாய்ப் பதிலளித்தான் அந்த இளைஞன்.

“எங்கள் தீர்ப்பில் என்ன குற்றம் கண்டாய்...?” — சீதனப் பெரியதனத்தார்.

“தங்கள் தீர்ப்பில் நீதி எங்கே இருக்கிறது...? அறமும் அரசும் எந்த முடியாத தீர்ப்பு அது...”

“சிறுவனே, செம்மையான இயல்புடைய அறிவுற்ற தகுந்த வார்த்தைகளால் பதிக்கிறாய்...! இச் சோழப் பேரரசின் பெருமையை ஏறும், உடைய முதலான என்ருகைக்கும் பரிபெயர் அருள்மொழித்தேவர் என்னும் நாமம் கொண்ட சோழர் சகலயாத்திரியம் இராசகேசரி இராஜ ராஜ சோழ ராஜேய்ய ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மரபு இது. நஞ்சைப் பெரு வுடைய சோயில் திருத்தொண்டுக்காக அப்பெரும

வேந்தரே நானாறு தேவரடி யாருக்கு மாண்பம் தந்த கோயில் திருப்பணிக்கு உட்படுத்தியதோடு அதனைக் கல்லிலும் பொறித்து வைத்திருக்கிறார்...” என்று பெரிய தனத்தார் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே, சீதனம் குறுக் கிட்டான் அந்த இளைஞன்.

“பெரியதனத்தாரே! பேராற்றல் திக் சோழ சகல வர்த்திகளின் எண்ணத்தைத் தீர்த்தப் பெராதீதம். மாண்பம் பெற்றுப் பணிபெய்ய முன்வந்த பெண்களையே அப்பெருவேந்தர் அப்பணியில் ஈடுபடுத்தினார். ஆனால், தாய்களோ ஒரு பேதைப் பெண்ணின் உரிமையைப் பறிக்கிறீர்கள். இறைவன் பத்தியும், கலைமம் அப்பெண்ணின் சுதந்திர உரிமைகள். பெரியதனத்தாரே, பெண்மையை உயர்வாகப் பேணிப் போற்றிய நாடு இது — திக்கக் குறிப்பிட்ட வேந்தர் அருள்மொழித்தேவரே தம் ஆட்சிக் காலத்தில் தம் தமக்கையர் தந்தவை போட்டிக் கும், பெரிய தாயர்செம்மியின் மாதேவிக்கும் அளவற்ற உரிமைகள் சத்து போற்றியவர், எப்பனையும் கல்பெட்டுக்களில் கண்டிப்பி களே! ஏன், இந்த மண்ணில் ஓடும் நதியையே தாயாகப் பேணி இந்த நாட்டையே ‘பென்னி நாடு’ என்று போற்ற வதை அறியீரே! எங்கோ உற்பத்தியானதும் இந்த இந்த மண்ணில் ஓடியதால் தான் சாதாரணக் காலி, பென்னி மாதாவாகிறது. அப் புயிருக்க இந்தச் சோழநாட்டில் தேந்த ஒரு பெண்ணின் உரிமையை அவமதிப்பது ஆறக்கறும் இந்த ஆட்சி மன்றத்திக்கு அழகல்ல, தீர்ப்புறமயத் தேடிக்கொள்கிறீர்கள். உடனடியாக திக்கத் தீர்ப்பை வற்றிக் கொள்ளவிட்டால், இந்தச் சோழ மண்டலமே மொக்கி யெழுந்து தீதி கேட்கும்...” என்று ஆலோசி யெழும் புடனாகக் கூலோசை போல் கர்ஜித்தான் அந்த இளவன். எழுச்சி மிக்க அவனுடைய மொழியைக் கேட்டுக், அந்த கூடியிருந்த மக்களே உணர்ச்சியாப்பட்டவர்களாக “தீர்ப்பை மாற்றுங்கள்!” என்று குரல் கொடுத்தனர்.

பெரியதனத்தாரும் ஊர்ச்சையையோரும் நிலைகுலைத்
தனர். நம் பதட்டத்தை அடக்கமுடியாத பெரியதனத்தார்,
“எங்கள் தீர்ப்பைமாற்றுவதோ, நிறைவேற்றுவதோ எங்கள்
உரிமைக்கு உட்பட்டது. ஆனால், ஊர்ச்சையையில் உறுப்பின
ராக இன்னாது நீதிமையப் பற்றிப் பேசுதிப்பது இச்சையையின்
பெருமையாகச் சிறுமைப்படுத்துவதாகும். அதற்குரிய
தண்டனையை நீ எற்றுக் கொள்ள வேண்டும்!” என்று
அவன் கூறி முடிப்பதற்குள்—

“பெரியதனத்தார் பெருமையுடனும் கைக்கேவரையோடு
அவசரப்படாதீ!” என்றவாறு இளைஞனின் அருகிலிருந்து
எழுந்தது இன்னொரு ஆளுநர்பாகுவான் உருவம். மாறு
வேடத்தில் இருந்த அந்த உருவத்தை அந்தக் குரலின்
கம்பீரத்திலிருந்து அடையாளம் கண்டு கொண்ட ஊர்ப்
பெரியதனத்தார் சப்த நடிபும் ஒடுங்கியவராக உடனே
அந்த உருவத்தினுடே சென்று பணிந்து, “முத்தரையர்
பெருமானே, உபசேனாதிபதியான தாங்கள்...” என்று
ஏடுதா கூறவாயெடுத்தார். அதற்குள் மாறு வேடத்திலிருந்த
உபசேனாதிபதியார் அவர் குரலை அடக்கிப் பெரியதனத்
தாரின் காதில் ஏதோ மெல்ல கூறினார். “ஆ, இள
வரசராம்!” என்று தன் வியப்பைக் கட்டுப்படுத்த
முடியாமல் வாய்விட்டுக் கூறினார் பெரியதனத்தார். அக்குரல்
மக்களுக்குக் கேட்காவிட்டாலும் மாதங்கியின் காதுகளில்
மிட்டும் தெளிவாக வந்து விழுந்தது.

அந்த அறச்சையையின் இளஞ்சிவமாய் எழுந்து நின்ற,
அறிவுக் சிவமையாய்—ஆணித்தரமான சொல்லின்மை
யாலும் தன்னுடைய மனத்தைதரும், நயிழ் மனினின் மாண்
பையும் காத்த அம் மாந்தரைக் கண்ட விதாடியிலிருந்து
தன்னை இழந்து நலையனைக் கண்ட நாயகியாய் அவ
ளோடு ஒன்றி நின்று காண்டிருந்தவன் மாதங்கி. அவனை
என்ற பெறு எதிரும் என்ன மந்தவனாக தன்னுடைய கையுத்
தாளேயே, பெரியதனத்தார் மெல்ல கூறிய வார்த்தைகளைக்
கவந்து கசித்துக் கொண்டான் அவனுடைய செவிகள்.

எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகளால் குழப்பமுற்றிருந்த கைக்கே
தாங்கல் மாறுவேட மிகாளத்தில் இனியும் தாமசிக்குரியபுது
பொருத்தமன்று என்றுணர்ந்த இளம்பரம் மாராசேத்தி
களும் உபசேனாதிபதிமுத்தரையரும் அங்கிருந்து எழுந்து
வளர்த்தனர். “உப்பெருகு இளவரசன் என்னை, பெய்களை
எட்டு எங்கே செல்கிறீர்கள்?” என்று இளைஞர்க்கேய்தும்
மாதங்கியின் இருபெரும் விழிகளைத் தாண்டியவற்றிச்
சந்தித்தான். அத்தப் பசேவனளின் கம்பிக்குத்தே இளவரச
னின் வருட முடிமல்களை அவளருகே கழித்தான்...

“தெய்வத்தைத் தரிசிக்க வரவந்திருக்கிறேன்.
இக்கே தெய்வத்திற்குப் பரிபாசன ஒரு பண்டையும் செய்ய
முடிந்தது” என்ற சொழ இளவன், “கவையரசி, நான்
நான்கு கவர்களுக்குள் இருந்தாலும் உன் துணை நலனைப்
பற்றி இந்த நாட்டே புகழுவதைக் கெளரிப்பேடிருக்கிறேன்...
அதை எவ்வளவு நான் காணும் பெறுகின்றதாக்கும்...”
என்று நிறுத்தினான்.

“காத்திருக்கிறேன், பிரபு. உரை, விளைக்குத்தான்
அடிமையாகாத. அதைப் பண்பொடு பொற்றும் உன்னைக்
களுக்கு அடிமையாகிக் குற்றேவல் செய்யும் பேற்றுக்காகக்
காத்திருக்கும்...”

“ஒரு கவையரசி மற்றவர்களுக்கு அடிமையாவதை
நான் விரும்பமாட்டேன்.”

“கவையரசியென்று சொற்றப்படுவனளும் பெண்தான்.
உள்ளத்தால் உயர்ந்திருந்த ஓர் ஆண் மகனுக்கு அடிமை
யாவதில்தான் ஒரு பெண் உண்மையாகப் பெருமையடை
காள்—அதிலும் தன் எண்ணமையில் கௌரவத்தைக் காத்த
நிலை நாடகய நலமகனுக்குக் கண்ணிக்க தந்த முடிபு
படுதே அவளுடைய வாழ்க்கைத் தவறாக இருக்கும்!”

“கண்ணிக்கையா...”

“ஆம் இளவரசே! ஒரு பெண்ணால் அளிக்கப்படக் கூடிய மீத உலகத்தாண்டில்கூட அளர் உள்வந்தான். இந்த அபனை அளிக்கும் அந்தக் காணிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ளீர்களா, பேர்பு!”—உணர்ச்சிப் புயலாக மாதங்கிவின் மலர் உலர்ந்திரிந்து வெளி வந்த மந்தமாருதமான அங்கி இளவரசர் கட்டுண்டு விந்தான். அவனாகத்தான் மறுமொழி கூறு முன் உபசேனாதிபதியின் சமீக்கனா அவனை உந்தியது.

“மாதங்கி, உன் இனிய அன்பு என்வென்றும் என் உள்ளத்தில் உலர்ந்ததாக நிகழத்திருக்கும். உன்னை விளா வில் எத்திக்கிறேன்” என்று கூறிக் கண்ணால் விடை பெற் றான், சோழ இளவல்.

“ஏனடி சத்தரவடிவு, ‘விளா’வில்” என்று வார்த்தைக்கு சோழநாட்டு இளவரசரின் அகராதியில் பல மாதங்கள் என்று பெருகா.” அந்தாமைக் குழந்தையோடு கேட்டு விசம்பி னான் மாதங்கி.

“ஆயோ, பெண்ணே... எல்லாக் கேள்விகளையும் என் னிடமே கேட்டுவிட்டால், இன்று இளவரசரைத் தவிரியாகச் சத்திக்குப் போதுகேட்பதற்குக் கேள்விகள் கிடைக்காமல் தவிசிய போகிறாய்.” என்றான் சத்தரவடிவு கேவியாக.

“போகடி, அவரைச் சத்திக்கும்போது இப்படித்தான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கப் போகிறேனாக்கும்! அவர் முன், நான் உணர்வாகி விடுவேன். வேறொன்றும் செய்யத் தோள் றாத. அங்கியே அவர் மாதங்களில் விழுந்து.” என்று சொல்லிக் கொண்டே சத்தரவடிவை இறுகத் தழுவினான் மாதங்கி.

“எனடி, இதுதான் காலில் விழுவிற் இவட்சணமா... இப்படித்தான் இளவரசர் காலிலும் விழுவாயா...? பாவம்,

இளவரசர்! தானை இந்தச் சோழமண்டலத்தைத் தாக்கப் போதும் தென்கரை நீ இப்படித் தழுவித் தழுவி, உலர்ந்தால் காயப்படுத்தி விட்டால்...”

“போகடி!”—நாணி நின்றுச் சமதங்கி.

“நான் போவது இருக்கட்டும்... முதலில் நீ சத்திரம் புறப்பட்டு மருதன் உணக்காக ஒரு விசேஷச் செய்தியும் கூறினார். நீ சத்திரம் புறப்பட்டால், மறு விடைக்கும் முன்னே நீ அவரைச் சத்திக்க என்வென்று இருக்கிறாய்... அங்கே நீ பலமுறை ‘இப்படி’ மாதங்களில் விழாய்...” என்று மாதங்கியின் கரங்கன் தன்னை அழைத்திருப்பதைத் தட்டிக் காட்டினான் சத்தரவடிவு.

அந்த நினைவில் மீள்கையிற் தன் மெய்ப்பெயரும் பாய்ந்த சிவிர்ப்பெய் மபவதி நின்று மாதங்கி அவனை நோட அழைத்துச் சென்றான் சத்தரவடிவு.

இளமை முதலே சத்தரவடிவதான் தன் முதல் மாதங் கியை நோட்டுவான். அதில் ஒரு மரச்செய்ய சத்தர வடிவுக்கு

மாதங்கியின் மொன்மெனிக் குப் பாரமாக இருக்கக்கூ டில்களை மெல்லக் கணையத் தொடங்கிய சத்தரவடிவு சில கணங்கள் அப்படியே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருத் தான்.

“என்வடி, அப்படிப் பார்க்கிறாய்...” மாதங்கி சினுங்கினான்.

“கேட்கிறான்றில்கலை... பரிசுப்பு ஆமாம்! பெண்ணான எனக்கே இந்தப் பேரழகு மலிகையக் கணையாமல் கண்கள் உலகிற்றனவோ... இளவரசர் மாதங்கி...”

“போவதுமடி!” என்று துப்பத்து ஒரே ஒரு துதிலைப் போர்த்திக் கொண்டு நறுமணம் போடிக் துவைப்பிடிந்த ரீதியில் இறங்கினான் மாதங்கி. அவருடைய ஆடைகள்

ஒற்றிப் படைதில் பணிபுரிய வேண்டியவை. உள்ளிருப்பு
ரகசியங்களை எவ்வளவு சாமர்த்தியமாக அவை அம்பலப்
படுத்தி விடுகின்றன...!

மாதங்கியின் மேலியெங்கும் சுந்தரவடிவு தன் கரங்
களால் வந்து வசனைத் திரவியங்களாகி தேய்த்து விடும்
போது, அன்று மாதங்கிக்கு ஒரு சோதனை - இளவரசரின்
நிலையே மனத்துக்குள் வதிக் கொண்டிருந்ததால், தன்
மேலியை நீராட்டுவது சுந்தரவடிவாக அடங்குந் தேன்ற
விக்ரம். சுந்தர வடிவமாக வர விரைவேந்திரவே தன்
கரங்களால் அவன் மேலியைத் தொட்டு நீராட்டுவது போலி
குந்தை. இந்த நிலைவு தேற்றுவதில் இன்பச் சிலிப்பால்
பரவாமடைந்தவனாக நீரிலுள்ளிருந்து துள்ளி எழந்தோடி
னான். அப்போது நனைத்த ஆடைத்துள் சிறைப்பட்டிருந்த
மாதங்கியின் செறிந்தத் திரண்ட அழகுகள் நளினமாக
அகைய அகைய அக்கே ஒரு மன்மதத் திருவிழாவே நடை
பெற்றது.

நீரடியதல் அவருடைய வேல் விழுகளுக்கு அமழ்சி
னான். சுந்தரவடிவ அகைய அகைய அக்கே ஒரு மன்மதத் திருவிழாவே நடை
பெற்றது.

வாரத்தில் திரை வீரர்கள் கதையில் திரைக்கு
பரபரப்பு அதிகரித்தது. மாதங்கி மனமற்றுக்குத் தமையி
லிட்டால் என்னு பொருள்.

இடைபாடல் ஓடியதனைக் கண்டது குழங்கு பக்கத்தில்
அருகே வந்து அதனை ஏதாவதொரு திரைகளை விடக்கி
விட்டுக் கையை எத்தினாக.

அக்கையில் நிக்விட்டு வேகமாக எங்கோ மனதில்
சிறுந்து அக்கு சுந்த புரவி குந்திருந்த சரியெனும் ஓட்டி
விரை ஓடுவானில் நீண்ட கரங்கள், ஒரு பு மனமையைத்
துக்குவதுபோல் களைக்கோல் மாதங்கியைத் துக்கி
எடுத்துக் குதிமரவில் கைத்தள. கண்கொய்தும் தேரத்
தற்குள் புரவி மெகமாக அத்துதிரை பறக்கது...

“மாதங்கி, மாதங்கி!” என்ற சுந்தர வடிவில்
கூச்சறும், குதிமரவீது மலர்க் கொடியால் புரண்டு தயுந்துக்
கொண்டிருந்த மாதங்கியின் புலம்பல் குரலும் புதுகையைக்
கொப்பிக் கொண்டி வாய்த்தோடிவ அந்தக் கரிய விழுவைப்

யொன்றை விலக்கி அவர் சுட்டிக் காட்டிய திசையை நோக்கி
னார் புலனமாதேவி.

மறுகணம் அவள் கண்கள் மிரட்சியுடன் பரபரத்தன.

“சுவாமி இவன்...?”

“மாதங்கி...! சோழ நாட்டின் பெருமைக்குச் சான்றான
லளித கலைகளின் எழிலார்த்த வடிவம்! இதயத்தால் நம்
இளவரசருக்கு மிகவும் நெருக்கமானவன்... இவனைப் பேணிக்
காப்பதே இளவரசருக்கு நீ ஆற்றும் பணி! அதற்
காகத்தான் இளவரசர் மீது உயிரையே வைத்திருக்கும்
உன்னிடம் உறுதி கேட்டான். மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக்
கொண்டாய்... அதை மிகவும் உற்சாகத்தோடும் நிறை
வேற்றுவாய். அப்படித்தானே!”

புலனமாதேவியின் முகம் தணல் ஜொலிப்புடன் பள
பளத்தது உதடுகள் படபடத்தன. “சுவாமி, தங்கள் ‘மகா
பரத’ப் புலனமைய இத்தப் பேரவையிடம் தான் பரீட்சித்துப்
பார்க்க வேண்டும்?” என்று குமுறினாள்.

“என்ன சொல்கிறாய், செவ்வி?”

“திரௌபதை என்ற கணிகைய னவரும் சேர்ந்து பெற்றுக்
கொள்ள முத்திரையின் ‘அறிமுகச்சொல்’ னுரைக்கியானது.
அந்த உத்திரவைக் கைக்கொண்டு எல்லாம் தெரிந்த தாங்கள்
என்னைச் சோதிக்கிறீர்கள்...?”—படபடத்தான் புலனமா
தேவி.

அதற்கு அவளையச் சுட்டியும் இருக்கையில் இருந்து
எழுந்த மாதங்கி, பணிவார்த்தை அடக்கத்துடன், “சுவாமி,
இளவரசனைப் பற்றிச் செய்தி தெரியுமா. அவர் தமையக இருக்
கிறாரா?” என்றாள் விழிகளை ஆடவம் போடிக்.

விவரித்த திட்ட புண்ணகம் மீத, “மரித்தாயா,
புலனமாதேவி! உன்னைப் போலவே இளவரசர் திரௌபதி

மாதங்கியும் உருகிக் கொண்டிருக்கிறாள். இப்படி உத்தமனம்
படைத்த நீங்கள் இருவர் பேரவமை வேண்டியுள்ளது
என்வளவு பொருத்தம்!” என்று புலனமாதேவியை நோக்கிக்
கூறிய ஞானசிவனார் மாதங்கியின் பக்கமாகத் திரும்பி,
“இளம் பெண்களாகிய நீங்கள் திரௌபதியைப் பற்றி
எவ்வளவோ விஷயங்களைப் பரிமாறிக் கொள்கீர்கள். அதற்
கிடையில் தான் ஏன் நிற்கவேண்டும்? வரவேற்பு நிஷித்தி
யில் கலந்து கொள்வது சம்பந்தமாகச் சில ஏற்பாடுகளைச்
செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இதோ கருத்துக்கொள்”
என்று ஒரே கண்குத்துள் இரண்டு பைப்புக்களை விட்டுச்
செக்வது போல், அந்த அறைக்குள் அங்கிரு பெண்களை
யும் விட்டுச் சென்றார்.

இப்படியொரு சந்திப்பை இரு தக்கையருமே எதிர்
பார்க்கவில்லை!

தன்னைச் சுற்றி நடப்பவற்றில் குழப்பங்கள் அதிகமா,
மர்மங்கள் அதிகம் என்று திண்டிக்க முடியாத வாய்க்
மாதங்கிக்கு.

வரவேற்பு நிஷித்திக்குப் புறப்பட்டபோது அந்த பெரிய
வீரன் அவளைத் தூக்கிக் குதிரையில் போட்ட சில கணம்
கொஞ்சுள்ளொரு புலனமாதேவி திரௌபதி தவிர்ப்பது.
மீண்டும் கண் மிழித்துப் பார்க்கும்போது, ஞானசிவனாரின்
அருள் இவ்வெதிரில் தாவிருப்பதையும், தன்னை மயக்கம்
தெரிவித்தது ஞானசிவனார் தான் என்பதையும் அறிந்தான்.
குழப்பம் மேலிட ஞானசிவனாரிடம் விளக்கம் கேட்டபோது,
அவர்களுக்குக் கிடைத்தபதிக், குழம்பத்தோடு மர்மத்தையும்
சேர்ந்து அளிப்பதாக இருந்தது—

“மகேச, நீ இத்தப் பேரவையின் பேணிக் காக்கப்பட
வேண்டிய கணக்கை கருளுக. அதனால் உனக்கு வந்த
இடைபூறுகள் களையப்பட்டன; நீ காக்கப்பட்டாய். இடை

பூரை விளைவிக்கத் துணித்தவர் யார்...எப்படி, யாரால் நீ காக்கப்பட்டாய் என்ற விவரங்களை உன்னிடம் சொல்வதால் இரண்டு தவறுகளை நான் செய்தவனாவேன். ஒன்று அரசியல் ரகசியங்களை வெளிப்படுத்திய ராஜத்துரோகம்; அடுத்தது, களங்கமில்லாத ஒரு கலையுள்ளத்தில் பல மர்மங்களைக் கூறிக் குழப்புவது பாதகச் செயல்! இவற்றை நான் செய்ய விரும்பவில்லை...!” என்று கூறி அவரகுறையாகக் குழம்பிக் கொண்டிருந்த மாதங்கியை முழுக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்திவிட்டார் ராஜகுரு.

ஞானசிவனாரை முதன் முதலாகப் பார்த்தபோது, அவளுக்கு மிகவும் பயபக்தி ஏற்பட்டது. மின் அவர் சுற்றி வளைத்து எதிலும் பிடி கொடுக்காமல் பேசும் பேச்சுக்களையும், அந்தப் பேச்சோடு பேச்சாக ஊட்டுந் மர்மங்களையும் கவனிக்ஞம்போது, அவர்மீது பக்தியை விட பயம்தான் ஒரு படி அதிகமாக ஏற்பட்டது மாதங்கிக்கு.

போதாதற்கு வலங்கை வேளைக்காரர் படை... வீரன் வல்லபேந்திரனை விட்டுவிட்டு இளவரசன் சந்திரசேனாவுடன் சென்ற செய்தியைத் தெரிந்துகொண்ட ராஜகுரு, அதை மாதங்கியிடம் தெரிவித்த முறையோ இன்னும் அவளை அதிர்ச்சிப்பூட்டுவதாக இருந்தது...

“மாதங்கி, நம் இளவரசன் வீரராளேந்திரன் பாண்டவ வீரன் அஜ்ஞானைப்போல சிறப்புப் பெறுவான் என்று நான் நினைத்துக்கொண்டேயிருந்தேன். அது அப்படியே மெய்யாகிக் கொண்டு வருகிறது! அவனைக் கண்டதுமே பெண்கள் வரியமாகி விடுகிறார்கள். முதலில் கொடுப்பாராஜர் வேளார் மகன்; அப்புறம் அவனோடு—நீ; அதன் பிறகு இப்போது உங்கள் இருவருக்கும் போட்டியாக ‘சுமந்துப் போழி—ஒருத்தி; இன்னும் எத்தனை போரோ—’”-இப்படி ஆரம்பித்துத்தான் அந்தச் செய்தியைச் சொன்னார் அவர்.

பிறி மனதைச் சிண்டிக் குழப்புவதில், அதிலும், இளமனையில் மென்மையான உணர்வுகளைச் சிண்டிக்

குழப்புவதில் இந்த மகானுக்கு இணை இவ்வாறோ என்று கூடி நினைத்து ஞானசிவனாரைக் கண்டு பிரண்டன் மாதங்கி.

“எப்படியாவது இந்த மாளிகையிலிருந்து வெளியேற விட்டால் சுந்தரவடிவில் துணைபுடும் இளவரசரைத் தேடிச்சென்று அவரைக் கண்டு பிடிக்கலாம்” என்று தடித்தான். அதனால் மெல்ல ஞானசிவனாரிடம் சுந்தரவடிவைய் பற்றிக் குறிப்பிட்டான்.

“மகனே, உனக்குத் துணைதானே வேண்டும்? நீயே காலம் உன்னருகேயே இருக்கும் ஒரு துணையையே உன்னிடம் அழைத்து வருகிறேன். அந்தத் துணையே இப்போது இங்கே வந்துகொண்டிருக்கிறது...” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார் ஞானசிவனார்.

அந்தக் கணத்திலிருந்து பெரும் உற்சாகப் பரபரப்புக் குள்ளானார் மாதங்கி. “அவர் ‘துணை’ என்று குறிப்பிடுவது இளவரசர்தானா...; வேறு யார் நீடுமிகவும் தகைத்தவனாயாக இருக்கக்கூடியவர்...?”-இப்படி எண்ணத்தல் பூரித்து அந்தத் துணைக்காகக் காத்திருந்தான்.

ஆனால், புதிதான பேச்சாலேயே நன்னைக் குழப்புவதில் வெற்றிகொண்ட மகானோ, மீண்டும் கொடும்பாளூர் வேளார் மகனை அந்தத் ‘துணையாகத்’ தன்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருக்கிறார்... எப்படியொரு மறக்கமுடியாத துணை. ஆமாம் கிருஷ்ணபரமாத்மாவை சத்யபாமா நினைக்கும்போதெல்லாம்! கூடவே மறக்கமுடியாத அளவு துணையாக வந்து நிற்பானே ‘ருக்மணி’ அப்படியொரு ருக்மணித் துணை...! ‘இப்படியொரு துணையையா இந்த மகனிடம் நாம கேட்டோம்’ என்று பொருமினான் மாதங்கி.

அதே சமயம் கொடும்பாளூர் வேளார் மகனும் தன் மனத்துள் அப்படியொன்றும் அந்தக் கணத்தில் ராஜகுருவுக்கு ஒரு கணக்கம் செய்துகொண்டிருக்கவில்லை... இந்த

பெரியவர் ஏன் இப்படி நம்பிடம் கபட நாடகம் ஆட வேண்டும்... இவன் என்னவோ இளவரசரைச் சார்ந்த வளர்ப்பு. நான் இவனைப் பேணிக் காக்க வேண்டுமாம்! வேறு விசையே வேண்டாம்.... பேச்சுக்குப் பேச்சு, “உன்னைப் போலவே இளவரசர் மேல் பற்றுக்கொண்டவன்” என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லி ஆத்திரத்தைக் கிளறுகிறாரே..!” என்று குமுறிக்கொண்டிருந்தான்!

பாவம், மகான் ஞானசிவனார்! சோழ நாட்டே அவருடைய பாதங்களில் மலராடிலேஷகம் செய்து பக்தியுடன் அர்ச்சனை செய்யத் தயாராக இருந்தபோது, மன்மதக் கோளாறால் பாதிக்கப்பட்ட இந்த மங்கையர் மனத்துள் ஒத்து மட்டும் இப்படி அபூர்வ அர்ச்சனையைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தாள்!

நம் உள்ளங்கள் இப்படி ஞானசிவனாரை ‘அர்ச்சிப்பதில்’ தீவிர கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருக்கும்போது, அவ்விரு பிபணகளில் கண்டவோ பதன்பரம் ‘எதிரி’யின் அழகை அளவிட்டு அவதியுற்றுக்கொண்டிருந்தன.

மாதங்கியின் விழிகளைக் கண்டு, “ஐயோ இந்த மான் விதவியின் மயக்கத்தில் நம்மை மறத்துவிடுவாரோ” என்று புலனமாதேவி பொருமினாள்; வேளார் மகளின் கன்னக் கறுப்புக்களையும் பழரசக் கைவழுத்தும் பவன இதழ்களையும் கண்டு, “இந்த மென்மலர் கன்ன மறுவருகளில் சிப்பிச கைம் காண்டு, திட்டபாத இதழ்த் தேனாழைத் உண்டுவிட்டால் என்ன நினைப்பாரோ அவர்!” என்று கவங்கினான் மாதங்கி.

மாதங்கியின் மயங்கிதழுத்து நிற்றும் எந்தா மார்புச் செறிப்புகளைக் கண்டு புலனமாதேவி மனம் புழங்கினாள் என்றால்; புலனமாதேவியின் மென்மை மீண்டும் பால் வண்ண காவண்பமான இளம் வயிற்றின் எழில் நோற்றத் தூதம்—அதை பொட்டிவிடுத்த வன்மை நினைமை வளப்பு லிக்க புலனமாதேவியின் பின்னாறு சொளந்தர்பங்களிலும்

மனதை அலைபாய விட்டு, “இந்த இன்பப் பருதிகளில் கரக் களை உலவவிட்டு மென்மை கைம் கண்டபின் அவர் கலங்கினாள்.

இந்த இளநங்கையரின் விழியோட்டத்தால் மெய் துயிர்ப்புகளும் சில நொடிகள் அகங்கைப் பொருளும் உணர்வுப் புனலுக்குள் திக்குமுக்காட வைத்தன. இந்த மெளன நாடகம் மாதங்கியின் தேக்கரணம் மூன்றுப் பெற்றது.

“கொடும்பாளூர் தேவி..! நம் இளவரசருக்கு குற்றம் யொரு சோதனை ஏற்பட்டதை திகைத்தாள்.” என்று மாதங்கி இயல்பாகக் கூறியதைக் கேட்டபுலனமாதேவி “மருமத்தில் எரிவேல் பாய்த்த” வேர்த்தைப்போல் தடித்துப் போனாள். தனக்கே உரிய இளவரசை ‘உ’ என்று அடைமொழியிட்டு உரிமையில் பங்குபெற்றுக் கதறு கொண் டாடுகிறாள் இந்த மாதங்கி என்ற ஆத்திரம்!

எனவே அகல் தெறிக்க, “என் இளவரசருக்கு இந்தச் சோதனைக்குக் காரணம் எதோ தெரையும் தான். ‘நினை’ பெண் களின் சார்பால் ஏற்படுகிற தோஷமும் காரணமாக இருக்க லாம்...ராஜகுரு ஞானசிவனாரைக்கொண்டு மத்திரித்து தோஷப் பரிகாரம் செய்யவேண்டும்” என்றான் புலனமாதேவி—“சிவபெண்கள்” என்ற வார்த்தைக்கு, ‘மாதங்கி’ என்று அழைத்தமாவப் பொருள்படுமா..!

ஆனால் மாதங்கியும் இந்தச் சொல்விச்சில் சேர்ந்த வளாக இல்லை. “உப்படியெல்லாம் திருக்காத தேவி! இளவரசரோடு பிரார்ப்ப தெருக்கிப் பரகிலை தாக்கத்தான்— நங்கைத்து அப்படி இளவரசரை வருத்தும் தோஷம் இருக்குமா, என்ன..? மதத்தும் நீங்கள் கூறியதெல்லாம் சாத ருருவை விட்டு உங்களுக்குத் தோஷப் பிளரம் செய்த விடு வோம்!” என்று சாஸ்திரப்பமாகப் பேச்சை நடத்திப் புலனமாதேவி பேசில் திருப்பினாள்.

இந்தப் போக்கில் அவர்களுடைய பரஸ்பர நல்லெண்ண உதவுகின்றதோங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது இருவரையும் திலகக்க வைக்கும் ஒரு வினோதமான சங்கதாத ஒளி கேட்டது. அது ஞானசிவனாரின் முனையிலே உபயோகிக்கும் சங்கில் துன்பாகக் தோன்றவில்லை. மிகவும் புதுமை யாகவும், ஏதோ ஒரு சங்கேதத்தின் அடையாளமாக— விசித்திரமான மெல்லமையாகவும் அது ஒலித்தது.

“ஞானசிவனாரின் பேச்சு மாத்திரம் மர்மம் அல்ல; அவருடைய மாளிகையிலும் பல மர்மங்கள் உண்டு போலும்!” என்று மாதங்கி நடுதடுங்கினாள்.

இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து விளக்கமறியாமல் மயங்கி தின்றபோது, திடீரென்று அந்தச் சங்கொலி அடங்கியது.

சிந்து போழ்துக்குள், ஞானசிவனாரேஅங்கு பிரசன்னமானார். அவர் முகம் மிகவும் பிரகாசமாக இருந்தது.

“செல்லியரே! உங்கள் இருவருக்கும் மகிழ்வுட்டும் செல்தி வந்திருக்கிறது. இராசராசேசுவரத்தில் திகழப்போகும் வரவேற்பு திகழ்ச்சியில் இந்த நாட்டின் வருங்கால சக்கர வந்தியான இளவரசரும் கலந்துகொள்ளப்போகிறாராம்— அதுமட்டுமல்ல, சில தொகைக்குள் அவரே இங்கு விஜயம் செய்வது, உங்களையும் தன்னோடு அழைத்துச் செல்லப் போகிறார். இதோ செப்தி 1” என்று ஓர் ஓலைக் குறிப்பை காட்டினார். அந்த ஓலையில் “திருத்திற” அடையாள மிருத்தது.

ஒரு கணம், பொங்கலிருவரும் தம் அகப் பைகையை மறந்து, தம்மை மறத்தவராக ஆவந்தப் பெருக்கில் ஒருவரை யொருவர் ஆத் தழுவிப் புசித்தனர். கூடவே இளவரசரைச் சந்திக்கப்போகும் ஆர்வப் பரகசம் மேலிட இருவருமே தம் தம் ஆடை திருத்தி அலங்கரிப்பதிலும், அழகுக்கோர் அழகு செய்வதிலும் முனைந்தனர்.

திடீரென்று வாசலில் குதிரையின் குளங்கு ஒலி கேட்டது.

“அதோ, இளவரசர் வந்துவிட்டார்!” என்று ஞானசிவனார்.

ஆர்வம் பொங்க இரு தந்தையரும், ஒட்டைகள் சென்ற சாளரத் திண்டகளை தீக்கி வரதேயுந்மத போக்கினர். மறு கணம் இருவருடைய குகையும் மறைந்தனவந்தது.

“குதிரையில் வந்தது இளவரசன் வீரரசேத்திரன் அல்ல!”

“கவனி, இவரே இளவரசர்—?” இருவரும் கவனத்திற் கேட்டனர்.

“ஆம்!”—என்பதின்மீது அழக்தமையப் பதி வளித்தது.

“தோழ இளவல் வீரரசேத்திரனின் கோதாப் தருவல் எங்கோ மறைந்து வாழ்வினா! எப்போதேனோ, அவரே இவர்—?” என்று மனைவிநாள் புலகவந்தேறி.

“இல்லை— அவர் வேறு. இவர்தான் வீரரசேத்திரன் என்ற நாமம் பெற்ற இளவரசர்! அநீதா மாருக்கள் அவரைத் தொடர்ந்து அரசாங்க மரியாதையுடன் வீரப்படைவை கரு கிறதே!” என்று ஞானசிவனார்.

அத்தத் திருபுலன தகவின் எல்லைக்குள் திரிபுலனக் கருமே கழலிவருபோல் குதும்பி தின்றன! இரு தந்தையரும்!

7. ஞானசிவனாரின் நோன்பு

67 திரே நிற்கும் ஞானசிவனாரே—

மன்னாதி மன்னர்களும் தம் மணியமுடிகள் தாழ வணங்
கும் பேறு பெற்ற பெருமகனார்; அந்தச் சோழமண்டலமே
பூலிக்கும் ஞானசீலர்; இரண்டு சோழ சக்கரவர்த்திகளின்
ஆட்சி காலத்திலும் எதிர்ச்சொல் கேட்டறியாத, முதன்மை
சொல்நாயகராகத் திகழ்ந்து வருபவர்! திருபுவனத்தில்
இருந்துகொண்டு திவரட்டல் கடந்த மும்முடிச் சோழ
மண்டலத்தையே தம் மூதுரையால் இயக்கி வருபவர்....

—எந்த எண்ணற்ற பெருமைகளுக்கு இசக்காலவர்
மகிழ்வதென வந்ததுவிட்டனரே என்று நுபுழம்பு —

அந்த என்பது வயநான முதுபெரும் தவநூலியை
தோக்கி, இருபது பிராயங்கட் எட்டர்த இளநங்கையர்
இருவருமே ஏககாலத்தில், “சுவாமி, உண்மையான இளவரசர்
எங்கோ இருக்க, அதோ வாசனில் வந்திருக்கும் அவரை
சோழ மண்டலத்தின் வருங்காலச் சக்கரவர்த்தியான
இளவரசர் வீரராஜேந்திரன் என்கிறீர்களே... என்ன நாடகம்
இது?” என்று அனல் விவரம் சிறக்கேட்டனர்.

அவரின் ஞானசிவனாரே, ‘தென்றலும் புயலும்
சம்மே’ என்பதுபோல குமராய்ச் சிரித்தார்.

“சுவாமி, தங்கள் சிரிப்புக்கு என்ன பொருள்?”

“என்னவா பேசுதக் சிறியவராக இருக்கிறீர்கள்?
என்னவா போன்ற வயநானவர்களின் வறட்டுச் சிரிப்பு
களைப் போல் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிற பிராயம் உங்க
ளுக்கு? உங்கள் உணர்ந்ததைக் கவர்ந்த நாயகனின் இதய

நெருக்கத்தில்—இதழ் உறவில் சித்தும் புன்னகையை ஏந்தி,
நினைவிலும் கனவிலும் கவனத்ததை அனுபவித்த
அகதயே ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பதை விட்டுவிட்டு...”
என்றார் ஞானசிவனார் கண்களில் குறும்புக்களை குமிழிவிட.

இந்த நளினமான கேலியைச் சுவைக்கும் மனம்பக்குவத்
தில் இரு நங்கையருமே இல்லை!

“சுவாமி, தங்கள் பேச்சில் இதழ் உள்ள அளவு இதய
சரம் இல்லை. அகத்தைக் கவர்ந்த நாயகனையே தன்
மாறாட்டம் செய்துவிட்டு அகநானாறு பேசுகிறீர்களே!”
என்று படபடப்புடன் சினந்தாள் புவனமாதேவி.

“என்பதைக் கடந்த என் பிராயத்தினாலும் இதழ்
எல்லாம் எப்போதோ காய்ந்து போயிருக்கும் என்விடம்
தேவையின்றி சுரத்தை எதிர்பார்த்தது உன் பிரதமை...
ஆயினும் பரவாயில்லை. சரம் இல்லாவிட்டாலும் நேர்மை
நெஞ்சிலிருந்து வற்றி விடவில்லை உன் சித்தத்திற்குக்
காரணம் என்ன என்பதைச் சொல்... எனக்குப் புசித்த
அளவு விளக்குகிறேன்” என்றார் ஞானசிவனார், கவி
வார்ந்த புன்னகையுடன்.

“சுவாமி, சோழ இளவரசர் வீரராஜேந்திரனை நாங்கள்
தன்கு அறிவிர்கள். ஆவர் சில அரசியல் காரணங்களால்
மறைவாக என் தந்தையின் ஓய்வு மானியத்தில் வசிக்கப்
பட்டு வந்தார் என்பதையும் நாங்கள் அறிவிக்க...” என்ற
புவனமாதேவி கூறிக் கொண்டிருக்கும்போது ஞானசிவனார்
குறுக்கிட்டார்:

“என்ன தேவி, உங்கள் மானியத்தில் அத்தாய்களை
நடந்த ஒரு காலாய்க் காரியத்தில், இந்தத் துறவியையும்
சம்பந்தப்படுத்துகிறாயே!” என்றார்.

“சுவாமி, நாங்கள் இதய அருள் கரக்கும் ஞானஞா
மத்திரமல்ல, சக்கரவர்த்தியின் அரசியல் நடவடிக்கைகளில்

தயவு நாட்செய்யின்றி, இதய பந்தமரசகனை ஒதுக்கி விட்டு ஆலோசனைகள் கடறும் ராஜதந்திரியும்கூட எகப்பதை யும் நான் அறிவேன். ஆனால் நான் இப்போது உங்களுடம் அரசியல் பேசவும் வரவில்லை; சாணக்கியம் கற்கவும் வர வில்லை; உங்கள் சாதுரியங்களைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கவும் வரவில்லை. உங்கள் அருளால் மனதுக்கு அளமதி தேடித் தான் வந்திருக்கிறேன். அதனால் நங்கள் ராஜதந்திர தாடகத்தை விட்டுவிட்டு என்னிடம் உண்மையைக் கற்றுக் கள். இன்னவிட்டாய், சற்றுமுன்பு பெருமையுடன் வந்தி கொண்டிருநீ, நக்களிடம் தேர்வை இருப்பதாக அதற்கே நான் சந்தேகிக்க வேண்டியவதற்கும்...” — குறாவளி அடங்கியதுபோல் பேசுநா நிறுத்தினான் புலனமாதேவி.

கார்மேகத்தில் மின்னல் கிற்றிடுவது போல் புன்னகைத்து ஞானசிவனார்,

“மகனே, நீ மிகமிக சாமர்த்தியசாலி! நீ என்னிடம் தேவாரத்துக்கும், நிருவாசகத்துக்கும் ஞான விளக்கம் கேட்க வரவில்லை. முழுக்க முழுக்க அரசியல் மர்மங்களைப் பற்றியே பேச வந்திருக்கிறாய்— ஆனால், நான் மட்டும் அரசியலாகப் பேசாமல் சத்தியமாகப் பேச வேண்டும் என்கிறாய். நல்ல வேடிக்கை! இருந்தாலும் வேளாற் றதனிடம் என் தேர்வைமையக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டிய திருக்கிறதே! அதற்காக நான் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டும்...” என்று கேட்டார்.

“சில உண்மைகளைச் சொல்ல வேண்டும்!” என்றான் புலனமாதேவி.

“எனக்கு எந்த அளவு உண்மை சொல்ல வருகிறேன் அந்த அளவு சொல்கிறேன், கேள்...” என்றார் ஞான சிவனார் குறுஞ்சிரிப்பு மாறாமல்—“எந்த அளவு” என்ற வதங்களில் சற்று அலுத்தம் கொடுத்து.

புலனமாதேவி ஞானை உறுதிப்படுத்தி, “கவாசி, அநீதா, முன் மண்டபத்தில் காத்திருக்கிறாயே, அந்தப் புதிய வளர் வீராஜேந்திரன் என்று நங்கள் வதனில்கி, அது உண்மையா?” என்றான்.

பளிச்சென்று பதில் வந்தது ஞானசிவனாரிடமிருந்து: “ஏன் இருக்கக் கூடாது? இந்த காட்டில் வீராஜேந்திரன் என்ற பெயர் போன்று உன் காதலன் ஒருவருடன் இருக்கவேண்டுமா? ‘ராஜேந்திரன்’, ‘வீராஜேந்திரன்’ என்ற பெயர்கள்—இதன் சோழத்து விராட்டத்தெய்வம் மிகப் பெரியவன் பெயராக! உண்மையான போழச் சக்கரவர்த்திகள் இராஜேந்திர சோழதேவராகி பெருமைய் மட்ட அத்தந் திருவாமத்தை உன் காதல் உயிரான நவரும் வைத்துக் கொள்ளலாம்—இங்கு வந்திருக்கும் இவரும் வைத்துக்கொண்டிருக்கலாம்...”

“கவாசி, இவனைத் தங்கள், ‘இளவரசர் வீராஜேந்திரன்’ என்கிறாயே, அது எப்படிப் பெருத்தது? இந்தச் சோழ மரபில் இளவரசராக இருக்கும் வீராஜேந்திரன் ரோ குருவந்தான். இளவரசர் இராஜராஜ சோழதேவரின் இரு புதல்வர்களில் வீராஜேந்திரன் என்ற பெயர் வந்த இளையவன்— என்னோடு எங்கள் காதலத்தில் கலந்ததன் தான் அவர்!” என்றான் புலனமாதேவி மெகத்துடன்.

“மகனே, பொதுவாக மன்னர்களைப்பற்றிக் குறுத்த யான உணக்கு அதிகமாகத் தெரியாது. நான் அபிமானப் பற்றிச் சற்று அதிகமாக அறிந்தவன். ஸ்ரீராமராகி நீது அபூர்வ பக்தி அளிக்கலுக்கு சமனே, தந்தை ராஜரானைப் போன்று ஏகபந்தினி வீரதிகளாக வாழ்த்தி, ஸ்ரீராம போன்ற ஏகபந்தினி வீரதிகளாக வாழ்த்தி, ஸ்ரீராம போன்ற ஏகபந்தி மிருதமயபோதி போட்டி போட அளிகள் விரானின் ஒப்பற்ற மிருதமயபோதி போட்டி போட அளிகள் விரும்பவில்லை! அதனால் ராஜரானைப் படி மனை வியரைக் கொண்டிருந்தார்கள். நம் முத்தைய சக்கரவர்த்தியான இராஜராஜ சோழ தேவருக்குக்கூட புலன முழுதுடையான், தானிமுழுதுடையான், அவனிமுழுதுடையான், தென்னவன்

கிறாண்டி என்று நான்கு மனைவியர் உண்டென்பதை இந்த நாடிகளே அறியும். இவர்களன்றியும், அந்தப்புரத்திற்கு ஆயிரக்கணக்கான மனைவியர் பலர் உண்டு. அதுவும் மக்கள் அறிந்து பெருமையோடு ஏற்றுக் கொண்டதானா? இவர்களில் யார் யாழிற்றில் சக்ரவர்த்தியர்களின் சத்ததி உதித்தாலும் அதற்கும் 'இளவரசர்' என்றுதானே பெயர். அப்படி யொரு குழந்தையாக இந்த வீரன் இருக்க முடியுமா? — உதட்டோரத்தில் மர்மப் புன்னகை மலரக் கேட்டார் ஞான சிவனார்.

புவனமாதேவியின் பொன்முகம் அபர்வை முத்துக்களால் பளபளத்தது. அகத்தின் வெப்பம் இன்னும் மேலோங்க, “கவாய், என்னும் இங்கச் சோழப் பெருமான்களின் இல்லாழ்க்கைப் பெருமை தெரியும். அதைப்பற்றி நான் விவாதிக்கவில்லை. ஆனால் அரசார்க்குப் பிறந்த அனைவரும் சக்ரவர்த்தியாக முடியாது. உலகறிய மனைவியராக வாந்தந்தவர்கள் மூலமாகப் பிறந்தவர்களைத்தான் வருங்கால சக்ரவர்த்திகளாக நூடு ஏற்றுக்கொள்ளும்... நீங்கள் குறிப்பிடுபவர் அப்படி. இல்லை என்பதை சோழ பூமி அறியும்... அப்படியிருக்கத் தாங்கள் அவரை வருங்கால சக்ரவர்த்திகள் என்று குறிப்பிட்டதே?” என்று கேட்டான்.

“தருங்கலைத்தை நினைவித்துச் சொல்லக் கூடியவர் என்று நான் நம்பும் ஒருவர் இவரை அப்படிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்— அதனால் நான் நானும் அப்படி ஏற்றுக் குறிப்பிட்டேன்.”

“யார் அவர் அது?”

“இதோ, இந்தச் சத்திய முத்திரையிடப்பட்ட ஒளையார் மாரி அத்த நளையர் இன்று அறிவிக்கப்பட்ட செய்தியைத்தான் நான் தெரியாததற்காகக் கூறினேன், வேளார்களின் வேந்தர் போன்ற கேள்விக் கணைகளில் மாட்டிக்

கொண்டிருக்கிறேன்... இந்த ஒளையர் அனுப்புவர் அப்படி யொரு தம்பிக்கைக்குரியவராக இல்லாவிட்டால், தான்பிப்படி உன்னிடம் துணிச்சலாக ஒரு ராஜரீக செய்தியைச் சொல்லி இருக்க மாட்டேன்.”

“யார் அந்த தம்பிக்கைக்குரியவர்?” — என்று கேட்டாள் புவனமாதேவி.

“இந்தத் திருத்த முத்திரையிடப்பட்ட ஒளையர் அனுப்புகிறவர், எவரும் பிரவேசிக்க முடியாத பன்மறை அறைக்குள் சங்கொலித்து என்னை அழைத்த முக்கியமான ஆணைகளை அறிவிக்கும் இதயமொன்று ஒளையரை மாயமாக வைத்துவிட்டுப் போகிறார்... அவர் வேறு யார்? சாட்சாத்த அந்த உமாமகேசுவரரான சிவபெருமானாகத்தான் இருக்க முடியும்! மதுரையில் ஏழுபடி புலவன் நடுத்தருகவிதை எழுதிக் கொடுத்ததுபோல் இந்த ஏழையார்பேதின் பக்தியை அங்கீகரித்த ஆவிர்தான் இப்படி என்னுடைய தகவல் அனுப்புகிறார் என்று தோன்றுகிறது... அல்லாவிட தம்பிக்கைக்குரியவர் வேறு யார் வேண்டுமே?” என்று ஞான சிவனார் புன்னகையுடன்.

அந்தப் பரிசைக் கேட்டு புவனமாதேவிக்கு ஆச்சிரம் உண்டிற்று. தடித்தப்பெட்டத்தில் நன் உதடுகளை அடக்கிக் கொண்டு, “கவாய், இந்த ஒளையர் பரிபொருளான பாமேசுவரர்தான் எழுந்தருளியுள்ள சந்தைத்தெருவின் கடைகளில்...” என்று கேட்டான்.

“எனக்கோ, இப்படிச் சத்தியமிடுகிறார்? அனைவரையும் எழுந்த வாந்தக்கத் தெரியாத மகன்? அனைவரையே நீ சத்தேசிக்ருத்தென்று என் வாந்தக்கமென்று நம்பப் போகிறாய்... மாரி—மாரி இப்போது, உன்னிடம் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் வாய்க்கிப் பகலாகக் கத்தித்தும் வீரகனையே மறந்துவிட்டேன். அவரை வாயெடுத்த பகலே வேண்டுமே!” என்று கூறிவிட்டு, வேகமாக மூக் கண்ட பத்தை நோக்கி விரைத்தார் ஞானசிவனார்.

அந்த அருளாளரின் சொற்களால் அனல் பற்றிய சிலையாக நின்றுவிட்ட புவனமாதேவியின் அருகே வந்தாள், மாதங்கி. இவ்வரை ஞானசிவனாரூக்கும் புவனமாதேவிக்கு மிடையே நடந்த சொற்போரின் கழற்சியில் அந்தமும் ஆதியும் பிடிபடாமல் மயங்கி வாயடைத்து நின்று கொண்டிருந்தவள் அவள்.

“தேவி, இந்தப் பொல்லாத பெரியவரிடம் தாங்கள் இவ்வளவு பேசியிருக்கக் கூடாது... மௌன நோன்பு, உண்ணாதோன்பு என்று சொல்வார்களே, அதைப்போல் இந்த மகான் தன் வாழ்வில் ஏற்றிருக்கும் ஒரே நோன்பு— ‘உண்மை கூறாதோன்பு’ கத்தான் இருக்கும் ‘போவிருக்கிறது’...! இவர் வார்த்தைகளில் சத்தியம் இல்லை; ஏதோ சதிதான் இருக்கிறது...” என்று கலங்கி நின்ற புவனமாதேவியின் கரங்களைப் பற்றியவாறு கூறினாள் மாதங்கி.

மாதங்கியின் தளரிக் கரங்களைப் புவனமாதேவியும் பற்றிக் கொண்டாள். சில கணங்களுக்கு முன்புவரை புவனமாதேவியின் மனத்துள் மாதங்கிதான் பகையாக இருந்தாள். இப்போது அந்தப் பகைமைப் பெருமையை ஞானசிவனார் பெற்று விட்டார்...! தான் உளம் கலந்து உறவாட ஒரே தோழியாக மாதங்கிதான் தென்பட்டாள்...

“மாதங்கி, நீ சொல்வதுபோல் நம் இளவரசருக்கு எதிராக ஒரு சதிதான் நடக்கிறது! நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும்!” என்றாள் புவனமாதேவி. அதைக்கேட்டு மாதங்கியின் முகத்தில் பளிச்சென்று ஒரு பிரகாசம் தோன்றியது. இளவரசரைப் பற்றிய விஷயத்தில் ‘நம்’ ‘நாம்’ என்று தன்னையும் இணைத்து புவனமாதேவியே சொன்னதால் எல்லாம் நகர்த்திக்கொண்டாள். “மாதங்கி, இப்போது அந்தப் பகைமைப் பெருமையை ஞானசிவனார் பெற்று விட்டார்...! தான் உளம் கலந்து உறவாட ஒரே தோழியாக மாதங்கிதான் தென்பட்டாள்...”

“மாதங்கி, இந்தத் திருத்திறு முத்திரை ஐகைவிடாமல் ஒரே குழப்பமாக இல்லையா?” என்று முகத்தில் சிரசும் பரவக் கேட்டாள், புவனமாதேவி.

“எனக்குக் குழப்பமே இல்லை, தேவி! எல்லாம் திருத்த தந்திரசாஸியான சுவாமியாரின் வேலைதான்! இவருக்கு ஒலை அனுப்புவதைத் தவிர சிவபெருமானுக்கு வேறு வேலையே இல்லையா? இவரே எழுதி, இவரே வெளியே அதனைப் பாய்விட்டு விடுவார்— இளவரசரை ஒரு பெண் கடத்திச் சென்றிருக்கிறானே. அதுவும் இவருடைய சதித் திட்டத்தின் ஓர் அம்சமாகத்தான் இருக்கும்— நம் இளவரசரை இந்த நாட்டை விட்டே பிரித்துவிட்டு, அவர் பெருமான் ஆன்மாநாட்டம் செய்து ஏதோ சதி நடக்கிறது...” என்றாள் மாதங்கி.

புவனமாதேவியின் முகம் கறுத்தது.

“மாதங்கி, இந்தச் சதியை நாம் நம் சமீபமாகிய புத்தியால்தான் வெல்ல வேண்டும்— ஒரு போரனை போல கிறோம்.” என்று கூற வாயிருந்தாள் அந்தத் தந்தப் புதிய இளைஞனோடு ஞானசிவனார் அவர்களை நோக்கி வரும் அரவம் கேட்டது. உடனே அந்த நகரையின் ஓரம் நழுந்தது. நிகரிக் கெல்லியதான நூலில் பேசிக் கொண்டார்கள். உடனே இருவருடைய இள முகக்களிலும் ஓர் ஆழ்ந்த மான மலர்ச்சி கதிரவனின் இளங்கதிர் வீச்சுப் போல் பரவியது.

அவர்கள் முகத்தில் தோன்றிய அப் புத்தொளியைக் கண்ட ஞானசிவனாரின் நெற்றி கருங்கியது.

“மாதங்கி, நீ சொல்வதுபோல் நம் இளவரசருக்கு எதிராக ஒரு சதிதான் நடக்கிறது! நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும்!” என்றாள் புவனமாதேவி. அதைக்கேட்டு மாதங்கியின் முகத்தில் பளிச்சென்று ஒரு பிரகாசம் தோன்றியது. இளவரசரைப் பற்றிய விஷயத்தில் ‘நம்’ ‘நாம்’ என்று தன்னையும் இணைத்து புவனமாதேவியே சொன்னதால் எல்லாம் நகர்த்திக்கொண்டாள். “மாதங்கி, இப்போது அந்தப் பகைமைப் பெருமையை ஞானசிவனார் பெற்று விட்டார்...! தான் உளம் கலந்து உறவாட ஒரே தோழியாக மாதங்கிதான் தென்பட்டாள்...”

கொடுக்க ஆற்றற்றது நன் வரவைக் கைசேர விட்டான் அப்பாண்டியவீரன்.

“கமண்டலம் ஏற்றும் கரத்துக்குர் இத்துணை வைரப் பாய்ச்சலா...?” என்று அனைவருமே திகைப்புற்றுநின்றனர்.

மறுகணம் இடி முழக்கமாக ஏற்றம் கொண்டழுந்தது காளிமாகண்டரின் குழம்.

“நிறுத்துங்கள் உங்கள் வெடிக் கூச்சவை! இப்படி ஒருவரோடு ஒருவர் மோதிக்கொண்டுதான் வெளிப்படுகையை முடிக்கப் போகிறீர்கள்? மாண்டவ வீரர்களே, நீங்கள் அலட்சியப்படுத்துகிறீர்களே அது சந்திரசேனாவின் சொல், அல்ப! அது காளியின் கட்டளை... காளியின் அருள் மட்டும் இல்லாவிட்டால், இந்தச் சோழப்பேரரசின் இளவரசனை சில நாழிகைப் பொழுதுக்குள் வழிமடக்கிக் குகைக்குள் அடைக்க இந்த சந்திரசேனாவால்தான் முடியுமா? ஆமாம்! காளி மாதாவே இந்தச் சோழகுலத்துக்கு வைரியாகிவிட்டாள்... தன் திருவுளத்தை இந்தப் பெண்ணின் மூலம் நிறைவேற்றப் போகிறாள் -!” என்ற காளிமாகண்டரின் கம்பீரக் குரல் கேட்டுத் தம் குழறவைச் சிரமப்பட்டு உள்ளடக்கிக் கொண்டனர் அப்பாண்டிய வீரர்கள்.

அவை ஓய்த்தாற்போல் அந்த எரிமலைச் குழல் அடங்கினாலும், வெப்பம் முற்றுமாய்த் தணியவில்லை.

அச்சமயம் வேதனை கைக்கும் குரலில், “கவாமி, இந்த வீரர்களில் சிலளிப்படுகையை மட்டுமல்லாது ஓர் உள்சப்புகை காரணமாகவும், தாசின் கட்டளைகளை ஏற்று நிறைவேற்றும் பணியில் தவறி விடுவேனோ என்ற ஆச்சம் புத்தக எலக்குள் எதப்பட்டிருக்கிறது!” என்றான் சந்திரசேனா.

“உன் குழப்பத்தை நான் அறிவேன் மகனே! நாய் உனக்குத் துணையிருப்பாள்!” என்றார் காளிமாகண்டரி!

“நான் தவறு செய்தால் கூடவா?”

கார்மேகத்தினூடே பாய்ந்தோடும் மின்னம்பைக் ஆத்த உக்திர காளிபக்தரின் முகத்திலும் ஒரு கணம் புன்னகை விச்ச ஓளிர்ந்தது.

“ஆம், மகனே! தவறு செய்யும்போதும் ஏற்றத் தவறு யிருப்பவன் தான் நாய்! உன் மனத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்குப்பது ஒரு நாயாக மனங்கொடுப்பதே தவறு அல்ல. அப்பாவிச் சந்த சத்தி பிக்க இவ்வாறு விளங்குந்ததில் திருவாமை ஒரு பெண்ணுக்கு எவ்வளவு சோதமையானது என்பதைத் தாயும் அறிவாள்... அந்தத் ‘தவறு’ உன்னை ஆட்கொண்டாலும், உன் உடமையிலிருந்து நீ தப்பாட்டாய் என்பதையும் நாய் அறிவாள்! உன்னை குழப்பக்க உன்னை விட்டு விலகட்டும்... உன் பணிகள் சந்திரசேனா றன!” என்றார்.

திருமந்திரத்துக்குக் கட்டுப்பிட்ட வேலுதையால் பணிந்த சந்திரசேனா, “அடுத்த மணிவயத் தொடக்க இப்போதே செல்கிறேன், கவாமி” என்றார்.

“அடுத்த மணியில் மகனே... முடியாத முயற்சி பணி! குத்ர குகையில் சிக்குண்டிருக்கும் இளவரசனின் திவனவு உன்னை அழைக்கிறது, இக்கவையா...”

தலைகுனிந்து தாணம் மேலெங்கே திக் திக் சந்திரசேனா.

“மகனே, உன் தப்பத்திலும் உடமை கட்டுதலிலும் கிறறு... நீ உடனடியாகச் சென்று இளவரசனைச் சந்தித்து அழைத்து உன் பேரில் சந்தேகம் வாத அளவு நடந்து கொள்வதன் மூலம்தான், இதோ இக்கிறக்கும் இந்த வீரர்களால் நழுவியிருக்கும் உன் திட்டத்தைச் செய்பணிட்டுச் செயலாற்றி இயலும், இல்லையா? காலதாமதம் நலிந்தப் புறப்படு...” என்றார் காளிமாகண்டரி.

அவரிடம் விடைபெற்றுத்தான் பதி லந்த வேண்டிய விது துண்கி ஏறினான் சந்திரசேனா.

அச்சமயம், சுற்றியிருந்த வீரர்களில் ஒருவன், “உன் திட்டத்தை நிறைவேற்ற குகையிலிருக்கும் இளவரசனை விடுவித்துத்தான் நுகவேண்டும் என்றால், குகை வாய் உள்ள பாதையை அகற்றவேண்டுமே! நாய்களும் உதவிக்கு வரவேண்டுமா, சந்திரசேனா?” என்று கேட்டான், இடையில் எழுந்த பகைகனமையை ஒதுக்கிவிட்டு.

“வேண்டாம்!”

“ஏன்?”

“நான் ஒரு வீரனைச் சந்திக்கப் போகிறேன்...! அடைபட்ட குகையிலிருந்து விடுபடும் ஆண்மைத் திறனற்றவனாக அந்த இளவரசன் இருக்கும் பட்சத்தில், அவன் அந்தக் குகைக்குள்ளேயே அழிந்து படும்படி...”

“முன்பின் அறியாதவன் எவனும் நன் திறனால் ருத்ர குகையின் அத்தரங்கங்களைக் கடந்து வெளியேவரமுடியாது. இதுவரை எவனும் வந்ததில்லை. நம் உதவியின்றி இவனாவும் வெளியேவரமுடியாது. நீயும் அவனைச் சந்திக்க முடியாது!”

“நான் அவனைச் சந்தித்துவிட்டே வருவேன். இது உறுதி.”

“அவ் குகையின் தவிர்க்கை உறுதி?”

“உன் இவன் தக்க தங்கிக்கை!”

“அவ் குகையினால்...”

“உன் இவன் ஒரு கோழையைக் காதலிக்காதவருக்கே?”

மறுமலர் அந்த வேண்டியை உணர்ந்த கோழத்தில் பாய்ந்து சென்றது.

“கவாமி, இளவரசன்மீது ஏற்பட்ட மோகப்பீர்தான் இந்தப் பின் திரை நடுமாநிப் போயிருக்கிறான். இவனாக

வீரரஜேந்திரனை வெல்ல முடியாது!” என்று இவ்வச்சு புடன் தடுகடுத்தான் ஒரு பாண்டிய வீரன்.

மர்மமாகப் புன்னகைத்த காரிமாகண்டர், “முக்க வீரர், உன் கணிப்பு தவறு!” என்றார். அந்தச் செவ் தொலைவைக் கடந்து பாய்ந்தோடிக் கொண்டிருந்த புரவியின்மீது வைத்த கண்களை அகற்றாமலேயே.

பாண்டிய வீரர்களின் முகம் சுணங்கியது. “கவாமி, அவர்களை விட இப்பிபண்ணின்மீது உங்களுக்கும் பரிவு அதிகம். என்னை விட அதிகமாக அவன்மீது நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறீர்கள்...” என்று ஒருவன்.

“தாயின் சித்தம் அது...”

“பக்தர்கள் மத்தியில் பாகுபாடு மாட்டுவான் கவாமிதான்?”

“மாட்டான்!”

“மின் இவளிடம் மட்டும்...”

“இவன் தாயின் பக்கை அடிக!” —தன் தெரிந்த சித்தமும் மின்ன வீக்கித்துச் சிரித்தா காரிமாகண்டர்.

“கவாமி என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“பாண்டிய வீரர்களே! இந்தப் பெண்ணைப் பற்றி நீங்கள் புரிந்து வைத்திருப்பது இவ்வளவுதான்? செவ் இளவரசன் வீரரஜேந்திரனைக் காதலிப்பதற்கும், செவ் நாட்டுக் காரிதேவியிடம் பத்தி செய்வதற்கும் இவன் எழுந்திருந்து வந்திருக்கிறான்? காதல்—காரி முறை இரண்டிலே இவன் கைக்கொண்டிருக்கும் மிகமிக சக்திவாய்ந்த படைக் கண்கள்... அவற்றைக் கொண்டு நன் திட்டத்தை நிறைவேற்ற எழும்புகிறான்” என்றா காரிமாகண்டர்.

“கவாமி, இது தெரிந்தது தங்கள் அவருக்கு. இது உணர்வு மிகு காட்டுகிறீர்கள்...” என்று படமாந்தான் ஒரு பாண்டிய நாட்டு வீரன்.

“இது தெரிந்ததால்தான் இத்துணை பரிவு காட்டுகிறேன். எதிரியை எதிரியேயே வைத்திருப்பதுதான் விவேகம்! ஆம்; இவன் வேறு புருக்கும் எதிரியேயில்லை; தம் தாய் காளிமாதாவுக்குத்தான் எதிரி! உங்கள் வஞ்சகத்தைத் தீர்க்க நீங்கள் இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்... உங்கள் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி வைத்து, அதற்கு ஈடாக உங்களுடைய பண்புகளான சோழமூலத்தாரின் இரத்தத்தால் தாகம் தீர்க்கத் திருவுள்ளம் கொண்டிருக்கிறாள் தாய்... ஆனால், இவளோ காளியிடமிருந்தும் அவர்களைப் பறித்து ஓர் அத்தாய்க்கத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற எண்ணியிருக்கிறாள். அதனால்தான் உங்களிடமிருந்தும், காளியின் கட்டளைகளிடமிருந்தும் விலகிச் சென்று தனியே செயலாற்றத் துடிக்கிறாள்... என்றார் காளிமாகண்டர்.

“அவளுடைய அத்தாய்க்கத் திட்டம் என்ன சுவாமி?”

“அவள் யார் என்று தெரிந்து கொண்டார்கள் என்றால் அவளுடைய அத்தாய்க்கத் திட்டம் தானாகப் புரியும்!”

“யார் சுவாமி?”

“அந்த இரகசியம் காற்றில்கூட இப்போது கரைந்து விட்டகூடாது. அருகில் வாருங்கள்!” என்றார்.

மற்றவர்கள் பேரார்வத்துடன் அவரை தெருங்கி வந்தனர். அவர்கள் காதுகளில் ஏதோ இரகசியமாகக் கூதினார் காளிமாகண்டர்.

“ஆஹ்!” என்று அதிர்ச்சியுற்று நின்றனர் பாண்டிய வீரர்கள்.

“அந்தடத்த தாய்மீயாக்குத ரதனங்களுக மன்னிய காளிமாகண்டரின் கண்களில் எளிதிக் கயித்துணா முடியாத கலிச்சி நோன்பி மறைத்தது. உதட்டோரத்தில் ஓர் மர்மப் புன்னகை அருமணித் தங்கியது.

12. மதன மலர்

இருளே குளியாக மாறுவதுண்டோ...?

உண்டு போலும்! சோழ இளவல் சீராமதேவதாசனின் சுற்றியிருந்த குகையிலும்கூட சரி; தன் கனியெனிய குகையிலுக்குள் படுத்திருந்த சந்திரசேனா நிகரென்று கதைத்த தால் ஏற்பட்ட மன இருளும் சரி, அனைத்து பொறுத்த அளவில் ஒரு புதிய ஒளியாக மாறியது.

இத்தனை காலமாக வேளா மலிவகத்துக் கட்டளை இருந்த காரணத்தால், வெளிப்புறமாக சந்திக்கவும்—வெஞ்சமரிக் களங்களில் வீர சாகசங்கள் புரியவும் துடித்துக் கொண்டிருந்த இளஞ் சிங்கம், அவன்!

அதனாக்தான் திட்டமிட்ட தன வரவேற்பு திட்டச்சிவிக் கலந்துகொண்டு மீண்டும் சூழ்நிலைக் கைதிராக மாறுவதை வெறுத்துப் புதிய பாதையில் நடத்தியாகப் பயணம் மேற் கொண்டான். சந்திரசேனாவுக்கு அடைக்கலம் அளிக்க முன்வந்ததும், அவனுடன் புதிய திட்டங்களுக்குத் தொடர்ந்த செல்வ முனைத்ததும் அந்தச் சந்திர வேட்டையில் கூறுகள் தாம். தமனிர்சையாகச் சோயம்ப. வேளாம்பி; அதில் ஆபத்துக்கள் தெரிபுறும் எதிரிதரும் சாதனங்கள் புரிய வேண்டும் என்ற அவனுடைய தீர்மானமும் சந்திரவதான் இதோ, குகைக்குள் அவனைச் சிறைப்படுத்தும் பிணைவரை இட்டு வந்திருந்தது—

அந்த வீர எழுச்சிக்கு இரையாக எதிரிகள் தென்பட்டதும், தன்னை அவர்கள் குகைக்குள் அடைத்ததும் ஒரு புதுமையான மனவெளியை அவனுள் கட்டிவிடச் செய்தது. பகை கண்டு பாயும் அம்புபோல், “இதோ என் வீரத்துக்கு

எழுந்த ஒரு சோதனை? என்று வினாக்கொண்டு எழுந்தது அவனுள் உறங்கிக் கிடந்த தீரம்.

சத்திரசேனா திடீரென மறைந்துவிட்ட மர்மம்மாட அவனுக்கு ஒரு மன உதரங்கதையைய தந்தது. அவன் மூலம் ஒரு சதியையும் சந்திக்க நேர்ந்ததே என்றுதான் அவையாஃ இருந்தது அவனுக்கு!

இனி...?

அந்த வீர இளவல் உளம்மேனிய புத்தொளியுடன் செயல்பற்றத் தொடங்கினான்.

இங்கிருந்து எப்படி வெளியேறுவது? வாயிலைத் தவிர வேறு ஏதோ வழியிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சத்திரசேனா அங்கிருந்து சென்றிருக்க முடியாதே....!

இருக்கிறேயே எச்சரிக்கையுடன் நகர்ந்து சென்று குகையின் உட்புறச் சுவரைப் பற்றினான். பின் கைகளால் அந்தச் சுவரை வருடிப் பார்த்துக்கொண்டே மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தான். குகை முழுவதும் உட்புறமாகச் சுற்றிச் சுற்றி வந்ததும் எந்த இடத்திலும் நுழைபாதை இருப்பதாகவோ, சுரங்கவழி இருப்பதாகவோ தோன்றவில்லை.

குகையின் தரைப் பகுதியை ஆராய்ந்தான். அங்கேயும் எந்த வழியும் தென்படவில்லை. குகைக்குள் சிறிய அளவில் ஊற்றிவந்த நீர் கொண்டிருந்த நீர் நிலைதான் அவன் கவனத்தை ஈர்த்தது.

திடீரென்று ஒரு யோசனை... ஊற்றெடுக்கும் நீர் எங்கே போகிறது? நீர் நிலை ஓர் அளவுக்கு மேற்படாமல் ஒரே அளவில் இருக்கிறதே. அப்படியானால் நீர் வெளியேறுவதற்கு ஒரு வழி இருக்கிறது. மெல்லத் தரையில் ஊர்ந்து நகர்ந்து நீர்மேலாக வழியை ஆராய்ந்தான்.

‘ஆஹ்!’ ஒரு பகுதியில் நீர் சுழிவிட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. எங்களை அந்த வழியைத் துழாவிப் பார்த்தான்.

அது மிகவும் குறுகிய வட்டமாக ஓர் ஆள் மட்டுமே உடலைச் செலுத்தி நுழையும் அளவு அமைந்திருந்தது. அதையும் அந்தப் பாதையின் உட்புற ஓரங்களில் பாதை தின்றும் தெய்த்தும் காடு முரடாகவே தென்பட்டது. அதற்குள் இறங்க முடியுமா... இறங்கினால் வெளியே செல்ல முடியுமா... அல்லது பாதாளத்துக்கு நிரை இறங்கிவிடும் பாதாளத்தைத் தான் அது இருக்குமா? நிதானிக்காமல் இறங்கிவிட்டாக, மீண்டும் அந்தக் குறுகலான பாதைக்குள் செலுத்து வேண்டியே முடியுமா....?

சில கணங்களை யோசித்தான் இளவன். அந்தத் தவிர வேறு வழி தென்படாத நிலையில், முனிசுடனின் அந்த வழியினுள் இறங்கி விட்டான்.

மறுகணமே ஒரு புதிய பிரச்சினை அவனை அச்சுறுத்தியது. ‘அவன் இறங்கியிருப்பதோ நீர் நிலை மேலேய பாதை. எவ்வளவு நேரம் ஓர்சுடனின்மேல் முடியும்? வெளியே செல்லும்வரை மூர்சை அடக்கிக் கொண்டிருந்தாக வேண்டுமே... ஒருவேளை அது தவறான பாதையாகி விட்டால்....?’

—இந்தச் சித்தனைகள் அவையாய்த்தாலும் உள்சுத்த உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு அந்தப் பிரச்சனையை வழியே சென்று கொண்டிருந்தான்.

யோகப் போகத்தான் அந்த வழியின் அமைச்சரான ஆள் எங்கள் எதிர்ப்பட்டான். திப்பகப்புடன் மேலேயேறும் ஊர்தி தோடின. பாதையும் ஒரே சீராக இடமாய் மறைந்ததும், தெளிந்ததும் இருந்ததால் அதற்கெல்லாம் நன் உடனடி அந்தக் குறுகிய பாதைக்குள் வளைந்து தெளிந்த நீர்மேல் வெள்ள வேண்டிய உபவேணைகள் வேறு. எல்லாவற்றிற்கும் வேலை எங்கும் அந்தக்கரம்.

வேகம்கவரும் அந்தப் பாதையில் செல்ல முடியாதே. தரின் இழப்பு வேகம் மிகவும் மிகமான நிலைநிலையே

இருந்தது. நீத்திச் செல்லவும் முடியாதபடி பாதை மிகவும் குறுகலானது.

நேரமாக ஆக— மூச்சடக்கும் முயற்சியில் அந்த இளவல் சோர்ந்து வந்தான். பாதையோ முடிவெல்லையைக் காண்பதாகத் தோன்றவில்லை.

மெல்ல மெல்ல சோர்வு அவனை ஆட்டுவெண்டது. மூச்சு கட்டுப்பட்டு மயங்கத் தொடங்கினான். பாதை முடிவு எல்லையை விட தன் வாழ்வுப் பயண முடிவெல்லை சமீபித்துக் கொண்டிருப்பது போல் தோன்றியது. அவன் தன்னுணர்வை முழுமையாக இழந்து கொண்டிருக்கும்போது, ஏதோ வட்ட வடிவில் ஒரு பாதை அமைப்பு அவன் கரங்களில் தட்டுப் பட்டது.

அதைப் பற்றினான். மறுகணம் அவன் உள்ளம் பேரின்ப நினைவு கொண்டு பொங்கியது. அவன் பற்றிக் கொண்டிருந்தது நீருக்குள் அமிழ்ந்திருந்த ஒரு பெரிய சிவனின் கத்திச் சூடியப்பகுதியான ஆவுடைவாசி!

‘அந்த உயரமேகாவரணே, தனக்கு உதவு அங்கு வந்தமர்ந்தவனா...?’ பத்திப் பரவலுத்தடன். அந்த ஆவுடைவாசியைப் பற்றி மேலெழுந்தாள்; சிவனின் கை தென்பட்டது. ஹிபுரத் திருவி எழுந்தான். சில நொடிகளில் மேலெழுந்து ஒரு விரித்த தீப்பாய்மெரு வந்தான்.

அது ஒரு திருக்குகை. அதையொட்டிவாற்போல் ஒரு சிவப்பொலனின் ஆலயம். வெற்றிப் பெருமீதம் பேராணந்தத் தடம் தீப்பரப்பில் நீந்தியவாறு சுற்றும் முற்றும் தோக்கினான். எங்கும் செந்தாமரை கலிகள் குவியல் குவியலாகப் பூத்துச் செலித்த கிடத்தன.

அதோ... அங்கே என்ன?

அந்த மலர்குயில்களுக்கு அப்பால் கரையை ஒட்டிய அது ஒரு மதனசோபன மலராகக் கண்கள் முடிய நினையில் கிடந்தாள் சத்திசேனா, மயக்கமா...?

‘மலருக்குள் தேன் உண்டு; அந்தத் தேனை உண்டு மயங்கும் வண்டுகள் உண்டு என்பர். ஆனால், பார்வை தொட்ட கணமே கண் விழியே தேன். புருந்து மயக்கி கிறங்கச் செய்யும் மலர்வகையும் உண்டோ...?’

அதோ...! எலும்பிச்சை வண்ணத்தில் இளம் திரட்சிக் கோலங்கள் மின்ன மனமோகனமாய் மலர்ந்திருந்தது. சத்திசேனாவின் எழிலார்ந்த பொன்மேகரி.

வெளியுலகம் காணாது வளர்ந்து செழித்த அக்கங்கள் ஒளியுலகம் காணும் கோக்கலாக, தீர்ப்பு அடைந்து மென் துகிலை உடந்தையாக்கிக் கொண்டு பூவெழில் காட்சித் தந்த புதுமைதான் என்னே!

குன்றுமணிக் கோலத்தில் குலித்த திரண்ட திருந்த இளமேனி வடிவழகு சுந்தரங்கள் செம்பந்த தொட்ட வட்டிக் கமாய் பூங்குருத்துச் சோபையுடன் பூசித்தக் கிடக்க.

அந்தக் குன்று மருவிய பசுக்கனவால்ப் பாதையெழ் மதர்த்தெழுத்து நின்ற மன்மத முகடுகளை மொட்டிய மாந்தளிர் கரம் முற்றத்தில் இரோமம் வரிமொட்ட மயல் புலர்ந்து மின்ன...

தீ கொண்ட மேகவைகுளி! தாங்காமலே என்னவோ சுருண்டு நெருக்கிக் கொண்டு, அவருடைய பின்னதது மென் கோலங்களின் வளைவுகளைக் காட்டி வளம்பு செலித்த நித்த...

எழில் செலிந்து சாய்ந்திருக்கும் அந்தக் காமன் தொட்டத்து எதிமகரைக் கண்ணால் தொடவோ, கைக் கொண்டு ஆள்ளவோ என்று மயக்கி நிற்கிறவோ சேற இளவல்?

இருக்காது! பின் ஏன் அவன் சில கணங்கள் நினைந்து விட்டான்...? நடுக்கால், இவன் சாய்வு இருந் வந்தான் என்றுதான் அவன் அலனை நோக்கிக் கோயில் கருக்க வேண்டும்...!

பாலம் இத்தப் பெண்ணும் நம்மைப்போல்தான் போராடி அந்தக் குகையிலிருந்து வெளியே வந்திருக்கிறான். அதுவும் மயங்கிய நிலையிலேயே —” என்ற எண்ணம் கலிந்ததும், அவளுடைய மலர்மேனி தொட்டு அவளை மயக்கம் தெளிவிக்க முயன்றான்.

மறுகணம்—

“அவளைத் தொடாதே!” என்ற குரல் அச்சுறுத்தலாய் அவளைத் தடுத்தது. நிரும்பிப் பார்த்த சோழ இளவல் அந்த உருவத்தைக் கண்டு, “இவரா—?” என்று நிகைத்து நின்றான்.

13. அடிமனத்து அனல்!

உலகங்காத்து வெப்பத்திலிருந்து இடம் மாறி எரிமலை வாயிலுக்குச் சென்றால் எப்படி இருக்கும்...?

இதற்குச் சரியான விளக்கம் தரக்கூடியவர்கள், நமக்குத் தெரிந்த அனலில் வேளா் மகன் புவனமாதேவியும், மாதங்கி ஆவ்வாள்!

அந்த வெம்மையைப் பல கோணங்களிலும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் அவர்கள் இருவரும் தான்.

அதென்ன, “பல கோணங்கள்?”

தங்கள் ஆனாத இருக்கும் பட்சத்தில் அந்தக் கோணங்கள் உலகங்காத்துத் தெரிந்திருக்க தியாயிக்கலை; பெண் என்றால், எட்டென்று புரிந்தாலும்!

ஞானசிவனாரின் மாளிகைக்குள்ளேயே அனல் வீச்சாக இருந்த விவகாரம் அது...

ஒரே நாயகனை இக் நடுகவர் தெரிக்கும்போது ஏதும் இயல்பான போட்டியுணர்வுச் சூடுதான்!

ராசராஜேச்சுவரத்தில் நிகழ்ந்துக்கும் வரவேற்பு விழாவுக் காக ஞானசிவனாரிடம் விடைபெற்று ரதமேறிய கணத்திலேயே வெதுவெதுப்பாக இருந்த அந்த வெப்பம் குடேறத் தொடங்கியது.

“இவன் யார் நமக்குச் சமமாக ரதத்தில் அமர்ந்து உட்கார்வது உருவகம்?” இன்று இந்த ரதத்தில் ஏதோ உரிமையைப் பாராட்டிக் கொண்டு, நாளை இளவரசர் பக்கத்தில் வந்து நிற்பானோ?” என்று புவனமாதேவி மனதுக்குச் பொருடிக் கொண்டாலும், “மாதங்கி, வா! நாயிருளும் என் ரதத்தில் செல்வோம்!” என்று மாதங்கியின் கரங்களைத் தொழுவையோடு பற்றி தன்னோடு ரதத்தில் ஏறச்செல்லு அருகில் அமர்த்திக் கொண்டாள்.

“இவன் ரதத்தில் ஏறவேண்டும் என்றுதான் நான் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறேனாக்கும்! என் பங்கிற்கும் பரிவாரங்களும் இருக்க, விதிவசத்தால் இந்த ஞானசிவனார் மாளிகையில் மாட்டிக் கொண்டதால் இப்போது இவளுடைய ரதத்தில் வரவேண்டியிருக்கிறது... வேளை வரும்போது அவளுக்கு நான் குகைத்தாள் அல்ல என்று நினைக்கவல்லிடப் போகிறேனோ, என்ன?” மனத்துக்குள் கருவிக் கொண்டே ரதத்தில் ஏறினால் மாதங்கி இருந்தாலும் ஏதே ஆமரும்போது, “தேவி, ஞானசிவனார் மாளிகைக்கு வந்ததில் எவ்வளவோ வேதனை ஏற்பட்டாலும், இந்த வேதனைகளைப் பேசினால் தங்கள் தட்டையப் பெற்ற ஒரு மகிழ்ச்சியினாலேயே மறந்த விட்டேன்!” என்று கூறி, தன் அழகியப் பூரிப்பை மறக்காமல் வெகிப்படுத்திக்கொண்டாள்!

இந்த இரட்டை நாடகம் போன் மாளிகைக்குக் கிடைத்தான சிறப்பிப் பெருத்திதான்!

நிரப்புவனம் தகரத்து எல்லைக் கடத்ததும்—
அ.—6

“தேவி!”—மெல்லக் குரல் கொடுத்தான், அருகிலிருந்து புவனமாதேவியை நோக்கி மாதங்கி.

“என்ன மாதங்கி?”

“வரவேற்பு விழாவில், மக்கள் கண்டுக்கொடுக்க வேடிக்கை விநோதங்கள் நிறைய இருக்குமல்லவா...” என்று கேட்டாள் மாதங்கி.

“எத்தனையோ தெஞ்சையழுத்தும் பிரச்சினைகள் இருக்கத் திகரென்று வேடிக்கை விநோதங்களைப்பற்றி விசாரிக்கிறாளே இவர், ஏன்?” பளிச்சென்று வினா தோன்றியது வேளார் மகனுக்கு. மறுகணமே, “ஆமாம்... நாட்டியமாடுபவளுக்கு வேறு எதில் - கவனம் செல்லும்...?” என்று அக்கேள்விக்குப் பதிலையும் கண்டுபிடித்துக் கொண்டாள் புவனமாதேவி. எனினும் தன் இகழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தவில்லை.

“சோழநாட்டு விழாவில் வேடிக்கைகளுக்கு என்ன பஞ்சம்...”? வீர விளையாட்டுக்களில்தான் எத்தனை வகை...! கூத்துகளில்தான் எத்தனை வகை...? சாத்திக் கூத்து, ஆரியக் கூத்து, சாக்கைக் கூத்து, தமிழ்க் கூத்து, தெருக் கூத்து...! இந்தக் கூத்துக்களை ஆட பதியிலார் இனத்தைச் சேர்ந்த எத்தனையோ நாட்டியக்காரிகள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வந்திருப்பார்களே...! ஏன், உன் கண்கள் காமாதவல்லியிலிருந்தும் கூட உன் உறவுப் பெண்கள் நிறையப்போல் வந்திருப்பார்களே...” என்று கிடைத்த கைப்பின்ப வெகு ஆடாகப் பயன்படுத்த விரும்பியவனைப் போல் “பதியினர்” “உன் உறவுப் பெண்கள்” என்று வார்த்தைகளில் எச்செடி அடித்தல் கொடுத்துக் குத்தலாகக் கூறினாள் புவனமாதேவி.

வேளார் மகனின் வார்த்தை யிடிக்க விரைவில் கட்டாறும், அதை விடாமல் வீரவித்தல் கொண்ட மாதங்கி தன் புவனமாதேவியை, “இப்பொழுது இருக்கும், எங்கள் ஊர் பெண்களுக்கும் போட்டியாக வேளார் மகனையும்

கைது செய்து மண்டபத்தில் ஏன் நிறுத்தவேண்டும்?” என்றாள்.

“சார்” என்றது புவனமாதேவிக்கு. “என்னது? உங்கள் ஊர் பெண்களுக்கும் போட்டியாக என்னைக் கைது செய்து...! என்ன சொல்கிறாய்?” என்று கோஷத்தின் கேட்டாள்.

“பின் என்ன தேவீ? இவ்வரசர் வீரராவேந்தன் இல்லாத சபைக்கு, அவரை வேண்டுமென்றே ஒதுக்கிவைத்து விட்டு அவர் பெயரில் அவர் இடத்துக்கும் புதிய மனிதனையும் உருவாக்கியபின், அங்கு நாம் கலத்தோமென்று எதற்கு இல்லை... அப்படியிருக்க, உங்களையும், உங்களைச் சேர்த்து என்னையும் அழைத்துச் செல்கிறார்கள் என்றால் என்ன அர்த்தம்...? இருக்கிற கண்காட்சிகள் போதாதென்று நம்மையும் வேடிக்கைப் பொருட்களாக மண்டபத்தில் நிறுத்தி வைக்கத்தானே! எட்டே கரையில் போய்விடுவோமே என்று இந்தப் பதிய இனங்களின் காலம் வேறு...!”

“என் விஷயம் எப்படியோ ஆகட்டும்! நான் தான் காமாதவல்லி பதியினர் இனத்தைச் சேர்ந்த அந்தப் பெண்... ஆனால், வேளார் மகனுக்கும் இந்தக் கைநி நிலைமை என்னால். நினைக்கவே அவமானம்...” என்று மாதங்கி, இளஞ்சிரிப்பு கரையுமாக பின்ன.

புவனமாதேவியால் தீர்த்த அமையதிப்பைத் தாமதப்பில்லை. “என்னையாவது, கைது செய்வதாகது? தீர்த்த முயற்சிச் சோழ மண்டலத்தில் தளமண்டல தாயகமான கொடும்பாளூர் உதாமரத்தாண்ட ஆலெக்க வேளாசின் மகளைக் கைது செய்யும் துணிச்சல் எவருக்கு உண்டு! அர்த்தபிள்ளைமல் பிதற்றாதே...! நான் என் வீரப்படிய வரவேற்பு விழாவைத் செல்கிறேன் எனக்கு ஏதும் பணியினரைப் போல் இந்தப் பதியினரும், வீரராகம் கைநினைகள், அவ்வைவதான்!” என்று சீவந்தாள் புவனமாதேவி.

“தவறு, தேவி! அவர்கள் உங்களுடைய ஏவல் படை யல்ல; உங்களை ஏவும் படை...! அவர்கள் இட்டுச் செல்லும் வழியில், அவர்கள் திட்டத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் நீங்கள் சென்றாக வேண்டும்...” என்றான் மாதங்கி குறும்புத் தலமாக உதடுகளை நெளித்துக் கடித்தனாரே.

உயர்ஜாதிக் குதிரை, காட்டை விச்சப் பட்டதும் விழு கொண்டு எழுவதுபோல், மாதங்கியின் இந்த நிஸ்ரோமான சொல் பாய்ச்சலைத் தாளமுடியாமல் கொடுவாளால் வெட்டு வதைப் போல் அவளை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, ரதசாரதியை நோக்கி, “ரதத்தை நிறுத்து” என்று உத்தரவிட்டாள் புவனமாதேவி.

ரதம் சட்டென்று நின்றது. “இப்போது என்ன சொல் கிறாய்?” என்று கேட்பதுபோல் ஒரு வெற்றிப் பார்வை விச்டடன்,

“ராசராசேச்சுவரத்துக்குச் செல்ல வேண்டாம். பழை யான அணங்களைக்குச் சென்று பெரிய ராணியைப் பார்க்கச் செல்ல வேண்டும். ரதத்தைப் பழையாறைக்குச் செலுத்து!” என்று தொடர்ந்து உத்திரவிட்டாள்.

“மன்னிக்க வேண்டும், தேவி! நீங்கள் அப்படிச் செல்ல முடியாது!” என்றான் ரதத்தருகே வந்த அந்த இளைஞன்.

“ஏன்?” செத்தார ஜோகிப்பாக முகம் சிவக்கச் சிலந் தெழுத்த கேட்டாள் வேளா மகள்.

“நக்களை நோக்க ராசராசேச்சுவரத்து விழு மண்டபத் துக்கு அழகுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பதுதான் எனக்கு இடப்பட்ட பணி!” என்றான் அந்த இளைஞன்.

“நான் வர கறுத்தாக...?”

“விளக்க துணையுடன் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த தேரிடும்...!”

“அதாவது என்னை ஒரு கைகிபாக்கி! அப்படித் தானே...”

அவன் அழுந்தமாகப் புன்னகைத்தான்.

கட்டுக்கடங்காத பதட்ட நிலையை ஆடைத்தாள் புவனமாதேவி. போதகிதருகே, “தேவ, இவ் தங்கள் ஒரு கைகி தான் என்று சொல்லாமல் சொக்கிறாள்...” என்று வேறு கூறி கனலை ஊதிவிட்டாள் மாதங்கி.

“சாரதி, ரதத்தைப் பழையாறையை நோக்கித் திருப்பு!” என்று மீண்டும் கூத்திரத்தல உத்தரவிட்டாள் புவனமாதேவி. ரதம் திரும்பும் வழி, மன்னியாளனின் கையசைவுக் குறிப்பறிந்து, உடன் வந்த விளக்க ரதத்தைப் குழந்து நின்று கொண்டனர். ரதம் தளமுடியாமல்.

புவனமாதேவியின் கண்கள் செத்தருப் பிழ்ச்சியைத் தன். “நகருங்கள்!” என்று ஆயோனாகக் குரல் போடுத்தாள்.

“மன்னிக்க வேண்டும், தேவி! அவர்கள் நமதுபட்டர் கள்! அவர்கள் பெற்றிருக்கும் கட்டளை அது!” என்று புதிய இளைஞன் அமைதிபாட.

அவரைத்தாவி நுகம் உதறிச் சிவக்க, மண்டபத்தின் பதட்டத்தின் குறுவி சிவந்த புகளையேகி.

அப்படியும், “தேவி, ரதி நகரத்திலே இருக்கிறாள்! நான் உவந்திடக் கொக்கிழம்...” என்று மனமென்கின் தோளில் சை எடுத்த நுணை குதிரை மாதங்கி, தன் உடைத்துப் போதித்த சைத்திரத்தாரை நோக்கித் தலையைத் துவித்தா சத்தித் துவிக்கிடப் பட்டினாள்.

அதைச் சண்டைப் பிரிவின் குத்திக் கத்தி வந்தி தோன்றியது. மேலேத்தி உயர்த்தித்த வாய்க் தாள்கத் தணித்தன.

திருமந்திரத்துக்குக் கட்டும் தும் தேவதைகையிலாக் அனைவரும் துடுக்கி வழிவிட்டனர்.

“சாரதி, வேளார் மகள் விரும்பியது போல் பழையாறையை நோக்கி ரதத்தைச் செலுத்து!” என்றான் மாதங்கி.

மறுகணம், வேளார் மகளின் ரதம் திரும்பி வேறு வழியாகப் பாய்ந்தோடியது.

புவனமாதேவி விக்வித்துப் போய் ரதத்தின் இருக்கையில் சாய்ந்து விட்டாள்.

“தேவி, ஒருகணம் நான் பாய்ந்த போய்விட்டேன்—சோழப் பேரரசின் தளபாண்டாடையாக உதயமார்த் தாண்ட மூவேந்த வேளாரின் திருப்புகழ்விக்கா இப்படியாக அமைந்தது?” என்று. என்னால் தாளவே முடியவில்லை. அதையும் போயும் போயும் இந்த தேவரடியார் இனத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணால் தங்கள் அவமானத்திலிருந்து மீள வேண்டிய நிலை ஆகிவிட்டதை நினைத்தால் இன்னும் வேதனையாக இருக்கிறது...” என்று நைச்சியமாகத் தன் மெத்தோங்களை மெல்லிதாகக் குழக்கியவாறு தழுட்டுச் சிரிப்புடன் கூறினாள் மாதங்கி; சற்று முன் புவனமாதேவி சிந்திய வார்த்தைகளுக்குச் செம்மையாகத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்ட திறவேவாடு.

அந்த நயினமான சோகலம்புச் செருகல்களை விழுங்கிக் கொள்ள முடியாமல், “மாதங்கி, அந்த ராஜமுத்திரைப் பொறித்த கணையாழி உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?” என்று கேட்டாள் புவனமாதேவி.

“ஞானசிவனாருக்குத் திருத்தேவ ஒளையகளை அனுப்பிக் கொண்டுவரும் பொய்யந்தால் இந்த தேவரடியார் பெண்ணாகும் இக்கொத்திரைக் கணையாழியைக் கொடுத்தது!” என்று குறுகலித்தான் மாதங்கி.

“ஞானசிவனாருக்கு தெய்வம் ஒளைய அனுப்புகிறதா...? அந்தப் பெரியவர் தன் பெருமைக்கு ஒவ்வாமல் பொய்யைப் பேசுகிறார்! ஒரு நாள் உண்மை வெளிப்படத்தான்

பொகிறது...! நீ உண்மையைச் சொல்...” என்று கடிந்தான் புவனமாதேவி.

“என் உண்மைக்கு என்ன அவசரம், தேவி? வாய்மை யின் சீலரான ஞானசிவனாரின் உண்மை முதலில் வெளிப்படட்டும். அப்புறம், இந்தக் கணையாழியைப் பற்றிய உண்மையையும் வெளிப்படுத்தகூடுமே!” என்றான் மாதங்கி.

“என்னிடம் ஏன் மறைக்கிறாய்?”

“பெண்களிடம் அந்தரங்கம் தங்காது என்ற நுணுக்கம் உண்டு. அதைச் சற்று மாற்றியமைப்போகே...” என்று சிரித்தாள் மாதங்கி.

ஆற்றிரத்தில் புவனமாதேவியின் உதிரைப் பாய்ந்தது. “எங்கேயாவது களவாடியிருப்பான். ஆகிலக்கிடம் சிக்கிக் கொண்டு ஆக்கினைக்குள்ளாகப் போகிறான். இந்த மாய்மலக்காரிக்கு எல்லாம் வேண்டும்!” என்று மறந்துகூட குணமற்று கொண்டாள். வீரர்கள் தன்னை அடையத்தக்க அந்த வீரர்களை மாதங்கி கட்டுப்படுத்தியதனால் ஆற்றொணாத தாழ்வுணர்வாக இருத்தது, புவனமாதேவிக்கு.

“தேவி, ரதத்தைச் சற்று நிறுத்தும்படி கட்டளை இருங்கள்” என்ற மாதங்கியின் குரல் அவருடைய சித்தையைப் தேக்கியது.

“ஏன்...?”

“நான் தங்கிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு என் வழியே செல்கிறேன், தேவி!”

“நீ வரவேற்பு விழாவுக்கு வரவில்லையா...?”

“தெய்வம் இக்கால ஆராய்ச்சித் தரிசிக்க என்னை இறங்கிறது, தேவி...?”

“என்ன சொல்கிறாய்...?”

“சோழ இளவரசனா அங்கு சந்திக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில்தான் நான் புறப்பட்டேன். அவர் ஆங்கித்தை

கிறது. வருக...!'' என்று அருட்கனிவுடன் அழைத்தார் அந்தப் பிள்ளை.

அமைதி தவறும் அந்த பொளத்த விகாரத்தில் வெளி யாரின் மருத்துவப் பணிக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பகுதியில் சந்திரசேனா வைக்கப்பட்டிருந்தான். அரைநாழிகைப் பொழுது வரை இருபிக்குணிகள் அவருடன் தனித்திருந்து மருத்துவம் செய்தனர். பின்னர் அவர்கள் வெளிவந்து, வீர ராஜேந்திரனிடம் செய்தி தெரிவித்தனர்.

''சந்திரசேனா உங்களைக் காண விரும்புகிறான்!''

சந்திரசேனா இருந்த அறைக்குள் நுழைந்தான் இளவரசன். ஓய்வு நிலையில் கண்முடிச் சாய்ந்திருந்தான் சந்திரசேனா.

''சந்திரசேனா!''— மெல்லக் குரல் கொடுத்தான் சோழ இளவரசன்.

அவனுடைய குரல் கேட்டுப் புத்துணர்வு பொங்கியது மேலிக் கண் மணித்தாக் சந்திரசேனா.

''பிரபு!''—அவன் கரங்களைப் பற்றித் தன் அருகே அழைக்கோரினான்.

தயக்கத்துடன் அவளருகே அமர்ந்தான் வீரராஜேந்திரன்.

பொய்க் கண்களில் பொங்க அவனுடைய மேலிக் கண்களில் தன் முடிக்கூடல் ஹருக்கிகொண்டு, ''இளவரசே, என் கண்கள் என்னை ஏமாற்றவில்லையே! நீங்கள் உயிரோடு இருக்கிறீர்கள் அல்லவா...?'' என்று கேட்டான்.

''எனக்கு ஒரு ஆய்ந்துக் இல்லை!''

''இந்தச் சோழ இளஞ்சிங்கத்தை அந்த குளக்குள் அடைந்த அழிந்துவிடப் பார்த்தாய்கிறேன், சதிகாரிகள்... என்னால் உங்களுக்கு எவ்வளவு துன்பம்! போதிரான்

அருளால் உங்களைக் காண முடிந்ததே...'' என்று நடுத்தர தழுக்கப் புலம்பிக்கொண்டு அவனுடைய உரமேறிய கண்களைப் பற்றித் தன் கண்களால் ஒற்றி, நெனனும் செவ்விதங்களால் முத்துமாரி பொழிந்தான்.

திடீரென்று கிளர்ச்சியுற்ற சந்திரசேனாவின் உணர்ச்சியாவைப் பெருக்கை எதிர்பாராத வீரராஜேந்திரன், விசந்தர மில்லாத பெருநோக்கில் அவளை ஆரவாரப் புத்தி அமைதியுடன் செப்பத்தக்க அவளுடைய கைப் பிதாக்களைப் பற்றி, ''சந்திரசேனா ஏன் வேதனைப் படுகிறாள்? எனக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடியான சம்பவங்கள் உங்களை நானே தேடிக்கொண்டவை... இவற்றைச் சோழ இளவரசனின் நான் நினைக்கவில்லை; அவற்றிற்கு நீங்கள் காரணம் என்றும் நம்பவில்லை'' என்றான் அமைதியாக.

...அப்படி கூறிக்கொண்டே அவளைப் புதிதாய் ஒரு புதிய நெருக்கடியைத் தனக்கு வருவித்துக் கொண்டான் சோழ இளவரசன்!

ஏற்கெனவே அவனுடைய கண்களால் ஒற்றி அவன் மேனியில் தழுவிப் படர முடிந்திருக்கின்ற தவள், அக் கன்னிக் கொடியாள்! அத்தனைக் காலத்து ஆறுதல் கூறும் நோக்கத்தில் அவனுடைய மோகப் படைப்பிற்கு ஒரு முன்திரவாகிவிட்டது! தன்னை அவளைத்த அவனுடைய கரத்தை அடைந்த அவன் நெருத்த அத்தக் கன்னிப் போயில் தறாப்படி போலேண்டிய தடி சங்கடமான நெருக்கடிக்குள்ளானான் சோழ இளவரசன்! அந்த அவல அவனுடைய மனது அந்திரத்தில் போய் பிரிவிடக்கூடக் கூடாமலாக இருந்தன.

இத்தகையதும் அவனுடைய படைக்கண்கள் அவ் வளவு என்னைப்பாணவையென்று கற்றுடி மாறு, மறப்போரிக் வீரர்கள் வில், வாள் போன்ற கூராயுதங்கள் கொண்டு போராடுவர், மதளப்போர் மூட்ட மகம்மதியோ மகர்களை ஆண்டிரமாய் படைப்படுத்தினான்! அதுவே இந்த இன்பக்

களத்தில் இரு இளம் குருத்து வண்ண மோட்டுகளாலேயே இளவரசனைத் திக்குழக்காடச் செய்து விட்டான்!

சோழ இளவறிடம் அவன் அடைக்கலம் கேட்டதன் உண்மையான தாத்தியம் அப்போதுதான் புரிந்தது! அவனுடைய உயிருக்கு மாத்திரமல்லாது, தன் வடிவம்கு மேலரியிலுள்ள வனப்புமிக்க அங்கங்களுக்கெல்லாமே இளவரசனிடம் அடைக்கலம் கேட்டானோ? அவன் தோள்களை அவனுடைய கரங்கள் பற்றியிருந்ததால் ஏற்பட்ட இடைவெளி வழியே அவனுடைய எழில்மேனி எளிதாக ஊடுருவல் செய்து அவனுடைய மேனியை நெருங்கியணைந்தது— அப்போது அவனுடைய வள மேனிப் பிரதேசத்தில் அவனுடைய அங்கங்கள் அடைக்கலம் தேடி அடைந்த இடமெல்லாம் ஊக்கமாகின...

இளவரசனின் தன்மைமான கன்னத்தில் அணைந்து நுழைந்த சத்திரியனின் முகம் சந்திரமே அமைந்திருக்காத கன்னம் முறமுறப்பால் சலித்துப் பூரித்து, அவனுடைய கன்னத்திலிருந்து நழுவி, தன் கனி இதழைப் புதித்தவனோடு கலிக்கென மறு களத்தில் அங்குதலையடைந்த அவனுடைய தோள்களில் இறங்கித் தங்கித் திறக்கி அகலிய கைப் பிடிப்புடன் தஞ்சியது. தோளில் பிபாருநிய உயர் குருத்துக்குப் கேட்டடியாக, மார்க்கச்சந்தைப் புறம் கண்ட பரிசீலனையுடைய, மாங்கனியின் வடிவமையிடில் சித்திரம் அமைக்கவல்லவனிடமிருந்து மதனத் திரட்சி காவணி வள்கள் சிதறச் செல்லுமாயுடன் இளவரசனின் அணைமத்திறம் கொண்ட தட்டிரோம நெஞ்சகத்தில் சாய்ந்து, எழில் திரவின் திறக்கத்தாற் கட்டித் திறக்க; மாங்கனியைப் பருகிப் கொண்ட அழகுநகரம் கொஞ்சன் இளவரசனின் முகத்தில் வந்து விளங்கியது. அவனுடைய இரட்டித்த இதழ்கள், திண்ணம் இளவரசன் இளமையிலிருந்து பூங்கு அமைந்தது. அவன் அங்குதலையடைந்த பூங்கு அங்குதலையடைந்த திணர் மெல்லோம் விரிபொருள் அவனுடைய பகைமத்தின் அடிவாரமும், உமக்கோட்ட

மாய் வடிவமைத்த மென்வனப்புப் பின்னாடிச் சிந்தனை சிறுதன் தங்கும், இளவரசனின் திரைத்தின் வாய்ப்பு, மோகத் தேன்பாய்ந்த குருஞ்சி நாட்டுக் கொணர்வச் சிலிர்த்துப் பூரிக்க...

—கிண்கண்கள் இளவரசனின் திடமேனில் சதி கிணையாடல் புரிந்த சந்திரசேவரனின் பூமேனி கட்டித்தான் ஒரு தேன்குரல் ஒளி கேட்டுத் திடுக்கிட்டு இளவரசனிடமிருந்து ஒதுங்கிப் பிரியாவிடையுடன் பின்னிட்டுப் பிடிக்கப்பட்டது. அவன் கண்கள் மருங்கி வாய்க்கிப் பாசாங்காய் மூடிக்கொண்டன.

அரவம் கேட்டு இளவரசனும் திரும்பிப் பார்த்தான்.

எதிரே, கடல் வீடும் சந்திர முகம் அடைந்திருந்த கொண்டிருந்தான் மாதங்கி!

“ஆகா, என்னே கோதை திருக்காட்டி! மாண்புமே புகழ் மணிமுடிமைய மாற்றாணுக்குத் தாய் காத்தவிட்டு ஈழத்து சந்திரமுகின் இடை இணைந்த உருத்தி இளமை விழா காலமும் இளவரசன் பெருமாளின் மலர்ப் பாதங்களுக்கு அடியாய் மாதங்கியின் அருகே கோடி வணக்கங்கள்!” —என்னம் ஒது சைவமாய், இவற்றித் தரு மனடையப் மாதங்கியின் செம்பவன வாய் மூத்தம் சிறிப் பற்றித் தந்தன.

15. மறதி மாவீரர்

சோழ இளவரசன் வீராதேவத்தில் ஒரு கணம் குறும்பிப் போய்விட்டான். அந்தக் குறும்புக்குத் தாரணம், அவனுக்குப் போதிய ‘உடை ஞானம்’ இல்லாமைதான்.

‘உடை ஞானம்’ என்பதால் பெண்களைப் பித்திய ஞானம் தான்! ஆமாம்; பெண்களைப் பற்றி முழுமையாகப் புரிந்து

கொண்டாவே, உலகத்தை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்ட மாதிரியான் என்பது அனுபவம்பூர்வக் கண்ணோக்கரின் வடிவு. (ஆனால், ஒரு தாழிர்வட்டம்! வாழ்க்கை முழுவதும் பெண்களையே பழகி அனுபவம் பெற்றாலும், பெண்ணை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளும் சாமர்த்தியம் ஆண் இளந்தரர்களிடம் இருப்பதில்லை!)

உம் சோழ இளவலும் பெண்ணின் விஷயத்தில் போதிய அனுபவ லாகம் பெற்றிராததால் தான், அப்போது அவ்வாறு குழப்பத்தில் ஆழ்ந்து போயிருந்தான்.

முதலில், மாதவிக் குடுமியான் மலையறுகே ஒரு பெளத்த மடத்துக்குள் எப்படித் தன்னைத் தேடி வந்து சேர்ந்தான் என்ற குழப்பம்... எங்கோ, காமரத்வல்லி என்னும் ஊரில் இருக்கும் பெண் எப்படி இங்கு வரமுடியும் என்று அவனால் ஊகித்துணர் முடியவில்லை... தான் தேசிக்கும் நாயகன் இருக்குமிடம் கொடுங்கானகமாக இருப்பினும், அங்கும் விதியைப் போல் தொடர்ந்து சென்றுவிடும் ஆற்றல் பெண்மைக்கே உரித்தானது! மிதிலை அரசனின் மகனும்-அயோத்தி நகரத்தின் ராணியுமான ஜானகி பிராட்டிக்கே தண்டகாரண்ய வனத்தின் வன்மைகள் ஒரு பொருட்டாக இருத்ததில்லையே! பெண்ணின் இந்த அபூர்வ உந்துதல் வாயும், இளவரசனுக்குப் புரியவில்லை.

அவனுக்கு ஏற்பட்ட இன்னொரு குழப்பம்... மாதவிக் வையத்தான் முன்பு கோயிலின் மண்டபத்தில் பார்க்கும்போது கிவ்வளவு அமைதிவாக, கூட்டத்தில் மத்தியில் பேசு தடையாதவராக இருந்தான்! 'என்னை உங்களுக்குக் கவலிக்கவதாக அளிக்கிறேன்' என்று அவன் கூறி, நன்றும் அளிக்காது உருகி நின்றபோது எப்படி மரியாதையாகக் குரல் தடுத்தே பேசினான்—அவரை இப்படி மரியாதையுடன் வையத்தில் நின்றுகொண்டு இளவரசனான தன்னை என்ன ஓடல் எதிர்த்து நித்திர்ப்புப் பெய்கிறது? என்று சற்று விபத்து மேலான். 'இளவரசனாக இருந்தால் என்ன,

உகவரனாகவே இருந்தால் என்ன? பெண் ஒருத்தி எத்தனை ஆணிடம் காதலுறவத்தாக் தெருங்குகிறாளோ அத்தகைய கணத்திலேயே, அவள் மனத்தில் அவளைப்பற்றிய ஆதர்சத்து மரியாதைகளும், அச்சங்களும் மறைந்து விட்டே! ஒரு னகப்பாக்கவத்சிய கௌரவம்தானே கொடுப்பான்... என்ற கிரகமும்; 'ஒரு பெண்ணின் மனத்தில் காதல் வலிப்பு அடிகப்பட தீவிரமாகவும் நிச்சன்யமாகவும் காதலனை நித்திர்ப்புப் பேசலாக' என்ற லோகாயதமும்-புரிந்து கொள்ளும் அனுபவமின்றித்தான், தம்-அனுதாபத்துக்குரிய சோழ இளவல் அவ்வாறு குழப்பத்தில் பிரமித்தம் போயிருந்தான்.

இருப்பினும், சில கணங்களுக்குள் தன் உள்உத்ததைச் சமதிகைப் படுத்திக் கொண்டு புன்னகைத்தான் இளவரசன். இதுவும் ஆணிதாதுக்கே உரித்தான அவிவாந்த மகிழ்தான். இளநங்கையர் எவ்வளவு நித்திர்த்தாலும் அவந்தைப் பொருட்படுந்தாமல் ஜீரணித்துக் கொண்டு புன்னகை புரிய ஆணிதாம் பரம்பரை பரம்பரையாகக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறது!

ஆனால், இப்போது இளவரசனின் மூகத்தில் தோன்றிய புன்னகை மலர்ச்சிக்கு ஓர் உள்வாந்த காதல் கிளர்ச்சியும் காரணம் எல்லாம். எப்போதோ-ஒரளங்குக்கு முன் தன் உயர் பண்புத் தோற்றத்தாலும், மேய்க்கடா என பேசுதலும், இளவரசனின் ஆர்வனின் ராகங்களை மீட்டி கிட்டிதோடு இன்றளவும் அவனுடைய உள்வாந்தின் அடிமனத்து இனிமை களுக்கு ஆதர்ச கருதியாக இருந்து வந்திருக்கும் தினகைய கருக்குரிய மழிப்பிக்கு கலாதேவகையான மாதவிகைய எதிரே கண்டுவிட்ட மனக்கிளர்ச்சியே, எல்லாக்கிற குழப்பம் களுக்குமே மேலாக அவனுடைய மூகத்தில் புன்னகையாக அரும்பி நின்றுது.

“மாதவிக்!”—இனிமை கொஞ்ச விவித்தவரான அவனருகே சென்றான் சோழ இளவல்.

“ஆகா! அடியான் என்ன தவம் செய்திருக்கிறேன்!” என்றான் குறும்புப் புன்னகை சிந்த. மென்மையான கேலியுடன் அவன் அதைக் கூறும்போது, அவளுடைய இளந்தோளை நளினமாகக் குவித்துப் பாவனைபாகப் பணிவு காட்டியதால், மோகமுட்டும் பொன்வண்ணப் பொலிவான மார்பக வளப்புடன் குவிந்து திரண்டு கோல அழகுடன் மின்னிப் போதையூட்டின. அந்தக் காட்சி அமுதை உரிமை யுணர்ச்சியுடனேயே கண்களால் பருகிச் சுவைத்த இளவரசன், அவளுடைய வார்த்தைகளிலிருந்து கேலியைக் கண்டுகொள்ளாதவனைப் போல் சின்னஞ்சிறு சிரங்காரச் சிரிப்புடன், “என்ன மாதங்கி, நான் பெயர் சொல்லி அழைத்ததே உனக்குப் பெருந்தவமா? சொன்னாச் சிலையைப் புறக்கணமும் சோழ மண்டலத்தின சுத்தரப் பேரழகுக் கணநாயகியின் தரிசனம் பெற நானல்லவோ தவம் செய்திருக்க வேண்டும்...” என்றான்.

“பிரபு! நாங்கள் என்னைப் பெயர் சொல்லி அழைத்ததை விட, தங்களுடைய பெருமை பெற்ற இயல்பு ஒன்று என் லிஷயத்தில், புதுமையாக மாறியிருக்கிறதே அதுதான் நான் செய்த பெருந்தவம்...” என்று கிள்ளையொழியின் குரலுக்கு படைத்தான் மாதங்கி. இதழோரத்தில் துஞ்சிய குறுஞ்சிரிப்பு இன்னும் சோபையுடன் விகசித்தது.

“என் இயல்பை, என்ன சொல்கிறாய்?”

“புரிபவர்களுடைய இளவரசோ? இந்த சோழர் குல வீரச் செல்வச் சத்திருக்கும் சாகசங்களிலேயே ஒரு இணையற்ற ராஜதந்திர சாகசம், ‘மறதி’ தான்! முற்பொழுதியில் வேளாற் றாலகையில் அவருடைய திருமகளிடம் அளவத்தாமரை காட்சி வைத்த ஆதர்ப் கதைகள் பேசிப் பிரியார்; பிற பொழுதில் பொனத்த மடத்தில் குறவிகள் சாட்சியாக சுழந்துச் சொல்லியொருத்தியுடன் இளமைக் கோலம் காண்பார்! சோழ நாட்டே அவருடைய தரிசனம் காண ராசராசேச்சகரத்தில் குவிந்து திரண்டு கொண்டிருக்கும் போது, அவரோ அனைத் தையும் மறந்து சோதையொருத்தியுடன் குறியியான் மறைச்

சாரலிதான் குகைகளில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பார்... இப்படிப்பட்ட மறதி மாலீசீ, தங்கள் பன்னிரண்டுக்கு முன் எங்கோ ஒரு கோலம் மண்டபத்தில் கேள்விப்பட்ட மாதங்கி என்ற பெயரை இன்னமும் நினைக்க வைத்திருக்கின்றதற்கு கிறார் என்றால், அது மாதவம் தூக்கவாயா, இளவரசோ!”

மாதங்கியின் நயமாகேலியை மனத்ததும்பச் சுவைத்த சோழ இளவல், “மாதங்கி, காமரதிலல்லிக் கணையரசியின் காற் சலங்கைதான் கவிதைச் சுவையோடு பேசக் பத்து கேள்விப்பட்டிருந்தேன்... கவிச்சுவைமிக்க வாய் அதன்னைக் இனிமையாகப் பேசுகிறதே!” என்றான் இளஞ்சிரிப்புடன், அவளருகே வந்து நின்று.

தன் அருகே வந்து இணைந்து நின்ற இளவனைக் கண்க ளிழிப் பார்வையாகத் தழுவியவாறு, சந்திர எட்ட இருக்கும் சந்திரசேனாவின் சொல்புலனுக்கு எட்டாத அளவு இளங் குரலில், “இளவரசர் பெருமானே, இது என்ன சுழந்துச் செல்லியிடம் செலாவணியானது சோக எஞ்சியிருக்கும் வார்த்தை ஜால வர்ணனை அளந்திரக்களா?” என்றான்.

“மாதங்கி, உன் வார்த்தைப் மாய்ச்சலிக் வழிப் பண அலுப்புத் தெரிகிறது!” என்றவாறு, அவனை ஆமரச் செய்ய அருகில் ஏதாவது ஆசனம் இருக்கிறதா என்று பார்வையைச் சுழற்றி ஆராய்ந்தான். அருகில் இருக்கை எதுவும் தென்பட வில்லை.

அதற்குள் சலங்கைகள் சிதறி உருங்கதைப் போல சிரிப் பொலியை உதித்தவாறே, “வேண்டாம். இளவரசே, உங்கள் சத்திக்கு மீறிய நுயற்சிகளில் ஈடுபட்டுச் சிரமப்பட வேண்டாம்!” என்றான் மாதங்கி.

“என்ன?” என்பதிலே அவனை தோக்கினான் வீரரஜேந்திரன்.

“பின் என்ன பெருமானே! கடாரம் முதல் கன்னிக்குமரி எல்லாவரை கட்டியானும் எங்கள் காஷிரி நாட்டு இளவரசருக்கே, கால் நீட்டி அமர ஒரு தனி இருக்கை கிடைக்காமல் சுழத்துச் செல்வியார் சாய்ந்திருக்கும் மஞ்சத்தில் ஓட்டி விடுத்த ஒப்பு பெருமையாக அடங்கிய எதிர்ப்புக்கும் போது, என்னு எதற்கு ஆசனம்? வீணமுயற்சி வேண்டாம், பிரபு!” என்றாள் மாதங்கி.

“மாதங்கி, நானும் சந்திரசேனாவும் அருகருகே இருந்த ஒரு குழ்தினையை எத்தனை எத்தனை விதமாகக் கேலி செய்யலாம் என்பதைப் புலிப்படுத்தும் உன் புலமையை நான் ரசிக்கிறேன்! ஆனால், என்னை நீ முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டாயி் பேசினால், அந்தப் பேச்சின் சுவையை நான் இன்னும் நிரூபணமாகச் சுவைக்க முடியும். முதலில், நான் உன்னிடம் உள்ளம் திறந்து உரையாட விரும்புகிறேன்.” என்று இளவரசன்.

“இங்கே இருந்தா?”

“எங்கே?”

“பல பேர் அடங்கிய சபையில் நாம் அறிமுகமானோம் என்பதற்காக— அங்கமிட்டுத் தனியையில் உரையாடும் போதும்கூட, நானு பேர் நனை வேண்டுமா இளவரசே?” என்றாள் அவள்—சற்று நூதனவிரும்பு சந்திரசேனாவையும் ஸாந்திரத்தில் தெருவிட்ட புத்த மிகுமையையும் தன் வட்டக் கருவிரி சுற்றியால் சுட்டிக் கட்டியவாறு.

“பரி, நா... இந்த மிகுந்த உதிர்த்த மனம் உத்திரக் கிறது—அமைதியானது. அதன் கதையில் அகித்த நீ எவ்வளவு திகிலிற்றும் பேசினாலும் திரிமயமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். வெறு யா காதலும் விழாது. நான் மட்டுமே கேட்டுக் காத்தல் விட்டு வடலாம்!” என்று நகித்தாள்.

“பேச்சைக் கேட்டுக் காத்தல் விடுவதா? ஓ வேளா! மானிகையைவிட்டு வெளியேறிய சில நாழிகைப் பொழுதுக்குள்ளேயே, பெண்களிடம் எந்த விமலி கேட்டு நிரம் பலம் பழகிப் போய்க்விட்டது. பெண்களிடம் இவ்வளவு பெரு மானுக்கு! என்று நகைத்துக் கூறியவாறே தன் இதயத்தை கறுடல் வரி நடந்தாள் மாதங்கி. நகரும்கு தன் மனத்தையெதிர்த்துச் சந்திரசேனாவை நோக்கினாள்—சந்திரசேனாவின் பெறுமை உயிரும் பார்வையையும் சந்திரசேனாவின்.

ஆனால் மாதங்கிக்கு எவ்வளவுதான் பதங்கித்தது. அவள் எதிர்பார்த்ததற்கு மேல் சந்திரசேனா அவளிடையுடைய பார்த்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. மாதங்கி எந்த விதமோ, மாதங்கிக்கு—இளவரசனுக்கும் உரையாடல் நடந்ததைவிட அறிவாதவனாகப் போனார்; அவளிடையுடைய வெளியேறுவதில் தனக்கு எவ்வளவு பதங்கித்ததைப் போலவும், முகபாவம் நிச்சலமாகக் கவனித்துக் கவனித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனாகப் போலவே காணப்பட்டதால் சந்திரசேனா.

மாதங்கியின் புதுமையான சுவைப் பெரித்தது. “இவள் சரகசக்காரி மட்டுமல்ல; அழகித்தவளாகவும்! அழகான நெஞ்சுமுத்தம் இல்லாமல் அழகித்தவளாக இருக்கிறாள்.” என்று மாதங்கிக்குக் கறுடல் கொண்டிருந்தது. “இவ்வளவு நுணையாகக் கவனித்து மாதங்கியை உத்திரப் படுத்தி அழகித்தவளாகப் போனார் போல வளவில் என்பது கவனித்தவர்களுக்கும்.” என்று, சந்திரசேனாவின் மனம் உத்திரப் படுத்தியது. “இவ்வளவு நுணையாகக் கவனித்து மாதங்கியை உத்திரப் படுத்தி அழகித்தவளாகப் போனார் போல வளவில் என்பது கவனித்தவர்களுக்கும்.” என்று, சந்திரசேனாவின் மனம் உத்திரப் படுத்தியது. “இவ்வளவு நுணையாகக் கவனித்து மாதங்கியை உத்திரப் படுத்தி அழகித்தவளாகப் போனார் போல வளவில் என்பது கவனித்தவர்களுக்கும்.” என்று, சந்திரசேனாவின் மனம் உத்திரப் படுத்தியது.

இளவரசனும் மாதங்கியும் அந்த இடத்தைவிட்டு வெளியேறியதும், மிகவும் அமைத்பாக எழுந்து உட்கார்த்தாள்.

சத்திரசேனா, அவன் முகத்தில் ஓய்யாரமாக ஒரு புன்னகை அரும்பியது.

“ஏன் சத்திரசேனா சிரிக்கிறாய்?” என்று வினாவிய வாயு எதிரே வந்து நின்றார் புத்த பிஷு.

அடக்கமாகப் படுக்கையில்லுந்து எழுந்து நின்ற சத்திரசேனா, மெல்லாகத் தலையாட்டிப் பேசினான், “இவ்வாசுரேயின் கடுமையான பெண்களில் இந்தப் பெண் கொஞ்சம் விவேகியாக இருப்பாள் என்று நினைத்தேன். இவளும் சோழநாட்டுப் பெண்களின் சாதாரண தரத்தைச் சேர்ந்த சாமரணியப் பெண் தான் போலிருக்கிறது!” என்றான்.

“அப்பாவியை நான்?”

“உயர்ச்சிகளைப் பட்டவென்று வெளிக்காட்டிக் கொள்வதில் இந்த நாட்டில் பெண்களும் இன்ன இவர்களும் தான்! இவளும் அப்படித்தான்! இல்லாவிட்டால், என்னவாஸேயே தன் கோபதாபங்களை இப்படிக் கொட்டு வாளா? உள்தான், சாதுரியங்களும் சக்கரவட்டமாகவும் பேசிக் கற்றிருக்கிறாள் களை பதின்மவன் அவ்வா?” என்றான் சத்திரசேனா.

“சத்திரசேனா, அக்களிருவரும் வெளியே செல்வதற்கு விரைவில் இவ்வாசுரேயின் இந்த நிலையில் சாசனாசேச்சுவரத்தில் நடத்தும் விழாவுக்குப் புறப்பட்டு விட்டாள்...”

“இவ்வாசுரேயின் பேசுமொழி, சுவாமி!”

“அவளுடைய அக்களிருவரும் தலைகாட்டுகிற இந்தப் பெண் அவளை அழைத்துச் சென்றாள்...”

“இவ்வாசுரேயின் பற்றி அந்தப் பெண்ணைவிட அதிகமாகத் தெரிந்து கொள்ளுகுமா? தான்! அக்களிருவருடைய அப்பாவுடைய தோழிச் சொந்தத்தான் இவ்வாசுரேயின் தோழியும் தோன்றல்களே.

கடுமையான அதிகம்... என்னை விட்டு அவ்வாசுரேயின் கற்பத்தில் அவரால் விலக முடியாது!” என்றான் சத்திரசேனா.

“அந்தப் பெண்ணைப் பற்றிய உன் மதிப்பீட்டை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு பெண்ணின் பலவீனமே, இன்னொரு பெண்ணின் திறமையை ஒப்பிட்டுக் காண மாறப்படுவாள்! நீ அந்தப் பெண்ணைத் தான் அழைக்கிறாயா?” என்றான் பிஷு.

“நான் அந்தப் பெண்ணின் பதவியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவசியமில்லை; அந்த ஆணின் பலவீனத்தைப் பற்றிச் சரியாகப் புரிந்து வைத்திருக்கிறேன். அது போதும்...” என்றான் சத்திரசேனா.

16. அங்கப்பிரதட்சணம்!

அருகருகே இருந்த இரு பாதாளத்தில் இவ்வாசுரேயின் மாதங்கியும் அமர்ந்திருந்தாள். அவர்களுடைய இந்தப் பாதாளங்களுக்கு இதமான மெல்லாகத் தூண்டி மூலம் மூலமாக அந்தப் பாதாளங்களின் அடியங்களாகக் கற்ற மலர்வதற்குக் கொண்டிருந்த சிற்றோடையில் திகழ்பதை நன்றி, வேறு எந்த ஒளியும் எழாத அமைதி அங்கு திகழத்திருந்தது.

ஒரு புதிய இவ்வாசுரேயின் இவ்வாசுரேயின் அறிவுகள் படுத்த நடத்தும் முயற்சி. பட்டவ என்னவெனவின் மானிகளில் திகழ்த்த திகழ்த்தின் அமைதித்தன்மை தெரிவித்திருந்தான். அவற்றை அவைதீயாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலே தவிர, இவ்வாசுரேயின் வெறுமையான அவற்றைப்போட்டி என்னிதம் கருத்தும் தெரிவிக்கவில்லை; அவளுடைய முகத்திலும் அவற்றைப்போட்டி என்னிதம் தெரிவிக்கப்படும் தோன்றல்களே.

அனால், அவனுடைய விழிகள் ஈட்டும் வெகு கறு
கருப்பாக இயக்கிக்கொண்டிருந்தன. சோழ மண்டலத்து
சூரசியல் பிரச்சாரங்களுக்குச் சிறிதும் சம்பந்தமில்லாது,
மாதங்கியின் மகப்பேரணியின் சொந்தரய மண்டலத்தைப்
பதிற்று ரசனையறையவங்களில்தான் அவற்றின் சுடுபாடு
முன்புரமாக இருந்தது.

உத்திரசோனாவோடு எத்தனையோர் முறை மேனி
தெருக்கம் ஏறப் புகுந்திறை இருந்திருப்பினும், அவன்
அவ்வளவு மோகம் வரப்படுதல் ஒருகணங்கூட தோக்கியதே
இல்லை.

அனால் மாதங்கியைக் கண்ட விநாடி முதலே சிறுங்
கார்த் தாடித்தடன் அவனுடைய தனிமேனியில் தாவி
விழுவதுக் கொண்டிருந்தது அவனது பங்கிவை. காத
துரிகையோடு மாதங்கியின் மேனியருகில் இயல்பாகச்
சித்தம் அமைதல் எழில்களுக்குப் புதிய மெருகட்டிக்
கொண்டிருந்தது. அவனுடைய மனமோர் அமைனிலும்
உறுதியாகத் தனித கண்களின் தனினை அமைவுகள்! கலை
உணர்ச்சியுடைய அவன் கத்தகை முடித்திருந்த கோத்தியும்,
விழுவாவிடமுந்து வலியிறையால் அமையுமிருந்த நயமுமே
அவன் கண்களை நெடுந்தேர்வச் செய்து வைத்திருந்தன.
அவர் பங்கிவை மேனின் மேனிகத் தாடித்து அவனுடைய
வளையங்களை ருசிக்கத் தொடங்கியபோது, ஒரு புத்தணைவுக்
கிளர்ச்சி அவனுடைய புலன்களால் கண்களைத்தது.

வடவின் சீராக வளைந்து நெனிந்து, வண்ணத்தில்
செவியவா தன் சிவம், திட்டவாகத் தோழாதத் தனி உறு
திகை, சித்தம் போலி செத்திரட்டி கொண்டிருந்த
அவனுடைய பினை முகங்களில் எழிலி சிறு கண்கள்
போக்கிப் போகும் அந்தக் கந்தா இளகன். அவனுடைய
குத்தம் கண்களால் தோக்கியோடு தன் இடங்களைப்
வெருத்தித் தன் பதுமப் பரபர்த்தன அவன் புலன்கள்,
அந்த நினைவுச் கலை மாதங்கி தனது மெய்மேலும் பேருக.

அவன் விழிகள் அவனுடைய மெய்மேலும் தோள்களின் பினை
நினைப்பின் வழிகடந்து செழுமைக் கர்ப்பான முகமேனின்
மொய்த்து மோகனாகிவிடிக் கர்த்து மீளமுடியாமல் கவித்துக்
கிடந்தன. இன்னும் கண்ணுக்குத் தென்படாது அண்டுகள்
மறைந்திருந்த முழுமையான மோகன வடிவவப் பதிவு
மோகக் கிறக்க வகைகள் தோறல் கலை உண்டிட; அந்த
வடிவார்த்த வனப்புத் திரட்சிகளின் எப்பிர ககத் திரட்சி
பரபர்த்து இந்திர மயக்கமாய் உருகின் அவனுடைய மோகன
உணர்வுகள்...

அவனுடைய பார்வை என் சக் களைத் தண்ட
மாதங்கியோர், அதுவரை அவனுடைய மோகம் உடர்ந்த
மார்பகத்திலும்—சிலை போன்ற அங்க அமைப்பிற்குக் கிடக்
கண் பார்வை செழுத்திக் காழற்றும் கிளத்த சிவத்திக்
கொண்டிருந்த தன் விழிகளைச் சட்டென்று தம்புறவாதத்
திருப்பிக்கொண்டான். அவனுடைய மோகத்தை அந்தச்
அணு அணுவாகத் தன் மேனி வகைகள் பிரத்தியட்சிக்
அங்கப்பிரதட்சணம் செவ்வரவாய், அவனுடைய கருவரகில்
தன் விழிகள் சொக்கியிருந்ததை அவன் பங்கிவை காண்டு
கொண்டதால் எழுந்த கிளர்ச்சியாலும் தானக் கொண்ட
தன்னகம் திரும்பித் தனக்குத்தம் கொண்டான். அந்த
உணர்வுச் சிவப்பினையே அவனுடைய மேனியுட்க் கந்த
ரக்கள் நெனிந்து பூதரகில் கச்சத்திருந்துதேறும் வெனிப்
பட்டு, தன்னகம் அவ்வளவு கொண்ட தாயுதர இகட
தொய்ந்ததால் பரபரப்புத்தன்னை தான்! தன் கதர்
வசையுத்தனையே தொகைகள் முகங்களைத்திக்
செர்க்க, அதன் காலமாதத் திண்டிபுத்த அவன் பெ
புலத்தச் சொந்தநிலத் திரட்சிக், கோகையடி கொண்ட
புலன்களை கர்க்க.

அதற்கு மேலும் அவன் உணர்ச்சியுத்தினைத் திரை
மாற்றாவிட்டால், அவன் தெருக்கம் தொடர்வான்;
அதன் விளைவாக அவன் அகணர்யித் இதங்களுக்கு தானம்
உணர்விற்கு தேசிரும்; அதன்நினைவுத் தன்னைத் தெய்தி

வீடுமீ' என்று அஞ்சியவனைப் போல, அவன் கவனத்தைத் திருப்புவதற்கு, "இளவரசே!" என்று.

அவனுடைய இடை தழுவித் திடத்த தன் விழியை மெல்ல உயர்த்தி, "என் என்ன மாதங்கி?" என்று விவித் தான் இளவல்.

"இளவரசர் பெருமானின் கவனம் சற்று ராஜீயப் பிரச்சனைகளிலும் கெட்டால் தேவனாம், முரேயடியாக சத்திரசேனாவின் திறனவிலையே முழுவீடுக்கிறாற்போலி ருக்கிறது!" என்று கள்ளச் சிரிப்புடன் கூறினான் மாதங்கி, அவன் மாந்தர இத்தனை நேரமும் தன் மேனியழகில் மொய்த்துச் சுவைத்தேன் அருந்திக்கொண்டிருந்தது தெரித்தும்.

"ராஜீய பிரச்சனைகளா...?" — அமைதியாகக் கேட்டான் வீரராஜேந்திரன்.

"தங்களுக்கு எதிராக இத்தனை சதிகள் நடந்து கொண்டு இருப்பதை அறித்தும்!" — அவன் சற்று வேகத்துடன் கூறத் தொடங்குமுன் இளவரசன் இடைமறித்தான்:

"மாதங்கி இந்தச் சதிகளைப்பற்றி நில்லக்கும்போது எனக்கு வேடிக்கையாக இருக்கிறது! நானே கேண்டாத சேழ மண்டல இளவரசப் பதவிக்கு இத்தனைப் பேராட்சிமா...?"

"சேழ இளவரசப் பட்டத்தைத் துறந்து... ஒ...சேழநாட் திக்கு வருடனாவது பயணமாகலாம் என்று பிரபுவின் திருவுள்ளச் சித்தமோ?" — எகத்தாளமாகக் கேட்டான் மாதங்கி.

"தகவ போகவையாகத் தெரிகிறதே! இத்தப் பொத்த துறவிகளோடு நானும் துறவு பூண்டு எங்காவது போனால், அரசியல் மாச்சரியங்களுக்கு அப்பால் அமைதியாக இருக்கலாமே — ஏன்? இந்த புத்த விகாரத்திலேயே கூட துறவு பூணலாம்..." என்றான் சேழ இளவல்.

மறுகணம் வாய்விட்டுச் சிரித்தான் மாதங்கி.

"என் சிரிக்கிறாய்...?"

"இந்த பொத்த துறவிகளையெல்லாம் — இத்தப் புத்த விகாரத்தில் துறவு பூணப் போகிறீர்களா...?" — மீண்டும் புதிர் சிறக்க நகைத்தான் மாதங்கி.

"ஏன், இவர்களுக்கு என்ன...?"

"இவர்கள் பொத்த துறவிகள் அல்ல... இவ் புத்த விகாரம் என்றும் யார் சொன்னது?"

இளவரசன் தெற்றி கூறுங்க, "என்ன சொக்கியாய், மாதங்கி?" என்று கேட்டான்.

"பிரபு, இவ் புத்த விகாரம் அல்ல! இப்படியெனது புத்த விகாரம் நேற்றுவரை இங்கு இல்லைபென்று குருவேடன் மலை கோட்டத் தலைவரிடமே கேட்டறிந்தேன்... அங்கிருப் பவர்களும் உண்மையான துறவிகள் அல்ல! எத்த வரு பொத்த துறவியும் சாரத்தில் வழியே நீங்கலும் சத்திர சேனாவும் சவன மந்தரத்தில் தெருக்கிவிடுத்த போகத்தக்க கள்ளத்தனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்!"

"யாரைச் சொல்கிறாய், மாதங்கி!"

"தலைமைப் புத்தகிக்கு உருவிகிறீர்களோ அவர்! நான் அங்கு நுழைவுக்கொது அத்த மகான் அத்தப் பணிகில் நான் கடும்குருத்தாய்! நீங்கலும் சத்திரசேனாவின் தெருக்கி விடுத்ததைத் தான்ச் சிக்கலாம் அவர் தய்த்த நிலைய... என்னைக் கண்டதும், நான் யார் என்ற கூட துறவிக் காயில் தங்கவரை சத்திக்க உடனடியாக அழைக்கப்பட்டார்... அவர் புத்த கிக்கு அல்ல! அத்தப் புனித உருவிக் பணி வேடம் புனைத்திருக்கும் சத்திரசேனாவின் கவனங்கத்தான் அவர் இருக்கவேண்டும். அதுவும், சத்திரசேனா இவ்வொரு ஆணைத் தொடுவதைத் தாங்கி கொள்ள முடியாத

ஆத்மாந்த உறவு கொண்ட காதலனாகக்கூட இருக்க
லாம். 17 என்றால் மாதங்கி.

அதைக் கேட்டு இளவரசன் பேரோசையுடன் வாய்
விட்டு மலர்ந்த சிரித்தான். அந்த சிரிப்பின் பொருள் உணர்
முடியாமல் மலைத்து நின்றான் மாதங்கி.

17. புத்த பிஷு யார்?

‘சி’வென்று புத்த மலர்ச்சோலையைக் கண்டு ரசனை
யுள்ள மயக்கி நித்பத போல், இளவரசனின் வீரராஜேந்
திலும் குலந்த சிரிப்பில் தருகணம் உள்ளத்தைப் பறி
கொடுத்த சோக்கி நின்றான் மாதங்கி.

சீராதத்திலேயே நல்லேயர் அசைவிலும் உள்ளார்த்த
சுருத்தி கொண்டு அவற்றின் கம்பீரங்களில் மோகக் கிறக்கம்
கொண்ட காதல் உணர்வு கொண்டவர் அவன்.

இருப்பினும், ‘புத்த பிஷு’ உருவத்திலிருப்பவர் சத்தி
ரோகத்தில் காதலாக இருக்கக்கூடும்’ என்று தான் கூறிய
தற்கு அவன் அப்படி நன்குத்தது, தன் கார்த்திகைகளைக்
கேள் சொல்வதற்காகவே—என்று எண்ணம் மெல்ல மனதுற,
எட்டு மீது தங்களைச் சமைய்படுத்திக்கொண்டு, “சன்
சிரித்தாண்டி” என்று சற்று சித்திரப்படி வெளிப்படைக் கேட்
டான் மாதங்கி.

“தங்கையாம் நயமும் கூர்மை முதலுரி மதவை.
இதை நவநதிதேவ். சித்திரப்பிடேன்” என்று புன்னை
கைத்தன் சொழ் இவரை.

“அப்படியென்றால்...”

“கனவில் குடேறிய பசும்பால் உருகிச் சூர்மைமுது
கிறது. அதைப்போல் கோபமே குழந்தையே குடேறும்போது
பைங்கொடியாரின் மனமும், பேரம் கூர்மைப்
கிறது. அபூர்வக் கற்பனைகள் சந்திக்கிறான் இவ்வாண்ட
டால், சத்திரோசனாவையும் என்னையும் புத்த பிஷு—கை
தாணித்ததை அவற்றே அவர் அவருடைய காதல் பற்றி
“அவரது மயங்கிது கந்த, இவ்வாறு அருந்தக்கூந்தகை
கொயம்படுக்கிப் பேச முடியுமா?” என்று கைத்தன்
வீரராஜேந்திரன்.

“புரிகிறது. இளவரசே! உயக்குவதாய் அறிவாததாய்
குரிய நறத்துச் செவ்விக்கு ஒரு காதல் இருக்கிறார் என்பதை
ஏற்று அங்கீகரிக்க முடியவில்லை உங்களுக்கு. அதனாகிய
என் கார்த்திகைகளை அவர முடிவு கந்தும், கற்பனை
என்றும் எள்ளி நகையாடுகிறீர்கள். எனக்கென்ன கந்தது!
தம்பினால் நம்புங்கள்... இவ்வாண்டால்—தங்கையாம்
இதயம் கவர்த்த சத்திரோசனா தங்கள் திருச்சரம் பந்தவந்த
காகவே, கழந்திலிருந்து இங்கு கந்திருக்கிறார் பந்தம்,
யாரோ எதிரிகள் சூதிரயில் கொண்டு மனம்பந்தவர்
சாகசம் செய்து தங்கள் அண்டக்காதலைப் பெறுவதற்காக,
அந்தத் தெய்வீகக் காதலர்காகத்தான் பந்தம்; இந்த
வரை காதலனை மண்டபமாக இருத்த இடத்தை ஒரு இடம்
தன் பெயர்த்த விவரங்கள், ஒரு பிஷு—ஆகக் கந்தவை
அங்கு அருந்தருள் செய்து, புத்தனை விதமிக்கி. இவ்வ
பெயர்தான் அந்த காதலனின் கதை காதல் காதல்
தருவதற்காகத்தான்” —என்றெல்லாம் தன் இவ்வாண்டில்
என்ன கொண்டிருக்கிறார் போயின் கதைதான், அதன்
கூடம்களும் சத்திரோசனா பெட்டுப் பெட்டும், கந்த
அறிமுகமாய்ச் சத்திரோசனா கதை இருந்தாண்டால்—?
இவ்வீக ஒரு கந்தவனாய்க் காதல் கொடுத்திருக்கிறார் சத்தி
திருத்தாக் கொடுத்தோ. 17 என்று அவன் தன் இவ்வாண்டில்
கோழா மலர்ச் கந்தக் கதப்புகள் பெற்றுமாய்க் கந்தக்
கிவக்க, அந்தப்புரவாய் கார்த்திகைகளைக் கொட்டுவதையும்

அப்படிச் கொட்டும்போது, அவளுடைய மலர் விழிகள் படபடத்துச் சிவிரக்கும் வசீகரத்தையும், பவனத்தைப் பிரித்துச் சேர்த்தது போன்ற அழகம் ஈரக்கும் அழகு உதடுகள் தெளிந்து பின்னும் நேர்த்தியையும், வேடிக்கையாய் சரிப்பவனைப் போல் அவளுடைய அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சோழ இளவல், குழந்தை மூங்கும் அவையின் கதவை மெல்லச் சாத்தி நாதாங்கி போடுவதுபோல், "மாதங்கி!" என்று மெல்லக் குரல் கொடுத்து அவளுடைய பேச்சைப் பிரவாகத்தை நிறுத்தினான்.

தன் சினத்தைக் கண்டு எவ்விதக் கோபக் கிளர்ச்சியும் பெறாது, அமைதியாக தன்னை விரலால் வருடுவதுபோல் கணிவடன் இளங்குரல் கொடுத்து வச்சாரித்த இளவரசனை ஏறிட்டு உற்றுப் பார்த்தான் மாதங்கி. அவனுடைய கம்பீரமான அழகு முகத்துக்கு அணிசெய்வது போல் குறுஞ்சிரிப்பு உதட்டோரத்தில் நின்றது.

"சிரிப்பைப் பார் சிரிப்பை! இவ்வளவு நிறுதித்து ஏசிக் கொண்டிருக்கிறேன்! அப்போதும் இப்படி வெண்ணெய் திருடிய புண்ணிய மூர்த்தியைப் போல் உள்ளச் சிரிப்பா? இந்த மழுப்பல் எல்லாம் அந்த மாய்மாலக்காரி சந்திரசேனாவின் சகவாச தோஷமோ...?" என்று மனத்துக்குள் முனகிக் கொண்டாலும், அதை வெளிப்படுத்த முடியாமல் அடங்கி விழையமாக அவளுடைய பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மாதங்கி.

"மாதங்கி! உன் வேகத்தை ரசிக்கும் அளவு, உன் விவரத்தை ரசிக்க முடியவில்லை. பெண்ணாகிய பனசீனம் அது. மனத்தில் வெகி வரம்போது, சரிவகம் பித்தங்கி விடுகிறது. புத்தியோடின் சிந்தனையத்தில் இறுப்பால் உண்மையான தரம் அல்ல என்பதையும், இது பெண்தன்மையாக அல்ல என்பதையும் தெரிந்து கொண்ட உன் அறிவுக்கூர்மையை மெச்சுகிறேன். ஆனால், இது எனக்கு கண்டும் தெரிந்திருக்காது என்று நீ நினைத்ததில்தான் உன்

விவேகம் வெளிப்படவில்லை... இந்த உண்மையை அங்கே முடியாத ஒருவரைக் இருக்கும் பட்சத்தில், தேய்ந்த கதாநினைமையால் திணை எட்டும் புலிக்கொடியாய் பறக்க விட்டிருக்கும் சோழப் பேரரசுக்கு இளவரசனாய் தந்த எலக்கு உண்டு என்று நீ நம்புவது உட. புத்தியுடைய ஆறும், இல்லையா?" என்றான் இளவரசன் குதகிக் கதா மூகவிலாசம் மீறாவிடக்க.

இளவரசனின் பதிலைக் கேட்டதும் மாதங்கி தடுக்கிட்ட வளாக நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"ஆம்; மாதங்கி! சிவாலயத் திருத்தலத்தில் கலாய்க் மயக்க நிலையில் தென்பட்ட சந்திரசேனாவை நான் அங்க முயறும்போது, 'தொடாதே!' என்று அவர் குரல் கொடுத்த கணத்திலேயே நான் சந்தேகித்தேன், 'இது ஒரு ததவியின் குரல் அல்ல' என்று. பின், அவளுடைய பேச்சு மூன்றைக் களையும் செயல் முறைகளையும் கண்ணாற்றினேன். சில நாழிகையிலேயே நான் உரை நான் இந்த இடத்தில் தங்க நேர்ந்தது, அதற்கு நல்ல வாய்ப்பாக துவைத்தது. தவறுறவி அல்ல என்றும், இது பெண்தன்மையாக நான் கண்காணித்திருந்து கொண்டேன். புதித புத்த பிராவின் போதனைகளை மக்களிடையே பரப்புவதற்காக நான் உன் நிறுவப்பட்ட சில விவரங்கள் சில அடையாளங்களை மனதறிடக்களாக மாற்றித் தன் பெருமையை இந்த உத்தர்ப்பு பது. அறவண்கின் ஓப்பாக்கியமாகச் சம்பவித்து விட்ட ஒன்று. ஆனால் இப்போது இங்கே காணப்படுகிற சதி சற்று வித்தியாசமாக இருக்கிறது, 'பெண்தன்மையான சில, சதிகளுக்கு இடம் தந்ததற்காக; நம் சதிக்குக் காக ஒரு பெண்தன்மையான உருவாக்கியிருக்கிறார்களே...' என்று நான் வியந்து அதன் மயங்கைப் புரிந்துகொள்ள முயன்று கொண்டிருந்தேன். இந்தியாவில் இந்த உண்மையை என்னிடம் திடுக்கிடக்க சில களம் களக்குள்ளேயே நீ புரிந்து கொண்டதைக் கண்டு மிகு வின்றேன், ஆனால் சந்திரசேனாவுக்கும், இந்த மிகு உருவினிருப்பவருக்கும் ஒரு நெருக்கமான உறவு இருப்பதாக

நீ கற்பனை செய்யாத என்னைப் முறையானது என்று
எற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை !²³

“உண்ணைமதாம் பிரபு! தங்களால் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளமுடியும்? சுத்திரசேனா என்ற மாநிலம் நல்லாளுடன் தங்களைத் தவிர வேறு எந்த ஆண் மகனின் தாமத்தையும்கம்பந்தப்படுத்திப் பேசுவது முறைபாகுமா? நம்மாகுமா பஞ்சமபாதகம் துவியலாது?” என சுத்திரசேனாவை வெம்பிடித்துக்கொண்ட தெளிந்து, கண்ணாடிக் கண்ணம் பிறுவிக்கப் பேசியவர் மாதங்கி.

வாய்கிட்டுச் சிரித்த சோழ இளவல், “மாதங்கி சந்திர
பேசுமே பேசிக் பனங்கு கொடுத்திருப்பதாக நீ உண்மையாக
தம்புரிதாயினே, இல்லையென — என்னையும் சந்திரசேனாவை
யும் ஒன்றாத்தப பேசுவதில் ஒரு சளவை கண்டுவிட்டாய்,
அப்படியோரு சளவையை நீ அறுபலிப்பதில் எனக்கு ஆட்
பேசுவதை இங்கு உளவின் உன் சாணங்காக, பாளம்,
அத்தப் புத்த சேனா வங்கி இழக்க வேண்டுமா? அத்த
புத்த பிஷா⁶ கோலத்திலிருப்பவர் சந்திரசேனா பேசில் உள்ள
அக்கறை காரணமாகத்தான், நாய்கள் துணித்திருப்பதைக்
கண்டு பத்தட்டவைத்ததோ என்று ஏன் ஒரு யுதிரைப் போடு
கிறாய்? என் மீதுள்ள ஓர் அக்கறையுமும் எனக்கும்
சந்திரசேனாவுக்கும் உறவு ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்று
நினைத்தது அவர் பத்தட்டப்பட்டிருக்கலாம் அல்லவா.”⁷
என்று கேட்ட சிவ சோழ இளவல்.

“தற்போது தங்கள்மீது உரிமைப்போடு நடக்காத பொருத்தமாதல்தான் அவர் என்ன எங்கள் கோதாரா அங்கிது உருவினது?” என்று திருப்பிக் கேட்டாள் மாதங்கி.

¹¹ *“എല്ലാ ദൈവത്തിനും അർപ്പിക്കപ്പെട്ടവർക്ക്...”*

⁸¹மதுரை சாஸ்திரிகள், இளவரசனே?

—விழவில்லை என்றால் அதை விவரிப்பதில் சந்தேகம் இருக்காது.

“ஆதும், மாதங்கி! எனக்கு அப்படி ஒரு துபாயும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது உண்மையாகவும் இல்லாமலும் ஆகலாம் என்று நினைக்கிறேன். எனக்குக் கணமும் உத்திக் காலத்திலும் ஒரு தவிப்பினால் ஏற்பட்ட மிகமிகமான துபாயும், அதை நீ புரிந்து கொள்வது, என்னை நீ புரிந்து கொள்வதற்கு உதவார் மாதங்கி! அதுமட்டுமல்ல, அந்த உண்மையான வார்த்தைகளை அடக்கி, சொல்லிப்போனதற்குத் திறமையே, இந்த வார்த்தைகள் எழுத்து மிகவும் மூலம் போனாலும், மனம் வந்து துபாயாகக் கால் கேட்டுக் கேட்டு எனக்கு அதுபின்புக் விவருவதற்கு மனம் வந்தவர்கள்.

16. என் தந்தை ஈழநாடு பிதவருக்கு இரண்டு புதலினர்
கள் உண்டு என்பதும், நான்கு மொழி சீருவோழ்விடுத்த
தாகி, என் அக்கறையர் தெருவுடை மொழையிடி அந்நாடு
என் தந்தையின் அகோதரியம்—அவ்வகின் குளநாள்
எதிரியிப் பெருமாவைப் பட்டதது இவ்வாறாக்கிறார்
என்பதும், அவந்தான் இவ்வாறாக மொழிச் சிவமொத்தி
களாக இவ்வாறாக மொழிச் பண்பதும் இத்த நாட்டினர்
எல்லாக் குடி மக்களுக்கும் தெரியும், இவ் அறித்தியுறார். 17
என்று இவ்வாறாக் இவ்வாறாகின் மொழிச்சொல் கூறிக்கான்
ஆசுக்கறிமொழி.

“அத்யயந்திரஸிம், சீபு தம் குமாரனைக் கவிய
மூலகமாக அடைந்ததும், அங்கிரேசத்துப்பாதுகைகள்
தருவாங்கித் தரப்பட்டிருக்கின்றார்கள் என்றும், தீவக்
தந்தையர் வட்டவாசியாகத் தலையம், அத்திரிபுலம்
கணித்தவர்ப்பு தாயும் சோது தாடு குறையும், ம-லாய
பேரெப்பெய்தது, தாயையும் அறிவேம்.” என்று குறக்
கிட்டுக் க. திவசம் மாதம்.

“இந்த நிலையில், எங்கள் தந்தையர் உயிரோடு இருந்த போதே தாங்கள், என்னைவிட ஒரு வயது ஆத்தனாக இருக்க என் சகோதரரும் முடிவெடுப்பதில் தயைத்தனியாக

வளர்த்து வரப்பட்டோம்— நான் கொடும்பாளூர் வேளார் மாளிகையில் வளர்ந்தேன். என் தாயையார்—¹¹—ஒரு கணம் இளவரசன் பேச்சை நிறுத்தினான். அவன் கண்கள் இலேசாகப் பளித்து நினைவுகளுள் மிதந்தன.

“தங்கள் சகோதரருக்கு என்னை ஆயிற்று ரீது” — பதட்டத்துடன் கேட்டாள் மாதங்கி.

இளவரசரின் குரல் சற்று வேகம் பெற்று எழுந்தது.

“அவர் எங்கிருக்கிறார் என்ன ஆணர் என்றே தெரியவில்லை. என் தந்தையார் உயிரோடு இருந்தபோதே நான்கு பிரிந்துவிட்டோம். அரசியல் காரணங்களுக்காகவும், உள்நாட்டு—வெளிநாட்டு சதிகளால் பாதிக்கப்பட்டாமலிருக்கவும் இந்தப் பிரிவு என் தந்தையாராலேயே நிர்ணயிக்கப்பட்டதாக எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. கடைசி முறையாக நான் என் சகோதரரைச் சந்தித்தது, என் தந்தையாரின் மறைவிற்குப் பின்னால்தான். அதற்குப் பின் நானும் என் தாயையாரும் சந்தித்தது கொள்ளையில்தான். எனக்குப் பாதகம் பாராத இருந்த உபயோகிப்பி முத்தருளையரும், வேளாரும் என்னைச் சந்திப்பின் உள்நாட்டு—வெளிநாட்டுப் படைகளையும் பற்றிச் சொல்லினார்கள். மற்ற நாட்டு நடப்புகளை பற்றி, நாட்டில் நடக்கும் செய்திகளைப்பற்றி கூடச் சொல்லக்கூட சில இடங்களைச் சந்திப்பார்க்கதான் மாற்றவேடத்தில் சொல்லும்புகிறேன். அப்படி ஒருமுறை சென்றபோதுதான் உன்னைச் சந்தித்தேன், மிகவும் பசுமையான என் நினைவை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கக் குர் அழிவைச் சந்திப்பாக அமைந்திருந்தது.”¹² என்றசொழி இளமை, கண்களில் ஒளிவிடும் வெடித்த புயலையடிமல் மாதங்கியை நோக்கினான். இவ்வெய்து அரசியல் சூழ்நிலையினால் நன் சந்திப்பை இளவரசர் சந்தியான அழிவாளனாகப் போற்றி கவனித்துப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று உணர்ந்ததும், மாதங்கி உன்னைச் சந்தித்த உருக, பெறற்கரிய பேற்றைப் பெற்றதைப்போல் பாவாப் பூரிப்பில் திளைத்துப் போனான்.

இளவரசன் மீண்டும் நன் தாமரைமணைப் பந்திய செய்திகளைத் தொடர்த்தான்:

“மாதங்கி, வேளார் மாளிகையில் நான் இருந்த காலத்தில் வெளிப்படையாக எனக்கு, எங்கிருக்கிறீர்கள் இக்கன எனதானும், சூழ்நிலை காரணமாக என் உள்நாட்டின் உணர்வுகள் மிகவும் கட்டுப்பாட்டிலிருந்தன. என் தாயையாரைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற என் உதாரண வேட்கை கூட நிறைவேறவில்லை. என்னைவற்றிற்கும் எனக்குக் கூறப்பட்ட பதில் சரி— சூழ்ச்சி— என்பதுதான். இந்த வார்த்தைகளின் பேரிலேயே எனக்குக் காயும், பெறாயும் வரும் அளவு அவை என்விடம் கூறப்பட்டிருக்கின்றன— பாண்டிய நாட்டுப் போருக்கென்று விட்டுக் கொடுக்கிறேன் தட்டிச் சென்றபோது, வேளார் மாளிகைக்குள் நான் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுச் சோம்பித்தேன்—

“இந்தக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விடுதலை பெறும் நான்கு நான் காத்திருந்தேன். மகனைச் சந்திப்பது என்னதான் சதிகள் சூழ்ச்சிகள் இருக்கின்றன என்று தெரிந்து, அவற்றை நேருக்கு நேர் சந்திக்கக் கூடியதுக் கொண்டிருந்தேன்— என் சகோதரரைத் தேடிச் சென்ற பிடிக்கத் தவிர்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இவற்றிற்கெல்லாம் ஒரு வாய்ப்பாகவே இந்த இராச ராஜேசுவரத்து விழா அமைந்தது.

“இந்த விழாவில் என்னை முதல் முறையாக மக்கள் முன் தொடர்ந்து செய்து, என்னைப் பட்டத்து இளவரசராக நியமித்து அறிவிப்புச் செய்யவும் திட்டமிடப்பட்டதும் நான்கு உபயோகிப்பி போன்ற அறிவாளிகள் ஒன்றி ஆய்ந்தேன். இந்தச் செய்தியே எனக்குக் காயாக இருந்தது. என் தாயையார் இருக்கும்போது, என்னைப் பட்டத்து இளவரசராக நியமிப்பது எப்படி முறையையாகும் என்ற என் குழந்தை

என்னைச் சந்தியுள்ள அறிவரிகல் புரிந்து கொள்வதாக இல்லை...

“அத்தேரோடு, இப்போது என் அத்தையாரின் திருமகனார் சோழச் சக்கரவர்த்திகளாக மங்கள் மத்தியில் சொல்வாக் குடன் அண்டு வரும்பொழுது சோதரர்களான என்வாள் ஒருவர் இளவரசி மட்டம் பெற்று ஆட்சிப் பொருப்புதலில் தலையிட அமையம் என்ன...?”

“—இந்தக் குழறல்களோடுதான் நான் வேளார் மாஸி கையிலிருந்து வெளியேறினேன். வரவேற்பு விழாவில் கலந்து கொள்ள விரும்பாமல் வழிப் பயணத்தையும் மாற்றினேன். அந்த வழியில்தான் சத்திரசேனாவைச் சந்தித்தேன். அவள் மூலம் என் சோதரனை பற்றிய தகவல்கள் கிடைக்கக் கூடும் என்ற ஏதோ ஓர் உத்தமல் என்மனத்துள் பதிபட்டதாயிலேயே அவனைத் தொடர்ந்தேன். என்மனமென்ற என்னும் காளி உபாசகரின் பேச்சுக்கள் எனக்குக் கோடி, காட்டின. என்னை இளவரசனாகியவதற்கு என் சோதரனா அறமார்க்கத்தில் சேர்ப்புக்கு ஒரு முயற்சி இருப்பதாக நான் ஒருமுறை கேள்விப் பட்டதென்று. அதையொட்டியே, இந்த புத்த மிகு...வைக் கண்டதும் எனக்கு அந்த நாயம் ஏழ்ந்தது. அதைப்பற்றி ஏதாவது உண்மை வெளிப்படுமா என்ற ஆர்வம் காரணமாகவே நான் இந்த இடத்துக்கு வந்தேன்... ஆனால், இங்கே நான் வந்ததில் எனக்கு ஓர் பரவசமூட்டும் சந்திப்பு ஏற்படும் என்ற நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை” என்ற சோழ இளவலின் முகத்தில்—அவன் பேசத் தொடங்கிய போது இருந்த உணர்ச்சி மயமான வேகம் மாறி ஒரு வந்த குதலின் இடைய மலிந்தது.

“அதென்ன சந்திப்பு இவ்வளவு?”—மாதங்கி ஆர்வத் தடன் கேட்டாள்.

“அந்த இளவரசனின் திருவடி ஓர் இவ்வயானதாக மாதங்கி இடத்தில் நிரம்பி ஓராண்டு காலமாக என் நினை

விரும் கவனமும் எவத்துப் பரவசமூட்டி, என் அத்தமகனோடு ஒன்றிச் சங்கமித்துப் போயிருக்கிறதோ, அத்தக் கன்னி இளவரசி... கலாதேவியின் அருட்சிவகவியை என் மனம் கவர்ந்த மாதங்கியை நான் சந்தித்ததைத்தான் சொல் கிறேன்” என்றான் இளவரசன் விஜயேந்திரன் மனமொக மான புன்னையுடன்.

அவனுடைய காதுணர்வுப் பிரயாகத்தில் கனரத் துருகிய மாதங்கி, தன் உள்ளத்தில் கிளர்ந்தெழுந்த உணர்ச்சிப் புயலைத் தாங்கும் வலிமையற்றவனாய் போய் கண்கள் குளமாக, அவனுடைய கரங்களைப் பதித்த தன் இளமேனியோடு சேர்த்தனைத்து அயத்தில் மூத்தவரி பொழிந்தான்.

“மாதங்கி!”—அவனைத் தன்னோடு அணைத்து அவ னுடைய சூந்தலை ஆதர்த்தடன் வருடியவாறு கவித்த குரலில் அழைத்தான் இளவரசன்.

“பிரபு! போர்க்களமாகக் களந்து கொண்டிருக்கும் தங்கள் உள்ளத்தில் இந்த ஏழை மகனாகக் இத்தனை அரிய இடத்தைத் தாங்கள் ஒதுக்கிவிடுப்பதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் தங்களை நித்தித்து விட்டேன்...” அவனு டைய திரள் மார்பில் தன் மலர் முகம் பதித்து விசம்பினாள் மாதங்கி.

தன்னோடு இணைத்து பொருத்திருந்த மாதங்கியின் இளம் மேனியை தன் நடக்கரங்களுக்குள் அணைத்துச் சிறை வைத்த இளவரசன், “மாதங்கி, உன் சிறைகளைச் சினுங்கல்களாந்தான் உன் அன்புமூலம் காலையில் கவைய மயமான வண்ண ஒளிகள்! அந்த இன்பக் கவையளை வந்த நான் முழுவதும்—தெஞ்சில் நினைவுகள் நிலைத்திருக்கும் வரை திட்டடத் தேவமுதலாய் மாந்தி—நினைவுக்குள்ளே கின்றேன்...” என்று அவனுடைய மனத்துறையின் சீர்த் கரக்கத் தன் இதழ்களையப் பதித்தது.

அந்தக் கணத்தில் தேவதாது விருஷங்கள் சிலிர்ந்தெழுந்து மலர் மாரி பொழிந்ததுபோல், மதனமோகன உணர்வுச் சிலிப்புகளுள் அகிமயங்கி நின்றான் மாதங்கி.

தன் திடம் வாய்ந்த மார்பில் அவளுடைய பூரிளம் அங்கங்கள் புல்லித்து அணைந்து பொருந்த அவளை வாரி அணைத்து மடி மீது அமர்ந்தி, அவளுடைய சிறுக்கார சிறு படைக்கலனாக அமுதச் சந்தரங்களின் உணர்வு நெளிவு வசிகரங்களில் தன் விஜேலாட்ட சிறுவனையாட்டுக்களால் மோக மயக்கத்தை ஊட்டினான் வீரராமேஜந்திரன்.

வினைகள் தந்திகளில் இரை வல்லுநரின் வீரல் பட்டதும் இனிய நாதம் எழுவது போல், இளவரசனின் வீரர்கள் பட்டு இன்பத் தாகம் கிளர்ந்தெழு கிறங்கிப்போயி ருத்த மாதங்கி, அவன் கால்களுக்கு மட்டும் களிதைச் சுவை யாக ஒலிக்கும் குடில் நாதமாக, “கவாபி, இந்த ஒரு கணத் துக்காவேதான் நான் இந்தனைக் காலமும் வாழ்ந்திருந் தேன்...!” என்றான்.

அவளுடைய கன்னங்களில் வீரர்களால் செல்லமாகத் தட்டிய இளவரசன், “மாதங்கி, இது நம் இனிய வாழ்வின் அத்தம் அல்ல! ஆரம்பம்தான்!... அரீசியல் பிரச்சினைகளில் சிலரின் நன்றியுக்காக கவியாக இருவரை இருந்து வந்த நான், ஒரு பணனை எழுச்சிப் போராட்டத்துக்கு ஆயத்தமாகக் கொண்டிருக்கிறேன் - அந்தப் போராட்டத்தில், என் விவசிப் படைகள்களை மட்டுமல்லாது எனக்கு வழிகாட்டுவது போதும், என்னைக் காத்து நிற்பது போதும், என்னைச் சிறைப்படுத்தியிருந்த நட்சிபனும் மாயமான விவங்குகளையும் உடைத்தெடுத்துவிட்டு, இந்தச் சோழ மண்டலத்தில் எது அரசியல் தர்மமோ, எது வழி வழி வந்த சோழ மரபின் முறை மையோ அதை நிலைநாட்டப் போகிறேன். என் நாட்டுப் பணி முடியும்வரை எனக்காகக் காத்திருக்கும் நெஞ்சம் உண்டா உன்னிடம்?” என்று கேட்டான் இளவரசன்.

“உங்களுக்காகக் காத்திருப்பதா...? இளவரசே, - உன் காகக் காத்திருக்க மட்டுமல்ல, தக்கனோடு திறமை ஒன்றித் துணை திற்குந் அப்பணித்திருக்கிறேன்...”

அச்சமயம் எட்ட நின்ற அகவத்தாமராவின் சிறு கணம்பு ஓலி கேட்டு இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

இளவரசன் மெல்ல நடைத்து, “பார், மாதங்கி! அவைத் தாமரவுக்கு உன் மேல் கோபம்!” என்றான்.

“என் மேலா, ஏன்...?”

“எனக்குத் துணை நிற்பதாக நீ சொன்னாய் அல்லவா...? இது அகவத்தாமரவுக்கும் பொருக்கவில்லை. என்னுடன் நிற்காத துணையாக இருப்பதில் பெருமை கொண்டிருக்கும் அதற்கு நீ போட்டதாக வருவதில் சோபம்!” என்றான் வீரராமேஜந்திரன்.

“அப்படியா, எங்கே நானே கேட்கிறேன்...?” என்ற மாதங்கி,

“அகவத்தாமா, இங்கே வா!” என்று சைகை காட்டி அழைந்தான்.

மறுவிநாடி ஓடி வந்த அகவத்தாமா அவளருகே துன்றி நின்றது. அதன் முகத்தை அவன் தன் பூக்கரங்களால் வருடிக் கொடுத்தான். அது அவனோடு கொஞ்சி விளையாடும் குழந்தையைப்போல் குழைத்து நின்றது. அதை அவனைத்து முத்தமிட்டான் மாதங்கி.

“இப்போது, அகவத்தாமாதான் எனக்குப் போட்டி!” என்று வாய்க்கிட்டுச் சிரித்தான் வீரராமேஜந்திரன்.

அதன் பொருள் புரிந்த மாதங்கி நானித் தனை குவித்தான்.

அதை ரசித்தவாரே, “மாதங்கி, நாம் கிளம்ப வேண்டிய நேரமாயிற்று!” என்றான் இளவரசன்.

“எங்கே பிரபு!”

“செந்திரசேனா இருக்கும் இடத்துக்கு!”

“என்?” — மாதங்கியின் முகம் மெல்ல சினுரிகியது.

“பார்த்தாபா, மீண்டும் உன் மனதுக்குள் குழப்பம்” என்று அவன் கன்னத்தோடு விரல்களை இழைத்தான் இளவரசன்.

“ஆமாம் பிரபு, அவனைப் பார்த்தாலே எனக்குக் குழப்பமாக இருக்கிறது — அவன் உங்களுடன் இத்துணை நெருக்கத்துடன் உறவாடுவது ஏன் என்று புரியவில்லை..”

“அதைப் புரிந்து கொண்டுவிட்ட கணத்திலேயே பல பிரச்சினைகள் முடிவாகின்றன! அதுவரை அவ்வளவு கவனத்தில் சந்திரசேனாவைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. சிங்கத்தை வெல்ல அதன் குகையில் சந்திக்க வேண்டும் என்பது வீர மரபு. இந்தப் பெண் சிங்கத்தையும் வேண்டும் என்பது வீர மரபு. இந்தப் பெண் சிங்கத்தையும் அவளோடு உறவாடித்தான் வெல்ல முடியும்! ஆனால் இப்போது நான் செல்வது, அவளிடம் விடை பெறுவதற்காக..”

“அவளிடம் ஏன் நீங்கள் விடைபெற வேண்டும்?”

“அவளுடைய உயிருக்கு நான் காவலாக இருப்பதாக, வாக்கு கொடுத்திருக்கிறேன். இப்போது மயங்கிய நிலையில் இருக்கும் அவளை விட்டுப் பிரிவும் முன், அவளுடைய பாதுகாப்புக்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் பிரிவதுதான் முறை..” என்றான் இளவரசன்.

“அவர் உண்மையில் மயக்க நிலையில் இருக்கிறான் என்று நாங்கள் நம்புகிறீர்களா, பிரபு?” என்று தன் கயல் விழிகளைச் சுழற்றிக் கேட்டாள் மாதங்கி.

“பொய்மையாக இருத்தாலும்கூட, அது பொய்யானது ஊர்ஜிதப்படும்தவிர, அந்தப் பொய்மையையே உண்மை என்று ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டியதாக உரு தீர்மானம்! அந்தத் தீர்மானத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு, இளவரசு தம்மேயொட்டத்துக்காக இராசராசேச்சுவரத்துக்கு நாம் புதுப்படிவது முறையாகுமா?” என்றான் இளவரசன், புக்கிப்புடன்.

“இராசராசேச்சுவரம்” “நாம்” என்ற சொற்களைக் கேட்டதும் மாதங்கியின் முகம் புர்த்து மலர்ந்தது.

“என்ன சொக்கித்திடுவது, பிரபு!” — குயல் முடியும் விவரினான்.

“நான் இராசராசேச்சுவரத்துக்கு வரவேற்பு விழவுக்குச் செல்ல முடியுமா செய்திருக்கிறேன். ஞானசிவனாகின் மன்கைகளை நீ சந்தித்த அந்த ‘விராஜேந்திரன்’ தானும் பார்க்க விரும்புகிறேன். ஒருவேளை இந்த புத்த வேடங்கள் சகோதரமாக இல்லாமல், அந்த இளவரும் மன் சகோதரராகவும் இருக்கக் கூடும்..”

“அவர் தங்கள் சகோதரர் அல்ல என்று ஞானசிவனார் சொன்னாரே..” என்று வார்த்தைகளை இழுத்தக் கூறினான் மாதங்கி.

“ஞானசிவனார் கூறிய வார்த்தைகள் அனைத்தும் உண்மை என்றால் விராஜேந்திரன் நாலில்லை, அவர் உறல்களா ஆளும்..! மதராசுநத்தில் தாம், ‘அகலத்தான் இறந்து விட்டான்’ என்று கூற தெரிந்ததேயால், ஞானசிவனாரும் சில பொய்திகளைக் கூற தெரிந்திருக்கலாம்..”

குழப்பமெயிட்டான் மாதங்கி விழித்தான்.

“மாதங்கி, இதுதான் அரசியல் சோதனைகளை இதை நீ நனுகி ஆராய முனைந்தால் குழப்பம்தான் ஆகமாகும். முதலில் புறப்படு..” என்று எழுத்தான் இளவரசன், மாதங்கியையும் அவனைத்து எத்தியவாறு. அப்போது இளவரசன்

னின் இதழ்களுக்கு மிக நெருக்கமாக இருந்த மாதங்கியின் கன்னக் கதுப்புக்கள் ஓரம் அந்த இதழ்கள் சுவை தேட் முயன்றன.

“இளவரசே, அசுவத்தாமா இருக்கிறது!” என்று மாதங்கி நாலினாள்.

“என் அசுவத்தாமா இங்கிலும் தெரிந்தது!” என்றான் இளவல்.

அசுவத்தாமா அப்போது முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டிருந்தது!

இளவரசனும் மாதங்கியும் அந்த மண்டபத்திற்கு யீண்டும் சென்றபோது, அந்த ‘பிகுஷு’ வேதனைக் குரலில் அந்த செய்தியைச் சொன்னார்.

“இளவரசே, சந்திரசேனாவுக்கு யீண்டும் மயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவ்வப்போது உணர்வு மின்னும்போது, ‘இளவரசே, என்னை விட்டுப் போய் விடாதீர்கள்’ என்று புகழ்பிக் கொண்டிருக்கிறான். இன்னும் மூன்று நிமிஷங்களாவது அவள் படுக்கையிலிருந்து ஓய்வு பெற வேண்டும். தாங்கள் அதுவரை எங்களுடன் இருந்தால் ஒரு மன்னுயிர்க்கூற்ற அறப்பிழைமையை அடைவீர்கள்!”

“அந்தக் கன்ன கவாமி! அவள் உட்கூறலும் சீர்ப்படும் வரை நான் இங்கிருந்து நகரப் போவதில்லை!” என்றான் இளவரன் விராஜேந்திரன்.

“மகிழ்ச்சி, இளவரசே!” என்று கூறியவாறு பிகுஷு தகத்தார்.

மாதங்கி, முகம்சேர, “இளவரசே, இதில் ஏதோ குழ்ச்சி இருக்கிறது!” என்றான்.

“நாத்தான் ஏற்கெனவே கூறியிருக்கிறேன் - நான் காக்கு மாதப்போவதில்லை!” என்றான் இளவரன் விராஜேந்திரன் - அப்போதும் புன்னகை மாதங்கியே.

இரவு முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது.

சந்திரசேனா தனித்து சயனித்திருந்த அறைக்குள் மெய்க் அடியெடுத்துத் தகைத்தது ஓர் உருவம்.

“சந்திரசேனா!” தன் காதலிகே குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டெழுந்தான் சந்திரசேனா. முகத்தைத் திரையால் மூடியிருந்த அந்த உருவத்தை சந்திரசேனாவால் பனிக்கொண்ட அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

“யார்?” என்று வினவினான்.

“நாத்தான் - விராஜேந்திரன்!”

“இளவரசன்?” - துள்ளி எழுந்தான் சந்திரசேனா.

“ஆம்; வா, என்னுடன்! இருவரும் வெளியேறிக் கொள்ளலாம்.”

“எங்கே இளவரசே?”

“அப்புறம் சொல்கிறேன். இங்கே போனால் மாதங்கியின் செவிகளுக்குக் கேட்கலாம்!”

மறுகணம் சந்திரசேனா மருக்கையை விட்டு எழுந்தான்.

இருவரும் அந்த அறைையை விட்டு வெளியேறினர்.

காலநாழிகைப் பொழுதற்குள் அவர்கள் இருவரும் குதிரையில் அமர்ந்து காட்டு வழியில் சென்ற கொண்டிருந்தனர்.

வெகு தூரம்வரை இருவருக்குமிடையே மௌனம் திகைக்க கொண்டிருந்தது. ஒரேவர் முறை சந்திரசேனா பேச

முயன்றும் அவ்விடமிருந்து தெளிவான மறுமொழி வரவில்லை.

திடீரென்று சந்திரசேனாவின் பார்வை குதிரையில் பட்டது. அப்போதுதான் அது அசுவத்தாமா அல்ல என்று உணர்ந்தான். வேறு ஒரு கரிய நிறக் குதிரை அது!

சட்டென்று அந்த உருவத்தினை நோக்கினான். ஸ்யம்மீஸிட அவன் முகத்தை உறுத்துப் பார்த்தான். அவன் தன் முகத்திரையை நீக்கினான். மறுகணம் “நீயா!” என்று எழிட்டான் சந்திரசேனா.

அங்கே அவனோடு குதிரையிலிருந்து இளவரசன் அலை; வேளைக்காரர் படை வீரன் வல்லபேந்திரன்!

“சந்திரசேனா, உன் பொய் மயக்கத்தை அம்பலப் படுத்தி உன்னை இளவரசரிடமிருந்து பிரிக்கவே, நான் இளவரசனைப் போல குரல் கொடுத்து உன்னை அழைத்து வந்தேன்” என்று எக்காளக் குரலில் காய்விட்டுச் சிரித்தான் வல்லபேந்திரன்.

18. பழையாறையில் பட்டத்து ராணி

சேனாக்களிய நிறப் புரளிக் குரண்டும் ஒள்ளி மாய்ந்து இருந்தவர, ககரத்தில் பறப்பதுபோல ஆடாமல், அகர வாகை விசாத்தவர்த் மேளார் மகளின் கணை மயில் பிக்க தத்ததத் கண்டதும், அந்த மானிகை வாய்க்களின் தெருவ கதவுகள் அடைததும் ‘மயேட்-மயேட்’ என்ற பேரோசை எட்டும் திறத்து வாயிப்பது. வாயித் காவலர்கள் தலை வணக்கி தம் பணிகைத் தெரிவித்து நின்றனர்.

மேளார் மகள் புலனமாதேவீக்கு அந்தகவை விருப்ப நிகு நவிரவேற்பு நகர அந்த மானிகைதான்—

கடிக உத்த நாடுகளில் சகலாம் கவித்த நகர மணங்க, மேள விய புலகி தாட்டிக “புரிக்ஸாட்” பழக்க, புலியாண்ட பிரிபுலனச் சோழச் சக்கரவர்த்தி இராசாதி ராசனின் இவ்வறத் தலைவியும், அன்மையறும் குடிவன்கு வாழும் பழையாறை நகர் அரண்மனை!

சோழ மண்டலத்தில் உதின துப் பட்டத்து கருவையால் இதுப மண்டலமாகப் பெற்றப்பட்ட அருண்மனை அந்த அரண்மனை கரணம்; அங்கு வசிப்பவர்கள், சோழச் சக்கர வர்த்தியான இராசாதிராசன அன்பாறும், அதுமூலம் நடத்திச் சென்று, கங்காபுரம் பெருமைக்குரியவர்கள் வரான கெழியுடை பெருவட்டியும் சக்கரவர்த்தியின் பட்டத்து அரசியான உலக வாகைதேவியும் ஆவர். இவ்வி ராமிடத்தும் தம் கருவையச் சோயக் களமும், கவிவுறு பெருகையும அருடநீரு மாதரிவாகப் பெற்றப் பட்டவர் பெரிய தேவியான அன்னை தெய்வமடப் பெருமாய்டு. பெண்மை தன் சர்த்த திருவுடைமையாகும், இன்மொழி பேசும் தன்மைத் தகையையாகும், பட்டத்து அரசியான உலகவாகை தேவி மக்களின் சேவக்புக்கும் பாத்திரமாகி இருந்தான்.

சோழ சக்கரவர்த்திகள் தம் பேரரசுப் பணிகளுக்காகப் பெருப்பறதும் கவிதை தொண்ட சோழபுரத்திலேயே நகி விருப்பவர். ஆனால் அகையையர், மற்றம் அத்தம்பர மாத் கள் மாத்திரம் பரம்பரியப் பெருமை பெற்ற பழம்பெரும் மகத் யாறை நகர் அரண்மனையிலேயே வாழ்ந்தனர்.

அந்த அரண்மனைக்கு அருகிய விழயல் செவியல் உயர் தரத்து விருத்திகளில் கக்களாக மக்கள் பெரு வாக் மேளார் மகள் புலனமாதேவி. பெரிய பிராட்டியின் அகையத்தக் குரிய வளர்ப்பு மகள் என்ற பெருமையும், பட்டத்து ராணிகு இவிய சோழ என்னும் மான்மும் பெற்றவள் புலனமாதேவி.

வேளார் மானிகையில் வளர்ந்து வந்த இளவரசன் வீரராஜேந்திரனைப் பற்றி நலம் விசாரிக்க, பெரியபிராட்டியே புவனமாதேவியைப் பழையாறை அரண்மனைக்கு அடிக்கடி வரவழைத்துக் கவந்துரையாடி மகிழ்வதுண்டு.

புவனமாதேவிக்கு பெரியபிராட்டி மீது பக்தி கலந்த பாசம் உண்டென்றும், அவளுடைய அந்தரங்க நட்புக்கு உரிய பட்டத்தரசி உலக நாயகியைச் சந்திப்பதில் ஒரு தனித் தன்மையான உல்லாச உவகை உண்டு. அதற்கு ஒரு காரணம் அவர்களுடைய பிராயத்திலுள்ள நெருக்கம்தான்.

சோழர் சக்கரவர்த்தியே முப்பது வயதுக்குக் குறைவான பிராயத்தினர் தாம். 'உலகுடை முக்கோக்கிழானடிகள்' என்ற பட்டத்துச் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற பட்டத்தரசியான உலக நாயகிக்கு இருபது வயது பிராயமே இருக்கும். எனவே, அந்தப் பட்டத்தரசினிடம் மிகவும் அந்தரங்க உரிமையும், நட்பும் கொண்டாட்டப் பழகும் அளவு நெருக்கம் கொண்டிருந்தாள் புவனமாதேவி.

பெரியபிராட்டியார் தன் சகோதரர் குமாரனான இளவரசன் வீரராஜேந்திரனைப் பற்றிப் பாசத்துடன் விசாரிக்கும் போது, புவனமாதேவிக்கு அவ்வளவு இனிமையாக இருக்காது.

'அடிக்கடி அவரைப் பற்றி இவ்வளவு கவலைப்படுகிறாள், பிராட்டியார்—? என்மீது அவருக்கு நம்பிக்கை இல்லையா? என்னைவிட வேறு ஊர் ஆவரை இவ்வளவு அர்வத்தடன் கவனித்தல் கொள்கலாம்!' என்று சிடுசிடுப்பு! கடலை சமயக்களில் ஏற்படும்.

ஆனால் உலகநாயகியோ, தனக்குத் தம்பி முறையாகக் கூடிய இளவரசன் வீரராஜேந்திரனைப் பற்றிக் கேட்கும் கேள்வியோ புவனமாதேவிக்குத் திருப்திப்படுத்தும். அவற்றில் கேட்பும் கவந்திருக்கும்.

'என்ன புவனா இளவரசரை உன் தந்தை மூவேந்த வேளார் பார்த்து மூன்று தினங்களாகிறதாமே! அப்படி அவர்

சதா உன் மென்றுகில் உலகமே! மூன்று தினங்கள் இருக்கிறதாமே..!

'அந்த அப்பாவி இளவரசருக்கு உன் மென்த திருமுகம் தம்பி, சோழாட்டில் வேறு சில சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு என்று சொல்லியது...?' என்பதற்குத் கேள்வியில் வான். இந்தக் கேள்வியைப் புவனமாதேவிக்குத் திரும்பப் பிடிக்கும். உலகுடை நாயகி, தன்னை ஆண்ட அடிக்கடி கேலி செய்யவேண்டும் என்பதற்காகவே பழையாறை அரண்மனைக்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்போதெல்லாம் வருகை தருவாள் அவள்.

எனவே, தென்னாற்காடில் புவனமாதேவியின் சதம் வரும்போதே பழையாறை ஆரோக்கிய அரண்மனையின் தெருங்கதவுகள் அவளுக்குக் கவந்திவந்து காவேற்று நித்தம்.

அன்றும் வழக்கம்போல் அந்த மானிகை மரம் கவித்த உவகையுடன் தான் அவளை காவேற்றது.

ஆனால், புவனமாதேவியின் திருமுக்தான் வழக்கமான சந்தர்ப்பமல்லாமல் இரத்த அளர் வெறுப்போடு காய்ந்துகொண்டிருந்தது.

ஞானசிவனாரின் மானிகையிலிருந்து வரும்போது, வழியில் ஏற்பட்ட ஆம்பாவித்தல்—தனக்கின் தலையில் வீசுபு வரவேண்டிய சூழ்நிலையைத் தப்பட்ட அவகைகள் ஒரு பக்கம்; தன் திறமத்த தாயகமே வீரராஜேந்திரனுக்கு மாற்றாக, மூன்றாட்டம் பெற்று, வேறு தருமங்களை 'இளவரசு பட்டம்' கட்ட ஞானசிவனார் போன்ற பரிசுச் சிறப்பு பெற்ற ஆலோசகரின் சதியால் ஏற்பட்ட தனம் ஒரு பக்கமாக, குறுநாள் சரிதல்கள் அவர் பண்பைப் பெற்ற முகச் சுடருடன் அரண்மனைக்குள் குறுகுத்தான் புவனமாதேவி!

வழக்கமாக அரண்மனை வாசலில் அவர் நுழையும் போதே, அரண்மனைப் பணிப் பெண்கள் ஓடோடிச் சென்று பட்டத்து ராணி உலகநாயகி தோலிக்குச் சேதி தெரிவித்து விடுவார்கள். உலகநாயகி முன்மண்டபம்வரை வந்து அப்புடன் தன் தோழி புலனமாதேவியை வரவேற்று அழைத்துச் செல்வாள்.

ஆனால் அன்றோ, அவளுக்கு அங்கு கிடைத்த வர வேற்பும் புலனமாதேவிக்கு ஒரு புதிராக இருந்தது.

அரண்மனைப் பணிப் பெண்கள் அவளைக் கண்டு வணங்கி நின்றாலும், வழக்கமாக அவளுடைய முகத்தில் காணப்படும் மலர்ச்சி தென்படவில்லை. மல்லிகை பூத்துச் செலித்ததைப் போல் புன்னைக் கரும்பும் மூக்குடன் எப்போதும் தென்படும் அரண்மனைப் பெண்டிர் எவருடைய முகத்திலும் அந்த அந்தப் பூரிப்பைக் காணாம். எல்லா மூக்குடனும் அந்த ஒரு பரபரப்புக்கு இரண்டாகிவிடுவதைப் போல் காணப்பட்டார்கள்.

புலனமாதேவியின் வரவைக் கண்டதும் யாரும் சேதி சொல்ல விட்டத்து ராணியின் அறைக்குள் ஓடிச் செல்லாததே, அவளுக்குத் தகைப்புட்டியது.

இருப்பினும், மெல்லத் தன் மனத்தைச் சமாதானப் படுத்திக்கொண்டாள். 'இன்று வரவேற்பு விழாவில் கலந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. பட்டத்து ராணியும் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களா? அந்தப் பரபரப்பான குழுவைப் பற்றி அவர்களை அரண்மனைப் பெண்டிர் முன்போல் நினைவாக வரவாக அரண்மனைப் பெண்டிர் முன்போல் தன் பேசிக் கொடுத்த கவனம் செலுத்த முடியாதவர்களாக இருக்கலாம். இதற்கு பொறுத்தாடா?' என்று எண்ணிய வரவே ராணியின் அந்தப்புர அறையை நோக்கி உட்புறமாகச் சென்றாள்.

கோமுகப்பூன் கனலைச் செழிப்பான வேகம்பாடு பன பனக்க சினத்துப் பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்ட கடுவான வாசத்

திரைகளை ஒதுக்கிக் கொண்டு, சித்திரச் சோகைகளை நிகழ்த்த ராணியின் அறைக்கும் துறைத்தான் புலனமாதேவி.

அங்கு உலகநாயகி தோலியையும், அவள் கைவிடுத்த கணிகிதத்தையும் கண்டதும் புலனமாதேவியின் முகத்தில் கள்ளம் நிறைந்த புன்னகை மலர்ந்தது.

'ஓகோ, சக்கரவர்த்தியிடமிருந்து தென்பாளுக்கு எதோ விசிதம் வந்திருக்கிறது போலும்! வடக்கே வேந்த நாட்டுக்குச் சென்று நீண்ட நாட்களாகப் பிறகு திரும்பி வருக்கும் சக்கரவர்த்தியை இன்னும் 'தென்பா' எந்தக் கில்லை அல்லவா... அதனால்தான் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து விட்டதுபோல், அந்த கிசிதத்தைப் பார்த்ததில் அதில் லயித்து... காதுகளால் கரைந்திருக்கி, உரையைக் சுற்றுப்புறச் சூழல்களையும் மறந்த போயிருக்கிறாள்! மெல்ல அருகில் சென்றுதான் பார்ப்போமே! எப்போதும் இளவரசனாரும் நம்மையும் இணைத்துக் கேள் சொல்லுத் தோலியை நாம் இன்று சொல்லமாகப் பதிவுகத்த திரும்பிக் கொடுத்துக் கேள் சொல்போம்!' என்று தன் மனத்தின் ஏற்கெனவே இருந்த கோபதாபங்களை உள்மனத்தில் குறும்புச் சிரிப்புடன் சென்று பார்த்தாள்.

அந்த கிசிதத்தின் எழுதப்பட்டிருந்த சில கவசங்கள் பளிச்சென்று புலனமாதேவியின் பார்வைகளில் பட்டன.

அவற்றை வாசித்த புலனமாதேவி அக்கனல் வெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாகித் தடுமாறிப் போனாள்.

19. 'ஒன்று' அறியா உத்தமர்கள்

பட்டதாசி உலகநாயகியாக அகலியம் இருந்த கிந்தை அறம் பார்த்ததும், வேளா மகள் புலனமாதேவிக்குத் திகழ்ந்து ஒரு கிந்தையான சந்தேகம் தோன்றியது.

சோழ நாட்டு ஆன்மீகக்கு—குறிப்பாக அரசு மூலத்தலத்து முறையாக எண்ணவடிவ கற்றுத்தரப்படுகிற கிந்தையோடு, என்ற சந்தேகம்தான். என்னவர் எல்லாம் பொதுவாக ஒன்றிலிருந்து ஆரம்பமாகி—ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்ற வளர்ந்துகொண்டே போகும்! ஆனால் சோழர் குடித்து ஆண்டிருந்த மாத்திரம் என்னவர் இரண்டிலிருந்து தான் ஆரம்புகிறது என்றும், 'ஒன்று' என்று ஒர் எண் இல்லவே இல்லலை என்றும் யாராவது சொல்லிக் கொடுத்திருப்பார்களோ என்றும் புலனமாதேவிக்குத் தோன்றியது.

அவர்கள் மென்கதை—ஆனால், பல பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொன்ற அளவையும் அறமையும் பார்த்தத்தால் புலனமாதேவிக்கு அப்படியொரு சந்தேகம் எழுந்தது. மகனாய்விட்ட இரண்டு என்ற கணக்கில்தான் அவர்கள் திருமண விக்காரம் ஆரம்புகிறது!

ஒரே ஒரு பெண்ணை மாத்திரம் திருமணம் செய்து விடுவது ஏதோ மருதவார்த்தை என்று அவர்கள் எண்ணுகிறார்களா...?

இந்த நிலைக்கு சோழர் சங்கலித்திகளான இராசசிவசோழர் ஒருவர் நினைக்கலானவர் என்று எண்ணியிருந்தால் புலனமாதேவி, சிலசென்றால், பட்டத்து ராணியான உலகநாயகியைத் தவிர வேறு எந்த ராணியும் இல்லாத அளவுடைய அத்தப்பிரந்தர அளவாக்கிக்கொண்ட.

ஆனால், அந்த எண்ணத்திற்குச் சிலநாள் அளவீடு திருத்தது, பட்டத்து ராணி கவிரிந்த அந்த கிந்தை—

தம் பட்டத்து ராணி உலகநாயகி தேவியருக்கு சோழர் சங்கலித்தி இராசசிவசோழர் மருதிய திருத்திக், வேங்கி நாட்டிலிருந்து படைபொருள் சோழர் சங்கலித்திக் வெற்றியோடு திரும்பி வரும்போது, தம்மோடு வரவருகின்ற என்ற தங்கைவையும் தம் இளம்பருள் சோழர் சங்கலித்தி முறையில் திருமணம் செய்து திருத்திக் வேங்கி நாட்டிலிருந்தும் சென்றி வரும்படிக்குத்தது. பதினாறு திருத்திகளில் இந்த வியப்புக்குரிய செய்தி வந்திருக்கிறது.

சில நாட்களுக்கு முன்பு, சோழர் சங்கலித்திக் வேங்கி நாட்டு மன்னரை கவலிப்பை எண்ணி ஒரு வேண்டுகோளுடன் ஓர் ஒளர் அனுப்பித்திக். தம் நாட்டில் கலவரம் நடப்பதாகவும், வெளிநாட்டிலும் ஓர் சமயம் தன் நாட்டைக் கவலித்த முறையதாகவும், சோழர் சங்கலித்திக் தம் படைபொருள் வந்திருந்த தங்கைக் காக்கவேண்டும் என்றும் கவலிப்பை வேங்கித்திக் அனுப்பித்திக்.

தெலுக்கு நாட்டான வேங்கித்திக் சோழர் சங்கலித்திக் தங்கைக்குப் பன்னிருக்கலையாகவே சோழர் படைபொருள் நடக்கின்ற நாடுகளில்தான் கவலித் தங்கைத்திக் பெருமை போச புலனமாதேவி தங்கை புலனமாதேவி சோழ மன்னரை முறையாக சோழர் சோழர் கவலித்திருந்த இந்த உலகநாயகி பெற்றிருந்தது. அவ்வாறானால் தம் என் குத்தலையைய வேங்கி நாட்டு இளவல் கவலித்திருந்திருந்த திருமணம் செய்து தந்து இந்த உலகநாயகியை உலகநாயகியாக, அவ்வாறான அந்த இரு தேசத்து உலகம் போதித்த வளர்ந்த ஒரு நாள் உலகநாயகி—வேங்கி நாட்டு அரசர் ஒருவரை தம் தங்கை உலகநாயகி சோழ நாட்டுக்கு சங்கலித்தியாக வர

தேர்த்தது. அப்படி சோழ நாட்டுக்கு அரசரைக் கல்து
வேங்கி நாட்டு (ஆந்திரம்) மன்னரிடமிருந்து மூலமாக
நிலைநிறுத்தி, அங்குமிடமிட தாயகம் அப்பாவிதேவியை
தமிழகத்திற் பின்புணர்வ சோழ இளவரசி. தந்தை
தெருக்குப் பிரிதொழைவ வேங்கி மன்னன். இப்படித்
தமிழகத்திலும் ஆந்திர நாட்டின் வேங்கி நாட்டுக்குள்
செருக்கிய உறவு ஏற்பட்டு வந்திருந்தது.

அதன் காரணமாகவே வேங்கி மன்னனுக்குத் துன்பத்
தீர்ப்புப் போது அப்போதுமே, சோழச் சக்கரவர்த்தியான
இளவரசி சோழப் படைகொண்டு வேங்கி நாட்டிற்குச்
சென்றாள்.

அங்கு சென்று வேங்கி மன்னனுக்கு ஏற்பட்ட பகை
குத்து, அங்குள்ளவரின் துன்பமும் களைத்து—அங்கே
தமக்கு விராடிக்ஷேகம் செய்து—அந்த நாட்டுக்கும்
மாமன்னர் தாமே என்ற பட்டமும் கட்டி முடிசூட்டிக்
கொண்டு முனிதினம்தான் திரும்பி வந்தார்.

திரும்பி வந்த மன்னர் அரசியல் வேலைகள் காரணமாக
தேராகத் தம் தலைநகரமாம் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில்
வந்திறங்கியிருக்கிறார். வந்ததும், பழையபாறை நகரிலுள்ள
அரண்மனையில் வாழ்ந்து வரும் தம் அன்னையையும்,
மட்டத்த ராணியையும் கூட சந்தித்து மகிழுவதற்கு
அவகாசம் இல்லாமல், தேராக வாயுவெற்பு விழாவினை கலந்து
கொள்கிறார்.

தம் தாயகமான தெறியுடைம பௌத்தமடிகளையும்,
மட்டத்த ராணியையும் சந்தியிடைதமயமிட, மதுரை
விதிந்த மகத்தி னானையுடன் வரும் தம் சோழநாட்டிற்கு
வாயுவெற்பு அவிப்பதைவே சோழமான் பணியாகக் கொண்டார்
சக்கரவர்த்தி.

எனினும் தம் அன்னையுடன் தம் மட்டத்த ராணிக்கும்
ஒகை அனுப்பித் தம் அன்பைத் தெரிவித்துக் கொண்ட

தோடு, அங்குள் இருவரையும் இளவரசோக்கரை விழாவுக்கு
வருகை தருமதும் வேண்டிக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தக் கடிதத்திற்குள் இந்தப் புதிய இளவரசாணி
வைப் பற்றிய செய்தியும் இடம் பெற்றிருந்தது.

வேங்கி நாட்டிலுள்ளிருந்து மிக மன்னான கிளம்
மன்னன் கிளையினுடைய மகன் வானமலிகாவன
காத்திவத் திரும்பும் புரிந்து, தம் இளவரசாணிவாக்கிக்
கொண்டு விட்டதாகவும், அப்பெண்ணின் இளவரசோக்க
கடித்து ஏழாவதித்து தாம் வருவதாகவும் அந்த மூலவரின்
கண்டிருந்தது.

அதை வாசிக்க தேர்த்தபாதுதாம் புலனைதேவி
அத்துனை அறிச்சிக்கு உள்ளுகி தந்தாம்.

புகம் பொன் எழில் பாவையாய் மட்டத்த ராணி, உட்க
தாயகி இருக்க, தெருக்கு நாட்டில் போய் ஓர் இளவரசாணி
வைத் திரும்பும் செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறாள்.
சக்கரவர்த்தி—

இதைபெய்க்கம் எண்ண, எண்ண சோழச் சக்கரவர்த்தி
மீது, தாம் கொண்டிருந்த அனாதை மரியாதை அடித்தனத்
திலேயே நொறுக்கிச் சரிவது போலிருந்தது, வேளா
மகளுக்கு.

சோழச் சக்கரவர்த்திகள் இப்படி ஒரு செயலைச் செய்
வார் என்று எதிர்பார்க்காததால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி ஒரு
பங்கு என்றால், இந்த மூலையை வந்த மட்டத்த ராணி
வினா முகத்தில் சந்தக் குறையும் தெளிந்தது இத்தருண
பங்கு அதிமனை அதிர்ச்சியாக இருந்தது வேளா மகளுக்கு.

அதைதேயே ஒரு புலனைவாக்கி மட்டத்தரின் செய்
விதற்குள் அருமீ தந்ததாய் புரிந்தபொக்க முடியாத
குறையுடன், வேணி, சக்கரவர்த்திகள் தீயவரோடு

துரோகத்தை உங்களுக்குச் செய்வார் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை!" என்றான் புலனமாதேவி.

புன்னைக பொலிவுறும் மூகம் தன் மலர்ச்சி குன்றாது ஒளிவீச, "செல்லி, இது என்ன பேதைமை! புலிக்கொடி வீசும் புலனத்து எல்லையெங்கும் வாழும் அனைத்து உயிர்களுக்கும் கருணை செய்யும் சோழச் சக்கரவர்த்தி தன் அத்தப்பரத்திலுள்ள தேவிக்கு மாத்திரம் துரோகம் செய்வாரா...?" என்றான் பட்டத்து ராணியான உலகநாயகி கம்பீரத்துடன்.

"தேவி! மன்னர்கள் படையெடுத்துச் சென்றால், இன்னொரு நாட்டைத்தான் கைப்பற்றி வருவார்கள். இப்படிப் புதிது புதிதாக மனைவியர்களுடையும் சேர்த்துக் கொண்டா வருவார்கள்...! இது உங்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அதிதி!" என்றான் புலனமாதேவி.

"வேளா! மகனே, உன் ஆத்திரத்தில் ஆய்வு இல்லை... மாமன்னர் இன்னொரு மனைவி கொண்டதில் என்ன தவறு? பந்தத்தைதயும் பாசத்தையும் அதிகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார், சக்கரவர்த்தி... அது தவறு?" என்றான் பட்டத்து ராணி ஊடா த முகப்பொலிவுடன்.

"தேவி, அவர் பந்த பாசத்தை அதிகப்படுத்தியில்லை... பாசத்தைப் பதியாய் மகிர்ந்து விட்டார்! உங்கள் மீதுள்ள அன்பு இனி ஆணையாகியாகிவிடும்!" என்று சினந்தாசி புலனமாதேவி.

முத்தொளி மின்னாழைபோல் புன்னைக மனரச் சிரித்த பட்டத்து ராணி, "புலனா, நீ புலியாமல் பேசுகிறாய். ஒரு தீரிகின் கொன்று விட்டாய் தீயம், இன்னொரு தீரிக்கும் ஏற்றப் படும்போது முதல் தீரிகின் ஒளி நுள்ளியெயில்லை. பாசம், கடித்தல் கணக்கு அல்ல; கூட்டல் கணக்கு. உனக்குப் புரியுமா? உனக்குச் சொல்கிறேன். இன்று நீ இளவரசர் விராஜேந்திரனைக் காதலிக்கிறாய்... உன் பாசம் முழுலகை

யும் அவர்மீது செலுத்துகிறாய்! நானொரு நாள் திருமணமாகி ஒரு செல்லக் குழந்தைக்கு அன்னையானதும், அத்தக் குழந்தை மீதும் அன்பு செலுத்தவாய், அத்தகைக் கணவன் மீதுள்ள பாசம் பங்கு போடப்படும் பதியாகிவிட்டதா என்று அர்த்தமா...?" என்று கேட்டாள் ராணி.

"அதெப்படி தேவ்! கணவன்மீது கொண்ட அன்புக் குழந்தை மீதுள்ள அன்பும் வேறுவேறு அக்கனா? வேல் வேறு வகையாக எவ்வளவு பேசினால் அன்பு செலுத்தலாமே...?" என்றான் புலனமாதேவி.

பட்டத்தரசி சிரித்துக்கொண்டு, "சரி, வேறுபடுத்த கேட்கிறேன். ஒருவருக்கு இரண்டு சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த இருவர் மீதும் ஒரே சம்பந்தம் வாய்மீதும் நுதை யில்லாமல் ஒரே மாதிரி அன்பு செலுத்த முடியுமா? சகோதர அன்பு ஒன்றுதானே - அது மாத்திரம் எங்கும் பங்கு போடப்படாமல் முழுமையாகச் செலுத்த முடியுமா? ஒருவனால் இரண்டு சகோதரர் பேசினால் ஒரே மாதிரி அன்பு செலுத்த முடியும் என்றால், ஒருவரால் தன் இரண்டு மனைவியர் மீதும் ஒரே மாதிரி அன்பு செலுத்த முடியுமா...?" என்று கேட்டாள்.

ஆனால் புலனமாதேவியின் உண்ம ஆணைப்படி வில்லை. "தேவி, நீங்கள் தர்க்கம் செய்கிறீர்கள்! உண்மையான மனைவி என்ற தகையின் உக்கரை கைத்து உணர்ந்து பேசுகங்கள். ஒர் அன்பு மனைவியால் இதை ஒப்பிக் கொள்ள முடியுமா?" என்று உடையபட்டம் கேட்டாள்.

"மனைவி என்ற பதத்தைக்கு உண்மையாகத் திரும்ப உத்தமமான பெண்ணால் இதை நிச்சயம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும். ஒரு மனைவி தனக்காகவும், தன் ஆணைகளுக்காகவும் மட்டும் வாழ்பவள் அல்ல. அவள் ஒரு பங்கு தனக்காகவும், இன்னொரு பங்கு கொண்ட கணவனுக்காகவும் வாழ்பவள்.

அதனால் கணவன் செப்பும் எச்செயலையும் தாங்கி ஆதரிக்
கும் உரிமையும் உணர்வும் அவனுக்கு ஏற்படுகிறது...”

“எனக்கு என்னவோ, ஆண்குலத்தின் மீதே வெறுப்
பாக இருக்கிறது, தேவி!” என்றாள் புவனமாதேவி சலிப்
புடன்.

கோபத்தில் சிவந்திருந்த புவனமாதேவியின் கோவைக்
களி நிறந்துக் கன்னங்களை, அன்னத்தின் துணி போன்ற
நர் மலர் கரத்தால் வருடிய பட்டத்தாசி, “செல்லி, நீ இத்
துணை சலிப்படைய அவசியமில்லை. மனத்தை நாம் வறட்
சிவாக வைத்திருந்தாக்தான், நீற்ற நதியின் அடிமட்டத்தில்
பாறையும் சேரும் வெளிப்படுவதுபோல் இத்தகைய குமுறல்
கள் ஏற்படும். வெள்ளம் நிரம்பினால் நதி பெருமிதத்துடன்
பொங்குவது போல், மனத்தில் கணவன்பால் அன்பையும்,
பெருத்தன்மையும் வெள்ளம் போல் பெருக விட்டால், இந்தச்
சின்னஞ்சிறு நெருடல்கள் எதுவும் நம் மனத்தைப் பாதிக்
காது. அதிலும் சோழ மாமன்னர் மரபில் வாழ்க்கையைச்
சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளப் போகும் உனக்கு இந்தப்
பெருத்தன்மை மிகவும் அத்தியாவசியம்” என்றாள் பட்டத்து
ராணி கனிவுடன்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள், தேவி!”

“வேளாச் செல்லி சோழ வம்சத்து மாமன்னர்களில்
பெரும்பாலும் தவறாது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட மனைவியை
வைக் கொண்டிருந்ததற்கு நீ அவசியமான காரணம்
உண்டு. பட்டத்து ராணி அருகில் இல்லாமல் எந்த வேத்
தரும் அரியவைகளைத் தந்துமுடியா ஆட்சி சேலத்தக்கூடாது
என்பது சோழமரபு. நிகரென்று பட்டத்து ராணி மறைந்து
விட்டால் அக்கணமே இன்னொரு ராணி பட்டத்து ராணி
யாகி அரியலானையில் மன்னரோடு சரியானம் பெற
வேண்டும். அதற்கு வேறொரு ராணி தயாராக இல்லாவிடில்
அரசர் முடிதுறந்து விடுவார். இதிலிருந்தே, பெண்மைக்கு

இந்த மண்ணில் தரப்பட்டிருக்கும் மகத்தான வெகரவத்தை
நீ புரிந்துகொள்! பட்டத்து ராணி இல்லப்பட்டால், எத்
துமளா வீரமுள்ள மன்னராக இந்தநாடும் அவருக்குப்
பட்டமே இல்லாமல் போய்விடும்! அரசர் உயிர் அபாயம்
லாம் அரிவையரின் வளைக்கரத்தினால் தான் அபாயங்கு
கிறது! இந்த ஒரு பெருமைக்காகவே இந்தச் சோழமன்ன
ரத்தில் மங்கையராய்ப் பிறந்திட மாதவக் கொதிப் வேண்ட
டுமே...” என்று குத்துவிளக்கின் தன்மையிலாய்
புவனமைபுடன் கூறிய பட்டத்தாசி, குறுப்புச் சிறப்பு முள்ள
வர புவனமாதேவியின் மென்தோலையப் பறி, “புவனமா
தேவி, உனக்கும் இந்த அரிய பாக்கியம்—அதாவது இம்மைக்
ஒரு ராணியையோ, இரண்டு ராணிகளையோ அருக்கி
வைத்துக் கொண்டு எல்லாருக்கும் முதன்மைப் பெருமை
பெறும் மகாராணியாகத் திகழும் பெருமை வாய்க்கவே
கிட்டட்டும்! ஆமாம், உன் இதய நாயகர் இப்போதே
உனக்குத் துணையாக ஒரு நடன கலை வல்லியை இசைய
நாயகியாகத் தேர்ந்தெடுத்து விட்டார் போலிருக்கிறதே!”
என்று கேட்டாள்.

அதைக் கேட்டதும், இளமை பஞ்சில் அசைப் பற்றுவது
போல், பளிச்சென்று மாதங்கி போரில் உள்ள அகத்தனத்துப்
பெறாமை புவனமாதேவியின் உள்மத்தில் காண்பது
எழுந்தது. என்னதான் பெருத்தன்மை என்றும் நீ கொண்டு
அந்த மன அனலை அகணக்க முயன்றதும், அது நம்
வெப்பத்தை இழக்கவிடலை.

“தன்னைத் தொட்ட இளவரசனின் அருகில் நுழை
வும் தொடுமே... இளவரசனின் அரவணக்கத்தின் பெருக்
கத்தை அவரும் பெறுவாரே!” என பெண்ணின் நிபக்
பன் குமுறல் அவளை அணைக்கபித்தது.

கிவிரென்று அவள் மனத்துள் ஒரு கற்பனை அங்கி
மாதங்கி மனக் கண்ணில் தோன்றுகிறாள். மேகத்திலுறைய
னருருவி நிலவொளி சோயப் பெற்று பளபளப்பதுபோல்,

நான் புனைத்திருக்கும் மென்றுவிசிறுபே, அவனுடைய இளமைப்படை அங்கங்களுக்கும்—அவற்றின் கவிஞனையான வளைவு நெளிவுகளும் கந்தர்வ காந்தங்களுகத் திரண்டு பூரித்துப் புத்தெழில் கோலம் காட்டி, மதன மந்திரத்தில் உருவான ரத்தேவதை போல் மாதங்கி ஓயிலாக நிற்கிறாள்—அவள் இடையை அணைத்து அருகில் நிற்கிறாள் வீராஜேந்திரன். சிறுங்கா வின்னையாட்டில் சிறிதேனும் களைப்புறாத அவனுடைய எழில் விரல்கள் மாதங்கியின் இடையில் வருடி, இன்பத்தேன் மாந்திய சுகம் கண்டு—பின் மெல்ல அவளது சிற்றிடைையை நோகாமல் கின்றாள். அந்தக் கிள்ளல் தந்த இளங்கூட்டு இன்பச் சிரிப்பில் அந்தக் கிள்ளை மொழி மாதங்கி, மலர்ந்தேர் மருங்கைசந்து சாய்வது போல் வீராஜேந்திரனின் தோளில் காத்திறாள்.

தன் மாப்பில் மாலையாய் அணைந்து சாய்ந்த மாதங்கியின் இடையை இறுக்கி அணைத்திருந்த இளவரசனின் குறும்புக்கரம் மெல்ல இடம்பெயர்ந்து அணுஅணுவாக மேலே உயருகிறது. அந்தக் கர விளையாட்டு தரும் தென்றல் சொகுசு லயிப்பில் கன்னி மாதங்கி கிறங்கி நிற்கிறாள். மலர்க்காட்டில் நடைபயிலும் வண்டுபோல் அவன் கரங்கள் மாதங்கியின் மென் பஞ்சு வளப்பு இளம் வயிற்றில் ஊர்ந்து, கவிவெறி போதைபூட்டுமி கன்னியின் செழித்துத் திரண்ட சித்திரிப்ப யுகடுகளில் மருவிச் சார்ந்து மயங்கி நிற்கின்றன—அந்தக் கிறக்கத்தில் மேலும் பித்தேறி அந்தக் கரம் மேலும்

—அதற்கு மேலும் புலனமாதேவியால் கற்பனை செய்யவே—அந்தக் கற்பனையைத் தாங்கிக்கொள்ளவே ஓடிவந்தான்—“போதும்... போதும்!” என்று வாய்விட்டுக் கூறியே சிலத்தான்.

அவனுடைய எண்ண ஓட்டத்தை தொடியில் புரிந்து கொண்ட பட்டத்தரசி, “வேளாச்செல்லி, உன் மனத்துள் நடக்கும் மாதங்கி எதிப்புப் போராட்டம் புரிகிறதா!”

இளவரசனையும் மாதங்கியையும் இணைத்த நினைத்துத் திரிபடிப் போராட்டமே இதேபேரில் தரவே உன் மனையும் இளவரசனையும் நினைத்துச் சேர்த்துப் போற்றி மாதங்கியும் பொருமுவான் காதல் காதலிக் இதெல்லாம் சரஜுட்டி அளவுக்கு மீறி இத்தக் குற்றங்கு இடம் கொடுத்தால், மனமே அனல் வெப்பந்தால் காய்ந்த காதலிதும்—” என்றாள்.

“போதும் ராணி! கைக்கு இத்தக் காதலும் வேண்டாம்! குற்றமும் வேண்டாம். காரும் என்மையும் கொடுத்தும், கைக்கெள்ளப்பாது. உனதும் பாடுகளையும் உருகலிக்குக—” என்றாள் புலனமாதேவி சதமடல்.

“புலனமாதேவி, இத்தத் தாய்க்கொடுத்து கலாக்கியம் எத்தனை தாக்கணக்கு! இளவரசி எதிரே வந்து ‘கன்னி’ என்று சாகசம் செய்தால் என்னம் கைத்தட்ட போதுமா! ஆனாலும் இப்படி ஒரு போராட்டம் இல்லாவிட்டாலும் காதல் வாழ்வில் இப்படிப்பட்ட அகலாத்தர்ப் கலையுக் கூறகதுப்பும் இருக்கத் சரி, புறப்படு. இளவரசேச்சை விழாவுக்குப் புறப்படுவோம்!” என்று எழ்த்தால் உணர்நாயகி.

“ராணி! தீங்கரும் இத்த விழாவில் கைத்தடுக்கப்படப் போகிறீர்களா!” என்று மனம்புடன் கேட்டால் வேளாச்செல்லி மகள்.

“என் அப்படிக்கேட்கிறாய்?”

“இன்னொரு தக்ககதை விழா முற்றத்திக்கு ராணி மாய் சக்கரவர்த்திகள் அறைத்த வரும்போது, உங்களை எப்படி—என் முயற்சி விழாவில் கைத்தடுக்கின்றார்களா?” என்று கேட்டால் புலனமாதேவி.

“இதில் என்ன தயக்கம்...” இளவரசாணி தருத்தியை சக்கரவர்த்திகள் அறைத்து வரும் செய்தி மூன்னமேலே

எனக்குக் கிடைத்திருந்தால், நானே அவர்கள் இருவரையும் எதிர்த்து மாலை சூட்டி வரவேற்று மகிழ்ந்திருப்பேன். அந்த வாய்ப்பை சக்கரவர்த்திகள் எனக்குத் தரவில்லையென்பதுதான் என் குறை. இப்போது நான் விழாவிிற்குச் செல்லாவிட்டால், நன் செயலை நான் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லையோ என்று சக்கரவர்த்திகள் வேதனை அடைவர். அவர் மனத்திற்குச் சிறு குறை ஏற்படவும் நான் இடம் தந்தால், அவருடைய பட்டத்து ராணி என்ற கிறப்பு பெற்றிருப்பதில் எனக்கென்ன பெருமை...!" என்றான் உலகநாயகி.

அக்கணம், "உலகநாயகி! நீ இந்த விழாவில் கலந்து கொள்வதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது!" என்ற கம்பீரக் குரல் கேட்டு இரு நங்கையரும் ஏறிட்டுப் பார்த்தனர்.

எதிரே, சோழச் சக்கரவர்த்திகளை கூன்ற அன்னையரான நெறியுடைப் பெருமாட்டி தின்றுகொண்டிருந்தார். கருணையெனும் செல்வத்தைக் கடலென பெற்றமைந்த அந்தப் பெருமாட்டியின் திருமுகம்கூட கடுமை பெற்றிருந்தது.

அவரைக் கண்டதும் இரு இளம்நங்கையரும் அடிபணிந்து எழுந்து வணங்கி நின்றனர். நன் கர அசைவால் அவர் களுக்கு ஆசி வழங்கிய அந்த முதுபெரும் மாதரசி, "உலகநாயகி, உன் பேருள்ளத்தை நானறிவேன். இந்தச் சோழப் பேரரசின் பெருமைக்குரிய பட்டத்து ராணி என்ற பெருந்தகைமைக்கேற்ப நீ நடந்து கொள்ள முன் வரலாம். ஆனால் என் குமாரன், சோழச் சக்கரவர்த்தி என்ற பெருமைக்குத்தகுந்தவாறு நடந்து கொண்டிருப்பதாக என்னால் எற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை!" என்றார்.

"அம்மா, என்ன சொல்கிறீர்கள் - சக்கரவர்த்திகள் இத்திருமணம் செய்ததைத் தவறு என்கிறீர்களா?" என்று பதைப்புடன் கேட்டாள் உலகநாயகி.

"அதை ஒரு தவறாக நான் கருதவில்லை. ஆனால் சக்கரவர்த்தியிடம் இணைந்து ஒரு வரலாக விழாவிற்குச் செல்லும் உரிமை பட்டத்து ராணிக்குத்தான் உண்டு. நான் மணம் முடிந்து வந்த இளையவனான தேவன் பத்தப்பரத் துக்கு அழைத்து வந்து சேர்ப்பித்தவிட்டு, பின்னர் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு சக்கரவர்த்தி விழாவுக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும். அதை விடுத்து, உன்னைத் தனியாக விழாவில் கலந்துகொள்ள அழைத்திருப்பதுவும், அவனோடு இணைந்து விழாவிிற்கு வருவதும் முறையல்ல!" என்றார் பெருமாட்டி.

அதைக் கேட்டு இரு நங்கையரும் அழிச்சுப் புது நின்றனர். சக்கரவர்த்திகள் வீரிக் பெரியராட்டிக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சினம் என்ன விகைவுகளை எதிர்நிறுவின என்று பதறினாள் உலகநாயகி.

அச்சமயம் ஒரு பணிப்பெண் ஓடிவடி வந்த பெரிய பிராட்டியைப் பணிந்து, "அம்மா, நம் ஒற்றர் படைத் தலைவர் தங்களுக்கு ஓர் அவசரச் செய்தி அனுப்பிவிட்ட கிறார்!" என்று ஓர் ஓடைையை நீட்டினாள்.

அதை வாங்கி வாசித்த பெரிய பிராட்டியின் முகம் ஆவேசமுற்றுச் சிவந்தது.

"அம்மா, ஏதாவது அதிர்ச்சியுடனும் செய்தியா?" என்று வினாவினாள் பட்டத்து ராணி.

"சோழப் பெருமண்டலத்துக்கே அபகீர்த்தி செய உண்டாகலும் செய்தி வந்திருக்கிறது. வானத்து விழாவில் கலந்து கொள்ள வந்துகொண்டிருந்த இளவரசன் பிராஜேத் திரனையும்—நாநக்கியையும் சிறை செய்து காராக்கிரகத்தில் அடைந்திருக்கிறார்களாம். அவர்களைச் சிறை செய்யப்படி உத்தரவைப் பிறப்பித்தவர் சோழச் சக்கரவர்த்தியான என் குமாரன் தானாம்..." என்று எரிமலை வெளிச் சிதறலாக வார்த்தைகள் வெளிவந்தன பெரிய பிராட்டியிடமிருந்து.

20. நன்றி சொல்ல நான்கு ஜென்மங்கள்

முனிவர்களும் தவசீலர்களும் இறைவன் என்ற மெய்
ஞானத் தத்துவத்தைக் கண்டுபிடிக்க யுக யுகாந்திரமாக
இரவு பகலாக முயன்று கொண்டிருக்கின்றனர். அதற்காகக்
கடுந்தவம் புரிந்து உழைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.
ஆனாலும் இன்னும் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் களைத்து
நிற்கின்றனர்.

இதேபோல் இரவு பகலாக முயற்சிகள்—உழைப்புகள்
அனைத்தையும் எடுபடுத்தி இன்னொரு விஷயத்தைக்கண்டு
பிடிக்க முயன்று களைத்துப்போன இன்னொரு சாரும்
உண்டு. அவர்கள்தான் புலவர்கள். இவர்கள் அப்படி இராப்
பகலாக காலம் காலமாகத் தன் கற்பனைகளை வாயு வேகம்
மனோ வேகமாகவெல்லாம் முடுக்கிவிட்டு, சித்தனையைக்
குழப்போ குழப்பென்று குழப்பிக் கண்டுபிடிக்க முயன்று
கடைசியில் தோற்றுக் களைத்துப்போய் நித்கிற ஒரு
விஷயம்—ஒரே ஒரு விஷயம்—பெண்மைதான்!

சோர்வுசேராமல் இல்லாமல் எடுகனையும் எழுந்தாணி
கனையும் கொண்டு ஏக ரசனைபுடன் தூண்டு வரை அந்தப்
“பெண்” என்ற தத்துவத்தை ஆராய்ந்து வந்த போதிலும்
அந்தப் பெண்ணைப் பற்றிய முழு உருவத்தை—முழு கன
பரிமாணத்துடன் யாரும் கண்டுபிடித்ததாகத் தகவல்
இல்லை.

பெண் என்றால் மாயை என்றனர்; மாகடல் என்றனர்;
மாசத்தி என்றனர். குயில், மயில், மான் என்று பறப்பன

னரின் என்று அத்தனை ஜீவராசிகளையும் உயரணம்
படுத்திச் சொல்லிப் பார்த்தனர்; போதாக் குன்றத்து கொடி,
தளிர், மலர், இப்படி தாவர அசேதனப் பொருள்களையும்
உவமித்துப் பார்த்தனர். சிலர் ஓரேயடியாகப் பிணந்தேயை
பெண் என்றால் பேய் என்றனர்—அதுக் கடைசியில்—யாதும்
முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல், “பெண் என்றால்
ஒரு புதிர்” என்று பிரகடனம் செய்து தன் ஆராய்ச்சித்
தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு விட்டனர்.

இப்படி உலகத்துக்கே “புதிர்”க இறந்த பெண்மையைத்
தாதுச் சார்ந்த பேரழகி மாதங்கிக்கு ஒரு நாழிகைப் பொழுதாக
வியப்புட்டும் புதிராக—ஒரேயர் மாகடலில் புகுச்சிப்புட்டும்
புதிராகவும் தோன்றக் கொண்டிருந்தான் சோழ இளவரசன்
விரராஜேந்திரன்!

தூரத்தேயிருந்து தோக்குப்போது பெண்மை முன்பாய்
ஜோஷிக்கும் கதிரவன் தொக்கி தோக்குப்போது ஏழு
வண்ணங்களாக இணைந்து பரிமாணத்தைக் கொண்டது
போல் ஓராண்டுக்கு முன் பொய்க்கை கண்டு கொள்ளும்பெஞ்
சரக் கொண்ட பேச்சுத் திறனாய்வுப் பேராண்மை தோக்கா
லும் தன் உன்னத்தைக் கவர்த்த சோழ இளவரசனின் அருகி
யிருக்கும் வாய்ப்பைப் “பெண்த் தடத்”தில் பெற்ற கணத்தி
யிருந்து அவனுடைய ஒய்வொரு அசையிலும் உயர்ந்த
திக்க சித்தனையை—எழுச்சிமிக்க தெர்சரம்—சாகாத் தட்டின—
அமைதியான செயலாற்றல் அவன்தன்மையும் கண்டு பெரும்
வியப்பினால் மகிழ்ச்சித் திகைப்போடு தன் கவர்ப் பற்றினிருந்து
நின்றான் மாதங்கி.

சத்திரசேனா என்ற சாகச நாயகனின் பேச்சிலும் போழ
கிலும் இளவரசன் மயங்கி விட்டானே என்று துடிக்கும் நிலை
யில், அவனுடன் அவன் பழகியது, பின் தொடர்ந்தது
எல்லாம் அவன் மூலம் சில மர்மங்களைக் கண்டதையும்
சாகசமே என்று ஆதித்தபோதே தான் தெரிவித்ததையுமே

கனின் கம்பீர வடிவத்தின் கீழ்வருப தரிசனத்தைக் கண்டு போற்றத் தொடங்கிவிட்டான் மாதங்கி.

அதைத் தொடர்ந்து அந்த இரவில் சந்திரசேனாவின் பொய்மை மயக்கத்தை வெளிப்படுத்த வல்லபேந்திரனைப் பயன்படுத்திய திறனைக் கண்டதும். ஆன்றமைந்த அமைதியுடன் செயலாற்றும் அவனுடைய ராஜதந்திர சாகசத்தை மெல்ல நுகரத் தொடங்கினான்... ஆம்; சந்திரசேனாவை இரவில் வல்லபேந்திரன் அழைத்துக் குதிரையில் ஏற்றிச் செல்வதற்கு ரூசகமாகத் துண்டியவனே சோழ இளவலான வீரராமேந்திரன் தான்.

தன்விடமிருந்து இளவரசனைப் பிரித்துத் தந்திரமாக சந்திரசேனா அழைத்துச் சென்றுவிட்டான் என்று உணர்ந்ததும் இளவரசனைத் தேடிப் பெளத்த மடத்திற்கு வந்த வல்லபேந்திரன், கிட்டத்தட்ட இராமாயணத்து இலட்சுமணன் ஆவேசத்திலிருந்தான். பொய்மையாக அமைக்கப்பட்ட பெளத்த மடத்தையும் பீஷ் உருகத்தினரையும் நொடிக்குள் சுட்டெரித்துச் சுட்டுகக் கொடுத்துடன் அங்கு வந்திருந்தான் அவன். அவனை அடக்கிய சோழ இளவல்-கூர் மதியைக் கூர் மதியாலேயே வெல்லும் ஆலோசனையை அவனுக்கு உணர்த்தினான்.

“வல்லபேந்திரா, சிறுதரிகள்கீழே சிறிப் பாய்வரு சிங்கத்திற்குப் பெருமை அல்ல, அந்த எந்த ஆயுதத்தால் நம்மீது போர் தொடுக்கிறானோ அதே நூற்று ஆயுதம் கொண்டு எதிர்ப்பொருதுகிறான் வீரர் மரபு. எதிரி நிராயுதபாணி யானால் நாமும் நிராயுதபாணியாகப் போரிட வேண்டும். சந்திரசேனா தன் சாகசத் திறனால்தான் விளைபுருக்கத் துணிந்திருக்கிறான். அந்தத் திறன் உனக்கும் உண்டானால் அகம்படி செயலாற்று” என்று வல்லபேந்திரனை தெறிப்படுத்தியவர் சோழ இளவல்.

அந்த உத்தரவினால்தான் சந்திரசேனாவை வல்லபேந்திரன் இளவரசனைப்போல் குரலி கொடுத்து அழைத்த, தன்

குதிரையில் ஏற்றிச் சென்று பெளத்த மடத்தினிடம் அப்புறப்படுத்துகிறான்.

அதன்மீன் வீரராமேந்திரன் மாதங்கியைத் தன் நாடின் அகவத்தாமாயின் மீது ஏற்றிக்கொண்டு இராசராஜேச்சகர லிழாவுக்குப் பயணமாகிச் சென்ற பானதவிக் தான். அந்த அநிர்ச்சிபூட்டும் சம்பவம்—சோழ மண்டலத்தையே நிறை குலைய வைக்கும் அந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது !

ஆதவனின் ஒளிக்கதிர்கள் பூமியை நோக்கிப் பாய்ந்த வரும் வேகத்தில் இருளையும் காற்று மண்டலத்தையும் கிழித்துக் கொண்டு, சோழ மண்டலத்திலேயே நிகர்ந புரவியான அகவத்தாமா இராசராஜேச்சகரத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து பறந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

அச்சமயம் “நில்!” என்று ஒரு கம்பீர இடித்துக் இருளின் மோனத்தைக் கிழித்தவாறு விஜயத்தது.

அந்தக் குரலை எங்கோ எப்போதோ கேட்ட உணர்வு இளவரசனுள் சிவிர்த்தது. அகவத்தாமாயின் கடினமனத்தைப் பற்றி இழுத்து நிறுத்தினான் சோழ இளவல்.

அந்த வேகம் தடைப்பட்ட நிகைப்பித் தன் மூக்கை கால்களை உயர்த்தி, பின்னங்கால்களில் பலத்திச் சக்கர வட்டமாகச் சுழன்று பெருமூச்சுச் சீறி நுளர்க்க, அகவத்தாமா நின்றது.

அதற்குள் பானதன் ஒன்றோடொன்று உரைய்த்த உருளுவதுபோல் பானதயின் குரல்யால் கிழிச்சு நகு கிய நிறப் புரல் இளவரசனின் அகவத்தாமாயை மெத்த நின்றது. அந்தக் கரிய நிறப் புரல்கித் நகு நெடிய இருநிறத்த வீரன் கடத்தியவர் மீதாயும் காத்த மனம் பாவையுமாக அயர்ந்திருந்ததை அவன் தன் கையில் எந்த விருத்த நிலை உளியில் காணமுடிந்தது. ஒளியும் இருளும்

ஒன்றையொன்று எதிர்திறந்துவைத்தபோல் இளவரசனும் அந்த நெடிய கரிய நிறத்து வீரனும் ஒருவரையொருவர் உற்றுநோக்கி நின்றனர்.

தீவட்டி ஒளியில் அந்த நெடிய வீரனின் முகத்தைப் பார்த்ததும் மாதங்கி தன் மெல்லியம் மேனி நடுக்குற, பதைப்புடன் இளவரசனின் திண் தோள்களைப் பற்றிக் கொண்டாள். சொற்கள் வாயினின்றும் செல்லிதற்கள் பிரித்து வெளியேற முடியாமல் கண்டத்தினுள்ளேயே அடங்கி விட்டன. ஏனென்றால் எதிரே தோன்றிய அந்த வீரனை ஏற்கெனவே அப்பி பார்த்திருக்கிறான். காம திலகத்திலுள்ள அழகுண்ட மாரினை வாசலிலிருந்து அங்களைக் குதிரையில் ஏற்றிச்சென்ற தூதரிலாளரின் மாரினைகடிக் அரைகுறை யாகப் பிரித்தனாயுடன் விட்ட வீரன் அவரே. அந்தமத் தும் அயனுடைய கழிக்கை தோக்கும் வலிமையற்று இளவரசனின் தோள்சரிகில் ஒன்றிப் போயிருந்தான் மாதங்கி.

“நீ யார்?” இளவரசன் வீரரஜேந்திரன் கம்பீரமாக அந்த வீரனை வினவினான். கண்களால் அவனை அளந்து கொண்டே.

“இது நான் கேட்க வேண்டிய கேள்வி தன்னத்தனியே நள்ளிரவில் இந்தாட்டிள் கலாதேவியைக் குதிரையில் ஏற்றிக் கொண்டு சந்தேகத்துக்கு இடமளிக்கும் வகையில், மாபெரும் தீரூ விறா நடக்கும் இந்தப் பிரதேசத்திற்குள் நுழைந்து கொண்டிருக்கும் உன்னை கேட்கி நான் கேட்கவேண்டிய கேள்வியை நீ என்னிடம் கேட்கின்றாயா? நல்ல வேடிக்கை.” — அந்த வீரன் தன் தோள்கள் குறுக்கக் கனத்த தூவிலி நகைத்தான்.

“சந்தேகத்துக்கு இடமளிக்கும் யானைவே” என்ற வார்த்தையில் அதிக அழக்தம் இருந்தது.

இருப்பினும் அந்தக் குத்தலான வார்த்தையோ அந்த நெடிய வீரனின் நகைப்போ இளவரசனின் மலர்ந்த முகத்

தில் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. மறுமொழி கூறாமல் புன்னகையுடன் அந்த வீரனை உறுத்தி நோக்கினான்.

“நீ யார்?” என்று மீண்டும் வற்புறுத்தி வினவினான் வீரன்.

“எதிரில் நிற்பவர் யார் என்று தெரிந்த கொள்ளாமல் என்னைப்பற்றி விளக்கம் கூறுவதற்கில்லை!” ஆணித்தர மாகக் கூறினான் இளவரசன்.

“ஓகோ... தெரிந்து கொள்! சந்தேகத்துக்கு இடமானவர்களை சோழயன்டலத்தில் தற்காப்பை உத்தேசித்து சிறைப் பிடிக்க சத்தவாத்திகளிடமிருந்து தோழக ஆணையும் விசேஷ அதிகாரமும் பெற்ற படைத் தளபதி, சிவசேனையிடத்தான் நீ உதரையாகக் கொண்டிருக்கிறாய். இளைஞனே!”

“சக்கரவர்த்திகளிடமிருந்து விசேட ஆணைப்பெற்ற தளபதி சிவமேனாளுக்கு சந்தேகத்துக்கிடமானவர்களைச் சிறைப்பிடிக்கும் அதிகாரத்தோடு அரசாங்க விழாவில் கலந்து கொள்ள அழைக்கப்பெற்ற நடன கலாதேவியைத் தூக்கிச் செல்லும் அதிகாரமும் தரப்பட்டிருப்பது சோழப் பேரரசின் வரலாறு காணாதப் புதுமைதேறப் புதுமை!” என்று நகைத் தான் இளவரசன்.

“அதைக் கேட்டு மாதங்கி விபத்து நின்றாள். ‘நான் அடையாளம் காட்டாமலே துத்த களித்தான் தன்னைத் தூக்கிச் சென்றவர் என்பதை இளவரசர் எல்லாறு ஊதித் தடுத்தா!’” — அதைக் கேட்டறிபத் தடுத்த மாதங்கியால் தன் எண்ணத்தைச் செயல்படுத்த முடியவில்லை. எதிர் தின்ற வீரனின் சிலந்த கண்கள் அவனைச் செயலற்ற வளாகி அச்சுறுத்தின.

“இளைஞனே, சோழப் பேரரசின் அதிகாரிகளின் செயல்களை விமரிசிக்கும் தகுதியையும் உரிமையையும் ஒரு

சாதாரணக் குடிமகன் கைக்கொள்ள முயலுவது ராஜத் துரேரகம் ஆகும். பேதைமை வேகத்தில் நீ பேசியதை ஒரு முறை மன்னிக்கிறேன். நீ யார் என்பதைக் கூறு” — சிம்ம சேனர் கர்ஜித்தார்.

“விசாரணையின்றியே என்னைச் சந்தேகிக்கத் தொடங்கிவிட்ட அதிகாரிகளின் மூன் வாக்குமூலம் அளிப்ப தோடு அந்த அதிகாரிகள் நேர்மையோடு எனக்கு நம் பிக்கை இல்லை” என்றான் சோழ இளவல்.

“சிம்மசேனர் முகம் சினந்து சிவந்தது. “வாசிப்பே, வினாவை அறியாது வீண் வார்த்தை பேசுகிறாய்... ‘நீ யார்’ என்பதைக் கூறாவிட்டால் காராக்கிரகத்தைச் சந்திப் பாய்!”

அதைக் கேட்டுக் கைவிட்டிச் சிரித்தான் சோழ இளவல்.

“என் சிரிக்கிறாய்?”

“நீ யார் என்ற வினாவுக்கு மறுமொழி கூறாதவர்களை எல்லாம் சிறைப் பிடிப்பதென்றால் சோழப் பேரரசின் சிறை கள் எல்லாம் மழலை பயிலாத பச்சிளங் குழந்தைகளாலும், வயற்ற வணமயர்களாலும், அல்லவா நிறைந்திருக்கும்!” என்று மீண்டும் நகைத்தான் இளவரசன்.

“இளைஞனே, உன் வாய்த்துடுக்கு ஏலினை மீறுகிறது. கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாவிட்டால் நீ தப்பிக்க முடியாது.”

“தப்பிக்க விரும்பவில்லை?” இளவரசன் திரும்பிக் கேட்டான்.

“இந்தக் கண்ணாழி அரசாணையைச் சுட்டிக் காட்டும்...” என்று தன்னிடமிருந்து ராஜமுத்திரை பெற்ற கண்ணாழியைத் தீப்பந்த ஒளியில் காட்டிய சிம்மசேனர்,

“இளைஞனே, நீ சிறைப்படுத்தப்படுகிறாய்!” என்றான் கம்பீரமாக.

அந்த மொழி கேட்டு மாதங்கி பதறிப் போனான். சோழ இளவரசனை ஒரு சாதாரண நபர்த் திறைப்பிடிப்பதா —

“இளவரசே...” என்று பதட்டத்தடன் வாயிட்டுக் கூற முயன்றான்! மறுகணம் இளவரசனின் சேமமென் னென்பதை அவனுடைய வாயிதழை அணைத்து மூடியது. அவனுடைய குரல் உள்ளடங்கி நின்றது.

இளவரசனின் புன்னகைச் சிதறாத குரல் கம்பீரமாக ஒலிக்க, “விரே... ராஜமுத்திரை பதித்த கண்ணாழிக்குக் கட்டுப்படுவது என்பது இந்த மண்ணில் பிறந்த சாதாரண குடிமகன் கூடப் போற்றும் ராஜபத்தி மாயு. நான் உப்போடு புறப்படத் தயார்... இந்த தக்கைக்குப் பாதாளப் புயல்...”

“சிறைக்கூட அதிகாரிகள்! அவனும் உன்னுடன் சிறைப் பிடிக்கப்படுகிறான்.”

“அவனைக் கண்டுக்கூட அஞ்சக்கூடிய பரிதாபன நிலை யிலா இந்தச் சோழப் பேரரசு இருக்கிறது?” — என்னுடன் கேட்டான் இளவரசன்.

“பிறரிடமிருந்து அபகரிக்கப்பட்ட பொருள் ஒன்று அவனிடமிருப்பதாக சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் நான் அவனும் சிறைப் பிடிக்கப்படுகிறான்.”

திடுக்கிட்ட மாதங்கியின் வீரிகள் தாமசத் தன் இடைக் கச்சத்திலிருந்து ராஜமுத்திரை பதித்த கண்ணாழி கைத் தொட்டுப் பளித்தக் கொண்டன. இளவரசன் இள நகை புரிந்தான்.

“உங்கள் மீது எனக்குக் கோபம் கோபமாக வருகிறது!”

சிறைப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலும் நகைமுகம் சுடர்விட கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்த இளவரசனின் கோள்கணைப் பற்றிச் சிருங்காரமாகச் சிறுநுங்கியவாறு கேட்டான் மாதங்கி.

“என்?”

“எல்லாம் உங்கள் கல் மனத்தைப் பார்த்துத்தான்! ஓராண்டு காலம் பிரிந்திருந்த பின் உங்களைச் சந்தித்து ஒரு நாள் கூட சேர்ந்திருக்கவில்லை. அதற்குள் என்னைப் பிரிக்கப் பார்த்தீர்களே... எவ்வளவு பெரிய மனது பண்ணி நாம் சேர்ந்திருப்பதற்கு வசதியாக என்னையும் உங்களோடு சிறைப் பிடிப்பதாக அந்த சிம்மசேனர் சொன்னார். அதைக் கொடுப்பதுபோல, அவளை ஏன் சிறைப்படுத்த வேண்டும், என்று அவரை மடக்கி மடக்கிக் கேட்டீர்களே.... நான் உங்க ளோடு இருக்கக் கூடாது என்ற கெட்ட எண்ணம்தானே.... அப்படி என்னைப் பிடிக்கவில்லையென்றால், ஸூழியிலேயே அகவத்தாமாவிருந்து என்னைக் கீழே தள்ளி விட்டிருக்க வேண்டியதுதானே... ‘மாதங்கி, ஓராண்டாக உன்னையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்’ என்று ஏன் வேறும் போட வேண்டும்? அதுவும் போதாதென்று ‘அவளுக்குப் பாதுகாப்பு யார்?’ என்று கேள்வி வேறு...!” என்று சுண்ணிமைகள் பட்டாமூச்சி இறகுகளாகப் பரபரக்க, சித்திரம் போன்ற ரத்தின அரங்கம் மனிமம் மனமளப்பிடல் மின்ன அவன் பிணக்கி நின்ற பேயிழியையும் பேசும்போது அவனுடைய துளிக்கதங்கள் அசையும் நடன பாவங்களையும் கற்கண்டு கையைய உட்கொண்டு சசித்துக் கொண்டிருந்த இளவரசன்.

“ஆமாம், உனக்குப் பாதுகாப்பு யார் என்று அக்கறைப் பட்டது கூடவா தவறு?” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான்.

“ஆகாசா! அக்கறைபாய் அக்கறை! இவனுக்குப் பாதுகாப்பு யார் என்று இன்னொருவனைப் பார்த்துக் கேட்ட போதே, இவனுக்குப் பாதுகாப்பு நான் இல்லை என்று அறிவித்த மாதிரிதானே! எப்போது யார் கிடைப்பார்கள, இவளை அவர்கள் பொறுப்பில் தள்ளி ஒதுக்கி விடணம் என்றுதானே அந்தரங்கத்தில் திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தீர்கள்.... நல்லவேளை, ஒரு கணையாழி மழை கதலம் இருந்தது. அதைச் சாக்கிட்டு எங்களைச் சிறைப்படுத்தி, என்னைப் பிரிக்க நீங்கள் செய்த சதியை உடைத்து உதவினார், அந்தப் புண்ணிய புருஷர்... அவருக்கு நன்றி சொல்வோம் இன்னும் நான்கு ஜென்மம் கழிச்சுவிடும்.” ஒதுக்கிடாமல், சொற் குறாவளியாய் பேசிக்கொண்டிருந்த மாதங்கியை அமைதிப்படுத்த விரும்பியவனாக அான் சங்களைப் பற்றினான் இளவரசன். அவ்வளவுதான். என்ன மரபினே சொல்மாரி பொழிந்த கவிச்சுவை அதற்குள் கொஞ்சம் புன்னைக்கயில் மலர்ந்தன. சொற்களில் இருந்த இளஞ்சூடு சூறையும் பாய் இடம் மாறி அவனுடைய நளி மேனிமீட்களைக் கவனித்தொடங்கியது.

மேனியில் பரவிய அந்த மதா வெப்பம் தாளாத மாதங்கி மதன மலர்ச்சிகொண்டாள் அவனுடைய கரங்களுக்குள் சரித்தாள். அவளை மர்ப்புற அணைத்த சோழ இளவல், நான்கு தானே, நாயகக் கரங்கள் தந்த கதகதப்பான சக்தியான இமைகள் மூட இளமை மேகத்தில் கிறங்கிவிருந்த கவலையை மலர்முகத்தை ஒரு கரத்தால் வந்திக் களி இழிகள் சிலக்க முத்தமிட்ட அதரபணம் மாற்றினான். மறுபடியும் அவனுடைய செந்துரச் சினைப்பறது மேனியின் மெழுகு யான சௌந்தர்ய அங்கப் புகைமக்கிடம் அவற்றின் வணப் பான வணவடி சரிவுகளிலும் மீதுர்த்து சிருதுக்கனாகியிழி மெய்மலர்ந்து சஞ்சரித்தது.

“மாதங்கி, சிறைவாசம் கூட இத்தனை மதாமக இருக்கிறது என்றால் எல்லாம் இத்தனையின் விசேஷம், இல்லையா?” என்றான் சோழ இளவல் இளஞ்சிரிப்புடன்.

“பிரபு, தங்கள் கரங்கள் தரும் இந்தச் சிறை நிரந்தரமாக நிலைக்குமா?” கண்மலர்கள் பணிமுத்துக் கோர்க்க, பவள இதழ்கள் பத இதமாய் துடிக்கக் கேட்டாள் மாதங்கி.

“அவநம்பிக்கையா, மாதங்கி?”

“இல்லை பிரபு, அச்சம்! உங்களைச் சூழ்ந்து வரும் சதி மேகங்களை நினைத்துக் கலங்குகிறேன்! அவற்றை வெல்லும் வேகமும் ஈடுபாடும் அதிகமாக அதிகமாக இந்த ஏழை எங்கோ ஓதுக்கப்பட்டு விடுவேனோ... என்ற அச்சம் என்னை அச்சுறுத்துகிறது. இங்கிருந்து வெளியேறி எங்காவது மனித சஞ்சாரமற்ற— சூழ்சிகள் தொடராத பிரதேசத்துக்கு என்னை அழைத்துச் சென்று விடமாட்டீர் களா என்று என் பேசுதலுமளம் துடிக்கிறது.” அவர் மெல்ல விசம்பினாள்.

அவளை அறுத்தாடல் அணைத்துக் கொண்ட இளவரசன் “மாதங்கி, உனக்கு சோழப் பேரரசின்மீது இத்துணை வஞ்சினம் ஏன்?” என்றான் சிறு நகைப்புடன்.

“எனக்கு வஞ்சினமா? என்ன சொல்கிறீர்கள், இளவரசே!”

“என்னை எவ்வளவு ஆசையுடன் சிறை வைத்திருக்கிறீர்கள்; அவர்களுடைய ஆசைக்குப் பங்கமாக நாம் வெளியேறி விட வேண்டும் என்று விரும்புகிறாயே!”

“காணொலிலாம் இந்தச் சிறைக்கோட்டத்துக்குள்ளேயே அடங்கியிருக்க வேண்டும் என்றுதான் விரும்புகிறீர்களா பிரபு...”

“குறைந்தபட்சம் ‘அவர்’ வரும் வரையாவது நான் காத்திருந்தாக வேண்டும்!”

“அவர் என்றால்?”

“எவருக்கு எங்களை இங்கே அடக்கி வைத்திருக்க வேண்டும் என்று அபாயமும் அக்கறையும் உண்டோ, அவர் எந்தக் கணமும் என்னைத் தேடி வந்துவர். அவர் வரும் போது நான் இங்கிலாண்டில், மிகவும் சமர்த்தத்துக் குறிசாதி விடுவார். அவர் வந்து நம் ஆலயத்தின் எல்லை இங்கு வந்து ஆசைத்தீர்த்துச் செல்லும் வரை நாம் இங்கிருந்து தகர்வ முடியாதிருக்க... அதோ அப்போ வந்து விட்டாரே...” என்று சிறைக்கூடத்தில் கார்ப்புறத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாள் சோழ இளவரசன்.

அவன் அரவணைப்பிலிருந்த மாதங்கி பவிச்சோன்று தன்வி ஈழத்து ஆர்வத்துடன் அவன் சுட்டிக் காட்டிய திசைகளைக்கினான்.

அங்கே...

“என் வரவுக்காகக் காத்திருக்கும் இளைஞனே, உன் அறிவுக் சங்கமத்து என் பதிகள்... ஆனால், இதுவரை இது நன்மைபலரத் திறமைபாக ஏகாத்தி வந்த உன் இளைசினா தாடகம் றுற்றுப்பெற்று விட்டதைக்கு என் ஆழ்ந்த அறுதாபங்கள்!” என்றவாறு புதிர் புஷ்டிக்க புன்னகையுடன் தோன்றினார் சோழ மண்டலத்தின் சுடற்ற ராஜ தந்திரியும், அரச குருவரமன ஜானசீவனும்.

21. சோழதேவி தந்த வீர வரவேற்பு!

அலைகடல்களின் சங்கமத்தைப்போல் பெருமூழ்க் காய் ஆனந்தக் கோலாகல ஆரவாரப் பேரோசையாய் திருவிழாக்கோலம் கொண்டிருந்த அந்த விழா முற்றத்தில் ஒருபுறத்தில் ஒரு சச்சை...

“இதை இந்திரனோகம் என்று வருணிப்பதா? லீலது சித்திரைப் பெளர்ணமியில் புகார்ப் பெருமகரில் சோழச் சக்கரவர்த்திகள் கலந்து கொள்ளும் இந்திர விழா விற்கு ஒப்புமை கூறுவதா என்று சித்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வெற்றிவாகை குடிய சேனாதிபதியை சோழச் சக்கரவர்த்திகள் வரவேற்ற காட்சியை, ‘ஆயிரம் கதிர் கொண்ட சதிரவன் தன்முகத்துச் சந்திரனைத் தழுவி எதிர் கொண்டான்’ என்று மெய்க்கீர்த்திப் புனைபப் போயிறேன்” என்றார் ஆஸ்தான கவிஞர்களுள் ஒருவர் ஆர்வ ஜோஷிப் புடன்.

“பழைய உவமைகள் சொல்வதே உம்முடைய பழக்கமாகி விட்டது... சக்கரவர்த்திகளுக்கே கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப் போயிருக்கும். புதிதாக ஏதாவது சித்தனை செய்யும்...!” என்றார் அடுத்து நின்றவர்.

“புதிதாக ஒன்று சொல்கிறேன். ‘கடல் கடந்து புகழ் கொண்ட காவிரி நாட்டையும் ஒரு கடல் கொண்டது!’ என்று முதலடி சொல்வோம்— மக்கள் வியப்பார்கள். உடனே, ‘ஆம்; மக்கள் எல்லாம் மூடல் கொண்டது!’ என்று அடுத்த அடியைச் சொல்வோம்...” என்றார் முதலாமவர்.

“உடனே மக்கள், ‘பொல்லாக் கவி சொன்ன இப் புலவரையும் உப்புக் கடல் கொள்ளட்டும், உருட்டித் தள்ளுங்கள்’ என்று சற்றடியாய் இயம்புவார்கள்!” என்றார் இரண்டாமவர்.

—இவ்வாறு ஒருவருக்கொருவர் என்னல்களும்—நகை வியாழங்களையும் அளித்துப் புலவர்கள் அடங்கிய சபை கலகலத்துக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால், அவர்களுள் எவருக்குமே அந்தக் கோலாகல விழாவை முடிவடைய உய்த்துணரும் வண்ணம் வருணித்துக் கூற உவமை தோன்றாமல், அனைவருமே வீரமித்து நின்றனர்.

பெளர்ணமி திவசிக் தன்மைமேல் பகலவன் துளியொளி திற்தின்றானோ என்று ஐயுறும் வண்ணம் தீப் ஒளிகள் மெக ஜோதியாய் நின்ன—

இராசராசேசுவர நகரிக் முத்தைய சோழ சக்கரவர்த்திகளின் இராஜாஜ சோழ தேவர் காவிரி நாட்டின் கலை யெழிலுக்கொரு சான்றாகக் கட்டுவித்த சாடகதேவரர் ஆலயத்தின் முன்னால் அமைத்த சிம்மாண்டமலை விழா முற்றம் மக்கள் பெவ்ளத்தால் ததும்பி நிற்க—

வீறுசொண்டு பொய்ளும் விழாக்கேகை விளக்கிவந்து வீச தென்றலாய் கலைமணம் கமழும் வண்ணம் சோழனை நாட்டின் இசை, வீர விசையாய்நீசன், கலைமணர் (ஒலியர்) போட்டிகள், நாட்டிய மாதரின் நிரக்கத்தவன் போன்ற சுந்தரக் கலை நிகழ்ச்சிகள் யாவும் அங்கங்கு பேரார்வப் பெருக்குடன் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த உட்பட... அக்கோலாகலம்தான் என்பே...!

நகர வீதியிலுக்கும் சிறுசிறு மேட்டைக் குளத்தை வாய் வகைகளை நுழைத்து இசை பாடுவோரும், பண் வகை களைப் பாடுவோருமாக கலை வெளிவந்ததான வெள்ளாக மாற்றிக் கொண்டிருப்போர் ஒரு பக்கம்—

வனப்புறு மேனிவழகு மிள்ளும் கண்களால் நுழைத்துக் கட்டமுயிர்—சாத்திக் கூத்து, நயிழ்க் கூத்து, சாடகக் கூத்து, தெருக் கூத்து, ஆரீயக் கூத்து முதலியவற்றை ஆங்காங்கு அடி நிற்க, அலர்ந்த இடை அமைவிடம் தடை ஏலியிடும், தரிமனை அக்க அலைகளில் மேகத் தோளம் னட்டும் சிறுபகரச் கலையிடும் பித்தாதி நிற்கும் இடம் உள்ளக்களின் தாளைக் கட்டிகள் ஒரு பக்கம்;

முலயங்கள் எழுதி நுலத்துத்தக் கண் திறத்த காட்டி மகிழ்விக்கும் கலைமணர் புதிர் விசையாய்நீசன் ஒருபுறம்;

பாணடிக் கொண்டு நிலமணியின் தன்மையை நோட்டங் கொள்ளுதல், பாணியை வண்ணமயில் நோய்த்து ஓலைகளின் மேல் பிறர் கண்ணில் படாதவாறு எழுத்தை மறைத்து எழுதவதுமான மனமகிழ் சிறு விளையாட்டுகள் ஐந்துபுறம்.

இந்தத் கோலிக்கைகளைக் கண் மலர்ந்து வேடிக்கைப் பார்த்துச் செல்லும் கண்கள் இளங்கொடியினவர்க் கைப்பற்றி யும்—கைப்பற்றத் துடித்து நெருங்கியவனைத்தும் நீக்காத காதலவகையுடன் செல்லும் கண்ணவர் எல்லா புறமுமாகி—

நிறுக்கோலம் பூண்டிருந்த அந்த விழாவின் உயர் உச்சத் தனிச் சிறப்பாய், மக்களின் ஆரவார எழுச்சிக் கிடையே சோழச் சக்கரவர்த்திகள் சேனாதிபதியை வரவேற் றும் அற்புத சத்திப்பு திகழ்ந்தது.

பாண்டிய நாட்டில் சோழச் சக்கரவர்த்திகளின் பேராதா வில் ஆட்சி புரிந்து வந்த குலசேகர பாண்டியன், சோழ நாட்டையும் கொய்ந்தனரையும் மறந்து பகைவர்களான சுழத் தாருடன் இணைந்து சதி புரிந்ததை அடக்கியவ சோழச் சக்கரவர்த்திகளால் தென் பாண்டி நாட்டுக்கு அனுப்பப் பட்டவர், சேனாதிபதி வேத மனமுடையான் அம்மையப்பன் ஆண்டான் பல்லவராயர். பாண்டியநாட்டுப் போர் முனையில் சேனாதிபதி வீரச் சாகசங்கள் புரிந்து உக்கிரப் போர் நடத்திக் கொண்டு இருந்தபோது, வடக்கே வேங்கி நாட்டி லிருந்து உதவிகோரி சக்கரவர்த்திகளுக்கு ஆணையு வந்தது. அதனை ஏற்ற மன்னர், தாமே படையுடன் வேங்கி நாட்டுக்குச் சென்றார். தென்முனையில் சேனாதிபதியும் வட முனையில் சக்கரவர்த்தி இராசாதிராச சோழரும் பெரும் வெற்றிகளை கட்டினர்.

வெற்றிலாகையுடன் சேனாதிபதி பல்லவராயர் மதுரை விலிருந்து திரும்பும்போது, தம் சேனாதிபதிக்கு மகத்தான வரவேற்பு அளிக்க விரும்பிய சக்கரவர்த்திகள், கலைக்

கோயில் அணி சேம்பும் இராசராசேசுவரத்தில் வரவாற்றச் சிறப்புமிக்க இந்த விழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்தார். அந்தக் கோயில் நாட்டுக்குச் சென்றிருந்த அயர் அயா அயாசாகத் திரும்பிவிருந்தார்.

இந்த வரவேற்பு விழாவை ஆட்சித் தலைவரான உய்கை கொண்ட சோழபுரத்தின் நடத்தாமல்—தலைநகரிலிருந்து தெற்கே ஒரு காதலுக்கு நேர்ந்த தாய்வரை தாமே எதிர்கொண்டு வந்த தம் வீடு சேனாதிபதியை கௌரவிக்க விரும்பியதானேயே, அந்த விழாவை இராச ராசேசுவரத்தில் நடத்த ஏற்பாடு செய்தார் கக்கரவர்த்திகள்.

இராசராசேசுவரத்தில் இவ்விழாவை நடத்தியதில் இன்று மொரு சிறப்பு அன்றும் அடக்கியிருந்தது. மகாக்க மாமன்னர் இராஜராஜசோழ தேவரின் கண்காணிப்பதற்கு மும் பெரும் புகழுக்கும் சான்றாகத் தலையும் இராசராசேசுவரத்தைப் பெருமைப்படுத்தி, 'பெரிய தேவர்' என்று சோழ மண்டலமெங்கும் போற்றி ஏற்றித் துதிக்கப்பெற்ற மகத்தான சக்கரவர்த்திகளான இராஜராஜ சோழ தேவரால் தாக்கு உள்ள மரியாதை உண்டாவை பெறப்படுத்தவுத், இந்த திகழ்ச்சியை அங்கே நடத்தினார் என்றும் எங்கள் உய்த் துணர்ந்தனர்.

அதனால்தான் தலைநகரில் நடந்த அத்திருவிழா அத்துணை மாட்சி தருக்க அமைத்திருந்தது.

தென்பாண்டிக்கனம் வென்ற சேனாதிபதி பல்லவராயர் யானை வீதமிற்று நகருக்குள் போய்விடுக, அவரை கை

1. வரவாற்றில் இரண்டாம் இராஜராஜ சோழர் என்று குறிக்கப்படுபவர்.
2. இன்று தாராகரம் என்று அழைக்கப்படும் கலைக் கோயில்.

சூதியிலிருந்து கலைத்தூண்கள் பொருத்தப் பெற்ற கட்டெழில் மிக்க ரதத்தில் விஜயம் செய்த சக்கரவர்த்திகள் எதிர்கொண்டு வரவேற்ற இக்காட்சியின் மாட்சிதான் என்னே!

சக்கரவர்த்திகளின் தரிசனம் பெற்றதும், சோனாதிபதி பல்லவராயர் யானையிலிருந்து குதித்தார். சக்கரவர்த்திகளும் ரதத்தை விட்டிறங்கித் தன் வீரத்தளபதியை மார்புறத் தழுவி வரவேற்றார். இடியோசை முழக்கம்போல் கரவோசை ஒலித்து வானவெளியில் எதிரொலித்தது. வீரர்கள் வெற்றிச் சங்கம் முழங்கினர். வானவேடிக்கைகள் - வாழ்த்தொலிகள்!

அந்தக் கோலாகலத்தை வர்ணிக்க சொற்களைத் தேடிச் சொர்வற்றனர் ஆஸ்தானப் புலவர்கள்.

சோனாதிபதி மீண்டும் யானையிது ஏறிக்கொண்டார். விஜா மண்டபத்தை நோக்கி சக்கரவர்த்திகளின் ரதம் கம்பீரமாகப் புறப்பட்டது.

அப்போதுதான்—

திடீரென்று கூட்டத்தின் மத்தியில் ஒரு பெரும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது—

காரணம், ரதத்தில் சக்கரவர்த்திகளின் ஆருகில் இருக்க வேண்டிய மட்டத்தாணி அங்கு இல்லை. பட்டத்து ராணிக்குரிய பதிலாக ஒரு புதிய நங்கை!

சோழ மண்டலக் காத்துவந்த பெரும் மரபே நிலை குடைந்துவிட்டதோடிக் கண்டும் பட்டமும் குமுறலும் எழுந்தது.

சோழ சக்கரவர்த்தி வேங்கி நாட்டில் ஒரு புதிய ராணியை காத்தல் முறையில் மணத்திருந்த செய்தி மக்களுக்கு ஓரளவு எட்டியிருந்ததுதான், அச்செய்தியை

யாரும் புதுமையாகவோ, விசித்திரமாகவோ மாபுத்துப் புனம் புனமாகவோ கெளரிக்கலை. மணாளர்கள் மனம் கொண்டு சென்று விவற்றவாகை குடிசைப்போது, வெற்றி நாட்டுப் பெண்களைத் திறைப்படுத்தித், அக்கடி மணம் புரிந்தோ வருவது வீரர் வறி வந்த மரபாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்ட முறைமையாகி.

ஆனால், மன்னர்கள் அப்படிச் சாக்ஷிமையாகவும் நீக்கையருக்கு ராணி என்ற அத்தன்மை தாம்பட்டமும்பட்ட மட்டத்து ராணிக்குரிய அழகை அத்தன்மையை அத்த நங்கையர் பெறமுடியாது. மன்னர் எழக்கொளும் மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மனம் இல்லாட்டார்கள்.

இதற்கு முன்னர், 'மழமுடிச் சோழம்' என்றும் 'திராச சேசரி அருண்மொழி' என்றும் மற்ற பெற்ற சோழ அரசர் குலத்திலகம் முதலாம் திராசராமசேதன, சோழி குலம் பெண்மைக்குப் பெரும கொளவும் வழங்கியவர். இம் மன்னனுக்குப் பட்டத்தாணியாகு சேர்ந்து பரிசொரு மனைவியர் இருந்தனர். அவர்கள் குணசக்திக்கு ராணிக் குரிய சகல பெருமைகளும் வழங்கப் பெற்றிருந்தன, அது மட்டுமல்ல; மட்டத்தாணியாக இக்களம் சாதாரண ராணி யாக இருந்த மனைவியராதே! சக்பலவின் மகமனை இராஜேந்திர சோழம்தான், திராசராமனுக்குப் பின் ஆட்சிக்கு வரும் பேறு பெற்றான். இத்தகைய இருத்தம் பட்டத்தாணிக்கு அளக்கப்பட்ட நங்கையென கொளவும் எதுவும் நிற ராணிபடுக்குத் தரப்படக்கூடாது. பட்டத்து ராணி சேன இராஜேந்திர சோழனின் நங்கையாக அத்தப் பெருமைய தரப்படக்கூடாது, மட்டத்து ராணியான உயிரைத் தேவிக்குத், அத்த மன்னரின் தமக்கையான குத்தகைய பிராட்டிக்கும், பெரிய தாயாரான செங்கையன் மரபெவிக்கும் தான் ராஜா விழாக்களில் அரசரோடு சரிவாசனம் பெற்று மக்கள் முன் தோன்றும் அத்தன்மை இருந்தது.

அதையே மரபாக சோழ மண்டலாதிபதிகள் அனைவரும் ஏற்று ஒழுக்கி வந்தனர்.

இந்த மாபெரும் அரச வீழாவில்பட்டத்து ராணி அல்லாத வேறொரு ராணியுடன் சக்கரவர்த்திகள் ரதத்தில் எறி நகர் வலமாக வந்த காட்சியைக் கண்டு விழாக்கட்டமே திகைத்து நின்றது.

“பட்டத்து ராணியான உலகநாயகிதேவி எங்கே?”

“பெருமைக்குரிய சக்கரவர்த்திகள் எவ்வாறு இந்த சோழர் குல மரபைப் புறக்கணிக்கத் துணிந்தார்...?”

“எத்துணை அன்பிற்குரிய ராணியாயினும் அந்தப் புரத்திலோ-மற்ற பெருமைகளிலோ பங்கு பெறலாமே தவிர, ராஜ்ய விழாவில் மன்னரோடு சரியாசனம் பெறும்! அந்தஸ்தை எப்படிப் பெற முடியும்?”

எங்கும் எவரிடமும் இந்த வினாக்களே எழுந்து நின்றன.

அனைவரின் விழிகளும் பட்டத்து ராணியின் மலர்முக தரிசனம் காண அலைபாய்ந்து தவிந்தன.

திடீரென்று பூரணச் சந்திரன் போல பொலிவு பெற்ற பட்டத்து ராணியின் புன்னகை தவழும் எழல் முகம் விழா மண்டபத்தில் காணப் பெற்றது.

ஆய்! சக்கரவர்த்திகள் சோனாதிபதியை கரவேற்று நகர்வாக வந்துகொண்டிருந்தபோது, மன்னரின் வருகைக்காக எதிர்பார்த்தும் கொண்டிருப்பவர்களைப் போல் விழா மண்டபத்தில் சக்கரவர்த்திகளின் அழகையரசன தெரிவுமட்டம் பெருமாட்டியாகும், பட்டத்து ராணியான உலக நாயகி தேவியும் காத்திருந்தனர்.

இந்த விழாவில் பெரியபிராட்டியார் கலந்து கொள்ளவே விரும்பினாள். பெய்திராட்டு நகரவாசன வானமக்கள் கடம் சக்கரவர்த்தி சரியானபிதான் இரு கலந்துகொள் கும் அசம்பாதித் திகழும் என்று முன்னமேயே வந்த

தாலேயே பெரியபிராட்டியார் இந்த விழாவில் கலந்து கொள்ள மறுத்தார்.

எனினும் பட்டத்தாரி உலகநாயகி தேவியார், “அம்மா, என் நாயகனின் கட்டளையை நான் மீற முடியாது. அவர் க்குப்பப்படி இந்த விழாவில் நான் கலந்து கொள்வேன். அதனால் எனக்கு எவ்வித அத்தஸ்து குறைவு ஏற்படும் நான் ஏற்றுக்கொள்வேன். அனுமதி தருங்கள்!” என்று வேண்டினாள்.

“உன்னை சக்கரவர்த்தி புறக்கணித்ததை மக்கள் கண்டால் பெருங்குழப்பம் ஏற்படும்!” என்றார் பெரியபிராட்டியார்.

“நாம் அருகே இல்லாவிட்டால்தான் குழப்பம் அதிகமாகும்...!” என்று வாதிட்டுப் பெரியபிராட்டியாரை விழாவில் கலந்துகொள்ளச் சம்மதிக்க வைத்துவிட்டான் பட்டத்து ராணி.

அதன் பின்னரே இரு பெரும் தேவியரும் பழையபுற அரசன்மனையிலிருந்து புறப்பட்டு—நகருக்குள் சக்கரவர்த்தி பிரவேசிக்கும் முன்னரே விழா மண்டபத்துக்கு எழுந்தருளிட் டனர்.

எனினும், பெரியபிராட்டியார் அஞ்சிய குழப்பம் நேரு வதற்கான நுழ்நிலை விழா தொடங்கும் முன்னரே உருவாகியது.

அதற்குக் காரணம், விழா மண்டபத்தில் இடம் பெற்றிருந்த ஆசனங்களில் அமைப்புத்தான் விழா மண்டபத்தில் அரசாங்க மரபுப்படிதான் சிறப்பு ஆசனங்கள் இடம் பெற்றிருந்தன. நடுநாயகமாக சக்கரவர்த்தி அமருவதற்கான ஆசனமும், அவருக்கு கைதுபுறத்தில் அவருடைய அக்கையரசன பெரியபிராட்டியார் அமர்வதற்கான ஆசனமும், சக்கரவர்த்திக்கு இடதுபுறத்தில் பட்டத்து ராணியான உலகநாயகி அமர்வதற்கான ஆசனமும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

தன. அவற்றின் இருபுறங்களிலும் அரசரின் மந்திரிப் பிரதானிகள், தளபதிகள், சிறப்பு வீரத்தலைவர்கள் ஆகியோருக்கான ஆசனங்கள் முறைப்படி இடம் பெற்றிருந்தன.

அந்த அமைப்பின்படி புதிய வேங்கி நாட்டு ராணிக்கு அந்த விழா மண்டபத்தில் தனிபிரதான உடையும் இடப்படவில்லை. அப்படி அவசியத்தை ஓட்டி ஆசனம் இடப் படுவதற்கு விசேஷ அதிகாரம் பெறவேண்டும். அப்படிக்கட்டளை ஏதுமில்லை. எனவே, புதிய ராணி எதிரே—சக்கரவர்த்தியை விட்டு விலகி விருந்தினர் இருக்கையில்தான் அமர முடியும்.

நிலைமையை ஊகித்த விழாப் பொறுப்பதிகாரி பெரிய பிராட்டியாரிடம், “இன்னொரு ஆசனம் புதிய ராணிக்காகக் கொண்டு வரச் சொல்லலாமா?” என்று வினவினார்.

அதால் பெரியபிராட்டியாரே, “அரசு நிலையை மாற்றுவது தெரியாதது. புதிய நக்கை சக்கரவர்த்தியின் இதய ராணிதானே குழிய, வேழமண்டபத்தின் பட்டத்து ராணி அல்ல. அவளுக்கு ராஜ்ய விழாவில் சக்கரவர்த்தியோடு சம இருக்கை அளிக்கத் தேவை இல்லை!” என்று கூறிவிட்டார்.

பெரியபிராட்டியாரின் கட்டளையை மீறும் தனிவி அதிகாரிக்கு இல்லை.

இந்த நிலையில்

தகவலும் முடிந்து தெய்வோலையை முழங்க வாழ்ந்தோரின் ஆப்பரிக் சக்கரவர்த்திகள் புதிய ராணிபுடன் விழா மண்டபத்தை நோக்கி வந்தார்.

மண்டபத்திலோ ஏற்கெனவே பட்டத்துராணி ஒரு புறமும், பெரியபிராட்டி ஒருபுறமும் அமர்ந்ததுபோல—சக்கரவர்த்தி ஒருவருக்கு மட்டுமே ஆசனம் இருந்தது.

புதிய நக்கை எங்கே அரசர் போகிறார்?

அதிகாரிகள் அறத்துன்பமான நிலையில் நின்றனர்.

சக்கரவர்த்தியின் கோபத்துக்கு உள்ளாக நேருகோ என்ற பயதபதைப்பு அனைவருடைய செஞ்சையும் ஏழடிப்பது.

பெரியபிராட்டியாரே சக்கரவர்த்தி என்ன முடிவு எடுக்கப்போகிறார் என்று வைரநெஞ்ச உறுதியுடன் உள்ளிப் பாய்க் கவனித்தது கொண்டிருந்தார்...

அச்சமயம் யாருமே எதிர்பாராத நிலையில் பட்டத்து ராணி உலகநாயகி ஓர் அருஞ்செய்கலைச் செய்தார்.

விழா மண்டபத்துக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்த சக்கரவர்த்தியின் புதிய ராணியான வேங்கோட்டு நக்கையான கானமல்லிகாதைய, எதிரொன்று சென்று ஆள்புடன் அமைத்து அவனைத்தவறே தன்னுடைய ஆசனத்தில் அமர வைத்தாள் பட்டத்து ராணி.

சக்கரவர்த்தியே இச் செய்கலைக் கண்டு மறைத்து நின்றார்.

தன் இருக்கையை புதியவருக்கு ஒளித்துவிட்டு, தான் சக்கரவர்த்திகள் அருகே அமர முடியாத நிலையில் நின்றபொன்னிருந்த பட்டத்து ராணியைக் கண்டு பதறிப் போனார் பெரியபிராட்டியாரான தெய்வகடப் பெருமங்கு.

தனக்கு வணக்கம் செலுத்திய தன் குமாரனான சக்கரவர்த்திக்கு ஆசி வழக்கவும் கையெழாமல் துழை நின்றார், அந்தச் சோழ மாதா.

அன்னையின் திருமுத்து அனல் ஜுவாலையைக் கண்ணுற்ற சோழச் சக்கரவர்த்திகளும், சுற்றி நின்ற அபிகாரிகளும் செய்வதறியாது நடுநாநினர்.

22. நேர்மை பூத்த நெருப்பு

சோழச் சக்கரவர்த்தி இராசாதிராச சோழர்யிது அவருடைய அன்னையாருக்கு ஏற்பட்ட அந் ஆலோசச் சீற்றம் என்ன வினைவுகள் ஏற்படுத்தமோ என்ற அச்சம் முதுகெலும்புறி நிற்க, சுற்றியிருந்த அனைவரும் கலங்கி நின்றனர்.

பட்டத்து ராணியே, நம் ஆனந்தநாயகிய புதிய ராணியான வேங்கி நாட்டு வானமல்லிகாவுக்குச் சட்டிக் காட்டி விட்டுத் தனக்கென ஓர் ஆசனமூழின்று நின்றாள்.

சக்கரவர்த்தி என்ன செய்யப் போகிறார் ?

புதிய ராணியை விருத்தினி வரிசையில் அமரச் செய்து விட்டு, பட்டத்து ராணி உலக நாயகியை அவளுக்குரிய ஆசனத்தில் அமர்த்தப் போகிறாரா?

அல்லது பட்டத்து ராணிக்கு வேறு இடம் காட்டப் போகிறாரா?

சக்கரவர்த்தி—ஒரு கணம் என்றால் ஓரே ஒரு கணம் தான்—அன்னையாகின் அனை பூத்த திருமுகம் கண்டு திகைத்து நின்றாள்.

மறுகணம் மூத்தலில் போனவன் கம்பீரமும் கடர்வட வாயிற்குப் பொறுப்பெற்றிருந்த அதிகாரியை விளித்து, “வந்தேவரே, இந்த மண்டபத்தில் ஏன் இப்படி ஒரு சபைக் கூட்டப்படுத்து ஏற்கனவே செய்திருக்கிறீர்கள் ?” என்று கேட்டார்.

“பிரபு தாங்கள் அமர்ந்திருந்து காலேப்பு விழாவை நடத்தித் தரும் பாக்கியத்தக்காகவே இச்சபைக் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம்...”

மறுகணம் சுற்றுப்புற ஆரவாரங்களையே அச்சுறுத்தும் வண்ணம் ‘ஹாஹா’ர முழக்கத்துடன், “தங்கள் தங்கள்” என்று எகவெட்டி நகைத்தார் சக்கரவர்த்தி.

பெரியபிராட்டியார் கூட “அனைவருமே சக்கரவர்த்தி கின்” நகைவியாலின் பொருள் புரியாமல் நிகைத்து நோக்கினர்.

“வந்தேவரே, இந்த வேடிக்கை பீகரிக நன்று தும் பெருஞ் சபை கொண்ட சமையகமான ஹாவலிதன்காரப் பெருமான் சத்தித்தலில் யாப் ஒரு சாமான்ய அரச சபையைக் கூட்டுவது? அது அதிகார வாயும்கள் அறங்கடனையுமல்ல...அச்சர்வோஸ்வரன் சத்திதியே ஒரு பெருஞ்சபை. அதன் முன் அரசவை கூட்டப்படுங்கள்...அரசர்கள் எதவுத் தேவையில்கலை... வாகுங்கள் அனைவரும் அவன் சத்திதியில் நின்று நொலுவோம்... தென்னாருடைய சிவனே தென் மண்டலத்திலும் கடவுளத்திலும் தீர்ச்சோற மண்டலத்துக்கு கூடேற்ற வெற்றிகளை அளித்தவன்...” என்று கூறிவிட்டு ஹாவலேஸ்வரர் சத்திதி நோக்கித் தன் ராணிய் மற்றும் பரிவாரங்கள் புடைகுழப் பெருதடை போட்டு நடத்தார் சோழச் சக்கரவர்த்தி.

சபையே கூடவேண்டாம் என்று கட்டளைவிட்டு, பட்டத்து ராணியின் அந்தஸ்துப் பிரச்சினைகளைத் தங்கலிகை மாக சக்கரவர்த்தி தனித்து விட்டதில் அவ்வம் பிரதானிகள் ஆறுதல் பெற்று நெட்டுவிட்டனர்.

ஆனால், சக்கரவர்த்திகளின் அன்னையின் நெஞ்சினே நேர்மை பூத்த ஆலோசத் தழல் நீடித்த நெருப்பாய்க் கனன்று கொண்டிருந்தது.

பட்டத்து ராணிக்கு கரிய அந்தஸ்து தரும் மரபுடைய திருமுகம்—அதே சமயம் தன் தனது பிரச்சினைகளை

உருவெடுக்காமலும் செய்துவிட்டதில் சக்கரவர்த்தியின் சாதாரியம் வெற்றி பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் அது சோழ மண்டலத்திலுள்ள தன் குமாரனின் பதவிப் பெருமைக்கு உகந்ததா...?

இதே செயலை ஒரு ராஜதந்திரி செய்தால் அதைப் பெரியதாக்கியால் பொருட்படுத்திவிடுக. மாட்டார். ஆனால் சக்கரவர்த்தி ராஜதந்திரி மட்டுமல்ல; ராஜதர்மம் கருத்துக் கவனம் ஆவனவா...?

அனால் பாயும் உள்ளத்துடன் அந்த தர்மத்தாய் இறைவன் சந்திரி நோக்கி மெல்லவே சென்று கொண்டிருந்தார்.

அச்சமயம், புதிய ராணியான வேங்கி நாட்டு நங்கை வான மல்லிகாவுடன், சற்றுப் பின்னிட்டுத் தனித்து நடந்து வந்த பட்டத்து ராணி உலகநாயகி புதிய ராணியின் கரங்களைப் பரிவுடன் பற்றிக் கொண்டு, “வானமல்லிகா, உன்னை இந்த சோழவள நாடு வாழ்த்தி வரவேற்கிறது” என்றாள் மெல்லிளம் குரல் கிசுகிசக்க. ஆனால் அவளுக்குப் புதியவளிடமிருந்து கிடைத்த மறுமொழியோ...

“இந்தச் சோழநாடு என்னை வாழ்த்தி வரவேற்கும் அறக்கத்தான் வரும் வழியிலேயே வர்த்தேனே... தேவி, உங்கள் சா வர்த்தைகள் குரலில் பதில் அளித்தாலும் புதியவளின் குரல் பதட்டத்துடன் சினத்தது.

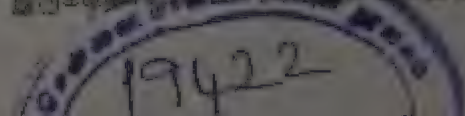
“ஓன் வானமல்லிகா, அப்படிச் சொல்கிறாய்...?”

“தேவி, சக்கரவர்த்தியுடன் சோழ பூமிக்குள் பிரவேசித்ததிலிருந்து நானும் கணனித்துக் கொண்டுதான் வருகிறேன். நானும் சக்கரவர்த்தியின் கரம் பற்றிய பெண் நான் என்ற நேச பாவம் இந்த நேசத்தில் எவரிடமும் இல்லை. வான் எட்ட சக்கரவர்த்திகளுக்கு வாழ்த்தும், வரவேற்பும் குழங்கிய எவரும் வாய்த்தவற்கு உன்னை வாழ்த்த

லில்லை. நான் சக்கரவர்த்தியின் அருகிலிருந்தும் போதும் என்னை வாழ்த்த மனமில்லாமல், ‘பட்டத்து ராணி உலக நாயகி தேவியார் வாழ்க’ என்று தங்களைத்தான் வாழ்த்தி னார்கள். என்னைவா, சோழ மண்ணில் விளையும் சோழ வளங்களைச் சூறையாடிச் செல்வத்தாக நான் வந்திருப்பது பேரல ழங்கிவாருவருடைய கண்ணோக்கிலும் காப்பு வழிகிறது. சோழ நாட்டின் வரவேற்பு உபசாரங்கள் எல்லாம் வாய் ழுலங்கலிலும் வர்த்தைகளிடம்தான் வரவும் போலிருக்கிறது...!” —படபடப்புடன் பட்டத்து ராணியின் செவியோரங்கள் குடேற சிற்றத்துடன் வர்த்தைகளைக் கொட்டினாள் புதிய ராணியான வானமல்லிகா.

புதியவளின் இதயம் இப்படி ஒரு குழந்தைத் தனாகியிருக்கும் என்றோ, அந்தக் குழந்தை இத்தனை பட்ட வர்த்தனமாக வந்ததும் வர்த்தைகளையே தன்னிடமே கொண்டு வான் என்றோ, பட்டத்து ராணி எதிர்விட்டிருக்கலாம். வானமல்லிகா, உன் குழந்தையை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. வரவு வந்த நாட்டின்மீது உலகத்து இத்தனை வந்த சினம் ஏற்படும் குழந்தை அகலத்தது போல் வேதனைக் குரியது. ஒரு புதிய வானவள நாட்டிலுள்ளே பூரணமாக வரவேற்கும் மனநிலை மக்களிடம் உடனடியாக ஏற்பட்டு விட்டது... பக்குவமாகத்தான் அவர்கள் மனம் திறமும் அதன்பின் தன்னையே போற்றுகின்ற அநவர மக்களில் கொபநாயக்கனாகக்கூடப் பரிபாடுதான் போக்க வேண்டும். “என்னதாம், சக்கரவர்த்தியின் கரம் பற்றியவர் குடிமக்கள் அனைவருக்கும் தாய்” என்றான், இதழில் கலிவுத் கவையிடுக கனிதனை அருமம்.

“யாருக்கும் வந்த தாய் போதும், தேவி! குடிமக்களுக்குத் தாயாக இருக்க வேண்டியவர் பட்டத்து ராணி...! அதற்குத் தான் தாங்கள் இருக்கிறீர்கள். வானமல்லிகா என்னாள்.

“பட்டத்து ராணியாக இருந்து நான் தாய்மை மக்கள் பால் பொழியவேண்டும் என்று நீ கருவினால், அந்த அந்தஸ்தை உனக்கே அளித்துவிட்டு சக்கரவர்த்தியை என் தெஞ்சில் ஏற்றி வழிபடும் திறமையிலேயே நான் வாழத் தயார்!” என்றான் பட்டத்து ராணி.

“தேவி, உங்களுக்குச் சோழநாட்டு மக்கள் வீது உவ்வாவு நம்மிக்கை! நீங்களே விரும்பிக் குறந்தாலும் பட்டத்து ராணி என்ற பெருமை உங்களைவிட்டு நீங்க அவர்கள் ஒப்ப மாட்டார்கள் என்ற துணியில்தானே அப்படி ஒரு வாக்குறுதியை அளிக்கிறீர்கள். போதும் தேவி! இந்தச் சோழ நாட்டில் பட்டத்து ராணியாகப் பவனிவரும் பெருமை உங்களிடமே இருக்கட்டும். நீங்களே உங்கள் அருமைக் குடும்பங்களுக்குத் தாயாக இருந்து பராமரிப்புகள்...” — திஷ்டிராமாக வானமல்லிகா கூறும்போது அவன் கண்கள் கிரிமலை ஒளிக்கீற்றாகச் சிவந்தன.

தீய அவங்காரங்களால் ஜெகஜ்ஜோதியாக ஒளி வீசிய இராசராஜேசுவரம் ஐராவதேஸ்வரப் பெருமானை சந்திதியில் அழிவேக ஆராதனைகள் நடத்திய பின், தன் வீரத் தனபதியல்லவராலுக்கு வெற்றிமையை அணிவித்தார் சோழச் சக்கரவர்த்திகள்.

“கடல் குழந்தை மக மாதரும்
பூமாதும் கனல் மாதரும்
கடல் குழந்தை மோர் மாதரும் சீர்
மாதரும் அடித்து யாடி...”

எனத் தொடக்கித் தன் கவிஞர் குரலில் சக்கரவர்த்திகளின் மெய்க்கீர்த்தியைப் பண்ணிடு அடிசலில் பாடலானார் ஆஸ் தான தனவையப் புலவர்.

சக்கரவர்த்திகளின் மெய்க்கீர்த்தி விளம்பப் பெறும்போது அவையே பெரு மகிழ்வுப் போகத்தில் திளைத்து நின்றது.

அரசமயம் ஒரே ஓர் எழும் குகையில் காத்தல், கருணை தனவிற வெண்டருத்தது அதுதான் மெய்க் தாட்டை நம்ம வானமல்லிகாவிடையார் முகம்.

மெய்க்கீர்த்தி மூடியில்,

“மெய்க்கீர்த்தி சக்கரவர்த்தி
உமருடை முகமேகவிறாடி கனோரும்
வீற்றிருத்தருளிய போளறுகோரி வர்ணா
திருப்புகல் சக்கரவர்த்திகள்
மீர்சாஜிதிராஜ தேவகரு யாண்டி...”

என்று, சக்கரவர்த்திகளுடன் சிக்கரவர்த்திக் வீற்றிருக்கும் பெருமை பெற்றவர்—உமருடை முகமேகவிறாடி—என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்ற பட்டத்து ராணி உமையாவி தேவிதான் என்பதை மெய்க்கீர்த்தியில் கூறிய புலவர் பாடப் பாடி, வான மல்லிகாவின் வளம்பு போர் பழித் ததனை வெஞ்சின மெய்க்கீர்த்திக் கருத்துச் சொண்டருத்தது—சக்கரவர்த்திகளுடன் சக பிறுக்கை, பெற்று விழா விளையத்தில் வந்து பெருமில் ஒரு கணத்தன் சிவந்தது விட்டதுமேல்.

புறவர் மெய்க்கீர்த்தி பாடிப் படிப்பதும், “நாடி விஜயின” என விஜய கோமுகன் ஐயங்கின.

“எம் அனைத்தப் பெருமையையும் அனைத்தப் தூய தேவையப் பெருமையச் சொந்தமெய்க்கீர்த்தி சாம்பலானார்” என்ற அடக்கமாய்த் தெரிவித்த இறைமையைத் தொடுத்த சக்கரவர்த்திகள் ஆராதன கோமுகன் அடக்கியதும்,

“இப்போது இறைமைய் திருமருளால் பாடி ஒரு பெரும் பாக்கியத்தையும் சொல்போகிறோம். சக்தி இத்த மணிமுக பாக்கியத்தையும் அருளிய சக்தார் மாயமும், தம் மூத்தைய சக்கரவர்த்திகளுடைய இராசராஜசோழ தேவர் அவர் கருணைய திருக்குமாரர்களுள் ஒருவரான சோழ இளவல் வீராவேந்ததியனை பெருமையெய்க்கீர்த்தியில் சந்திக்கும்

பேறு நமக்குக் கிட்டப்போகிறது... இச்சோழ மண்டலத்தின் மகத்தான பெருமைகள் பலவற்றிற்கு வித்திட்ட அருள் வித்தாகும்—தவசீலமுடைய ஞானசிவனார் இவ்வரசரை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார்” என்றார் சக்கரவர்த்தி.

அப்போது அங்கே ஓர் இளைஞனைக் கரம் பற்றி அழைத்துக்கொண்டு ஞானசிவனார் பிரசன்னமானார்.

அனைவருடைய கண்களும் பேரார்வத்துடன் திரும்பின.

“குருபேதவரே, தக்கபேழத்தில் தக்கார் அலைங்கரிக் கும் பேரவைகிடு இவ்வரசரை அறிமுகம் செய்தமைக்கு நன்றி..!” என்றவாறு அவனை நோக்கி கொண்ட சோழ சக்கரவர்த்தி, சம்பீரக் குரலில் அவைப் பிரதானிகளை நோக்கி,

“பெருந்தனத்தாரே, உடன் கூட்டத்தினரே, இவ்வரிய பேழத்தில் நம் இளவல் விரராஜேந்திரன் சம்பந்தமாக யாம் கொண்டுவரும் ஒரு திட்டத்தை உங்கள் முன் வெளிப்படுத்த விரும்புகிறோம்..” என்று கூறத் தொடங்கினார்.

அக்கணம் அவரைத் தொடர்ந்து பேரவையாட்டாமல், “சக்கரவர்த்திகளே!” என்ற குரல் குறுக்கிட்டது.

சக்கரவர்த்திகளின் அன்னையரான பெரியபிராட்டியா சின் ஞானதாள் குத்தகம் நவரான சிற்றமுமாக அல்லாறு குறுக்கிட்டு ஒலித்தது.

“சக்கரவர்த்திகளே, இவ்வளைஞனைப் பற்றிய உமது திட்டத்தை வெளியிடுவது எனக்குத் தோன்றும் ஒரு சந்தேகத்தையத்தாம் தெளிவுபடுத்த முடியுமா?”

“என்னம்மா, அப்படிச் கேட்கிறீர்கள்! எமக்கு மட்டுமின்றி என்னைசெயும் புலிக்கொடி மணக்கும் இச் சோழ மண்டலத்திற்கே அருகன்னையரான தங்கள் திருவுளக்

குறிப்புக்கு எதிர்ப்பொழி ஏது? தங்கள் எண்ணத்தைக் கூறுங்கள்..!” என்றார் சோழ சக்கரவர்த்தி பணிவு சிறக்க.

“சக்கரவர்த்திகளே, உம் தனையார் இவ்வாறு சோழபேதவரின் திருக் குகையை விடாவிடத்திரிந்தான் இந்த இளைஞன் என்பதை எம் உங்கள் நம்பமறுக்கிறது—இந்த இளவல் பெருந்தன்மையுடன் சக்கரவர்த்திக் போக்குவாரர..?” என்று கேட்டார் ஞானதாளைப் பெரியபிராட்டியார்.

“அன்னையே, இவ்வளைஞன் அறிமுகப் படுத்தியேய் பவர் இந்தச் சோழர் குலத்தில் எவ்வுருவம், மனத்தச் சக்கரவர்த்திகள் பால் தீங்கர ராஜகேவலப் பெயர்ப்பு கொண்டவரும், இந்த மரமண்டலத்தில் மாசற்ற அருட்செய்க்காத திகழ்பவருமான ஞானசிவனார்; அவர் கூற்றின்பால் யானே, இச்சபையே அவரும்க்கை கொண்டது..?” என்று தக் குரலில் பதைப்பு மெனோடிக் கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“சோழர் குலத்தில் வீறு தீக்கப் பற்றும், சோழர் குல மீது மாறாப் பாசமும் கொண்ட எது உயிராவும், அதன் பால் சோழச் சக்கரவர்த்திகள் தமக்கே ஈழமான தமரிக்கை கொள்வது உறுதியாகாவி, அருட்செய்க்கி ஞானசிவனாருக்கு எவ்விதத்தினம் தழுவீன்றி இந்தச் சோழ சக்கரவர்த்திக் பெரியம், சோழர் குல வேழம் தீரப் பற்றும் பாசமும் கொண்ட இன்னொருவர் ஒரு கூற்ற கூறினார்—தீக்கையைச் சக்கரவர்த்திகளும் அதனை எற்றுக் கொள்ளினார்!” என்று கேட்டார் பெரியபிராட்டியார்.

“யானைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள், அன்னையே!”

“சக்கரவர்த்திகளே, உம் அன்னையர் நம்னைத் தான் குறிப்பிடுகிறேன்!” என்றார் பெரியபிராட்டியார்.

“தர்மமே ஒருருப் பெற்ற தங்கள் அருள்வாக்குக்கு இந்தத் திருநாட்டில் மறுப்பேது பிராட்டியாரே...” என்றார் அங்கிருந்த ஞானசிவனார்.

“அவ்வளவாயின், என் உள்ளத்தில் உள்ள எண்ணத்தைக் கூறுகிறேன். இக்கணத்தில் என் எதிரே சோழ சக்கரவர்த்திகளாக நிற்பவர், என் குமாரனான நூரசாதிராசனே இல்லை என்கிறேன், நான். அதற்கு ஆதாரமும் கூறுகிறேன். இதை இச்சபை ஏற்றுத் கொள்ளுமா?” என்று கேட்டார் பெரியபிராட்டியார்.

மூச்சு விடவே மறந்து விட்டவர்களைப் போல் அந்த அரசவாரப் பெரும் சபையே அடங்கி அச்சமுற்றுத் திகைத்து நின்றது.

அந்த வனாத்திரப் பாதை வழியே இரு புரவிகள் பாய்ந்தோடிக்கொண்டிருந்தன.

பாதையில் அடர்ந்திருந்த புதர்களோ, குழந்திருந்த இருளோ அவற்றின் ஆவேசப் பாய்ச்சலுக்கு ஒரு பொருட்டாக இல்லை.

அந்த அடர்ந்த வனத்தின் நடுவில் இருந்த பாழடைந்த காலி கோயிலின் வாசற்புறத்தினை அடைந்ததும் நுரை பொக்கிச் சித்த மூச்சிறைத்து நின்றன அக்குதிரைகள்.

குதிரைகள் வந்த பதப்பத்திலும் மேலான பதைப்புடன் அக்குதிரைகள் மேலிருந்து குதித்த இரு பண்டிய நாட்டு கழுதிடிகளையும் வேலையப் காலி கோயிலுக்குள் புகுர்த்து துரைத்து “கவாபி!” என்று குரல் கொடுத்தனர்.

கோயிலின் உட்புறத்திலிருந்து வெளியே வந்த ஒற்றைச் செங்கண்ணன், அவர்களுடைய மடபடப்பையும், நெட்டு விரப்பையும் கண்டு வியத்தவனாக, “பாண்டிய வீரர்களே, என்ன சேதி?” என்று வினவினான்.

“காளிமாதண்ட கவாயிகளை உடனே பார்த்தாக வேண்டும்!” என்றுச் சத்த வீரர்கள்.

“கவாபி திஷ்டையில் அமர்ந்து சில நாளைகப் பொறுநாதி விட்டது. நான்காதிக் இனி சந்திக்க முடியும்” என்றான் ஒற்றைச் செங்கண்ணன்.

“உடனடியாகச் சந்தித்துச் சேதி கூறியாக வேண்டும்...”

“எதுவாயினும் திஷ்டையில் அமர்ந்த பின் கவாபி களிடம் நானே போன முடியாது! திஷ்டையைத் தவிரக் குறுவன்றால் பாய்க்கர சபைக்கு உன்னாக வேண்டும் என்பது கவாயிகளின் கட்டளை...”

“கவாலிக சீலரே, காலியம் பக்கமென்று தெரிந்ததாக தூங்கள் மறுக்க நாட்டர்கள் — நாம் ஏமாந்து விட்டோம்! அரசருகு ஞானசிவன் நம்மை ஏமாற்றிவிட்டான். உண்மையான சோழ இளவரசன் வீரராதேந்திரனை ஈழாவுக்குச் செல்ல விடாது நடுக்க நம்மையும் சத்திரசேனாவாடிப் பவன்படுத்திய அந்த ஞானசிவன், நமக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை மீறி நம்மீக்கை மொசம் செய்துவிட்டான்! நம் பாண்டிய ஆபத்துநயி வீரனை இளவரசன் வீரராதேந்திரன் என்ற கூறி அரண்மனைக்குள் அழைக்கப்படுத்துவதாக ஒப்புக் கொண்டவன் இப்போது நிரோகம் செய்துவிட்டான். உண்மையான வீரராதேந்திரனையும், நம் பாண்டிய வீரனையும் பட்டுண்டு வேறொரு கவாயிகளை ‘வீரராதேந்திரன்’ என்று கூறி சபையில் அறிமுகப் படுத்தியிருக்கிறான். இதை நம் காளிமாதண்ட கவாயிகளிடம் உடன் தெரிவித்தாக வேண்டும் இதைத் தடுத்தாக காளிமாதேவிக் கே குற்றம் செய்தவராவீர்! நீ வழிவிடுகிறீர் — இல்லை, நான்கே நுழையலா?” என்று பதைத்தனர் அந்தப் பாண்டிய வீரர்கள்.

“இருங்கள். நான் போய் முதலில் கவாயிகளைச் சந்தித்து வருகிறேன்” என்று கூறி ஒற்றைச் செங்கண்ணன்

அவர்களைக் கோயில் முன் மண்டபத்திலேயே நிற்கச் செய்துவிட்டுத் தான் மாத்திரம் உள்ளே சென்று, சுவாமிகள் திஷ்டையிலிருக்கும் ஒரு மறைவான சுரங்க அறையின் முடிய கதவுகளைத் தட்டினான்.

பதில் இல்லை. உட்புறமாகத் தாளிட்டு அடைக்கப் பட்டிருந்தது.

ஒற்றைச் செங்கண்ணன் பலமுறை தட்டியும் பதில் இல்லை.

புதிருடன் அங்கு தென்பட்ட மரக் கதவுக் கீற்றை கத்தியால் தெம்பிப் பெரிதுப்படுத்திக் கண்பார்வையைச் செலுத்தும் அளவு துவாரம் செய்து அதன் வழியே பார்த்தான்.

உள்ளே...

காளிமாகண்டர் இல்லை!

ஆனால் அவருக்குப் பதிலாக அவருடைய தாடியும் ஜடாமடியும் தனியாகப் சீர்த்தல் கழற்றி வைக்கப் பட்டிருந்தன!

அப்படியானால்...?

பெருத்திசையின் மூலத்து நின்றுள் ஒற்றைக் செங்கண்ணன்!

23. ஞானசிவனாருக்கு நன்றி!

ராஜமாதாளை பெரியநீரட்டியின் சொல்லம்பைக் கேட்டுச் சச்சோழர் சடையே நடுநடுக்கி நின்றது.

சக்கரவர்த்திகளை நோக்கி, "நீர் சக்கரவர்த்தி ஆகக் கான்று சந்திநகிக்விடுறேன்" என்று அவருடைய ஆர்வமொழி கூறுவதென்றால்...?

அவ்வளவும் திகிலுற்று, திமங்கலம் உயர்வற்ற நின்றனர்.

ஆனால், சக்கரவர்த்தியோ...? கதிரவரின் உத்தரம் பற்றி, குறு பெற்று வாயு விடாமல் மணித்தே சிக்குத் தாமரை போலி, நம் ஆங்கனயின் அஞ்சொல் பாய்ச்சலைக் கேட்டும், சக்கரவர்த்தியின் முகம் புதிர்வாகப் பூரித்தது.

முறுக்கியோலிக்குக் சிரிப்புடன், "அன்னையே, நங்கள் பெருங்கருணைக்கு என் பணிமாந்த தந்தை நங்களைத் தவிர வேறு யாரால் எமக்கு தீர்ப்பு ஒரு வித்தையையப் பெற்றுத் தரமுடியும்!"

சக்கரவர்த்தி என்ன சொல்கிறார் சகிப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் பெரியநீரட்டியார் உட்பட அவனவரும் புதிருடன் அவரை நோக்கினர்.

"அம்மா, நங்கள் கூற்று உண்மையாகி, இந்த நாட்டின் ஆட்சி அமைப்பை ஏற்று அவதூறுகள் மீள நெரிசலுக் கள்ளாளம் சக்கரவர்த்தியாக நான் இக்களமில் இருந்தால் அவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்! சத்தனா பெருமையே கோபதாபங்களாகும் இவர்க்களமில் உதாசனமாக இருக்கலாம்! — அன்னையே, இன்று யான் தாட்சிக்குக்குக் கணி முடியை, தாக்கலும் நங்கள் சகோதரர் திராட்சாஜோம தேவர் பெருமானார் இணைத்ததாகத் திருவாரூரில் கிழவக பெருமான் முன் சிவனவரின் குட்டியாகும் — இன்று முத்தைய சக்கரவர்த்தி பெருமான் நம்மோடு இக்களத்திலும் இருவரையும் நங்கள் உருவிலேயே வாக் வழிபடுகிறேன். அன்று கீதாயகப் பெருமான் சந்திதியில் குட்டப்பட்ட மணிமுடியை இன்று அவர் தத்தையான ஞானதேவியைப் பெருமான் சந்திதியில் துறக்கும்படி நங்கள் கட்டளைவிட்டாலும்

குறக்கச் சித்தமாக இருக்கிறேன்....” என்றார், உணர்ச்சி பூர்வமான குரலில் சக்கரவர்த்திகள்.

மறுகணம் அச் சபையே குழப்பம் நிறைந்த குரல்களாலும், ஹாஹா ஹாரங்களாலும் நிரம்பியது.

அக்குரல்களை உள்ளடக்கியவாறு எழுந்தது ராஜமாதாவின் குரல்.

“சக்கரவர்த்திகளே, நான் விரும்புகிறேன் நீர் முடி அறப்பதாக இச்சபை முன்னர் கொடுத்த வாக்குறுதிக்கு என் மகிழ்ச்சி. அதற்காக, இதோ அருகில் நிற்கும் இந்த இளைஞன் இளவரசர் வீரராஜேந்திரன் தானா என்பது பற்றியே என் சந்தேகம்—எனக்குத் தெளிவாகிவிட்டது என்று நினைக்கவேண்டாம். இன்று இந்த மாபெரும் சபை முன் நான் தெரிவித்த சந்தேகத்தை இப்படி ஒரு சபையில் சக்கரவர்த்தியே தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்..... அப்படி என்னுயத்தை அவர் தீர்க்கும் வரை சக்கரவர்த்திகள் தம் மனதில் கொண்டுள்ள திட்டங்களை நிறைவேற்றக் கூடாது என்று முந்தைய சக்கரவர்த்திகளான எனது சகோதரர் இராஜராஜ சோழ தேவர் பெயரால் கட்டளை இருக்கிறேன். முந்தைய சக்கரவர்த்திகளோடு ராஜவிகவாசப் பத்தி கொண்டதும் பதாகை சபைமுன் அறிவித்த சக்கரவர்த்திகளும் சோழ மண்டலத்துப் பெருங்குடி மக்களும் என் கட்டளையை ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்... அது நிறைவேறும் காலம்வரை இந்தப் பேரரசின் ராஜ்ய விவகாரங்களிலே... விவாக்கங்களிலே நான் கைத்துக்கொள்ளப் போவதில்லை...” என்று கூறிவிட்டு சபையைவிட்டு வேகமாக வெளியேறினார் ராஜமாதாவைப் பெரியபிராட்டியார்.

பெரியபுடல் பெருமறை பெய்து ஓங்கித்தெய்தல் நிச்சயமாக அச்சமுற்ற முகப்பாவத்துடன் நிகழ்ந்த நிமிஷ அச்சமே!

தம் அன்னையார் சபையை விட்டு வெளியேறவந்த அமைதியாக நோக்கித் கொண்டிருந்த சக்கரவர்த்திகளின் தண்கள் செந்திர் பொங்கும் கடல்போல் தளரத்தது நின்றன.

அன்னையாரின் தம் புறப்பட்டதும், அனாதைநிலைத் பெருஞ்சபையை நோக்கி, “சோழ மண்டலத்துப் பெருங்குடி மக்களே, முந்தைய சக்கரவர்த்திகளின் இறந்தவாரண இளவரசர் வீரராஜேந்திரன் பத்தியமறு உச்சத்துத் திட்டங்களை வெளியிட இன்னும் காலம் காலமாக என்னுணர்கிறோம். சோழ மாதவாளைப் பெரியபிராட்டியாரின் கட்டளையை நாம் சிரமேற் பணியாக எடுத்துக்கொள்கிறோம். பெரியபிராட்டியாரின் சந்தேகத்தை யாம் தெரிவித்து இளவரசர் வீரராஜேந்திரனைப் பத்திய திட்டத்தை விளக்கியும் நிறைவேற்றுகோம்— அந்நன்னைகிப் பெரியபிராட்டியாரே என் செயலைப் போற்றிப் பாராட்டினார் என்பது உறுதி! அந்த அரிய திருநாளுக்குச் சோழமண்டலத்துப் பெருங்குடி மக்கள் காத்திருக்க வேண்டுமென்று யாம் விரும்புகிறோம்!” என்றார் சக்கரவர்த்தி இராஜதேவர் சோழர் தம் அருகிலிருந்த இளைஞனை அணைத்தவாறு.

“நிரியுவனச் சக்கரவர்த்திகள் இராஜகேசரி ராஜமாதா ராஜ தேவர் வாழ்க!”

“உகைநாயகிதேவியார் வாழ்க!”

“சோழமாதா நெறியுடைப் பெருகாபிராட்டியார் வாழ்க!”

“சோழ இளவரசர் வீரராஜேந்திர சோழர் வாழ்க!” என்று எங்கும் வாழ்த்தொலிகள் எழுந்தன.

அச்சமாய் கட்டத்தின் ஒரு பகுதியின் குழப்பம் நித்த குரலில் சலசலப்புத் தோன்றியது.

சக்கரவர்த்திகளும் ராஜமாதா இளவரசரும் புதுநிலை விளக்க குதி தோற்றுவிக்க அந்தப் பகுதியை நோக்கினர்.

விழா அமைப்புப் பொறுப்பேற்றிருந்த தளபதி வல்ல தேவர், சக்கரவர்த்தியின் அருகே வந்து வணிகித்து, “பிரபு, சிலர் வீண் குழப்பம் ஏற்படுத்தும் வதந்திகளைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேறு நாட்டினர் போல் தோன்றியது. அவர்களை நம் வீரர்கள் அட்புறப்படுத்தி அமைதி நிலைச் செய்துவிட்டனர்!” என்றார்.

“இன்னும் விளக்கம் தேவை... என்ன வதந்தி.” என்றார் சக்கரவர்த்திகள்.

தளபதி தயங்கினார்.

“ம்... தயக்க வேண்டாம்! சொல்லுங்கள் வல்லவரே!” என்றார் சக்கரவர்த்திகள்.

“...வேறொன்றுமில்லை பிரபு... சோழநாட்டுக் கணபதி மாதங்கி சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறான் என்றும் பேரரசிலுள்ள சில உயர் அதிகாரிகள் முந்தைய சக்கரவர்த்தி உயிர் வாரிசாகளுக்கு விரோதமாகச் சிறித்திட்டங்களைச் செயல்படுத்தி வருவதாகவும் - இன்னும்...” தயங்கித் தயங்கி கூறிக்கொண்டிருந்த வல்லதேவர் - அந்நேரமே பேச முடியாது திறுத்தினார்.

“என்ன வல்லதேவரே - கூறவே தயக்கமாக இருக்கிறதா? அந்தச் சிறித் திட்டங்களுக்கு அரசுக்கு ஞான சிவனாரும் சக்கரவர்த்தியும்கூட உடந்தை என்றும் வதந்தி பரப்பினர் அவர்கள்...”

வல்லதேவர் கால்கள் நடுங்க, சொக்கம் நடுமாற, “இந்த அமைதி வதந்திகளைப் பார்ப்பே அத்தகை தேவந் திரோடிகள் சிறைச் சூக்கப்பட்டு அட்புறப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்! பிரபு! அவர்கள் கடுமையான தண்டனை பொறுவர்!” என்றார்.

“தவறு, வல்லதேவரே... அவர்களை உடனே விடுதலை செய்யுங்கள்!” என்று கட்டளைவிட்டார் சக்கரவர்த்திகள்.

குழப்பத்துடன் விழித்து நின்று அந்த அதிபதி.

“ஆம்! வதந்திகளைத்தான் உருவாக்கப்படும் அழிக்க வேண்டுமே நவிர, வதந்திகளைப் புடிப்போரை அழிக்க முற்படக் கூடாது. அவர்களை அழித்தால், வதந்திகள் இன்னும் அதிகமாகப் பெருகும் - உடனே அவர்களை விடுதலை செய்யுங்கள்!” என்ற கட்டளைவிட்டார் சக்கர வர்த்திகள்.

அனைத்தையும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஞானசிவனாரின் முகத்தில் பொருள் பொதிந்த புன்னகை அரும்பித் தென்பட்டது.

மக்களெல்லாம் ஓர் அசாத்திய கைவியம், எல்லவா ஞானகுல புறக்கணிப்புகள் செய்தாலும், சிறைப்படுத்தப்பட மாட்டோம் என்று.

இக்காலகட்டம், சோழ இளவரசர் விஜயநேயத்தின் சிறைப்பிடுக்கும்போது, அவரைப் பற்றிக்கொண்டைப்படாமல் இராசராஜேந்திரவர்த்தி விழாவுக்கு வேடிக்கை பார்க்கச் சென்றிருப்போமா...

மக்கள் கூட்டத்தில் வதந்தியைப்பற்றிப் பேசுக ஈழத் தலைநகர் நின்றும், மாதங்கியும் இளவரசரும் என்ன ஆனார்கள்! - என்று வதம்பு ஏற்படுகிறது.

சிறைக்கூடத்தின் வாசற்புறத்தைப் பார்த்தால் நம் மாதப்பு அச்சமாக மாறுகிறது.

பொன்னி நதியோரத்தில் தன்னத்தையாக அமர்த் திருந்த அந்தச் சிறைக் கூடம் கன்னுஞ்சு முட்டுச் சோழர்

படை வீரர்களின் கெடுபிடிக் காவலால் அதித பயங்கரத் தோற்றத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அத்துடன், மற்ற சிறைகளினின்றும் ஓர் அம்சத்தில் மாறுபட்டிருக்கிறது.

மற்ற சிறைகளில் கைதிகளும் அதிகமிருப்பர்! அவர் களுடைய அரவந்தாலும், நடமாட்டச் சந்தடிகளாலும், அச்சமூட்டும் சூழல் களைந்து மெனிதாக இருக்கும். ஆனால், அச்சிறையிலோ எங்கு நோக்கினும் காவலர்களே நென்பட்டனர். அபூர்வ அல்லது அபத்தான கைதிகளுக்காக அமைக்கப்பட்ட தனிமைச் சிறையாகத் தென்பட்டது அது. அங்கொன்றும், இங்கொன்றாய் ஸீப்பந்தங்கள் எரிந்து கொண்டிருந்தாலும், சூழ்ந்திருந்த கனத்த இருள் அந்தத் தீப்பந்த ஓளியை எழுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

இத்துணை பயங்கரக் காரிருள் சூழ்ந்த தனிமைச்சிறைக் கூடத்திலிருக்கும் இளவரசரோ... உண்ணாமயில் சிறைக்கூடத் தன் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

காவலர் புடைசூழ, அந்தப்புர உத்தியான மண்டபத்தில் தம் இனிய நுகையான மாதங்கி கமேதராக இளவரசர் வாந்த விழாக்கொளம் கொண்டிருப்பதாகவே தோன்று கிறது. எல்லாம் ஒரு கவாசி!

தூரக்கிரகம் கண்டு அச்சமோ அல்லது காரிருள் தனிமை தந்த உத்தரவே! சத்தம் வண்ண மலையில் மலர்கொடி பூத்தச் சொரிந்திருப்பது போல், இளவரசனின் திரங்குவான வந்து மேனியில் மாதங்கியின் மெல்லின் மெனி அகணத்திருந்தது.

இவ் தெருவின் பூக்கொடி மென்கமலாக அகலவது மேலி, அந்தக் கன்னி வலையின் சொல்வந்தி மலர் திறச் சிவாரு எழில் மெனி மெல்ல நடுவிக் கொண்டிருந்தது.

அது அச்சத்தினால் ஏற்பட்ட நினைவாகத் தெரிய வில்லை. தன் காதல் நாயகனின் அரவணங்குந்த இவ்வு ளுட்டு உதரப்பாக ஏதப்பட்ட இன்ப அகரணோ!

இள ரோமம் அடர்ந்த திட மார்பில் புனைமான போக சாய்ந்திருந்த மாதங்கியின் இன்ப நடுக்கத்தைப் போக்க லுயலுவதுபோல் அவன் வாய்க்க அதுந்தான் அவன் மேனி மீதுர்ந்தன. அந்த மக்கை மருள் வண்ண மேனியின் பசு வெண்ணெய் மென்மை சுப்பிக் கொச்சிக் அந்தக் கரல்களோ, தாம் முனைந்த பண்பை முறையெந் தில் நிறைவேற்ற விரும்புது தேங்கித் தேக்கித் தேன் கலை மாந்திக் கொண்டிருந்தன.

கன்னி முகடுகளில் தேங்கி நின்ற வர உபாந்தாகத் தங்கையும் நாயகனும் ஒருசேர மயங்கிச் சிவந்தனர். அவர்கள் இருவருக்கும் சிறைக்கூடத்தை விட்டு வெளியேற வேட்கை இருந்ததோ இல்லையோ, கன்னியின் மென்மைத் திரட்சியான சொந்தரிய சௌர்பு வலையங்கலிடம் அமோக விருதலை வேட்கை தென்பட்டது. அவன் வச்சு களினின்றும் பெருமளவு விருதலை பெற்று, பேராசத்த வெற்றிப் பெருமீதத்தில் மதர்த்து மதன் போய்விடும் இளவரசனின் திரள் மேனியில் எதி விலையடக் புரிந்து திளைத்தன.

அதன் காரணமாகக் காமதோயுற்று, தோய்க்கு மருத் தாக அதர் வீருந்து தேடி இளவரசனின் முகத்தை நாணத் துடன் நோக்கின மலர்க்கொடியால் மாதங்கியின் விட்டப் பெருளிறுகள்.

அப்போது அவன் முகத்தில் கண்ட அழ்ந்த பெருஞ் சிந்தனை மாதங்கிக்கு விபப்படுத்தியது.

“ரேபு, என் இந்தச் சிந்தனை புனைவதெனில் திளைவே. ?” லுயன் சிரிப்பு மூத்தக் கோட்டன் கொடி யிடை. மாதங்கி.

“மாதங்கி, உனக்கு புவனமாதேவியின் நினைவு... ஆனால் நான் இந்தச் சோழர் புவனத்துக்குப் பெருமை பூட்டும் பொன்னிமாதேவியை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்...” என்றான் இளவல் புன்னகையுடன்.

“ஏன்?”

“என் அருமைக் குருதேவர் ஞானசிவனாருக்கு என் நன்றியை வெளிப்படுத்துவதற்காக...”

“என்ன சொல்கிறீர்கள்...?”

“சற்றுமுன் நம்மைச் சந்திக்க வந்திருந்த குருதேவர் ஞானசிவனார் கூறிய வார்த்தைகள் நினைவில்லையா...”

மாதங்கி பரிச்சென்று நினைவு கூர்ந்தாள். என்னளும் குத்தலுமாக ஞானசிவனார் கூறிச் சென்ற அந்த வார்த்தைகள்.

‘இளைஞனே, நீ உன்னை இளவரசன் வீரரஜேந்திரன் என்று அழைத்துக்கொள்வதைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபமில்லை. உன் பாடு, உன்னை நம்புவோர் பாடு—ஆனால் நீ யாராயிருந்தாலும் நாங்கள் உனக்கு ஒரு தன்மையையே செய்திருக்கிறோம்—இறுகாறும் சில பெரிய ஊர்களில் தயவில் கொடுப்பானா? மாணிக்கக்குள் சகமாக வாழ்ந்தவன் நீ. மீண்டும் வெளியுலகத்திற்குள் வந்து ஒன்பதுமடக்கூடாது என்பதற்காகவே அரசாங்க வீருத்தினராய் இப்பிறையில் வைத்திருக்கிறோம். இளைஞனான உனக்கு ஒரு தகை வளையும் வாய்த்திருக்கிறது—இதன் பெயராய் நீ தகைத் தெரிவிக்க எழுப்புவாய் என்று நம்புகிறேன்’ என்று கேலியாய் அவர் சொன்ன சொற்களைத் தன் குறிப்பிட்டான் வீரரஜேந்திரன்.

“ஆமாம் மாதங்கி, குருதேவருக்கு உடனடியாக நன்றி தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்—எப்படித் தெரியுமா?”

“எப்படி?”

“இந்தச் சிறையிலிருந்து வெளியேறி அவரைச் சந்திப்பதன் மூலம்...”

“பல்மான பாதுகாப்புள்ள இந்தச் சிறையிலிருந்து?—எப்படி வெளியேற முடியும்...?”—மனவழுவல் கெட்டவன் மாதங்கி.

“அன்னையின் அருளால்! இந்தச் சோழருக்கு அன்னை பொன்னித்தாய்! அத்தாய்மையின் தபலம் தான்...” என்று புன்னகைத்தான் சோழ இளவல்.

“அப்படியென்றால்...”

“மாதங்கி, சோழகாட்டின் சிறப்பு அங்கிலையில் ஒன்று அதன் தீ திணைகள், முரி மட்டத்திலிருந்து மிகக் குறைந்த ஆழத்திலேயே தீபோட்டம் இடிந்தல். அதனால் தீ சிகரக் கூடத்தில் அருகேயே பொன்னித்தாய் தன் சினை முந்திக் வழியை பெருகிப் பாய்ந்து சென்று வெளியுலகத்தினால்—இப்போது நான் அடைந்தால் அவன் இந்தச் சிகரக் கூடத்திலிருந்து விரைவில் வெளியே வரக் கார்த்தவ்யமானத் திறக்கச்செய்து விடுவான்...”

“எப்படிப் பொன்னி உலையை இக்கே வாய்மையுடையது?” என்று விவரமாக கேட்டான் மாதங்கி.

“இதோ இப்படித்தான்...” என்ற சோழ இளவரசன் தன் கூர்வான உதரவிலிருந்து உருவி, சிகரக்கூடத்தின் தரைப்பாகத்தில் சிற இடங்களை வாய் குவையாக் தட்டிப் பார்த்தான். ஓரிடத்தில் தட்டிப் பார்த்துக்கொண்ட அவன் முகம் மலிந்தது.

“மாதங்கி, இப்போது கவனித்தால் இக்கே விழுவம் செய்யப் போகிறான்...” என்றவாறு தன் வாயை ஓக்கி உயர்த்தி மின்னல் வேகத்தில் தரையின் குறிப்பிட்ட

பகுதியை நோக்கி வீசியவாறு, “பொன்னித் தாயே, பொங்கி வருக!” என்றான். மறுகணம் அங்கே அந்த அம்புதம் நிகழ்ந்தது.

இளவரசனின் வலிய வீச்சின் வேகத்தில் கூர்வான் பூமிக்குள் பாய்ந்தது. அதனால் பிளவுண்ட பூமிக்குள்ளிருந்து நீர் பொங்கி எழுந்தது. கனத்துக்குக் கணம் நீரின் உதவேகச் சீற்றமான ஊற்றுப் பெருக்கால் அந்தச் சிறைக்கூடமேவெள்ளக்காடாகியது.

இளவரசனும் மாதங்கியும் இருந்த கைவலக்கூடம் ஆறாயரத்துக்கு மேல் நிரம்பி, அங்கிகந்த சிறைக்கம்பிகளின் வழியே நீர் பிரவாகமெடுத்துப் பாய்ந்தது.

சிறைக்கூடமெங்கும் அல்லோலகல்லோலம். இந்தத் திகழ் நீர் பிரவாகத்துக்குக் காரணம் புரிபாமல் பெரும் பீதிக்கு உள்ளானார்கள் காவலர்கள்.... அருகில் ஓடும் நதி தான் உடைப்பெடுத்துக் கொண்டு சிறைக்கூடக் கட்டடத்தைச் சாய்த்து உள்ளே நுழைந்து விட்டதோ என்ற அச்சம் அவர்களைக் கலங்கச் செய்தது. இந்த கனேபரத்தில் சிறைக்கதவுகளும் சாய்ந்தன.

இளவரசன் வீரராமேந்திரன் ஒரு கையால் மாதங்கியை இழுத்து எதிரே அணைத்துக்கொண்டு, இன்னொரு கையில் வாளை ஏந்திக்கொண்டு சிறையின் வாசற்புறத்தை நோக்கி நீரில் நீந்தி முக்கேதிகளின்.

எதிர்த்துத் தாக்க முயன்ற வீரர்கள் இளவரசனின் கருணை வாய்க்கு எதிரே நிற்க முடியாமல் நகுண்டு நீர்மட்டத்தில் புரண்டு உருண்டு கொண்டிருந்தனர். பலர் விஜய கான்டப வீரத்துடன் ஜோலித்த இளவரசனின்வான் வீச்சில் சித்தம் கலங்கி உயிர் தப்ப முயன்று விடுகின்றனர்.

அரை நாழிகைப் பொழுதுக்குள்ளேயே அந்த நீர்ப் பெருக்கே செத்திற ஆறாக மாறியது.

செத்திற வானிலிருந்த கதிரவன் பழுத்து வருவதுபோல் அந்தப் பாதாளச் சிறையில் நீர்ப் பெருக்கிலின்று இளவரசன் மாதங்கியுடன் வெளியேறான்.

அச்சமயம்—

“தீர காலம் புரிந்த வீர இளவரசனே வலு! உன்னை வரவேற்கவே காத்திருக்கிறோம்— நான் சிவன்! இட்ட சிறையிலிருந்து நீ வெளியேறாய். கனாக் தாங்கள் உனக்காக அமைச்சிருக்கும் சிறையிலிருந்து நீ தப்பிவ முடியாது!” என்ற இடியோசை பொன்ற கம்பீரக் குரல் எதிரே மறித்தது.

நிரிந்து ஊர்ந்த வீரராமேந்திரன் பெரும் மனமெப்பக் குள்ளாகி நின்றான்.

24. புலித்தோல் போர்த்திய புலி !

சிறையிலிருந்து மாதங்கியுடன் வெளியேறிய இளவரசன் வீரராமேந்திரன் சில கணங்கள் கட்டுக்கடங்காய் பெரும் விளம்பரம் மனைந்து நின்றான். காரணம், அந்தச் சிறை வாசலில்—அந்தப் பொழுதில் எவர் நோக்குவார் என்று அவனால் கற்பனைகளிலும் எதிர்பார்க்க முடியாதே, அவர் அங்கே புள்ளைகை போலும் முகத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

அவர்தான் சோழர் சக்கரவர்த்தி இராசாதிராசன்! அவருக்குப் பின் கரியாடைக்குரிய நெகைகிற் சோனாதிபதி கங்கைவரையர்.

பல அண்டுகளுக்கும் பின் முதன் முதலாக சக்கர வர்த்தியை இப்போதுதான் சந்தித்திருக்கிறான், இளவரசன்.

முகம்கூட மறந்துபோய்விட்ட பால்ய காலச் சந்திப்புக் கூட பின் அவர்கள் இருவருக்கும் இடையே வாழ்க்கைமீள் எத்தனை நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறி விட்டன...

தன் தந்தையாரான ராஜராமச்சோழர் தேவர் உயிரோடு இருக்கும்போதே ஆரண்மனையிலிருந்து அகன்று கொடும் பாளூர் ஆரண்மனையில் வளர்ந்து வந்த நினைவு இளவரசனின் மனத்துள் புகை மங்கலாகத் தோன்றி மறைந்தது. தம் பிள்ளைகளை ஆரண்மனையிலிருந்து பிரித்து வேற்றிடத்தில் வளரச் செய்தாலும், தம் சகோதரி மகனான எதிரிலிப் பெருமானை தன்னோடுடைய வைத்து அரசியலில் பயிற்சி அளித்து இராசாதிராசன் என்ற சிறப்புப் பெட்டிப் பெயருடன் எதிரிலிப் பெருமானுக்கு முடி சூட்டினார், முந்தைய சக்கரவர்த்தி. அரசியல் காரணங்களுக்காகச் சக்கரவர்த்தியின் குமாரர்கள் மறைவாக வளர்க்கப்படுவதாகவும், அவர்கள் உரிய பிராயம் வராதவர்களாக இருப்பதால் வேறே தம் சகோதரி மகனுக்கும் பெட்டி சூட்டுகிறார் சக்கரவர்த்தி என்றும் கற்பப்பட்டது.

தனக்கோ, தன் சகோதரருக்கோ பெட்டி சூட்டப் படாமல், தன் அத்தையாரின் குமாரனான எதிரிலிப் பெருமானுக்கு (இராசாதிராசன்) மணிமுடி சூட்டப்பட்டதைப் பற்றி இளவரசன் விராடுதந்தியனுக்கு வேதனை ஏற்பட்ட தின்பை.

தன் தாய்க்குடையதில் பெரிதில் சிறையாடுத்தம் பட்டினம் கூட தனது பெரிஞ்செருத்தயின்கை... ஒரு வீதனில் வாகன திரைகள் ஏற்றும் சாமைய சோதனைகளில் தீவிரம் ஒன்று உய்தே அவன் கருதினான்.

அவன் தாலும், தன் சகோதரரும் ஒருவரை ஒருவர் முசநிராசன்கூட செய்த கொல்காதலாறு பிரிக்கப்பட்டிருந்த

தினையுமி, போது நாட்டில் திரைத்த விரிப் போகலில் ஒரு சாதாரணப் படைவீரனாகக்கூடக் கைத்த கொல்கை வாய்ப்பு இன்றி ஒரு மானிக்கைத் மறைத்த வாய்க்கப்பட்ட தினையுத் தாம் இளவரசனின் செல்வத்தை தீவிரம் வளர்த்து முறிக் கொண்டிருந்தால், இதனாலும்

அவரால், சிறையாடலில் சக்கரவர்த்தியைக் கண்டதில் தன் மனக்குழந்தைகளைக்கூட ஏதெனினும், தன் சகோதரின் மகனாகக் கண்ட வளர்த்தியேயே மாய்ப்புடன் வேகத்துடன் சில கண்கள் பூமித்து திரைத் தினையாடல்.

அத்தையாடுதோர் அகழும்பொழுத்திதான் சக்கரவர்த்தி தன் துன்பத்தை சந்திக்க வந்திருக்கிறான்! அதுமே அவன் கருதினான்.

அவரால் சக்கரவர்த்தியோ, 'விராடுதந்தியன்' என்ற தன் பெயரைச் சொல்லியோ, 'கைத்து' என்று உறுதுணை சொல்லியோ தன்னை அழைக்காமல், 'பிரதே' என்று பொருள்வைக்கக் கிள்கித்ததால், இளவரசன் கவனத்துடன் திரைத்து ஏற்பட்டது.

சக்கரவர்த்தியுக்குத் தன்னை உய்யவாய்ப்பேயே அடைவானம் தெரிபய்க்கவைய...? அதையும் தெரியாமல் இருக்க றாலும்... மிகப் பாகம் பிராயத்தில் பரித்த தனது வேறே சக்கரவர்த்தியே ஒரு அளவிலும் அவரை நினைவு மருத்திக் கொள்ள எல்லாப்பெய்த சக்கரவர்த்தியால் கட்டுக் அடைவானம் தெரித்து வெறும்பய்க்கிருக்க றாலும்.

அதுமேயும், தெரித்தல் தெரிந்தவரைப் போலிருக்கிறாள்? அப்படியானால் தன்னைத் தெரித்து கொள்ளாத தெரிபெயர் மயமை தெரிந்தல் கொள்கியவருக்கு மட்டுமேயாக, சக்கரவர்த்தியுத் திரைத்து அவ்வளவு இருக்கிறாள் என்பது.

கனம் பெருந்தருள் துத்த வினா திரைத்துப்புகு. இளவரசன் முகத்தல் னுறையோ, வேதனையோ... உய்யினால்.

மாறாக, ஒரு விசாலமான புன்னகையே அவன் முகத்தில் மலர்ந்து விகசித்தது.

அந்த மலர்ச்சிக்குக் காரணம், ஒரு விடுதலை உணர்வுதான்.. சக்கரவர்த்தி, தன்னிடம் வைத்துள்ள என்ற உறவு பாராட்டாவிட்டால், தனக்கு அவரிடம் அந்த உறவு பாராட்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லையே.. பந்த பாசக் கனாமனவியிருந்த தான் விடுபட்டு எத்தக் கட்டுப்பாடுயின்றித் தந்திரமாக இயங்கலாமே..

“வீர இளைஞனே, என் மயப்புற்று கோக்குகிறாய் எம்மை இங்கு கண்ட திகைப்பா..?” — இளையோறுவதுடன் கம்பீரமாகக் கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“இல்லை, சக்கரவர்த்தி பெருமானே! தங்கள் தரிசனைத் தாய் எனக்கு மயப்பே இல்லை.. எல்லாரும் எதிர்பார்க்கத் தக்க மிகவும் இயல்பான ஒரு விஷயம்தானே இது!” என்றால் வீரரஜேந்திரன் கம்பீரமாக.

“இயல்பான ஒன்றா...? எப்படி...?” — இடியோசைக் கனமான குரலில் கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“பெருமானே, ஆண்டவனுக்கும் ஆளும் வேந்தருக்கும் ஓர் ஆம்சத்தில் ஒற்றுமை உண்டு.. ஆண்டவன்சர்வ லோகத் திலும் தன் அருளால் நிறைந்திருக்கிறான். சக்கரவர்த்தி தம் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட பூமிமேய்க்கும் தன் ஆட்சி அதிகாரச் சிவாயால் நிறைந்திருக்கிறார்.. இருவரும் தம் ஆளுகைக் குட்பட்ட இடத்தின் எங்கும் எப்போதும் தோன்ற முடியும். ஆதேயோய் தங்கள் தோன்றலிருக்கிறீர்கள். இதுகாறும் சிவாயில் தங்கள் ஆணை மூலம் தங்களைத் தரிசித்தேன்.. இப்போது தேரடிமேல் நிற்கக்கிறேன். அவ்வளவு தான் வித்தியாசம்” என்றால் வீரரஜேந்திரன்.

“சிறையில் எம் ஆணையை உணர்ந்த பின்னாலும் அந் திருந்து காவலை மீறி வெளியேறி வந்திருப்பதுதான் எம்

ஆணையை உணர்ந்த மகிமையோ?” — சக்கரவர்த்தி பளிச் சென்று குறுக்கிட்டுக் கேட்டார்.

“அதுவும் சக்கரவர்த்தியின் மறைமுக ஆணை என்றே கருதினேன்..”

“என்னது..? எம் ஆணையா...?” — உங்களை அனை திரித்து மயப்புடல் கேட்டார் சக்கரவர்த்தியன்.

“ஆம்பிரபு மேடி.. கறுவாய் கரை ஆமைத்திருத் தால்தான் அதற்குள் வெள்ளம் அடங்கியிருக்க வேண்டும் என்பது நியதி.. வெள்ளத்துக்கு ஆந்தை வடிவற்ற கரை இருந்தால் அதை வெளி வெள்ளம் வெளியேறத் தான் செய்யும். அது இயல்பு.. அதன்போல் தன் வெளியேற வேண்டும் என்பதற்காகவே என்னால் எளிதில் வெளியேறத் தக்க சாதாரண வீரர்களைக் கவனத்து நிறைத்திருக்கிறீர்கள். அப்படியிருக்க, அவர்களை வென்று வெளியேறாவிட்டால், அது தங்கள் எண்ணத்துக்கு விசேஷமாகி விடுமோ என்றுதான் நான் வெளியேறினேன்..” என்றால் வீர ரஜேந்திரன் இதழ்களில் குறுதலை முத்த.

அது கேட்டு ராஜபேரிகளின் முழக்கப்பால் கம்பீரமாக நடைத்தார் சோழச் சக்கரவர்த்தி.

“தன்று இளைஞனே, தன்று! உன் குற்றத்துக்கு என் னையே உடத்தைப்பாகைய பாகு நிகழித் தன்று..! உன்னைப் பற்றி யாம் கேட்டறிந்த செய்திகளைப்பெரிதும் சொல் லாக்கி விட்டாய்..!” என்றான்.

“என்னைப்பற்றிப் பிறரிடம் கேட்டு மாந்திரத்தான் தாங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்கள், பிரபு..?” — அங்குமே கைத்த நகையுடன கேட்டான் இளவன்.

அவனுடைய நயமான குத்தல் மொழி கேட்ட சக்கர வர்த்திகளின் புருவங்கள் இமைப் பொழுது மீறி இறங்கின.

எனினும் உதடுகள் தேக்கி வைத்திருந்த புன்னகையில் எவ்விதச் சேதாரமுமின்றி, “வீரனே, யாரைப் பற்றியும் கண்ணால் கண்டறிவதில்லை. நீர விசாரித்தறியும் பேர்வழி ஞானமே சிறந்த ராஜதர்மம். அதன்படியே உன்னைப் பற்றியும் யார் சில செய்திகளைக் கேள்வி ஞானம் மூலம் பெற்றிருக்கிறோம்...”

“என்னைப் பற்றி சக்கரவர்த்திகள் தெரிந்து கொண்ட செய்திகளை நானும் தெரிந்து கொள்ளும் பேற்றினை திருவுளம் கனித்து அருள முடியுமா...”

“நாராயண... குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்குச் சாட்டப்படும் குற்றத்தைத் தெரிவிப்பது நிதிவழி வந்த ராஜமரபு தான்!”

“குற்றம்...”

“ஆம்; பொதுவாகப் பார்த்தால் போத்திய புலிகள் நாட்டிலிருப்பதாகக் கருவார்கள். ஆனால், நீ புலித்தோல் போத்திய பசு என்று ஒரு செய்தி எம்க்கு எட்டியது. ஆம் மகாநகர சேஷ சங்கரத்திலும்—என் தாய் மாமனான ராஜராஜேய்யர் தேவையில் புதலியர்களில் ஒருவரைக் கிராமேஜத்தின் என்ற இளம்புலியே நீதான் என்று பிறந்தமும் கண்ணால் நீ ஒரு மானிகையில் வளர்க்கப்பட்டதாக எம்க்குச் செய்தி கிடைத்தது. ஓர் இளம் புலியின் உருவத்தை ஆல் மர நாட்டினக சாதாரண ஓர் இளைஞன் கொண்டிருப்பதாகக் கிடைத்த அத் செய்தியின் உண்மை அறிய விரும்பினோம்...”

“அதிபுலத்தன்... பிரபு...” — கிராமேஜத்தின் அமைதியாகக் கேட்டான்.

“இதோ, உடைபட்டுக் கிடக்கும் சிறைச்சுவலைக் கதவுகளும், திசைநிலைந்து சிதறி குதிக்காமல் வீழ் கட்டளும் அறிவிக்கின்றன. நீ புலித்தோல் போத்திய பசு அல்ல...”

“இளவரசன் என்ற இளம்புலி என்று சில நிமிஷங்கூட உன் வரும் நீ, உண்மையில் கிராமேஜத்தின் ஒரு புலியின் வீரன்... புலிக்கொடி. பறக்கும் இந்த வீரனின் புலிகள் தீர்க்கதருக்குக் கிடைக்கும் வீரவரவேற்பைப் பெறும் தகுதி உனக்கும் உண்டு! ஆனால், அந்தப் பெருமையை நீ பெற வதற்குக் குறுக்கே ஒரு பெருந்தடை இருக்கிறது...”

“எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் பிரபு!”

“இளைஞனே, நீ உன் மதியுக்கதையும் வீரத்தையும் நிலைநாட்டி சிறைக் கதவை உடைத்து வெளிப்பெறாத வீரன் என்று சற்றுக் கொள்கிறோம். ஆனால், சேஷநாட்டிற்கே சொந்தமான இந்தக் களையாழியையும் உன்னை அபகரித்துச் செல்ல முயன்றது எம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத குற்றம்...” என்றார் சக்கரவர்த்தி, மாதக்கிளவச் சுட்டிக்காட்டி!

“பிரபு, இக்களையாசி சேஷ முகத்துக் கொத்தவாசன் என்று சக்கரவர்த்திகள் உறுவது விசித்திரத்திலும் விசித்திரம்!” என்றான் கிராமேஜத்தின்.

“ஏன்?”

“சக்கரவர்த்தி பெருமானே, நங்கள் புலிக்கோடி பறக்கும் திருநாட்டுக்கும் கடல் முனி வீசுகிறது என்பதற்காக கிராமனை உங்கள் நாட்டுக்குச் சொந்தம் என்று கொண்டுவந்தீர்களா? இவ்ரு வீரன் தென்றல் உங்களுக்குச் சொந்தமா...? நன்னைவா? புட்டிப் சத்தியம் உங்கள் உடைமையா...? இக் திருநாட்டின் தனிப்பெரும் குருமண்பாள நாயகத்தாய் நான் உங்களுடைய தனி உடைமையா...? துவைவெல்லாம் உங்களுடைய தனி உடைமை என்றால், இத்தகைய புலிக் தன் சமயமாக அகாலமால் சதி களை ஒளிமாய்ப்பு இந்த நங்கையுள் இந்த நாட்டுக்கு உடமைமாவா...!” என்றான் கிராமேஜத்தின் எழுச்சிபுடன்.

“இந்த சோழபூமிக் கே உடைமையல்லாது அனைவருக்கும் அப்பாற்பட்டவன் என்று நீயே ஒப்புக்கொள்ளும் இந்தக் கலாதேவியை நீ மட்டும் உன் உடைமையாக்க முயலுவது குற்றம் இல்லையா?”—நெடுஞ்ஞாலை சிறக் கேட்டான் அந்த நீடுபுகழ் முடியுடைவேந்தன்.

“இந்தக் கலாதேவி என் உடைமை அல்ல. இவளை நான் என் தனி உடைமையாகக் கருதவும் இல்லை!” என்றான் வீரராமேஜந்திரன்.

மறுகணம், அடிபட்ட மானாகத் துடித்து வீரராமேஜந்திரனின் நோக்களைப் பற்றி, “பிரபு! என்ன வார்த்தை கூறினீர்கள்—? நான் உங்கள் உடைமை இல்லையா?” என்று பதறினான் மாதங்கி.

அவனுடைய நடுங்கும் இளந்தோள்களை ஆதாரத்துடன் துணைத்தவாரே, சக்கரவர்த்தி அவர்களோ, இப்போதும் வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன்... இந்த நங்கையிடம் பொருந்தியிருக்கும் கலாதேவி—கலைத்திறன்... எனக்கும் சொந்தமில்லை; இந்த நாட்டுக்கும் உடைமை அல்ல—? ஆனால் இதோ, என் தோள்களைப்பற்றிப் படர்ந்திருக்கிறானே மாதங்கி என்ற நங்கை அவள் எனக்கு உடைமையானவள்... அது அவனுடைய கயல்விழிகள் காதலால் தேடியசொந்தம்... என் கரங்கள் அவனுக்கு அளித்த பந்தம்... என் வாழ்நாள் பூவுயிரும் என் வாள் முனையால் காத்து நிற்கும் என் உடைமை இவள்...!” என்றான் வீரராமேஜந்திரன் எழுச்சி யீக்க விரிக் குரலில். சம்பொழி கேட்டுத் தேனருவில் திளைத்ததுபோல், போனத்தச் சிலிப்பின் மலர்ந்த மாதங்கி இவ்வரசனின் கரங்களைப் பற்றித் தன் முகத்தோடு அணைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கினாள்.

உணர்ச்சிப் புயலில் மாதங்கியும், வீரராமேஜந்திரனும் வீட்டுண்டு நின்ற அந்த வேளையில் மத்தகாமாய், மலர்ந்து சிந்தித்த சோழச்சக்கரவர்த்தி, “வீரனே, புறநானூற்று

முனையில் அந்தானூற்றுச் கலையைக் காட்டிய உன் அருத்திறனைப் பெய்ந்தீரேன்... ஆம் கலையிலிந்த வெளிபேறிய நீ, எம்சோனாதிபதிகள் எனக்கெல்லாம் பரிமாறித்து உன் புறநானூற்றுப் பெருமையை நினைநாட்ட வேண்டிய இந்த தோத்தில்—உனக்கும் மாதங்கிக்கும் இடையே தோன்றிய காதல் என்னும் அகநானூற்றுச் கலையை வரம் அறியும்படிச் செய்திருக்கிறாயே மாதங்கி தான் குறிப்பிடுகிறோம்... நன்று... நன்று உம் இருகரிக் காதல் பெருமையை அறிந்து மகிழ்கிறோம். ஆனால் அதே போலில் நீ நெஞ்சச் சிவந்தியோடு போற்றிப் பாடினும் இந்தப் பந்தத்தை ஏம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாதினா என்பதையும் உனக்கு அறிவிக்கிறோம்.”

“சக்கரவர்த்தி பெருமானே, எங்கள் அன்பும் பந்தத்தை உங்களால் ஏன் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை? இது உன்னங்கள் அன்பும் இணைவதையும், காத்தல் கடமையும் கொள்ளத் துணிவதையும் இந்தச் சோழ மண் ஏற்காது...? வேங்கி நாட்டில் மட்டும்நான் அது நிகழமா...?”—சீற்றத்துடன் கேட்டான் வீரராமேஜந்திரன்.

மறுகணம், “நானை அடக்கு...!” என்றவாறு தன் வாளை உருவிப் பெரும் ஞால் கொடுத்தார் சக்கரவர்த்தி கனக்குப் பின் புறமாக வேறொரு ஞானியிலிந்த சோனாதிபதி பல்லவராயர். வேங்கி நாட்டில் சக்கரவர்த்திகள் காதலித்து வானமலிகையைக் காத்தல் மனம்பூசித்ததை வீரராமேஜந்திரன் கட்டிக் காட்டியதைகண்டுகேள் அன்னாறு சீறி எழுந்தார் சோனாதிபதி.

ஆனால் சக்கரவர்த்திகளோ, தம் சோனாதிபதியைக் கையாணித்தி அடக்கியவாறு,

“இன்னவோடு, ருப்பாடிக் குறுப்பாருகை இப்பந்தப் பாணை இணைத்தப் போதி, காவியமையும் கதவேளையும் வன்னுவர் பெருமான் சிறப்பித்துப் புல்டிய நாடு இது.

இந்த காதலுக்கும் காந்திவ கடிமனங்களுக்கும் தடை
நினைவு... வால், வந்தவன் காட்டிய அந்த முப்பாசிக்
முத்தவதாக இருப்பதால் இன்பத்தப்பால்... முத்தவமாக
யாக இருப்பதோ, அந்தமுப்பாசிக் அந்த அறத்தை தினை
நாட்டிய சினைபோ இன்பத்தப்பாலை நாட முடியும்
உள்ளாக், அறம் போத இன்பத்தப்பாலை இந்த
முத்தவிற முடி மண்டலம் ஏற்காது. இப்போத, இந்த
தங்கையை நீ உடைமையாகத் தடையாக ஓர் அறம்
குறுக்கிடுகிறது...!"

"அவன்...!" திகைப்புடன் கேட்டான் வீரராமேஜத்திரன்.

"இந்த தங்கையின் பேரில் உள்ளிலும் முதன்னமையான
உரிமை கொண்ட வீரன் உண்டு. அந்த வீரனை வென்று
நீ உன் உரிமையை திகைதாட்டிக் கொள்ளும்வரை மாதங்கி
உனக்கு உடைமையாக முடியாது. அவ்வாறு வெற்றி பெறும்
வரை இவன் எமது சிறையில் பாதுகாப்பில் இருப்பான்!"
என்றார் சக்கரவர்த்தி.

"என்னிலும் இவளிடம் உரிமை கொண்ட வீரனா...?
உன் அது... இந்த வான் முனையிலி சந்திக்கிறேன்..."
என்று தன் உடைமையை உயர்த்திச் சமுத்திரனான் வீர
ராமேஜத்திரன், துகளுதோதியாய் மின்னியது அந்த வீரவான்.

அக்கணம் தன் நடந்தோள்கள் குறுங்கு பெருங்குரல்
கொண்டு நகைத்த சக்கரவர்த்தி, "வீரனே, இது வான்
முனையிலி சந்திக்கக் கூடியது அகில வாய்மை ஏனும்
அங்கிலி முனையிலி சந்திக்க வேண்டியது. இதோ இந்த
ஒளியை வாய்த்தாய். உன் மன புரியும்..." என்று ஓர்
முனையைத் தன் இடைக்கச்சாத்திக்குத்து அடுத்த வீர
ராமேஜத்திரனிடம் திட்டினார்.

அதை வாய்த்த வீரராமேஜத்திரன் திகிலேமை அடைந்து
இன்றான். ஒங்கிய அவன் வீரவான் தானாகத் தழுந்தது.

அவன் திகைத்து நின்ற மின்னெட்டும் பெருந்தகன்
சக்கரவர்த்தி தன் புரவியைச் சொடுக்கி இயக்கினார். அது
துடித்துப் பாயத் தவறாவிடது. அடுத்த வினாடி மாதம்
எதிர்பாராத வண்ணம் மாதவியைத் தன் கரங்களை
எதிரித் தன் குதிரை மீதமெத்திய சக்கரவர்த்தி,
"இவ்வாறே, உன் சித்திரத்த பாய் தந்திருக்கும்
சோதனை இது! ஒளியில் உன் திருத்தனையை தினை
வேற்றி இந்நகையை எம்மிடம்ருந்து மீட்டுக் கொள்ளலாக்;
திறைக்குந்தால்..." என்றார். மறுகணம் சக்கரவர்த்தி
புரவி மின்னீச்சாய் பாய்ந்து மறைந்தது.

அவரைத் தொடர்த்து தன் புரவியைத் தட்டினார்
சேனாதிபதி பங்கவராயர்.

அடுத்த வணம் பங்கவராயரை தவிர்த்துமே
அவருடைய குதிரைமீது பாய்ந்து ஏறினார் இவ்வரசன்.

25. புத்தி முனையில் கத்தி!

நாம் பேய்க்கண்களிட இரக்கம் அற்றவர்கள் என்று
தெரிய வருகிறது.

ஆனால்; பெண் என்றால் பெயர் இரக்கும் என்வர்கள்!
தாமோ, ஒரு பெண் விஷயத்தில்—

குறிப்பாக வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த அந்தப் பெண்
விஷயத்தில்—இன்னும் குறிப்பாகப் பேரழகியாக இருக்கும்
அந்தப் பெண் விஷயத்தில் கூட இரக்கம் காட்டாமல்
அடைசியமாக இருந்திருக்கிறோமே!

அ. —15

சுழத்துப் பெண் சந்திரசேனா விஷயத்தில் நாம் நடந்து கொண்டிருக்கும் முறையைத்தான் குறிப்பிடுகிறோம். பாவம் அந்தப் பெண்... வேளைக்காரப் படைையைச் சேர்ந்த முரட்டு வீரனான வல்லபேந்திரனால் கடத்திச் செல்லப்பட்டிருந்த நிலையில் அவளை விட்டுவிட்டு—அதுவும் அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியில் விட்டுவிட்டு வந்தபின், அவள் என்ன ஆனால் என்று கவலைப்பட்டிருக்கிறோமா? வல்லபேந்திரன் என்ன சாமான்ய வீரன்? உபசேனாபதி முத்தரையரால் விசேஷமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, இளவரசன் வீரராஜேந்திரனுக்குத் துணையாக அனுப்பப்பட்ட துடிப்புள்ள கூர்மதி வீரன் அல்லவோ—!

அவனுக்குச் சந்திரசேனா பேரில் ஏற்கெனவே ஆந்திரம் அதிகம். இளவரசனுக்கு மெய்காப்புத் துணையாகத் தான் அருகிலிருக்கும் போதே, சந்திரசேனா, அவளுடைய சாகசத் தூல் இளவரசரைப் பிரித்துத் தனிவழியில்—அதுவும் தன் வழியில் அழைத்துச் சென்றதிலேயே அவனுக்கு அவள் பேரில் அடங்காத கோபம். இளவரசனின் சொல் அவனைத் தடுத்தா நிறுத்தியிருக்கா விட்டால், அந்த வீரனின் குறுக்கிட்டால் அப்போது விபரீத விளைவுகள் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடுமே.

பெளத்த மடத்திலிருந்து மாதங்கியும் இளவரசன் வீரராஜேந்திரனும் வெளியேறுவதற்கு ஏதுவாக, சந்திரசேனாவை அந்த பெளத்த மடத்திலிருந்து வெளியேற்றும் பொறுப்பு வீரன் வல்லபேந்திரனுக்குக் கிடைத்த ஒன்றே அப்பெண்ணின் மீது வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ள வாய்ப்பாயிற்றே— புனிதம் புன்னிமால் ஐய்படைக்கப்பட்ட போல்—!

—இப்படி ஓர் ஆதங்கத்துடன் சந்திரசேனாவை சந்திக்க விழுகிறோம்.

அவர்களை நாம் கடைசியாகச் சந்தித்த அந்த காட்டுப் பகுதியில் தேடுகிறோம். அங்கே, அவர்கள் இரண்டரையும் காணோம்! நம் பதைப்பு அதிகமாகிறது.

வீரன் வல்லபேந்திரனால் பாவம், அபாலை நங்கைமகள் சந்திரசேனாவுக்கு ஏதாயினும் ஆபத்து தேர்ந்திருக்குமோ? அல்லது சாதுரியத்தில் தேர்ந்த தீர நங்கை சந்திரசேனாவின் சூழ்ச்சியில் சிக்கி வீரன் வல்லபேந்திரன் ஏதாவது ஆபத்தைச் சந்தித்திருப்பானோ— அக்கனா ஒருவரோடு நல்லி போரிட்டு, இருவருமே!—

ஆனால், என்ன ஆச்சரியம்—! நாம் சந்தேகப்பட்டவாறு எதுவுமே நிகழவில்லை.

ஏன், இருவரும் அந்தக் காட்டிலேயே இன்னும் தக் வேளைக்காரப் படைவீரன் அப்போது வேறு தச்சமியாக அந்த பெளத்த மடத்தில் ஓர் அறையில் சமனீத்துக் கொண்டிருக்கிறான்! சந்திரசேனாவோ, வேறோர் ஆதரவில் உள்ளதைக் கூர்மையப்படுத்துவது போல் தன் விடுவகத்து மைதீட்டிக் கொள்வதும், போதைபூட்டும் தன் சேநிப்பான செவ்விள நீர் இளமை அங்கங்களைத் தழுவிய மரக்கீச்சம் பயனா அசைவால் நளர்ந்திருந்ததால் அதைச் சரிசெய்து அணித்து கொள்வதும், வரியோட்டமாய்ப் பகம் சேரமம் பரவிய தன்பனிமைச் சுக அடி வயிற்றையும், லாளிப்பான பின்பழகு செளந்தரியங்களையும் அணைத்திருந்த மென்முகில் மேகலையின் சுருக்கங்களைக் காத்தன் வீரர்களால் இவ்வாறே தேர்ப்படுத்தவதுமாக அழகு நுகர்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தான். அவள் முகத்திலோ, தன் கந்தா மேனிக்கு இன்னும் எப்படிச் சோபைபூட்டுவது என்று கவலைப்படுவதைத் தவிர வேறு கவலை எதுவும் தென்படவில்லை.

சில நாழிகைப் பொழுதுக்குள் இருவருக்குமிடையே நிகழ்ந்தது என்ன? இந்த ஆசாவு சிசையன்பனை நகை ஏற்பட்டது எவ்வாறு?

—இந்த விவரப்புத்தியை மாற்றத்துத் விளக்கம் தேட முனைகிறோம்—

நாம் தேடும் விளக்கத்தையே இன்னொருவரும் அங்கே தேடித் கொண்டிருக்கிறார்—

அவர்தான் புத்தபிஷு!

சத்திரசேனாவும் - வல்லபேந்திரனும் பொத்த மடத்தில் வாசத்புரத்தில் புரையிலிருந்து இறங்கியதமே, புத்தபிஷுவின் புருவங்கள் வில்லாய் ஏறி விளாந் தொடுத்து நின்றன.

“கவாமி, இந்த வீரர் இன்று நம் அரிசி, தங்குவதற்கு இடமருள வேண்டும்!” என்றான் சத்திரசேனா பணிவு தோன்ற.

பிஷுவ மறுப்புவிமாரி போனில்கல. தன் கரங்களால் அனுமதி அளிப்பதற்கான சயிக்கு காட்டினார். ஆனாலும், அவர் கண்கள் மூடிரும் கேள்விகளைச் சுமந்து நின்றன.

சத்திரசேனா வல்லபேந்திரனை அந்த அறையினுள் அழைத்துச் சென்றான். அங்கே வல்லபேந்திரன் ஓய்வு பெறுவதற்காக படுக்கை அமைத்துத் தந்தான்.

அதன்மீது மூன் மணி உபத்தியிருந்து தன் கரீகம் தோக்கால் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார் புத்தபிஷுவ. அப்போது அவர் பார்வையிலிருந்த கேள்விக் குறிகள் இன்னும் அதிகமாகின.

அவன் படுக்கையில் அமர்ந்ததும், தன் பணிவிடை புத்தியான நிறைவு முகத்தில் துணங்க அந்த அறையை விட்டு, வெளியேறி நடந்து, சிறிது தொலைவில் உள்ள தன் அறையை தோக்கிச் செல்லத் திரும்பினான்.

அப்போது, புத்தபிஷுவின் நிழல் அவனை மறித்தது.

நிரிர்ந்து பார்த்தான்.

கேள்விக் கண்கள் கண்ணோக்கில் தீட்சண்யமாக யின்ன எதிர் நின்றார் பிஷுவ....

“கவாமி, நான் சற்று ஓய்வுபெற விரும்புகிறேன், சொன்னுமா?!” — சத்திரசேனா பார்த்து நிறைந்த தலவலுடன் கேட்டான்.

“நான் எப்போது ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டேன் — கறுந் தெரிவித்துச் சென்றாக் தக்கது” என்றார் பிஷுவ அமைதி வாக.

“தீக்கை ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டா?”

“ஆம்; உன்னுடைய வீழ்ச்சிகள்க்கொன்றம் துணை தின்று கொண்டிருக்கும் அவைம் பணிவிலிருந்து ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்!” பிஷுவ அமைதியாகக் கூறினாலும், குரலில் கூர்மூன் இருந்தது.

என் வீழ்ச்சிவா? என்ன சொல்கிறீர்கள் அங்கனே?!”

“ஆம்! புன்கேட்டையாட என்னுடைய துணையை தாடினாய் ஒரு நிபந்தனையுடன் ஒப்புக்கொண்டீர்கள். இவ்வாறுடன் நீ தோன்றியபொது, உன் குறி புன்கேட்டையில் தான் என்று நினைத்தேன்... ஆனால் தீயே இப்போது எழுது வேட்டையில் கருங்கருக்கிறாய்...! சொன்னால் படை மத்தையில் இருக்கும் ‘வட்டோப எட்டம்’ சுமாய்யம் படை எழுதுகளின் ஒன்றைப் பிடித்து வந்து, தாலோபாரம் செய்கிறாய்... இதைவிட உன் வீழ்ச்சிக்கு வேறு சான்று என்ன வேண்டும்?!” என்றார் பிஷுவ மூகம் காத்த சலிக்க.

“அங்கனே, பதட்டப் படுகிறீர்கள்! என் எண்ணத்தைத் தாங்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை.”

“என்ன...?”

“இந்த அற்ப மெய்க்காப்பாளனை ஏன் விட்டுத்தான் அந்த வீரராலேந்திரன் என்னை அவமதித்துச் சிறுமைப் படுத்தினான் இந்த மெய்க்காப்பாளன் ஒக்கமே இளவரசனை

அவனாகப்படுத்தப் போகிறேன்” என்றான் சந்திரசேனாவேத்துடன்.

“எப்படி?”

“இவனுடைய தகையைக் கொண்டு, கையில் எந்தச் சென்று விராஜேந்திரனைச் சந்திப்பதன் மூலம்! எந்த அம்பை என்மீது எறிந்தாலோ, அந்த அம்பை முறித்து அவன் மூன்றே எறிவதை விட அந்த இளவரசனுக்கு வேறு என்ன அவமதிப்பு வேண்டும்? ‘தன் காவலாளியை என்னதும் பயி கொடுத்துவிட்டு, ஒரு கோமையைப் போல் தடுக்கொண்டான் அந்த இளவரசன்’ என்ற பழியை அவன் சுமந்து அவமானத்தால் தலையிறக்கம் கொள்ள வேண்டும்!” — சந்திரசேனாவின் சொற்கள் காட்டாற்று வெள்ள வேகத்தில் கொட்டின.

புத்தயோக* நகைத்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?”

“பஸியாகப் போகிறவனுக்குத்தான் பஞ்சணை மரியாதைகள் நடத்தறோ?”

“பஸியாகும் ஜீவன்களுக்குப் பூஜை மரியாதைகள் செய்வதுமுண்டு!”

“தடுக்காட்டிலேயே நீ இவனைக் கொன்றிருக்கிறாயே!”

சந்திரசேனா ஆங்கம் குறுங்கப் பொய்கிச் சிரித்தவாறு, “அதுகூட, இத்தக் கேள்வி உங்கள் குறவிக் கோலக் கோளாறு!” என்றான்.

“ஏன்?”

“ஆம்; பெண்ணின் சாகச இயக்கைப் புரிந்து கொள்ளாத கோளாறுதான்! ஒரு ஆண், பெண் மீது நாக்குதல் திஷ்டுவதற்கும்; பெண் ஆண்மீது நாக்குதல் திஷ்டுவதற்கும்.

தற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. ஆண் ஒரு பெண்ணை எந்த இடத்திலும் பகிரங்கமாக வெற்றி கொள்ள முனைவான். ஆனால் பெண்ணோ, தன்னுடைய ஒய்வொரு நடவடிக்கையிலும் அந்தரங்கத்தைப் பேணுவாள். காதலிப்பதானாலும் சரி, களப்பலி கொள்வதானாலும் சரி, தன் அழகுக்கு அவனுடைய வீரம்தான் முக்கியம். வெற்றி-தோல்வி முக்கியமில்ல அதுதான். தான் சிறுமைப்பட்டதும் சொக்கிப் பொழுத்த மடமடப்புடன் தன் பணகையை வெளிப்படுத்திப் பேசுகிறாள். ஆனால் பெண்ணோ, பெண்களாக இருந்து, வேலை எடுத்தும் பழி தீர்த்துக் கொள்ளாள். அந்த காட்டில் அவளை நான் எறிந்தால் சகல ஆயத்தம் களபன் என்னைக் கட்டித் கொள்வான் வென்பது களபமல்ல — அதற்காக நான் அவனிடம் சாகசமாக உறுதியாக இங்கே அழைத்து வந்து அந்த அழைப்பைப் படுக்கச் செய்திருக்கிறேன் — இனி துக்கம் கலைந்து அவன் வெளியேற மாட்டான். துண்டுபட்ட அவன் தலைதான் அந்த அழைப்பை விடுத்து வெளியேறும்!” என்றான் சந்திரசேனா மடமடப்புடன்.

புத்தயோக* மறுமொழி கூறவில்லை.

“அப்பாடா! நங்கள் சந்தேகம் தீர்த்து விட்டதா? நான் இவியாவது ஒய்வொடுக்கச் செல்வனா?” என சந்திரசேனா ஸ்ரீலாகைத் தகையைச் சாய்த்துக் கேட்டான்.

கேள்* புன்னைகத்தான். மருகணம், சந்திரசேனா ஆய்விடுத்து ஆகன்று, நான் தங்குமிடத்திலுக் கொள்ளான்.

ஆகன் அங்கு சென்று ஒப்படி கொள்ளவில்லை. தன் ஆடைகளைத் திருத்தும் அவன்காரப் பணியில் கடுப்பட்டதற்காக.

அதைவும் கேள்* கவனித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

சீமார் கால் நாழிகைப் பொழுதுவரை வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்த சிஷ்யன் திடீரென்று ஒரு முடிவுக்கு எழுந்தார். அவர் முகத்தில் அபூர்வப் பரபரப்புத் தோன்றியது.

அந்த மடத்தில் ஓர் ஒதுக்கிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த கத்தியை எடுத்த அனாதை தன் கையில் ஏந்தி நோக்கினார். தீப ஒளிபட்டு அது 'பளபள' வென்று மின்னியது.

பின்னர், அதைத் தன் கையுள் அடக்கி மறைத்தவாறே மெல்ல அடிமேல் அடி வைத்தவாறு வல்லபேந்திரன் தங்கியிருந்த அறையை நோக்கிச் சென்றார்.

அந்த அறையை சந்திரசேனா வெளித்தாழிட்டு முடியிருந்தார்.

மெல்ல அந்தத் தாழிப்பாளை அகற்றிக் கதவை ஓசைப்படாமல் திறந்தார்.

சாளரம் வழியே குளுமையாய்ப் பாய்ந்த பௌர்ணமி நிலவொளியில் வல்கபேந்திரன் அமைதியாகக் கண்ணாடித் தூங்குவது தெரிந்தது.

அவமின்றி நடந்தவாறு வல்லபேந்திரனின் படுக்கையைத் தெருவிக்கார் சிஷ்யன். அக்கம்பக்கம் ஒருமுறை நோக்கிக் கொண்டார்.

உட்படர்ந்து ஓர் உறுதியான முடிவுக்கு வந்தவராக, தன் கைக்குள் மறைவாக வைத்திருந்த கத்தியை வெளியே எடுத்தார். திடீரெனியேனும், அதன் திடீர்சாய்க் கூர்மை பளபளத்தது.

மருகணம் வல்லபேந்திரனின் மார்பைக் குறிப்பித்துக் குத்துவதற்காகக் கத்தியை உக்கிராயோத்தூடன் ஒங்கினார்.

இன்னும் ஒருகணம்தான்... அக்கந்தி சீற்றத்துடன் வல்லபேந்திரனின் மார்பில் இறங்கியிருக்கும்!

அந்தநேரம், கொலை நோக்கு கொண்ட சிஷ்யன் ஏதோ மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்து வந்த சந்திரசேனாவின் வளைக்கரங்களை வலுவாகப் பிடித்தத் தடுத்த திறக்க விட்டான்.

ஒரு கணம் பொழுதுக்குள் முகமெக்காய் விபத்தப் பீதிக்குள்ளாகிப் பட்டத்துக் கொண்டிருந்த சந்திரசேனா, துரனை அடக்கி, மயுறமான சமீகனொழுடன் சிஷ்யனின் கரங்களைப் பற்றி இழுத்து அழைத்தபொழுது அந்த அறையைவிட்டு வேகமாக வெளியேறினார்.

அச்சமயம் மூடிய தூர் கண்களை மறைவாகத் திறந்து அளர்வுக் கிரகமும் செல்வநாய் மரத்த கவிமேதிலும் முகத்தில் ஒரு புன்னகை தோன்றியது.

சிஷ்யன் அதைக்குள் நுழைத்தபோதிலுந்து விறிப்புடன் உன்னிப்பாக அதைத் தனதும் கவனித்தபொழுது அங்கே, எந்தக் கனனாகத் தன் உணர்வான உணர்வு விருந்து எடுத்துச் செல்லிவந்ததென லாசியிடு தயாராக வைத்திருந்த வந்தவன்—அந்தநேரம் அவரின் இல்லாமல் போய்விட்ட, கையை வாலிவிடுத்த விடுவித்தக் கொண்டு, தன் மூக்கில் தோன்றிய புன்னகையை மீள மாக்கியவாறு அமைதியடன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்த உட்கார்த்தான்.

அதே சமயம் சந்திரசேனாவின் கைக்குள் ஓர் ஆணை நுழைவனப்ப சித் சூழ்ந்து விசயம்—

தன் கைக்குள் புத்தகொருமை நுழைந்தவந்த சந்திரசேனா ஆடுவெச்சிதல் உயிர், "அடிக்கே, கவின வாய்க் செடியாத் துணித்திக்—7 ஒரு விஷயத்துள் பல் விசிபத்ததல் சிதைத்துத் திவ்யாபிமானங்கயிற்றுத்தி கே!" என்று பதட்டத்துடன் கத்தினான்.

அடுத்த கணம், கோடை இடி முழக்கம்போல், கை
கொட்டிச் சிரித்தார் பிஷு.

அவருடைய சிரிப்பைக் கண்டு அதிர்ச்சியுற்று நின்றாள்
சந்திரசேனா.

“சந்திரசேனா, ஒரு பெண்ணின் சாகசத்தை ஆணைப்
புரிந்துகொள்ள முடியாது என்று பெருமை ஏற்பிக்கொண்
டாயே! ஓ! ஆணின் சாதரியத் தந்திரத்தையும் பெண்ணைப்
புரிந்துகொள்ள முடியாது என்பதைத் தெரிந்து கொள்...!
சந்திரமுகம்! நீ என்னிடம் ஆடிய போலி நாடகத்தை
ஆய்ந்துபடுத்தி உண்மையை அறியவே நான் கத்தியை
எத்தி அந்த வீரனை கொல்லப்போவதுபோல் பாவனை
செய்து நடத்தினேன்! என் திட்டம் வெற்றி பெற்றது நீ
தொற்றுவிட்டாய்! என் மனத்தில் துரோகம் இல்லை—
அதனால், இந்தப் புனித ஓறவு உடையில் இருந்துகொண்டு
கத்தியை எதிர்ப்பான் குற்றத்தைப் போதிக்கான் புத்தர்
மன்னிப்பார்...” என்றவாறு தன் கைவிரிந்த கத்தியை
விசிபெறித்தார் பிஷு.

திக்ரிமையுடன் முகம் சுருங்க நின்றாள் சந்திரசேனா.

26. தூடி நிவேதனம்!

இப்படியே என்னும் இஷ்ட்சியமாக புத்தபிஷுவே
தன்னை நித்திக்கும் சூழ்நிலை உருவாகும் என்று சந்திரசேனா
எதிர்பாராத சந்திரசேனா சில கணக்கில் திடுக்கிட்டுப்
போனாள்.

“தன் தன்புகளை இழந்துகொண்டிருக்கிறோமோ?!”
என்ற அச்சம் வாயடைத் துளிர் போல் இலேசாக தொஞ்சத்திச்
சுடுகுவிப்பது.

எனினும், தன் இடறல்களைச் சாதரியமாக மறைப்ப
பதற்குத் தெரிந்து கொண்டிருந்த அந்த முதல்கை, தன்
சாகசத் தொடரின் அடுத்த அத்தியாயத்துக்கு ஒரு
முன்னுரை போல் இதழேரத்தில் ஒரு மென்மைகளைப்
படறவிட்டவாறே “அடிகளே, நாங்கல் ஏற்றிக்குத்து புனித
புத்தபிஷுவாத் திருக்கோலத்துக்குப் பொருந்தாதது தங்கள்
சற்றுமுன்னர் ஏற்றிய கத்தி மாத்திரமல்ல; இந்தப் பெருஞ்
சிரிப்பும் தான் ஏன், இத்தக்கோலத்துக்கு நிகராத கொடிச்
சிரிப்பு?” என்று கேட்டாள்.

“சந்திரசேனா, தெய்வமின்றி ஒரு சிவப்பைக் கவி
விட்டு, சின் அதைக் காப்பாற்ற முடியாமல் உணர்ச்சியைப்
பட்டுத் தடுமாறிய உன் மன விடுச்சியைவிட நகர்ப்புத்தரீய
விசித்திரம் என்ன?”—பிஷு தலையிடுக்கிடையே
கேட்டார்.

“உணர்ச்சிவசப்பட்டுத் தடுமாறினோரா...? அதைச்
சொல்கிறீர்கள்?”

“முதலில் அந்த மெய்க்காவல் வீரனின் சீர்தைத்
துண்டித்து உன்னை ஏமாற்றிய இளவரசனைப் பதி
வாங்கப் போவதாகச் சொன்னாய்— ஆனால், அவனைக்
கொலை செய்வது உன் தோக்கமல்ல; அவனை வேறு
ஏதோ திட்டத்துடன் அழைத்து வந்திருக்கிறாய் என்று
நான் சந்தேகித்தேன். அதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்வதற்
காகவே உன் பார்வையில் படுப்படி நான் கத்தியோடு
அவன் அறைக்குள் நுழைத்து அவனைக் குத்தியேன் என்று
போல் பாவனை செய்தேன்— அதற்குச் சிபத்திப் போல்
தடுத்து உன் கயருப்பதை வெளிப்படுத்தியிட்டாய்— இது
தடுமாற்றம் இல்லையா?” என்று மீண்டும் என்னைச்
சிரிப்புடன் கேட்டார் புத்தபிஷு.

ஆனால், அடுத்த வினாடி, சின்னஞ்சிறு நெருப்புத் துளி
விசிறுந்து வெடிமருத்து பற்றிப் பேரோசையுடன் வெடிப்பது

போல, கெடாஸின் சிறு ஏனையச் சிரிப்பின் தொடர்பாதிப் பாகச் சத்திரசேனாவிடம் அட்டகாச ஒலியுடன் சிரிப்போல எழுந்தது. வானவழிகள நலுங்க வானவாய் பூரித்துச் செழித்துத் திரண்ட வசிகா இளமைப்படை. அங்கங்கள் அலசாய், அலகியலுக்கொத்து மலர்ந்தாடுவதுபோல் வாய் மூத்தம் மிடுவ கெக்கெலிக் கொட்டிச் சிரித்தால் சத்திரசேனா.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்...?”

“இவ்வளவு நாட்கள் இறையனா வெறும் கற்பனைக் கவிதையில் லாஞ்சலாகிக்கொண்டு என்னமாய் ஆர்ப்பரித்திருக்கிறீர்கள் என்று நினைத்தேன். அடக்கமுடியாமல் சிவியுறந்துவிட்டது. அதுகளே, நான் நங்குளாத் தடுத்த தந்தை காரணம், அந்த வீரன் வலிப்பேந்திரனின் உயிரைக் காப்பதற்காக அல்ல...” என்றான் சத்திரசேனா நகை வினாடு.

“பின்னர் எதற்காக...?”

நாங்கள் அணிந்திருப்பது ‘போலிலோடம்’ என்பது இந்த சோழ நாட்டின் காவல் வீரருக்குத் தெரிந்துவிட வேண்டாமே என்ற பதவியுத்தரம்...”

“ஓ, என்ன சாமர்த்தியமாகப் பிச்சைத் திரிக்கிறாய்...! உன்னையிடே அந்த வலிப்பேந்திரனை நான் கொல்வதில் உனக்கு ஆட்சேபமில்லையா...?”—மடக்கிக் கேட்டார் பிச்சா.

“நிச்சயம். அவனைத் தாங்கள் கொல்வதில் எனக்குத் தனிமையுடைய ஆட்சேபம் இல்லை. ஆனால், ஒன்றைக் கொடுத்த நிச்சயம் ஒடியும் என்ற நாங்கள் நம்புவதில் நாம் எனக்கு ஆட்சேபமென உண்டு...” என்று இவற்றி சிரிப்புடன் சொந்தனை நயனாகப் பாய்ச்சியால் சத்திரசேனா.

“என்ன சொல்வோம்...?”

“அதுகளே, அந்த வீரனை மிகச் சாதாரணமாக மதிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். மாத்திரம் வலிமையுடன் பூரித்து கொல்லுதான் முறையையான சாமர்த்தியம், துக்கமடல் குத்திக் கொல்லப்படும் அளவு ஒரு முக்கிய பொருள்பெற்ற வீரன் அசிரந்ததயாக இருப்பான் என்று நாங்கள் நினைக்கிறோம். அதுதான் வேடிக்கை...! நீங்கள் அவனைக் கொல்ல நயனம் போதே அவன் விழித்திருந்ததன்றி, அவன் காய்கள் எச்சரிக்கையாக அவனுடைய உடைமையில் இருந்ததன்றி நான் கவனித்தேன்...”

“சத்திரசேனா, நீ என் வீரத்தை அவமதிக்கிறாய்...”—கெடாசு சினத்தார்.

“அதுகளே, இந்தக் காலத்தில்தான் நாங்கள் ‘அதிகதைப் பூரிப்ப் பேசினால் அழகாக இருக்கும். வீரத்தைப் பற்றித் தோன்றாதிருக்கிறீர்களே...!’ என்றான் சத்திரசேனா, பொங்கிய சிரிப்பை அடக்கியவரே.

“சத்திரசேனா, நான் இந்தக் கோலத்தை புத்தே உடைக்காததால்! இப்போது இந்தப் புனித ஆடையே எனக்குச் சிறையாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு விளையுமும், இந்த உடைமீதுள்ள வீடுமடத் குடிக்கிறேன் அடக்கப் பட்டிருக்கும் என் வீரம் அதனை அழித்துமுன் நான் ஒரு தலையாக வெண்டுன். இதோ, இப்போதே இந்த ஆடைமையி” என்றவாறு நன் காலி உடைகளைக் களையத் தொடங்கினார் புத்தபிச்சா.

“இவையுமே...! என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தீர்கள்! நங்கள் பரந்த உளினதும், அதன் காரணமாகத் நாங்கள் கொண்ட எட்சியமும், ஒரு புனித சத்திரத்தில் எவ்வளவு செய்யு கொண்ட ஒப்பந்தமும் என்னவாயிற்று...? ஒரே உறையில் இரண்டு வான்கள் இருக்கமுடியுமா...? வீரத்திலே மிகவும் உன்னதமான வீரம் அறம் நான்...இந்த நாட்டை

அந்த அறத்தால் ஆளப் போகிறவர் தாய்கள்...கண்ணோர் ஆவோத்தலுக்குப் பரிவாகி அந்த எட்சியத்ததைத் தவற்த்து விட்டார்கள்!" என்று, பிஷுவின் கரத்தைப் பற்றித் தடுத்த தாய் சத்திரசேனா.

அவளுடைய கரமும், மோக மணம் கரக்கும் அந்த இளம் மெனியின் செருக்க ஸ்பரிசுமும் பட்டதும் மூகம் விவர்க்க ஒரு கணம் நிலை தடுமாறி தின்றார் பிஷுவா. அந்தத் தடுமாற்றம் சில விநாடிகள் தாம். மெல்ல மெல்ல ஓர் அறுதல் புயல் ஆடிமணத்தள்கிறுந்து ஊற்றெடுத்து அவர் மூகமெல்லாம் கருணை மயமாக்கிப் பாவ, "சத்திரசேனா, என் கை...கையை விடு...ஒரு துறவியை நீ திண்டக் கூடாது" என்றார்!

கண்களில் ஆளத்தக் கண்ணீர் மின்ன, பிஷுவின் கரக்களிலின்றும் தன் கரங்களை விடுத்த, அவளுடைய எதற்குணைத் தொட்டு வணங்கினார் சத்திரசேனா.

அக்கணம் அந்தக் காரிருள் அமைதியைக் கலைத்துக் கொண்ட பெரும் ஆரவார ஓசையுடன் இளைத்து ஒலிக்குக் குதிரைகளின் குரம்பு சத்தம் வாசற்புறத்தில் கேட்டது.

பிஷுவும், சத்திரசேனாவும் திகைப்புடன் வாசற்புறத் துக்கு வந்தனர்.

அங்கே, திருதிரு வென்று கொழுந்து விட்டுடரியும் தீப் பந்தங்களான எத்தியவாறு நான்கு பாண்டிய வீரர்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

ஆதிதிரிபான அவர்களுடைய கரிய உருவங்களில் தீப் எந்த ஒளி பட்டுத் தகதகத்துக் கொண்டிருந்தது. செத்தழகி களாகியினிய கண்களில் கோரக் கொலைவேறி கணன்று கொண்டிருந்தது.

"சத்திரசேனா, எங்களுடன் புறப்படு!" என்று கத்தித் தான் அவர்களுள் ஒருவர்.

"மோகன் காளிமாண்டி அழகுக்கிறார்!"

"மோகனியே அழகுக்கிறார்..."

என்றார்.

"காளியின் சத்திரியில் விளக்கம் திட்டத்தில்!"

சத்திரசேனாவின் விழ்புருவங்களில் விளக்கத்தி் தெளிந்தது.

"தீங்கள் புறப்படுங்கள், தாம் தனியாக வருகிறோம்!" என்றான்.

"எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் எங்கிட்டிருந்து தனித்தே திற்பாய்—இப்போதாவது ஒருமுறை எங்களுடன் வந்துவிடு அப்புறம் உனக்கு அந்த வாட்டிய திட்டக்குமோ, என்னவோ!" என்றான் ஒருவன் கேசியம் தகதகத்தான்.

அதற்குள் இவ்வொரு வீரன் குதிரையிலிருந்து கீழே குதித்து, "எம். புறப்படுகிறாய், என்னை துக்கிச் செல்லவா?" என்று சத்திரசேனாவை செலுத்தினான்.

அமைதிப்பட்டிருந்த புத்த பிஷுவின் புயல் கருகண்டு அக்கணம் குடேறிச் சுடர்விட்டது. அக்குதிக்கும் அவர் பார்வை சுழன்று எதையோ தேடியது. எத்தனையோ வானையோ அகளுடைய பார்வை தேடுவதைத் சட்டென்று புரித்துக்கொண்ட சத்திரசேனா, "அடியேனே, மறக்கவேண்டாம்—இனி நங்கள் கரக்களில்!" என்று குதிப்பாக்களி அவனைக் கட்டுப்படுத்தியவனாய், தன்னை நெருக்கிய மூட்டு வீரனை நோக்கி, "வீரே, நென்மன்க வீரத்தை ஒரு பெண்ணைத் துக்கிச் செல்லதன் மூலம் தீருகின்ற தேவைகளின் தானே வருகிறேன்!" என்றனது ஓர் துள்ளதில் குதிரையிலேறினான். அடுத்தகணம் அந்தவன் குதிரைகளில் பாய்ந்தோடி இருவின் மறைந்தன.

‘சந்திரசேனா, என்னைச் செயலற்றவனாகக்கிடையே!’ என்று மனத்துள் பதைத்த புத்தபிஷா, திடீரென்று நினைவு வந்தவராக வல்லபேந்திரன் இருந்த அறைக்கு ன்ரைத்தார்.

அங்கே, வல்லபேந்திரன் இல்லை!

அந்த அமாலுஷ்யமான காட்டின் நடுவில் தன்னத் தனியாக கோர இருக்கை கொண்டிருந்த காளிகோயிலின் முன்புறம்—ருத்ர பூமியின் பீதிகரமான ஆர்ப்பாட்டம் போல் பெருங்கூச்சல் குரலால் நிரம்பியிருந்தது.

பாண்டிய வீரர்களின் வெறிக்கூச்சலும் ஆவேசச் சிரிப்பும் கணத்துக்கும் கணம் எக்கரளப் பெருக்காய் எழுந்து கொண்டிருந்தன.

“அவளுடைய கையையும் காலையும் சுட்டிப் பளி பீடத்தில் போடுங்கள்!” என்று சந்திரசேனானைச் சுட்டிக் காட்டிக் கூச்சமிட்டான் ஒருவன்.

இரண்டு வீரர்கள் அவளுடைய மென்கரங்களை முரட்டுச் துண்டாகப் பறித்தனர்.

“பலிட்டத்தினை—என்?”

—சந்திரசேனா பட்டைத் துடன் கேட்டான். அவர்கள் பிடிவிட்டுத் தீயிர முயன்றனர்.

“பூரியவிலையை? நீ காளிமாதேவிக்குச் செய்திருக்கும் மகத்தான சேவைகளுக்காகத்தான்! இதுவரை நீ செய்திருக்கும் அற்புதமான சேவைகள் ஒன்றா, இரண்டா? காளியின் சந்த நாகத்தைத் தீர்ப்பதற்கென்று நான்கு கைப்பற்ற விரும்பிய இளவரசன் வீரரஜேந்திரனை நீயே

பிடித்து வருவதாக எங்களிடம் குறுகாற்றுவிட்டுச் சொல்லாயே, அதை எவ்வளவு அழகாக நினைவேற்றினாய்! நினைவில்லையா...? அவனை மயக்கச் செய்த இடத்தில் தீயே அவைட்டி மயக்கி, கையிற் கிடைத்தவனையும் தப்பி ஓடச் செய்திருக்கிறாய்...”

—சத்தப்பசி கொண்ட காட்டேரிதின் மருகாவேசத்துக்கு ஆளானவனைப்போல் அந்தப் பாண்டிய வீரன் விகாரச் சிரிப்புடன் கத்தினான்.

அந்த அத்திப் பிழிபூக்கும் நுழைதல்—அசாத்திய நெஞ் சுரத்துடன் விழுகளில் கொத்தழல் தீட்சண்யமாய்ப் பளபளக்க “ஏன் பேய்க் கூச்சல் போடுகிறாய்? இளவரசன் வீர ரஜேந்திரனை இங்கு அழைத்து வந்தேனே ஓடிய அவரை அடைத்து கைத்த நாள் காவலிருக்கவில்லை. நீங்கள் தான் அந்த இரஞ் சித்தந்தைத் துணைக்குள் அடைத்து உங்கள் வீரதீரத்தைக் காட்ட முயன்று அகலாண்டுகள்! மிண்டும் அவர் போனத்த மடத்துக்கு வந்தார் என்றால் அதற்குக் காரணம் என் விடாறுபத்தியே நன்றி, உங்கள் வாய்மீச்ச வீரமல்ல. பாண்டிய நாட்டிலிருத்தல் எழு நாட்டிலிருத்தல் நாட்டிலிருத்தல் போல் வந்து பதுங்கி வரவும் நாளைத் துரடர்களுக்கும், அகர்களுடைய நாளினைட்ட நய வஞ்சக நட்பை நம்பியிருக்கும் ஒரு நங்கையும் பெரிதாகக் கூடி—நாலு நாழிகைப் பொழுதுக்குள் மழைதீர்த்துக் கொள்கிற அளவு அந்தப்புரம் ஒன்றும் வீரத்திற் குன்றிய வரவில்லை...”

“பூரிபாடம்... சித்தமாய்... புத்தி பேதலித்துப் பகைவனைத் துதிக்கும் அவளுடைய நாளைத் துண்டியுங்கள்!”—ஒருவன் கத்தினான்.

“மோக மயக்கத்தில் இளவரசனிடம் சரணடைந்தாய்! சிறிதீன்ப வணவிலி சிக்காமல் அவன் மாதங்கியோடு ஓடி

விட்டான். கடைசியில் கையில் கிடைத்த வேளைக்காரப் படைவீரன் வல்லபேந்திரனிடம் சரணாகினான். அவனைக் கொலை வந்த போலித் துறவியையும் தடுத்து நாடகவாடினான். நிறுவாய்த் தொடர்ந்து உன்னைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கும் எங்களை இனியும் ஏமாற்ற முடியாது... ”

“ஒரு சுழத்தக்காரியின் இன்பத் திருவிளையாடல் கருகிற அடிமைக் காவலாகப் பதாமை ஏந்தித் தீரிய நாய்கள் நன்றும் இனித்தவாயர்கள் அல்ல...”

“கையையும் காலையும் கட்டி அவனைக்காணிதேவியின் கிட்டத்தில் போடுங்கள். நானில் ரத்த தாகத்திற்கு முதல் பகிவாக இவனைக் கடி கொடுப்பேன். நம்மைப் பிணைத்திருந்த தரோக விலக்கு இவனோடு ஒளியட்டும்!” என்றான் முதலாமான்.

மறுகணம் அவர்களுடைய கொக்கரிப்பை அடக்குவது போல் அஸ்திமயமாக நகைத்த சந்திரசேனா, “ஆகா, இதல்லவோ பரணி பாடவேண்டிய பாண்டிய நாட்டு வீரம்! பைகவனைத்தான் வென்று பலிகொடுக்க முடியவில்லை; பக்கத்திலிருக்கும் ஒரு பாவையைப் பளி கொடுத்தாவது தன் வீரப்பிரதாபத்தை நிலைநாட்டலாம் என்று துடிக்கும் ரத்தத் திளைக்கினி! உங்கள் புகழ் வாழி! உங்கள் தன்னேரில்லா வீரக் சாதனைக்குத் தடைபாக நின்று உங்கள் அற்ப மயிற்ச்சிவையும் நாடி அழிந்துவிட விரும்பவில்லை. இதோ என் ஆய்கள்!” என்று தன் செங்கமல நிறத்து திரண்ட கரம் களை நீட்டினான்.

அடுத்தகணம் தனியை நோக்கி வெளக்கார்கள் பறந்து பாய்ந்து போய் அவர்கள் சந்திரசேனா பெரிச் பாய்ந்து அவன் கரங்களைக் கவீற்றால் பிணைக்கத் தொடங்கினர்.

தேவியின் வாற்புறத்தில் இந்தக் கணேசரம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது வெளியே வந்து, அந்த மூக்காவேச

நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்ள முடியாமல், தேவியின் உள்ளே குகை வாயிலை விட்டு அகலாமல் அசாத்திய கவராகியத் துடன் அக்கேயே நின்று கொண்டிருந்தான், காவல்களான ஒற்றைச் செங்கண்ணன்.

அவன் மனத்துள் ஒரு பெரும் போராட்டம் எழுந்த அவனைச் செயலற்றவனாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

காளிமாகண்டனாப் பற்றி எழுந்த சந்தேகம்தான் அது...

தன் மனத்துள் கவராகியத்தின்பாலும், தன் கபாலிக மதக் கோட்டாட்டின்பாலும் தீவிர பற்றுக்கொண்ட ஒரு மூட்டு வைராகியவராகி அவன்! எத்தத் தனிமனிதப் பேரிலும் அவனுக்கு அளவற்ற கடுமையு கிடையாது. அப்படிப் பட்டவன், காளிமாகண்டனிடம் சில நாட்களுக்கு நம்மளவே அறிமுகமாகி அவருடைய அந்நத்த சீடனாகப் பண்புரிந்து வருகிறான். தன் மனத்தினுள் சில கவராகியங்களை அவரோடு இணைத்து பண்பாற்றுவதன் மூலம் தினைக்கத்த லாம் என்று அவனுக்கு ஏற்பட்ட தம்பிக்கையின் காரண மாகிலே அவன் காளிமாகண்டனீது அளவற்ற பத்தி கொண் டிருந்தான்.

காளிமாகண்டனின் கட்டளைக்காண்ப பரி நாகங்களையும் துறந்து, எத்தத் தீவிரமான செயலையும் துணிச்சலாகச் செய்யும் அழுத்தமான தெற்குரமுள்ள ஒற்றைச் செங் கண்ணன், அவருடைய அந்தரங்க பொதாசனையில் அவருக்குப்பகிலாக அவருடைய ‘நாடி’ மாத்திரம் தனிவாகக் கிடந்ததைத் கண்டதம் பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானான்.

நாடி தனியாக இருப்பதானால் காளிமாகண்டன் ஒரு வேஷக்காரியா? அவரீது தான் கொண்டிருந்த கவராகிய மான பத்தியே கேடற்றுச் சால்வது போலிருந்தது.

இந்த உண்மையைக் கண்டுவிட்டவால் நதிரிட்டுத் த விட்டு நகருவதில்கை என்று உறுதிபுண்டு அக்கேயே நின்று கொண்டிருந்தான்.

என்று சொந்திருந்தாலும் அந்தப் போலி வேஷதாசி நாடியை அணிந்து கொள்வதற்கு இங்கே வந்துநானே ஆக வேண்டும்.

இந்தத் திடமான உறுதியுடன் அங்கேயே நின்றுகொண்டிருந்தான் அவன். வெளியே கோயில் வாசலில் சந்திரசேனாவைப் பணி கொடுக்க நிகழும் கோர ஆர்ப்பாட்டங்களில் கலந்து கொள்வதோ தடுக்கலோ எவ்வித ஸூயஸ்ரிதும் மேற்கொள்ளாது அதைவிட காளிமாகண்டரின் உண்மைச் சொரூபத்தைக் கண்டுபிடிப்பதே முக்கியமானது என்று கருதும் உக்கிர உறுதியுடன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அந்த அமானுஷ்ய வனாத்திரத்தில் எழுந்த வெதிக் கூச்சம் வெளிவாசலில் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

அப்போது, திகிலென்று துகையின் உட்புறச் சுரங்க வாயில் திறந்தது. காளிமாகண்டர் வரும் வழி ஒற்றைக் கண்ணன் ஆய்வு பொறி கடக்கிட கவனித்தான்.

வாயிலில் காளிமாகண்டர் தோன்றினார்....அவர் முகத்தில் தாடி இருந்தது!

அப்படியானால் அதைவிடிருக்கும் தாடி...?

ஒற்றைச் செங்கண்ணனுக்குப் பிரசிப்பாக இருந்தது. இங்கே செயற்கைத் தாடி இருக்கும்போது காளிமாகண்டர் தாடியோடு வசூலார் என்று அவன் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அத்தாடியையும், காளிமாகண்டரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

அவனுடைய குழப்பத்தைக் காண்பி பொறுதுக்குள் ஊகித்தவர் போல், “என்ன செங்கண்ணா... வெளியே ஒரு தாடி இருக்கும் போது தான் எப்படித் தாடியோடு இருக்கிறேன் என்று யோசிக்கிறாயா...? அல்லது என் முகத்தி

விருக்கும் தாடி உண்மையான என்று சோதித்தப் பரிசுக் கிரம்புகிறாயா...?” என்று கம்பீரம் குன்றாத குரலில்.

ஒற்றைச் செங்கண்ணன் மறுபொறி கூற இயலாமல் மிழித்தான்.

“செங்கண்ணா, சந்தேகத்தை வளரவிடக் கூடாது. இதோ...என் தாடி... உன் கிரம்பியது அதைச் சோதிக்கலாம். கொஞ்சம் வலி ஏற்படும் பரிசுபரிசு. என் அருமைச் சீடனின் சந்தேகத்தைப் போக்குவதற்காக நான் அந்த வலியையும் தாங்கிக் கொள்ளத் தயார்...” என்று தன் முகத்தை அவனருகே நீட்டினார் காளிமாகண்டர்.

மறுகணம் சம்பந்தமாத தவள் காலில் எழுந்து அவன் பாதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, “கலாபி, உக்கணச் சந்தேகித்த என் குற்றத்தை மன்னிக்க...” என்று தேம்பினான்.

“செங்கண்ணா, என்னைச் சந்தேகித்தது உன் குற்றமில். உன் சந்தேகத்துக்கு நான் திடமளித்ததுதான் தவறு. உன் சந்தேகத்துக்கு இடமாக இருந்தது இந்த தாடியோ...? இது என் இங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கிற தெரியுமா...? இது ஓர் நிலைதான்! தெய்வக்களுக்கு தவறான மதம்புரக்க உறுப்புக்களை வைப்பது திரித்தந்திகை நிலைதான். செவ்வையோல் இந்தத் தாடியும் வலிக்குப் பிரதிபலனை நிலைதான். வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தான் மருவார் இந்த நாட்டில் நிகழ்விருக்கும் அற்புதத்தை நினைவற்றி வைக்க காளிமாடுதல்கு ஓர் ஆடாமல் நிலைதான் இது!” என்ற காளிமாகண்டர் குரலில் வேகம் தொனிக்க, “செங்கண்ணா, உண்மையில் நீ செய்ந்து தவறு—கெளரியில் தாய்க்கு மகனையே பணி கொடுக்க நடக்கும் ஸூயஸ்ரிதையும் தடுக்கத் தவறியதுதான்...” என்றவாறு வேகவை வெளியே புறத்துக்கு வினாந்தார்.

பலிபீடத்தில் சந்திரசேனா பதுமையாகக் கிடத்தப் பட்டிருந்தான்.

பாண்டிய வீரர்களில் ஒருவன் கொடும் வாளாக அவனைத் துண்டிக்கக் கரத்தை ஒங்க முனைந்தபோது.

“நிறந்து!” என்று குறுக்கேவந்து நின்றார் காளிமா கண்டர்.

ஆனால், ஆவேச வெறியிலிருந்த பாண்டிய வீரனே,

“கவாமி, இப்பாதகி செய்த துரோகத்தை இனியும் தான முடியாது. நயிகள் கட்டளையை மீறுவதற்காக மன்னியுங்கள்.” என்றவாறு வானை வேகமாக விசினான்.

நின்றதைப் பொழுதுக்குள் காளிமாகண்டரையே அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிய ஒரு கோர சம்பவம் நிகழ்ந்தது. ரத்தம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது...

27. காளிசேனா!

காளி கோயில் பலி பீடத்தருகே ரத்தம் பீறிட்டுச் சிதறியதும் அனைவருமே சந்திரசேனாதான் பாண்டிய வீரனின் கொலைவாளுக்குப் பலியாகி விட்டானோ என்று எண்ணினர்.

அங்கு நிகழ்ந்ததை, யாருமே எதிர்பாராத முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு ‘கோரச் சம்பவம்.’

காளிமாகண்டரின் கட்டளையை மதிக்காமல் அதை மீறி, சந்திரசேனாவின் கழுத்தை நோக்கி வானை விச முயன்றான் ஒரு பாண்டிய வீரன்.

தாமரைமனாரன்

3476256

அக்கணம், வானை ஒளிரச் செய்து கொண்டிருந்த சந்திரசேனாவின் துண்டிக்கப்பட்ட குற்றைச் சொல்லுங்கள்.

அவன் இப்படித் திடீரென்று குறுக்கிட்டுப் பாய்ந்த பாண்டிய வீரனின் கரங்களைத் துண்டித்த கரத்தை என்ன அழகிருந்த வயருமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

நெருப்பு ஜுவாலையாய் வண்டிக் குவேசம் கொடுத்த விட்டு எரிய, “துரோகி! காளிதேவரின் திருப்பைப் பெருமானின் கரத்தையை - மீறி மரபுதம் செய்யத் தணிந்த உன் கைகளுக்கு மகாசக்தி விசித்த தண்டனை இது -! காளியின் தாகம் ஒரு பாண்டிய ரத்தத்தால் தீர்ந்தது! நன்றாக...” என்று கத்தியான குற்றைச் சொல்லுங்கள்.

பலிபீடத்தில் துண்டிக்கப்பட்டுக் கிடத்த பாண்டிய வீரனின் கரங்களையும் குறைவுபட்ட கரத்திலிருந்து பெருகிக் கொட்டிய குறுதியையும் பார்த்து ஏதெனையோ அதிர்ச்சியடைந்திருந்த பாண்டிய வீரர்கள் குற்றைச் சொல்லுங்களின் ஆவேச மொழிகேட்டுக் கலங்கி நின்றனர்.

“காளியை மீறினால் காலையத்தால் எத்தகையென்றும் என்பதற்கு இது ஓர் எச்சரிக்கை!” என குற்றைச் சொல்லுள்ளன ஆவேசம் அடங்காமல் மீண்டும் சீறினார்.

“சொல்லுங்கள்!”— ஆவேசம் மறபட்டதிலிருந்து குற்றைச் சொல்லுள்ளன அடக்கி எழுந்தது காளிமாகண்டரின் கம்பிரக் குரல்.

அந்தக் குரலினால் மெல்லோட்டமாக வாதவாய்க் கலந்திருந்தது. தேர்மைக்காகத் தன்னையே சந்தேகித்தவன் தன் கட்டளையை நிகை நிறுத்த ரத்தப்பலையும் கொள் கிறான் என்றால், அந்தக் கரு முட்டான உருவத்தக்குள்

பலிபீடத்தில் சந்திரசேனா பதுமையாகக் கிடத்தப் பட்டிருந்தாள்.

பாண்டிய வீரர்களில் ஒருவன் கொடும் வாளால் அவளைத் துண்டிக்கும் கரத்தை ஒங்க முனைந்தபோது...

“நிறுத்து!” என்று குறுக்கே வந்து நின்றார் காளிமா கண்டர்.

ஆனால், ஆவேச வெறியிலிருந்த பாண்டிய வீரனே,

“சுவாமி, இப்பாதகி செய்த துரோகத்தை இனியும் தாள் ழுடியாது. தங்கள் கட்டளையை மீறுவதற்காக மன்னியுங்கள்” என்றவாறு வானை வேகமாக விசினான்.

மன்னிச்சுப் பொழுதுக்குள் காளிமாகண்டரையே அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிய ஒரு கோர சம்பவம் நிகழ்ந்தது. ரத்தம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது...

27. காளிசேனா!

காளி கோயில் பலி பீடத்தருகே ரத்தம் பீறிட்டுச் சிதறியதும் அனைவருமே சந்திரசேனாதான் பாண்டிய வீரனின் கொலைவாளுக்குப் பலியாகி விட்டானோ என்று எண்ணினர்.

அன்று நிகழ்ந்ததா, யாருமே எதிர்பாராத முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு ‘கோர சம்பவம்.’

காளிமாகண்டரின் கட்டளையை மதிக்காமல் அதை மீறி, சந்திரசேனாவின் கழுத்தை நோக்கி வானை வீச ழுயன்றான் ஒரு பாண்டிய வீரன்.

அக்கணம், வானை ஒலிக்கிற தாமரைமனாளன் ஒரே லிச்சித் துண்டாக்கினான், சமயத்தில் அங்கே பாய்ந்து குறுக்கிட்ட ஒற்றைச் செங்கண்ணன்.

அவன் இப்படித் திகிலிர்த்த குறுக்கிடுப் பாய்ந்த பாண்டிய வீரனின் கரங்களைத் துண்டித்து எறிவான் என்று அங்கிருந்த எவருமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

நெருப்பு தூவானையால் கண்டலில் ஆவேசம் கொழுந்து விட்டு எரிய, “துரோகி! காளிதேவியின் தொண்டர் பெருமானின் வார்த்தையை மீறி மரபாதம் செய்வத் துணிந்த உன் கைகளுக்கு மகாசக்தி விசித்த தண்டனை இது...! காளியின் தாகம் ஒரு மாலியின் ரத்தத்தால் தீர்ந்தது! ஸம்ஸ்தா...” என்று கத்திதான் ஒற்றைச் செங்கண்ணன்.

பலிபீடத்தில் துண்டிக்கப்பட்டுக் கிடந்த பாண்டிய வீரனின் கரங்களையும் குறைபாட்ட கரத்திலிருந்து பெருகிக் கொட்டிய குருதியையும் பார்த்து ஒத்தெனவே அதிர்ச்சி யடைத்திருந்த பாண்டிய வீரர்கள் ஒற்றைச் செங்கண்ண னின் ஆவேச மொழி கேட்டுக் கலங்கி நின்றனர்.

“காளியை மீறினால் காலமானத்தால் சத்திக்கவேண் டும் என்பதற்கு இது ஓர் எச்சரிக்கை!” என ஒற்றைச் செங்கண்ணன் ஆவேசம் அடங்காமல் மீண்டும் சீறினான்.

“செங்கண்ணா!”— ஆவேசம் மட்டத்திலிருந்த ஒற்றைச் செங்கண்ணனை அடக்கி எழுந்தது காளிமா கண்டரின் கம்பீரக் குரல்.

அந்தக் குரலினால் மெல்லொட்டமாக வாதலையும் கலத்திருந்தது. நேர்மைக்காதத் தள்ளையே சந்தேகித்தவன் தன் கட்டளையை நிகை நிறுத்த ரத்தப்பலியும் கொள் கிறான் என்றால், அந்தக் கரடுமுரடான உருவத்துக்குள்

எத்துணைக் கூர்வான் போன்ற கடமையுள்ளம் வைரம் பாய்ந்திருக்கவேண்டும்.

“கவாமி!” தன் கோபத்தை உள்ளடக்கிப் பணிந்து நின்றான் அந்தக் கபால பைரவன்.

“காளியின் திருவுளத்துக்குப் புறம்பாகச் செயல்பட்டவர் களைக் காளி உன் மூலம் தண்டித்திருக்கிறாள் என்று புரி கிறது. இருப்பினும் காளியின் பக்தர்களிடையே பிளவு ஏற் படுவதை மாதா விரும்பமாட்டாள். இதோ, இங்கே தண்டிக்கப்பட்டிருப்பவனும் காளியின் புதல்வன்தான். காளி யின் பிரசாதத் திருநீற்றைக்கொண்டு வந்து அவன் கையிற் புக! அறுபது நாழிகைப் பொழுதுக்குள் அன்னை குண மாக்குவாள்!” என்றார்.

ஹ்ரைச் செங்கண்ணன் காளிதேவியின் சந்நிதிக்கு ஓடினான்.

“உங்களில் சந்திரசேனாவைக் கட்டிப் பரிபீடத்தில் போட்டது யாட?” புருவத்தை நிறிர்த்திக் கேட்டார் காளிமாகண்டர்.

புருவன் தயக்கத்துடன் ஓரடி மூல் வந்தான், சிலப் பேரிப் பனபளத்த காளிமாகண்டரின் பார்வையைச் சந்திக் கும் திறன் இன்றி.

“உன் கைகளாலேயே கட்டுகளை அவிழ்த்துவிடு!” என்றார் காளிமாகண்டர், அவனைப் பார்த்து. அவன் தயக்கத்துடன் தகந்தான்.

அதற்குள் பாண்டிய வீரர்களுள் ஒருவன் சற்று வேக மான குரலில், “கவாமி, காளிக்குத் தரோகம் செய்த சந்திர சேனாவுக்குத் தண்டனை கிடையாதா!” என்றான்.

“இக்கூல!” அழுத்தமாகப் பதில் வந்தது காளிமா கண்டரிடமிருந்து.

“என்?”

“அவள் குற்றமற்றவள்!”

“கிடைத்த இளவரசனையும் கங்கிபெத்திரனையும் தப்பவிட்டு விட்டாள்...அதற்கு தண்டனை இல்லையா கவாமி!”

“அவர்கள் தப்பிச் செல்லாமல் இடே தங்கி இருந்தால் காளிதேவியின் நாகத்தின் சந்திரசேனாவைப் பறி கொடுக்க நீங்கள் முயன்றிருக்க முடியாது. சில பாண்டிய வீரர்கள் சந்திரசேனா காளி தன் நாகத்தின் தீர்த்துக்கொள்ள நேர் திருக்கும்!” என்றார் காளிமாகண்டர். அதே மூலமும் அவர் சிரிப்பொழிபுடன்.

“என்ன கவாமி சொல்கிறீர்கள்!”

“எந்தமனமுறை சொன்னாலும் நீங்கள் புரிந்த கொள்கையில்லை. காளியதேவி சந்திரசேனாவின் பண்கள் மூலமும் பனவிலங்கன் துகறமதான் கங்கிதர் சில பாண்டிய களைச் செய்வத் திட்டமிட்டிருக்கிறாள். இளவரசனும் கங்கி பித்திரனும் சாமரணிகள் ஆவீர். இன்னும் ஒரு நாள் பொறுது அவர்கள் இத்தப் பிராந்தியத்திற் தங்கி இருந்தால், நம்முடைய ரகசியக் கேத்திரங்களைப்பற்றிச் சென்ற கொண்டிருப்பார்கள். சோழப் பேரரசோடு இயைந்த அவர்களை இடே தங்குத் தேகவிக்ரமின் தனிக் கைத் திருப்பதான் அபத்ததான் தேவும். காளியை இளவரன் கள் இருவரையும் சந்திரே கங்கிடம் பறி கொடுப்பதை, ஒருவனை மாத்திரம் நம் தமையாத்திரமிடனான் என்று நன்னம்?” - காளிமாகண்டர் குரலில் தென்பட்ட உறுதியுக் அழுத்தமும் பாண்டிய வீரர்கள் பதட்டத்தை வெகி வெகிச் சூள் வைத்தது.

“இளவரசன் புறம்பிடுத சொந்தநாக் தங்கித் ஒரு நன்மையும் ஏற்பட்டிருக்கிறது!” என்றார் காளிமாகண்டர் தொடர்ந்து.

“என்ன சாமி?”

“எனக்கு இளவரசியன் புதிதாக ஓர் இளைஞனை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறானே, அதனால் ஏற்படும் குழப்பங்கள் இளவரசன் அங்கு செல்வதால் இன்னும் அதிகரிக்கும். அங்கு குழப்பம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அது உங்களுக்கு நன்மை அல்லவா?”

“புரிகிறது, சவாமி! ஆனால் ஆட்சியில் குழப்பம் ஏற்படும்வரை நாம் கைகட்டிக் காத்திருக்க வேண்டுமா?”

“ஏன் காத்திருக்க வேண்டும். ஏற்கெனவே குழப்பங்கள் பரம்பரையாக ஸிட்டானவே. நம் திட்டங்கள் களியும் காசு கட்டம் தொடங்கிவிட்டது. இப்போது நம் முன் உள்ள பணி, இளவரசர்களில் இன்னொருவனைக் கண்டுபிடித்து அவனை நம் திட்டத்துக்குப் பயன்படுத்துவதுதான்!” என்றார் காளிமாகண்டர்.

“சவாமி, இன்னொரு இளவரசன் யார், எங்கே இருக்கிறான்? இப்போதாவது சொல்லுங்கள்.”—ஆர்வத்துடன் கேட்டான் ஒரு வீரன்.

“நானும் உங்களைப்போலவே தெரிந்துகொள்ள ஆர்வத்துடனிருக்கிறேன்!” என்றார் காளிமாகண்டர்.

அந்த மதமொழியைக் கேட்டதும் சுற்றியிருந்த வீரர்கள் திகைத்தனர்.

“சவாமி, உங்களுக்குத் தெரியவே தெரியாதா? ‘காலம் வரும்போது தெரிவிக்கப்படும்’ என்று தாங்கள் கூறி வந்திருக்கிறீர்களே, அந்த வாக்கு?”

“அது என் வாக்கு அல்ல. காளியின் வாக்கு!” என்றார் காளிமாகண்டர்.

“காளி இனி எப்போது அந்த உண்மைகளைத் தெரிவிப்பான்?” என்று வினவினான் பாண்டிய வீரர்களின் குதன்மைவானவன்.

“இப்போது கூட வேண்டியால் அவனை பிரச்சனைகையன். நாட்டிலே கேட்கலாம். இந்நூறு மாதா பெகவதை நானே கேட்க விரும்புவதால், உங்களில் ஒருவர் மூலம் அந்த மாசக்தியை வெளிப்படச் செய்கிறேன்.”

“எங்களில் ஒருவர் மூலமா?”—கிணைத்த திகைப்புடன் விழித்தார்கள் பாண்டிய வீரர்கள்.

“ஆம், உங்களுள் பார்த்து தான் அந்த நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறானே, அவரேயே அவன் அருளாலோமாக இறங்கித் தன் வாக்கை வெளிப்படுத்துவான்!” என்றவாறு வானுயரத் தன் மத்திரக்கோண உயர்த்தி, உண்களை மூடி மத்திர உச்சாடனம் செய்தார், காளிமாகண்டர்.

சில கணங்களுக்குள்—

“ஹாய்ய!” என்று அத்தக் காளி சத்திதியையே மெய் சினிக்க வைக்கும் குரல் எழுந்தது.

தன் குவளை மலர்வீழிகள் கோவைக்கண்களாய் பின்ன, ஆலேசத்துடன் எழுந்து நின்றான் சத்திரசேனா! அவருடைய தேன்குரல்தான் அத்தனை தீட்சணயமாக ஒலித்தது.

“நாயே, தயர்பரி! உன் தான் போற்றி!” என்று துதித்தார் காளிமாகண்டர். மறுகணம், “காளிமாதா! கருணைக் கண்பாரம்மா, பத்தகாளி!” என்று சத்தி தின்ற பாண்டிய வீரர்களும் தொழுதனர். கை துண்டிக்கப்பட்டிருந்த வீரரும் கண்ணீர்ப் பெருக்குடன் துதிக்கத் தொடங்கினான்.

“தேவி, குத்ரமாதா! உன் புத்திரர்கள் மத்தியில் இத்தனை பிளவு ஏன்...? உன் சத்தியில் இத்தனைக்

குழப்பங்கள் ஏன்...?" காளிமாகண்டர் திடீர்தொண்ட
தெடுஞ்ஞாஸில் கேட்டார்.

"ஹஹஹ... நல்ல வேடிக்கை! காரணத்தினால்தான்
தேய காரணம் கேட்கிறாயே மகனே! பின்னால்களில் புரட்சிக்
குக்காரணம் தான்!" என்று காளிமாகண்டரை நோக்கி
ஒவ்வார்க் ஞானித் திரிதாவி அருளாயோசனத்திலிருந்து சத்திர
சேனா. "தாயே..." என்று என் தாயில் நடைபெற
முழங்கக் கேட்டார் காளிமாகண்டர்.

"ஆஹ்! மகனே! என் கட்டளைகள் நிறைவேற்றித்
காலத் தாழ்த்தி வருகிறாய்! ஒரு மண்டல உக்கிர பூனை
தடத்த... வினைகள் பறந்தோடும், குழப்பம் தீரும்...
தாயே... தாயே என்று தனிக்கிறான் உன் தாய்!"

"பூனை தொடக்க தான் சித்தமாக இருக்கிறேன்,
தாயே... ஆனால், பூனை பசிகளை நீ அடையாளம் காட்ட
விடுவாயே...? இவ்வாசன்களில் ஒருவனைத்தான் நீ உன்
மக்களுக்கு அடையாளம் காட்டினாய். இன்னொருவன் யார்
என்று உன் மக்களுக்கு நீ சுட்டிக் காட்டினாய், உடனே
பூனை தடத்தி, பூனை முடிவில் சத்தப்பலியூட்டி உன் தாக்கத்
தைத் தீப்பிடுவாய்?" என்று காளிமாகண்டர்.

"மகனே, இந்தச் சோழர் குளக்கொழுந்துகளை எங்கே,
எங்கு யார் குளம் என தாய் தீக்கம் எய்தப்படுத்திக் கொள்
வது என்பதைப்பற்றி பூனை முடிவில் தான் கட்டளை
விடுவாய். என் சத்தத் தாக்கத்தை இந்த பூனை முகத்தில்
தாய் தீக்க வேண்டும் என்று எண்ணாதே! மேல் முகத்தி
லும் தீத்திக் கொள்ளேன்! உடனே, உக்கிர பூனைக்கு
ஏதொரு செய் உனக்குத் தமையாக ஒரு பெரும் படைவும்
சேரப்போகிறது."

"பெரும் படை யா! என்ன தாயே!"

"மகனே, உனக்கு உதவி புரிய இந்தச் சோழருவதின்
மகாசக்தி கேத்திரமான ஓர் அணியையே துணையாக்கப்

பெய்கிறான் உன் தாய்! இன்னும் ஒரு ஒரு சைவருக்குள்
தாயின் மகிமை மயக்கினாய். அதன்மேல் காளி புத்திரர்
களைக் கண்டு இந்தக் காளி பூனை நடுக்கம் கொடுத்தது -
அப்புரம் - ஹஹஹ... மேல்... மேல்... ஒரு பெரும் பெர்
துளசி போகிறது... பெருக்கி மண்டலமெல்லாம் குருதிப் புனக்
பாயப்போகிறது! ஹஹஹ... கருணைகள் குதங்கும் தின
வேட்டையாடப் போகிறது... உத்த வன்சத்திர
அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு சத்திரசேனாவின் கண்டத்
திரிசுந்த ஆகோப் பெருமூக்கம் சூழ்ந்தபிதி காரணமாக
எதிரொலித்தது.

"தாயே! உன் மகனான சத்திர திருவிளையாட்டை
காண உன் மக்கள் காத்தக் கொண்டிருக்கிறாய், உன்
புத்திரர்களைப் பேடித்திருக்கும் குழப்பங்களை தீதாய் தீத்த
வைக்கவேண்டும்."

"என்ன செய்யவேண்டும் சொல்?"

"தமையகதவாக இருக்கும் சோதி இவ்வாசன்களை
முத்தவன் யார் - அவன் எங்கிருக்கிறான், என்று இங்
கிருக்கும் உன் மக்கள் தெரிந்தவென்றதும்புகிறார்கள்."

"மெய்யிப்படைவாகத் தெரிவிக்க இன்னும் தாயின் கணிய
வில்லை, மகனே! ஆனால் இதன்மேல் தமையகதவாக
இருந்த அத்தசோழர்களை காணின இப்போது மெய்யிப்பட்டு
உணவை பெற்று விட்டேன்... உன்மீது ஒருவருக்கு அளவான
அடையாளமும் காட்டிவிட்டேன்..."

இதைக் கேட்டதும், எங்கும் பெரும் படிப்பு...
ஹஹஹஹஹ! அனைவரின் முகத்திலும் ஆர்வம் உடர்.

"தாயே, அந்த சகதியம் தெரிந்த பாக்கியவாஸி
யார்...?" என்று பாண்டிய வீரன் குடிப்புடன் கேட்டான்.

"சுழத்திலிருந்து வந்திருக்கும் என் மகன் சத்திர
சேனா..."

பாண்டிய வீரர்களின் முகங்கள் கறுத்துச் சுணங்கின.

“தாயே, உன் கருணையில் பாடினும் இருக்கிறது என்று உன் பாண்டிய நாட்டு புத்திரர்கள் குற்றமிறார்கள். சுழற்று செவ்விரை தெரிவித்த செய்தி—அவர்களுக்கும் தெரிவிக்கவில்லையே என்று தலிக்கிறார்கள்—எங்கள் பக்தி பழையபட்டதா? என்று பரிதவிக்கிறார்கள்!” என்று அளிமுகன் டர்.

“ஆமாம்; தாயே! எங்களை ஏன் நீ ஒதுக்க வேண்டும்?” என்று கத்தினார் ஒரு பாண்டிய வீரன்.

“நான்லா—!” என்று அந்த கர்னகம் அதிர்ந்து கண வெளியெங்கும் எதிரொலிக்க நகையொலி எழுந்தது. சத்திர சேனாவிடமிருந்து.

மீன் கம்பீரம் குரல் தொடர்ந்தது. “என் மக்களே, தாயின் கருணையைச் சந்தேகிக்காதீர். உர் பாண்டிய கொண்டு எடுத்த வினையை முடிக்க வேண்டும் என்று தாய் திட்டமிட்டிருக்கிறாளே, அவ்வாறே, அவரவர்களைக் கொண்டு வினை முடிப்பான். அந்தச் சோழ இளவரசர் களின் தொடர்பாகத் தாய் திட்டமிட்டிருக்கும் ஒரு வினையை முடிக்கும் பொறுப்பை சுழத்துச் செவ்விரை ஒப்படைத்திருக்கிறேன். அதனால்தான் அந்த ரகசியத்தை அவளுக்கு மாத்திரம் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன்—அதுவரை அமைதியாக இருங்கள்—!”

“தாயே! எங்கள் வீரரும், வேகமும் வீணாய்ப் போக வேண்டியதுதானா? வனையவனைந்த ஒரு பெண் வினை முடிக்க, உபேசத்தீய நாங்கள் வெறுமனே கை கட்டித் தலை கவிழ்த்து காத்திருக்க வேண்டுமா?!” என்ற குழறலுடன் கேட்டான், ஒரு பாண்டிய வீரன்.

“மகனே, மனம் தளராதே. அப்பெண்ணால் நிறைவேற்ற முடியாத ஒரு மாபெரும் பணியை முடிக்கும்

பொறுப்பை தாய் உக்கனிடம் ஒப்படைக்கப் போகிறாள்! அவள் நிறைவேற்றப் போகும் பணியை உக்கனிடமாக தான் திட்டமிட்டிருக்கும்பொறுப்புதான் மிகவும் கவந்தாய்வு பெற—அதை உக்கனால்தான் நிறைவேற்ற முடியும். அதை நிறைவேற்ற உக்கனான்தான் உங்கள் தாய் நம்பி இருக்கிறாள்!”

தாயின் இந்த மொழி கேட்டதும் பாண்டிய வீரர்களின் மூகம் பளிச்சொன்று பிரகாசமடைந்தது.

“தாயே, கட்டளையிடுங்கள். நங்கள் சித்தம் ஏதுமே அதை நிறைவேற்றுகிறோம்—!”

என்று பரபரத்தார்கள் பாண்டிய வீரர்கள்.

“மக்களே, சுழத்து வகையான சத்திரசேனா உங்கள் தாயையே ஏமாற்றித் தந்தார்க்கத் திட்டம் தீர்வுகொடுக்கிறான். அதை நீங்கள் தான் முடிவாக்கப் போகிறீர்கள். இந்தச் சோழ இளவரசர்களைக் கொண்டு வலியுறுத்தி நிறைவேற்றத் திட்டமிட்டிருக்கும் பணி முற்று. ஆனால், அந்த சுழக்கக் கி நிறைவேற்றத் திட்டமிட்டிருக்கும் பணி வேறொன்று. அவள் திட்டத்தை முடிவாக்கும் தாய்க்கு வெற்றி தேடித்தரும் பொறுப்பை உக்கனுக்குத் தாய் போட்டாள்—”

“இப்பொழுது கட்டளைக்கு தாயே உடனே நிறைவேற்றுகிறோம்—!”

“வைகை நாட்டு வீரர் செவ்விரை, உங்கள் தாய்க்காகத் தற்காலகத் தாய் அதிவான். ஆனால், உங்கள் கனியுயிரை கட்டுப்பாட்டிற்குக்—உக்கனையிடம் உங்கள் பணியை உக்கனுக்கு உடைத்தருளேன்—அதுவரை என் தொடங்குபேக நம்மை ஆளாக்கிக் கொடுக்காதீர்கள்—”

“சித்தம் தாயே...!” என்று அனைவரும் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினார்கள்.

அக்கணம் இறுவரை இல்லாத வேகமும், ஓங்காரமுமாக, “ஹண்ணா... ஹண்ணா...!” என்ற சிரிப்பைச் சந்திரசேனா விடமிருந்து எழுந்தது.

அனைவரும் பரபரப்புடன் எழுந்து அவள் முகம் நோக்கினர்.

“மக்களே... சற்றுமுன் நாய் சொன்ன வாக்கு ஒன்று இப்போதே நிறைவேறப் போகிறது... உங்கள் காதுகளைத் தீட்டிக் கொண்டு கேளுங்கள்... நாயின் வெற்றிச் சங்கநாதம் கேட்கிறது. ஹண்ணா...!”

அனைவரும் கடந்து வணங்கினார்கள்.

அந்த அமானுஷ்ய வனாத்திரப் பகுதியில் அமைதியை உடைத்துக் கொண்டு ஒரு குதிரை ஈயந்தோடி வரும் குளம் படி ஒலி கேட்டது.

“சோழப் பேரரசிலேயே மகாசக்தி வாய்ந்த ஓர் அனாரியை உங்களுக்குத் துணையாக்குவேன் என்று நாய் சொன்னால் அல்லவா? அது நிறைவேறப் போகிறது. நாயின் மகிமை புலிக்கொடி நாடெங்கும் ஒளிவீசப் போகிறது! ஹண்ணா...!” என்ற குரல் முழங்கிக் கொண்டிருக்கும் போதே சந்திரசேனா முகத்தைக் காணியின் சந்திரியில் வீழ்ந்தான்.

அக்கணம் கோயிலின் வாசலில்—பாய்ந்து வந்த ஒரு குதிரை பெருஞ் சீற்றப் பெருமூச்சுடன் நின்றது. அதிலிருந்து இறங்கி வந்த ஆணையுடையவன் வீர உருவத்தைக் கண்டதும் அனைவரும் அதிர்ச்சியில் கட்டுண்டு நின்றனர்.

புருவங்கள் வில்லாய் நுதலுக்கு ஏற, மர்மமாய்ப் புன்னகைத்தார் காளிமாகண்டி!

28. முத்தரையரின் வெற்றி!

பழையாற்ற அரண்மனைத் தாதுவருத்த பிவது எத தெரியுமோ தெரியாதோ, திருத்தரையர் ஒரு குரல் தந்தாகத் தெரியும். அரசர்க்களிடம் எப்படிப் பழகவேண்டும் என்பதற்கு எினக்கமான குரல் அது.

“அரசர்க்களிடம் (அல்லது அரசருத்தவரிடம்) பழகப் போது, மிகவும் ஓட்டி உறவாடாமலும், எட்டிப்போய் விடாமலும் நெருப்பில் குளிர் காய்ந்தோடுவது பச்சரிக்கையாகப் பழக வேண்டும்” என்று எச்சரிக்கை செய்யவது அந்தக் குரல்.

இதை மிகவும் தீவிரமாகக் கடைப்பிடித்த வதுபவர்கள், அந்த தாதுவர்.

பெரிய பிராட்டியாரிடம் எத்த மக்தவரிக் தித்த பழகலாம், பட்டத்தாரணி உலகதாயகியிடம் கல்வளவு எழுகையோடு பழகலாம் என்கிறதற்காம் அவர்கள் அனுபவ வரிச் சுவடியில் கற்றுத் தெரிந்த வித்தைகள்.

ஆனால், அவர்கள் மித்ததத்து எட்டாத ஒரே அரதூத நய்கை கொடும்பாளூர் முனேத்த வேளாசின் சொல்லி புலனாய் தேவிதான்.

இளவரசன் வீராபிழத்திரை வளர்க்கும் கொழுப் பேற்றாக் கொடும்பாளூர் வேளாசிக் மகள் என்பதால் எந் பட்ட அன்பு; அந்த இளவரசரை மணக்கப் போகிறவன் என்று பெரிய பிராட்டியாலேயே அங்கீகரிக்கப்பட்டு அந் முகப்படுத்தப்பட்டிருப்பவன் என்பதால் எந் பட்டருக்குப் பக்தி; மிகுக்கும் கம்பீரமும் திறைத்த வீரவெள்ளை யோடுகி

என்பதால் ஏற்பட்ட மரியாதை; அரண்மனைத் தாழியிடம் பரிபோகும் தோழைமட்டினும் நடந்து கொண்டதால் ஏற்பட்ட பாசம்.

இப்படிப் பல கூட்டினமப்பு உணர்வுகளோடுதான் புவனமாதேவியிடம் பழகுவார்கள், தாழியர். இருந்தாலும் அவர்களுக்கு சிக்கலான பிரச்சினை ஒன்று உண்டு. பலவித குணநலன்களின் சங்கமச்செல்லியான புவனமாதேவியிடம் இருந்து எந்தக் கணத்தில் எந்தக் குணம் வெளிப்படும்—அவள் எப்போது எந்த மனநிலையில் இருப்பாள் என்று யாராலும் கணிக்க முடியாது.

இப்போதே, இவ்வாறு அவர்கள் சந்தித்திராத ஓர் அழகிய அழகான புதிர் பொதிந்த அமைதியுடன் அந்தப் பாத்திரிக்கு மருத்தினிப் பருதி அறைவில் அமர்ந்திருந்தாள் புவனமாதேவி.

இராசராசேச்சுவரத்தில் நிகழ்ந்த வரவேற்பு விழாவுக்கு புவனமாதேவி சீசல்லவில்லை. பெரிய பிராட்டியும் சரி, பட்டத்து ராணியும் சரி, அவளை வற்புறுத்தி அழைக்கவுமில்லை. அவளுடைய குமுறலான மனநிலையைப் புரிந்து, அதைத் தெரிவிக்கும் வகையிலேயே அவளை-அவர்கள் விழாவில் கலந்துகொள்ள விரும்பி அழைக்கவில்லை.

“புவனமாதேவி, விழாவுக்கு வரவில்லைபா...” என்று ஐந்தளில் பட்டத்து ராணி அழைக்கும் மார்த்தான்.

அதற்கு வெகு நுட்பப்பூடனும், சூடாகவும் பதில் வந்தது புவனமாதேவியிடமிருந்து.

“சரி தேவி, இந்த நாட்டின் இளவரசனார்—என் உயிருக்கு உயிரான உதவகன். சிறை கைத்தொட்டு நடமாடப் பெருமான் சந்திப்பில் அரவகெற்றப் போகும் ஒரு நாடகத்தை வேடிக்கை பார்க்க அவளுடைய பரம ரசிகனும் வகிமிக்க பத்திரித் தெய்வமுமான தாங்கள் ஒருவர் விஜயம்

செய்தால் போதாது—பரிவர்ப்பாக இந்த வேளாம் மகனும் வந்திருந்து அந்த வெட்கத்துக்குரிய நிருவினைபாடலுக்கு வெண்சாமரம் வீசிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமா?” என்றாள் வேளார் மகள். தன் மலரிதழ்கள் அவளைச் செவ்வதர்கள் செறிநடு தானது உலகத்துகைய...

அவளைச் சமாதானப்படுத்த முயலும் ஆர்வத்துடன் பட்டத்துராணி உதேச சொல்ல வாயெடுத்துறல் பெரிய பிராட்டி குறுக்கிட்டார்.

“உலகநாயகி, அவளை வற்புறுத்தாதே—நானே சொல்லியிருக்கிறேன்—புதினலத்தான் அவள் உதனான் என்னதான் சொக்கமுடியுமென்று சக்கரவர்த்தியின் அன்னையாக இருக்கும் ஒரு விலக்கு—பல விஷயங்கள் மென்றுகொண்டே செயல்புரிய வேண்டிய அவநிலை—என்னைக் கட்டுப்படுத்தியிருக்கிறது அவளுடைய உணர்வுகளாவது சுதந்திரமாக கவாசிக்கட்டும்!” என்று பட்டத்து ராணியை அடக்கிவிட்டு,

புவனமாதேவியின் இளந்தோள்களைப் பெருமிகத் துடன் பற்றிக்கொண்டு, “மகனே, ஒரு பொண்ணின் வாழ்வில் மிகவும் கனமாகவும், கண்ணியமாகவும் கௌரவமிக் தாகவும் நிகழும் வேளை எது தெரியுமா—அவள் தெஞ்சத்தில் கொலுவிருக்கும் நாயகனுக்காகப் பொரடுவதும், அலனுக்காக வாதுடுவதும், அலனுக்காக வீரதம் எப்பதுமான களாக்களும் பொறுதுகளுந்தான்! அதை நீ தவற வேற்றிக் காட்டுகிறாய்—நானாவே சோழமண்டலாதிபதியின் பட்டத்துராணிக்கு நிகுக்கவேண்டிய தீர்த்தக இவ்வாய உன் பழக்கியில் கண்ட மகிழ்ச்சிதான். நீ காதிட!” என்று மனம் பூரிக்க அவளை வாழ்த்திவிட்டு விழாவுக்குப் புறம்பட்டாள் பெரியபிராட்டி, தன் மருமகனான உலகநாயகி தேவியுடன்.

அவர்கள் சென்றபின், ஏகாந்தமாக அனையற்று ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் பஞ்சகணையில் சாய்ந்திருந்தாள் புலனமாதேவி.

அவளுக்கும் பணிவீடைகள் செய்யவும், பரிவுகாட்டி உரையாடவும் முனைந்த தாழிப் பெண்களுக்கு, நெருங்கவே அச்சமுறும் அளவு அவளுடைய முகபாவங்கள் பெரும் புரிதாக இருந்தன.

அவள் முகத்தில் கனன்று கொண்டிருப்பது சிற்றமா, குமுறலா, தாபமா அல்லது வேதனையா—

ஒரு தாதி மனத்தைத் திடம் செய்துகொண்டு, “தேவி, தங்களுக்கு ஏதாவது வேண்டுமா...?” என்று பணிந்து கேட்டாள்.

அவளை ஏதிட்டு நோக்கிய புலனமாதேவி ஆமைநிபாகக் கேட்டாள். “பெண்ணே, நான் கேட்பதை உன்னால் தரமுடியுமா..?”

“என்ன தேவி? கட்டளைகிறார்கள்!” பணிப்பெண் பரிவுடன் வினவினாள்.

“ஒரு சிறைக்கூடத்தை உடைக்கும் ஆயுதம் இருந்தால் கொண்டுவா...”

பணிப் பெண் மிடறு விழுங்கினாலும், துணிவை வலுவளித்துக்கொண்டு, “தேவி, அதற்கு அவசியம் இருக்காது!” என்றாள்.

“என்...?” புலனமாதேவி புருவங்களை நிமிர்த்தித் தூக்கிப் பிடித்தாள்.

“இளவரசர் வீரராதேந்திரனின் ஆற்றலுக்கு முன் சிறைகூடமும், அதன் காவலும் எம்மாந்திரம்! வீரையில் ‘தூவர் சிறைக்கூடத்தை விட்டு வெளிவந்துவிட்டார்’ என்று

செய்தி கிடைக்கும்!” என்றாள், புலனமாதேவிக்கு ஆறதடி சொல்லும் பாவனையில்.

ஆனால், அடுத்தகணம் அவளுடைய வாயை அடைப்பது போல் பணிச்செய்து பதில் கிடைத்த புலனமாதேவி மீடமிருந்து.

“அவர் சிறைக்கூடத்தைவிட்டு வெளிவந்தார்!”

“ஏன் தேவி...?”

“என், நீ அதை அவசியம் தெரிந்துகொண்டால் வேண்டுமோ...? நான் அதை உனக்குச் சொல்வதே நெளவியின்னை...” எட்டெடுத்து சிஞ்சிழிப்புடன் பதில் கிடைத்த புலனமாதேவி மீடமிருந்து.

“காரணம் சொல்ல வேண்டுமா? காரணம்! போடி. காட்டுமூன் ஒரு பெண்ணின் மனத்தைப் புரித்தவென்ன முடியாத அறிவு மந்தங்கல்! இளவரசர் தாமரை சிறைக்கூடத்தை உடைத்துக்கொண்டு வந்துவிடுவாராம். பெரிய சிதம்பர ரகசியங்கள் சொல்லிவிட்டானோ? இளவரசரின் வீரத்தைப் பற்றி தீவன் சொல்வதற்கு நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமே! அந்த வீரத்தைப் பார்த்துத்தானே அந்த நாட்டையக்காரி மாதங்கி அவரை நிழலாகத் தொட்டிருக்கிறாள்! கொண்டால் சிறைமீதும் அவள் விடவில்லையோ... அந்த நாட்டையக்காரி மாதங்கி பக்கத்தில் இருக்கும்போது இந்த மாயன்! சொல்லுக்குச் சிறைமையிட்டு வெளியே வரவேண்டும் என்ற சிந்தனை ஏன் வலுவிறது? இது சிதம்பரமே தேத்தி விட்டுப் போகிறாள்!” என்று குமுறலுடன் அனல்மைய முகம் சிவந்த கொண்டிருந்தாள் புலனமாதேவி.

அப்பாடா...! புலனமாதேவியின் குமுறலுக்குக் காரணம் பழையாறது அரண்மனைப் பணிப் பெண்களுக்குப் புரிந்திருக்காவிட்டாலும், நமக்குப் புரிசிறது.

ஆம்; இளவரசர் சிறைப்பட்டதற்காகவே நயவஞ்சக
மோழ மன்னரையிப்பிதம் காதல் நாயகரைச் சிறை வைத்து
விட்டார் என்று சினத்தோ, புலனமாதேயி குழந்தை வெண்
டிருக்கவில்லை.

இந்தச் சூழ்ச்சி—மோதனங்களை வெல்லும் ஆற்றல்
தன் வீர நாயகனுக்கு உண்டு என்பதில் அவனுக்குச்
சந்தேகம் கிடையாது.

அந்த வீரன், தனக்குப் போட்டியாக இருக்கும் மாதங்கி
புடல் தனித்திருப்பதைப் பற்றித்தான் ஒரு சாதாரணப்
பெண்ணின் சாமான்யக் குறறமுடன் ஆதங்கப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தான், அந்த அரசகுலச் செல்வி.

அரசகுலத்தவரானால் என்ன, அடிமைப்பணி புரிவா
ளாக இருந்தால் என்ன, பெண் பெண்ணானே! அதுவும்
காதல் நாயகனின் அன்புக்குப் போட்டி என்றால், அந்தக்
குழந்தை அனைவருக்கும் போழ்மறை ஆயிற்றே !

‘தன்னத் தனியான சிறைக்கூடம்...’—இப்படி புலனமா
தேய்ச்சின் கற்பனை கிளர்ந்து விரியத் தொடங்கியது.
‘அந்தச் சிறைக் கூடத்தின் நடுவில் இளவரசன் அமர்ந்திருக்
கிறான். மாதங்கி இளவரசனின் மடியில் சாய்கிறான்.
அப்போது...’

புலனமாதேயியின் கற்பனை மூணுகி மூணுகி ஆய்ந்து
தொடாத எல்லைகளையெல்லாம் தொட்டுப் பார்க்கிறது.

...மாதங்கி ரூபகாந்தி வண்ணச் சந்திர இளமேனி
இளவரசனின் வண்ணம திரண்ட வளமார்பில் சாய்ந்ததும்,
அவன் மேனியிலும்தம் ஒரு சிருங்கரசர் சிலிர்ப்பு பரவுகிறது.
பாசங்காய் தரக்கூடாத வஞ்சித்துக்கொண்டு, இளவரசனின்
மேனியொடு அவஞ்சுடைய கனிச்சுவை வணப்புமிக்க இளமை
செனத்தியங்கள் ஒன்றி இளம் வெப்ப சுகம் காணத் துடிக்க

கின்றன. அந்த இன்பத்துப் பேசக்கூடிய சிவகந்தடன்
இளவரசனின் கரங்கள் இயங்குகின்றன. மூலிகை மந்திரம்
குஞ்சும தரும் மாதங்கியின் குதறுப் புரங்கனில் களித்து
உயர் வருகின்றது அவன் கரம், சின் அந்த மரக்கன
அவஞ்சுடைய மரக்கனத்தின் பின்புற முடிச்சுகளின் தாங்கி
தீண்டு, அதன் உள்மேல் புதறும் களித்துச் சென்ற அவநத்
தளர்ந்தும் குதறுபுத்தனத்தில் வலிக்கின்றன. சின் அந்தக்
கச்சையின் விளிம்புகளில் கிஷமத்தனம் செய்த வண்ணக்
மெல்ல மெல்ல துணிச்சலாய் முன்புறம் தலாத்த கந்து,
அந்தச் செழுந்மயான செனத்திய இளமை இயங்குகின்
பட்டும் படாமலாய் தொடருக தொடராமலும் சஞ்சரக் செப்
கின்றன. அந்த ஸ்பரிசு சுகம் துளித்த மாதங்கி இன்புறப்
பாலின் சாடியாக கனகம் செருக, வெம்பறத்து தெள்கிறாள்.
அந்த தெளியின் கரணமாக அவன் மேனி இன்னும் பாத்தத்
துடன் இளவரசனின் திடமார்பில் புரக்கின்றது. அவனைச்
சமனப்படுத்தி, இளவரசனின் கரங்கள் அவஞ்சுடைய சரச
சுதிராட்டக்களமான வெண்மணாளி அடிவந்திற்றுப் பீர்தோல்
வழியை களித்து மயனம் செய்து, அவன் சித்திரிடையையும்
அவையொட்டிய சிருங்கரசர் செழுமை யிக்க பின்னாறுப்
மரத்தியங்களில் அமர்ந்து அங்கேயே தேங்கி அகலாதது
திற்கு, இளவரசனின் அரங்கள் மாதங்கியின் பசுமை
கொஞ்சம் பவம் இடழ்க்கில் கருக்கும் தெனாந்தைச்
கலவக்க

திகிரென்று பெருமூச்சுச் சிதறதுடன் புலனமாதேயி
தன் கற்பனைகளை அடக்கினாள். அதற்குமேல் அவளால்
சித்திக்க முடியவில்லை. சிற்றந்தான் வந்தது. தன் கவனி
யினம் தனிமேனி தாபத்துடன் படபடக்கப் படுக்கை
யிலிருந்து துள்ளி எழுந்தாள்.

‘...இப்படியொரு மதன சுகம் மாந்தத்தான், அந்த
மாதங்கி தன்னை விட்டுப் பிரிந்து இளவரசனைத் தேடிச்
சென்றடைந்தாளோ...’ என்று பதைப்பு கனத்துக்குள்
கிளர்ந்தெழுந்து உபரந்தது.

அச்சமயம் வாயிற்புற வண்ணமலர் அலங்காரத் திரைச் சிலையை அகற்றிக்கொண்டு, பிரகாசமான முகவிரைத் துடன் பணிப்பெண் ஓடி வந்தாள்.

“தேவி...!” முச்சிறைக்க ஓடி வந்து நின்றாள் பணிப் பெண்.

“என்ன...!”

“இளவரசர் சிறையை உடைத்துக்கொண்டு வெளியேறி விட்டாராம்... செய்தி கிடைத்திருக்கிறது.”

“தனியாகவா...?”

“கடைச்செல்வி மாநங்கியும்தான்.”

“தெரியுமே...”

“தேவி, உங்களுக்கு முன்னாலேயே யாரும் செய்தி அறிவித்தார்களா...?”

“யாரும் தெரிவிக்கவேண்டுமா என்ன...? அவருடைய செய்தி எனக்குத் தெரியாதா? பேர்...போ...தகவல் தெரிவிக்க வந்துவிட்டாளாம் தகவல்!” என்று அப்பணிப் பெண்ணை விட்டடிவிட்டு உடனடியாக இளவரசனைச் சந்திக்கவேண்டும் என்ற உற்றுதல் காரணமாக அவசரம் அவசரமாக அந்த அறையை விட்டு வெளியேற விரைந்தாள்.

அவள், அவள் அந்த அறையைக் கடக்கும் முன் அரண்மனை வாசலில் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. பணிப் பெண் கள் அங்குமிக்கும் ஓசை.

வேகமாக தலத்தோடி வந்த தம் ஒன்று மானிகை வாசலில் நிறம் அதிர்ச்சிக்குட்பட்ட நிலம்.

பெரிய பிராட்டி அந்த இடத்திலிருந்து திரும்பினாள்.

“பட்டத்தாரணிப்புடன் சென்ற பெரிய பிராட்டி தனியாக வந்து நிற்குகிறாள். அவள் முகம் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறதோ...!” என்று ஒரு கணம் தனியப் பட்டி தயங்கி நின்றுப் புலனாதேவி.

அதற்குள் அவளை நெருங்கிய பெரிய பிராட்டி, “செல்வி, எங்கே புறப்பட்டாய்? இளவரசனைச் சந்திக்க வா...?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம் தேவி, என்னால் இந்த இருக்க முடியவில்லை...” உணர்ச்சிக் கமறலால் குரல் கம்மக் கூறியவ் புலனமாதேவி.

“புரிகிறது மகனே! ஆனால், தீவிரப்பாடு வெளிப்பாடு வதற்கு அவசியமில்லை என்கிறேன். நகுபெண்ணுக்காக எனக்குப் புரியாதா? இணைத்திருக்கும் மாநங்கியும் இளவரசனும் எப்படி இருப்பார்களோ அதற்கு அந்தந்தக் குடும்பத்தினருக்குள் போகிறேன். தீவிரப்பாடு தனியாக இருவரும் பிரிந்து விட்டார்கள். இளவரசனை தீவிரப்பாடு சந்திக்க விருப்புலது வீண் முயற்சி. அதற்கு நங்கியை உடனடி ஒன்று உணக்காக வந்திருக்கிறது!” என்று பெரிய பிராட்டி.

“என்ன அம்மா...?”

“சில காலம் தீவிரப்பாடு எனக்குத் துணையாக இருந்தாக வேண்டும்.”

“என்ன சொல்கிறீர்கள் அம்மா...”

“செல்வி, இந்தப் பூண்டலத்திக் தருமமும் தருமம் எப்படப் போகிறது. தந்தைநா திகழாட்ட நாள் என் சந்தையத் திரட்டிய் போட வெண்டுகிறிருக்கிறது. இதில் எனக்கு அந்தரங்கத் துணை தான்— வேறு யாரையும்

நான் நம்ப முடியவில்லை நம்பவும் விரும்பவில்லை. இந்தப் பெரும் போராட்டத்திற்கிடையே நீ உன் மனத்தை அறிவ விஷயங்களில் அவைபவிடாதே... மாதங்கி உனக்கு எதிரியல்ல... இப்போது இந்தச் சோழ மண்டலத்தின் மாமன்னர் நான் நம் எதிரி¹ என்றார் சோழமாதாவான பெரிய பிராட்டி.

புயல் வீச்சாய் சொற்களில் குடேற்றிப் பேசிய பெரிய பிராட்டியின் முகத்தில் தர்மாவேசம் கனன்றுது.

“அம்மா, இளவரசருக்காக நான் எந்தப் பணியும் செய்யச் சித்தமாக இருக்கிறேன்...”

“இளவரசருக்காக மட்டுமல்ல மகனே, வழிவழி வந்த சோழ மரபின் மகத்தான சிங்களகளையும், தமிழர்களையும் காக்க நாம் ஓர் அறப் போராட்டத்தில் ஈடுபட வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகிவிருக்கிறோம்...” என்று பெரிய பிராட்டி கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே, ஒரு பணிப்பெண் ஓடோடி வந்தாள்.

அவள் செய்தி கூற நாவசைக்கும் முன்னரே பெரிய பிராட்டி, “முத்தரையர், என்னைக் காண வந்திருக்கிறார், அதுதானே செய்தி...?” என்றாள்.

“ஆமாம்” என்று பணிவாகத் தலையசைத்தாள் பணிப்பெண்.

“அவரை வரச்சொகி² உத்தரவிட்டாள் ராஜமாதா.

சோழப் பேரரசின் உபசேனாதிபதி முத்தரையர் சில கணங்களுக்குள் அங்கு பிரவேசித்தார்.

அவரைக் கண்டதும் சொற்களில் என்னக் தொனிக்க, “என்ன, உபசேனாதிபதியாரே, இப்போது எந்தத் தொல்விச் செய்தியுடன் வந்திருக்கிறீர்?” என்று கேட்டார் பெரிய பிராட்டி.

“தேவி³ புதலிகள் முத்தரையர்.

“ஆமாம் இந்தச் சோழ மண்டலத்தின் எதிர்ப்புக்கு ஒருவரும் என்னதிற விழுங்குகை எந்தப் திட்டமிடல் சேனாதிபதி முத்தரையர் தேவநீகரத் தொல்விச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலே இம் - இவ்வரசர் வீரரானேந்திரனை ராஜமாதாவை விடவுந்தக் கண்காணிப்புடன் அழகுத்தகைத் பணிபயிப்பு. தளபெற்ற முடியாமல், அவன் சிறை முடிக்கப்படுத் தாய் எதிர்ப்பு மின்மையாக இருத்தல் உபசேனாதிபதியே தொல்வி இல்லையா...?” வேலின் கூற்றுக்க் கூர்மையுடன் கேட்டார் ராஜமாதா.

ஒரு கணம் அவையத்தின் முகம் சுற்றத் திரை உபசேனாதிபதி முத்தரையர், “தேவி என்னைக் சிறையைப் படுத்திய சில தொல்விச், உன்னதிக் தொல்விச் அல்ல... பல வதங்களை வெற்றிகளுக்கு அடித்தாங்கள் அவை... அவை திருக்கிச் ஒரு மாவெருத் வெற்றி முன் கொண்டியுடன் இங்கு வந்திருக்கிறீர், அநீதர், அவரை, இங்கு நான் அழகுத்து வந்திருப்பதே அந்த வெற்றிக்குச் சான்று⁴” என்று வாசற்புறத்தில் நின்று கொண்டிருத்தவரை கட்டிக் காட்டினார் உபசேனாதிபதி முத்தரையர்.

அந்தப் புதலவரைக் கண்டு பெரியபிராட்டியின் விதிகள் வீயப்பால் வீசித்தன.

அந்தப் புதலவரின் தொற்றத்தாகக் கண்டு நம் தலைமேலி தடுக்கத் தகைத்த திந்தாக் புணையதேலி.

29. சிறையை வென்ற துறவு!

பழையாறை அரண்மனைக்குள் அதுவும் அந்தப்புர வீரதேவதாசுக்குள் அப்படியோரு புதிய உருவத்தினவர்க்கண்டதம் புலனமாதேவியும், பெரியசோட்டியும் பெரும் திகைப்புக்கு ஆளானார்கள்.

தம் வரலாறு அவர்களை அய்வாறு வியப்புக்கும் திகைப்புக்கும் உட்கொண்டவன் வேறு யாருமில்லை; பாண்டிய வீரர்களுக்கும் சத்திரசேனாவுக்கும் ஞானகுருவாக இருந்து வருபவரும்—ஞானசிவனாராமேயே அடர்வ காளிபக்தர் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவருமான காளிமாகண்டர்நான் அவர்!

சோழர் குலத்து இளவரசர்களை காசிக்கு எத்தப்படி பூட்டி, எதிரிகளான பாண்டிய வீரர்களுக்கும், சத்திரசேனாவுக்கும் வழிவகுத்ததே தந்துகொண்டிருக்கும் அந்த உக்கிர காளிபக்தர் பழையாறை அரண்மனைக்குள்ளேயே வருவது என்றாகி—

அதையும் சொல்சை வீரராதேந்திரனை வளர்க்கும் பொறுப்பேற்றிருந்தவரும்—சோழப் பேரரசின் உபசேனாதிபதியுமான முத்தரையராலேயே அழைத்துவரப் பெறுவது என்றாகி—அது திகைப்பும் திடுக்கிடும் ஒரு தடப்புத்தான்.

இதனை நாம் சந்தித்திராத புதிய மனிதவரசர் சந்தித்ததால் அந்த அரண்மனைப் பெண்டிர் வியந்து நின்றார்கள்.

ஆனால், அந்தரங்கமான ஆரணியப் பகுதியில் அந்த காளிபக்தர் கடுப்பட்டிருக்கும் செயல்களைக் காணும் வாய்ப்பும்

விபந்த நாமோ, 'அவர் வரத்தக்க இடத்துக்கு வந்திருக்கிறாரே—தடக்கக் கூடாதது நடந்துவிடுமோ' என்று அச்சம் பட நியாயமிருக்கிறது.

சோழர்குல வாலிகளின் எத்தத்துக்காகத் தாவித்துத் திரியும் கூட்டத்தின் குத்திரதாமி... அந்தச் சோழர்குல இளவலிகள் பால் அன்பு கொண்டோர் எத்தப்பிச் சந்திரசேனா தோடங்கியிருக்கிறாரே, அது என்னவோரு சாகச் சந்தித்தமோ?

சத்திரசேனா பேரில் காளிமாகண்டர் அருளாவெய்ததை வரவழைத்த அருள்வாக்குக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த காளிமாகண்டர் உபசேனாதிபதி முத்தரையருடன் இக்கு வரவிடுத்த குழறினையைத் தெரித்துக்கொண்டால் தங்குதாயம் ஒரு வேளை தீரலாம்...

காளி கோலிகில்—

'சோழப் பேரரசிலேயே மகி எத்தவயத்த ஓர் அணியை உக்கருத்துத் தனையாக்குவேன் என்று நாய் கொன்னது திறைவேதம்போகிறது' என்று சத்திரசேனா பேரில் அருளாவெய்த இறங்கிய காளிமாகண்டர், அருள்வாக்கு உறுக்கொண்டிருத்தம்போது அந்த கோலிக்குள் நுழைந்தது வேறு யாருமில்லை; உபசேனாதிபதி முத்தரையர்தான்!

தம் எதிரே வேற்று நாட்டு வீரர்கள் கூடி நின்று உக்கிர வொலையக் குரல் கொடுத்து, அச்சிப்பித்தக்கொண்டிருந்த காட்சியைக் கண்ட சோழப்பேரரசின் உபசேனாதிபதி அவர்கள் தீப்பிரம்பாய் பின்ன, பெருங்கூலில், 'அன்னாடிய மான இந்த வனாத்திரத்தில் சோழப் பேரரசின் பெருமையகே சிறுவமதேயத் தரும் வண்ணம் அருவருப்படுத்தும் போரக் கிருத்தியங்கள் நடப்பதென்ன?' என்று கிழித்தார்.

அவருடைய குரல் முழக்கம் கேட்டு அனைவரும் அதிர்ச்சியுடன் காளிமாகண்டரை நோக்கினர்.

கருமேகத்திடையே தோன்றும் சந்திர 'ஹிபோக்' டைர்ந்த தாவுக்குள் கதிர் தீற்றாய் புன்னகை மலர், உப சேனாதிபதி முத்தரையருக்கு எதிரே வந்து நின்றார் காலிமாகண்டர். ஒரு முறை அவரை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு ஓர் எரிசுகி சிரிப்புடன், "முத்தரையர் குலத்து மரு பெரும் வீரரே...! இந்தச் சோழ மண்டலத்தில் நன்றி கொடு வதில் 'நான் தீ' என்று போட்டி போடுபவர்களில் நீரும் ஒருவரா?" என்று கேட்டார் காலிமாகண்டர்.

"என்னது, நான் நன்றி கொன்றேனா...? என்ன இந்த இழிதகை குத்தச்சாட்டு...! சொல்லு யார்? சொல்லும் தகுதி என்ன உமக்கு? சொல்வதற்கான காரணம் என்ன?" — கோடைமூலோகி ஆக்ரோஷமாய்த் தன் குரல் முழங்கக் கேட்டார் உபசேனாதிபதி.

"சொல்வார், இந்தச் சோழ நாட்டையே உங்கள் சக்கரவர்த்திக்கும் அவரைச் சார்ந்த உங்களுக்கும் பிச்சை உசைத் கொடுத்த பெருமாயிடீ! அவன் வாக்குக்குக் காரணம் கேட்டும் உங்களை உம் சக்கரவர்த்திகளே கிடையாது. நீர் ஏன் கேட்டுச் சிறுமைப்படுகிறீர்...?" என்று தம் குரலில் ஆவேச அனல் மெல்ல மெல்ல தீவிரப்பட்டு விச, சீறினார் காலிமாகண்டர்.

அந்த மறுவினாழி உபசேனாதிபதி முத்தரையரை ஒரு கணம் அபரணவத்த விட்டது.

"இதென்ன மர்மம் போக...? புரியுமபடி விளக்கச் சொல்லி!" என்று தம் குரலால் தடப்படுத்திக் கொண்ட உபசேனாதிபதி.

"முத்தரையரே, புரியல்களையா அல்லது நினைவு இல்லையா? சில ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த பெரும்போரில் சூழ வந்தவர் மாகாணமாயுதன் படைகளுக்கு ஆற்ற முடியாமல் சோழப்படைகள் கைவிட்டு நின்றது நினைவிலுக்

கிறதா? அப்போது போர் நடந்திய சேனாதிபதியான திருச்சிறற்பலமுதலாயன் பெருமாளம்பிப் பன்னராயன், அந்தப் போரில் தோல்வி வந்தால் சோழ மண்டலமே சமர்த்துக் கொள்ளவாசியும் என்று ஆட்சி யவரைச் சாண டைந்தான் என்று நினைவிருக்கிறதா? அப்போதும் உப சேனாதிபதியாக இருந்தவர் தீரானே...!" — காலிமாகண்டர் கம்பீரமாகக் கூறிவபோது முத்தரையரின் முகம் பறைய நினைவில் கலித்தது.

"ஆம் நினைவிருக்கிறது. மகாசத்தியாக காலி மாகாணின் பெற்பாதங்களிலுதல் முத்தரைய சேனாதிபதி சரணடைந்தார். காலிதேவியைத் திருப்பிப்படுத்தி வெற்றி வரம் பெறுவதற்காக ராஜகுரு ஸ்ரீகணேசுவர்தான் அகோர பூதஜ நடந்தினார். அன்று காலிதேவி தந்த அருகிவாக்கின் படி அவள் கட்டிக் காட்டிய நிலையில் சொந்த போரை மும்முரப் படுத்தித்தான் சோழப்படை வெற்றி அடைந்த — மாகாணியின் மகத்தான அந்தக் கருவணியே மறக்க முடியுமா...?" என்று குரல் தராதருக்கக் கூறினார் உப சேனாதிபதி.

"ஆனால் மறந்துவிட்டாகிதே... உங்கள் சோழப் பேரரசும் மறந்துவிட்டது. உங்கள் மாமன்னன் இராசாதி ராசனும் மறந்து விட்டான். வெற்றி பெறுவதற்காக அந்ந் வேண்டி அகோர பூதஜ செய்த தீர்கள், வெற்றி பெற்ற பின் மாகாணியை நினைத்ததுண்டா...? அன்னை கேட்ட உக்கிர பூதஜ செய்து அவனை மகிழ்வித்தது உண்டா...? இந்த தாடே நன்றி ஈறத்தது. தெய்வக்குற்றம் உக்கிர மனித உணர்வு சார்ந்திருக்கிறது. என்ன உணர்வியே அப்போதே அபிதாரிகள் என்பதை நீரும் நினைத்தது விட்டா! அன்னைப்பை அனந்தியப்படுத்தி விட்டா!" என்று தீட்சணயமாகச் சொற்கள் சீறக் குற்றம், சாட்டி என் காலிமாகண்டர்.

அந்தக் கச்சொழி கேட்டுத் தடுமாறிய உபசேனாதிபதி முத்தரையர், “தாயை நான் அடைசியப்படுத்தினேனா— அபாண்டம்!” என்றார்.

“அப்படியானால் இங்கே வந்ததும், என்னை சத்தத்தில் உட்கரும் ஒரு வழிபாட்டை அவமதித்த—சோழப் பேரரசுக்குச் சிறுமையூட்டும் அருவருப்பான கோரக் கிருத்தியங்கள் புடப்பதாக” நீர் நித்தனை செய்தேன்? சோழர் கிருநாட்டுக்கே பெருமை தேடித் தந்த அன்னை மாசத்தியின் வழிபாடு உமக்கு அருவருப்பானதா? விட்டதே? அதற்காவணச் சிறுமையாதி விட்டதே... என்ன வாந்தியை மொழிந்தீர்—! அது என்ன நாகாடக்க பீன்மையா, தன்றி கேட்டத் தனிமையா?” கடர் வீச்சாய் சொற்கள் சுழன்றோடி வந்தன காளி மாகண்டரின் கண்டத் திலிருந்து.

“நாய்கள் என் சொற்களைத் தவறாகப் புரிந்து கொண் டுக்கொள்ள ஐயுறுகிறேன். அப்பரும், ஞானசம்பந்தரும் சுரப்புகங்கள் திகழ்ந்திய இந்த முத்தமிழூலில் குறிப்பாக சோழமண்டலத்தில், காவலுறை தெற்குள்ளையே போற்றுகற் றுரியதாக ஏற்று வந்திருக்கிறோம். அதற்குப் புறம்பாக இங்கே சத்தம் சிந்தியிருக்கக் கண்டதும் நான் மனம் குறுதி ஆவ்வாறு கூறினேன். நாய்கள் குறிப்பிட்டாடி முன்பு ஞான சிவனார் நடத்திய அகோர பூதஜயின்போதுகூட காளிதேவி எழுமிக்கைக் கனியைத்தான் பவியாக ஏற்று அருள்பாசித் தாள்” என்றார் முத்தரையர்.

“இல்லை— மாற்றிக் கூறுகிறீர், முத்தரையரே! காளி ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை; நீங்கள் கொடுத்தீர்கள்— நீங்கள் எழுமிக்கைக் கனியைப் பவியாக்கியதாயே, அதை அன்னை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டாள் என்று பேசுதலையுடன் நீங்கள் தம்பிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்— காளிமாதா சத்தத் தாகம் கொண்டிருக்கிறாள்! அதை நீங்கள் நிறைவேற்றத் தவறி விட்டீர்கள். இனி அவள் உங்களை மிகுந்து எதையும் எதிர்

பார்க்கவில்லை. தனக்கு உகந்த பகையை இதை இங்கிலுக் கும் தம் பக்தர்க்கு மூளம் எடுத்துக்கொள்ள தாயே சித்தம் கொண்டு விட்டாள்— அதன் அடையாளம் தான் இங்கே சிந்தப்பட்டிருக்கும் சத்தம். விரலில் தூத்தச் சோழ மண்டலத்தின் சத்த அரு ஓட்டியெகிறது என்பதற்கு தாய் தாட்டியிருக்கும் அறிவு இது...” என்றார் காளிமாவண்டர்.

“காளிமாதாவின் சிற்றத்தை எம்மை நாய்க லுடியுமா? அவளுடைய பெயர் கழல் தோலுத நிற்றும் சோழர் ஞானதீர் பாலும் சக்கரவர்த்தியின் பேரினம் அகிணையின் அருமை கடவுட்கம் இறங்க வேண்டும்!” என்று தோலுத முத்தரையர்.

“முத்தரையரே, உமது கோரிக்கை காலக் கடந்தது— இந்தச் சோழ மண்டலத்தையும் சோழச் சக்கரவர்த்தியையும் நாய் மன்னிக்கவில்லை. ஆனால், உம்மையும் ஒரு சேனா யும் தாய் மன்னிக்கத் திருவுளம் கொண்டு விட்டாள் என்று தெரிகிறது...”

“என்ன?” ஆர்ஸக் கிளர்ச்சியுடன் கேட்டார் உப சேனாதிபதி.

“ஆம், முத்தரையரே! இன்னாவிட்டால் இங்கே, இந்த வேளையில் பராசக்தி உம்மை வரவழைத்திருக்க மாட்டாள்— முக்கியமான ராஜாங்க விழாவில் சேனாதிபதிக்கு கரவேற்பு நடத்தபோது, அதில் உபசேனாதிபதியின் நீர் கலந்து கொள்ள முடியாதபடி செய்ததும் கந்த காளிதான்— அதற் காகவே இளவரசனை உம் பிடியிலிருந்து பிரித்து உம் கண் பார்வைக்கு மறைவாக அவனைச் சஞ்சரிக்கச் செய்தாள். இளவரசனைப் பிரித்த தாப்பிரித் தீர் சக்கரவர்த்தியையும் சத்திக்கவில்லை. மறுமலும் கலந்து கொள்ளவில்லை. இந்த வரைத்திரம்மம்தும் கற்றிக் கொண்டிருந்தீர்— உமக்கு

வந்திட்ட சூத்தர் தனிப்பு அன்னை பரமத்தி உலம்போடு உமக்கு அளித்த கருணை. அந்தத் தனிப்பை அன்னை உமக்கு அருளியிருக்காவிட்டால், நன்றி கொன்ற சோழச் சக்கரவர்த்தியின் கட்டத்தோடுதான் நீர் சங்கமித்திருப்பீர்... உம் அகக் கண்களைத் திறக்க தாய் சித்தம் கொண்டுவிட்ட தாலையே உமக்கு ஆசி வழங்க இங்கு வரவழைத்திருக்கிறாள்..." என்றார் காளிமாகண்டர்.

"நம்ப முடியவில்லையே..." என்று குழப்பத்துடன் கேட்டார் உபசேனாதிபதி.

"நம்ப முடியும்; ஆனால் நம்ப மறுக்கிறீர்! எம் கூற்றை நம்பினால் அது எதெதையோகாவி விடுமோ என்று பதைக்கிறீர். பரம்பரை பரம்பரையாக உம் ரத்தத்தில் ஓடும் ராஜ விசுவாசம் உம்மை நம்பவிடாமல் தடுக்கிறது... விரைவி லேயே தாய் நம்ப வைக்கப் போகிறாள்..." என்றார் காளிமாகண்டர் உக்கிரமாக.

"அப்படியென்றால்..."

"நீர் கடக்க முடியாது என்று நினைக்கும் ஒன்று நடக்கப் போகிறது. அப்புறம் நீர் காளியை நம்புவீர். காளியை மாத்திரமே நம்புவீர்..." —காளிமாகண்டர் அழுத்திக் கூறினார்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள்..."

"உமக்கும் நீர் போற்றி வரும் சக்கரவர்த்திக்கும் பதை மூளப் போகிறது... காவலனை எதிர்க்க காளியின் துணையை நாடப் போகிறீர்... நீர்... மட்டுமல்ல உம்மோடு ஒரு பெரும் சக்தி வாய்ந்த ஒருவரும் எம்மோடு இணைந்து காளியை பணிவில் கடுபடப் போகிறார்... ஆம்! அது நடந்த பின் நீர் காளியின் கூற்றை நம்புவீர். அதுவரை நீர் நம்பவே வேண்டாம். நம்பாமல் தூரப்பதையே தேதியும் விநாடி தூக்கி..." என்றார் காளிமாகண்டர் மிடுக்காக.

"யார் அந்த ஒருவர்?" என்று கேட்டார் சூத்தராயர்.

"காளிமாநேனியைப் போலவே சோழச் சக்கரவர்த்தி தன் தந்தி மறத்த உடையக்கனாகக் கணம் புழுக்கித் திண்ணிக்குக்கும் ஒரு மூன்னாதி புரிவன்கையை—தான் தான் சக்கரவர்த்தியின் அன்மையான தெதியுடைய பெரு மாட்டி..." என்றவாறு வரலாற்றைச் சொன்னார் கண்டர்.

"என்னது... பெரிய பிரபந்தனார்! உக்கரூடன் சொத்து சக்கரவர்த்திகளுக்கு ஏதிராகச் செயல்படப் போகிறாள்..." பிரமித்து நோக்கினார் உபசேனாதிபதி சூத்தராயர்.

"ஆம்; அந்த மிதுரையை நாம் இப்போது சத்திக்கப் போகிறோம். அந்தச் சத்திப்புக்கு நீர் தான் வந்திருக்கையாகவும் வரப்போகிறீர்!"

ஸ்தம்பித்து நின்ற சூத்தராயர் ஒரு கணம் மதுசூதி கூற்றை காளிமாகண்டரையே சுற்றி நோக்கினார்.

"என்ன சூத்தராயரே, புறப்படலாமா?" என்றார் காளிமாகண்டர்.

"புறப்படலாம்!"

"உம்மோடு, உம் சூத்தர கீதையே நாம் புறப்படப் போகிறோம். உமக்குச் சம்மதம்தானே..."

"காத்நிருக்கிறேன்!" என்றார் சூத்தராயர்.

மது கணம் பாண்டிய வீரர்களை நோக்கி, "வீரர்களே! காளியின் திட்டம் ஒன்றைச் செயல்படுத்த இந்த வீரநுட்பம் புறப்படுகிறேன். மயக்கத்திலிருக்கும் சத்திரசேனாவைப் பராமரித்துக் கொள்க!" என்று கட்டளைவிட்டவரே சூத்தராயருடன் அவருடைய சூதரையில் எறிக்கொண்டார் காளிமாகண்டர்.

அடுத்த கணம், இதுவரை அயர்ந்திருந்த முத்தரையரின் முகபாகம் இறுகியது.

“காளி பத்திரே, நான் இப்போது உமக்குத் துணையாக வரவில்லை, நீ மன்னாள் சிறைப்படுத்தப்பட்டவராக வருகிறீர்!” என்றார் உபசேனாதிபதி கம்பீரமாக.

“என் சொக்கிறீர்?” காளிமாகண்டர் வியப்புடன் வினவினார்.

“சோழர் சக்கரவர்த்தியின் நாமத்தால், இந்தப் பேரரசின் உபசேனாதிபதியான இராசராச சிங்கர முத்தரையரான நான் உம்மைச் சிறைப்படுத்துகிறேன். சந்தேகத்துக்கு இடமளிக்கும் வகையில் இங்கு ஒரு கூட்டத்தைச் சேர்த்திருப்பதற்காகவும், சோழச் சக்கரவர்த்திகளை நிந்தித்துப் பேசியதற்காகவும் நீர் சிறைப்படுத்தப்பட்டு என் பாதுகாப்புக்கு உட்படுகிறீர்!” என்றார் முத்தரையர் பதட்டமற்ற அழுத்தமான குரலில்.

மறுகணம் வானவெளியெங்கும் மோதின இளதிரிலிக்க வாய்விட்டு நகைத்தார் காளிமாகண்டர்.

“ஏன் சிரிக்கிறீர்...?”

“முத்தரையரே, வாழ்க்கையிலுள்ள பல போலிச் சிறைகளையும்—மனச்சிறைகளையும் கடந்தவன்தான் நானே! தந்தை துறவியைச் சிறைப்படுத்த உமக்கோ, உம் பேரரசுக்கோ ஏது வலிமை? பார்க்கலாம். ஜெய் நாகாதி!” என்று சிரமக் குரல் ஒழக்க கர்ஜித்தார் காளிமாகண்டர்.

அடுத்தகணம், குதிரை குளம்பொலி சீறித் தடிக்கப் பாய்ந்தோடினது—

இப்படியொரு சூழ்தொழில்நாள் காளிமாகண்டரை பழையாறை அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்திருந்தார்

முத்தரையர். அவரை அழைத்துச் சென்ற சக்கரவர்த்தி களிடம் ஒப்படைப்பது அயர் நோக்கம்.

பத்திரைத்தியும் இம்வேளைக்குள் வந்து வரவேண்டிய அரண்மனைக்கு விஜயக் செவ்விதழ்பார் என்ற சந்தைத்தாள் முத்தரையர்.

ஆனால் சக்கரவர்த்திகள் வந்திருக்கக்கூட, தான் மனவெளியிருந்த பெரிய பிராட்டியாரைத் தான் முதலில் அயர் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

குதிரையை விட்டதற்குப்போது முன்னக கூட்டில், “என்ன முத்தரையரே, சக்கரவர்த்தியிடம் போக்க என்னை சிறைப்படுத்தி அழைத்து வந்ததாக இதுமாதிரி கூறினீர். என்ன ஆயிற்று இப்போது பெரியபிராட்டியை நான் சந்திப்பதற்குத் துணையாகத்தானே நீ வந்திருக்கிறீர்! இவியாதினும் காளிமாகண்டர் திருஷ்கணத்தையுடிரித்து கொல்லும்” என்றார் காளிமாகண்டர்.

தன் மனவெளச்சீகனை வெளிப்படுத்தாமல், அடுத்தமான நகராகத்தான் அவரை பெரியபிராட்டியிடம் அழைத்துச் சென்றார் முத்தரையர்.

பெரிய பிராட்டியாரைக் கண்டதும், “சோழனதேவி, உமக்குக் காளியின் அதுர் சித்திரம்தான்” என்று காளிமாகண்டர் கம்பீரக் குரலில்.

“பாக்கியம் தவிர்ப்பே!” பந்த பெரியபிராட்டியார் காளிமாகண்டருக்கு ஓர் ஆசனத்தைச் சுட்டிக்காட்டி அவர் செருதவாரே, “முற்போது, நக்களுடைய ஆழ்க் காளி உபாசனையைப் பற்றி குரளசீனையே நான் நான் கேட்கப் பட்டிருக்கிறேன். நக்களை அரணெதற்கும் வாய்ப்புக்காக மகிழ்கிறேன்” என்றார்.

அப்போது வேளர் மகளின் முகத்தில் ஒரு மிக்குவான மாறுதல் தென்பட்டது.

“கோளார் செல்வி, ஏன் அப்படித் திணைத்திருக்கிறாய்? முதல் முதலாக ஓர் அடிமலர்ந்தி கொண்ட சித்தவரன் சந்தித்த பிரயிப்பா?” என்று புன்னைகல் கனியுடன் புன்னைமரத்தெயிலின் தோளையிப் பற்றி இயக்கினார் பெரிய பிரயிப்பா.

“இவ்வளவு அம்மா இந்தச் சத்திப்பு முதல் முதலதானா என்றுதான் எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது. திரைக்கு முன்னாலேயே அந்த அடிமலர்நான் நான் வெறொரு உருவிக் சத்தித்திருக்கிறேனோ என்று யோசனாசிறகு...” என்றான் புன்னைமரத்தெயில்காணிகண்டின் திச்சண்பமான விழிகளை உற்று நோக்கியவாறு.

எந்த உணர்வுக்கும் சமனமுறாத காளிமாகண்டின் புதுமன்கள் ஒரு கனம் பதட்டத்திக்கு இலக்காகி நெளிந்தன. மன்கண்ட நன்னைச் சமன்படுத்திக் கொண்டார்.

அதன் அடிமுதலாய் அந்த ஒரு கனத்து சமனத்தை உன்னிப்பாய் கவனித்து விட்டன பெரியபிரயிப்பாயின் திச்சண்பமான விழிகள். அவருடைய முகத்தில் மர்மமான புன்னைகை மலர்ந்தது.

30. பட்டம் துறக்க ஒரு திட்டம்!

காளிமாகண்டையப் பற்றி முன்னம் ஒருமுறை ஒத்தவன் செக்கனாய்வுக்கு (மற்றும்) சந்தேகம் முதலதையின் உன்னித்திறம் மூலி தமையர் அருக உறத்திக் கொண்டிருந்தது.

“இந்தக் காளிபக்தர் உன்னையிலேயே ஒரு துறவியா... அல்லது உடலேயே தாரியா...” என்ற இயம்ப்தான் அது.

“இவ்வளவு வெறொரு உருவிக் பக்கேயேயே பரித்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது” என்று புன்னைமரத்தெயில்காணிகண்டின் சந்தேகம் கவிஞ்ஞமையின.

அதற்கெதிராநிப்பாக காளிமாகண்டி திணைத்த திணைதையும் பெரியபிரயிப்பாய் அந்தத் துறவத்தின்குடும் புரித்த கொண்டு புன்னைகைத்தனதும் கவிஞ்ஞமையின கண்டையப் பற்றிய மர்மத்தனத் தனதத் திட்டியடியுடன் அப்பதம் அங்கு நின்றுத் திட்டிய எந்த கவிஞ்ஞமையினும் ஆர்வத்தின்கும் உன்னதிக் கிவர்க்கிமுறத்தின்கும் உன்னதெயிலிபதி முத்தனையர்.

அவர் எதிர்வித்த அப்பதம் மூன்று எதிர்வித்த முன்னதி விருத்தே திணுத்தொடக்கியது.

“ஓம்! அந்த மர்மத்தனத்தகாளிமாகண்டியே வெளிப்படுத்த முன்னத்துவிட்டதெயில்கும், பெரிய பிரயிப்பாயை நோக்கி, “இப்பருமாட்டியாரே, தக்கல் புன்னைகைக்குப் பெரும் என்ன...?” என்று கேட்டார் காளிமாகண்டி.

“கருவியாகிக் கண்டத்தும் தானாத கேட்டாரி சிறு கதலித் தன்ருக்கு தானுமாய்” என்பதை மலர்ந்திவர்த்த காளிமாகண்டியே திருவிக்க வேண்டிய திணை எத்பட்டகை திணைத்தெயிலுதான் எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது” என்றார் பெரிய பிரயிப்பாய் கவிஞ்ஞமையின தனதத்.

“எதைத் துறப்பிடுகிறீர்கள், கோழமாதேவி...” — காளிமாகண்டி பெக்கச் சக்கிலிணைப் பின்னையித்தொடுத்தார்.

“காளிமாதேவிவிடமே தேரிகடையாகப் போனார் என்ற கோழமண்டலமென்கும் பிரயிப்பதி பெற்றிருக்கும் அடியின வகிணைம பெற்ற மலர், ஒரு சிறு பின்னின் வினாவிற்குத் தருமாதிப் போய்க்கிட்ட வித்தததான் அது. பூத்யின!” என்றார் பெரியபிரயிப்பாய்.

“அந்தத் தறிமாற்றத்துக்குக் காரணம் இந்தக் காலி பத்தனுக்கு ஏற்பட்ட சோதனை அல்ல, பெருமாடிக் தர்ம சீதையாதத்த இடப்பட்டிருக்கும் ஒரு விளக்கு என்னை வேறெங்கோ சந்தித்திருப்பதாக வேளாச் சொல்லி உறியது உயர்ப்புக்குரியது அல்ல. பூர்வாசிரமம் இல்லாத வறையாருண்டு இந்தப் பூவுலகில்? ஒவ்வொரு வறையிலும் ஒரு பாஸ்பருவ சரித்திரம் இருப்பது புதுமை அல்ல!”

“சாமாயணம் எழுதிய வாக்மீகி போன்ற மகான் கருவிகே நிகைக்க வைக்கும் பூர்வாசிரமங்கள் இருந்தபோது, இந்த சாமானிய காலித்தொண்டனுக்கு ஒரு பூர்வாசிரமம் இருப்பது புதுமையல்ல... அந்தப் பூர்வாசிரம காலத்தில் தான் இந்தப் புவனமெங்கும் சுற்றியிருந்திருக்கலாம்; அப் போது வேளாச் சொல்லி புவனமாந்தேவி என்னைச் சந்தித்திருக்கலாம்— அதைப்பற்றி யான் சன்னமோ சஞ்சலமோ அடைவாயில்லை” என்ற காலிமகண்டர் நிகொன்று ஏதோ உதவேதம் கொண்டபதைப் போல் குரலை உயர்த்தி, “சோழமாதேவி, எந்த இடத்தில் என் பூர்வாசிரமத்தைப் பற்றிய நினைவு நெகுடல்கள் தோன்றக்கூடாதோ அந்த இடத்தில் வேளாச் சொல்லி அதைத் தூண்டிவிட்டாரே என்றதன் தான் ஒரு கணம் சன்னப்பட்டு நிற்கேன்; வேறொன்றுமில்லை. போகட்டும்— இனி அந்தச் சின்ன என்னைத்தப் புறக்கணித்து இந்தப் பொன்னிவள நாட்டில் கவித்து கொண்டிருக்கும் தற்போதைய சித்சினைவையப் பற்றிப் பேசலாம்...” என்றார்.

கொள்ள விரும்புகிறோம்— அதைச் சோழமாத் தூண்டி முன்னிலையில் நி் நெருவித்தாட வேண்டும். சோழி உபரதிக் பெயரால் அதன் உபசோதிபதி கட்டளை யிருக்கிறேன்...”

அதனேட்டு, காலிமகண்டரின் கண்டத்திலிருந்து பொருள் நகைப்போலி உருவாகி அந்த ஞானமனத முகே களில் எதிரொலித்தது.

“என் நகைக்கிறீர்...?”—தூண்டிப் பெயரால் சித்காச் ழுத்தனாயர்.

“உபசோதிபதி முத்திரைப் பெயரானே... என்னைச் யும் அகன்று பந்தப் புரக்கொடி பறக்கும் சாட்சாஜ்யத்தின் புகழ்பெற்ற உபசோதிபதியாகுக்கு ஒரு சாதாரண உண்மை புரிவாமல்போன வித்தையை நிகைத்துத்தான் நகைத் தேன்!” என்றார் கம்பீரம் அகலா அழத்தமைய ழுதரிக்.

“என்ன சொல்கிறீர்...?”

“சாமான்ய புலிமாத்தி அணி கொண்ட ஒரு என் சாஜ்யத்தின் பெயரால் கட்டளைக்கும் அநிசாரம் உடக்கு உண்டு என்றால், எவ்வளவுகெடுக்கும் அநுபாசி சொப்புச் சர்வ வல்லமையுள்ள ‘நாச் சந்திரதா’யின் சாட்சாஜ்யத்தின் சிரைஜ்யான எமக்கு அதைத் துச்சிகள மதித்துப் புறக் கணிக்கும் ஆற்றல் உண்டு. இதைய் புரிந்துகொள்ளுங்கள் தா

“உன் வளமான எதிர்காலத்தைப் பற்றிய என்
அக்கவறு...”

“என் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிப்பவனோ, நிர்மாணிப்
பவனோ நான்தான்... நாயகன் அல்ல...”

“உன் பால் எமக்கு அந்த அக்கறையும் உண்டு; அதிகார
மும் உண்டு...”

“அதிகாரம் எப்படி...”

“உன் பெயில் அந்த இளைஞனைவிட அதிக உரிமை
கொண்டவர்...”

“இதோ! அந்த உரிமை பாரட்டுபவர் நாயகன்
தானோ அப்படியென்ன உரிமை பூமானோ?”—என்றி
தனைத்தான் மாதங்கி.

“இந்த நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு குடிமகன் பெரிளும்-குடி
மகள்-பெரிளும் எல்லாறையும்விட உரிமை கொண்டவர் சக்கர
வர்த்தி...”

“குடிமகன் எல்லாருமே நங்கள் அடிமைகள். ஆகவே,
அவர்களுடைய மனங்களைக்கூட நங்களிடம் சரணாகதி
செய்ய...”

“உன்னை அடிமைப்பாக்கி நாம் உரிமை பாராட்ட
வில்லை...”

“ஆகவே...”

“நீ அறிந்தால் உங்களிடம் உரிமை பாராட்டுகிறேன்...”

“அத்தன்ன அறம்?”

“காதல் நெஞ்சம் தந்த அறம்!” என்றார் சோழர்
சக்கரவர்த்தி!

இரவுகணம் அசைவற்று நின்றுவிட்டான் மாதங்கி.

“என்னது... காதலா...” பதட்டத்துடன் கேட்டான்
மாதங்கி.

“ஆம்!”—சுறுதப்பாக நானில் இளம்பலர் புன்னகை
கிடைக்கவந்தான் சக்கரவர்த்தி.

மறுகணம் அங்கே ஓர் அனல் புயலே வீசியது.

“சக்கரவர்த்தி பெருமானே, நான் உன் நாட்டைக்கொண்ட
நானறவேன்... திட்டமிட்டு இளவரசனையும் என்னையும்
பிரித்த போதே புரிந்து கொண்டேன். இந்த கையெறி
இளவரசர் கிராமத்திலிருனைத் தவிர வேறு எவருக்கும் என்
றுமுனைக்கூடத் தீண்டும் உரிமை கிடையாது...” என்று
சிறிமான் மாதங்கி.

அதுகேட்டு சிம்ம கர்ஜனைவாக நனைத்த பசுவின்னா
வர்த்தி, “ஆகவே, என்ன கிரமி கொண்டு, உன் நிறைவத்
தீண்டும் உரிமை என்ன பெரிசு அல்லவா! நீ என்னை
நிறுவாகத் தொடரத் துக்கப்போறும் வேளை ஒன்று வரத்
தான் போகிறது. அன்று இப்போது நீ பெருமையோடு
காதலிக்கும் அந்த இளைஞனைக்கூட உன்னை நம்பிவிட்ட
தற்கு நான் நிறைய நன்றி சொல்லப் போகிறாய்!” என்றார்.
அப்பொழுதுமே நுதல அசாதாரண அழகுத்தன்மைக் கொண்ட
நிடுக்கிட்டு நின்றான் மாதங்கி.

மாதங்கி நன்னைச் சமைப்படுத்திக் கொண்டு மறுமொழி
கூற வாயொடுக்கும் முன் வாழ்வுறுத்தில் பதட்டத்தடன் ஓடி
வந்த ஒரு காவலன் தென்பட்டான்.

“என்ன சேதி?” என்று அவனிடம் சக்கரவர்த்தி
வினவினார்.

காவலன் ஓர் ஒளையை அணிதல் திட்டினான். அதைப்
பெற்று வாசித்த சோழர் சக்கரவர்த்தியின் புருவங்கள்
சுருங்கின.

அக்கணம் சல்லிக்கை திறந்து ஈற்றோல் வாய்விட்டுச் சிறித் தான் மாதங்கி.

“என் நகைக்கிறாய்!”

“சாதுதேவையக் காட்டி, ஓர் அபாயம் பெண்ணை விட்ட ஆய்வு அர்த்தம் சக்கரவர்த்தி பெருமையை தெய்வ நீதி தெற்றிக் கண் திறந்து சந்திக்கிறதோ! நன்று, நன்று!”

“என்ன சொல்கிறாய்?”

“தங்கள் திருக்கரத்தினுள்ள திருநீற்று முத்திரை ஓலை கூறுவதைத்தான் நான் சொல்கிறேன்!” என்று நகைத்தான் மாதங்கி.

சக்கரவர்த்தியின் முகம் மாறியது.

32. அந்தப்புர ஆட்சி!

தீம் கரங்கனிகிருத்த ஓலைவையும், எதிரே குத்தலான குறுக்கை முகம் ஒளிர் நிறை மாதங்கியையும் புருவங்கள் நிரித்தேற்றி வினாந் விதாடுக்க, மாறிமாறி நோக்கினார் சோழ மண்டலாதிபதியான இராசாதிராசன்.

“சக்கரவர்த்திப் பெருமையின் உறுத்தல் பரங்கனின் உக்ஷித் சக்ஷனென்று தெரிந்து சொல்லியாய்?” — சிறு நகைச்சித்தோடிகென் பேட்டாக் மாதங்கி.

“பெண்ணே! இதனாலும் இப்பொக்கி வளநாட்டில் கொட்டெல்லுப் கரப்பெய சீரோக்க வினாக்கின்றது உக்ஷ வாய் கணித்திருத்தோம். இப்பொழுதான் விரிந்த காவிரி

வளநாட்டில் விடுவதும் ஒரு பயிராய் விளைந்திருப்பதை அறிந்து பசித்து நிற்கிறோம்!” என்று சக்கரவர்த்திகள் புன்னைதாழ்த்திக்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள் பிரபு...?”

“என் நகையில் உள்ள ஓலைவாய் பசித்ததே, அது திருநீற்று மந்திர ஓலை என்றும், தெந்திக்கண் திசந்து என்னைச் சந்திக்க அது வந்திருக்கிறது என்று அறிந்தக் கூறினாயே... அந்த ‘விடுவதும் சோழ மண்டலத்தே உசித் தானது. சோழ மாதா இந்த மண்ணில் பிறந்த தன் மக்க ளுக்குத் தந்த சீதனம்... இல்லைபா?” என்று கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“இல்லை! கீழ்க் கூறும் உத்தர் சோழ நாட்டுப் பெருமையை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை!” — தீர்க்கமாய் மறுபொழி வந்தது மாதங்கியிடமிருந்து.

“ஏன்...? சீரோழ மண்ணில் பிறந்தவர் இல்லையா? சோழன் குலத்து உக்கையர் அனுபவிக்கும் உலகத்தைப் பெரு மைகள் உலகமும் உரியவை அல்லவா?”

“இல்லை... இல்லை... இன்னவே இல்லை பிரபு! உப்படி பொரு உன்னதப்பெருமை எனக்கு உண்டு என்று உங்கள் ‘தீ’ இன்று கூறுகிறதே உரிய, இனமக் தங்கள் நாகையி டில் இவரும் நாட்டா நாட்டைப் பரிசுரிக்கும் அதிகாரி களே, எதற்கு வெள்ளத்தினால்... இத்தர் சோழ மண்ணில் வாரும் துர்வெரு பெண்ணுக்கும் உள்ள உத்தரான பெருமை, தன்மை, அப்படி மரபுள்ள ஒரு குலமனாகக் கர மு அனுமதி பெண்ணும் பற்று கோரி என்னை மன்றத்தில் நிறுத்தி விசாரணை செய்தார்களே, தங்கள் அதிகாரிகள்... அதுதான் சோழ நாட்டில் பிறந்த ஒரு பெண்ணாக தங்க ளுடைய மேன்மைக்க ஆட்சி மதித்த டைசனாக இப்பொழு உங்கள் சோழ நாட்டுப் பெருமைகளில் எனக்கும் பங்கு உண்டு என்று நாங்கள் கூறியதைக் கேட்கவே என் செவிகள்

கூசுகிறதா? அடைப்பட்ட புனல் உடைப்புப் பொங்கிக் கொட்டுவதுபோல் சொற்கள் கழன்றோடி வெளிவந்தன, மாதங்கியிடமிருந்து.

“மாதங்கி, அந்தச் சம்பவத்தைப் பின்னர்தான் அறிந்தோம். எம் அதிகாரிகளின் அந்தச் செயலுக்காக யாம் வருத்துகிறோம்...!” உருக்கமாக வெளிவந்தன சக்கரவர்த்திகளின் சொற்கள்.

“பிரபு! அதிகாரிகளின் செயலுக்காக வருத்தம் தெரிவித்த தங்கள் பிராந்தன்மைக்கு நன்றி! இப்போது தாங்கள் செய்த செயலுக்கு எப்போதும் வருந்தப் போகிறீர்கள்...?”

“என்ன கூறுகிறாய்?...”

“என் இளமை உள்ளத்தில் உணர்வுகளைச் சித்ரவதை செய்து, என்னை என் இவய நாயகரிடமிருந்து பிரிந்திருக்கிறீர்களே அந்தச் செயலுக்கு-எப்போது வருந்தப் போகிறீர்கள்...?” என்று மிருக்காகக் கேட்டாள் மாதங்கி.

“உதற்காக இந்த ஜென்மம் முழுவதும் யாம் வருந்தப் போகக்கூடாது!” என்றார் சக்கரவர்த்திகள் கம்பீரம் ஏறிய அழுத்தத் திருத்தமான குரலில்.

“ஏன்?”

“என்னைய பின்னரே யாம் துணிந்தோம், துணிந்த பின் என்னையதோ, அதற்காக வருந்துவதோ, எம் ராஜகுல மரபின்...” என்று சக்கரவர்த்தி, புன்முறுவலுடன்.

“தக்கல் அக்கிரமமான ராஜகுல மரபுக்குத் தியாயம் கொடுக்க வேண்டி வந்துவிட்ட பின்னும் சக்கரவர்த்திகள் தம் பொய்யாய் பெருமையை விரிவாய் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதுதான் வேலுக்கை” என்று நனைத்தாள் மாதங்கி.

“எனதக் குறிப்பிடுகிறாய்?”

“நியாயம் கோரி தங்கள் திருக்காத்தியாயத் திருத்த ஒணை வந்திருப்பதைத்தான் கூறுகிறேன்...”

“இந்த ஒலையைப் பற்றிய மிமிக்களை நீ எல்லாம் அறிவாய்!”

“அதை அனுப்பியவரே, எம் உறவினரானே!”

“உன் உறவினரோ...?” விவரிப்புடன் முதல் தருக்கக் கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“ஆம் பிரபு! என் ரெய்ன் அணியைப் துடித்துக் கொடுக்க ஒரே உறவினர் திண்ணை நடராஜர் பெருமான் தான். அவரும் தாங்களும் அடக்கமையால் பிரிந்து, ஓர் உறவு அந்த நடராஜப் பெருமான் தான் இந்த ஒலையைத் தெரிவிப்பாக அனுப்பி வருவார். என்னும் தக்கியத்தை தங்கையுடைய ராஜ்யத்தில்க்க உடனடி பதவி வகிக்கும் ஒருவர் எனக்குக் கூறிவிடுகிறார்!”

“யார் அவர்...?”

“ராஜகுல குணசிகரன்! திருபுளத்திலுள்ள அய் குடைய அரண்மனையில் நானும் கொடுப்பாது! போய் புவனமாதேவியும் தங்கியிருக்க கேட்கப்போது, அந்த மலர் தான் இந்தத் திருத்த முத்திரை ஒலையை நடராஜப் பெருமான் அனுப்பி வருவதாகக் கூறினார்!” என்றாள் மாதங்கி இளநகையுடன்.

மலைகள் வெடித்துச் சிதறுவதுபோல், பெருகுக்கத் துடன் நனைத்தார் சக்கரவர்த்தி.

அவருடைய நனைப்பால் அடக்கும்வரை அனைத்தாக இருந்த மாதங்கி, மென்னைவாடல் “பிரபு! தங்கள் உடைய படைப் பார்த்தால், இந்த நடாட்கள் நடராஜ கூடைய உணர்மையின் எவறு தெரிகிறது. அடியாருக்கு இப்போது ஒரு சத்தேகம். இந்த நடாட்கள் ராஜகுலப் பொய்யுணர்வுக் கலையில் வந்தவன் என்றால் மற்ற ராஜப்பிரதானிகளுக்கும்

உண்மையும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருந்தால்...? இந்தப் பொய்ச்சிவனாக இருப்பது பொய்யை வளர்ப்பது மாறி விடுமாறு சக்கரவர்த்திகளுக்கு எவ்வளவு பெரிய பொருளாம்! — மாதங்கி மாதங்கி வார்த்தைகளை அடுக்கிக்கொண்டே சொற்போது—

“மாதங்கி!” என்று அவனைக் கட்டுப்படுத்தியது சக்கரவர்த்திகளின் தூது.

“மாதங்கி, இரோழர் பூமியில் பொய்யை மகிந்தாந் கூட நான் வகுத்தமாட்டேன், அதைவிட ஒரு பயங்கரமான சக்தியின் மதிப்பு இந்த மும்முடிச் சோழமண்டலத்தில் என்னுடைய அளவு வல்லமை பெற்றிருக்கிறது. அதனால் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் விளைவுகள்... ஆ... இம்மகத்தான ரோதனை!” — போர் வானை மீளியவையோல் சக்கரவர்த்திகளின் தூது நுழை எழுந்தது.

“என்ன சொல்கிறீர்கள், பிரபு?”

“மாதங்கி, சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தச் சோழர் சிம்மாசனத்தை கைவிட்டதில் சில சம்பவங்களை உலகுக்கு உறுகிறேன். அப்போதுதான் உலகுக்கு அனைத்தும் புரியும். உலகு முன்னர் இந்தச் சோழ சிம்மாசனத்தை அணங்கரித்தனர். என் தாய்மாமனாக எஜமான சோழதேவன். அவர்கள் இறுதிக் காலத்தில் தோயுற்றிருந்தபோது அவருடைய இரண்டு புதல்வர்களும் மட்டத்துக்கு வரமுடியாத அளவு சிறும்களாக இருந்தனர். அதனால் தன் சகோதரியான தெரி யுடம்பு பெருமையின் குமாரனான எதிரிப்பெருமையை மட்டத்துக்குரியவாகத் தேர்த்தெடுத்த சோழர் விலகல்களின் மயிற்செய்தி—இவ்வளவு மட்டம் உடைய அன்னர் இவ்வளவு கோத்தன், மேலும் அந்த எதிரிப்பெருமையே சக்கரவர்த்திகளாக இராஜாசனம் என்ற சிறப்பும் மட்டத்துடன் முடிசூட்டிக்கொள்ள வாயிந்தது. ஆல், பாரே அந்த மயிற்செய்தி பெருமான்!

“இந்தப் பட்டினிக்கு எத்தனைத் திருமணமுடி விதாயாகப் பெருமான் சத்தியில் நிகழ்த்தன. அது தீராமலே இருந்திருக்கலாமோ என்று இந்த யாக்கினன் திட்டுறாம்...” என்றச் சக்கரவர்த்திகள.

“சக்கரவர்த்திகளுக்கு எத்தனை மனப்போர்வு எத்தனை காரணம்...” — மாதங்கி வெக்கக் கொண்டான்.

“உண்மையில் கற்றி உருவாவதற்கு ஒரு நிபந்தனையாக மறைந்த சக்கரவர்த்திகளான என் தாய்மாமனுக்கு இரண்டு புதல்வர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் சக்கரவர்த்தி உட்கொடு இருந்தபோதே அரசியல் குழ்ச்சிக்கு அஞ்சி மனதமாக வளர்க்கப்பட்டனர். தோய்வாங்குமட்டத்துச் சக்கரவர்த்திகளின் இறுதிக் காலத்தில்கூட அவர்கள் அனைவரும் இவ்வளவு ஆரண்மனைவிலக்குத் தாயுறப் படுத்தியிருந்த மனத்தினியாகப் பிரித்த வளர்க்கப்பட்டனர். அவர்கள் எங்கே, எப்படி வளர்க்கப்பெறுகிறார்கள் என்ற உண்மையை தெரிந்தவர்கள் மறைந்த சக்கரவர்த்தியை—அவருடைய குதன்மநீரிலாவையும், பூட்டக் தவிர்ப்பதற்கு இருந்த இருச்சிற்றம்பலமுகடலால் பெருமையையும் பகலவையாக நாம். அவர்கள் இறுதும் இப்போது உயிரைத் தீவனம். மறைந்து வளர்க்கப்பட்ட. அந்தச் சிறுவர்களுள் பற்றிய தவயங்கள் அவர்கள் இறப்பிற்குமுன் மரணவிலை வாதிட்டது. இவ்வளவுமற்றி ஓரளவு வசித்தும் உறத்தக்க அளவு விவரம் தெரிந்த சர்வகாலவாரியர் மறைந்த சக்கரவர்த்திகளிடம் கொடுத்த ஒரு வாக்ருதரி காரணமாக அந்தத் தவயத்தை மீட்டிட மறுக்கிறார். இந்திகளின் அந்த இவ்வளவுமற்றி ஒருவருக்கு உரிய வயதில் ஒரு குட்டும் மனதற்படி மாதங்கி மகன் வர்த்திருக்கிறான். எம் அனைவரும் வேறு சிலரும் திரிபுத்தச் சோழர்களின். மூத்தவய சக்கரவர்த்திகளுக்கு யாக் அப்படி எவ்வித வாக்ருதரியும் தெரிமடவாகத் தாவிக்கை—

“அதனால் முந்திய சக்கரவர்த்திகள் எம்மிது நம்பிக்கை வைத்துக் குட்டிய மூட்டத்தை யாம் இப்பொருவருக்கு விட்டுக்கொடுப்பதில்லை என்று முடிவு செய்துள்ளோம்...” என்றார் சக்கரவர்த்திகள் கர்ஜனைக் குரலில்.

சில கணங்கள் மொனமான இருந்த மாதங்கி மெல்ல, “சக்கரவர்த்திகளே, அடியாளுக்கு ஒரு சந்தேகம்” என்று தயங்கியவாறே கேட்டாள்.

“என்ன?”

“சக்கரவர்த்திகளின் உள்வாத்திலுள்ள ஓர் அந்தரங்கமான அரசியல் முடிவை என் போன்ற ஒரு ஆடல் நங்கை யிடம் இவ்வளவு வெளிப்படையாகக் கூறுவதைக் கண்டால் எவாக்குச் சந்தோஷமாக இருக்கிறது. ஏதோ ஓர் உள் தோக்கத்துடன் சக்கரவர்த்தி பெருமான் என்னிடம் நாடக மாடுகிறாரோ என்று...”

“உன்னிடம் யாம் விவாதிக்கத் துணிந்ததற்குக் காரணம் அரசியல் தந்திரமல்ல! எம் அணிக்கு ஓர் அத்தியாவசியப் படைபைத் தேடிக்கொள்வதற்காகத்தான்...”

“அத்தியாவசியப் படையா?”

“ஆம்; அரசர்களைச் சுற்றி ‘உடன் கூட்டந்தார்’ ‘வேளைக்காரர் படை’ என்றெல்லாம் உறுதுணைப் படை யினர் உண்டு. இப்போது அதற்கு மேலும் ஒரு படை தேவைப்படுகிறது என்று உணருகிறோம்...”

“என்ன?”

“போய்வழியை விடவும் இந்தச் சோழமண்டலத்தைப் பிடிக்கும் ஒரு சக்தி உருவாகியிருக்கிறது என்று உணர்வோமே— அந்தச் சக்தியைத் தரும் படை! கந்தப்பூரப் படை! ஆதி-பய் அன்னைவா! உட்கட அந்தப்பூரத்தி லிருக்கும் பெயர்களினர் அனைவரும் பகிலேறு சக்தி அணி

களாக இயங்கி இந்தச் சோழமண்டலத்தை ஆட்சி நிலைத்தல் பல விசித்திரப் பாதிப்புக்கள் உருவாகி வருகின்றன. இது சோழ மண்டலமே இதனால் கண்டிராத ஒரு புதுமை! அரசன்மனையில் எம் அன்னைவா! ஒரு சக்தியைத் தருகிறார் என்றால் வெளியே எம்மோடு பண்பைக் கொள்வதற்கு முன்னமே பெற்றவர்களுடைய பண்புகளே... கொடுப்பதற்கு இளவரசி புலமையாதேவி, ஆடவர்க் மாதங்கி, இவர்கள் மட்டுமா...? வெளிநாட்டிலிருந்தவர்கட—சந்திரனோ என்ற பெயருள்ள ஒரு பெண்ணும் யம் ஆட்சிக்கு சக்தியாகச் சந்தேகமாயில் உடுட்டு உருவதாக ஒத்திகள் சூழல் கேள்வியில் படுகிறோம். இப்படி இந்த ஆட்சியை ஒட்டியும் சக்திக்கும் எழுந்திருக்கும் சக்திகளின் பின்புலத்திலிருக்கும் அந்தக் அனைத்தமே மாதங்களில் அறிமுகமாயே இருக்கின்றன. அதனால்தான் யாரும் எமக்கும் அப்படியோர் அனைவத் திரட்டிக்கொள்ளும் அவசியத்துக்கு அளவியல்கிறோம். அறிவுக் கூர்மையுள்ள உன்னை எம் அணியில் இணைப்ப தற்காகவே யாம் உன்னிடம் இந்தளவு மனம் தீர்த்த உரை யாடினோம்...” என்றார் சக்கரவர்த்தி புன்முறுவல் தவறு.

“சக்கரவர்த்தி பெருமாளே, நீங்கள் உருவாக்கியிருக்கும் நங்கையர் அணிக்கு என் கைத்தூக்கள் உரித்தாகட்டும! ஆனால், அந்த அணியில் ஒரே ஒரு விதவையை இணைத்து விட்டால் உங்களுக்கு வேறு துணையே விதவையு மாது....?”

“யானாக் குறிப்பிடுகிறாய்!”

“ஆதிபூரத்தி என்னும் தேவ தேவியைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். சென்னி மாதாமாய் இந்த மண்ணில் உருவாக் கரம்பவரும் அவளே— பான்முகம் அணையிக் கண்ணிக் உருவின் சோழ நாட்டுக் கொகைறுக்கு நிதி செட்டமயாக் அவளே— வெற்றி ஸ்செட்டமாய் இந்தச் சோழமண்டலப் போர் முனைகளில் உரை வருவாரும் அவளே— அந்த ரோகமாதா

ஒருத்தியே இப்போது உங்களுக்குத் துணை நிற்க முடியும்! என்றாள் மாதங்கி இளநலையுடன்.

“உம் அப்போதான் கேட்டு அமைதிமீறோம் மாதங்கி... நீ குளிப்பிட்ட அந்த ஆகிபாசத்தி ஏற்கெனவே என் அணிக்கு உதவியவையாக நிற்கிறாள் அவருடைய கட்டளைப்படித்தால் நாம் உன்னை அந்த இளைஞனிடமிருந்து பிரித்து எம் காவலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்... இந்நேர இந்த மனை அமைத உணர்ந்தும்...” என்று சொழ இளையவர் வீராபெற்றிரவனிடம் ஏற்கெனவே கட்டிய ரூப்போலையைத் தம் இடையிலிருந்து எடுத்து மாதங்கியிடம் கட்டினார் சொழ சக்கரவர்த்தி.

அமைத வாகித்ததும் அதிர்ச்சியுற்றவளாக விழித்தாள் மாதங்கி.

“மாதங்கி, சர்வாகதியான ஆகிபாசத்தினின் திருவுருத்தை நீ மதிப்பவன் என்றால் இன்றுமுதல் எம் எண்ணங்களையும் ஆணைகளையும் கட்டுப்பாட்டு கடைபிடி அமர்வா...” என்றார் சொழச் சக்கரவர்த்திகள்.

மறுமொழி கூறமுடியாது நடுமாறி நின்றாள் மாதங்கி.

“சீர்திருக்கோரி திரிபுயதைச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராசாதிராச தேவன் விழிய்பவ!” என்ற வாழ்த்தொலி முழங்கி அந்த மணி மண்டபத்தினுள் கம்பீரமாகப் பிரவேசித்தார் சொழச் சக்கரவர்த்திகள்.

ராமரகு நூதலிவனார், தளபதியும்—முதலமைச்சருடைய வேதமனமுடையார் அம்மைப்பவன் அண்ணல் பங்கவராயர், ஒற்றிப்படைத் தலைவர் கண்டர் குளிபன் சுப்புவராயர், கொடும்பாசுர் குறுநில மன்னர், உபசேனாதிபதி முத்தரையர் போன்ற முக்கிய ராஜப்பிரதானிகள்—

மிருந்த பரபரப்பான சூழ்நிலையில் கூடியிருந்த கூட்டம் அது....

வாழ்த்தொலிகள்க்கிடையே அனல் தலைமை மற்றதும், சக்கரவர்த்திகள் மிருத்தம் கம்பீரமும் திளைத்த நூலில், “இந்தச் சொழ மண்டபத்தின் களையச் சத்தித் தாண்டா கப் பெருமையுற்றிருக்கும் பிரதானிகள், நம் உபசேனாதிபதி முத்தரையர் வேண்டுகோல்க்கிணங்க, நம்மனைப்பவன் கட்டுப்படுத்தும் திருத்த மந்திரங்க ஈகன அளவப்பெய்த தாம் இங்குக் கூடியிருக்கிறோம். அந்த அளவக் கூட்டத்தை கூட்ட வேண்டும் என்று உபசேனாதிபதி முத்தரையர் விரும்பியதன் தோக்கத்தை அவர் பிதிரிபெய்ந்துவாராய்” என்றார்.

தம் முகத்தில் குமுறலும் ஆவேசமும் களைய கொண் டிருக்க பதட்டத்துடன் களையப்பட்ட உபசேனாதிபதி முத்தரையர் எழுந்து நின்று, “இந்தச் சொழ மண்டபத்தின் வழிவழி மரபுக்கு மாக ஏற்படுத்தும் பல திழ்ச்சிகளுக்கு சக்கரவர்த்தி பெருமானிடம் ‘நீதி விளக்கம்’ கேட்கவே இச் சபை கூடவேண்டும் என்று வேண்டுகோள்” என்றார்.

“எம்மிடம் ‘நீதி விளக்கம்’ கேட்க வேண்டுகோ? என்ன கூறுகிறீர் முத்தரையரே!” என்றார் சக்கரவர்த்திகள் புன்னகையுடன்.

“ஆம், பிரபு! இந்தப் பேரரசின் பெருமைக்கு அபக்கியாதி உண்டாக்கியிருக்கும் பல அவதொய்களுக்கு தாய்களே காரணமானவர் என்று பரவலாக சத்தேசம் எழுந்திருக்கிறது. எனவே அத்தகு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டியவர்கள் தாங்களே!” என்றார் உபசேனாதிபதி நிஷ்டிரமான நூலில்.

அந்த ராஜாதித்தவன்க்குதல் கேட்டு அச்சமாய்வுகளைப் பேரதிச்சியால் தினைஞனைத்த நின்றது.

33. அம்புகளுக்கு இடையே ஓர் அறிவிப்பு

சோழச் சக்கரவர்த்திக்கு மிகவும் நெருக்கமான 'உடன் கூட்டத்தார்' என்னும் பிரதானிகளின் அவையில், நெருப்பின் தடிப்பை உருவாக்கிய உபசேனாதிபதி முத்தரையரை அத்தனை பேரும் அதிர்ச்சியுடன் நோக்கினர்.

அவரின் முத்தரையரின் சொற்களால் துளிவளவுகூடப் பாதிக் கப்பிடாதவரைப் போல் பேசுந் துறங்கித் தவர்— சொல்லம்பு தாக்குதல்களின் தீநரிடையான பாதிப்புக்குள்ளான சக்கரவர்த்திதான்!

உறட்டோரத்தில் அரும்பியிருந்த புன்னகை, வடிவிலும் சோபையிலும் எத்தகிதத்திலும் சோதாரமடையாமல் நிறைந்திருக்க, "முத்தரையரே, இந்தச் சோழப் பேரரசிற்கு ஏற்பட்டுள்ள பல அவப்பெயர்களுக்கு யாமே காரணம் என்று நாங்கள் உதயவநக்கேட்டு ஏங்கி வருவப்பிலும் வியப்பாக இருக்கிறது!" என்றார் சோழச்சக்கரவர்த்தி.

"எனக்குக் கிடைத்த ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் நான் தான் பேசுகிறேன். பிரபு!" என்றார் உபசேனாதிபதி முத்தரையர்.

"முது சாதாரண விஷயத்திற்கு உபசேனாதிபதிபார் இப்படி ஆதாரம்தேடியதான் எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. முத்தரையரே, யாங் இந்த முயற்சிச் சோழமண்டலத்தின் ஆட்சிய் மேலும்பெற்ற கணம் முதல்—இந்த நாட்டின் உறப்புக்களுக்கு மட்டுமல்லாது, இந்த நாட்டிற்கு ஏற்படும் தாழ்வுகளுக்கும் யாமே பொறுப்பாளி என்றுதான் உறுதி

மொழி எடுத்துள்ளோம்... இந்த நாட்டின் சாதாரண பிரஜை முதல் இந்த சேனாதிபதி—உபசேனாதிபதி வரை எவர் மூலம் இந்த நாட்டுக்குப் பெருமை வந்தாலும் என்னவோ சேரும்... அதேபோல், இவர்களில் எவர் மூலம் இந்த நாட்டு ஓர் அவப்பெயர் வந்தாலும், அதற்கும் யாமே பொறுப்பாளியாவோம்...!" என்று நகைப்புக்கிடையாக அவர்கள் சக்கரவர்த்தி.

"பெருமானே, நான் குறிப்பிடுவதை, எல்லாத்திப் பெருமானின் திருவுளப் பாங்கின்படி நிறைவேற்றப்பட்ட சில நடவடிக்கைகள்..."

"என்ன அவை?"

"திருவலஞ்சுழி விநாயகர் சத்திதானத்தில் முத்தரைய சக்கரவர்த்திகளுக்குத் தரப்பட்ட வாக்ருதியின் மூலமாக நிறைவேற்றப்படவில்லை. நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதோடு முத்தரைய சக்கரவர்த்திகளின் சத்திதானம், இந்த நாட்டு மக்களுக்கு அதிருப்தி ஏற்படும் வகையில் அவைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன..." என்று முத்தரையர் மூலப்பான குரலில் குற்றச்சாட்டுக்களை அடுக்கிக்கொண்டிருந்த போது,

"உபசேனாதிபதியாரே!" என்று வேகமாகக் குறுக்கிட்டது சக்கரவர்த்தியின் குரல்.

சொற்களை நிறுத்தி நிமித்த மார்த்தர் உபசேனாதிபதி.

"முத்தரையரே, நீ குறிப்பிடும் செய்திகள் அனைத்தும் இந்த உடன் கூட்டத்தினர் மத்தியில் மட்டுமே போய் பட்டால் போதுமான துகறது பொதுமக்களின் பிரதிநிதிகளான கிராம சபையினரும், சுற்றுத் தலைவர்களும், கோட்டத் தலைவர்களும், பெருந்தனத்தாரும் ஆகைத்தப்படைத் தலைவர்களும் இடம் பெறும் ராஜசபையில்

விவாதிக்கப்பட்டவனானுமா? என்று கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“சக்கரவர்த்தி பெருமானே, என் உள்ளத்தை உறுத்திக் கொண்டிருக்கும் செயற்களை அந்தரங்கமாக உடன் கூட்டித் தான் குழுவில் தெரிவித்து விவரமறியவே விரும்பினேன். ஈஜாஸபதில் சக்கரவர்த்திகளின் குற்றம்சாட்ட நான் விரும்பவில்லை!” என்றார் உபசேனாதிபதி முத்தரையர் சற்றுப் பதறும் குரலில்.

“தங்கம் என்ன உறுதிக்கல்?” என்று மற்றவர்கள் பக்கம் திரும்பினார் சக்கரவர்த்தி.

“ஓரே, முத்தரையரே தங்கமிடம் அந்தரங்கமாக விவாதிக்கக் கேட்க விரும்பும்போது, இது ஈஜாஸப முன் விவாதிக்கப்பட்ட வேண்டிய விஷயம் ஆகவே என்றே நான் கருதுகிறேன். இங்கேயே பேசித் தீர்த்தும் கொள்ளலாம்” என்றார் சேனாதிபதி பல்லவராயர்.

“ஆம். நாங்களும் அப்படியே கருதுகிறோம்” என்றனர் மற்றவர்கள்.

ஞானசிவனார் மாத்திரம் அமைதியாகப் புன்னகையுடன் அமைதிக்குத்தான்.

“அரசுக்கு அவர்களின் கருத்து வெளிப்படவில்லையே!” என்று புன்னகையுடன் அவரை ஏறிட்டு நோக்கிக் கேட்டார் சேஷர் சக்கரவர்த்தி.

“சக்கரவர்த்தி இங்கேயுள்ளவர்க் கேட்பதற்கு உட்கருத்தத ஈஜாஸபதில் புதித்தொன்றை முடிவற்ற சக்கரவர்த்தியின் கருவரைப் பார்க்கின்ற நடப்பதே எனக்கும் இலக்கானது!” என்று ஞானசிவனார்.

“நமசி, குறியேனவே!” என்று புன்னகைத்த சக்கரவர்த்தி மீண்டும் கப்பிரமம் நினைந்த ஞானில், “முத்தரையர்

யவிர, எம்மிடம் கேட்கப்பட்ட விவாதிக்க உரிக்கிடந்தது வந்தாலும், அதன்னை விவாதிக்கத் தீர்த்த நாட்டினர் அந்தனை பிரதானமும் தெரிந்த கொண்டாக வேண்டும் என்று யார் விருப்புகிறார். ஈஜாஸப உறுதிக்கப் புகக் கொடி. பறக்கும் மண்டலத்தினால் மூப்பினர் பிழைக்கும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். முத்தரையர் சக்கரவர்த்தியை நடுத்தரையர் மட்டுமல்ல, முழுமுழுச் சேஷர்களிடமிருமி பத்தி கொண்டிருக்கிறது. மறைத்தல் மறைந்த மறைபாடு இருக்கும் மாமன்னர் அவர்களில் சத்தியமெனும் சத்தியமேதனும் அதிதி விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறோமாயின் அதையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய உரிமை ஈஜாஸபதே உண்டு. எனவே உடனே ஈஜாஸபதில் கூட்டினால், என் விவாதிக்க அங்கே நிற்கும்.!” என்று கருவரைப் புன்னகையுடன், சத்திய பிரதானிகள் கூட்டித்திரிந்த சக்கரவர்த்தி வெளியேறியவர் சக்கரவர்த்தி.

முத்தரையர் கூட்ட அனைவரும் அதிர்ச்சிபற்ற தின்றனர்.

ஞானசிவனார் மூலம் அமைதியாகப் புன்னகை சத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

திருமென்று எதிர்பாராது ஈஜாஸப கூட்டப்பட்டது, பரபரப்பான வகைகளிலும் பெரும் எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் இலக்காகியிருந்தது.

சரிபத்திர்தான் சக்கரவர்த்தி வந்த வெண்ட பிரம்மாண்டமான கரையெற்பு சில நிமிஷத்திற்கு, பின்னும் இப்படி அமரர் அவரவர்க ஈஜாஸப கூட்டப்படுவதை ஈஜாஸப பிரதானிகள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

பேரர் அமைதி காண்கவிலை, உத்தரங்கி வரைக்கால் அமைதியின்னை எதிர்பார்ப்போர், அப்படி வெறுப்பில் மாற்றம்சந்தித்திருக்கிற தீர்ப்பியாதே

தான், இவ்வாறு அவசரமாக 'ராஜசபை' கூட்டப்படுவது உண்டு.

அப்படியிருக்க இப்படியொரு ராஜசபைக் கூட்டம் ஏன்...? அப்படி என்ன நடந்துவிட்டது இப்போது?

அமைப்பு புரவலர்களின் வாழ்த்தொலிகள், கட்டியக்காரர்களின் மெய்க்கீர்த்தி—சம்பிரதாய முறக்கங்கள் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து கொலுமண்டபத்தின் நடுநாயகமாக வீற்றிருந்த சக்கரவர்த்தியின் குரல் கம்பீரமாக ஒலித்தது.

“சோழவள நாட்டின் பெருவாழ்வுக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருக்கும் தீரத் தலைவர்களே! எண் திசைகளிலிருந்தும் இவ்வு ராஜ்யத்தினுள் இருக்கும் எமது இணையிலாத துணைவர்களே! இந்தப் புலிக்கொடி மண்டலத்தின் குடிமக்கள் சம்பந்தப்பட்ட சிற முடிவுகளை அறிவிக்கவே இப்பேரவை கூட்டப்பட்டிருக்கிறது...”

சக்கரவர்த்தியின் மதுர கம்பீரப் பெருங்குரலில் கட்டுண்டு ராஜசபை அசைவற்று அமைந்திருந்தது. ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் ஆர்வச்சுடர் மின்னிக் கொண்டிருந்தது.

“முதலாவதாகத் தென்பாண்டி நாட்டுப் போர்முனையில் சுடற்ற வெற்றி மாலை குடி.—சோழர் குடிக்குப் பெரும் புலம் சுட்டி வந்தவரும், நமது அமைச்சர் தலைவராகவும்—சேனாதிபதியாகவும் அரும்பணியாற்றி வருபவருமான வேத மன்னருடையான் அம்மைப்பின் அண்ணன் பல்லவராயர், ஒரு முக்கிய அரசியற் பணி காரணமாக வடபுலத்துக்கு விஜயம் செய்யவருக்கிறார். அவர் திரும்பி வருமவரை சேனாதிபதி பொறுப்பைத் தகுதி வாய்ந்த தோள்களிடம் ஒப்படைக்க உத்தேசித்துள்ளோம். அந்தப் பெரும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறவர் யார் என்பதை இச்சபையில் அறிவிக்கவிருக்கிறோம்...” என்று சக்கரவர்த்தி தொடர்ந்து கூறியதும் சபையினரின் பார்வை உபசேனாதிபதி முத்தையர் பக்கம் திரும்பியது.

சேனாதிபதி பல்லவராயருக்கு அடுத்துவரவாய் படைத் துன்புதி பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க தகுதி பெற்றிருந்தவர் அவர்தானே—

சபையினரின் அந்தப் பார்வை—பர் சத்திக்க முடியாமல் உபசேனாதிபதி தவிற்றுப் போனார். நகர்த்துச் சேனாதிபதியாகப் பதவி உயர்வு ஏற்றுப் போவதாக நினைத்த மற்றவர்கள் இப்போதே உச்ச சிறப்பான பரிபாலகருடன் தன்னைப் பேசுக்கும் அந்தப் பார்வைகளை அவரால் தீரணிக்க முடியாமல் தவித்தான் இப்படியொரு இக்கட்டான சூழ்நிலையில் சிக்க வைப்பதற்காகவே சக்கரவர்த்தி அப்படியொரு அறிவிப்பைச் சொப்பிருக்கிறாரோ என்று கூட தோன்றியது முத்தையருக்கு!

இந்தப் பார்வை பரிமாற்றக்கவனக் கடந்து சக்கரவர்த்தியின் கம்பீரக் குரல் தொடர்ந்தது.

“பல்லவராயரைத் தொடர்ந்து படைத்தளமவர் பொறுப்பேற்கப் போகிறவர் யார் என்பதை அறிவித்து வர, நமது உபசேனாதிபதி முத்தையர் இந்தச் சபையில் நான் சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கவிருக்கிறார். அவற்றை அவருடைய சொந்தக் கருத்துக்கள் என்று கணிப்பதைவிட, இந்த நாட்டு மக்களிடையே பரவலாக கட்டுவதுள்ள கருத்துக்களை அவர் வெளிப்படுத்துகிறார் என்று கிணங்குவோமாக...” என்றவர் முத்தையரைப் பேசுவிட்டு, “உபசேனாதிபதியாரே, சபையோர் நான் தாங்களே கேட்க விரும்பும் வணக்கத்தைக் கேளுங்கள்...” என்றார்.

“நாங்களா...” என்று விளக்குதி சபையில் எழுந்தது. “உபசேனாதிபதி சக்கரவர்த்திகளிடம் சபையின் வினாக்கள் கேட்கப் போகிறாராமே! இது என்ன?” என்று பதமரப்பு மெல்ல எழத்தொடங்கியது—

உபசேனாதிபதி எழுந்து நின்றார். அந்தக்கவனக் சக்கரவர்த்திகளிடம் தாம் கேட்க விரும்பிய கேள்விகளை

கிராமவாஸகம் கேட்க வந்ததன் மூலம், ஒரு மாபெரும் சாதுவந்திர தாடகமாத மாமன்வர் திட்டமிட்டிருக்கிறாரோ என்ற ஐயம் ஏற்படாமையே அவருக்கு இருந்தது. அதுவும் சோனாதிபதி பதவி வசியமாக வெளியாகாதமே தனக்கு மறைமுகமாக ஒரு 'பதவிவசியம்' விரித்துத் தன் நாடகத்தை தொடங்கிவிட்டார் சக்கரவர்த்தி என்பது புரிந்துவிட்டது அவருக்கு!

இருப்பினும் சாது பத்தியில் ஊழி தேசசேவையில் தனவந்த அந்தஸ்துபெறும் வீரர் தன் உள்வந்ததைத் திடப் படுத்திக்கொண்டு, எழுச்சி மிக்கக் குரலில், "சக்கரவர்த்தி பெருமானே... வழிவழி வந்த சோழர்குலப் பெருமைமயில் சில வழி தவறுதல்கள் சம்பவித்துவிட்டதாக மக்களில் சிலரிடையே எண்ணம் வேருன்றி வருகிறது. இந்த நாட்டின் பெருமைக்கு குந்தகம் விளைவிக்கும் அந்த எண்ணம் ஓட்டக்கூதத் தொடக்கத்திலேயே தடுத்து நிறுத்தவேண்டும் என்ற கருத்துடன் சக்கரவர்த்தியிடம் சில வினாக்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன்..."

சபை அதிர்ச்சியுற்று அதைவந்து உபசோனாதிபதியை உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்தது.

உபசோனாதிபதி தொடர்ந்தார்.

"பெருமானே, முந்தைய சக்கரவர்த்திகளால் சாதுராஜ சோழரேயும் தங்கவீரர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையைத் தாங்கள் புறக்கணித்து வருவதாக ஓர் எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது..."

"அந்த நம்பிக்கையை எவ்வாறு புறக்கணித்திருக்கிறோம்..."—சக்கரவர்த்தியின் குரல் திடுக்கிடக் கேட்டது.

"உரிய வாயில் நம் வினாக்கள்—தாமதப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. என்பது முந்தைய சக்கரவர்த்தியின் எண்ணம். அதைத் தங்கள் உறுதியாக நிறைவேற்ற

தீர்மானம் எடுத்து நம் இருதிக் காலத்தில் அதனை நடைமுறைப்படுத்த முன்வருமார்களா..." என்றார் உபசோனாதிபதி.

சபை நடுமறியது. எத்தனையோரு பேரும் பதவி பிரச்சினையாகவு எவ்வளவு சாமர்த்தியாக சாதுவந்திக்கு அடையப்படுகிறது என்ற அதிர்ச்சியையேயும் அங்கு வியாதி—

"முந்தைய சக்கரவர்த்திகளால் அப்படியொரு எண்ணம் இருந்தால், அந்த எண்ணம் எவ்வளவு வலிமை கட்டுப்படுத்தும் என்று கருதுகிறீர்கள்?" என்ற பதவிவசிய உயர்த்திக் கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

இக்கேள்வி சபையையே ஓர் கலங்க உறுக்கிவிட்டது. முந்தைய சக்கரவர்த்திகளால் பெறுபதும் பதவியும் கொண்ட சக்கரவர்த்தியை இப்படி ஒரு கேக்கியைக் கேட்டு நிரூபித்த பதவி எவ்வளவு வலிமை தருகிறது.

சக்கரவர்த்தியின் குரல் தொடர்ந்தது.

"ஆம்; இதன் சபைக்கு ஒன்றாகப் கொள்ளப்பட்ட விருப்பத்தோடு, முந்தைய சக்கரவர்த்திகள் எவ்வளவு வலிமை தருகிறார்கள், தன் பதவிவசியம் வளர்க்கும் பொறுப்பையும், எவ்வளவு முயற்சிப்பார்கள், உரிய வாயில் அவர்களுள் ஒருவருக்கும் பட்டிருப்பதென்றும் என்ற வாக்ருதிகளையும் சக்கரவர்த்தியின் பதவிவசியம்..."

"ஆம் பெருமானே, நிறைவுகூறிய வினாக்கள் எத்தனைத் தங்கள் அருமைப்பாடு பெரிதாக்கியவர் எத்தனை கொண்டு, சக்கரவர்த்தியை ஒருவருக்கு அளித்திருக்கிறார்கள்?" என்று சக்கரவர்த்தி உயர் குந்தகாரி.

"பெரிய பிராட்டியார் ஒரு வாக்ருதி அளித்திருந்தால் அதை நிறைவேற்றும் பொறுப்பும் அவையையே சாஸ்திரம் என்றார் சக்கரவர்த்தி அனாயாமிக.

“அன்னையாரின் வாக்குறுதி சக்கரவர்த்தியவர்களைக் கட்டுப்படுத்தாதோ—?” —முத்தரையர் குமுறலுடன் கேட்டார்.

“கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. யாம் எம் அன்னையாருக்குக் கட்டுப்படுவது எம்முடைய சொந்த வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களியினால்... ராஜ்ய விவகாரங்களில் ஒரு சக்கரவர்த்தி குடிமக்களின் தலன் என்ற கொள்கை ஒன்றுக்குத்தான் கட்டுப்பட வேண்டும். குடி மக்களுக்கோ அவ்வது யார் என்பது முக்கியமல்ல... ஆட்சி எப்படி நடைபெறுகிறது என்பதுதான் கவலை!” என்றார் சக்கரவர்த்தி.

“சக்கரவர்த்தியவர்களுக்குத் தம் அன்னையாரின் வாக்குறுதியைப் பரிபாலிக்கும் எண்ணம் இல்லையாயினும், இந்தச் சோழர் குலத்தின் பாரம்பரிய உரிமை மரபைப் பேண வேண்டும் என்ற கருந்திலாவது உடன்பாடு கொண்டிருப்பார் என்றே கூறுகிறேன். அதன்படி முந்தைய சக்கரவர்த்தியவர்களின் குமாரர்களுக்கு உன்ன அரசுரிமையைத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள் அல்லவா...?”

“இல்லை!” —உறுதியாக வெளிவந்தது சக்கரவர்த்தியின் குரல்.

சபையே குழம்பித் திகைத்தது. முத்தரையர் ஆவேசப்பட்டு நின்றார்.

சக்கரவர்த்தியின் குரலோ கனச்செழுமையுடன் முழங்கியது:

“சாம்ராஜ்யங்கள் உரிமையாலோ நம்மவராலோ பெறப்படுவதில்லை. இந்தச் சோழ நாட்டையே எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட வகையும் தனதுவாக அண்டதற்கை பெறுவதற்கு விரைவில் பெருகாததாயின் சந்ததியின்தாம் இன்றும் ஆள்கிறார்களா? சுஜனமடைந்த சோழர்களுக்கும் ஒரு

ஊட்டிய விஜயாலய சோழரின் வம்சத்தினர்கூட, சந்தர்ப்ப உரிமைப்படி இன்று ஆளவில்லை. ஏன், இன்று உரிமைப்பதியாக இருக்கும் முத்தரையரின் வம்சத்தினர்கூட முன்னர் இந்தச் சோழ நாட்டில் அரசுப் பெருமை பெற்றிருந்தனர்—இப்போது அந்நிலை மாறிவிட்டதே...! இரத்த என்ன காரணம்? ஆட்சி உரிமைகள் வம்சப் பெருமைப்பாடு பெறப்படுவதில்லை. தினதோள் திரத்தாயும், வெந்நீர் சாகசங்களாலும் பெறத்தக்கது— முந்தைய சக்கரவர்த்தியவர்கள் எம் மீது கொண்டிருந்த ஓரே கம்பிக்கை? இந்த முற்றும் சோழ மண்டலத்தின் பெருமை ஒன்றை அழைத்துப் பரிபாலிப்போம்? என்ற ஒன்றுதான். அந்த கம்பிக்கையை யாம் எம் உயிர் உள்ளவரை காப்பாற்றுவோம். இந்த வாளினியே சாட்சி—!” என்று நம் விவரத்தை உலர்த்திக் கம்பீரமாகக் கூறினார் சக்கரவர்த்தி.

சபை அதிர்ச்சியுற்று அமர்ந்திருந்தது.

“அப்படியானின் முந்தைய சக்கரவர்த்தியவர்களின் குமாரர்களின் நிலை?” என்றார் முத்தரையர்.

“அது காலத்தின் கையில் இருக்கிறது! முந்தைய சக்கரவர்த்தியவர்களின் குமாரர்களுக்கு இந்தச் சோழ மண்டலத்தின் ஆட்சியில் உரிமை இருக்குமேயானால், அந்த உரிமையை நிலை நாட்ட வேண்டும் என்ற தீர்மானம் அவர்கள் பெற்றிருப்பார்களேயானால், தம் வன் வலியாலும், தோள் வலிவாலும் அதை நிறைவேற்றிக் கொள்ளட்டும்— யாருக்காக ஆட்சியைப் பெற நினைப்பது வீரர்களுக்குரிய செயலல்ல— இழந்த சாம்ராஜ்யத்தை மண்டலங்கள் மூலம் போரில்தான் மீட்டார்கள்... கிறிஷ்ண அரசாங்கம் வந்தது வழி அது. நம்மவர்க்கு விரித்து ஆட்சியைப் பெற நினைப்பவர்களால் அதைப் பரிபாலிக்க முடியாது” என்றார் சக்கரவர்த்தி.

“இவ்வரசர்களை ஒருவரான விராஜேந்திரனுக்கு இவ்வரசு மீட்டம் சூட்டப்போவதாக சக்கரவர்த்தியவர்கள்

கரவேற்பு விழாவில் தெரிவித்ததை நினைவுபடுத்தி
திருேன். — முத்தையரவரின் தூத வேலகத்தோடு வன்
வந்தது.

“அது எம் கருவண! இளவரசனின் உரிமை அல்ல...”
—பதில் பிறத்தது சக்கரவர்த்தியிடமிருந்து.

“சக்கரவர்த்தியவர்களின் கருவணக்குட்பட்டவர் உண்
மையான இளவரசர் அல்ல. உண்மையான இளவரசனரசர்
கிதையில் அடைந்துவிட்டு ஒரு பேரன் மனிதரை சக்கர
வர்த்தியவர்கள் அங்கீகரித்திருப்பது ஒரு சித்திரம் என்று
கருதுபடுகிறது.” உடையபுடன் மொழிந்தார் முத்த
ையர்.

“உடையபுடன் இளைஞன் உண்மையானவரே பேரன்
வாணனா என்று நினைத்து வெளியிடும் அதிகாரத்தை
யாம் இன்னும் உபயோகத்திபதியருக்கு வழங்கவில்லை.
அப்படி அந்த இளைஞன் பேரில் அவருக்குச் சந்தேகம்
திருத்தமாகும் முத்தைய சக்கரவர்த்தியவர்களின் இளவல்
களைப் பாாமரிக்கும் அக்கறை திக்க பொறுப்பை அதிகாரம்
பூர்வமாக யாம் அவருக்கு அளிக்கத் தயாராக இருக்கிறோம் —
ஆம்; இந்தப்புடன் உன்னாட்சி நிர்வாக அதிகாரங்களைப்
பெய்றிக்ரும் சேனாதிபதி பதவியை அவருக்கு அளிக்கி
றோம் — அவர் ஏற்றுக்கொள்ளுமே” என்றார் சக்கர
வர்த்தி.

இத்தகைய அறிவிப்பை இந்தச் சூழ்நிலையில் எதிர்
பாத சமய நிலைக்கு வாயடைத்துப் போயிருந்தது. உப
யோகத்திபதியே சேனாதிபதியாவார் என்று உடையபுக்கும்
ஆய்ந்தில் எழுந்த மனக்கை, உபயோகத்திபதி ராஜ்யை
யில் சக்கரவர்த்தியவர்களையே எதிர்த்துக் குற்றம் சாட்டச்
சாட்டக் குறைத்தேயேயிற்று. ஆனால் அந்த நிலையிலும்
சக்கரவர்த்தி சேனாதிபதிப் பொறுப்பை முத்தையருக்கு
அளிக்க முன்வந்தது, அவைவரையும் விடவில்லை ஆற்ற

நியது. மன்னப்பிரான் பெருத்தன்மையைப் பாட்டைத்
செய்தது.

ஆனால் உபயோகத்திபதியாரோ, “சக்கரவர்த்தி பெரு
மானே, அந்தப் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக்கொள்ள விரும்ப
வில்லை...” என்றார்.

“ஏன்?”

“இந்தப் பதவி அளிப்பு உத்தேசத்தின் அளிக்கப்
புதுதான் நான் சந்தேகிக்கிறேன். இந்த நாளும் குடிமக்களும்
ஏற்றுக் கொண்டாலும் சரி; ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும்
சரி... முத்தைய சக்கரவர்த்திகளின் இளவரசர்களே இந்த
நாட்டின் முடியுரிமைக்கு உரியவர்கள் என்பதில் ராஜபக்தியில்
வறிய இந்த முதியவனின் உக்கம் அசையாத நம்பிக்கை
கொண்டிருக்கும் — அதை ஏற்றுக் கொள்ளாத பேரனின்
சேனாவில் நான் நொடித்து சடுபட விரும்பவில்கள...
எனவே, என் உபயோகத்திபதிப் பொறுப்பையும் இந்த
விதாடியிலேயே கைவிடுகிறேன். சக்கரவர்த்தியவர்கள்
ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமாய் வேண்டுகிறேன்!” என்று தம்
உடைவாணை உருவி சக்கரவர்த்தியின் பாதங்களில் வைத்து
விட்டார் முத்தையர்.

திருக்கிட்டுப் போனது ராஜ்யை. இப்படியொரு முடிவு
ஏற்படும் என்று யாரும் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவையரும் சக்கரவர்த்தியின் முகத்தை நோக்கினர்.

சக்கரவர்த்திகளே சமைய்ப்பாத முகத்தென்புடன்,
“முத்தையர் துவத்து வீரப் பெருத்தகை இச்சோழ மன்ன
வத்துக்கு ஆற்றிய சேவையை நிம் மும்முடிச் சோழமன்னன்
என்றும் மறவாது. இன்று அவர் கொளும் பொறுப்பு விடுதலை
தமக்கு இசையாக இல்லாவிடினும், அகாலுடைய விருப்பத்
தைக் கௌரவிக்கவாவது ஏற்றுக் கொள்கிறோம்... அவருக்கு

நாம் நிச்சயித்த பொறுப்பை ஒரு வீர இளைஞரிடம் ஒப்படைக்க நாம் இப்போது முடிவு செய்துள்ளோம்... அது முத்தரையருக்கும் முழுத் திருப்தியாகவே இருக்கும் என்று நம்புகிறோம்!" என்றவாறு ஓர் இளைஞனை சபைக்கு வர வழைத்தார் சக்கரவர்த்தி.

ராஜசபையில் தேரன்றிய அந்த இளைஞனைக் கண்டதும் முத்தரையரே பெரும் குழப்பத்துக்கும் திகைப்புக்கும் உள்ளானார்.

காரணம், அந்த இளைஞன் வேறு யாருமல்ல, சோழ இளவல் வீரராஜேந்திரனேதான்!

"யாம் முறையேற்றிச் சிறையிலடைத்ததாக நம் முது பெரும் வீரர் முத்தரையர் குறிப்பிட்ட வீர இளைஞர் இவர் தான்— இவருடைய இணையற்ற வீரத்தை யாம் நேரில் கண்டறிந்ததால் இந்த வசதாட்டின் தளபதிப் பொறுப்பை இவரிடம் ஒப்படைக்கிறோம். இதை இந்த ராஜசபையும், என் முத்தரையருமே ஏற்று மகிழ்வார்கள் என்று நம்புகிறோம்!" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

ராஜசபையின் ஆவரகக் கேள்விகளும், வாழ்த்தொலிகளும் எழுந்தன. ஆனால் முத்தரையரோ குமுறலுடன் ஆவேசமாக சபையைவிட்டு வெளியேறினார்.

34. பதவிநாயகரே பராக்...

"தொடர் பெரும் புலமையிலுள்ள செல்பொருளாக்கி விட்டுப் புதுப் பதவி மலிகைதரில் இடமான ககமேகம் கண்டு விட்ட இளவல் பெருமானுக்கு இந்த வேளாள் மலரின் மணக் கக்கி!" என்ற கேடிக் குரலோடு எதிரே தோக்திய

கொடும்பாளூர் வேளார் செல்லியைக் கண்டு ஒரு கணம் வியப்புற்று நின்றான். இளவரசன் வீரராஜேந்திரன்.

தன்னைச் சோழப் பேரரசின் படைத்தளபதியாக கங்க வர்த்தி ராஜசபை முன்னிலையில் நியமித்ததைத் தொடர்ந்து தான் இன்னும் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளாத நிலையிலேயே, வேறு எவரையும் சந்திக்கும் முன் முதல் வீருந்தாளியாக வேளாள் தன் செல்லி புலமையோடு தன்னைச் சந்திக்க நேரும் என்று வீரராஜேந்திரன் எதிர்பார்க்க வில்லை.

அவனைக் கண்டதும், அவனுடைய தந்தை—கொடும்பாளூர் வேளாரின் புலமையிலும் அவனுடைய தீவிர ஆர்வத்தோடு தோழமையிலும், தான் வளர்ந்த பகையான தன்னைக் களில் ஒருகணம் கட்டுண்டு நின்றான் இளவரன் வீரராஜேந்திரன். படைத் தளபதிப் பொறுப்பையும் தன்னையும் இணைத்து புலமையோடு சித்திய கவிமையான கேடிக் சொற்களைக் கேட்டும் இளவரசனின் உள்ளத்தில் சிந்தமோ குமுறலோ ஏற்படவில்லை.

அந்தக் குத்தல் மொழிகளும் மிடுக்கும்தான், புலமையோடு தேவி!

அவனுடைய இயல்பை உணர்ந்து ரசிக்கும் இளவரைப் புடன், "புலமையோடு, உன்னுடைய திசை வருகையை நான் எதிர்பார்க்காவிட்டாலும், உன் வருகையில் ஸ்ரீம, உன் காலமாக வேளார்குலம் எனக்கு அளித்து வந்திருக்கும் அன்பு என்றென்றும் என்கோடு பகையாய் தக்கியிருக்கும் என்று நினைதாட்டி விட்டாய்!" என்றான்.

"என்ன கூறுகிறீர்கள்?" —வீரனாய் வளர்ந்த புலமையின் விசைத் தொடுக்கக் கேட்டான் புலமையோடு.

"என் இளமைய் பருவத்தில் சனநாயகம் வந்திருக்கும் ஒன்றிப் பெறுவதற்குத் துணையாக நீநீந்தீர், நான் உன்

கடமைப் பாயணத்தைத் தொடங்கும்போது வேளார் மாளிகை யிலிருந்து வாழ்த்தி வழியனுப்பி வைத்தவள் இந்த வேளார் செல்விதான். அதேபோல் இன்று படைத்தலைமை என்ற ஒரு புதிய பெரும் பொறுப்பு என்மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கும் போது, அதை நான் எற்றுக்கொள்ளும் முன்னரே எனக்கு வாழ்த்துக் கூற அதே வேளார் திருமகள் என்னைத் தேடி வந்திருப்பதைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்” என்றான் வீர ராஜேந்திரன்.

“மன்னிக்க வேண்டும்—வருங்கால படைத்தளபதியவர் களே! தங்களுக்கு வாழ்த்துச் சொல்ல நான் வரவில்லை. சாதாரண படைத்தளபதிகளுக்கு வாழ்த்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பழக்கம் எனக்கோ எங்கள் வேளார் குலத் துக்கோ கிடையாது. தன்மானமுள்ளவர்களை மட்டுமே வாழ்த்தி, அவசியமானால் அவர்களுக்காக எங்கள் இன்று யிரையும் சுந்து மகிழ்வதைத் தன் குலப்பெருமையாகக் கொண்டது எங்கள் வேளார் மரபு...! நான் இப்போது இங்கு வந்திருப்பதன் தோக்கம் வேறு...” என்றான் வேளார் செல்வி படபடப்புடன்.

“வேறென்ன தோக்கம்?”

சோழ இளவரசன் வீரராஜேந்திரனை இளமைதொட்டு வளர்த்தவர்கள் அவரிடம் விடத் வைத்திருந்த நேரே அரிய பொருள் இன்னும் அவரிடம் இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ள வந்தேன்...”

“என்ன அது?”

“மாணம்! ஆம்; புலி பரிந்தாலும் புல்லைத் தின்னாது என்ற மானமுள்ள மரபைப் பேணிவருவதை உலக்கு உணர்ந்ததே புலிக்கொடி எத்தி தன்மான வீரவாழ்வு வாழ்ந்தது சோழர்குலம். அக்குலவாரிசை வளர்க்கும் பொறுப் பேற்றிருந்த என் தந்தையான மூவேந்த வேளாளர் தன்மானத்தையும் வீரத்தையுமே அந்தச் சோழ இளவனுக்கு

எட்டி வளர்த்ததாகப் பெருகம் கொண்டிருந்தார். அந்த மனம் இன்னும் வீரராஜேந்திரனாரிடம் மீதமிருக்கிறது, பதவி மோகத்துக்கு அதைப் பயனம் வைத்து விட்டார் என்று தெரிந்து கொள்ளவே வந்திருக்கிறேன்” குழந்தைன் சொற்களை மீசினான் வேளார் செல்வி.

ஆனால் வீரராஜேந்திரனோ, பதவிப்புகாரம், சிறுக் குரல் செழுமையுடன் புலனமாதேவியின் கவர்ந்த தன்னைக் கழிப்புக்களை ரசித்தவாறு, “வேளார் செல்வி! அறியாமை காரணமாக ஆலோசிப்பீர்களும், இந்த ஆலோசனம், சிற்றமும் அவள் அழகுக்கு ஒரு சோகையை விட்டத் தான் செய்கின்றன! அதற்காக வேளார் மகள் அறியாமையையும் சேர்த்து ரசிக்கிறேன்” என்று சிரித்தான்.

“என் அறியாமையா...? என்ன?”—விடுகளில் கணப் பொறி சுடர்விடக் கேட்டான் புலனமாதேவி.

“பின் என்ன...? வினைநிலத்தில் விந்து வளர்ந்தாக, அதன் பலன் என்ன என்று யாரும் நிலத்தைத் தோண்டிப் பார்ப்பதில்லை. அது மரமாகிக் காய்ந்துக் கனிவாவதுவரை பொறுத்திருந்து, அந்தக் கனிவைக் கண்ட பின்மீதாக இட்ட வித்தின் மகிமைமையோ, சூதையாட்டையோ கணிப்பார்கள்—அதே போல் என் உள்எத்தில் இடப்பட்ட விந்து, மரமாகி என்ன விளைவு தருகிறது என்று காத்திருந்து கனிக் கும் பொறுமையின்றி, வேளார் மகள் பொருமிக் குருகுலமேனேன்...” என்று கேட்டாக வீரராஜேந்திரன், இளந்தகையுடன்.

“வித்து முளைக்கவே இல்லை என்று தெரிந்த பின் மண்ணைத் தோண்டினாலும் சரி, மரத்துக்காகக் காத்திருந்தாலும் சரி, விண்ணாள்!” என்றான் புலனமாதேவி அலட்சியமாக.

“புலனமாதேவி, மன்மத சிந்தனைகளில் மனோகரமாக மனம் லயித்திருக்க வேண்டிய பருவத்தில் உனக்கு இந்த

மன்ன ஆராய்ச்சியிலும்தான் ஏன்... என்று பேச்சை மாற்றிய விராஜேந்திரன், படப்படப்புடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த புவனமாதேவியின் கரங்களைப் பற்றி ஓர் இருக்கையில் அமரச் செய்ய முனைந்தான்.

ஆனால், மறுகணம் அவன் எகிர்பாராத ஒன்று நிகழ்ந்தது. திடுக்கூறும் அவன் நிழல் ஸ்பரிசத்துக்காகவே கனியும் காதல் நெகிழ்வுமாகக் காத்திருந்தவன் புவனமாதேவி. இன்று தன்னை இளவரசன் தொட்டதும் அவன் பட்டதுபோல் எழுச்சிவேகத்துடன் அவன் விராஜேந்திரனின் கையைச் சினத்துடன் உதறியவாறு, “இளைஞரே, என் கரங்களைத் தொட வேண்டாம். ஒரு கத்த வீரகுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டவை என் கரங்கள்” என்று சீறினாள் புவனமாதேவி.

“அது யார்— அந்த வீரர்...”—வியப்புடன் கேட்டான், விராஜேந்திரன்.

“என் இதயத்தில் கொலுவிருக்கும் இளவரசர் விராஜேந்திரன்தான் அந்த எத்த வீரர்! கேவலம், சோழப் படைத்தளபதிப் பதவிக்காகத் தன்னையும் தன் நலன்க்காக வாழ்ந்தவர்களையும் மறந்து, என், அவர்களுடைய எண்ணத்துக்கு எதிராகப் படையெடுத்தப் புறப்பட்டுவிட்ட ஒரு தயவஞ்சக இளைஞர் என் காதலர் அவர்...”

“தன் வாழ்வினும், நாழ்வினும் தலை மிரிந்து நின்று தங்கியும் தான் உதித்த சோழர் மரபின் மரட்சியையும் தன்மாளத்துடன் சிறந்தோங்கச் செய்த தெடிய வீரப் பரிகாரவீரர்— ஒருவராக கரிகால்ப் பெருவளத்தான், கங்கோர் ராஜாஜ சோழர், கங்கை கொண்ட ராஜேந்திர சோழர் போன்ற பெரு வேந்தர்கள் தாம் தலங்க—எத்த பெரு இளவரசர் அறிவாய் பெரும் புகழ் தேவந் தருவார் என்ற நம்பத்துடன் அகலத்தான் என்ற புரவி வீறு எற்றி வலியுறுப்பி வைத்தேனோ, அந்த இளவரசர்—என் என்

ணப்படி. மகோன்னதமானப் பெருவளமாக என்று நிரூபி வருவிறாரோ, அன்று என் உள்வரும், உடனடி அனிடம் சரணடைந்து நிற்கும்.

“அதற்கிடையில், அற்ப பதவிகளுக்காகத் தன் துன்ப பெருமைகளையும் லட்சியங்களையும் மாற்றான் கனிக் பணயம் வைத்து அடிமையாகிப் போனிட்ட சமைய மனிதர்கள், எந்தப் பெயரில், எத்த உருவில் இருந்தாலும், என்னைப் பொறுத்த அளவில் அடிமைத்துக்குரிய அத்தியக் கள்தான்!”

—என்று வீறு கொண்டெழுந்து அளளாய் சொத்தை விரிச் சீறி நின்றாள் புவனமாதேவி.

புவனமாதேவியின் சிற்றமிகு சொற்கள் வேகம்கொடு வெளிப்பட வெளிப்பட இளவரசன் விராஜேந்திரனின் முகத்தில் தென்றலாய் பரவிருந்த இளமை மகமத்து அவன் முகவளத்தில் ஒரு சவையத்த இடக்கம் கொட் பட்டது.

“புவனமாதேவி!” என்று தூள் கொடுத்தவன் எட் டென்று தன்னைத் திருத்திக் கொண்டவனாய், “இல்லை, இல்லை கொடும்பாணர் வேளாறும் இத்தச் சோழ பேரரசின் தனாதிசாரியுமான மூலேந்த வேளாசின் திருமகனான புவனமாதேவி தாச்சியர் அங்கப்பன் மூலமுந்த அன்பின் காரணமாகத் தங்கள் திருக்கரங்களைத் தண்டியதற்கு என்னை மன்னியுங்கள்...” என்று ஒரு கணம் திறுத்தி னான். அப்போது அவன் தூள் கங்கிடுந்தது.

புவனமாதேவியின் கண்களிலும் நீர் பளபளத்தது. இருப்பினும் தன் முகவள இசக்கத்தை விடா சமத்திய மாக மகமத்துக் கொண்டாள், திறெறுகறுதி கொண்ட அக் கொடும்பாணர் செல்வி.

இளவரசனின் தூள் தொடர்ந்தது “கொடும்பாணர் தேவி, தங்கள் உள்ளக் குழறலை வெளிப்படுத்தினீர்கள்

உங்கள் தந்தையாரும், முத்தரையர் பெருமானும் என்னை வளர்த்து அனாதையாக வளர்த்து நான் என்றும் மற்றவர்கள் தந்த செலுத்தும்போதே ஒன்றைத் தெளிவுபடுத்தவும் விரும்புகிறேன்.

“என்னைப்பற்றி மற்றவர்கள் கண்ட கனவுகளுக்கும் திட்டங்களுக்கும் நான் பொறுப்பாளி அல்ல. நான் என் உள்ளத்து எண்ணங்களுக்கும் ஸ்திரியங்களுக்கும் மட்டுமே கட்டுப்பட்டவன். என்னைச் சோழநாட்டின் சிம்மாசனத்தில் அமர்த்தி சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டிப் பார்க்கவேண்டும் என்று தங்களுக்கும் தங்களைச் சார்ந்த பெரியோர்களுக்கும் ஆர்வம் இருந்திருக்கலாம். அதற்கு நான் பொறுப்பாளி அல்ல. என்னைப் பொறுத்த அளவில் அப்படி எந்த ஆசையும் எனக்குக் கிடையாது. என் தந்தையார் சக்கரவர்த்தி யாக தியானித்த என் அத்தை மகனுடன் சிம்மாசனப் போட்ட நடத்தும் உத்தேசம் எனக்கு இல்லை. அப்படியே உரிமை கோரிப் போராடுவதனாலும் அதற்கு உரியவன் நான் அல்ல. என் மூத்த சகோதரர் தான் அந்த உரிமைக் குரியவர். அப்படியிருக்கிறேன் விரும்புகிறார்கள் என்பதற்காக நான் போராடத் தயாராக இல்லை...” என்றான். வீரராமேஜந்திரன் உறுதி தொனிக்க.

“மூத்த சகோதரர் அரசியல் சூழ்ச்சி காரணமாக மறைக்கப்பட்டிருக்கும்போது, அந்தச் சூழ்ச்சித்திறையைக் கிழித்தெறித்து செயலாற்ற வேண்டியவர் இவையவர்தான்.” என்றான் புவனமாதேவி.

“இந்த வாதத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பவில்லை. காரணம்...” என்று ஏதோ கூறுவாயெடுத்த இளமரசன், “அதை நான் கூறுவதற்கில்லை...” என்றான்.

“நான் கூறுகிறேன். அதற்குப் பெயர் கோழைத் தனம்பர் மூத்தைய சக்கரவர்த்திகளின் சந்ததி இப்படிக்கோழைத்தனமாக உரிமையை உறவிவிட்டிருப்பதாகத் தான் — இப்போதைய சக்கரவர்த்தி அன்று ராஜசபையில், வீரமீருந்

தால் என்னிடம் போராடி அதைப் பெறட்டுமே...” என்று கோரி பேசி மூலரைந்தார். அதையும் கேட்டுக்கொண்டு உள்ளத்தில் கடமையுணர்வு எழவில்லை என்பதற்காகச் சேச்சே...” என்றான் புவனமாதேவி நித்தனைபுடன்.

“சக்கரவர்த்தி கூறியதில் என்ன தவறு? வீரமீருந் திருபிக்கும் வரையில் ஒவ்வொருவரும் கோழைதான். தன் எங்கே யாள்படம் என் வீரத்தை நினைநாட்டினேன்...? வேளார் மாளிகையில் வெறுமையாய் வாழ்வதில் தக்கவன் எனக் கண்டுகொண்டிருந்தேன்...” என்றான் மூத்தைய இளமந்த குரலில் வீரராமேஜந்திரன்.

“வீரமீருந்தால் கோழை வந்திருக்கும்போது உங்க வாய்ப்பாய் பயன்படுத்த முடியும்...” என்றான் புவனமாதேவி.

“இப்போது அதை நான் விசேஷ உத்தேசித்துக் கொள்...” என்றான் வீரராமேஜந்திரன்.

“எந்தச் சக்கரவர்த்தி தங்கள் உரிமையை அளிக்க மறுக்கிறாரோ அவரிடமே ஊழியத்துக்கு அமர்ந்து அடிமைத் தனத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்டவருதான் சோழர்களு மரபின் வீர மரபோ...” என்று குத்தலாகக் கேட்டான் வேளார் செல்வி.

“இத்தகை காவிரி நாட்டிற்காக ஒரு உக்கை அனாதை முடித்தாலும் அதைப் பணிக்காகப் பெருமையாகும் நாட்டுப் பற்று என்னை இப்பணியில் கடுபடுத்துகிறது. சக்கரவர்த்தி மீன் கிழ் தாடிவேலாகப் புரிவது மட்டுமே அடிமைத்தனம் என்பதால், என்னைச் சக்கரவர்த்தியாகப் முனைந்து அதற்கான முயற்சியில் தன்னை கடுபடுத்தியிருக்கும் மூத்தையர் வீரர்கள் — அதாவது உபசேனாதிபதியாகப் பணியாற்றிய மூத்தரையர் தனபண்டாரத் தனவரைய தங்கள் தந்தை கொடுப்பானும் மூலேந்த வேளார்... எல்லாருமே அடிமைகள்தான் என்றா

“இல்வையா...?” என்று திருப்பிக் கேட்டான் வீரராமேந்திரன்.

“ஆகா... என்ன உவமானம்...!” முத்தவரையரும் குலேத்த வேளாகும் சோழர் குலத்து வாரிசுகள் அல்ல. அவர்கள் ராஜரோவை செய்து அவர்களுடைய நிலைக்கு உயர்ந்த விஷயம். ஆனால், சக்கரவர்த்தியாக இருக்கும் உரிமை பெற்றவர் படைத்தளபதி பதவி கிடைத்தாலே போதும் என்று யாசகம் பெறுவது போல் பெற்றிருப்பது... அதைப்பற்றிப் பெருமை கொள்வது... இவதல்லாம் அரண்மனைத் தாழ்வாரத்தில் விசும் அடிமைக் காற்றை சுவாசித்த தால் ஏற்பட்ட மந்தமா... அல்லது மனதுக்குள் மறைந்திருக்கும் ஓர் உண்மையை மறைத்து நாடகமாடும் சாதுரியமா...” என்று உதடுகள் நெளியக் கேட்டான் புலனமாதேவி.

“நாடகமா...? வேளார் திருமகன் என்ன கூறுகிறார்?”

“நாடகம்தான். நாளறிவேன் அதை. சோழ இளவரசன் தன் உரிமையை மறந்து, பெருமையைத் துறந்து ராஜ சேவ கத்துக்குத் தன்னை ஆளாக்கிக் கொண்டதற்குக் காரணம் நாட்டியத்து அல்ல — ஒரு நாட்டிய மோகினி பேரில் ஏற்பட்ட மோகம்! ஆம்... மாதங்கி என்ற ஒரு சாதாரணப் பெண்ணுக்காக, உங்கள் சக்கரவர்த்தி உரிமையைக் கடத் துறந்து விட்டார்கள்... அவனைப் படைபாக்கி ஒரு வீரனைக் கொழையாக்கி விட்டார் சோழச் சக்கரவர்த்தி.”

“வேளார் சொன்ன...” — உதடுகளாக முறித்தது வீரராமேந்திரன் குரல்.

“பெற்று விட்டார்களால் என் மானை அடைக்க முடியாது. அரண்மனையில் நடந்த அந்தரங்க ஒப்பந்தங்கள், பணிவுகள், சலுகைகள் அதைத்தும் நான் அறிவேன்...” என்றான் புலனமாதேவி.

“வேளார் மகனே... வீண் வார்த்தை கேண்டாம். மாதங்கியின் விஷயம் என் சொந்தப் பிரச்சினை” என்றான் சோழ இளவல்.

“இல்வை... இந்த நாடே தனக்கு முழுச் சொந்தம் என்பதை ஒரு நாட்டியக்காரியின் மோகத்தில் கதத்த ஒரு சோழர் குல இளைஞரின் அவலப் பிரச்சினை... அதைப்பற்றி அவர் கவலைப்படாவிட்டாலும் ராஜனிகவாசமுள்ள தங்கள் கவலைப் படாமல் இருக்க முடியாது...” — சிறிதான் புலனமாதேவி.

“கவலைப்பட்டு என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?” என்று கேட்டான் வீரராமேந்திரன்.

“விரைவில் இந்த வசனங்கு தெரிந்து கொள்கும்! அதைப்பற்றி எச்சரிக்கவே இங்கு வந்தேன்” என்பதன் புலனமாதேவி.

“வீரர்களுக்கு எச்சரிக்கை தேவையில்லை. நடக்கப் போவதை நான் ஏந்தியிருக்கும் வான் சத்திக்கும்...” என்றான் கம்பிரமாக வீர இராமேந்திரன்.

“காய்மையை வான் வெக்ததில்லை. அதைப் புறப் பதனி் நாயகர் விரைவிலேயே புரிந்து கொள்வர் — அதற்குள் தன் பாதையை மாற்றிக் கொண்டால் சோழர் குலத்தின் மானம் பிரமுகமும்” என்றான் நிதானமாக வேளார் சொன்ன.

“எண்ணித் துணிந்து எடுத்த தைக்கும் எங்கள் மாற்றிக் கொள்வதில்லை சோழர்களுக்கார். அதவும் தங்கள் காக்கும் ஒரு மான மரபு” பகநான் வீரராமேந்திரன்.

“விளக்கத்துக்கு நன்றி! வருகிறேன்” — புலனமாதேவி புறப்பட்டான்.

“வேளார் திருமகனிடமிருந்து எனக்கொரு விளக்கம் தேவைப்படுகிறது.”

“என்ன...?”

“என்னோடு ஏற்பட்ட பந்தங்களை வெளாச் செக்வி
துண்டித்தக்கெண்ட பின்னர், அவர் தந்த ஒரு பகையரை
பொருள் படிப்பில்லாமல் என்னிடமிருக்கிறது என்று நினைக்க
கிறேன். அதை எப்போது திருப்பி வாங்கிக்கொள்வார் என்று
விளக்குவாரா...?”

“என்ன அத்தப் பொருள்...?”

“என்னிடம் அவர் தந்த காதல் இதயம்!” என்றான்
வீரரஜேந்திரன். அவன் கண்களில் குறும்பு மின்னியது.

புலனமாதேவியின் கண்களில் நீர் மின்னியது. கீழ்
கணம் இளவரசன் பிறு பார்வையை விரித் திருப்பிக்,
கொண்டவர், “கொடுத்ததைத் திரும்பி வாங்கிக் கொள்வது
கொடுப்பான் வெளாச் மரபினருக்குப் பழக்கமில்லை!”
என்று மீடுக்காகக் கூறியவாறு நகர்ந்தான்.

“பகை முற்றி மனம் பாறையானபின் குளிர்ந்த உறவு
களுக்கு ஏது இடம்...?” என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

“மனையிலிருந்துதான் கங்கை நதி பிறக்கிறது...!”—
பளிச்சென்று பதில் கூறிவிட்டு வேகமாக வாசற்புறத்தை
தெருவினாள் புலனமாதேவி.

அப்போதே புத்த சாது மானிகைக்கு அத்தியமாய் ஒரு
தகவற்பொய் எழுந்தது.

அத்த நகையொலிக்கொரியவரைக் கண்டதும் வீரரஜேத்
திரனும், புலனமாதேவியும் ஒருசேர நிகைத்த நின்றனர்.
“இவரா? இவர் எதற்கு... இந்த அரண்மனையை பகுதிக்கு
வந்தா?” என்று குழம்பினாள் இளவரசன்.

35. புலனமாதேவிக்குப் புதிய மரியாதை!

அரண்மனையைத் துறந்து ‘புத்தராக’ மாறினவர்
சித்தார்த்தர். அவர் நிறுவிய பெளத்த மதத்தைச் சார்ந்த
துறவிகளும் அரண்மனையைவிட்டு ஓடிவருவதில்லாதே
தம் அறப்பணிகளைச் செய்வர்.

அப்படியிருக்க நான் தக்கிவிடுக்கும் அரண்மனையைச்
சார்ந்த பகுதியில் புத்த சிஷ்யனைக் கண்டதும் வியத்து
நின்றான், வீர ரஜேந்திரன்.

ஆம்; இளவரசனைச் சந்திக்க புலனமாதேவி சித்தரத்
துடன் அவனை நித்தித்தவிட்டு வெளியேற வாசற்புறத்
துக்கு வந்த போது, இருவருக்கும் எதிரே நகையொலியுடன்
தென்பட்டவர் புத்த பிஷ்யுவேதான்.

குடுரியான் மனையருடே சத்திரசேனாகடன் நான்
சந்திக்க நேர்ந்த புத்த பிஷ்யா இங்கே வருகை புரித்திரும்
பதேன்...? வாசற்புறத்திலேயே வெளிப்பட்ட அவருடைய
சிரிப்பொலிக்குக் காரணம் என்ன!

அவருடைய விஜயம் சத்திரசேனாவின் உற்றநண்பனவே
இருக்கக் கூறும் என்று ஓரளவு அனுமானிக்க முடிந்தாலும்,
ஒரு நுறவியின் இயல்புக்கு மீறிய அந்தச் சிரிப்பொலிக்குக்
காரணம் கற்பிக்க முடியவில்லை.

சித்தனைத் திகைப்புடனேயே “அப்பனே, நங்கள்
வருகை நல்வரவாகட்டும்!” என்று அவரை வரவேற்றான்
வீரரஜேந்திரன். அவன் குரலில் ஒரு துறவியை வரவேற்றும்
பணிவும், பக்தி வெகிழ்ச்சியும் தோன்றவில்லை. காரணம்,
அவருடைய துறவிக்கோலம் உண்மையானதா அல்லது

போலி வேடமா என்பவதப்பற்றி அவர் மனத்தில் ஏற்கெனவே எழுந்திருந்த சந்தேகம்தான்.

அவனுடைய மனத்தேக்கத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், “புத்தம் சரணம் கச்சாயி சங்கம் சரணம் கச்சாயி நர்மம் சரணம் கச்சாயி போதி பிராம் அருமை நம் அருமை நன்பருக்குத் தெரிவிக்கவே வாம் இவகே வந்திருக்கிறோம்...” என்றவாறு புலனாக பொலியும் முகத்துடன் வந்தார் பிஷு.

புத்தனோடும் விஜயத்தையும், அவரை வீராவேசத்தோடு வரவேற்றதையும், அடைசியத்துடன் தான் நோக்கிக் கொண்டிருந்தான் புலனமா தேவன். வீராவேசந்தோடான “அருமை நன்பர்” என்று தறவி விளித்ததும் புலனமாதேவன் அடைசியம் கசப்புணர்வாகத் தீவிரப்பட்டது.

துறவியின் காதில் விழாதவாறு மென்தூரலில், “ஏதேது... எங்கள் மானிகையை விட்டுப் புறப்பட்டதின் இளவரசருடைய தட்டிப்பல்லாம் சொல்லப் பெரிய இடங்கனோடுதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது போலிருக்கிறது... கஞ்சாயம்... சத்தியாசிகம்... இப்படி...” என்று எகத்தாளமாகக் கேட்டாள் புலனமாதேவி.

“எல்லாம் போகிற இடத்தக்கு ஆயத்தம்தான்... லெறென்ன செய்வது? அன்பு செலுத்திய பெண்கள் எல்லாரும் எதிர்ப்பாடுகின், துறவியாகிவிட வேண்டியதுதான்... அப்படித் துறவியாவதற்கு ஆயத்தமாகத்தான் இப்படிப்பட்ட துறவிகளோடு பழகி, பக்குவப்பட்டு வருகிறேன்...” என்றாள் வீராவேசந்தோள் குறுகுசிரிப்பின்.

வீராவேசந்தோடும் பதினாக் கேட்டு ஒரு கணம் தம்மை மறந்து சிரித்தாண்டாள் புலனமாதேவி.

அதன்பின், மறுகணமே ஏதோ செய்த தவத்தை மாற்றிக் கொண்டதுபோல் அந்தச் சிரிப்பை மாற்றி முகத்தை இன்னும்

வடுமையாக்கிக் கொண்டு, “ஆமாம்; இந்த மாதிரி உதவதான் பாக்கியிருந்தது. ஏற்கெனவே தம்மானத்தையும், மனசிலிருந்து உதிர்த்து அரசாங்க அடிமைப்பட்டவர்தான் சேர்த்தாயிற்று. இனி இந்த மாதிரி வேறது தாட்டு வேண்டுகூர்”கன் கூட்டத்தினும் சேர்த்துவிடவே இளவரசரின் அகௌசகம் முழுமையாகும்... என்ன விடுக்கத்தக்க எண்கு எல்லாம் தெரியும், புத்தனோடு உடையில் ஒரு பெரும் சதிக் கும்புகே இங்கே கூடுதலாகிருக்கிறதே எந்த கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அருமை பெண்கள் வேறு சதிக் கும்பலில் இருக்கிறார்களே... அது போதுமே இளவரசருக்கு...” என்று மென்மலக் குரலில் அதே உயரம் கேட்கும் வன்மையாக சொல்லப்புகளை வீராவேசந்தோடும் சிரியலன், பிஷு தெருவி வந்ததும் போய் நிறுத்தி விட்டு, “வருகிறேன். இனி சத்திக்க வேண்டிய இடத்தில் சத்திக்கிறேன்” என்றவாறு வெளியேற விவரத்தாக்.

அவள் புத்த நெஞ்சுவைக் கடந்து கொண்டிருக்கும் போது, “இவ்வாறே கொடும்பாளூர் வேளாள் சொல்லியவ புலனமாதேவியார்...” என்றாள் புத்தபிஷு.

தன் பெயரை அவர் உச்சரித்ததையே கிரும்பாதவனைப் போல் மடமடப்பாட தூரில், “அடிக்கா” தெனலக்கு மேலேயே நிறைய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டதும் பதற்கு என் டாடிட்டுக்கன்...” என்றாள் புலனமாதேவி.

“புத்தபிராக் அருளை கிணற் பெறுவோம்!” என்றாள் ஆசீர்வதிப்பது போல் கையை உயர்த்தியவாறு புத்தனோடு.

“சொல்பதென். அந்த அருளை முழுமையாகப் பெற வதற்காக வருங்காலப் படைத்தளபதி காத்திருக்கிறார். அவருக்கே வாரி வழங்குக்கன்...” என்று உதவிட்டு தடைமைய வேகப் படுத்தினாள் புலனமாதேவி.

“வேளாள் சொல்கிறார் அந்த அருள் புலனமாத் சித்தக்க விருக்கிறது... விவரமேயே புத்தனோடும் தீர்ச்சித்த புனித இடத்தில் சத்திப்போய்...” என்றாள் பிஷு.

“போதும், போதும்! நாங்களெல்லாம் கிராமப் அற்பப் பிறவிகள்! எங்களுக்குப் புனித இடங்களும் வேண்டாம், தெய்விகச் சத்திப்புகளும் வேண்டாம். அந்த அபூர்வ அருளையெல்லாம் அடியாளால் தாங்க இயலாது!” என்று குத்தலாக வார்த்தைகளை வீசிவிட்டு வேகமாக வெளியேறினான் புலனமாதேவி.

அவன் வாசலைக் கடந்து சென்றதும், வாய்விட்டுச் சிரித்தார் துறவன்.

அந்தச் சிரிப்பைக் கண்டு வீரராமேஜந்திரன் முகம் சுளித்தவாறே, “அடிகளே, நங்களுடைய நிரூபகோஷம் களுக்குப் பொருந்தாத சில புதுமையான மாற்றங்களைத் தங்களிடம் காணுகிறேன்” என்றான்.

“மடத்திலும், மரத்தடியிலும் நின்று புத்தர் அருளை உறவேண்டியவன் மாளிகை வாசலுக்கு வந்த மாற்றத்தைக் குறிப்பிடுகிறா...?”

“இல்லை. துறந்தவர்களுக்கு மாளிகையும் மடமும் ஒரே மண் பூமிதான் என்பதை நான் அறிவேன் சுவாமி! ஆனால், தங்கள் சொற்களிலும், சிரிப்புக்களிலும் துறவியின் அடக்கம் தென்படவில்லை!” என்றான் வீரராமேஜந்திரன் சற்றைக் கடுமையான குரலில்.

“நான் துறவியே இல்லை!” என்றார் புத்தபிக்ஷு.

“என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்றான் வீரராமேஜந்திரன், வியப்புடன்.

“உங்களுக்கு எவ்வளவு சொல்ல வேண்டுமோ அவ்வளவு சொல்கிறீட்டேன். அதற்குமேல் நீர் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், அதற்காக விசேஷமாக எங்கள் வழியில் பக்குவப்பட்டு வேண்டும்!” என்று மீண்டும் சிரித்தார் பிக்ஷு.

“இந்தச் சிரிப்புக்கு என்ன பொருள்?”

“இளவரசர் மனதில் பக்குவம் ஏற்படுவதில் கொஞ்சம் பாஸ் வேலார் சொல்லி எங்கள் வழியில் பக்குவமான மனதிலையும் ஈடுபாடும் ஏற்பட்டுவிடும் போக்குகளைத் தான் நினைத்தேன். சிரிப்பு வந்தது!”

“புலனமாதேவி மனுவாத்தில் பிக்ஷுவுக்குத் தேவைக்கு மீறிய ஈடுபாடு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதன் பொருள் என்ன?” என்று சிவந்தபுடன் கேட்டான் வீரராமேஜந்திரன்.

“இளவரசே! இந்தச் சீர்த் தண்டமத்தின் மூலம் அமைப்பில் ஒரு மாற்றம் ஏற்படும் போகிறது என்பதை விவரமறிந்த அத்தனை பேரும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். அதற்கு சோழச் சக்கரவர்த்தியே வித்தூசிவிட்டார். அந்த வித்திலிருந்து விளை வளர்ந்த கருவிறை, விளைவிக் கருவிறைக்குமுற்படும் நிகர இருப்பதை வாரும் தடுக்க முடியாது. அந்தக் குழப்பத்தில் றுடியில் வராக் தகையான வெந்நீர் நிறுவப்படும் என்று மக்கள் அப்போதிலேயே, மக்கள் பக்கம் அணி தீரணை மக்களுடைய கருக்கம். அதற்கு வேற்று தாட்டாரும் தடைகளுக்கிட விதிவென்று வரவில்லை. அத்தப்படி, இந்த மாற்றத்தக்கு கைய தாப்பாளாக இளவரசராகிய நீர் அமைவாக்கரும் என்ன தாக்கச் செய்துவிட்டீர்கள். அதன்படி உட்கமைக் கொள்கிறீர்களாக உட்கமை எங்கள் விளைந்த விளைவாற்றக்கு வரவாழ்த்தோம். எங்கள் பா வேற்றையுமும் நாங்கள் அனிக்ஷம் கொள்வதையும் ஏற்றக் கொள்ளுமையாகப் பொறுமையுடன் அந்த தாட்டிய நகைக் காதல்களின் உலகமாக அவருடன் வெளியேறி விட்டீர். அதன்பின் வழியில் சிவதப்பாய்சர். அத்தச் சிவதவாத்ததைத் தொடர்ந்து உட்கமைக் சிவதப்பாத்தியாயிடவே வகை பணி புரிய றர் அதிலரியாக நித்தர் சிவதப்பா ஆவத்தவாதி மருக்கிறீர். இவ்வாறு இவ்விதங்களிலிருந்து குறக்கிப் போன உட்கமை இனி இந்த தாட்டிய நிகழ்விருக்கும் மாற்றக் குக்கு எவ்விதத்திலும் பயன் இருக்காது என்று நாம் சத்

தேவப்பட்டுடாம். அந்த சத்தேகம் இப்போது ஊர்நிலையாகி விட்டது..." என்று புன்னகைத்தார் புத்தபிஷ்டு.

“என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“இந்தச் சோழ மண்டலத்திற்கு நாயக்கை ஒளியாக இருக்கும் இளவரசருக்கே ஓர் இளம் பெண் உரிமை உணர்ச்சியை ஊட்டவேண்டிய நிலை தோன்றி, அதுவும் பயனற்றுப் போய்விட்டது என்பது தெரிந்ததும், ‘இளவரசர் உயோ ஒரு நூற்றொலியில் மணத்தால் சினைப்பட்டிருக்கிறார். இப்போது அவரால் இந்த நாட்டின் எழுச்சிக்கு எவ்விதப் பயனும் இல்லை’ என்று புரிந்து விட்டது. ஆனால் அநேக நேரத்தில் நாட்டின் நன்மரபுகளுக்காகவும் சோழர்களுத்தின் தன்மான எழுச்சிக்காகவும், தன் காதல் நாயகனையே எதிர்த்துப் போரிடத் துணிந்திருக்கும் ஒரு தீர நய்கையைக் கண்டு பூரித்தேன். அந்த நய்கையே எதிர்காலத்தில் இந்த சோழ மண்டலத்தில் திகழவிருக்கும் மாறுதல்களுக்கு ஒரு வல்லமை மிக்க ஆதர்ச சக்தியாகத் திகழப்போகும் வீரச் செல்வி என்றும் நமக்குத் தோன்றுகிறது. அதனாலேயே அச்செல்விபால் அக்கறை செலுத்துகிறோம். அவரைக் கௌரவித்து அவருடைய தன்மதிப்பைப் பெற விரும்புகிறோம். ஆட்சியில் தலைசிறந்து திகழும் நாயக நாயகியை அனுசரித்து, அண்டி நின்று செயல்படவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அறவேறாதுக்கும் உண்டு. அதன் காரணமாகவே வேளாச் சிறுமகளின்பால் எம் அக்கறையைத் தெரிவித்தேன். இதில் தவறுண்டா?” என்று கேட்டார் புத்தபிஷ்டு.

விளையாட்டின் முடிவில் ஒரு நய்கையை மணந்தது. “புத்தர் சிறுப்போய் பூண்ட உத்தமரீர, தாய்கள் தரவு தலைகாப்பி பற்றி மாருக்கு எத்தனை கருத்து வேற்றுமை இருந்தாலும், தக்கனைய உற்பவனைத் திறனைப்பற்றி மாருக்குச் சத்தேகம் இருக்கறடியாது. இந்த நாட்டின் எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் தாய்கள் வெளிவிட்ட உற்பவனைத்திறன் மிக்க ஊக்கத்தைப் பற்றியும் தான் விவாதிக்க விரும்பு

விலினை, விவாதிப்பதும் பொருத்தது. ஆம், தரவி உருவி கிருப்பவரிடம் ஊரை மார்க்கத்தைப் பற்றித்தான் விவாதிக்கலாம், அரசியலைப்பற்றி அவரிடம் விவாதிப்பது பொருத்தமாக இருக்காது. வேண்டுமானால் அவர் உறுவதை ஒரு தனிப்பட்ட கருத்தாகக் கேட்டுக் கொள்ளலாம். ஆனால் வேளாச் மகள் புலவனாதேவியைக் கௌரவிப்பது சம்பந்தமாகத் தாய்கள் கொண்டுள்ள கரிசனத்தைப் பற்றி தான் அக்கறைப்பட வேண்டியதிருக்கிறது காரணம்...”

“வேளாச் செல்வி உம் காதலி என்பதானா?”

“இல்லை; இந்தச் சோழர் பூமிக்கே காவல் மணி போய் உறுதி பூண்டிருக்கும் காவல்களில் ஒருவன் தான் என்பதால்!”

“காவல் வீரர்கள் கண்காணிக்கும் அளவு பெண்த் வீரமாரங்கள் கொலைக்களமல்ல!” என்றார் பிஷ்டு.

“ஆனால், தூங்கும் வீரனுக்கு எதிராகக் கொலைக் கருவியை ஏற்றும் வீசித்திரமான பிஷ்டுக்கள் அங்கு உண்டு. அங்கே ஒருவனுக்கு வரவேற்பு என்றால் சத்திரோகைக்கள் மூலம் தத்திரப்பாகக் கடத்தப்படுவது என்று பெருள் இப்படி ஒரு வீசித்திரமான பெண்த் வீரமாரத்தைச் சூர்த்தவர்கால் கௌரவிக்கப்படுவது என்றால் கொஞ்சம் எச்சரிக்கையாகத் தானே இருந்தாக வேண்டும்...” என்றான் வீராதேவத்திரன் விஷமப் புன்னகையுடன்.

“எச்சரிக்கை நல்ல பயம்!” என்ற பிஷ்டு அந்த மண்டபம் வதிரோகித்து அதிரும்படி நகைத்தவாறு, “நன்று - நன்று, காரணம் அணித்த துறவிகளையும் கையனை பூண்ட நய்கையதரவும் கண்டு பிடிக்க முடியா காவிரி மண்டலத்தின் வீரம் கறைபடிய அடித்தெயிலிட்டதா? அதுவும் அடவேறுகில் இளம் வீரர் ஒருவர் சோழப் படைக்குத் தலைமை ஏற்கவிருக்கும்போதே இப்படி ஒரு

சேர்வான முன்னுரையாட¹³³ என்று என்னுடன் விடைவினார்.

முகத்தில் சினம் சீற, “அடிகளே, காபிரி நாட்டு வீரத்தைப் பற்றிக் கணிக்க வேண்டியவை களங்களேயன்றி காஷாய உடைகள் அல்ல இப்போது நாங்கள் வந்த விஷயம்.”¹³⁴

“முகத்துவிட்டது!” என்றார் பிஷு நறுக்கென.

“என்ன, முடித்துவிட்டதா? என்னைச் சந்தித்து புலனமாதேவியைக் கொன்றபொழுது பற்றியும், சோழ வீரர்களின் பயங்கலைப் பற்றியும் வாய்ஜாலம் பேசத்தான் வந்தீர்களா?”

“இளவரசே, வெறுமனே வார்த்தையாட நான் வரவில்லை. நாங்கள் திறைவேற்ற விரும்பி வந்த திட்டத்தை வெளியில் ஒருவர் திறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கும்போது இந்த நாட்டின் வாங்காலைப் படை நாயகரின் கவனத்தை வேறு திசையிலே மட்டக்கியே நான் உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் என்னுடன் வந்தவர் திட்டமிட்ட பணியை நிறைவேற்றிவிட்டார்!”

“யார் உங்களுடன் வந்தவர்?”—பதார்ப்புடன் கேட்டான் வீரரஜேந்திரன்.

“சந்திரக்கை!” என்றார் புத்தபிஷு, அதே விஷயம் புன்னகையுடன்.

“என்ன, சந்திரனை? இங்கே வந்திருந்தான்!—பதற்காக?”

“முன்பு ஒருமுறை சோழ இளவரசி வீரரஜேந்திரனை எங்கள் இரும்பிடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றதுபோல், புலனமாதேவியையும் அழைத்துச் செல்லவே வந்தான்.

அழைத்துச் சென்றும் விட்டான்...¹³⁵ பிஷு அமைதியாகக் கூறினார்.

“துறவியே, நீர் கூறியது உண்மையாகக் வந்த சந்தேகத்துக்குரிய புத்த விஹாரை மணக்மேடாகி விடும்... எச்சரிக்கை!” என்றவாறு வீரரஜேந்திரன் வாசற்புத்தாக்கு விரைந்தான்.

அவனைத் தொடர்ந்தன பிஷுவின் வந்தவர்கள். “இளவரசே உம் எச்சரிக்கை அளவையிழைத்து உமக்காக காத்திராமல்” அந்த புத்தவிஹாரை எத்கெனவே மணக்மேடாகிவிட்டது. அதை தொறுக்கி மணக்மேடாகிய பின்னர்தான் நரங்கள் இங்கு வந்தோம்.”

அந்த மொழி கேட்டுப் பொங்கி வந்த சினத்தை அடக்கிக்கொண்டு தன் மூதல் வேலையாக, புலனமாதேவியைத் தேடி வாசற்புத்தாக்குச் சென்றான் வீரரஜேந்திரன்.

அங்கே, “புலனமாதேவியார் இன்னொரு பெண்ணுடன் சூதிரையில் ஏறிச் செல்கிறா!” என்ற தகவல் கிடைத்தது, வாசற்காவலர்களிடமிருந்து.

அடுத்த ஒருக்கணமும் தாமதியாமல் தன் அகலத்தாமரின் மீது ஏறி அவர்களைத் தேடிச் செல்ல நிறைந்த வீரரஜேந்திரன், வேகமாக உட்புறம் சென்றான். தன் அறைக்குள்ளிருந்த துறவியை தக்க பாதுகாப்புடன் சிறைப்படுத்தி வைத்துவிட்டுப் புலனமாதேவியைத் தேடிச் செல்லான் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வுடன் தான் உட்புறம் சென்று புத்தபிஷுவைத் தேடினான்.

அங்கே பிஷு இல்லை.

அவருக்கும் பதிலாக அவன் முற்றிலும் எதிர்பாராத ஒரு வீரன் நின்று கொண்டிருந்தான்!

அவனைக் கண்டு திகைத்து நின்றான் வீரரஜேந்திரன்.

36. அசுவத்தாமாவின் அதிர்ஷ்டம்!

புனிச்சென்று திரிமலமாக இருந்த வானில், திடீரென்று ஒருவேகம் கூடி இடியும் மின்னலுமாய் கவையடிப்பட்டு விடுவதாயிற்று. அமைதியாக இருந்த அந்த மரணிகை வானில் கூல் நாழிகைப் பொழுதுக்குள் திகழ்ந்த அந்தப் பரபரப் பூட்டுமீ சம்பவங்கள்...

காரண காரியம் புலப்படாமல் புத்தபிகுடி தோன்றியதும், மின் மறைந்ததும் ஒருபுறம்.

தன் உதவினான வீரரஜேந்திரனைச் சந்திக்க வந்த புலவனாதேவியை சந்திரசேனா அழைத்துச் சென்ற திகழ்ச்சி ஒருபுறம்...

இந்த திகழ்ச்சிகளுக்கு அதி எது, அந்தமான சதி எது என்று புத்தபிகுடின் முடியாத குழப்பம் மானிகையில் வீரரஜேந்திரன் தின்றது.

வாழ்புறத்துக்குச் சென்று பார்த்துவிட்டு உட்புறத்துக்கு வருமாறு தன்முன் தோன்றிய ரிஷி மறைந்துவிட்ட, ரிஷி காவலுமற் சென்றதை எடுத்துவந்துபோல் வேயிறாகு உருவம் அளித்த தோன்றியததான் அதிக வியப்பாக இருந்தது வீரரஜேந்திரனுக்கு.

அத வேறு யாருமில்லை; இளவரசன் வீரரஜேந்திரன் என்று ஞானசிவனாரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, சக்கர வர்த்தி இராமதிரசேனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு அந்த மரணிகைக்குள் ஓர் இளவரசருக்குரிய அந்தரங்குடன் தென்கன்கிப்பட்டு வந்த இளவரசன் தான்.

அந்த இளவரசனான இளவரசர் வீரரஜேந்திரன் சந்தித்த நிலை. புத்தபிகுடி இருந்த பூட்டில் திடீரென்று தோன்றி

யிருக்கும் இவர் யார் என்று புரியாத புதிருடனேயே, “தகடின் யார் என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாம்?” என்ற கேட்டான் வீரரஜேந்திரன்.

“நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அளவியல். அப்போதுதான் உரிய மரியாதை செலுத்த முடியும்!” என்று அந்த இளவரசன்.

“மரியாதையா?”—என்று வியப்பான முறில் கேட்டான் வீரரஜேந்திரன். மரியாதையைக் கேட்டுப் பெறும் ஆதாய கௌரவந்தராக இவர் இருக்கிறாரே என்ற விடப்பு.

“ஆம்; இந்த நாட்டு இளவரசருக்கு மரியாதை செலுத்த வேண்டியது படைத் தளபதியின் கடமையல்லவா? நான் தான் இளவரசர் வீரரஜேந்திரன்!” என்று அப்புவிய இளவரசன்.

புனிச்சென்று புரிந்துவிட்டது வீரரஜேந்திரனுக்கு. “ஓகோ, இவர்தான் அவர!” இளவரசர் சந்திக்க வரவரும்; ஒருவேளை இவர் காணாமல் போன தன் மூத்தரசனோடான இறுக்கக்கருமே என்று ஆராய வேண்டும் என்று மனத்துக்குள் ஆவல் கொண்டிருந்தவனுக்கு, மர்மமான சூழ்நிலையில் ஏற்பட்ட இந்த திடீர் சந்திப்பு துர் உற்சாகமாகவே இருந்தது. ஆனாலும் சாவகாசமாக உறையாட முடியாமல், புலவனாதேவி உட்காத்தப்பட்டதால் ஏற்பட்ட பரபரப்பு, புத்த பிகுடின் மறைவால் ஏற்பட்ட பூட்டின், புத்த பிகுடின் எதிர்பார்ப்புக்கும் இறுக்கமே என்ற சந்தேகம் இளவரசனைக் கட்டுப்படுத்தியது.

“இளவரசருக்கு என் பணிவாற்றை காண்ககம். ஒரு மூக்கியக் கடமை என்னை சந்திப்பதில் இளவரசரைத் தக்கவாறு உபசரிக்க இயலாமலிருக்கிறேன். இச்சமயத்தில் தங்கவிடமிருந்து ஒரு தகவல் கிடைத்தால் எனக்கு உதவி

வாக இருக்கும். ” என்ற வீராஜேந்திரன் தொடர்ந்து, “சிறு முள்ளு இங்கு வந்திருந்த புத்தபிஷுனைக் காவணையி தாங்கள் பார்த்தீர்களா? ” என்று கேட்டான்.

அதற்கு நேரிடையாக பதில் வரவில்லை, அந்தப் புதிய வனிடமிருந்து.

“புத்த பிஷுக்களுக்குச் சிந்துவீரத்தைகள் தெரியும். விடர் திடீரென்று மறைவார்கள் ” என்றான் புதியவன்.

“சிந்து வீரத்தையால் உருமாறவும் செய்வார்களோ...? ” என்று கேட்டான் வீராஜேந்திரன்.

“ஓ! உருமாறவும் முடியும்! ” என்றான் அந்தப் புதியவன்.

“காணியுடையில் புத்த பிஷுவாகத் தோன்றியவர் உணர் போலுதல் உண்கவர் ராஜ உடையினராக உருமாறவும் முடியுமோ...? ” என்று குத்தலாகக் கேட்டான் வீராஜேந்திரன்.

அதைக் கேட்டு வாய்விட்டுச் சிரித்தான் புதிய இளைஞன்.

“ஏன் நகைக்கிறீர்கள்? ” —வீராஜேந்திரன் குரலைக் கவனப்படுத்திக் கேட்டான்.

“நாத்திய புத்திசாலைகள் அரச சேனையில் உடுபடுத்தவந்த நல்ல என்று நீ நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்! ” என்றான் அந்த புதிய இளைஞன்.

“ஏன்? ”

“பெரிய புள்ளி? அரச குலத்தக்கு மிக நெருங்கிய வேளா! செல்லி பலவாமதேவி கடத்திச் செல்லப்பட்டிருக்கும் இந்த திசையிலும் பறப்பிடப்படாமல், ஒரு காணியுடை

பிஷு உயர், துலம் இளவரசராக உருமாறவும் இருக்கலாமோ! என்று ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருப்பது ஒரு மதிப்பிற்கு உடனிடம் தவிர, சேகத்தால் பெயர்த்தல் ஒரு பெர் வீரனின் கையல் அல்ல, ஒரு படைத்தளபிக்கு அபத்த மிகுதிலும் பெண் முக்கியமா? ஒரு சந்திரசேனராய்ந்திய தவன்கல் முக்கியமா? என்று கேட்டான் அந்த இளைஞன்.

“சரி என்று நினைத்தால் பதை உணர்ந்ததல், அதன் வாணலப் பிடிக்க விழுந்ததற்கு ஒப்பதல், அதன் நனை வாய் பரிசேர்த்து விதிவதனால் உண்கவையான வீரம் தும்பை விட்டு வானைப் பிடித்து மடமை! ” என்றால் குரலை உணர்ந்தி, வீராஜேந்திரன்.

“ஆனால் இப்போது உன் வீராஜ தி தும்பைப் பிட்டு விட்டார்... வானையும் பிட்டு விட்டேன்! ” என்று சத்தி நகைத்தால் புதிய இளைஞன்.

“அப்படியென்றால்? ” —சிறுத்தால் கேட்டான் வீராஜேந்திரன்.

“புலவாமதேவியும் கடத்தப்பட்டாள் விட்டான், புத்த பிஷு வம் மறைத்துவிட்டார்! முதலில் புலவாமதேவியை பிட்டு எழுமாறு தான் விட்டான் இருக்கிறேன்! ” என்றான் புதிய இளைஞன்.

“கட்டவையா? ” —சிறுத்த கேட்டான் வீராஜேந்திரன்.

“ஆம்! இளவரசருக்குக் கட்டவைய பெற்றிருக்கும் உரிமை இல்லையா? ” என்று கேட்டான் அந்த இளைஞன்.

தன் திண்டிதால் குழங்க நகைத்தால் வீராஜேந்திரன்.

“ஏன் நகைக்கிறீர்? ” —புதியவன் சேகத்தால் கேட்டான்.

“நாங்களும் இளவரசர் பட்டம் ஏற்காதவர். நானும் இன்னும் படைத் தளபதி பதவி ஏற்காதவன். இதத்தில் கட்டளைகள் பிறப்பிக்கப்படும் வேகத்தைக் கண்டு நகைக்கிறேன்” என்றான் வீரராமேந்திரன்.

“இதை என் கட்டளை என்று ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் இது ஒரு வீரப் பிரஜையின் கடமையாகும்.”

“கடமையா எப்படி?”

கடத்திச் செல்லப்பட்டிருக்கும் புலனமாதேவி ஒரு சாதாரணப் பெண் அல்ல. இந்த நாட்டின் கருக்கால பட்டத்தாரி - அதாவது இன்று இளவரசராக இருக்கும் தான். இந்த நாட்டின் உயர்ந்த மீடத்தை அவங்களிக்கும்போது, எள உயிருக்கு உயிராக தேவியாய்—பட்டத்து ராணியாய் கொல்லுவிருக்கப் போகிறவன். அவளை உடனே மீட்டு வந்து என்னிடம் சேர்க்கவும். இந்த நாட்டு இளவரசனின் உள்ளங் கவர்ந்த காதலியை சதிசெய்து மீட்பதுகூட நாட்டுப் பற்று மிக்க வீரனின் தலையாய கடமையாகும்!” என்றான் அந்தப் புதிய இளைஞன்.

நினைவுவிச்சின் வேகத்தில் அந்த நெடுங் கானகப் பாதை வழியே திறகாது ஓடிக் கொண்டிருந்தது சந்திரசேனாவும், புலனமாதேவியும் அமீர்த்திருந்த அந்தப் புரவி.

தங்கோடு அமீர்த்திருந்த புலனமாதேவியைப் பெரும் விவரப்புடன் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான் சந்திரசேனா. வேளாச் செல்வினைப் பற்றி அவன் ஓரளவு ஏற்புடைய அபித்திருந்தான். ஒரு பட்டத்து ராணியென்றிய மதி துட்பதும், கம்பீரமும் ஒருக்கே பொருத்திய பேரழகி என்று அவனைக் குறித்த நாடு முழுவதும் ஒரு பிரசிப்பு உண்டு.

அப்படிப்பொரு விவகம் பொருத்திய நக்கை எவ்வளவு கலபமாக சித்தும் ஆலோசிக்காமல் தங்கோடு புரவியில்

ஏறி அமர்ந்து விட்டான் என்பதை நினைவுக்கும் சோதனையும் சந்திரசேனாவுக்குப் புதிராக இருந்தது.

மாளிகை வாசலில்...

உப்புறத்திலிருந்து வேகமாக வெளியேறிய புலனமாதேவி தன் ரதத்தில் ஏற முயன்றபோது,

“தேவி!” என்ற குரலுடன் குறுக்கே வந்தான் சந்திரசேனா.

அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் புலனமாதேவி.

“வேளாச் திருச்செல்வி தங்களுக்காய் புரவி கால்துக் கொண்டிருக்கிறது” என்றான் சந்திரசேனா.

“புரவி ஏன்...? அதோ என் ரதங்குக்கிறதே...?” என்று சந்திரசேனாவை உற்று நோக்கியவாதேவி வினவினாள் புலனமாதேவி.

“தேவி, தங்களை புரவியில் ஏற்ற வேறு பாதையில் அழைத்து வருமாறு சோழ மாதலின் கட்டளை!” என்றான் சந்திரசேனா.

“சோழமாதலின் கட்டளையா...?” விடப்புடன் பருவம் மேலுக்கேறிக் கொண்டிருக்கேட்டான் புலனமாதேவி.

“ஆம்; சோழமாதலின் விசேஷ கட்டளைப் பெற்றும் வந்திருக்கிறேன். இந்த கங்கைக்காண்ட சோழபுரத்திலிருந்து பழையபாறைக்குச் செல்வத தங்கள் திட்டமிட்டிருக்கும் பாதையில் தங்கள் திரும்புவது உசிதமென என் பதால், வேறுவழியில் தங்களை அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டிய சோழமாதலின் கட்டளை!” என்றான் சந்திரசேனா.

ஒரு கணம் திகைத்த புலனமாதேவி, சோழமாதலின் கட்டளை என்றால் அதுதான் எனக்குத் தர்மம்! என்ற

வாறு, சேதத்தில் ஏறாமல் சந்திரசேனாவில் புரவியில் ஏறி அமர்ந்தான்.

புலனமாதேவி இவ்வாறு கணம் பொழுதுக்குள் முடிவு செய்து, தன் குதிரையில் ஏறித் தன்னோடு அத்துண்ண நிர்வாகமாயிப் புலனம் செல்லாது வந்து சந்திரசேன சேறம் எதிர்ப்புக்களில்லை.

அடத்த தருக்கம் மண்டிய காட்டும் பானையில் குதிரை செல்லும் போதுகூட, 'இது பானையாததற்குச் செல்லும் பானையாத தெரியவில்லையா?' என்று ஒரு வியப்புத் குறியோ, கிளர்வோ கூட புலனமாதேவியிடம் தென்ற வில்லை.

'சோழமாதலின் கட்டுகை!' என்ற சொல் அவளை அப்படித் கட்டுப்படுத்தி விட்டதா? அல்லது 'என்னதான் நடந்துவிடும்?' என்ற அசாத்நிய தன்னம்பிக்கையா...?

புலனமாதேவியின் மதந்த விரிகளினின்றும் சிதறிய நிர்வாக நோக்கைக் கண்டு வியப்படைந்திருந்த சந்திரசேனா மேலே தனினமாக அவளிடம் பேச்சுக் கொடுத்தான்...

'வேளார் செல்லி, இந்தக் குதிரை யிகவும் அதிர்ஷ்டக் குதிரையாது!' என்றான்.

'இதன் அதிர்ஷ்டத்தில் என்ன குறை?'—இந்நகை புடல் கேட்டாள் புலனமாதேவி.

'அவதந்தமா என்ற புலி பெற்ற பாக்விதத்தை இது பெற்றிருக்கவில்லை என்பதுதான் குறை!' என்றான் சந்திரசேனா, 'முதல்களையுடன் புலனமாதேவியின் மூலமாறுதலைக் கவனித்தவாறு.

சந்திரசேனாவின் எதிர்பார்ப்பு பொங்குகளில்லை. அவதந்தமா என்ற பெயரைக் கேட்டதும், அவசனமாய் விழ்களில் சிலிப்பு துள்ளியது.

'அவதந்தமா...?'—மலர் அதற்குள் தாமரைமணாளன் இயங்கிக் கேட்டன.

'ஆம் தேவி! முன்போரு வேளை ஒரு சந்திரசேனாவின் மார்பில் நான் சாய்ந்திருக்க முடியாது. உயர்ந்த கால்கள் ஆதர்மமாக உள்ளன அவசனத்திற்கும்—அந்த மேய்க்கத்தில் நான் மேய்ச்சிலிப்புடன் அவதந்தமா மீதேறிப் புலனம் செய்திருக்கிறேன். அந்த சொர்க்கபோக மகிழ்ச்சி என் அதிர்ஷ்டத்தால் ஏற்பட்டதாக நான் நினைக்கவில்லை—என் அதிர்ஷ்டம் ஏதற்குத் ததந்தியின் அப்படியொரு அனுபவம் கிடைத்திருக்க வேண்டுமென? அன்று எனக்குக் கிடைத்த நகம், எங்களை ஏற்றிக் சென்ற அவதந்தமாவின் ராசியால் ஏற்பட்ட அதிர்ஷ்டம்தான்! இத்தம் புலியின் ராசியோ, இரண்டு பெண்களை மட்டும் ஏற்றிக் செல்லும்படி ஆகியிருக்கிறது....' என்றான் சந்திரசேனா தன்னளிக் கவையு மயக்கம் வெளிப்பட.

ஆனால், புலனமாதேவியின் கண்களிலோ அளவு பளபளப்பு மின்னத் தொடங்கியது.

'என்னை தேவி, ஏன் மறமொழி கூறவில்லை? என் னாத்தனதளில் நம்பிக்கை இல்லையா?'—என்றான் சந்திரசேனா.

'பரிபூரணமாக நம்புகிறேன். என்னென்றால், நீ குறிப் பிட்டு அந்த வீரரின் போக்கியதை எனக்குத் தந்ததைத் தெரி வும்!'—பலிக்கின்ற பதில் வந்தது புலனமாதேவியிடமிருந்து.

'தேவி, நான் குறிப்பிடுகிற வீரர் யார் என்று தாங்கள் கண்டு பிடித்து விடுங்களா...?' என்று கேட்டான் சந்திரசேனா.

'இதிக் கண்டமே இல்லை— மாளத்தைப் பற்றியோ, தன்மானத்தைப் பற்றியோ கவலைப்படாமல் மனதையரை

மடி யீதிருத்தி மன்மத பவனி வரும் மகா வீரர் இந்தச் சோழ மண்டலத்தில் அந்த ஓரே குருவிர்தான்...! என்றான் புலனமாதேவி சொல்லில் குடுபதக்க.

புலனமாதேவியின் முகத்தில் படர்ந்த அவேசத் குறாவளியை மர்மமான புன்னகையுடன் உதடுகள் தெனிய சித்தான் சத்திரசேனா.

இவ்வளவு வழிபெயணத்தில் எதற்கும் கவனப்படாத புலனமாதேவி, எதிரே இருக்கும் பெண் தன்னைச் சிண்டிட்டு வேடிக்கை பாடுபவரெனக் கூட உணர்ந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்குப் பலவீனப்பட்டும் பரபரப்புக்குள்ளானாள்.

அவளுடைய பார்வை சத்திரசேனாவின் மென்மையான தோல்களிலும், அதைத் தொட்டித் தாழி திரட்சியான இளமை பொருத்தரிடங்களிலும் பதிந்தன. அவற்றைப் பொறுமையோடு நோக்கின. 'இந்த அங்கங்கள் அவரோடு என்னமாய் உறவாடினார்க்கும்? அந்தச் சத்தன மேலியில் எவ்வளவு சரமாய் சிருங்காத் தேவ மாந்தி இன்பச்சுவை விக் தோய்த்திருக்கும்!' நினைக்க நினைக்க ஆத்திரமாக இருந்தது. 'இவளும் அவளும் ஓரே குதிரை யீது அருகருகே நெருக்கமாக ஓடோ—மார்பில் வேறு இவளைச் சாய்த்து கைப்பிடித்தார்களே—அவருக்கென்ன, எவளை வேண்டுமானாலும் கைத்தத் கொல்லாட்ட பரம்பரைப் புத்தி...! மானகையை விட்டு வெளிப்பதி முறையாக ஒரு தான் அடியும் முக இவளாகாவிட, 'மார்பில் சாய்த்து குதிரை சவாரி செய்கை' என்சிறை— இன்னொருத்தி சிறுறக்கே போய்விட்டாள்—பெயர்விட்டாள்—அங்கே அவள் அவர் மார்பில் சாய்த்திருந்தாள்—அங்கே அவள் அவர் மார்பில் சாய்த்திருந்தாள்—?' என்றான்.

—இப்படி மார்பில் சாய்க் கொண்டிருக்கிறாள் கொண்டு எத்தனை பெண்கள் வரப்போகிறார்களோ—! இளம் பெண்

எவளிடமும் பேச்சுக் கொடுக்கவே பயமாக இருக்கிறது—மார்பில் பேசினாலும் இவ்விடம் வர்த்தன பேசும்படி, 'இளவரசர் வீரரேந்திரனுக்கும் எனக்கும் அப்படி உறவு...' என்று மார்பில் சாயும் கதை சொல்லி விடுகிறான்—! என்று குழந்தை புலனமாதேவிக்கு கடைசியில் அகவத்தாவி பேசினதான் அளவிலாத கோபம் எழுந்தது.

'எஜமானனைப் பேசாவிடே, அகவத்தாமாவிற்கும் கவனித்த இன்னமும் ஏமாந்தாள்? கண்டகண்ட, இவர்களை யெல்லாம் ஏற்றிக்கொண்டு திரிகிறதாமே...' என்று மனதுக்குள் பொருமியவன் தன்னை பேசி, 'அகவத்தாமா உன்னைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்!' என்று கவனிப்பதும் சீறினாள்.

அச்சமயம்...

'வேளாச் திருமகனே அகவத்தாமாவைக் கவனிப்பது அப்புறம் இருக்கட்டும் இப்போது உங்களைச் சுற்றிக் கவனிப்புகள்!' என்று சத்திரசேனாவின் எண்ணச் சிரிப்பு புலனமாதேவியை உயிதினைவுக்குக் கொண்டித்தது.

திகைப்புடன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான் புலனமாதேவி. குன்றுகள் குழந்தை ஒரு பகுதிக்குள் குதிரை வந்திருந்தது. இளவரசனையும் அகவத்தாமாவையும் கொடுத்தக் கொண்டு குந்த மன வேகத்தில் மறைப்பகுதிக்குள் குதிரை சென்றதை புலனமாதேவி உவமிக்கவில்லையா...?

'வேளாச் செல்லி' இதோ சோழமாதாவின் கட்டளை! திரைவேற்ற விட்டேன்!' என்றான் குதிரை உயர்ந்த சத்திரசேனா.

'என்ன சொல்கிறாய்...? சோழமாதா கட்டளைவா...?' திகைப்புடன் கேட்டான் புலனமாதேவி.

'சோழமாதா சுற்றதம் தீக்கள் பெய்கிறாட்ட, என்று நினைத்தீர்கள்... நான் கூறியது இந்த சோழமண்டலத்தில்

காஸிமாநாதனவ! உங்கள் பெரியபிராட்டிக்கும் பெரியவளான தெய்வியப் பிராட்டி! அவள் கட்டளைப்படி சாறுகுளத்தில் சிவ தாசம் தொடங்கியிட்டது. முதன் முதலாக கருங்காலை பட்டத்த அரவிலாச புலனமாதேவி! 11 என்று மனம் முகடுகள் அநிர், தன் மதன முகடுகள் அநாசய என்னதும் ஏனாமுமாகச் சிரித்தாள் சந்திரசேனா.

37. பாசமும் பாசமும்!

இந்தான் குழந்தை பருதியிலுள் தன்னை நிறுத்தி வைத்து, காஸிமாதேவிக்குப் பரிசிடப் போவதாக பம்புறுத்திய வாறு வாய்க்கிட்டுச் சிரித்த சந்திரசேனாவை எய்யித னனைறும் இவ்வி அமைதியாக நோக்கிப் புன்னைக புரிந்து கொண் கருத்தாள் புலனமாதேவி.

அவ்வுருடைய அமைதியைக் கண்டு ஏதோ உள்சுறுத்தி யுக்கு ஆளான சந்திரசேனா தன் சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, “வேளாச் செல்லியில் மெளனத்துக்கு காரணம் என்ன? ஒரு வேற்று நாட்டுப் பெண்ணிடம் காதலித்தாள் தோற்றோம். சிசுவை தந்திரத்திலும்கூட தோற்றும் போதும் தினை ஏற்பட்டு விட்டதே எனில் அவளானா, அகிலை ஆபத்தான தோற்றிலும் வீரமாக இருப்பவரோல் காட்டிக் கொள்ளும் போலி அகம்பாவமா?” என்று கேட்டாள்.

“வேற்று ஆப்பிராட்டக்காரியிடம் வார்த்தைகளைச் சொல்லிட விரும்பாத சொல் சிக்கனம்!” என்றாள் புலனமாதேவி, சந்தரமான புன்னைகபொன்றை தன் தலினமான அதாக்கலில் தெளிய விட்டவாதே.

“இவ சொல் சிக்கனம் அல்ல! இதைச் சொன்னாட்டின் அகம்பாவமும் பெயர்செய்தே உரித்தான சொல்லு. அதை உருக்குவதற்குக் காட்டுகிறேன்!” என்றவாறு தன் கைகளைத் தட்டி மனமைய மழ்ச்செய்தவா சந்திரசேனா, அந்த ஓசை அற்றில் குழந்திருத்த குழுவைக் கதிர்வாசித்தது.

அப்போதும் அவ்வுருடைய சொல்ல மனமதவாக வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் புலனமாதேவி.

“இத்துணை இறுதியாக!” என்று பெருமிக சந்திர சேனாவின் குழி எக்கனத்துடன் எழுந்தது. “வேளாச் செல்லியில், இதுவரை தாய்கள் சத்திரத்தின் ஒரு புதிய அனுபவத்திற்குத் தயாராகுங்கள். இன்று சிவ தாசம் கருக்குள் எம் உறுதுணைப் படைவியாமின் கைகள் கைதீயாக தீங்கன் சிவறுமியைப் போகிறீர்கள். வாய்க்கிப் சந்திரசேனா தக்கனக்கு உரிய திட்டமுள். மனமையதன் திறமையைப் போகின்றாள்!” என்றவாறு சேனரும் கைகளைத் தட்டிக் கரவெலி எழுச் செய்தாள்.

மறுகணம், குழுவைச் சிவ தாசம் சேலிவிருத்த புத் திசைக்கொன புறப்பட்டு ஏறிவந்த குழந்தை பம்புறுத்திய கால்கள் பெண்கள் இறுவனையும் சந்திர குழந்தை தோக்தின, ஒவ்வொரு புறவினும் வீரகல் காத்திருந்தனர்.

“பாருங்கள், வேளாச் சிவ தாசம், உங்களை அமைத்துச் செல்லக் காத்திருக்கும் உங்கள் வீரகல்!” என்றவாறு ஆப்பிராட்டக் குழில் சந்திர திவத வீரகலகல் கட்டிக் காட்டிய சந்திரசேனா, மறுகணம் பெண்க் திசைப்புக்கும் விளம்புக்கும் உள்ளாதி அகிச்சிபுத்தத் தினைப் போனாள்.

அக்கணம், இதுவரை அமைதியாகப் புல்லுறும் பூத்திக் கொண்டிருந்த புலனமாதேவி தன் இளத்தோக்கன் அமைத்து குழுவை வாய்க்கிட்டுச் சிரித்தாள்.

“என்ன சர்வசாதாரியமிக்க சந்திரசேனா தேவியாரே! ஏன் தீட்டிய கரங்கள் தயங்கி நின்றுவிட்டன...? ஆர்ப்பரித்த குரல் ஏன் ஆடங்கிவிட்டது?” என்று என்னல் சிந்த—குரலில் எகத்தானம் ஆர்ப்பரிக்கச் சிரித்தாள் புவனமாதேவி.

காரணம், அப்போது அப்படி அவர்களைச் சூழ்ந்து நின்றவர்கள் சந்திரசேனாவின் உறுதுணை வீரர்களான மதுரைப் பாண்டியர்கள் அல்ல. புவனமாதேவிக்கு நெருக்கமானவரும்— சோழ உபசேனாதிபதி பதவியையவிட்டு விலகிய வருமான முத்தரையரும், மற்றும் அவரைச் சார்ந்த வீர உறும்தான் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தனர்...

“என்ன சந்திரசேனா, ஏன் விழிக்கிறாய்...? நீ ஏற்பாடு பிசய்திருந்தபடி என்னைச் சிறைப்பிடிக்க இப்போது இங்கே தோன்றியிருக்க வேண்டிய உன்னுடைய வேற்றுநாட்டுக் கூட்டத்தினருக்குப் பதிலாக இந்தச் சோழ நாட்டின் பெரு வீரர்களான முத்தரையரும் அவருடைய படை வீரர்களும் தோன்றியது எப்படி. என்றுதானே திகைக்கிறாய்...? அது நான் இந்த மண் காட்டும் மாயம்!” என்று வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் புவனமாதேவி.

“மாயமா...?” என்று திகைப்புடன் கேட்டாள் சந்திரசேனா.

“ஆம்; மாயம்தான்! இந்த முத்தரையர் மணக்க முயலாதது ஆறாம் நயிழ் நாட்கள்கே உரித்தான தனிப்பிரதமம் மாயம்... வேற்றுநாட்டினரை விருந்தோம்பும் ஏங்கள் பாசபு சூழி இணையற்றது. “அகத்தேதும் உண்டிடா அடைக்கும் தாம்” எனக் கேட்டு அணுகலுக்குத் தன் உடைகளை, உரிமை அடைந்ததையும் கூட சத்த உபாசித்த உடைகை கொள்ளேன். ஆனால் அந்த அத்தியாயில் அடிமனத்தின் அமைதி சித்தனை உன், அழிகு எண்ணங்கள் இருந்தாய்—அவர்தம் சூழ்நிலை கரங்களுக்குப் படைப்பியாறுகள் திக்நாய்—விருந்தோம்பின வேம்படைவாக மாறும். உன்னத்தால் நாங்கள் கொண்டிய

பாசமே எதிரியை ஒடுக்கும் பாசத் வயிறாக மாறும்—இதை சுழந்து இளங்கன்னி இப்போதுதான் புரிந்துகொள்ளப் போகிறாள்...சந்திரசேனா, நீ என்னை, என் தாய்த்திரு நாட்டில் சிறைப்பிடிக்கத் திட்டமிட்டாய்! நானோ உன் ஆணியேரோடி இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக உன்னுடன் புறப்பட்டு வந்தேன்...ஆம்; மாறிகை வாசலில் உன் சாதாரியப் பேச்சில் ஏமாந்து நான் இங்கு வரவில்லை. உன் சதித் திட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ளத்தான் வந்தேன்.

“உன்னைச் சற்றி நிற்றும் பாண்டிய நாட்டு உறுதுணைப் படைபிரதமர் விட, எனக்குத் தாகம் தித்தும் சோழநாட்டு ராஜா விகாரப்படைபிரதமர்—ஒற்றி திறனிலோ, உரம்தோய்ந்த வீரத்திலோ பித்தங்கியலர்கள் சகல என்பதைத்தான் அதோ நம்மைச்சற்றி நிற்றும் வீர அணியவகுப்பு நிரூபித்திருக்கிறது—! எமனோ அறியாமல் என்னை நிழலாகத் தொடர்ந்து உள்சதியை முறியடித்திருக்கிறார்கள், அந்த தீமயத் தின்தோள் வீரர்கள்! இனி யாகிலும் புரிந்துகொள் சாகசத்தாலும் சாதாரியத்தாலும் இந்த சோழர் குடிக்குக் கேடு விளைவிக்க முனைத்தால் சரித்திரமே மாறி நின்று போகும்—!” என்ற புவனமாதேவி தன் கரங்களைத் தட்டி ஒலி எழுச் செய்தாள், சந்திரசேனா சற்று முன்கூர் செய்ததபோல்!

மறுகணம், சற்றுத் தள்ளி சூழ்ந்து நின்ற புரவிகள், பயிரைத் தேடிப் பாய்ந்து வரும் நதிக் கிளைகளையும் புவனமாதேவிக்குத் துணையாகவிருந்தவி வந்து நித்தன.

“வேளா! சொல்லி, இந்த மாயமானக்கொருத்த தண்டன மளிக்ரும் பொறுப்பை நான் சற்றுக் கொள்கிறேன்...” என்று சிற்றம் பித்தத்த பெருக்குரலில் கூறியவர், அனைவரையும் மூத்திக் கொண்டு நெருக்கி வந்த முத்தரையர்.

“அவ்வளவு அளவாக ஏன் பிராமகே...?” என்று புன்னையுடன் கேட்டான், புலனமாதேவி. வயதில் பழுத்த முதுபெரும் விரரான முத்தரையன், “பிராமக” (மாட்டனாச்) என்றே பாச்சென்றியுடன் எப்போதும் அழைப்பான் புலனமாதேவி.

“பேலிவி, இந்தச் சோழ மன்னரின் தலைவருக்குத் தொடங்கிய பல குழப்பங்களுக்கு ஒரு முக்கிய காரணம் இந்த சுழற்று மாய்மாலக்காரிதான்! இப்படிப்பட்ட பூர்விகப் புதிதான சாகசக்காரிகளானதால் பல சான்றாற்றுகள் சரிதெரிந்துகொண்டன. வேளாள் மானிகையிலிருந்து புறப்பட்ட இளவரசனை இவன் சந்தித்து அழி கிருப்பே அழைத்துச் சென்றதிலிருந்துதான், பல அசம்பாவிதங்கள் நிகழத் தொடங்கியிருக்கின்றன...” என்று சினத்தார் அந்த முதுபெரும் யீர் உடனாற்ற வேதனையும், குழறலும் வெளிப்பட.

இதுவரை தனக்கு ஏற்பட்ட அடிச்சறுக்கலால் மனம் குன்றிப் போயிருந்த சந்திரசேனா, முத்தரையரின் கூற்றைக் கேட்டதும் கவலம் கொப்புளிக்கும் குதூக்கச் சிரிப்புடன், “விழும்புன் னுறு மார்பில் தாங்கிய சோழநாட்டு வீரர் ஐக்கையாளுக்கு ஒரு சுழற்றுப்பெண் மகளிடம் இத்துணை அச்சம் என்றால்—அந்தகு சுழத்திருநாட்டில் நெத்ததற்காக பெருமை கொள்கிறேன். இந்தகு பெருமையை சுழத்துக்குத் தோத்தக்க பெருமீதம் ஒன்றே இந்த விஜயமத்துக்குப் போதும்...” என்றான்.

“என்ன இறுமாப்பு! கடினமான சுற்பாணதையையும் நெத்த ஒன்று பணியைப்படுத்தினிடும் என்றால், அதற்காகத் தேவை பாதாசேதும் வசினமொய்த்தது என்று பொருளாக—இச்சகம் போகம் உன் தானை...” என்று குலோத்துடன் சீரிய முத்தரையர் சற்று நன் சினத்தைக் கட்டுப்படுத்தி,

“வேளாள் போலன், இவளுடன் கண் காத்ததையுடத் தேவையில்லை. இந்த நாட்டில் வேர் பிடிக்கத் தொடங்கி

விரும்பும் இவளுடைய சக்திப்பட்டமையையும், இவளின் சக்தி சதிக்விட்டதையும் அறிந்தாற்போதே தம் முது பணி...” என்றவர் அருவிலிருந்த ஒரு வீரனை நோக்கி, “அவன் தப்பிவிடாமல் இருந்துக் கட்டு” என உடனடிட்டார். மறுகணம் ஆய்வீரன் ஒரு கருத்துக் கவிதைச் சூழ்ச்சிசினான். அக்கயிறு சந்திரசேனாவை கவித்தக் கடுத்த அவளுடைய பெய்களும் மேலியை இறக்கியது.

நன் மேலியில் இறவிய கவிதை அவர் சினை நோக்கிய சந்திரசேனா, “சோழ வீரே, என்னை கவிதை அருவையேனோ இங்கு கம்பிக்கப்போதும் குழப்பமளி கிருந்தும் உற்பாதங்களிலிருந்தும் சோழ நாட்டைக் காத்து விடலாம் என்று நீங்கள் கருதினாள்—பெருமன்மீனான கரிகால் பெருவனத்தாலும், சூரிகாரி சாஜாஜசோழரும் ஆண்டு பெருமைப்படுத்திய திருநாட்டில் அரசியல் திக்க தரிசனமும் விவேகமும் அற்ற மார்பு வீரக்கந்தன் தான்! அழிவுகளைச் சந்தித்தாக்கம் என்ற எதிர்மனத்தில் நிந்திக்கப்படுவீர்கள்—என் மேலியில் இந்தக்கயிறு நெருக்கு கைதப்பற்றி எனக்கு அக்கதை இல்லை. ‘மெத்தி கவிதை வீர மரணம்’ என்ற உறுதியோடு இந்தக் காவில் தாட்டுக்குள் காணடி எடுத்து வைத்தவன் தான்—இந்தக் கவிதைக்குக் கவிதைசொன்னதும் கைக்கிவிட்டமட்டும்—அவசம், என்னை! இக் கயிறு நெருக்குகைதப்போல் இந்த நாட்டையும் ஒரு வீரனின் நெருக்கிக்கொண்டதும் ஆயிரவாரிக் முத்தரையர்களாலும் தடுத்த திறத்ததையுடைய...” என்றான் கம்பிரமக முத்தரையன் எதிர் நோக்கி.

அச்சமையம் யாரும் எதிர்மாத உண்ணம் எக்கிடுக்கி ஒரு சுழிக்கத்தி அக்கு மார்பில் அத்தது. இவ்வாறு பொறுதக்குப் நடக்கக்கடாதது அக்கே தடுத்தது—அவசம் கண்டு அதிச்சியுற்று நீங்கள் முத்தரையர்.

38. அர்ஜுனனுக்கு ஓர் வாரிசு

அப்படி நிகழும் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

கணப்பொழுதுக்குள் நிகழ்ந்துவிட்ட அந்தச் சம்பவத் தினால் விளைந்த திகைப்பில் அதிர்ச்சியுற்று நின்றனர் முத்தரையரும்—புலனமாதேவியும்.

படைவீரன் வீசிய கயிறு சந்திரசேனாவின் மேலியைச் சுற்றி இறுக்கிக்கொண்டிருந்தபோது, 'இனி சந்திரசேனா தமிழ்க் குடியாது. பெரும் வீரர் முத்தரையரின் சுரத்திக் சிக்கியபின் மீட்சியேது - ?' என்றே அனைவருக்கும் தோன்றியது.

ஆனால், நடக்கமுடியாதது எனக் கருதப்பட்ட ஒன்று அங்கே நிகழும் வியப்பும் திகைப்பும் ஊட்டும் வண்ணம் எதிர்பாராமல் நடந்துவிட்டது—

எகிறுத்தோ 'வீர'மென்று பாய்ந்து வந்த கத்தி போன்று சூர்தவறாமல், சந்திரசேனாவின் மேலியைச் சுற்றி இறுக்கிக்கொண்டிருந்த கயிறுநில் பாய்ந்து, அதை விடிக் கறித்துவிட்டுக் கீழே விழுந்தது!

தம் தோக்கத்துக்கு மாறாக சந்திரசேனாவின் கட்டு அறுத்தெரிவப்பட்டதைக் கண்டு, முத்தரையர் முதலில் அதிர்ச்சிக்கும் ஆக்கிரமிக்கும் ஆளானவனும் கூடவே 'திருமண உயர்த்தியவனாக் குறி தவறாமல் கத்தி வீசிய அம்புத வீரன் யார்?' என்று தெரிந்து மேச்சிப் பறாட்டும் பெருந்தன்மை மிக்க ஆர்வத்துடன் கத்தி வந்த திசையைக் காக்கினர்.

அந்த வீரன் யார் என்று புரிந்ததும் அவர் முகம் பெரு மகிழ்ச்சியால் பூரித்து மலர்ந்தது.

'ஆ—இத்தகு வீரன் இவளன்றி வேறு யாருக இருக்க முடியும்?' என்ற பெருமீதம் சிறக்க, அவன் துணியில் அமர்ந்து நெருங்கி வருவதைப் பார்த்துக்கொண்டே மகிழ்ந்து நின்றார் அந்த முதுபெரும் வீரர்.

கத்தி வீசிய வீரன் வெறு யாருக்கிடம், சோத நிவா சன் வீரரானேற்றிரவ்தான்!

வெகு தொலைவிலிருந்தே கத்தியை விசி, சந்திர சேனாவைச் சுற்றியிருந்த கயிறை அறுத்தேற்ற வீர ரானேற்றிரன் அவர்களை நோக்கி விரைவாகத் தன் ஆவத் தாமாவைச் செலுத்தி நெருங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

“புலனமாதேவி, நம் சோழ இளவரசரின் வீர ஞானசத்திக் கவனித்தாயா? துணியில் பாய்ந்த வந்து கொண்டிருக்கும்போதே, கத்தியை விசி சந்திரசேனாவின் உடலில் எந்தக் காயமும் ஏதும் சதவாது கெற்றதா மாத்திரம் துண்டித்தது சாதாரண சாதனை அகம். இதைக் கண்ட தும் என் கட்டளைக்கு மாறாக, அவன் சந்திரசேனாவின் கட்டுக்களைத் துண்டித்ததகூட எங்கெல் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. இத்தகைய மாவீரன் நடைமுறைக்கு ஒரு முறை தோன்றுமே அபூர்வம். நம் இளவரசன் அவரை பொரு வீரனாகத்தான் நின்றுதான் படை வளம்பெற என் தோன்றப் பெறுமென்றால் விமரிசிக்கண. அவனை வளர்த்த தோரகர் அகவன்? அதனால் முதற்கு நம்பக பொரு பெருமீதம், புலனமாதேவி, இத்த சாகசத் திறனைத் தான் 'அர்ஜுனக் குறி' என்போம். பஞ்சாபியைத் திரு மணம் செய்து கொள்ளும் பொது கவ்வா மண்டபத்தில் அமைந்திருந்த மச்சத்தை சுழிதவாகக் குறியைத்த அடித் தானே அர்ஜுனன், அதைப்போல்தான் இதுவும்!” என்று வீரரானேற்றிரவின் ஆற்றலைப் பேராங்கக் கிளர்ச்சி வுடன் அந்த முதுபெரும் வீரர் புலுத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, இடைமறித்தான் புலனமாதேவி!

“பிதாமகரே! வேறு எதை ஒப்புக் கொள்கிறேனோ இக் கையோ, உங்கள் அபிமானத்துக்குரிய வளர்ப்பு பொந்தியிலும் (போர்) அர்ஜுனச் சாகசங்களை எவ்வித ஆட்சேபணையுமில்லாமல் ஒப்புக் கொள்கிறேன். சம்பந்தப்பட்டிருப்பது பெண்ணாக இருக்கும்போது அவர் திறமையில் இந்நிரவோலிப்புடன் அர்ஜுன தீர்ப்புள் எல்லாம் அமர்க்களமாய் வின்னக் கிடப்பானேயு...! அர்ஜுனன் விகிதில் மட்டுமா குறிதவறாதவனாகச் சே ! அந்த அர்ஜுனனுக்கு நேர் வாரிக உங்கள் பேரர்தான்! யாரைக் காப்பாற்றிவரலும் காப்பாற்றாவிட்டாலும் ஒரு பெண் அபத்திலிருந்தால் போதும்...! அப்பா, அவளுடைய திண்டோலிகள் என்னவொரு தீவிரமாய் அந்தக் காக்கும் பணியில் ஈடுபடும் தெரியுமா...?”

முரட்டுக்களைய ததும்பும் முத்தரையரின் வீரமுகம்மட புலனமாதேவியின் குத்தல் மொழி கேட்டுக் குரீண் சிரிப்புக் கோலமாய் மாறியது.

“அம்மா புலனமாதேவி, உனக்கு ஏன் இத்துணை அக்கிரமத்தின் ஆயோசம் ஏற்பட்டிருக்கிறது...? ஏதாவது காதல் பிணக்கோ?” என்றார்.

“இல்லை. உங்களுக்குப் போட்டியாக இடத்துக்கு இடம் தோன்றியிருக்கும் எண்ணத் தோணையாத பெண்களை எண்ணிப் பார்த்த கனைய்புதான்!” என்றாள் புலனமாதேவி.

“என்னது, எனக்குப் போட்டியா...?” வியப்புடன் கேட்டாள் முத்தரையர்.

“ஆகா! என்னவோ அவளா தீங்கள் மாட்டிலும் தோலிலும் வளர்த்தவாகப் பெருமை பேர்க் கொள்ளினேன், அந்தப் பெருமைமீதான் அத்தனைய பெண்களும் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ! குழந்தையாக இருத்தபோது உங்கள் தோலில் வளர்த்தா; இப்போது அந்தப் பெண்களின்

திடீர்மையில் என்னை வளருகிறாள், உங்கள் அபிமான பேர்ப்பு இதோ இருக்கிறானே இந்த எந்திரமொன்றும் அவளாத தோலிலும் மாட்டிலும் இட்டு வளர்த்தவாக்தாம் ! நான் இதோட்ட அவளுடைய மேனிவைக் கொண்ட உங்கள் வீரவிக் குக்குக் கவிது தோட அனுமதிப் பரா உங்கள் போர் ? உதனால்தான் பத்தத்திக் வரும் முகப்பேரேயே மாற்றவரும் குதிரையிலிருந்து அப்படித் குறி எலத்திருக்கிறார் ! இவ்விருந்தாக விரை என்ன வாழ்கிறதாம் !”

—இவழ்ச்சியும் கோபமுமாக அந்த இளையவகல் மாத்ததனைக் கொண்டக் கொண்டிருக்கும்போது—

திடீர் மொண்ட திக் குரவின் முனையம் சிறப்பிடுவதும் தகைப்பிட்டு, “குத்தரைய தேவியே, திகைகள் அழகாய் பகுத்துவதற்கென்று எத்தனை காலம் வந்திருந்தாயோ வேளாளர் செல்வி...” என்றவாறு அவளாகிச் வந்த தின்றான் வீரராதேத்திரன். புலனமாதேவியைக் கண்ட பூரிப்போ என்னவோ, தன் முயற்சியில் வல்லமை உயர்த்தும் மொளையிட்டு தின்றது அவளத்தாய்.

“வீரராதேத்திரா, என்ன கொள்கிறாய்...?” என்றாள் முத்தரையர்.

“எனக்கு வீரத்தை அட்டியவர் தாங்கள்தான். அந்த வீரத்தைப் புலனமாதேவி இழித்தவர்க்கினால் பன்றால் உங்களை அழகாய்ப்படுத்த வேண்டுமென்று தெரிந்தால் உங்கள் திட்டமிட்டிருந்தாய் !” என்று வறிப் புன்னகைத்தார் கோத இளகல்.

“வீரராதேத்திரா, இது என்ன விளையாட்டு? புலனமாதேவிபோல, எனக்குப் போட்டியாக உன்னைச் சந்திப் பெண்கள் தோன்றியிருப்பதாகக் குறை கூறுகிறாய். நயமா, புலனமாதேவி மனாளுகமாக பன்னா அழகாய்ப் பித்தவதாகக் கூறுகிறாய்... எங்கள் இருவருக்குமிடையே சிக்கிக்

கொண்டு நானல்லவோ தலிக்கிறேன். உங்கள் மனம்
வினையாட்டுக்களுக்கிடையே இந்த முதியவன் தானா
மாட்டிக் கொள்ள வேண்டும்!'' என்று வினையாட்டாகக்
கேட்டார் முத்தரையர், குதிரையிடு ஆரோகணித்துக்
கொண்டிருந்த இளவரசனின் ஸ்ரீமுகம், மிக்க கம்போத் தேவந்
தத்தைப் பாச நெகிழ்ச்சியுடன் பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டே.

ஆனால் வீரரஜேந்திரன் முகத்தில் மலர்ந்திருந்த
புன்னகை திடீரென்று மாறியது. வன்மையான குரலில்,
''முத்தரையரே, நீங்கள் எனக்கும் புவனமாதேவிக்கும்
இடையே உள்ள தளினமான சிக்கல்களில் மட்டும் மாட்டிக்
கொண்டிருந்தால், உங்களது முதுமைப் பருவம் மிகவும்
அமைதியாக இருந்திருக்கும். ஆனால் நான்களோ?''
என்று வீரரஜேந்திரன் ஏதோ சொல்லத் தயங்குபவன்
போல் நினைத்தான்.

அவர் குரலில் இருந்த பெருந்தை மிகத் துல்லியமாக
ஊதித் துணிந்த அந்த வீரக் கிழவர் அடர்ந்த நன் நெற்றிப்
புருவங்கள் கருங்க வீரரஜேந்திரனை நோக்கினார். அந்தப்
பார்வையிலே ஒரு சிக்கத்தின் கம்போமான அலட்சியம் தென்
பட்டது.

''முகங்கள் புகழ் படைத்த முத்தரைய குதந்த
வீரரஜேந்திரே!'' என்று திடீர்பட்டதாக வீரரஜேந்திரனின்
குரல் எழுந்தது.

''இப்போது நங்கள் முன் பேசிக்கொண்டிருப்பது,
நங்கள் தடம்போய்களில் தவழ்ந்து வினையாடிக் கொண்
டிருந்த வீரரஜேந்திரன் அகில - தருமபிது நம்முடையதைக்
கட்டியாகவும் புலிக்கொழுப் பேரரசின் ஒரு சாதுப் பரிதிதி -
இந்த மண்ணின் தம்முக்கு மாறாக எங்கெங்கு அநீதிகள்
மலிகின்றதையோ அங்கங்கே தோன்றி ஆட்சிகள் மாட்சியை
நிறைவேற்ற வேண்டிய வீரனாக உங்களுடம் பேச
கிறேன்...''

இளவரசனின் கிரங்கும் மேம்படும் மிக்க கம்போத்
குரலைக் கேட்டு முத்தரையர் - புன்மாதேவியும் வெம்
சிலிர்ந்து நின்றனர். இளவரசன் அங்கே தாடீர்த்தது.

''முத்தரையரே முடிமுடிச் சோழ மண்டலத்தின்
பெருமைக்கு ஒத்திலும் பெருந்தை வன்மையும், தாது
வீருந்தோம்பல் பண்பிற்கு இயுக்கமும், இந்த வேற்ற
தாட்டுப் பெண்ணின் மீது வெகுநிலை காட்டிச் சித்தவதை
செய்யாத துணிந்தது மண்ணிக்க முடியாத பெருங் குதந்தம்...''

அக்கணம் ஆனால் சீதும் எரியாதபெயர் முகம் சிலத்த
முத்தரையர், ''வீரரஜேந்திரே - நீங்கள் - நீங்கள் - நீத்
நாட்டின் ராஜப்பிரதிபதி அகிலமே! நம்முடையதே
சொந்த நாட்டுப் பாம்பு கேற்ற நாட்டுப் பாம்பு என்று பேதல்
அண்ணும் பெருந்தன்மை தங்களுடம் இருக்கலாம்! - நமசு,
இந்த மண்ணில் ஒரு தந்தையம் தோன்றினால் - அதை என்
கொண்டு சிறைக்கும் அறக்கொண்டு வாழ்த்தவாக நான்.
இந்த சந்திரசேனா இந்த மண்ணை வினையாக வந்த தந்தை
பாம்பு! குற்றவாளிகளைய தண்டனை ஆய்வதை சந்தக்
கொற்றயதும் தருக்க முடியாது...'' என்று கலீர்த்தார்.

''குற்றம் திருபிக்கப்படுவது கொள்கையாக
திராவிதம்! இது ராஜதில்லி. இதை தந்தையர் என்று
குதந்தம் என்றும் முத்தரையர் இவன் குதந்ததை நினைப்
பாரா...'' என்று விவரஜேந்திரன்.

''ஆவகாரம் தந்தை திருப்பேன்...'' என்று
அவற்றை நான குரலில் முத்தரையர்.

''அதற்குள் எருக்குக்கொத்த வேளையில்க...?
அவராய்ப்பட்ட முத்தரையர் சொந்த குதந்தம். - பாரி, இது
ராஜசேனாவில் முதிர்ந்த ஒரு வீரம். இவர்கள் முதல் குதந்த
மனையால், இந்தக் குதந்தம் மண்ணில் படுகிறது -
அத்தோடு இவன் குதந்தவாசி என்று திருபிக்க முத்தரையர்

வேளும் அவைசமம் நாப்படுகிறது. இது திரிபுவன சக்கர வர்த்தினர் வீரராதேயர் சொழியில் உட்கொண்டு, நீறப்படுக்கப் படும் கட்டளை!" என்ற வீரராதேயர்திரவின், மின்னிக்கப் பெருமகனாக வெற்றிபெற்று குறிஞ்சியில் அமர்ந்திருந்த சந்திர சேனாபதி தன் மகிய உட்கொண்ட வரிப்படுத்த அகவத் தாமரவின் மீது அமர்ந்திடுகொண்டான்.

அப்படியொரு வாய்ப்புக்காகவே காத்திருந்தவன் போல் சந்திரசேனாவும், தன் பகைதனரின் மெய்க் கரையான பருவத்தில் இளைய அகக்கூட வீரராதேயர்திரவின் திடமார்பில் சந்திர சந்திர அகவா—தன் மெய்க்கைக் கரையாக அகவ் வீரராதேயரைப் பற்றித் துயண்டு சாய்த்துகொண்டான்.

"முத்தரையரே, நாங்கள் மேலும் இந்த நாட்டு விரும்புதலைய இம்மிகளும் குறித்துக்கு அளவாக்கடாது என் பதற்காகவே, தன்மரிப்பிற்று இந்த இளையவனையைப் பிழிந்து என்னை அழைத்துச் செல்கிறேன்?" என்றவாறு அகவத் தாமரவை நியக்க முயன்றான் வீரராதேயர்திரவின். ஆனால், புவனமாதேவியைத் தோக்கி கொண்டிருந்த அகவத்தான தன் கரையவளின் கட்டளையும், தனவளியான வேளார் செவ்வியின் நீர்ப்புக்குடைய சிக்கித் தனிப்பது போலத் தயங்கி சக்கரவட்டமாகச் சுழன்று புறப்பட எத்தனித்தது.

குதறழல் கொத்தனியின் பெருமூச்சாகச் சிதறிவா, "செவ்விய!" என்று குரல் கொடுத்தவாறு புவனமாதேவியை ஒதிட்டுப் பாய்த்தார் முத்தரையர்.

விழிவாரங்களில் கண்ணின் உணர்ந்து நிற்க கொக்க டக்கி, கண்காழ்ப்பாட முகம் சிலந்து நிறைந்த புவனமாதேவி.

அவ்வளவு அந்த நிலவரின் குழறலில் உயிர் திற்க விட்டு விட்டு, தந்திரி காய்ப்பாசியைப் பிழிந்து கொண்டும் வீர ராதேயர்திரவின் சிக்கத்தின் உறும்கொடு உறுத்த தோக்கி னார் அந்த முதலெழில் வீரர்.

மறுகணம் மீதே மூட்டாது பாய்ந்தவன் போல், அருகில் தின்ற வீரரின் கைகளை இருந்த கவிதையற தானை கவப்பற்றி வேலமாகக் கருக்கிட்டு வீரராதேயர்திரவின் குறிஞ்சி போன்ற திரையைத் தோக்கி விசைத்தவித்தார் அவன்.

அதைத் கண்டதும், இறுவரை அகவாய்ந்த தந்த புவனமாதேவி, "விதாமகரே... வேண்டாம். அவ்வரத் தடுக்காதீர்கள், துவர் கொகிண்டும்!" என்றான் அவரம் பாய்ந்த குரலில்.

"என்னைத் தடுக்காதே செவ்விய! வேற்று கட்டளை கட்டிப் போடுவதற்கு வேண்டுமானால் மனக்கு உரிமை யில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இந்தச் சித்திர விச்சித் கட்டுப்பாடப்போவது, என் கருக்கலே தவிர்த்த—என் பாசத்தை உண்டு வளர்ந்த இளவரசன் வீரராதேயர்திரவின்— அவனாகக் கட்டி எவர்க்க—தன்மூக்க மனக்குரல் அக்கா ழும் உண்டு!" என்றவாறே கவிதைய விளார் முத்தரையர்.

மறுகணம், கழன்று பாய்ந்த அகவத் வீரராதேயர்திர வின் தோக்கலின் மீறுதல், அவ்வளவு சிலையெனத் தான் அருத்த வயிற்றவர்க்க சந்திரமேயிலைக் கட்டி இறுக்கியது.

39. வீரராதேயர்திரவின் விரிவான கடமைகள்

முத்தரையர் வீசிய கருக்குக்கயிறு தன் மேனியில் இறுகியதைக் கண்டு இளவரசன் வீரராதேயர்திரவின் முகத்தில் இளநகை அரும்பியது.

அவன் தோளில் சாய்த்திருந்த சந்திரசேனா வெகுண்டெழுந்து இளவரசனின் உடைகளை உருவி அதைக் கவிழ்ந்து வெட்டிவிட முயன்றான்.

“சந்திரசேனா !” என்று வீரராமேந்திரனின் கண்டத்திலிருந்து துடிப்பாகப் பிறந்த கண்டனக்குரல் சந்திரசேனாவை சிமய்விதிர்க்கச் செய்தது. கரங்கள் அவருடைய எண்ணத்தைச் செயல்படுத்த முடியாமல் தடுமாறி நின்று விட்டன.

“சந்திரசேனா, இதை என்ன சாமானிய இழைகளால் ஆன கவிழ் என்று கணித்து விட்டாயா ? ‘பாசம்’ பறுத்த ஓர் இயந்திரம் இனிய உணர்வுகள் இழைகளாக இணைந்த கவிழ். இதில் கட்டுப்பட்டிருக்க உலகமே... அதன்ருகத் தவிர்த்திருக்கவேண்டும்! பரமாத்மாவான கண்ணன் இந்தப் பாருலகத்தில் இரண்டுமாத கட்டுப்பட்டான். ஒரு முறை, அவர்கள் யதேசனை ஒரு சின்னத்திற் கவிழ்ந்துக்கொண்டு உலகில் அவனைக் கட்டி வைத்தான். பரமாத்மாவை அப்படி வெள்கு பஸ்கினாமன் கவிழ்நாவி கட்டி வைக்க முடியுமா ? யதேசனையால் முடிந்தது காரணம், அவன் தாம்புக் கவிழால் அவனைக் கட்டவில்லை; தன் தாய்மைப் பந்தத் தான் கட்டினான். அதேபோல சகாதேவன் ஒரு முறை கண்ணனைத் தன் பத்தியால் கட்டினான்...! இந்தத் தாய்மைக்கும், பத்திரம் உலகதீயக் கட்டுப்பட்டான் கிருஷ்ணன்... தான் கண்ணன் அல்ல என்றாலும், முத்தையாவரே யதேசனையின் தாய்மையும், சகாதேவனின் பத்தியும் கொண்ட ஓர் அற்புத கவிழ்தான். இப்பதானே காரணம், அந்த ஆழிய அன்பில் தான் தன் ஆசனேன், என் வாழ்க்புள்ள அநேகமான பெருமகனாக் கட்டுப் பிறப்பானவர் இந்த முறுபெரும் வீரர் தான்... அவரோடு சாக்கி அவரின் கோபுரமுகன் உண்டு. எத்தனையோ முறை அவரை மீதியும் செயல்பட்டிருக்கிறேன். ஆனாலும், எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் அவரை தான் அவ மதித்ததில்லை. இத்தும் இப்போதும் என்னைக் கட்டுப்

படுத்த வேண்டும் என்ற அவருடைய ஆர்வத்தைக் கெடச் சிக்கப் போகிறேன்...” என்றவாறு அவர்தமையாவத் திருப்பினான்.

மிகவும் மனச்சுணக்கத்துடன் சந்திரசேனாவை வந்தித் துன்று கொண்டிருந்த அவர்தமையா மீண்டும் புவனமாதேவி தன் பக்கம் திரும்பப்பட்டதும், ஆனந்தத் திகைப்புடன் புவனமாதேவியும் முத்தையாவும் சிவ்று கொண்டிருந்த இடத்தருகே வந்து நின்றது.

“முத்தையாவரே தாங்கத்தான் உயிரிசுரத்திப் புவியைத் தறந்துவிட்டு ஒய்வாக திருக்கிறீர்களா...? அன்று அப்படி ஒய்த்திருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்க...” என்று இளநகையுடன் கேட்டான் வீரராமேந்திரன்.

“ஒய்வா... என்ன சொல்கிறாய்...?” என்றாள் திகைப்புடன் முத்தையா.

“திருவே என்ன... ஆகியல் பண்களுக்கு என்னை துர்ப்பணித்துக் கொண்டாய் தன். உங்களுடன் கவிழ் வினையாட்டில் கடுபடுவதை... கட்டுப் போதுப்பண்குடமைகள் உண்டு...” என்றான் வீரராமேந்திரன்.

“ஆமாம்... ஆமாம்... இதுகூட புரியவில்லையா. மதமதே உங்களுக்கு... காவிரிதாட்டு இளகரையில் உடையக் கன்ன அப்பிரகர்ப்பண்களா...? கண் எதிரே கட்டமுதுப் பெண்ணொருத்தி தோன்றும் போதெல்லாம் கட்டுக்கடந்த உடமைகள் அவர் தலைமேல் கமத்தயிருமே...! அவளை காவிரியெடுக்க வேண்டும்; அப்படி அவர்தமையா எந்த வேண்டும். தன் பரந்த மரணம் அந்த கரணத்திற்குத் தா வேண்டும். ஆனதப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, சகாதேவருக்கு அவர் தோளில் அவன் தலையிடும், ருதிவா ஒட்டத்தாக அவர் தோளில் அவன் தலையிடும், ருதிவா ஒட்டத்தாக அவரின் கோமேதா மகன் குறுக்கிடாமல் கொடிய கிடைப் பற்றி அணைக்கவேண்டும்... கொடுத்தபத்திக்

குழலிக் கொண்டிருக்கும் அவளுடைய வெம்மை இரங்கினையைத் தன் குறும்புக் கரங்களால்...!'' என்று எள்ளலும், இழைச்சியுமாய் புலனமாதேவி அருகிலிக்கொண்டே செல்லும் போது, அழகாக ஒரு சிரிப்பைச் சிரித்து அதைக் கட்டுப் படுத்தியவாறு விராஜேந்திரன்,

''முத்தையரே, இந்தச் சோழ நாட்டு அரசவையில் நத் போது ஒரு ஒரு குறைதான் உண்டு. ஆஸ்தான புலவர் குழுவில் ஒரு பெண் இல்லாத குறை. அதைத் தீர்த்து வைக்கக் கூடிய ஒரு புலனமதிக்க பெண்களிலுள் இங்கே தேர்ப்படுகிறாள்... ஆனால் வேளாள் மகளின் கற்பனை என்ன? சொல் சமூட்டம் என்ன...! கந்தரப் பேச்சு என்ன...?'' என்று சிரித்தான்.

விராஜேந்திரனும், புலனமாதேவியும் இவ்வாறு பேசிக் கொள்வதைக்கூட தாங்க முடியாததாலோ, அல்லது அவர்கள் இருவருக்கும் இடையே உள்ள வேண்டிய சற்று விரிவு படுத்த வேண்டும் என்றோ, இளவரசனின் கழுத்தோரத்தில் சொத்திரியம் மிக்க தன் கண்டுமிரலால் திரிண்டியவாதே, ''யிரே, முத்தையர் பெருமான் நங்கனாக் கட்டி இழுத்த, வேளாள் செவ்வியோடு தாங்கள் சிறிது நேரம் விளைவாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என் பதற்காகத்தானோ...? கொஞ்சம் யானுத்தேவியின் மனத்தின் அகமறித்து சொல்லு ஒரு முத்தையர் பெருமான் கிடைத்ததுபோல் எனக்கு இப்படியொரு பெரியவர் இல்லைவே ! என்ன இழுத்தாலும் புலனமாதேவி வாரின் மன்கியேமே பாக்கியந்தான்!'' என்றான் சத்திரேன.

''சத்திரேன ! வாயை மூடு - நாட்டின் எல்லை களை வெறு கலமாக நீ கடந்து விடலாம்... ஆனால், அதே தாரியத்தில் வார்த்தைகளில் காக்க வேண்டிய என்னை களைக் கட்டக் முயலாமல் அவமானத்தையும், அழிவையும் சத்திக்க தேரிடும்... புலனமாதேவிக்கும், எனக்கும், முத்தையருக்கும் இடையே உள்ள கவகாரத்தில் நீ தலையிடு

வதோ, விரிப்பிடுவதோ உன் சத்திற்கும் உரிமைக்கும் அப்பாற்பட்ட விஷயம். அந்த வார்த்தை விளைபாட்டு மதார்த்தத்தையும் தேடிக்கொள்...'' என்று சீற்றத்தடன் சத்திரேனாவை அடக்கினான் விராஜேந்திரன். அந்தக் களம் புலனமாதேவியின் கண்கள் காதலாய், கலிவாய், கரந்து கண்ணிர் கோர்த்தன.

அந்த ஒரு கணத்தில் விராஜேந்திரன் கைவருவம் எடுத்த எழுந்த நிம்ம திருப்போலத்தைத் தன் பதகுதிக் விழாச் சைவையுடன் கைகற்றுப் பூரித்தான் புலனமாதேவி. இருப்பினும், பெண்மைக்கே உரித்தான போலிப் பிணக்குடன், ''மீதாமகிரே- இந்தப் போல் தாடக்கள் மேதும் என்று உங்கள் இளவரசரிடம் சொல்லுங்கள். அவன் அவன் மடியேறு மருவிச் சாய்த்த வெஞ்சிக் கொண்டே நடுமைக் கோலி செல்வானாம் ! அதனைத் தவிர அவற்றாகிக் ஆவேசம் காட்டி அடக்குவாரம் அவர். ஆனால் என்ன ஆவேசம்...! என்ன சீற்றம்...! என்றும், விரமும் பதாகை கட்டி ஆடுகிறா! அவனை இரு கையால் ஏத்தி மடியில் வைத்துக் கொண்டுள்ளே கைக்கும், உங்களுக்கும், அவருக்கும் இடையே உள்ள எல்லைப்பப் பற்றி அவருக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்...'' என்றான் நிம்மிரை சீறலுடன் வேளாள் மகள்.

''முத்தையரே உங்கள் வேளாள் செவ்வியு தான் வேறு ஒருவேளை வாய்ப்புத் தருகிறேன். அந்த வேளை களம் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவன் வேண்டிய எனவு என்னை நித்திக்கலாம். தன் விசித்திரமான கற்பனைகளை வெல்லும் வெளிப்படுத்தும் வண்ணம் விதவிதமான பழி களைவெல்லாம் என்மீது வளராக கமத்தித் தன் இளம் தெஞ்சின் இதமான அழிவாக்கடன் அதனைத்தையும் இனிக்க இனிக்க நினைவேந்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் இப்பொழுது அகற்றுப் போகிய அபாசம் ஏ இயலாமைக் குப் பெரிதும் வந்திருக்கிறேன். கொஞ்சப்பாணி செவ்விய என்னை மன்னிக்கட்டும்...!'' என்று தன் உதடுகளில்

இவர்புறமாக குறுக்கேட்டம் பாயக்கூறியவாறு, தன் கூரிய பார்வை வீச்சால் புலனாயத்தையின் காதல் இயல்பைத் துணைக்கொண்ட கைத்த விழாவிதழ்தால், முத்தவரையரிட்டுத் தொடர்ந்து, “முத்தவரையே...! என்னைத் தூங்கக் கயிலாயம் கட்டி அழைத்த காலத்ததைச் சொல்லுகிறாய் என்றான்.

“தொடர்...! ஒவ்வொரு விதழ்த்தம் வீட்டில் பொருட்டி உண்டி; தட்டிலும் கடமைகள் உண்டு. அங்கு தன் குருவனுக்காக மட்டும் வாழ்வதில்லை. அவன் தன் இன்னுயிரோடு கைத்த நாயகிக்கும் கடமைப்பட்டிருக்கிறான்; தன் இயல்பேதோடு கைத்த நாட்டுக்கும் கடமைப்பட்டிருக்கிறான். சோழச் சக்கரவர்த்தியின் சார்பில் நீ ஆற்றுவதற்கு மேற்கொண்டிருக்கும் தாட்டுப் பணிகளைப் பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை... அது இன்று என் கவனத்திற்கும், கவனத்தும் அப்பாற்பட்ட விஷயம். ஆனால், கன் கன்னி மயத்தின் பசுமைகளுக்கு ஓர் உருவமாய் உன்னை ஏற்று உயிர் கொண்டு உலவும் வேளார் செல்விக்கு நீ ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளைப் பற்றி எனக்கு அக்கறை உண்டு. சொல்வ வேண்டிய பதில்களைப் பற்றி எனக்கு எதிர்பார்ப்பு உண்டு. அந்த திறமையெற்றிட்டுப் போ...!” என்றார் தீர்க்கமான குரலில் முத்தவரையர்.

“முத்தவரையே...! கொடும்பாளூர் தேவிக்கும் எனக்கும் இருந்த வந்த இனிய உறவைப் பற்றி இனி அவரும் அக்கறைப் படப் போவதில்லை என்று சற்றுமுன் என்னிடம் தெரிவித்து விட்டார். இனி எனக்கும் அதில் எந்தக் கடமைவும் மிஞ்சியிருக்கிறதாகத் தென்றாலில்லை...” என்ற வீரராவேந்திரர், தன் ஓர் விழாவோக்கால் ஒருகணம் புலனாயத்தையின் முத்தவரையரைத் தோக்கி, “தொடர்...! என்

அக் கணம்பொழுதுக்குள் தன் மேலூரில் பாய்த்த அவன் சொந்தகாரிய விஷயத்தைப் பற்றிக் குறுக்கே குறுக்கே, தன் விழாவிதழ்த்தால் சிவம்பெய்து அக்கூறிய புலனாயத்தையின், முத்தவரையரைத் தோக்கி, “தொடர்...! என்

சொற்களுக்குச் சோழநாட்டு இவ்வயல் தந்த கொளவத் துக்கு என் நம்பிக்கைத் தெரிவிக்கல். இனி அவர் போகும்...” என்றான்.

புலனாயம் குறுக்கேயும் ஒரு சொல்லுக்குக் குறுக்கே அங்கும் பொருது அமைதியாக விளையாடும் சிவம்பெய்து குறுக்கேயும் அதற்குச் சான்று புலனாயத்தையின் சொற்களில் கொலியாட்ட அமைதி.

அந்த அமைதியின் பின்புறத்தில் கைத்த குறுக்கைத் துணை உட்கு தெரிவிக்கவே கைத்த விழாவிதழ்த்தால், “அனுமதி கிடைத்ததற்கு நன்றி உலகுக்கே...! இவ்வயல் பரிசு கயிறுக்கு வேலை இருக்காது என்று தாபுவிதழ்த்தால், எந்தவாறு அவைத்தவரையரைத் திருப்பினான்.

பரிசுத்தவாறு அவைத்தவரையின் சொற்களைப் பற்றி திருத்திய முத்தவரையர் பதட்டத்தில் முகம் சிவக்க, “வீரராவேந்திரர், இது என்ன விளைவாட்டு...! பரிசுத்தவாறு பிளவுகள் அல்ல! சொல்லிட்டு சொந்த வேலைச் சொல்லிக் கைத்த இயல்பைத் கைப்படுத்திவிட்டுச் சொல்லாத பிளவுகளில் நிறுத்திக்கல் இருவரும் இவ்வயலும் அமைதியை இயல்புக்குப் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டவாறு தீர் என்றார்.

ஆனால் இவ்வயலோ, மறுமொழி ஏதும் கூறாவிட எங்கோ தன் பார்வைகளைப் பற்றித் தீண்டவாராகப் புறப்பட்ட எத்தனித்தான்.

முத்தவரையர் முகம் மேலும் இரத்தச் சிவப்பெய்தது. அவருக்கேயுரிய உயிர் அருத்தம் சொல்லில் ஏறிப்பது. சீதரப் பொறி பறக்க, “வீரராவேந்திரர் பார் சொல்லிவிட்டுப் போ...” என்று எரிமலைபாக்க சீறினார்.

“முத்தவரையே, உங்கல் செல்விக்கு நான் பதில் சொல்லத் தெனையில்கலை. அது பற்றில் கைத்த கைத்த குறுக்கேயும்...” என்று கட்டிக் கட்டிகளைச் சோழ இவ்வயல். அவன் கைத் திட்டிக் கட்டிய திரையிடுத்த கயி

நிறப்புரவி ஒன்று பாய்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. அனைவரையும் பார்க்கவும் அதன் பக்கம் வியப்புடன் நிற்கும்பிடிது.

அந்தக் குதிரையையும், அதில் அமர்ந்து வந்த இளைஞனையும் உற்று நோக்கிய முத்தரையர், “வீரரஜேந்திரே, வாய் அவன்...? புலனமாதேவியைப் பற்றி நான் பேசுவதற்கும், உவனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று எரிச்சலுடன் கேட்டார்.

“சம்பந்தம் உண்டு...” — சம்பந்தப்பட்டவளே கூறினான்.

“உன் அந்தச் சம்பந்தப்பட்டவர்...?” என்றார் முத்தரையர் வியப்புடன்.

“அரசரையகில் அரக்கேறிய வருங்கால இளவரசன்” என்றான் இளவரசனுடன் வீரரஜேந்திரன்.

“ஓ... இந்த சோழ மண்டலத்துக் குடிமக்களைச் சித்தனை வெட்டித் தந்தவர்களுக்கே மதித்த அரசரோடு நான் சிவனாருக்கும், அவர் கைப்பாவையாக ஆடும் சோழச் சக்கரவர்த்திகளுக்கும் விடைத்த ஆளமாறாட்ட அக்கிரம நாடகத்தில் கதாநாயகர் இவர்தானே...?” என்று இவழ்ச்சியும், சிற்றமுமாக முத்தரையர் கூறிய சொற்களைக் கேட்டவரோடு குறுக்கிட்டு நறுக்கினான் வீரரஜேந்திரன்.

“முத்தரையரே! காணீர் மண்டலத்தின் ஒரு ரஜகிரகச் சிறையின் முன் சோழச் சக்கரவர்த்தியின் செயற்களை நித்திர்ப்பதோ விமரிசிப்பதோ என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத ஒன்று. சக்கரவர்த்திகளால் ‘இளவரசன்’ என்று அறிகப்படுத்தப்பட்ட ஒருவரை இளவரசராக ஏற்றுக் கொண்டு நிற்கும் தவறுக்கு என்னை ஆளக்கூடாட்டேன்!”

“வீரரஜேந்திரே! பீண்டும் விஷயத்தைக் குழப்பு கிராய்...த் அந்த இளைஞனை இளவரசனாக ஏற்றுக் கொள்

வதும், அவருக்குக் குற்றேவல் புரிவதும் உன் சொந்த விஷயம். ஆனால் அவரை வேளார் செல்லியோடு சம்பந்தப் படுத்திப் பேசுவதை சகித்துக் கொண்டிருக்கும் சிறுமை என்னிடம் நீ எதிர்பார்ப்பது அதிசயம்...” என்று அவர் கோளமாய் கனன்றார் முத்தரையர்.

“முத்தரையரே! சம்பந்தப்பட்ட அவர்களின் அடிமனத்து வேட்டைகளைப் புரிந்து கொள்ளாமல் தங்கள் சர்ச்சை செய்வது தங்கள் முதிர்ச்சிக்கு ஏற்றதல்ல. சற்றுப் பொறுங்கள். முற்றிலுமாக உண்மைகள் உங்களுக்குப் புரியும்...” என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

முத்தரையர் பெரும் திகைப்புடன் புலனமாதேவியை நோக்க—அவள் முகத்திலேவா அதைச் சிற்றம் சிற்றவைபாகப் பரவி அழையாடிக் கொண்டிருந்தது. ஏதம் புரியாத குழப்பத்தில் அவளுடைய இளம் அதாங்கள் வெம்மையற்றுப் பரபரத்தன.

அதற்குள் தன் கரிய நிறக் குதிரை பாய்ந்த வந்து நின்று அங்கே நோன்றினான். இளவரசனாக ‘இளவரசன் வீரரஜேந்திரன்’ என்று அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட புதிய இளைஞன்.

வந்து நிற்கும் முன் அவனிடம் இருந்து வார்த்தைகள் பிரிந்தன: “என்ன படைத்தவனவரே...நான் இட்ட பணியை நிறைவேற்றி விட்டேனா? உம்மால் புலனமாதேவியைக் காப்பாற்ற முடிந்ததோ இல்லையோ என்பதைத் துடன்தான் நான் பின் தொடர்ந்து வந்தேன்...”

“அதற்கு அவசியமே இல்லாமல் போய்விட்டது, பிரபு...! இந்த நாட்டின் வருங்கால இளவரசியைக் காக்கும் படி தங்கள் இட்ட கட்டளைகளை நிறைவேற்றாததான் வந்தேன். ஆனால், புலனமாதேவிக்கு சம்பந்த ஆபத்தும் இல்லை...இதோ பத்திரமாக இருக்கிறாள். இனி அவரைப் பாதுகாத்துத் தங்கள் இட்டபயிரைக் கவக கொண்ட சோழபுரத்து அரண்பனைக்கு அழைத்துச் செல்

வீதா, அல்லது இளவரசிபாரிம் திருவுளப் பாய்குப்படி அவரோடு நாங்கள் பழையாடை அந்தப்புரத்துக்குச் செல்வதோ தங்கள் இஷ்டம்! அவசிமரானால் வருங்கால இளவரசி புலனாய் தேவியாரோடும் கலந்து ஆலோசித்து முடிவு செய்யும்கூட. இனி உங்கள் இருவருக்கும் தான் ஆற்ற வேண்டிய பணி முடிவடைந்தது..." என்றவாறு புறப்பட்டான் வீரராமேந்திரன்.

"படைத்தன்பதியே! உம் பக்கத்தில் நிற்கும் நங்கை என்ன?" என்று சத்திரசேனாவைச் சுட்டிக்காட்டி, குரலில் ஓர் கவிவுத்தான்றக் கேட்டான் அந்த இளைஞன்.

"இளவரசரே, இது நாங்கள் சம்பந்தப்படத் தேவையில்லாத விஷயம்..." என்றான் வீரராமேந்திரன் பரிச் சென்று.

"சொழ மண்டலத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பிரச்சினை யிலும் எங்கு சம்பந்தம் உண்டு. ஒவ்வொன்றின் பேரிலும் சொத்தம் ஈழாட்டுவதற்கு எனக்கு உரிமையும் உண்டு. ஏதாவதாய் தான் இந்த தாட்டின் இளவரசன்...!" என்று இளைஞன்.

"என்னை மன்னிக்க வேண்டும் இளவரசே! உங்களுக்கு எழுத நம்மத்தை விளக்கிக் கொண்டிருக்க இது வேண்டியிருக்க... எழுத நம்மத்துக்குத் தாங்கள் கற்றிருக்க கொண்டிருக்கும் விசித்திர விளக்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு உறுப்பதற்கும் எனக்கு போறுமை இல்லை..." என்றவாறு அகலத்தாமரையை வேகமாக இயக்கினான் வீரராமேந்திரன்.

மறுகணம் அவர் காணியிருந்து புறப்பட்ட அம்மாய் நாற்காலி பாய்குதுடன் தாளிப் பாய்ந்தது. அவந்தாமரையின் பாய்ச்சலால் சற்றுத் தடுமாற்றத்துக்கு உள்ளான சத்திரசேனாவின் சந்திர இளமனையை அவன் தன் கண்களால் இதயாகப் பறதி-கராம் விட்டு நழுவி விட்டு, சிறுக்கர மதனக்காட்சிக் கோலத்துடன் ஒளி வீசிப் அவரு

படையொளந்தய இளமை அங்கங்களைத் தன் திடமாரியின் வெண்மைச் சகத்துடன் பாரி அனைத்துக் கொண்டதை, குறுகிய கோத்தனிக்கொண்டதோடிக் கண்டன் கர்மணாக உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அடுத்தபுதுக்கள் மீண்டும் அந்த தெருக்களாகத்துப் பெருவழியில் விரைந்து சென்று கொண்டிருந்த அவந்தாமரையின் திடமாரியின் ஒரு குகையின் அருகே சென்று நின்றது. இதுவரை பெண்மை அருகாவையினால் ஏதப்பட்டுத் தந்தியை மயக்கத்தாலோ, இளமையின் இவிய விழப்புகளுக்கு இடம் கொடுக்கும் இனக்கத்தாலோ, அக்கைய வேறு எதனாலோ அவன் சுட்டிக் காட்டிய பாதை விடையே ஒதினையை இயக்கி வந்த வீரராமேந்திரன், குகையைக் கண்டதும், "எங்கே போகிறாய் சத்திரசேனா..." என்று கேட்டான்.

"சொர்க்கத்துக்கு..." என்றான் அவன் ஒரு மயக்குப் புன்னகையுடன்.

"சொர்க்கத்துக்கு சந்திர மகனாகாது... சொல் திட்டுவது எவருமில்லை..." என்ற அவந்தான் வீரராமேந்திரன்.

அந்த தனக்கப்பின் தொடர்ச்சியுடைய இடமாய் ஒன்றிரண்டை விட்டு இரங்கிக் குகைக்கு நுழைந்தான். அப்பொழுது இவ்வொரு மதுரமான தனக்கப்பின் அந்தக் குகையிலுள் இருந்து அவர்களை வரவேற்றது.

தனக்கப்பால் சித்திய அந்த உருவத்தைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு நின்றுகொண்டிருந்தான்.

40. வீரனை வெல்லும் படை!

சத்திரசேனாவின் குகையிலுள் நுழைந்தபோது தடுத்த மதுரச் சிரிப்பைக் கேட்டு ஒருணம் இளவரசன் உறையத்

சுரப்பில் கிளர்ச்சியுற்று, அந்த நகரபொலி வந்த திசையை ஆர்வத்துடன் நோக்கினான்.

அவனுடைய ஆர்வத்துக்குக் காரணம், அந்த நகர மதர நகரபொலிக்குரிய தன் இதயநாயகி மாதங்கியை இரப்பாசேஷன் என்று அவன் உணர்ந்தான் என்று அறியப்பட்டது.

அவனின் சந்திப்பு, மனமிட்டு உரையாடி எல்லாவற்றையும்கொண்ட கோமபுரத்தின் அருகே மனமளிக்கிற அருகில் அவன் இருந்தாலும், பிரிவுத் திவ்ய யாசி தன்முடிவிலிருந்து மனம் கலந்த சந்திப்புக்கு வாய்ப்பில்லி எல்லாவற்றையும் விவகரிக்கிறான்...?

வெகுநேரம் கால எல்லைக்குள் வியப்புறும் கண்ணம் எண்ணங்களில் பசுமையாய் செழித்து, இதயத்தில் எழிற் கோலமாய்—இனிய உறவாய் எழுந்த அவர்களுடைய அன்பில், திடீரென்று அப்படியொரு பாலை நிலத்து வேர்மை அத்தகையோர் விசித்திர பின்னலுடன் திறையும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்தப் புதியான பின்ன னினையப் பற்றி அவனிடம் மனம் கலந்து உரையாடலோ, உணர்வுகளையப் பரிசுதிக்க வேண்டியோ இதமான வாய்ப்பில் வாயில், என்ன திடீரடி ஒரு குழந்தை புகை மூட்டம்? என்று மனத்தில் குழம்பிப் போயிருந்தான், வீராஜேத் தான்.

சந்தனப்பொலி சரப்பில் குழ்ச்சிகளையும் பகைமை களையும் கொண்டு வந்தான் சந்தித்த அந்த வீர துணைத் தாய்—மெல்லியவன் அந்தக் காதல் பிரிதையோ அவனின் எதிர்ப்பு மனங்கொண்டிருக்கையோ நெருக் கையோ தாவிக்கொண்ட முடியவில்லை. கனகம் பெருள் வீரனையும் வெற்றி வீரோதயம் மனம் இந்தக் காதல் ஒன்றுதான்...?

தீவனது சிறிதளவாகக் காதலுணர்வாகப் வெங்கப் பட்டு நொத்தருகி உழந்து கொண்டிருந்த வீர

ராஜேந்திரன், அந்தச் சிரிப்பொலியைக்கேட்ட ஒரே கணம் பொழுதில் தன் ஆற்றாமை வெளியே அனை உடைத்து முனிப்பட்டதுபோல் சிரிப்புடன் நோக்கினான்.

அவன்...?

எதிரே நின்றுவன் மாதங்கி அகலி
பின்...?

அப்படியொரு முந்தியும் மாறுபட்ட குழந்தைகள்—
அந்த இடத்தில் யாரும் எதிர்பார்க்க முடியாத ஓர் எழில் நங்கை, வசீகரப் புன்னகையுடன் நின்று கொண்டிருந் தான்.

அவன் தான் கோழச் சக்கரவர்த்தி திராசாதிபதி புதிதாகக் காதலிய மனம் புரிந்துகொண்டிருக்கும் புதிய ராணி வானமல்லிகா!

பக்கத்தில் கோழச்சக்கரவர்த்தி இன்னும், பிணரக் கள் யாரும் துணையின்றியும், புதிய ராணி இங்கே எப்படி வந்திருக்கிறாள்...? என்று கந்திக்குக்கொண்டிருக்கிறான். அந்த இடத்தில் கொடுங்கானகத்து நடுவியுள்ள ஒரு குகைக்குள்.

எதுவும் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் அதிரே நின்று புதிய ராணிக்கு எப்படி மகமன் கூறுவது என்றும் தெளி வடைவாமல் துணையின்றி வீராஜேந்திரன் திடீரென்று திடுக்கிட்டுப் போனான்—அந்த இதயபரானியை முத்திக்கொண்டு "பெயர், தலை போட்டா!" என்று கூறித் தடுமென்கொண்ட அனாதை முயங்க நகைத்தாள்.

அந்த நகைமையின் சிரிப்பையும் அந்தச் சிரிப்பை வாய் உடைத்தானது கணநேரம் தனித்தென்கு. மெளியம்—தனிமை வாய்முடைய திராசாதிபதி அக்கரவர்த்தி அனாதை குகையில் எதிர்ப்புடன் வீராஜேந்திரனுக்கு, கோழச் சக்கரவர்த்தி இந்த கந்தாவக்கிடம் மனங்கலப்புக் கொடுத்தது எவ்விதத்திலும் தனித்த முடியாததே...! அகலி

தேவதர் சக்கரவர்த்தி என்று, சொக்கபுரி தாயகமேயுடைய இந்த அழகு தங்கையில் மோக தோக்கம் கட்டியிருந்து விடுவதுமே! என்றுதான் தோன்றியது.

அத்துணை வானிப்பும் வாய்ப்பும் செழித்த வசிக் கடல்வாரு—அதற்கு ஒளித்திகழிடுவது போல் பொலிவு மிக்கபுள்ளவை.

இயல்பாகவே ஆந்திர நாட்டு இளம் தங்கையர் அற்புதமான மேனி வார்ப்பும், செழித்தத் திரண்ட சிறுக்கர இளமை அக்கங்களம் கொண்ட அழகியராக இருப்பர் என்று வீராவேந்திரன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். அதற்கு முழுமை பெற்ற இளக்கன வடிவாக ஓர் எழிலரசியை இவ்வுதாக்கப் பரக்கிறான். ஆந்திரத்தின் (வேங்கிநாடு) யண் வளத்து மகிமை பெற்ற அழகுக்கும் அப்பால் ஓர் அபூர்வ காந்த சக்தி புதிய ஜாணியிடத் துணைந்திருந்தது. அதுதான் சூர்ணமயான விழிவிச்சு.

“அப்பப்ப! அத்துணை படைக்க கொண்டு இந்த அழகி நம் சக்கரவர்த்தியை வென்றிருக்கிறாள்..?” என்று வியந்து நின்ற வீராவேந்திரனை மீண்டும் வானமலிகை சின் இன்றரால் உறுக்கியது.

“இவள் வீராவேந்திரனின் எண்ணங்கள் எங்கு சஞ்சரிக்கின்றனவே...? என் சொந்தக் கவனத்தைத் தொடர் தனது மனோகர எண்ணங்களை—இக்கலை இளமைக்கே உரித்தான மதனக் கவலுகளை...?” என்று சொல்லுணிகல் சிதழி நாதம் எழுச் செய்ய நனைத்துக் கேட்டான் வானமலிகை.

அதற்கு நம் எண்ணங்களை குட்டிப்பாக்கி கட்டுப் படுத்திப் இளையரசன், “தேவி, மன்னிக்க வேண்டும்—தாய்க்க கூறியது...!” என்று தடுமாறினான்.

மீண்டும் தன் இளமை ஆயுதமான எழில் புன்னகை அஸ்திரத்தை எவ்விட அகற் தொடர்ச்சியாக, “நான்

வேறொன்றும் கூறியிடவில்லை... ‘நல்ல போட்டி’ என்று என் மனத்துள் தோன்றிய ஓர் எண்ணத்தை வாய்விட்டுக் கூறினேன். வேங்கி நாட்டிலிருந்து சோழதோகத்தகு நான் தன் வந்ததிலிருந்து என் கவனத்தில் பதித்த ஒரே வடிவம் அதுதான்...!” என்று வானமலிகை

“எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள், தேவி?” என்று வீராவேந்திரன்.

“பெண்களை வசிக்கிற மயக்குமயில் தங்குந்தும், தங்கன் சக்கரவர்த்தியாகுதும் இருக்கும் அபூர்வமான போட்டியைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்—இந்த அடி மீதனை கூழிடுவில்கும் கருணை ஆட்சியைவிட, கொடியிடையரை மகிழ்விக்கும் காமனாட்சிதான் வீராவரன் போட்டியுடன் நடந்து வருவது போல் எவ்வுருத் தோற்றமேயு...!”—உறடுகள் தெளிய ஓர் கண்ணாசி போக்கியவாறு துறையு நனைபுடன் கூறினான் துளையரணி வானமலிகை.

“ஏன் அப்படிச் கூறுகிறீர்கள், தேவி?”

“இவ் வான? உங்கள் சக்கரவர்த்தியர் எங்கள் தோகத்துக்கு வந்து—பட்டத்துரணிடதுபு அக்கத்தில் அனத்திப் பெருமை கொள்ள என்னை மனத்து இளையரணிபாக்கியது போதாத என்று தாதி துறம்பெறவே ஒரு புது தங்கையை அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்திருக்கிறார்! தாய்ப்பிள்ளை வளரார் கேள்வி புளமன எத்தனை கவனத்தில் ஆகசு தீயங்களை ஏற்றியிட்டு, மாதக்கிளர் கவனமும் மன்னவாக ஏற்றி, தீயோது கழலட்டில் மாகல் எந்திர செவ்வாயின் இளிய அணைப்புக்கு இவ்வாறு இளையு...!”—சொற்களை திறத்தி எந்தாய்க்கத் தன் புன்னகையை வளைத்து விளக்கோலம் காட்ட புன்னகைத்தான் வானமலிகை.

இளையரணியின் சொற்களில் குத்தல் ஆகியா, உள் ளாந்த குறைய அநிகழ எந்து மீறித்துரை முடியாமலும் அவளை தேருக்கு தேர் தோக்க முடியாமலும் தயங்கி

திரை நான் வீராஜேந்திரன். தன்னை அழைத்திருந்த சந்திரசேகரனின் பிடியை பெல்ல அகற்ற முயல்வதை அங்கு கவனித்தான். ஆனால் வானமல்லிகாவையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த சந்திரசேகரன், தன்னைவிட்டு அகலத் துடிக்கும் வீராஜேந்திரனின் கரங்களை இன்னும் சற்று இயக்காமல் பத்தித் தன் மார்போடு அவனைத்துக் கொண்டான்.

அதையும் கவனிக்கத் தவறாத வானமல்லிகா மீண்டும் குறுப்புச் சிரிப்புடன், “சோழச் சக்கரவர்த்திக்கும் தங்களுக்கும் நடக்கும் இத்தப் போட்டியில் நீங்கள் தான் வெல்லு வீர்கள் போலிருக்கிறது. உங்கள் காந்த சக்தி ரொம்ப அபூர்வமாகத் தெரிகிறது..!” என்றாள்.

அதைச் செவிப்புற்றதும் அடுக்கிட்டு விழித்தான் வீராஜேந்திரன். “சக்கரவர்த்தியின் இளைப்பாணி இன்னொருவரின் காந்த சக்தியை எவ்வளவுப் பதாவது... அது அடிமத்தனமா, விஷத்தனமா? அல்லது மிகற்பயில்லாத அப்பாவத்தனமா?”

அவனுடைய மன ஓட்டத்தைப் புரித்து கொண்டவனைப் போல் வானமல்லிகா, “என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? இப்படிச் சொக்திரேயன் என்றா...? மனதில் தோன்றுவதை வெளிப்படையாகப் பேசினிடுதல் தவறென...? உங்கள் சக்கரவர்த்தியார் புதிதாக ஒரு பெண்ணை அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறாரே, அப்பெண் அரண்மனையில் இருந்து கொண்டு உங்களை தரிசனத்துக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்..! சக்கரவர்த்தியாரின் பெருமை மீட்டி எதையும் அவன் மனத்தைப் பேதலிக்கச் செய்ய முடியவில்லை. என்னால் உங்கள் மாதங்கியைத்தான் சொல்கிறேன்..! அதற்கு இதுதான். இத்த நாட்டு சக்கரவர்த்தியின் இளைப்பாணியை தான் தின்று கொண்டிருக்கிறேன்..! இருந்தும், எவ்விதக் கச்சமும் இல்லை—ஆனால் பரவாத தடவி இத்த ஸ்தலசேவை சந்திரசேகரன் உங்கள் இளிய ஸ்வனையிலிருந்து விலக விருப்பம்தான் இதுக்கிறான்..

இதைவெல்லாம் கவனித்துத்தான் தான் அப்படிச் சொல்கிறேன்—இதை தான் குறையாகக் கூறுகிற இளை.. இவற்றையெல்லாம் கேசி சொல்லுக இத்தான். இத்தச் சோழ மண்டலாதிபதிகளுக்கு இவ்வுர் அட்சி மரபாக இருந்தேன் என்றதால் இப்போதேய.. என்மனம் பிதும் சொன்னது உறுதியுள் நிறைந்த குரலில், இளைவிட்டால், வேறு எத்தனையோ அரசியல் பிரச்சனைகள் இருக்க, வறுங்கால சோழநாட்டின் சக்கரவர்த்தி, பெண்களை வச்சியிடில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தி, இளைப்பை சக்கரவர்த்தியோடு போட்டியிட்டுக் கொண்டிருப்பாரோ?” என்றாள்.

“வறுங்கால சோழச் சக்கரவர்த்தியா...?”—திகைப்புடன் இளைப்பாணியை ஏறிட்டு நோக்கினான் வீராஜேந்திரன்.

“ஆம், தங்களைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்!”

“நான்...?”

“ஆம்! முதலதய சோழச் சக்கரவர்த்திராஜா! சோழ தேவரின் புதல்வரும்—இத்தாட்டு இளவரசர் வீராஜேந்திரன் மாகிய உங்களைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்!” என்றாள் வானமல்லிகா கம்பீரமாக.

“நானாவது, இளவரசனாவது! நல்ல வேடிக்கை தெளி! இத்த வார்த்தை சக்கரவர்த்தி செவ்வளவில் விழுந்தால் விவாதோகச் சிறப்பாக!” என்றாள் வீராஜேந்திரன்.

“சாதாரண மனடவீரன் உருவிக் இத்த சாப்ராஜ்யத்தின் இளவரசர் இருப்பதை சக்கரவர்த்தி தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்கிறார் என்று கூறுவது சக்கரவர்த்தியின் அறிவு நீட்சையத்தை அவமதிப்பதாகும்...” என்றாள் வானமல்லிகா இளநகையுடன்.

“தான் அவைநிலையிலேயே, தாய்களை கைத்துக்கொண்ட வரையறு விழாவிக்குழியாய் ஒரு இளையவளை ‘இளையா’ என்கு அறிஞாயிடுத்தினால் சக்கரவர்த்தி, அருந்தத்தான் இளையாணியாயின வயைத்தற்குக் கொண்டு வருகிறேன்” எனினான் வீரராமேந்திரன்.

“அப்படி அறிஞாயிடுத்தியான் அரங்கு ஞான சிவனா, அன்னை அரசவையில் பற்றிக் கொள்வதற்கு வேலுச் சக்கரவர்த்திக்கு எத்தனையோ தாஜியதேவைகள் இருந்திருக்கலாம். அகிலத் தாயின்மீது சாதுவந்திர சாகர மாகவும் இருக்கலாம். அனாதையல்லாம் தம்மிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்கிறேன், அந்த சாகரங்களுக்கு சக்கரவர்த்தி தாய்க்கு எத்தனையோடு விடாக்கியானைச் செய்ய வேண்டும் என்கிறேன். அப்படியான சாதாரணப் பிரகாரங்களுக்கு அயலிய விகிதம்” என்றான் வானமலிகை.

“தாய்க்குச் சாதாரணப் பிரகார அகிலச் சக்கரவர்த்திக்கு மெருகையில் பதிகினி—அவர் கூற்றுக்கு இவ்வளவு சகலாறு வேறு பத்த கொத்த எண்ணங்களையும் வெளியிடக் கூடாது” என்றான் வீரராமேந்திரன்.

“அப்படி வீரதம் எக்க நான் பட்டத்தரணிய அகில” — இவ்வளவு வானமலிகையின் குரலில் நென்மடாத நிஷ்டரம் இப்போது அருத்தமாக வெளிப்பட்டது.

தோடகத்த, “சோறு இளவரசரே, இந்த என் என் னத்ததை நான் உக்கனிடப் புதிதாகக் கூறவல்லதை சக்கர வர்த்தியிடமே கூறினாக்கிறேன். ஒரு நாட்டு இளவரசன் விஷயத்தில் அவர் இப்படி ஓர் ஆன்மாதாட்டத்தை அது வர்த்தியும்பற்றி எதிராக நான் வாதாடியதும் உண்டு. பற்றியிடமில் இவ்விதப் பற்றிப் பரிசுக்கமாக நான் போகக் கூடியவரை சக்கரவர்த்தி எவ்வுத் பதிகைப் குடியாது அப்படி அவர் மறுத்தால் அந்த முறியுக்கும் எவத் தினையையும் என்மீடப் உண்டு. அதனாகத்தான் வெளிப்

பாட்டவாகச் கொள்கிறேன். இந்த நாட்டு இளவரசன் தன் உரிமையாகக் கூட தினையாடலுக் கொள்ள விருப்பமில் ஒரு நாட்டாரின் எளிது தினையக்குத் தக்கவைக் கூட்டுவாருத்திக் கொண்டிருப்பவர்தினையத்தாக என் உக்கனப் பதிகிறேன்” — என்றான் வானமலிகை.

“நேயே, எவர்க்கு இந்தவணைப் பரிசு காட்டுக் உக்கன் கோருவதற்கு தந்த” — கூறு வீரராமேந்திரன் கூறு னுக்கும்முறம் பரிசென்று நமக்கிட்டான் வானமலிகை.

“இளவரசரே, தங்கன் தனிவுணர்வைச் கொடுத்த காட்ட வெண்டும்”

“தாய்க்குச் சகலக் கூறுத்தித்த” — என்றான் வீர ராமேந்திரன் னுக்கும் புரிவாதவனாக.

“தங்கன் மருவிவிருத்தம் கொள்விருத்தம் இவ்வுக் காட்டு விருப்பாய்விருத்தம் சத்திரசேனா என்னை என்மீக்க வேண்டும், சமுத்தர் கொள்கினி அதுபதி விடைத்தாக் தாம் தனிமையின் போகப்—தான் உக்கனிடப் பட்டுக்க ஆந்தரங்கமாகக் கூறவேண்டிய விஷயம் இது” என்றான் வானமலிகை நவமாக.

இளவரசன் சத்திரசேனாவின் முத்ததை நோக்கினான். இவ்வளவு வானமலிகைவுக்கும் இளவரசனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த உதரயாடனை என்மீதச் சமையுக்கினிக் கொட்டுக் கொண்டிருத்த சத்திரசேனா வன்களில் இவ்வுக்கி தீர்வை வம்பட, “தான் தங்கனை கூட்டுக்கொண்டேயும், அந்வும் இந்தச் சத்திரப்பத்தினி” — என்றான் அவர் சாதருக்க.

“ஓம்”

“இளவரசனின்மீது மேலில் சத்திரப்பத்தினி சாதரி யறம், சாகரமும் அதிகமாக இருக்கிறத — இவ்நாட்டில் இளவரசனிடமிருந்து தனிமையின் தாய்க்கு உதரயாடுவது அபத்தானது. தனிமே அவர் இவ்வு இப்பித்திரே ஒரு

மர்மப் பின்புலமும் திட்டமும் இருக்கும் என்று சந்தேகிக்கிறேன். சிவந்தியின் வணக்கஞ் சூட்சிகந்தாய் மாட்டிக் கொள்ளும். ஒரு புனி—அறமும் இத்தப் புறிக்கொடி நாட்டின் வருங்கால நம்பிக்கை நாயகரான தாய்கள் மாட்டிக் கொள்வதற்கு நான் இடம் கொடுக்கமாட்டேன்—நங்கனா நிறக் கோல் தொடருவன்” என்றான் சந்திரசேனா பிடியவறு மாக—

ஒரு கணம் சிந்தனைகள் கணத்துடன் தயங்கினான்
வினாவினத்தான்.

“பாவம், அந்தப் பிரியநாயகிளவுப் பிரிய முடிய
வில்லையோ இளவரசருக்கு—” என்று நகைத்தாள்
நாணவல்லிகா.

மறுபுறம் இளவரசன் குதிரையிலிருந்து கீழே குதித்
தான். அவனோடு சந்திரசேனாவும் இறங்க முயன்றான்.
ஆனால் அதற்குள் அவர்தமரவரின் கழுத்தில் தன் விரல்
களின் நுனியால் ஏதோ ஜாடை காட்டித் தட்டினான்
இளவரசன்.

தன் தனவனரின் குழிப்பறித்த அகவத்தாமா, சத்தி
பெணர் கீழே நுறங்குமூன் அவனை முதுகில் சுமந்தவாறு
அந்த இடத்திலிருந்து வெகு வேகமாகப் பாய்ந்தோடிக் கண்
பார்வையினின்றே மறைந்தது.

“இவ்வாறே, தம்மை சாதுரியத்தாதிக் கண்டறி என் மெய்
திரிக்கிறது—மெய்கள் உருவ உறுவாய்க் கிளையுந்
தூறல் மெய்களையிற் பிடிவிடுந்ந் திவங்கி செவ்வாற்றும்
தங்கள் மன உறுதியைப் போற்றுகிறேன்!” என்று இவ்
வையுடன் உறுவ வாய்மையின்கு குகையில் உட்புறமாகத்
திரும்பி, “தம்மகண்ணா!” என்று தூக்கி கொடுத்தாள்.

மறுபடியும் ஆதிக்கமிக்க தெரிய உருவத்திலே ஒரு வனும், தானாற்று விதேச உடையணிந்த முடகு வீரர்களுக்கும்

தலைவரவர்களே, உட்புறத்துக்குள்ளே நிகழும் திருப்படைவெளியை வெளியே
புட்டிட்டு.

41. இளையராணியின் சீதனம் !

இணைப்புகள் காணப்படும், 'திருமயங்குடி' எனப்
புனைபெயரும்;

தலைநிலையிலிருந்து சில கைகி அடிகு (அல்லது) எதிராக சில கைகி அடிகு (அல்லது)

மேலும் இவ்வாசை நீராவிக்கிரகத்தின் அங்கமாகவும்
கோவிச்சையை ஏற்றுக்கொள்ளுமா என்று பார்ப்பது முடியாது.
இவையன்றாக, அதன் மையத்திலிருந்துள்ள தாதுமையாக
ஒரு நுண்ணுயிரே. இவ்வாறு காணியது சத்திரம் கொத்த
பெய்தது. அவன் மனத்தின் பக்கம் சென்ற இவ்விரை
விட்டது.

அந்தப் பத்திரிகை விவரம்: மேல்கொண்டு வரக் கிடைக்காதது: - மேலு் சிலநூற் நூல்களைத் தரக்கூடியது. மேல்கொண்டு வரக் கிடைக்காதது: - மேலு் சிலநூற் நூல்களைத் தரக்கூடியது. மேல்கொண்டு வரக் கிடைக்காதது: - மேலு் சிலநூற் நூல்களைத் தரக்கூடியது.

புதுவகையில் உள்ள தாண்டவர் புதிய சந்தையாளிக்
குதிரை வண்டி போலும் - துறவனா சீலன், வயதும் சாலும்
தீயனம் போன்ற பக்கங்கு பருவிகளிலிருந்து வரும் வண்டி-
வருக்கு மட்டுமே, துறவனாய்வுடன் வந்த வயதானவர்
வசம் தந்தல். வந்திருக்கும் போதும் துறவ் போய்வு
குத்தல். இப்போது, அவ்வடி வந்ததற்குமே, வந்தபின்
செல்லாபவர்களுக்கும் மனவதி னுறுபுதிய சந்தையாளிக்
வருவதற்கு போலும் துறவ்—துறவ் தந்தல் சந்தையாளிக்
அணிகலம்புமல்—

செய்தாட்டிலிருந்து வந்திருக்கும் சந்திரோதயம், பாலகங்கா நதிக்கு விரிசலாகி ஓடி வந்திருக்கிறது.

சுமராம ஒரு காளிமாகண்டரின் திடீர் தரிசனங்கள்! இடை யில் துறவுக்கு உறவு இல்லாத ஒரு 'புத்தியை' வேறு...

'இன்னொரு பக்கம் புதிதாக முத்திரையாகும் புவனம் தேவியும் ஓர் அணி... அதில் இன்னும் எத்தனை பேர் அடங்கி யிருக்கிறார்களோ... அந்த அணிக்ளும் பின்புலத்துத் தலைநி யாக சோழமாதலான பெரிய பிராட்டியே துணை நிற்ப தாகப் புதிதாக ஒரு பேச்சு அடிபடுகிறது...

'சோழப் பேரரசுக்கு எதிராக அரண்மனைக்கு வெளியே இருந்துதான் சதி நடக்கிறது என்றால், அரண்மனைக் குள்ளேயே ஓர் அணியாகும்படி - அதையும் அற்புதப்பொருள் அந்தஸ்தில் இருப்பவர்கள் அல்ல, அரசருக்கு ஞானசிவனாரின் அருளாசியுடனே ஓர் ஆன்மாதாட்ட சதி...! இளவரசன் வீரரஜேந்திரவாகத் தானிருக்க, யாரோ ஒரு புதிய இளை குறை 'இளவரசன் வீரரஜேந்திரன்' என்று அறிமுகப் படுத்தி நடக்கும் திருவிடைபாடல்கள்! உருத்திராட்சங்களை உருட்டி மகிழ்ந்து அலுத்துப் போய்விட்டதாலோ என்னவோ அந்த மகன் ஞானசிவனார் இப்போது மனிதர்களை உருட்டி விதிவாட ஆரம்பித்திருக்கிறார்...

'தன்னைச் சுற்றி இப்படி சதிகள் உருவாகிக் கொண்டிருக்கும்போது, சக்கரவர்த்திகள் மட்டும் வேலுக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாரோ...? அதெல்லாம் இருக்க முடியுமா...? அவர் தன் பங்குக்கு மாறங்கியுடிக் காவலில் வைத்து, சொந்த வைத்தனான எனைக்கு எதிராகவே சாதாரியச் சதி வினைவாட்டு செய்து கொண்டிருக்கிறார்...

'இதமும் போதாது என்றுதானே என்னவோ, இந்த இளவரசனையும் திருமணமாகி வேல்கிதாட்டிவிருந்து வந்த தல், யாரதமாய்ச் சதி வினைவாட்டில் சட்டைக் குறை வைத்தே வந்திருக்கிறார்...! என்று நினைக்க தலைக்க... வீரரஜேந்திரனின் வீரத் திருமுக்கில், கேளியாக ஓர் இளதலை அரும்பியது.

'இளவரசரின் எழில் முகத்தில் ஏன் இந்தச் சிரிப்பு...? என்று ஒப்பாரமாக ஓய்ந்தி விட்டான் கேட்டான் இளைய ராணி வரணமல்கிசை.

'வேறொன்றுமில்லை, தேவி தங்கள் சக்கரவர்த்தியை முன்ம் புரிந்து வரும்போது கொண்டு வந்திருக்கும் சீதனப் பொருட்களை வைக்க திபுவனச் சக்கரவர்த்தியின் சீதனப் மாளிகையில் இடம் இல்லாமல் போய்விட்டதே என்ன தினைத்தேன். சிரிப்பு வந்தது...! என்றான் இளவரசன்.

'என்ன சொல்கிறீர் இளவரசே!'

'தாங்கள் தங்கள் வேங்கி நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்திருக்கும் சீதனப் பொருட்களை அரண்மனையில் வைத் துக்கொள்ள முடியாமல்தானே, இந்தக் குகையிலும் தன வற்றை வைத்திருக்கிறீர்கள்...?'

'சீதனப் பொருட்கள் - இந்தக் குகையின...?' என்று புடன் விழியுயர்த்திக் கேட்டான் வேங்கிநாட்டு ராணி.

'ஆமாம்; உங்களைச் சுற்றி நிற்கிறார்களே, வெறும் நாட்டு வீரர்கள் அவர்களைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். தக் களுடன் வேங்கி நாட்டுச் சீதனமாக வந்திருக்கும் இந்த வீரர்களை அரண்மனையில் வைத்திருக்க முடியாமல் இந்தக் குகையில் வைத்திருந்து பராமரிக்கிறீர்களே, அதைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்...' என்று இளதலை புரிந்தான் இளவரசன்.

'இதுதான் சோழநாட்டுக்குறம்பு! நான் ஒரு வேங்கி நாட்டுச் சதிபாலோசனைப் படைமைய மறைவாக வைத்திருக் கிறேன் என்று எட்டிக் காட்டுகிறீர்களே...' என்றான் இளையராணி.

'இல்லவே இல்லை, தேவி தங்கள் தக்களுடைய விசேடத் தனிப் படைமைய மறைவாக வைத்திருப்பதாக நான் கூறவில்லை... இந்தச் சோழநாட்டில் எதுவும் மறை வாகவே இல்லை...எல்லா அந்தாங்க சதித் திட்டங்களும்,

நடந்ததல்ல... ஒரு மாவீரர் தன்மானத்துக்கு உருவமான ஒரு பெண்ணை மீட்க நடத்திய போர்... ஆனால், நீங்களே...? என்று முடிக்காமல் நிறுத்தினாள்.

“தேவி!” — குழறலைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் சிறிதளவு இளவரசன்.

“இளவரசே! இந்தச் சீற்றத்துக்குச் செயல்வடிவம் கொடுங்கள்... அக்கிரமச் செயலைப் புரிவது சக்ரவர்த்தி என்பதால் அதற்கு அடிமைப் பட்டுப்போவதா...? — அதற்குப் பிடியை ‘ராஜபக்தி’ அல்ல. ராஜபயம் அது?” என்று இளையராணி கூறி முடிப்பதற்குள்—

“தேவி, நாயகன் கொலைகாரனாகவே இருப்பினும், அவனுக்கு எதிராக தாயகத்தைத் தூய்மை செய்த நாட்டிலுள்ள தங்கையர் காக்கும் மாபு. இந்த ஆடிப்படைப் பதிபக்தி உணர்வை மதிக்காத உங்களிடமிருந்து நான் ராஜபக்தியைக் கற்றுக் கொள்ளத் தேவையில்லை...” என்றான் வீரராமேந்திரன் வேகத்துடன்.

“இளவரசே, நான் பதிபக்தி அற்றவளாய் இருந்தால் அதன் பலாபலன்களை நான் ஒருத்தியே அனுபவிப்பேன். ஆனால் ஒரு வீரன் தன் உண்மையான கடமை எது ராஜபக்தி எது என்று புரியாமல் குழம்பிப் போயிருந்தால் அதனால் ஏற்படுவ தண்டனைகளை இந்த நாட்டு அனுபவிக்கிறேன்... ஆகவே, இந்த நாட்டு இளவரசர் தன் வீரத்தை கோரம் போட விட்டால்... அதவே தோத்துக்கொடுக்க...” என்றான் மானமக்கிசை.

“தேவி...” — இளவரசன் மறுமொழி கூறத் தொடங்கு முன் இளையராணியின் எழுச்சி மீட்டக் குரல் தொடர்ந்தது.

“இளவரசே, மாதங்கிசையால் ஏன் கணவனுக்கு சிறி பாகி ஏற்பட்டிருப்பதை மாதம், என்கைப் போல் பாதிக்கப் பட்டுள்ள உம்மை நான் ஞாண்டுகொடுவதாக நீங்கள் என்னை வேண்டாம்... மாதங்கிசை எற்படக்கூடிய அந்தப்புர

கிளைவுகளை வெல்லும் திறனில்லாமல் தான் போய்க்கொட்டிச் சிறந்து இங்கு வந்திருக்கவில்லை... ஆனால், சக்ரவர்த்தி இமை எதிர்ப்பதா என்ற பிரதானிக் இந்த நாட்டின் மாவீரர் மயங்கிக் கிடக்கும் இழிநிலைபுத்தான் என்னை சமீகரமாய் யிருக்க...” என்றான் மானமக்கிசை.

“என் மை அப்படி யென்ன ஆக்கை தங்களுக்கு? தான் என் உரிமையை மீட்டுகிறாரென்றால் சக்ரவர்த்திக்கு, அவருடைய தேவியான தங்களுக்கும்தானே தக்கம்...” என்று கேட்டான் வீரராமேந்திரன்.

இளையராணி இந்தக்கேள்வியைக் கேட்டு ஒரு விதம் அமைதி காத்த மானமக்கிசை, கேள் அடித்தந்திக்குத் தரக்கூட கூறினான்.

“இளவரசே, உங்களைப் போல்தான் எட்டும் ஆக்கை யிலி என்னுடைய ஒரு சபதமும் அடக்கிவிடுக்கிறது”

“கருமமா...” — விவாதிக்க வேட்டான் வீர ராமேந்திரன்.

“அதை நிறைவேற்ற என்னுடன் ஒத்தமைப்பாகத் தாங்களே வாக்குறுதி தரமுடியுமா? தத்தாக என் சபதம் திட்டம் என்ன என்று கூறுகிறேன்...” என்றதை இளைய ராணி.

“என் ஒத்தமைப்பைப் பெறுவதற்குக் கடந்திரி ஒரு கணவரைத் தாங்கள் தரவேண்டுமா? முடியுமா?” என்றான் வீரராமேந்திரன் மீடுக்கான குரல்.

“என்ன வேண்டும...” — இளையராணி கம்பீரமாகக் கேட்டாள்.

“தாங்களால் ஏன் தரமுடியும்?” — திரும்பிக் கேட்டான் இளவரசன்.

“மாதங்கியை மீட்டுத் தருகிறேன்” என்றான் இளைய ராணி.

“தேவையுமில்லை. அது என் வீரம் சாதிக்க வேண்டிய வேலை!” என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

“உங்கள் கண்ணில் படாத உங்கள் சகோதரரைக் கண்டு பிடித்துத் தருகிறேன்—?” என்றான் வாலமல்லிகா.

தன் சகோதரரைப் பற்றி இளையராணி குறிப்பிட்டதில் ஒரு கணம் பதட்டத்திற்கும், ஆர்வத்திற்கும் உள்ளான இளையரசன் உடனே தன்னை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு, “வேண்டாம், அது என் அறிவு சாதிக்க வேண்டிய பணி!” என்றான்.

“பின் என்ன வேண்டும்...?”

“கேட்டால் அதைத் தரும் மனத்திறன் உங்களிடம் இருக்காது தேவி!” என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

சுறுப்புடனும் அவனை ஏறிட்டு தோக்கினான் இளையராணி.

“உங்களிடமிருக்கும் மின்பு பெரிய ‘படைகைய’ என்னுடைய அதிகாரத்திற்கு உட்படுத்த வேண்டும் ஐயுமா...?” என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

விடப்புடன் இளையராணி பார்த்த இளையராணி, “என் உயிர்த்தாயை வீர சிம்மண்ணன்! தலைமையிலிருக்கும் ஒற்றர் படைகையக் கேட்கிறீர்களா, இளையரசே...?”

“அறுவிக் சாமானியமான படை! அதைவிட அரிய படை ஒன்று உண்டு. அதை என் அதிகாரத்துக்குட்படுத்தினால் உங்கள் மனத்திறன் ஆகை—அதாவது உங்கள் உயர்தன் ஆவாயை நின்றேயுற்ற தன் வழிவகுப்பேன்!” என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

“அதைச் சொல்கிறீர்கள்...?” இளையரசன் பேசில் தன் மூலம் வழியோட்டம் பாய்ச்சி விளையாடும் இளையராணி.

இளையரசன் அது சொல்லிப் படை வைப்பதைக் கூறினான். அதிர்ச்சியுற்று அவன்வற்ற போனான் இளையராணி.

42. மனைப்போரா, மனைப்போரா?

சா தரியமாகவும் தன்னைமாயும் போத சேதித்திருந்த இளையராணி வாலமல்லிகாவை விடாது நோனாள். அப்படியொரு பதிலை வீரரஜேந்திரனிடமிருந்து அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

இளையராணியிடம் இருக்கும் மிகச்சிறந்த மனவலம் தன் அதிகாரத்துக்கு உட்படுத்தினாள் அல்லாடையதிடத்திற்குத் தான். ஒன்றுமாயிருக்க வீரரஜேந்திரன் கூறிய அந்தறிபடை எதன்மேல்வந்து அப்படியொரு விவகாரம் இளையரசன் தரவேத்தியில் உறுவான எல்லா இளையராணி, சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

முதல் அங்கம் இரண்டாம் அங்கம் கச்சேரி, “தேவி, கண்ணித்தலியுடன் எட்டுமுகைய கண்ணுடன் உட்கார் உட்கார் தாண்டுகளும் புயில்களை தாண்டிப் புரண்டுபுறங்கி விற்ற திட்டுவாக்கிவன தாடு— இத்தம் கொள்ளி உன் தாட்டின் புழுப்புயலாகி போய்விற்றிருக்கிறேன், சொல்! இது அந்தச் சேஷன் முடிவடை தாண்டித்திறை அக்காரத்தி பெருமையான திராவிதரன் சொல். அந்தத் தலித் கைய கத்திள் மகப்பித்த தாண்டுகளான சேஷன்வந்திவனின் தன் கையகைப்பற்றும் பிழிபளசளிக்கும் இவர்தம் திறன் மாய்தன்மையின் அப்பதவிக்கான வேதகை...? அதைச் சொல்கிறீர்கள் படை இளையராணி வாலமல்லிகா சாதித்த அதுதான் படை இளையராணி வாலமல்லிகா சேதிப்பான் ‘இளைய சேஷன் படை’தான்! அதை என் அதிகாரத்துக்கு உட்படுத்த வேண்டியவன்! அந்தத் தாடு—” என்று இளையரசன் கூறி முடிக்கும் முன்—

அதிரச்சியுற்ற வானமல்லிகா பதட்டித்துடன், “இளவரசே, என்ன கூறுகிறீர்... என் இளமையை உன் அகிலரத் திற்குள் ஆட்படுத்துவது என்றால்...” என்று சினம் கொட்பளிக்கக் கேட்டாள்.

கண்கள் துளியிச்சி சிரிக்க, “இளையராணி இந்த வீரரோடேயுள்ள பேரிலும் என் குலப் பண்பின் பேரிலும் தாங்கள் கொண்டுள்ள நன்மதிப்பு இவ்வளவுதானா...? தங்கள் இளமையை என் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடக்கி வைத்திருப்பது என்றால் அதற்கு ஒரு விசைப்பமான பொருள் தான் உண்டா? இந்த மும்முடிச் சோழ மண்டலத்தின் பெருமைபானது எங்கும் பறக்கும் புயிக்கொடியால் மட்டும் ஏற்றம் பெறவில்லை... இங்கு தலைமடி பெற்றிருக்கும் புனிதமான பண்பு களாலும்தான் ஏற்றம் பெற்றிருக்கின்றன. சகோதரி...” என்றான் வீரரோடேயுள்ளவன்.

“சகோதரி” என்ற அவனுடைய அன்பான அழைப்பு இளையராணியின் கண்களைப் பளிக்கச் செய்தன. கூடவே ஒருவித குற்ற உணர்வும் முகத்தில் படர, அவள், “இளவரசரின் கருத்தை அறிபாமல் தான் அவரரப்பட்டிருந்தால் வருந்துகிறேன். எனினும் இளவரசரின் கூற்றுக்குப்பிரகூன் புலன்களில்லை...?” என்று விளக்கறியை முகத்தில் தேக்கியவாறு கேட்டாள்.

“தேவீ, தங்கள் இளமை வாழ்வு என் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் நிகழ்கவேண்டும் என்றால், தான் தங்களுக்கு அனுமதி அளிக்கும்வரை தாலாய் சக்கரவர்த்தியை அறிய்ப்புரத்திக் கத்திக்கக் கூடாது... அவரோடு நெருக்கிய உறவு கொள்ளக் கூடாது... இதை உங்களால் நினைவேற்ற முடியுமா?” என்று கேட்டான் வீரரோடேயுள்ளவன்.

அப்பதிகைக் கேட்டுச் சில கண்கள் விபரீத விதி பதாக்கவும் சோழநாட்டையப் சார்ந்த திந்தன் வானமல்லிகா, பின்னர், செவ்வ நன் அதிரச்சியைப் கமையப் படுத்திக் கொண்டவாறாக, “இளவரசே... தாங்கள் விதித்

திருக்கும் தீபத்தனை விவிகப் புதுமைபானது புதியபுது புது புதுமையப் பெண்ணை எகிறையும், என் கணவரையும் பிரித்த வைப்பதாக தங்களுக்குக் கிடைக்கப் போகும் பயன் என்ன...? இப்படி ஒரு போர்க்கை எதும் பறந்தே ஒரு கொடி சித்தம் வேண்டும்... இளவரசின் உணர்வு இவ்விதமே... அதனைத் தோன்ற வேண்டுகின்றேன்...” என்றான்.

“இது கடுமை ஆகியதேவீ; நது ராஜ்யக் கடமை...” என்றான் வீரரோடேயுள்ளவன்.

“இப்படி ஒரு கடமை தேவையா, ஒரு ராஜ்யத்திக்கு!” சிரித்தான் வானமல்லிகா.

“கூமரம் தேவீ! ஒரு ராஜ்யத்தில் தேவையானவைத் திகை—குழந்தையைக்கொடுப்பதென்பதே பெருமைபானதாகத் தான் இருக்கும். போர்க்களில் வீரர்கள் உயிர்ப் பலியாகதை விடவா...?” என்றான் சோழ இளகை.

“மகாப் போர்க்களில் உயிர்த்தியாகம் செய்வது வீரம் மரபு... ஆனால், தங்கள் கோருவது ஒரு ‘மகாபரியா’ அருவியா...” என்று வாய்விட்டுப் விசிதாக தங்கத்தால் வானமல்லிகா.

“தேவீ, இது தங்கள் குறிப்பிடுவதற்கான சாதாரண ‘மகாபரியா’ அருவியா—‘இது வாய்ப் போரா’ அருவியா. கூமரம்; பின்னிவாத்திக் மகாப் போராக அமைப்பா!” என்றான் வீரரோடேயுள்ளவன்.

“பின்னிவாத்திக் மகாப் போரா...” என்று நடுவனைச் சித்தனை வாய்ப்பட்ட இளையராணி தொடர்ந்து, “இளவரசே, புரிந்ததே— இது மாதங்க—சென்றுப் பின்னிக் மகாபரியாவுக்கும் பரிபட்ட தங்களுக்கும், அவரைப் சக்கரவர்த்தியிற்ற வைத்திருப்பதால் தான், சக்கரவர்த்தியிடமிருந்து தீவிரிதற்கு வேண்டும் என்று விருப்புக்கிறீர்கள்... சக்கரவர்த்தியிடம் தங்களுக்குள்ள மறக்கவொன்றாகவொன்று

தந்தன் கம்பீரம் "சிறப்புற்றதா...? அந்த மண்டபமெங்கும் அலங்கரித்து நின்று சோழநாட்டு சிறப்புகளில், கைவண்ணச் சிறப்புகளான சிறப்புகளின் எழிலில் உயம் உயர்ந்ததா... இன்னும், சக்கரவர்த்தியின் கண்களிலும் உதடுகளிலும் தெளிந்தோடிக் கொண்டிருந்த சிரிப்பின் தயம் எழுவதா...? —என்ற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தவனைப்போல் சக்கரவர்த்தியை உணர்ந்த அரங்கிப்புகள் தோக்கியவாறு திகழ் கொண்டிருந்தான் வீரரஜேந்திரன்.

பரம்பரம் ஒருவரைப்போலவர் உலுத்து நோக்கிக் கொண்டிருந்ததற்கு ஓர் எல்லைவைக்க உண்டாக மெல்லப் பிறந்தது சக்கரவர்த்தியின் குரல்.

"வீர இளவருடின், எம் கட்டளைக்கு இன்னும் உன்னிடமிருந்து முழுதகவலை மறுமொழி வரவில்லை என்பதை நினைவூட்டுகிறோம்..."

வீரரஜேந்திரன் திரிந்து நோக்கினான், ஆவல் மிக்க.

"புரியவில்லை...! 'சோழமண்டலத்தில் படைத்தளபதி பொறுப்பை ஏற்றுக' கொள்க' என்ற தாம் பிறப்பித்த ஆணை நினைவில்கொள்வா?!" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

"ஆகிலும் பகலும் அதுவே நினைவு பிரபு...! ஆளாக...! என்று திறத்தினான் இளவரசன்.

"ஆளாக...!" — சக்கரவர்த்தி திருப்பிக் கேட்டார்.

"சக்கரவர்த்தியை குறிப்பிட்டது இச்சோழ மண்டலத்திலுள்ள எந்தப் படைமகன் தளபதி பொறுப்பை ஏற்றுநான் இன்னும் நான் ஆகித் தகுந்தபாடுகளை. பிரபு...!" என்பதன் வீரரஜேந்திரன்.

"தூதன் குராய்ச்சி...! இப் புகழ்மண்டலத்தில் புலிக் கொடிக்குக் காலம் தீதும் அணி தெர் புரவி, ஆட்டிக்குப் படைபுடன — அம் சிறக்கும் பாணைப்படை, அறிந்திருக்கிற

இதறிபடை... இவை அனைத்திற்கும் தாம் பொறுப்பேற்ற தூதனைத் தலைவனாகச் செயல்படக் கட்டளைகிட்டோம்..." என்றார் சக்கரவர்த்தி மீதுக்காக.

"இந்தப் படைகள் கட்டுமதால் இப்பொழுது மண்டலத்தில் உண்டா பிரபு...?" — குறுகியபுடன் திருப்பிக் கேட்டான் வீரரஜேந்திரன்.

"உன் கேள்விக்கு என்ன பதிலு?!" — மனக்குறி புருவங்களில் கம்பீரமாக விளைபுடக் கேட்டார் வேந்தர் வேந்தன்.

"வேந்தர்பிரான் கட்டிக்காட்டிய இந்த வீரப் படைகள் எதுவும் உன்னையிதே இங்கே இயக்குவதா... அல்லது இங்கே சிறந்த வீரரே ஐயம் ஏதாவும் வண்ணம் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ மாற்றுப் படைகளும், —என்றப் படைகளும் இந்தத் திருநாட்டில் நிறைந்திருக்கின்றன என்பதைச் சக்கரவர்த்திகள் அறிவார்களா...?" என்ற குரல் என்ன சிறக்கக் கேட்டான் சோழ இளவல்.

"இன்னும் வேறு படைகளா? புரியவில்லை...!" என்றார் சோழ மன்னர்.

"சக்கரவர்த்திகளுக்குப் புரியவில்லை என்பதை நான் நம்ப விரும்பவில்லை. எனினும் எனக்கும் அவை தெரிந்திருக்கிறது என்று சக்கரவர்த்தி விருமனாகத் திருநாட்டில் கொள்வதற்காக விளக்கிக் கூறுகிறேன்... சோழநாட்டின் பெரியபிராட்டி, வேளர் கொடி புலவனாகியே ஆகிய அந்தப்புரம் திருமாத் தலைமையின் இயக்குநர் ஓர் உக்தாட்டுப் புரட்சிப் படை... அதிசேனா — காலியாகண்டர் ஆகியோர் பரமஸிங்க மூர்த்தி தந்தன் குரல் — மனக்குறி திறந்த புகழ்மண்டலம் — இன்னும் இன்னும்..." என்ற வீரரஜேந்திரன் நம் மனத்தையெல்லாம் குடிக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்...

“இன்னும் நீ கூறத் தயங்கும்...ஞானசிவனார் நான்
மையில் இயங்கும் படை...இளை யராளி வராமல்விடா நான்
மையில் இயங்கும் வேங்கிப்படை...! அப்படித்தானே?”
யிடுக்குடன் கம்பிரமங்கக் கேட்டார் காரணி நாட்டின்
காவலரான இராசாதிபா சக்கரவர்த்தி.

சைவத்து நிர்நாச விரோஜைந்திரன்.

“இன்னானே, இதைப்பற்றிய எப்படித் தெரிந்த
வைத்திருக்கின்றேன் இப்படி அசட்டையாக நாம் இருக்கிறோம்
என்றுதானே விவந்து நிற்கிறாய்? உம் அவற்றிற்கு
எதிராக எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப் போவதாக
உத்தேசமிக்கலை. நீ குறிப்பிடும் இந்தப் படைகள் எதுவும்
படைகள் அல்ல; இந்தத் திருநாட்டு அலங்காரங்களின் சிவ
பகுதிகள்...எனக்கன இல்லாவிட்டால் மேடுகளின் மேல்மை
கொலிப்படாமல் போகும் அதைப்போல் இப்படிப்பட்ட
எதிர்ப்பு அணிகள் இன்றேன், இந்த வகைநாட்டின் வன்மை
வும் வீரமும் தயக்கமில்லா போய்விடும். உன் போன்ற
வீரர்கள் சொல்லிப் போவார்கள், இந்த நாட்டின் வீரர்களுக்
காகவே இந்த வேற்றப் படைகளையும் எதிர் அணிகளையும்
விட்டு வைப்பதாக உத்தேசித்துள்ளோம்.” என்றார்
சக்கரவர்த்தி.

“சக்கரவர்த்தியின் உத்தேசத்தைத் சந்தேகித்
தேறிட...இதில் ஈழநாட்டினதையிட இவ்வளவு பலவீனம்
பலவீனம் இந்தச் சோழர் முடிவைச் சூழ்ந்த கோலங்களும்
மதாங்கச் சந்தேகிக்கிறேன்...” என்றார் துண்டிட்டு
விரோஜைந்திரன்.

மதறிச்செருக விரோஜைந்திரனை உறுத்துநோக்கினார்
சக்கரவர்த்தி.

43. ஈழத்தைச் சந்திக்க எழுக...!

“பலவினமா...? இந்தச் சோழர் முடிவை? என்ன
சொல்கிறார்...”

—சக்கரவர்த்தியின் உத்தேசமே! அந்தக் கதைப்பாணி
யின்னும் கம்பிர மண்டபமெங்கும் ஐந்து விநோத வயத்
துடன் எதிரொலித்தது.

அந்தக் குரலில்—

“இந்த திரிபுவனச் சோழச் சக்கரவர்த்தியை நோக்கிப்
குற்றம் சாட்டுகிறாய்?” என்ற சிற்றம் தொனித்தது;

“ஒரு சக்கரவர்த்தியைப்போ எதிர்த்தப் போத் துணித்
திருக்கும் உன் அறிவாகமக்கு அனுதாயப்படுகிறேன்” என்ற
ஐழ்விரக்கம் மிகுந்திருந்தது...

—என்று புலப்படாத அளவு ஒரு விசித்திரம், என்னதும்
எடுப்பும் வீரன் தின்றன. உதடுகளிலே, அந்தக் குரலுக்கு
ஒவ்வாத சாதுரியமான புன்னகை ஒன்று அரும்பி நின்றது.

சக்கரவர்த்தியின் இவ்வுச்சி நகைப்பாக இன்னும் ஒரு
மங்கு அதிகமான குற்றங்களுள்ளான் விரோஜைந்திரன்.
காரணி மண்டலத்தில் சூழ்ந்திருந்த உட்படை அணிகளைக்
கொடிட்டுக் காட்டியும், சக்கரவர்த்தி ய்க்கும் மெத்தமையாக,
‘மேடுபள்ளங்கள் இருக்கட்டுமே... அலை வீரர்களின்
வினையா’டு அரங்கமாக அதையும். அவற்றை இத்தாட்டின்
அலங்காரங்களாக விட்டு வைத்திருக்கிறோம்’ என்றதே வி
ரோஜைந்திரனுக்கு ஆவேசத்தை ஊட்டியது.

“இது சோழர் முடியின் மலர்நிலை” என்று குத்திக்காட்டியிருந்த சக்கரவர்த்தி என்னடி நனை முகம் காட்டியது வீரராவேந்திரனின் மேலும் ஆவோர்த்ததைக் கிளறியது.

“இளைஞனே, உன் சிற்றத்தையும் சிலை கொண்டதோன் தடிப்பையையும் கண்டு மயிழ்விற்றாம். ஆனால் அதை உன் வீரம் சோழர் முடியில் பலவீனத்தைக் காணும் அளவு மனமடைபட்டு நிற்பதை எம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. சோழர் முடியில் எங்கே கண்டாய் பலவீனத்திது?” — புருவங்கள் நெற்றி வெளியில் நெளியோடுகள் வரையக் கேட்டார் சோழர் சக்கரவர்த்தி.

ஒரு கணம் சக்கரவர்த்தியை உறுத்து நோக்கிய வீரராவேந்திரன் தன் அதரத் தடிப்பில் வேகத்தை அடக்கிக் கொண்டு அழுத்தமான குரலில்

“பேபு, இக்காலிரிப் புகண்டலத்தில் வேலிறக்கும் கரணாத அழர்வப் பலவீனம் அதன் காவலரான சக்கரவர்த்திகளின் இதயக் கேந்திரத்தில் காணப்படுகிறது!” என்றான்.

“என்னது, ஏன் இதயத்தில் பலவீனமா...” என்று பெருக்குரலில் கரம் தட்டி நடைத்த சோழர் பிரான் அந்த நகையினாடு. “இளைஞ, பலவீனம் என்று எதைக் குறிப்பிடுகிறாய். இச்சோழ மண்டலத்தில் தோள் நிறிகுப்பதாக நீ குறிப்பிடும் உட்பதை அணிமுகங்களை அடக்காமல் கோதைத்தனம் காட்டி நிற்கிறோம் என்று குற்றம் சாட்டுகிறாயா?” என்று கேட்டார்.

“இல்லை!” — உறுதியாக எழுத்த வீரராவேந்திரனின் குரல் கம்பீரமாகத் தொடர்ந்தது. “பேபு! இந்த மூன்று சோழ முயியின் முன்னாள் சக்கரவர்த்திகளான சாதுராவேந்திரனாக அட்சிப் பெறுப்புக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற அரிய வீரரான தக்கனை — வேல்கிறாடு வென்று வீரப் பெருமை சூடி வந்திருக்கும் வெற்றித் திருமகளாரான தக்

களை — வீரம் அசைவால் தெய்வைத் திரட்டிய மனையா நாட்டில் வீரப்பதை முடிக்கச் செய்த சாகம் சாதுரான தக்கனை கோழை சகித உறிப்பிடும் மனமடைவதில் ஆக்ஷ நாய். ” வீரராவேந்திரனின் சொற்கள் உலர்ச்சிப் பெருக்கால் தடைப்பட்டன.

வசந்தமாய் பெருகிய இனத்தை மீள், மீடும் வசந்த குறிப்பிடுகிறாய் ஏன் பலவீனம் மட்டுமே எனக் கேட்டார் சோழர் கோமான்.

எழுத்த எதிரை ஒத்தி கடாவித் தொட்டு என்முனையிலும் புறமு மணக்க ஆகும் ஏன் சக்கரவர்த்தியின் இயக்கம் என் தும் காவலரது முயற்சியும், நகையினால் காணப்படாத தக்கி ழும் கொட்டவேறி தித், வசந்தமாய் இத்தக்கி மீளத்திருந்த புறாத கொடு தோவாய்க் கருவிறை. ” மந்திய வீரராவேந்திரன்.

“சூயத்தி — குறை கொண்ட சாதுக்கிய தக்கி. ” அப்படியே உரையி. ” — சக்கரவர்த்தி எதிர்ப்பாற்றியவர்களு நனை மிளக்க கேட்டார்.

“ஓ குமாரனே, தக்கன் மீளனை மிகையாட்டுக்து வேறு பெருக் அறகிறை நாய்! வசந்தின் கிளக்கையிற் சக் கயலமல் கிளக்களாக இப்பெருக்கித் திரட்டிக்கும் பெருகி ஓரும் எண்ணத்த உட்கிறப் மோனிக் கையிற் களை ஒரே கணத்தன் தக்களால் அந்தத் தருக்க முடியும். இரத்தம் அயதிறைக் கண்டும் காணாதவாறு வசந்திற் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்றாய், வசந்த என்ன மோனம்? அந்தப் மோனத்தைக் குறையா குறைய மோதலிற் கோடிக்கை பார்க்க நனைக்கிறீர்கள் அவர்களைத் தக்கன் அடக்க முயன்றால் அவர்களை உயிர்த்திற் தக்கன் உக்கன் பெரித் திரும்பும். அதை விடுவதற்கு, அந்தப் பகை யண்பின் ஒருமோலி தருகல் மோதி அப்பெருக் — அவர் பகை தம்மீத திரும்புதல் இரக்கமில்லை. நாய் எல்லோருக் குமே தல்லவாக இருக்கலாம்; ஒருவரோடு ஒருவர் பகை

முற்றி அழிந்த பின்னும் நல்லவர் என்ற பெயரோடு நாம் அமைந்திருக்கலாம்' என்று தங்கன் மனத்துள் ஒரு குயுத்தி தோன்றியிருக்கிறது. அதனால்தான் முளைவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்த உட்புகை அணியாதப்புகையைக் கண்டும் காணாதவாறு சுவாஸவற்றிருக்கிறீர்கள்— அதனால் என்ன விளைந்து கொண்டிருக்கிறது தெரியுமா வேந்தர் வேந்தே ?" என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

"என்ன விளைந்திருக்கிறது ?" என்று திருப்பிக் கேட்டார் சோழ மன்னர்.

"இந்தப் பார் முழுவதற்கும் ஒருவனைக் கேத்திரமாகத் திகழ வேண்டிய பழையாற அந்தப்புரம்கூட ஒரு புகை முற்றிய பாசனறவாக மாறியிருக்கிறது! இந்தச் சோழர் குடிக்கு அன்னையாராகத் திகழ்ந்த ராஜமாதா கம் புதல்வரான சக்கரவர்த்திக்கு எதிராகவே போர்க்கொடி ஏற்றியிருக்கிறா—வேற்றுநாட்டு ஒற்றர்கள் சோழநாட்டு வீதிகளிலும் அரண்மனைகளிலும் சத்திரமாக நடமாடிக் கொண்டிருப்பதுடன், நம் நச்சரவுச் செயல்களை நாடறிய நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்... இதைவிட ஒரு பேரரசுக்கு இழிநிலை என்ன வேண்டும் மன்னர் பெருமானே....?" என்று வீரரஜேந்திரன் வெகமாக கூறி முடிக்குமுன்—

"இப்படியெல்லாம் இருந்திராத பேரரசு எதுவென்று கட்டிக்காட்ட முடியுமா வீர இளைஞனே....!" என்று குறுக்கிட்டார் சக்கரவர்த்தி.

திகைத்து நோக்கினான் சோழ இளவல்.

"ஆம் வீரனே! பத்துப்பட்டாததால் நீ பதட்டப்படுகிறாய்! ஒற்றர் நடமாட்டம் இல்லாத நாடு எது?... சோழநாட்டு ஒற்றர்களான வேற்றுநாட்டுக்கு ஏனீ வேவுப் பணியில் ஈடுபடுத்தியிருப்பது நமக்கு ஒரு ராஜதந்திரம் என்றால், அதே தந்திரம் பிற நாட்டினரிடையேயும் உண்டு என்று உணர்ந்து கொள்வது அரசியல் விவேகம்...." என்றார் சக்கரவர்த்தி.

"பிறநாட்டு ஒற்றர்கள் புகைமுக ராஜதந்திரமாக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதைச் சந்தித்துக் கொண்டிருப்பது ராஜதந்திரமா இல்லை, அரசியல் விவேகமா பிழை ?" எகத்தானமாகக் கேட்டான் வீரரஜேந்திரன்.

"அப்படி ஈடுபட்டிருப்பது யார்?"

"சுழன்று நங்கை சந்திரசேனா....?"

"அவள் செய்த காரியம்?"

"அரண்மனை வாசலிலேயே பெருமைக்குரிய கொடும் பாளர் வேளார் செல்லியைக் கடத்திச் சென்றிருக்கிறான் என்றால்..." என்று வெகமாகக் குரலேடுத்த வீரரஜேந்திரனை நறுக்கென இடைமறித்தார் சக்கரவர்த்தி.

"அதை ராஜதந்திரமாக என்று எப்படி அறியிட்டுக் கூற முடியும்...? ஏன் ஒரு காதல் பேரழாட்டமாக இருக்கக் கூடாது—! புலனாயதேவியை மாளிகைக்குள்ளும், சத்திரசேனாவை வனாத்திரங்குளிலும் சத்தித்த ஆணை என்னவென்று அலர்கள் மனத்தில் வளர்த்துவிட்டு அரண்மனைக்குள் ஓர் இளைஞன் அடங்கியிருந்துவிட்டால் என்ன ஆகும்...? அந்த மயங்கையரின் பிரச்சினை மாளிகை வாசல்வரைக்கும் வரத்தானே செய்யும்— இவற்றை மன்னன் என்ன செய்ய முடியும்? இந்த மாதவத் திருநாடுதான் என்ன செய்ய முடியும்....?" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

ஒரு கணம் பேச வாயேறாது அடங்கி திகைத்து நின்றான் வீரரஜேந்திரன். பின் ஒருவாறு மனத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு,

"காதல் மயக்கத்தினால்தான் சந்திரசேனா காரிய மாற்றுகிறான் என்று சக்கரவர்த்தி நம்புகிறாரா...?" என்ற திருப்பிக் கேட்டான்.

“என் தமிழ்க்கூடாது? ஓர் ஆணுக்கு காதல் என்பது பொறுப்பைத் தூண்டு ஒரு பெண்ணுக்குக் காதல்தான் தீயனாகிறது! ஆகையினால் கடமையாக இருந்தாலும் அவளை பொறுத்த அன்புதான் மனத்தின் காதல் போராட்டம் கடைபிடிக்கப்பட வேண்டியது. இது தருவாய். இது பொறுத்தி. அதன்படி எதிரேவை செயல்பட்டால் அன்றைய இளம் மனத்து பக்கையாரை போராட்டங்களுக்கு இந்த பெங்கோல் குறுக்கே நித்தாது. அதேசமயம் அவள் இந்த ராஜ்ய நலனுக்கு மாறாகச் செயல்படும்போது, அதை மாற்றி யமைக்க என்ன நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்பதை யாமறிவிவோம். அதற்கு அத்தாட்சி கொண்டுமாயின் இன்னும் அன்றையாழிவைப் பொறுத்துத் தீயே ஆயிவாய்...” — சக்கரவர்த்தியின் குரலில் அராதாரண அழுத்தமும், புதிரும் கலவை கொண்டிருந்தன.

“ஓர்பு, நமகள் அன்னையாரின் எதிர்ப்புக் குரல்கூட இப்படியெவர் அடைவதுக்குரியதுதானா?...”

“ஆம்!” — அமைதியும் ஆணித்தரமுமாகப் பதில் வந்தது.

சுதிரியிடல் சக்கரவர்த்தியின் முகத்தை நோக்கி வந்த வீரரஜேந்திரன்.

“வீரே, ராஜமாதாவினை எதிர்ப்புக் குரலுக்கும் இத் தாட்டு அட்சிபுதும் எவ்விதச் சம்பந்தமும் இல்லை! அது ஒரு சக்கரவர்த்தி அபிமானப் போட்டிக் குரல்! இன்று உம் தாட்சிபுதும் மணிமுடியை முகனாகி சக்கரவர்த்தி குமாரிகளும் குருகளுக்கு அளிக்கவேண்டும் என்பது பெரிய போட்டியாகப் போகிறது. இது ராஜ கரோகமாகாது — இப்படிப்பட்ட எண்ணற்ற அபிமானப் போட்டிகளான இத் தாட்டு அட்சிபுதும் அரிபாசனமும் எதிர்த்துக்கிட்புறன. இன்று எதிர்த்தோ — உமையும் எதிர்த்தோ! அதைப்பற்றி யாத்தல்களத்திகா அராதாரணமும் மன்று நித்திர்ப்பற்றிகோ எதிர்த்தோ — உமையும் மாட்டிடுகோர் நம் திறமையாகி

போராடிப் பெறவேண்டியது பெங்கோல்! அதைத் தவிர வரும் வாய்க்கும் வழக்குகளைக் கழிக்கிறது அந்தப் பகுதியைப் பரகாசம் இருக்கப்பட்டாக — பத்திரம் பெற்று வரம் துண்டாக இருப்பது! அன்றைச் சந்தைத் தற் திகளே! அராதாவில் தெரிவித்துவிட்டுக் இரவுப் போட்டியில் ராஜமாதா ஒரு முனையில் செய்குந்தி, ஞானசிவனார் இன்னொரு பக்கம் செய்குந்தி, உண்மையில் செய்கிடவேண்டியவர்களை! — அந்த நன் பேச்சை முடிக்காமல் வீரரஜேந்திரனை நோக்கிவரது வாய்ப்பு. ஆரவாரமாய் நடைத்தார் சக்கரவர்த்தி.

அந்தக் குரலில் தொனித்த என்னும், இரத்தியும் வீர ரஜேந்திரனின் இதயத்துள் அனல் அப்புகளாய் எழுந்தன. அவன் முகம் சிவந்து சீறியது.

அன்றையக் காலத்தின் தவறாத சக்கரவர்த்தி இவ்வாறு புன்னகை புரன், “இன்னாது, உன் திறமையே திறமை! படைத்தன பதி பொறுப்பை எற்றுக்கொள்கிறாய்! திகளையா என்று நாம் கேட்ட ஒரு கேள்வியும் பதிலாக எல்லமையே ஒரு ராஜ்ய சித்தமாய்க் கருவ. கடைத்திட்ட உன் சரமந்தியத்ததை மெக்கிறோம்! இப்படியே உன் சரம் சரம்! எம்மாளுகே ராஜ்ய போதையில் கருவியுக்கவேண்டும் எப்பதனானேயே மகிப் பெரிய பொறுப்பை உடைத்திட்டுப் படைக்கச் சித்தமாகிறோம்!” என்றான் வீர ரஜேந்திரன்.

“சக்கரவர்த்தி பெருமகனே! நமகள் திருவுளத்துக்கு நன்றி! ஆனால் என்னைப் போதாது ஒருவனை அருக்கி வைத்திருப்பது தக்கனாத்த தீயத் தவிர்ப்பவனையும் தொடக்கவைபாகவும் இருக்கும். அப்படித் தவறுக்குத் தொடக்கை தர நான் தயங்குகிறேன்!” என்றான் வீர ரஜேந்திரன்.

“எனக்குத் தொல்லைமா? புதிதாயை...? அதை நான் சந்திக்க மிக மிக ஆர்வமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். தொல்லைகள் நாம் வீர தேற்றினருக்கும் கலையான வித்தாகை... அதனால் எம்மால் பற்றிய கலையைப் விடுக தயவுசெய்து பார்த்தால், எம்மால் ஏற்படும் தொல்லைகளைக் கண்டு உனக்குத்தான் அச்ச மேற்பட்டிருக்கிறதோ என்று சந்தேகிக்கிறேன்...” என்றார் சக்கரவர்த்தி.

“தக்கனாக என்ருத் தொல்லைமா?” என்று கேட்டான் சோழ இளவல்.

“ஆம்; கடன் கொடுத்தவன் தரும் தொல்லைமையே போல், என் பாதுகாப்பிலிருக்கும் உன் அன்பிற்குரிய மாதங்கியை எம் திபந்தனைமைய திறைவேற்றி எப்போது மீட்டல் போகிறாய்?” என்று நாம் கேட்டு உன்னைத் துன்புறுத்தியோமோ என்று அஞ்சுகிறாய், இல்லையா?” என்று எள்ளி நகைத்தார் சக்கரவர்த்தி.

முருகனை அமைதியில் கட்டுண்டு நின்றான் வீரராமேந்திரன். அவன் மனத்திற், சிறை வாயிலில் சக்கரவர்த்தி மாதங்கியை அழைத்துச் சென்ற காட்சியும்—அதற்கு முன் அவர் காட்டிய ஒலையின் அழகுபட்டிருந்த வாசகமும், தினைவந்து வந்தன.

“வீரே, இதழோடிப் புன்வகையுடன் நின்றுகொண்டிருந்த சக்கரவர்த்தியை நோக்கி எழுச்சி மிக்கக் குரலில், “சக்கரவர்த்தி அவர்களே, ஒரு பெண்ணைக் காட்டி என்னைத் தக்கையுடைய குற்றேவல், அடிமைபடை மாற்ற முடியாது. அந்த ஒளையில் கண்ட வாசகம் இன்னும் மெய்ப்பிக்கப்படாத ஒரு கூற்று. அந்த ஒளையில் கண்டபடி மாதங்கியின் கழுத்தில் உரியவனோடும் சம்பந்தப்பட்டிருப்பவர் தாங்கள்தான் என்று நிரூபணம் ஆகுமென்ற, தங்கள்

திபந்தனைக்கு நான் கட்டுப்பட்ட தடையே தீர்மானம்...” என்றான் குரலில் அழுத்தம் தொனிக்க வீரராமேந்திரன்.

“தப்படி பாளையம் உங்களை நம்பிநின்றது பெண்ணைக் காப்பதற்கு உடமை உலகத்தே இல்லையா?”—சக்கரவர்த்தி கேட்டார்.

“ஒரு பெண்ணை விடுவீக்க என்னை குறையை வந்த அவசியமில்லை—உரிய காலத்திற் தான் விடுவீக்கப் படுவான்...” என்றான் வீரராமேந்திரன்.

“உரிய காலம் என்றால்...” சக்கரவர்த்தி வினவினார்.

“பிறனுக்குரிய பெண்ணை சக்கரவர்த்தி அவர்கள் அடைத்து வைத்திருக்கிறார் என்று உலகமே அறிந்து, அதற்கான சாடற்ற பெயரையும் பெருமையையும் சக்கரவர்த்தி பெருமான் அடைத்தபின், அவனை உலகநிலை என் வான் விடுவீக்கும்...” என்றான் உறுதி மிக்க குரலில் சோழ இளவல்.

“அதுவரை அவனுக்குப் பாதுகாப்பு...” என்று கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“தெருப்புக்கு அதலே காப்பு...”

“நீராவது அதை அழித்துவிட்டாக...”

“தெர்லொண்ட கற்பெனும் தெருப்பை நீ மட்டுமல்ல, நீயிரும் அழிக்க முடியாது—! வறுமீதேன்” என்று புதல்வன் டான் இளவரசன்.

“இளைஞனே, நீ செல்ல முடியாது—செல்ல என் டாய்!” சக்கரவர்த்தியின் குரல் அவனை மறித்தது.

“ஏன்...?” மிடுக்காகத் திரும்பிப் பார்த்தான் வீரராமேந்திரன்.

“அந்தை ஒற்றிப் படை வீரன் கொண்டு வரும் ஓலைவை வாசித்தல் அஃ அப்புறம் முடிவு செய்!” என்றார் சக்கரவர்த்தி.

சக்கரவர்த்தி அவர்ப்புரத்தில் வரப்புகள் தந்த ஒருவன் பணித்தபடியே உள் முடிந்தது. “கேட்பு, கேற்ற நாட்டு ஒற்றன் ஒருவனிடமிருந்து வகிப்பற்றிய ஒர் ஓலை!” என்று ஒர் ஓலைவைச் சக்கரவர்த்தியிடம் திட்டினான்.

அதனை வாங்கி வீரரஜேந்திரசைடம் திட்டினான் சக்கரவர்த்தி.

வீரரஜேந்திரன் ஓலைவை வாங்கி வாசித்தான்:

நிறுமகள் சத்திரசேனா தேவிக்கு,

“அனுப்பிய ஓலைகளின்படி ‘புனி’யின் நிலைவர் அறிந்தோம். வெற்றிமனதையில் மெத்தனமாக இருந்தும் புனியை அடக்கி அழிக்கப் புறப்பட்டு விட்டோம். வருகிற பெண்ணை அன்று புனியின் தலைவனாகவில் சிறகேசரியின் பேரன் முழக்கம் கேட்கும்.

ஓலைவை வாசித்ததில் திணைத்து நின்றான் அவன்.

“இளையனே, புரியவில்லையா? உள்ளிடர் காதல் சோமபுகி கொண்டிருந்த சத்திரசேனா அனுப்பிய உளவு ஓலைகளின்படி சிறப்படைகள் போய்க்கி நாட்டோடு பேரன் தோடுக்கப் புறப்பட்டு வந்தவகைக்குக்கின்றன. நம் தலைவரை படைத்தளபதி பல்லவசேனர் வடபுலத்துக்குச்

கொடுத்தோம். உரிசேனா தப்புவாய் பதவியிற்றதில் நிலைவிட்டதோடு நம்பால் மனமையும்கொண்டு விட்டது! இத்தகச் சங்கப்புகில் இத்தக வகைப்புகை வகையையாத் தாறுக்கு வகைத்த மனம் கொண்டு கொத்து நாபி கொறுப்பை வந்தகம்போலத் தட்டி தோ வந்த வகை கொலைகள்? வந்து கொட்டிச் சக்கரவர்த்தி அறிவான்.

‘பேரன்’ வந்ததும் இளைய வீரரஜேந்திரசை தன் புலக்கள் எவ்வித கழிந்தன. நிறுமகன்கள் வகை வகைப்புகை.

“பேரமனை, பேரநகரம் அறிவகையாக வகை வகைக்கள்?”—தன் தடக்கம் திட்டி வகை கொட்டு நின்றான் அவன் இவ்வகை.

அச்சமையர்—

“இளையனே திணைசே! சத்திரசேனா திட்டி காணி நாட்டுப் படைத் தளபதி கொண்டு வந்தபுகை வேண்டாம்!”—புட்டிப் வீரன் கொண்டு வந்த புகை இவ்வகை நிறுமகன் புகைக்கள்.

வகைக்காவரை வீரக்கொண்டு சம்பலியை உயிரை வந்து அவர்கன் முன் தோன்றினான் காதல்.

“இளையனே, மனமையர் உக்கரத்து அறிந்து படைத் தளபதி கொறுப்பு வீரத்தின் கொறுப்பு வந்தபுகை ஒரு குழிச்சி வகை. பேரநகரை முக்கை உருவகி வகைத் சக்கிட்டு உக்கரை உயிர்ப்பு கொண்டு, படைவகை வந்தபுகை மகத்தையிற் கொண்டு முக்கை ஒரு சதி தடக்கிற்று—வந்தச் சத்திர நாட்டும் கொத்து கொறுபை உய்தகை வந்து சத்திரவகை இருக்கிறதே—அதனைப் படைத் தளபதி கொறுப்பை வந்தகொண்டாம்!” என்று வட்டப்புகை வந்தபுகை அவன்.

புன்னகை பொங்கி மலர் “இளைஞனே, இப்போது நான் நீ பெரிய சோதனைகளைச் சந்திக்கவேண்டியிருக்கிறது—உன் உயிரைப் பறிக்க நான்கள் திட்டமிட்டிருப்பதை உன் இனிய தாயகிடம் மூலம் நீ தெரிந்துகொண்டாயிற்று! இனி முடிவு உன்னுடையது—உன் உயிரைக் காத்துக் கொள்ளப்போகிறாயா? இல்லையென்றால், இப்பொன்னித்திருநாட்டின் மானத்தைக் காக்கப்போகிறாயா?” என்றார் சங்கரவர்த்தன.

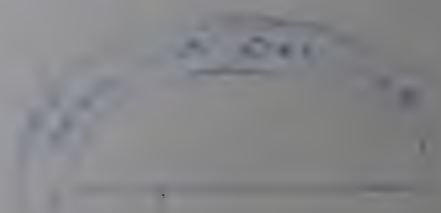
“இந்த கள்ளின்மீது ஆணை! இந்த களநாட்டின் மானம்காக்க என் இன்னுயிரை இழக்கத் தயார்” என்றான் கம்பீரமாக வீரராவேந்திரன்.

முதல பாகம் நிறைவுற்றது

அ ந் த ப் பு ர ம்

(சரித்திர காவல்)

இரண்டாம் பாகம்

தாமரைமணரளன்

உத்தரம்

ம. 1853

வசந்தா பிரசுரம்

புத்தகம் வெளியிடுவோர் மற்றும் விற்பனையாளர்

6, ஜெய்சங்கர் தெரு,

மேற்குமாம்பலம், சென்னை-33.

போன் : 4832227

அந்தப்புரம்

இரண்டாம் பாகம்

1. தொண்டிக் கரையோரம்

சுழத்தைபுறம், சோழ நாட்டையும் இணைத்துக் கொண்டு
சுருத்த அந்த வங்கக் கடல் வந்து அங்கே இரு நாட்டின்
பாங்குமக்கும் கனம் கண்டு, அந்த வேதனைகளில் அதன்
நெஞ்சத்து அலைகள் பதறிப்பழுந்து குடிக்கக் கனையப்
பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

தொண்டி என்ற தமிழகக் கடற்கரையோரப் பகுதியில்—

அலைக்கடலின் சூரவாத்ததை உச்சுடக்கிப் பெரிதாச்ச
வாய் எழுத்து வாய்மொழியை நிறைத்துக் கொண்டிருந்தது.
ஆய்தம் தாமிரில சுழறாட்டு வீரர்களின் நெய்கொண்டிலும்
பெரும் குளிகள்—

அந்த முன்னிரவு மீதத்தில் கண்ணுக்கெட்டிய
விதானைவு வரை இருள் நிறைய விசித்துகிடத்த கடல் தீர்ப்
பாய்சில் அச்சினிப்புக்கல் பூத்தகுயோல் தீப்பத்த வெளிச்சம்
கள் மிணுக்கிறுக்கென்று ஒளி விசிக்கொண்டிருந்தன. சில
தீப்பந்த ஒளிகள் அய்யுளில்தும் மரபாம்புடன் தகித்தொடிக்
கொண்டிருந்தன. அலைவயணத்தும் ஓடல்களிலும்,
நாகாங்குளிலும் பயணமாகி வந்து கரைப்பகுதி நெடுக இவ்வு

பகலாய் இறங்கிக்கொண்டிருந்த சுழலீரர்களின் உணர்த்திக் கொண்டிருந்தவை.

கடற்கரைப் பகுதியில் வீரர்களின் நடமாட்டம் மிகுதியுட்குக் கொண்டிருக்கும்போது அத்தொண்டிக் கடல் தகவல்களிலும் அதையொட்டிய கிராமப் பகுதிகளிலும் பெரும் கலவரமும் திகிலும் வீரவி தின்றன.

தம் இருப்பிடங்களைக் காசி செய்துவிட்டு, உடைமை கருடனும் காலநடைகருடனும் பதட்டத்துடன் பாதுகாப்பைத் தேடி ஓடுவார் ஓடுபுறம்;

தம் காணிப்பத்திக்கு அழிவு தேருமோ என்று அஞ்சி நிற்கும் வணிகர்கள் ஓடுபுறம்;

தம் கழலிகளில் கதிர் முற்றி நிற்கும் வினைச்சல் ஸுரட்டு சுழலீரர்களின் நடமாட்டத்தால் பாழ்பட்டு விடுமோ என்று தவித்து நிற்கும் வேளாளர்கள் மன்றொரு புறம்;

தாமதமான இவ்வாறடி பாழ்பட்டு மெல்லியவாரின் தேறிகளுக்கும் பக்கம் வினைத்துவிடுமோ என்று பதறிச் சிதறி ஓடுவார் ஓடுபக்கம்...

—இப்படி அந்தக் கடல் நகரமே பல்வேறு கவலைகளிலும் கலக்கங்களிலும் அலைமோதிக் சிதறிக் கொண்டிருந்தது.

“சிக்கனப் படைகளுக்கு என் இந்தக் கொடு புத்தி? எத்தனை முறை பட்டாளம் புத்தி இல்லையா...? ஏற்கனவே ஒருமுறைப் பாண்டியனுக்குப் பரிந்து வந்து, மறைந்த சோழத் தளபதி பெருமான் நம்பிப் பன்னவரையால் இதே தொண்டிக் கிணத்தா வீரப்படிக்கப்பட்டிருப் புறமுதுகிட்டு ஓடினவர்கள் தானே இவர்கள்! மீண்டும் என் பாடையிதக்கி இருக்கிறார்கள்...?” என்று சிலர் நினைத்தனர்.

“என்னவோ, இந்த முறை சிக்கனவர்களின் ஆர்ப்பாட்டத்தைப் பார்த்தால் திகிலாகத்தான் இருக்கிறது. பழைய

தோல்விக்கு அடுக்கடும் வேகத்தொடுதான் தென்படுகிறார்கள்...!”

“தம்ப சக்கரவர்த்திராசாதிபதி பெருமானின் சாதனமும், வீரமும் சாதாரணமானதா...? இவ்வளவுடைய பாபச்சல் ஒன்றும் பலிக்காது...!”

“அப்படியும் சொல்ல முடியாது! காணம் மாறிவிடுகிறது. சோழச் சிம்மவளத்துக்காக உட்பணக்க கலவர வெய்வில் உண்டாகிவிருப்பதாகப் பேசிக் கொள்ளுகிறார்களே...!”

“உன்... ஒன்றும் பேசாதீர்கள்... எங்கள் பெரிய இடத்து விவகாரங்கள்!”

—இப்படி மக்கள் மத்தியில் பதவனாகவும் பதப்பாசனாகவும் ஆங்காங்கே பேசப்பட்டன.

இத்தனை களைபயக்களுக்கும் திகைக்கனான அத்தத் தொண்டிக் கடல் நகரத்தை நோக்கிக் கடற்கரைவாரான அலைகளின் நோடு எக்கெப்பாரளாய் இரண்டு குதிரைகள் பாய்ந்து வந்து கொண்டிருந்தன...

குதிரைகளின் இருந்தல்களில் பிரதானமானவரின் முகம் களையிழுத்திருந்தாலும் தேற்றத்தின் கம்பீரம் என்றவிக்கன. அடுத்தவர் அங்குடைய கால்கி வீரரைப் போல் தோன்றினார்.

அவை தவறும் கடலோர கரமணல் வெளியித் காலி பதித்ததால் வேகம் ஸுடக்கப்பட்டாலும் அக்குதிரைகளின் பாய்ச்சலில் தளர்ச்சி இல்லை.

வீரர்கள் நடமாட்டத்தினாலே அக் குதிரைகள் பாய்ந்து புரந்து அங்கு இறங்கியிருந்த பாடையினரின் கடாரங்களில் நடுநடையமாக அமைந்திருந்த கடாரத்தை நோக்கிச் சென்றன.

அதற்குள் அக்குதிரையிலிருந்தவரை இரம் கண்டு கொண்ட வீரர்கள் தங்கள் ஆரவாரக் குரல்களை அடக்கி,

சில கணங்கள் அமைதி காத்து அவருக்குத்தம் மரிபாதையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டனர். ஆனால், அந்த மரிபாதையில் அவர் சில காலத்துக்கு முன்பு, அந்த வீரர் பெற்றிருந்த சிறப்பான அந்தஸ்துக்குப் பொருத்தமானதாக இல்லை. இன்று நான் அந்தஸ்தை இழந்திருக்கிறேன். அந்த வீரருக்கு இரக்கத்துடன் வழங்கும் மரிபாதையாகவே அது இருந்தது.

அவர்தான் சுழ நாட்டவருடன் உறவு கொண்டு, சோழப் பேரரசின் பால் கன்றியவன். மறந்த செயல்களாகக் சோழப் படைவாக்கப் பண்டிய அரியணையிலிருந்து பதவி இறக்கம் செய்யப்பட்ட குலசேகர பாண்டியன்.

அவர் ஒரு கூடாரத்தில் துறையவாயில் குறியையை திறத்தி இறங்கியதும், எங்கோ ஒரு குரல், “மீன் கொடி மாமன்வர் குலசேகர பாண்டியர் பராக்!” என்று எழுந்தது. அதைவிடக் கூடுதலும் தூரம் ஒன்றுகூட எழவில்லை.

அதைக் கவனித்ததும் ஏற்கெனவே சேர்ந்திருந்த குலசேகர பாண்டியனின் முகம் இன்னும் கருமை கூடி வாய்ப்பு.

ஆனாலும், தன் மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் அவர் கூடாரத்திற்குள் நுழைந்தார்.

அங்கே கொக்கரிப்பான ஆவாரச் சிரிப்புடன் தன் காலக் வீரர்கள் குழ அமர்ந்திருந்த சுழத் தளபதி குத்திர சிங்கன் அவரைக் கண்டதும், “பாண்டிய வேந்தர், வருக... வருக... வரும் வழியில் பார்த்தீர்களா, எங்கள் படைவாக்க... உங்களை அவமானப்படுத்திய சோழர்களைப் பற்றிக்கும் பற்றி வரும் நேரங்கள் வந்தனவென்று. எங்கள் சகாயத்தால் உங்கள் சஞ்சகம் தீரப்போகிறது!” என்று ஆர்ப்பாட்டக் குரலில் வரவேற்றான்.

அதைக் கேட்டுக் குலசேகர பாண்டியனின் முகம் மலர வில்லை. சினமும், எரிச்சலும் மிக, “சுழத் தளபதியே! இந்தப் படைவெகுப்பு எனக்கு நீங்கள் செய்யும் சகாயம்

அல்ல... என்னைச் சாக்கிட்டு சாதுரியமாக நீங்கள் திறை வேற்றிக்கொள்ள நீ பார்க்கும் சயநலம்!” என்றார்.

2. (அ)ராஜயோகம்!

நமக்கெல்லாம் ஒரு கொல்லிப் பேயின் ஆசத்திய மயக்கம் உண்டு. அதுதான் ‘ராஜயோகம்’ என்று சொல்.

“நீ ராஜயோகத்தை அனுபவிக்கப் போகிறாய்” என்று ஜோதிட வல்லுநர் கூறினால், அப்படியே பூரித்தும் போவேம். இனிமேல், நயவுசெய்து அப்படி ஒரேயடியாய் பூரித்துவிட வேண்டாம்.

இல்லை, அப்படிப் பூரித்துப் போகத்தான் செய்வோம் என்று ஒரேயடியாய் அடம்பிடிப்பவர்கள் அதோ, அந்த தொண்டி என்ற கடல் நகரத்தில் ஆவாரமாய்ச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த சுழப்படைத் தலைவன் குதிரை சிங்கனின் கூடாரத்தில், அளித்த பரிசையும் அவமானத் தால் குறுகிய தோளும் சோர்வால் கருங்கிய உச்சிமறைய் அமர்த்திருக்கிறாரே அந்த குலசேகர பாண்டியனின் அனுபவத் தைச் சற்றுத் தெரிந்து கொண்டால் தெலலாம்...

ஒரிரு நிமிஷங்களுக்குள் அந்தப் பாண்டியனின் கைவிரல் ராஜவாழ்வுப் பாதையில் எத்துணை கழுக்கெ... சரிவு...

இன்று அவருக்கு எதிரே ஆர்ப்பாட்டமாக அமர்ந்திருக்கிறானே சுழப்படைத் தலைவன் குத்திரசிங்கன், அவன் சில நிமிஷங்களுக்கு முன் இப்படி இந்த பாண்டியர் முன் சர்வகலீர மாய் அமர்ந்திருக்க முடியுமா, என்ன!

வான்புசுழ் வளர்ந்த வைகை வள நாட்டில் - மீன்கொடி மின்னிப் பறக்கும் தென்மதுரைத் திருமகரில், சங்கப் வளர்ந்து தமிழ் மணக்க சமதம்மம் நின்றுலாவிய - செங்கோல் சிமை பெற்று உயர்ந்து நிற்க, சிங்கம் நிகர்ந்த கம்பீரத்துடன் இதே பாண்டிய மன்னர் அரியணையில் அமர்ந்திருக்க, அவர்

எதிரே இதே 'குதிரசில்கள்' எங்கோ ஒரு மூலையில் சாழப் பணிந்து கைகட்டி வாய் புதைத்து நின்று கொண்டிருந்திருப்பான்.

ஆனால் இன்று...?

கொடிது கொடிது! குலசேகர பாண்டியர் அடைந்த அவல நிலைக் கொடிதிலும் கொடிது...

இதற்குக் காரணம் அவருடைய ராஜ்யோகத்தில் ஏற்பட்ட எதிர்பாராத குழப்பங்கள்தான்...

அவற்றைக் கொஞ்சம் விபரமாகத் தெரிந்து கொள்வோமா...?

...இந்தக் கதை நிகழும் காலத்துக்குக் கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதமாக காலத்துக்கு முன்பு (பன்னிரண்டு ஆண்டு களுக்கு முன்பு) - பாண்டிய நாட்டின் தென்பகுதியான திருநெல்வேலியிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்தான் இக் குலசேகர பாண்டியன்.

அப்போது பாண்டிய நாடு இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப் பெற்று ஆட்சி செய்யப்பட்டு வந்தது. தென்பகுதியான திருநெல்வேலிய் பகுதியை இந்தக் குலசேகர பாண்டியன் ஆண்டு வந்தான். பாண்டி நாட்டின் வடபகுதியை, பராக் கிரம பாண்டியன் என்றும் மன்னன் மதுரையைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தான்.

இவ்விரு பாண்டியர்களும் நாயாதிபர் (பங்காளிகள்).

பங்காளியாக இருந்தாலே பங்காளிச் சண்டை. தோன்றி விடுமே... இவர்களுக்கும் தோன்றி விட்டது.

இருவருக்கும் பாண்டி நாட்டை வடக்கு - தெற்கு என்று பிரித்த குறுவதில் விடுப்பமிக்கலை. ஒரே குடைக்குள்ளிருந்து ஒரே குறுவன் ஆகவேண்டும் என்று ஆசை வேகம் உந்தியது இருவரையும்.

அந்த வேகம் தம் குலசேகர பாண்டியனுக்குச் சற்று துதிமயக்கமே ஏற்பட்டு விட்டதே, ஆனால் முதல் முதலாக திருநெல்வேலியிலிருந்து புறப்பட்டு மதுரைக்குத் தன் படை புடை சென்று மதுரை நகரை கைப்பற்றியிருந்தான்.

இந்தத் திடீர் முத்துக்கைப் எதிர்பாராத பராக் கிரம பாண்டியன், தனக்கு உதவி புரியுமாறு சமீபம் மன்னனை வேண்டியான். கழமன்னனான பராக் கிரமபாண்டியன் மதுரைப் பாண்டியனின் கோரிக்கைக்கிணங்கி, தன் தாய்நி இலங்கா புரித் தண்டநாயகனின் தலைமையில் பெருமபடை யொன்றை மதுரைக்கு அனுப்பினான்.

அந்தச் சில்களப் படை பாண்டி நாட்டிற்கு வருவதற்குள், திருநெல்வேலியிலிருந்து குலசேகர பாண்டியன் மதுரையைக் கைப்பற்றி - ஆட்சி புரிந்த பராக் கிரம பாண்டியனையும், அவனுடைய மனைவி - மக்களையும் கொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றி விட்டான்.

இதை அறிந்த சமீபம் தாய்நி இலங்காபுரித் தண்டநாயகன் ஆவேசமூற்று, 'குலசேகர பாண்டியனை வென்று மானம் மகிழும் பராக் கிரம பாண்டியனின் மிகத்தாறுக்குப் பட்டம் ஸ்ரீரேவதி' என்று கூறுவதற்கு, பாண்டிய நாட்டிற்குள் உக்கிரமாய் பிரவேசித்தான். இராமசேகரன், குத்துவன் என்ற ஊர்களைப் பெயராகக் கைப்பற்றி வேகமாக மதுரையை நோக்கி கழப்படை நகர்த்து.

குலசேகர பாண்டியனும் கழப்படைகளைத் தடுத்த நிலத்தாகக் கரும் போர் புரிந்தான். பாண்டியனின் கோதக் நடத்தின. குலசேகர பாண்டியனின் படைத் தளபதிகளில் பலர் வீழ்ந்தனர். குலசேகர பாண்டியனால் கழப் பெரும் படைமயச் சமாளிக்க முடியவில்லை. முடிவில் இலங்காபுரித் தண்டநாயகனின் படை வெற்றி முடிக்கத்தகுடன் மதுரைக்குள் பிரவேசித்துவிட்டது. குலசேகர பாண்டியன் தப்பித் தலைமறைவாகி விட்டான்.

வெற்றி பெற்ற இலங்காபுரத் தண்டநாயகன் மதுரையின் ஆட்சி உரிமையை மாண்டுபோன பராக்கிரமபாண்டியரின் கடைசி மகனும்—மலைநாட்டில் நுழிந்து கொண்டிருந்தவனுமான வீரபாண்டியனுக்கு அளித்தான்.

அத்துடன் பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்த பல குறுநில மன்னர்களையும் தன் கையிப்படுத்திக் கொண்டவனாக இலங்காபுரத் தண்டநாயகன், சுழந்தாட்டின் பிரதிநிதியாகப் பாண்டிய நாட்டிலேயே தம் சிங்களப் படைமூடல் தங்கி இருந்தான்.

தப்பி ஓடிய குலசேகர பாண்டியனோ தோல்வி கண்டு சேர்ந்து விடவில்லை. சிதறிப் போயிருந்த தன் படைகளைத் திரட்டியும், பல குறுநில மன்னர்களிடம் இனப்பற்றை ஊட்டி தன்பக்கம் சேர்த்தும், மீண்டும் ஒரு பெரும் படை மூடல் மதுரையைத் தாக்கினான்.

இந்தத் திடீர்த் தாக்குதலில் குலசேகர பாண்டியன் வெற்றியும் பெற்று, சுழந்தாக்கரை ஆட்சியில் அமர்த்தப் பட்ட வீரபாண்டியனையும் மதுரையிலிருந்தே விட்டான்.

மீண்டும் குலசேகர பாண்டியன் தலையெடுத்ததைக் கண்டு இலங்காபுரத் தண்டநாயகன், இன்னும் ஒரு பெரும் படை தையை எடுத்து தன் மன்னரான பராக்கிரமபாண்டியனுக்குச் செய்து அனுப்பினான். அதைத் தொடர்ந்து ஜகதிலிய தண்டநாயகன் என்ற தளபதி தலைமையில் இன்னுமொர் சுழப்படை பாண்டிய நாட்டுக்கு வந்தது.

இலங்காபுரத் தண்டநாயகன் — ஜகதிலிய தண்டநாயகன் என்ற இரு சமீப தளபதிகளும் மூர்க்காரனாகக் கொண்ட மாறீர்கள். அவர்களுடைய தலைமையில் பாண்டிய நாட்டுக்கு வந்த இறங்கிய சுழப்படைமூடல் பிரம்மாண்டமானது. அதற்றின் ஆவேசத் தாக்குதலுக்குச் குலசேகர பாண்டியனாலும் அவனுடைய படைமூடலும் சுடுகொடுக்க முடியவில்லை.

குலசேகர பாண்டியன் மீண்டும் பின்வாங்கி, நூலிகைப் புத்தூர் சென்றடைந்தான். அங்கு, அறவே தோக்கியபுற்று, திருநெல்வேலிப் பக்கமே திரும்ப ஓடிவிட்டான். சில நாட்கள் அமைதியாகத் திகைத்தான். ஆனாலும், குலசேகர பாண்டியன் மனம் அமைதி பெறவில்லை. எவ்வாறாயினும் அத்தீவர்களான சிங்களப் படைவை வென்று பாண்டிய நாட்டில் ஆட்சியுரிமையை மீண்டும் கைப்பற்ற வேண்டுமென்று துடித்தான்.

அப்போதுதான், அவனுக்கு தம் கோழிச் சக்கரவர்த்தியான இராசாதிராச சோழனிடம் உதவி பெற வேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றியது. உடனே சோழ நாட்டிற்குச் சென்று சோழச்சக்கரவர்த்தியிடம் உதவி கோரினான்.

இதுகாறும், பாண்டிய நாட்டில் நடத்த பக்காணிச் சண்டைகளிலோ; சுழப்படைக்கும் — பாண்டியர்களுக்கும் நடந்த போர்களிலோ தலையிடாமல் ஒதுக்கிவிடுத்த இராசாதிராச சோழன், குலசேகர பாண்டியனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி—சுழப்படைவை பாண்டிய முயற்சிக்கு விரட்டுவதற்கு ஒரு படைவை அனுப்பினான்.

திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமான் தப்பிப் பிள்ளையார் என்ற சோழத் தளபதி தலைமையில் புறப்பட்டு வந்த அந்தச் சோழர் படைக்கும், சிங்களப் படைக்கும் தொண்டி, பாசிப்பட்டினம் முதலான ஊர்களில் பெரும் போர் நடந்தன.

போரின் ஆரம்பகட்டத்தில், சுழப்படைவீரரே வெற்றிகளைக் குவித்தனர். அதைக் கண்டு சோழ நாட்டை கலங்கியது. எனினும், பின்னர் சோழத் தளபதி பெருமான் தம்பிப் பிள்ளையாரின் தலைமையில் சொந்த படை ஆயிரம் வெற்றியடைந்து சுழப்படைவையப் புறக்காணிச் செய்தது. தொண்டி, பாசிப்பட்டினம் ஆகிய ஊர்கள் சோழர் கைமாயின. சுழப்படை சின்னரயின்னமாகச் சிதறடிக்கப்பட்டது. அத்துடன், மதுரையையும் கைப்பற்றி, மிகவும் பராக்கிரம

சாஸ்திரிகள் இவ்வாறு தன் டநாயகம் - ஐந்தாவது தன் டநாயகம் துதிய இருவர் தவறாமையும் வெட்டி அத்தலைகளை யாவரும் காணும் திவ்யசிக் மதுரைக் கோட்டை வாயிலில் வைக்கச் செய்து சோழர் படைத் தளபதியான பெருமாள் நம்பி பில்லவராயர் மீண்டும் சோழர் தயவால் குலசேகர பாண்டியன் மதுரையில் அரங்கேற்றம் பெற்று ஆளத்தொடங்கினான்.

ஆனால், விரைவில் அந்த நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது.

மாவீரர்களான நன் சுழத்தளபதிகள் இருவருடைய தளபதிகள் அவமானகரமாக மதுரைக் கோட்டை வாயிலில் வைக்கப்பட்டிருப்பதைத் தாக்கித் கொள்ள முடியாத சிங்கள மன்னன் பராக்ரீமபாகு மீண்டும் ஒரு படைகளை அனுப்பிப் பாண்டிய மன்னனையும், சோழர் சக்கரவர்த்தியையும் தாக்க முயன்றான். ஆனால் அம்முயற்சி பயன் தரவில்லை. சுழப்படைத் தோல்வியுற்றது.

விரத்தால் சோழர் - பாண்டியர் படைகளை வீழ்த்த முடியாத கைப் புரிந்து கொண்டதும், குலசேகர பாண்டிய மன்னனைத் தன் சாதுரியத்தால் - ராஜதந்திரத்தால் பித்திர இயதம் செய்து வெற்றி கொள்ள முயன்றான் இலங்கை மன்னனான பராக்ரீமபாகு.

குலசேகர பாண்டியனைத் தாம் மதுரை வேந்தனாக அடக்கிப்பதாக நினைத்து சில உயர்ந்த பரிசில்களையும் மதுரைக்கு அனுப்பினான் அவன்.

சுழமன்னன் புது தட்டி குலசேகர பாண்டியனுக்குப் பெரும் உதவாகத்தொட்டியது.

உடனே சோழர் சக்கரவர்த்தி செய்த உதவிகளை வெகுவாக மறந்து, சிங்கள மன்னன் அனுப்பிய பரிசில்களைப் பெற்றுக் கொண்டு அவனோடு நட்பும் - மனத் தொடர்பும் கொள்ள உடன்பட்டு விட்டான் அவன்.

அத்தொடு சோழர் சக்கரவர்த்தியின் அனையத்தந்திரியன் களாக இருந்த பல பாண்டிய நாட்டும் படை தளபதி களையும் பாண்டிய நாட்டைவிட்டு வெளியே - பாண்டிய நாட்டின் கட எல்லையிலுள்ள வெள்ளத்திற் கொட்டிக் கொள்ளுமாறு அனுப்பினான்.

அத்துடன் மதுரையில் சோழர் வெற்றிக்கு அதையான மாகவைக்கப்பட்டிருந்த சுழப்படைத் தளபதியின் தலை களையும், கோட்டை வாயிலிலுந்து அப்புறம்படுத்தி விடுமாறு செய்து விட்டான் குலசேகர பாண்டியன்.

- இவ்வாறு சோழநாடு மறத்தவரைத் தவிர பாண்டியன் செயல்பட்டதாய்தான் மீண்டும் சோழர் சக்கர வர்த்தி பாண்டியனுக்கும் புத்தி புட்ட. ஒரு படைகளை அனுப்ப வெண்டியதாயிற்று.

அப்படை, புதிய சோழத்தளபதியான பெருமாளையுடையான் அம்மையப்பன் அண்ணன் பில்லவராயன் தலைமை யில் பாண்டிய நாட்டுக்குச் சென்று, சிலக் குலசிக் நாட் களிலேயே குலசேகர பாண்டியனை வென்று வீழ்த்திட்டு, அவனுக்குப் பதிலாக அவனுடைய பகையான மீரமண்டியனை மதுரை ஆட்சியில் அமர்த்திவிட்டு வெற்றிவாகை வடம் திரும்பியது.

(அந்த வெற்றி விழா கவையத்தையும், பெற்றி கண்ட சோழர் தளபதிக்குச் சக்கரவர்த்தி அளித்த வாவேற்பையும் தான் நாம் இந்த "அத்தப்பூர்" வரலாற்றின் முதல் பாகத் தொடக்கத்தில் கண்டோம்.)

இவ்வாறான பாண்டிய நாட்டின் கட எல்லையில் அறந்தால்கி தாலுகா வழியாக முடிவாக உட்கிட்டுக் கொண்டு, இவ்வாற்றின் தென்புறத்தில் பாண்டிய நாடு கட புறத்தில் சோழ நாடு இருந்தது அப்போது.

இவ்வாறு இராசாதிராச சோழன் பேருதவியால் பாண்டிய அரசுரிய பெற்று ஆண்டுவந்த குலசேகர பாண்டியன்—தன் நன்றி மறந்த செயல்களால் தற்போது ஆட்சியுரிமையை இழந்து, மனம் குன்றி—இதோ, தொண்டி நகரில் மறத் தளபதியான குத்ர சிங்கனின் எதிரே குழற லுடன் அமர்ந்திருக்கிறான்—

குலசேகர பாண்டியர் வந்ததும், கராதலுமாக எரிச் ளுடன், “இந்த ஈழப் ‘போர்முதம்’ என் களாயந்துக்காக அல்ல... உங்கள் சுயதலத்துக்காகத்தான்” என்று குற்றம் சாட்டி உறியதும், ஈழத்தளபதி குத்ரசிங்கன் ஆத்திரத் துடன், “குலசேகர பாண்டியரே, செய்துநன்றி மறப்பதே உரித்தானதென்று ஒரு நோயாகிவிட்டது!” என்றான்.

மெருப்பின் தீலக்கரம் மட்டதுபோல் தொந்து வெருண்டார் குலசேகர பாண்டியர்.

“ஈழத்தளபதியே, எழுது இளைத்ததும் எரி ஏரி விளை யாடுகிறதோ, எல்லாம் விளைப்பயல்! துவண்ட போதில் தோல் கொடுத்த சோரனுக்கு நான் செய்த துரோகத்துக்கு இதையும் வேண்டும்; இன்னமும் வேண்டும்! அன்று தவறாதுவந்தது பரியாதி நன்றி மறத்தேன்... அதன் பலனை இந்த அறுபலிக்கிறேன். இன்னாவிட்டால் நான் நாடாக்கடமிக்க நாடாண்ட பெருமாமெய்களால் சிறுகைப்பட ளுள் சான்றனை ஈழப்படைத் தலைவனின் என்னதாக்கும்? எவ்வந்தும் இவர்களும் தினை வருமா...? படை கொண்டு வந்திருக்கிறவர்களைப் பாழ்பட, அடைக்கலம் தோ உயிர் காழ்வதால் அகலியோ நீ! இங்குசோல் விசிறி! இன்னும் இந்த உயிரைச் சமர்த்து மிரிவிக்கிறேனே...” என்ற குதலுடன் தன் உடைவாளை உருவினார் குல சேகர பாண்டியர்.

அதற்குப் பதவிப் போனான் ஈழப்படைத் தலைவன். வெத்துவிட்ட உக்கந்தைக் கிறியதும் ஏற்பட்ட வேகமும் வெப்பமும் அவனைத் தினைக்க வைத்தன.

பதட்டத்துடன் அவர் கரங்களைப்பற்றி உடைவாளைத் தைப்பற்றிக் கொண்டு, “நெறி யிறிவிட்ட என் குற்றத்தைப் பொறுத்தருள் வீர... மினைக்கொடியாரே...!” என்தான் குத்ரசிங்கன்.

“தளபதி, நான் இன்று மினைக்கொடியான் உன்... ஈனக்கொடி ஏந்தி ஈழத்தாரிடம் மண்டியிட்டு நிதம்கள்!” என்றார் குலசேகர பாண்டியர் கசப்பிடன்.

“பாண்டியரே, பதட்டம்கு வேண்டாம். உட்பூரவர்கு இடம் தராமல் நாம் தன்றுபட்டு இயற்கை வேண்டிய கருணை இது. பதைவனை வெல்லுவதே நம் குறிக்கோலாக இருக்க வேண்டும்...” என்று அவரை அமைதிப்படுத்தித் துணைத் தான் ஈழத்தளபதி.

“எதிரியா...? என் களக்கு பதைவன் மந்தே என்னால் அனுரானிக்க முடியவில்லை. நான் செய்தவற்றி மறந்து செயல்பட்டதற்காக என்னைத் தண்டித்த சோழனை எதிரி என்று கொள்வதா...? அத்தனை என்னைச் சாக்கிட்டு, என்க்கு உதவுவதாகப்போல் செய்து கொண்டு தன் பதைவ பதைவ முடிக்கத் தடிக்கும் ஈழவரை பதைவன் எப்பது? அத்தனை அறிவு வாய்க்கத்தான் அறிவையத்தேவுக்கொண்ட என்னையே என்னைப் பதைவன் என்று கொள்வது?” என்று மனம் புழங்கினார் குலசேகர பாண்டியர்.

“பாண்டிய தேவதே, ஈழத்தின் பரிணை என் சந்தேகிக் கிறீர்கள்...? நீங்கள் இறந்த பாண்டிய அபிமானையை மீண்டும் உங்களுக்குச் சொந்தமாக்கத்தானே இத்தப்பிபாத ளுயற்சிக்க உறுப்பதருக்கிறோம்” என்தான் ஈழத் தளபதி.

“இதற்கு!”

“என் அபிஷேக சொல்கிறீர்கள்...?”

“எனக்கு உதவுவதாக இருந்தால், இங்கே தொண்டியிற் இறங்கியிருக்கும் ஈழப்படை இத்தருள் வைதைக் கரையோரத்

தில் குவித்திருக்க வேண்டும். உடனடியாக மதுரையை முற்றுகையிட்டிருக்கவேண்டும். வீரபாண்டியன் வீரப்ப யாழ்வாசியாட்டிருக்க வேண்டும். இந்தக் மணிமுடிதாயப் பெற்று, மீண்டும் தென்மதுரை மக்களாக நான் ஆட்சி பட்டம் ஏறியிருக்கவேண்டும். அதைச் சாதிக்க எண்ணியிருக்கிறேனாட்டில்லையே இப்போது ஏன் படைபெடுக்க வேண்டும்...?" என்று வேகத்துடன் கேட்டார் குலசேகர பாண்டியர்.

"பாண்டியரே, ஆணியேனா படைசமல் மரத்தைச் சாப்பிடுவதற்கு? புறியை எறிந்தாவிட்டாகி எப்படி 'மீனா' பத்திரமாக இருக்க முடியும்? மதுரையை நாம் கைப்பற்றினாலும், வீரபாண்டியனுக்கு உதவியாக மீண்டும் சேறழப் படை வந்திட அப்போது சத்திக்க வேண்டிய 'புறியை' இப்போது வெளியுலகிலே மதுரையைக் கைப்பற்றுவது எனினும் - அதனாகத்தான் சேறழநாட்டில் படைபெடுக்கப் போகிறோம். அதுதான் சாறுதந்திரமும்பட!" என்றான் சிவசுந்தரபதியார்.

"இது சாறுதந்திரமல்ல; சேனை முயற்சி! கங்கையை வரிக் கடாத்தவரும் நம் கொடிக்குக் கட்டி ஆளும் சேறழை வெல்ல இந்த முயற்சி படைத்து ஏதாவதொரு...? நம் சந்தைய உணர்ந்ததால் தந்திரமாக சேறழநாட்டில் உட்குறுப்பதை உறுவாக்கத் திட்டமிட்டு, மிகவும் திறமை வாய்ந்தவர்களைச் சத்திலிட்டுத் தவறவித்தவர்களுடைய ஆட்சி குற்றங்களை அறப்படுத்தும், நம் திட்டப்படி சேறழ நாட்டின் பதவிச்சொல்புக் கட்டுசாதி கிளக்கிவை. ஓங்கி, அவைகளைப் பங்கம் விளைத்தல் - அதுதான் அடக்கம் முயற்சி இம் சேறழ்படை வலனைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். நாம் மதுரையைக் கைப்பற்ற திட்டம் வகுத்திருந்தோம். அப்படியிருக்க, அவசரப்பட்டு அறப்படை சேறழநாட்டுடன் நேரிடையாகப் போருக்கு ஆயத்தப்பட்டதென்...?" என்று சிறிதளவு குலசேகர பாண்டியர்.

"ஓநேயா - பாண்டியரின் பாய்ச்சலுக்கு இறதான் காரணமா! இதோ பருக்கம் இந்த மதுரையை!" என்ற தன்வாயிருந்த மதுரையை எடுத்த குலசேகர பாண்டியரிடம் கொடுத்தான் சுமந்தரபதியார்.

அவற்றை வாயிற்றுப் பார்த்த குலசேகர பாண்டியரின் முகத்திலே அளவிலா விவப்பூத் தோன்றியது.

"என்ன ஆச்சரியம்... இத்தனை குறுகியகாலத்திற்குச் சேறழச் சக்கரவர்த்திக்கு எதிராக அரண்மனைக்குள்ளேயே அளவிலா திருவாழ்க்கின்றனா...? மக்களாக நம்மிய முடியலில்லையே?" என்றான் சிவசுந்தரபதியார்.

"நான் தயங்கிறேன், நம்முடையது நிகழ்த்திக் காட்டும் வலிமை எங்கள் சுழந்திரங்கள் சத்திரசேனா தேவிக்கு உண்டு" என்ற குந்திரிக்கனின் வாய்த்தகனை இடைமறித்த குலசேகர பாண்டியர்.

"சுமந்தரபதியே, விண் விலங்கு வேண்டாம், சத்திர சேனா வாத்திரம் அங்கு சென்றிருக்கவிக்கை. என் சார்பில் பாண்டிய வீரர்களுக்கிட உதவாதவாறு வீரர்களும் அங்கு சென்றிருக்கிறார்கள் என்பதை மறக்காதி!" என்றான் வேகத்துடன்.

"நான் - மறக்கவிக்கையிற் பாண்டிய வீரர்களின் மிகக் அபூர்வமானவர்கள் அங்கு மாதுவேடத்தில் சென்றிருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்தேதான் நான் பேசுகிறேன். சத்திர சேனா தேவியாரை அளவிலா அங்கு திறைவேற்றியிருக்கும் சாமர்த்தியமான பணிகளைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறாரே! நம் வீரர்களின் சாகசத் திறனைப் புரிந்து அவதூறுக்கப் படும் பேசுவர் தாங்கள்தான்! நம்மளுக்கு ஏன் இந்த சந்தேகம் பாண்டியரே?" என்று விடுக்காகக் கேட்டான் குந்திரிக்கன்.

"குந்திரிக்கரே, நான் அடைந்த தோல்விகள்தான் எனக்கு இந்த சந்தேகங்களையும், பயங்கலங்களையும் தந்து என்

தன்னம்பிக்கையைச் சிதறடிக்கின்றன... இந்த ஓலையில் கண்ட தகவல்கள் மாதிரி உறுதியான உண்மைகளாக இருந்தால்...!'' என்று புதிதெனியும் ஆர்வமும் முகத்தில் திகழ்பவர்களைப் பரிசீலிக்கேட்டார் குலசேகர பாண்டியர்.

''பாண்டியரே, சந்தேகம் வேண்டாம் இந்த ஓலைகளை அனுப்பியத சந்திரசேகர... சந்திரசேகர தேவியாரே இந்த ஓலைகளை அனுப்பியதால் தான் சுழலேந்தர் பந்தப் படை பெடுப்புக்கு அனுமதியளித்தார்...!'' என்று சுழல் தளபதி கூறிக் கொண்டிருந்தபோது...

கூட சந்திர வாயிற்புறத்திலிருந்து திகழ்ந்து எழுந்த ஒரு குரல் குறுக்கிட்டது.

''இல்லை...இல்லை...!''

—குரல் வந்த திசையை திகைப்புடன் நோக்கினர் பாண்டியரும் குதிரசேகரமும், ஓர் அழகான இளைஞன் பதட்டத்துடன் அங்கு நோன்றி,

''சுழல் தளபதியே, நீங்கள் ஏமாந்து விட்டீர்கள் இந்த படைபெடுப்புக்குக் காரணமான ஓலைகள் அந்தமையும் போலீ ஓலைகள் சந்திரசேகர பெயரில் வந்தவை உண்மையில் சந்திரசேகர எழுதியவை அல்ல!'' என்றான்.

அதனைச் செவியுற்ற இருவரும் அதிர்ச்சியுற்று, சில கணங்கள் பேச வாயெழாமல் நின்றனர்...

3. ஓலை வென்றதா, ஒற்றன் வென்றானா?

சுழல் தளபதி குதிரசேகர குழம்பி நின்றான். ஏதெனவே அவனுக்கு வேண்டிய அளவு எரிச்சல் மூட்டி விருந்தார் குலசேகர பாண்டியர். ''என்ன இந்த சிழுவர்,

இப்படிப் புலம்புகிறார்... இயருக்கு உதவி செய்வது ஒன்று தான் எங்களுக்கு வேண்டியது...!'' என்று மனம் கசந்தாலும், அதற்கு காரணப் பெயரிடப்படாத முடியாமல் கவிடம் இடிகிற மகப் பேசித் தொலைக்க வேண்டியிருந்தது!

காரணம், சுழல்திரைப் படைபெடுப்பை தகவல்படுத்த குலசேகர பாண்டியர் பெறுவதற்கு உயிர்ப்பாத்திர வேண்டி இருந்தது. அத்தடம்; என்னத்தையும் குலசேகரத்தார் தாமது குலசேகர பாண்டியன் மீதான இந்த பாண்டிய எதிர்தல் சுழல் படைகளின் தவிர்க்க முடியாத உதவியாக ஒற்றர்களாகவும், வழிகாட்டிகளாகவும் பணிபுரிந்தனர். அப்படிப்பட்ட உதவாட்டு உதவிப் படை பெறுவதே வெளி நாட்டினருக்குத் தேவை.

இவ்வாறு சிந்தித்த போது கனலில் பவனாக வளர்ந்த குலசேகர பாண்டியனின் அடைக்கல் உதவை உதவிடில்லாததை சுழல்தார். குதிரசேகரத்தார் மாதிரி மரக்கிரம பாகு இட்ட கட்டளையும் அறந்தான்.

அதனால்தான் போலாக்கு இந்த திசையிலுள்ள கோல் விரததுடன் சிறிய பாண்டியரை சமாதானப்படுத்தி, அரவணாபுரம் போகிக் கொண்டிருந்தான் சுழல் தளபதி குதிரசேகரம், ஓரளவு சிறுதருவாள்களையும் பயன்படுத்திய அவரை குலசேகர பாண்டியர் பறித்தபாடாகில்...!

இந்த சுழல் படைபெடுப்பின் கற்றலில் குதிரசேகரின் கனிப்பட்ட உதவையே நன்றாக உண்டு.

இவற்றை நான் சுழல்திரைத் தவிழ்த்துத் தட்டிப் படை பெடுத்த கற்று சேர்தல் படைத் தளபதியின் தகவல் தண்டிக்கப் பெற்ற சிவசுரத் தளபதியான இவ்வாழித் தடைதளபதியுக்கும், ஓரல் சிறிய தளபதிகளாலுக்கும் அடுத்த குழ மக்கள் மரக்கிரம பவனாகி அனுப்பப் பெற்றிருக்கும் தளபதி இந்த குதிரசேகரம்.

“முந்தைய சிங்களத் தளபதிகளின் தோல்வியால் சுழத் துக்கு ஏற்பட்ட கறையைப் போக்குவேன்!” என்று “முவேந் தரிடம் குறுகாரத்து படைத்தலைமைப் பொறுப்பேற்று வந்திருப்பவன் அவன்.

“மிகவும் மூர்க்க குணமும், நினைத்த காரியத்தை எத்தகைய வழியிலும் முனைந்து நிறைவேற்றும் ஆவேச வெறியும் கொண்டவன்” என்ற பெயர் பெற்றவன்.

இவனுடைய தமிழக படையெடுப்புக்கு இன்னொரு விசேஷ காரணமும் உண்டு. அது அவன் மனத்தின் நிறைந் திருக்கும் ஓர் இலிபிம கவையு.

“வெல்லுதற்கு அரிய சோழப்படைகைய எவ்வழியிலும் வென்று தன் பரக்கிரமத்தை நிலைநாட்டிக் காட்ட வேண்டும்” என்ற ஆவேச உந்துதலுக்கு அவனை ஆளாக்கி யிருந்தது அந்தக் கவையு.

இந்திலையில் இந்தப் படையெடுப்புக்கு ஆதாரமாக விளங்கிய சத்திரசேனாவின் ரகசிய ஒலையகளே போஷி யானவை என்ற தகவல் வந்ததும், அவன் எரிமகையின் சீற்றத்தால் சேதி கொண்டு வந்த இளைஞன்மீது ஆவேசத் துடன் பாய்ந்தான்.

“யார் நீ! அபாண்டமாக சேதி பரப்பி சுழப்படை மத்தியில் குழப்பத்தை உண்டாக்க முனைகிறாயா...?”

சேதி கொண்டு வந்த இளைஞன் சத்திர தலையடம், “சுழத் தளபதியே, தன் இந்தப் பாடசாலை திகளமாக நிலைமையைப் புதிதாக்கொள்ளு வெற்றி நாட்டுத்தனம் விளையாது! எவ்வெந்தான் வெல் சித்த வாய்?” என்றான்.

“அப்பா, அகலையப்பாபுரம் வந்தவன் அறிவுரை கூறு கிறான்...” என்று ஆவேசத்துடன் வான உருவியவர அந்த இளைஞன்மீது பாய்ந்தான் குத்ரசிககன்.

மறுமையு,

“குத்ரசிககா! வான உருவியில் போது” என்ற இன்னொருவின் கூர்மையான குரலைக் கேட்டுத் திகைதலால் சுழத்தளபதி.

அந்தக் குரல் - ?

தன் எதிரே நின்ற உருவத்தை விடப்படி உற்று நோக்கினான்.

“என்ன தளபதியாரே, இன்னும எங்கைய் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை— எதிரே நின்று உருவத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத உம்மரல் உணர்வுகளை எங்கே புரிந்துகொள்ள முடியும்...?” என்று வாய்விட்டு தகைத்த வானு, தன் தலைப்பாலைகையையும், கவசத்தையும் நீக்கிவர சத்திரசேனா!

ஆம்; ஆணையுடன் அந்த வந்திருந்தது சுழத்து மெல்லி யான சத்திரசேனாதான்!

பொன்னிற ஒளி மின்னிய பரபரக்கும் அந்த வேலி யெழில் பெண்ணழகக் கவிவழி கொண்டுவரப்போகி கட்டுண்டு நின்றான் சுழத்தளபதி.

“என்ன தளபதியாரே! தெருவழி செதி பறக்க சித்த பாய்ந்த நீர் ஏன் இப்படி நெடுவரைய நின்று விட்டீர்...” என்று இதழோரத்தில் தனக்கே உரித்தான இளநகைமேயித் தோடக் கேட்டால் சத்திரசேனா.

அந்தப் புலகைகளின் முனியில் தன்னினை இயந்தவனாக பரவாய் படைத்ததுடன், “சத்திரசேனா, எங்கே பந்திக்கு காரணம் உனக்குப் புரியாதா...? இந்தப் பாதுகைப் போது எத்தந் சேதமாயும் என்னால் நாமிக்க கொள்ள முடியும். ஆனால், நீ அனுப்பிய ஒலையக, அதுவுப் சத்திரசேனா அனுப்பிய ஒலையக பொய்ப்பாலைகள் என்ற தருவல் உதி விட்டு என் வானை மீதி கொடுப்பது முடியுமா...” என்றான் குத்ரசிககன்.

“மீண்டும் குழம்புகிறீர் தளபதியாரே! அந்த ஓலை களை நான் எழுதவில்லை என்று நானே வந்து கூறுகிறேன். மீண்டும் ஏதோ பிரமையில் பிதற்றினால் என்ன அர்த்தம்...?” என்று மடக்கித் கேட்டான் சந்திரசேனா.

“அப்படியானால் அந்த ஓலைகளை அனுப்பியது யார்?...?” என்று அதிர்ச்சியுடன் கேட்டான் சுழத்தளபதி.

“அவசர அவசரமாக சுழப்படை சோழமண்டலத்துக் குள் நுழைய வேண்டும் என்பதில் அக்கறை கொண்ட யாரோ ஒருவர் தான் அனுப்பியிருக்கவேண்டும்” என்றான் சந்திரசேனா அமைதியுடன்!

“அந்த அக்கறை உனக்கு இல்லையா?”

“அக்கறை இருக்கலாம். ஆனால், நான் அவசரப்பட வில்லை. அதற்குரிய காலம் கனிவதற்காகக் காத்திருந்தேன். அதற்குள் சுழப்படை நுழைந்துவிட்டது. காரியம் கையிஞ்சி விடக்கூடாதே என்ற பதட்டதுடன் நிலைமையைச் சரிப் படுத்தத் தான் நானே மாறுவேடத்தில் வந்திருக்கிறேன்” என்றான் சந்திரசேனா.

“அப்படியானால்... இப்போது சோழ நாட்டின் நிலவரம் தான் என்ன...?” என்றான் சுழத்தளபதி ஆர்வ வேகத்துடன்.

அவர் பதட்டத்தைக் கண்ட சந்திரசேனா தன் தாய் மொழியை சிங்களத்தில், “தளபதி, உன்மைய் போன்ற ஓர் அவசரக்காரரை நம் மன்னர் எப்படித் தான் படைத்தளபதி யாக அனுப்பினவந்தாரோ தெரியவில்லை! ஏன் இப்படிச் சூழ்நிலையை உணராமல் எளிக்கம் வேட்டுத் துடிக்கிறீர்...? இங்கே நீ மட்டுமா இருக்கிறீர்...!” என்றான் குலசேகர பாண்டியரின் இருக்கையைத் தன் விழிச் சுழற்சியால் சுட்டிக் காட்டியவாறு.

“அவர் நம்மைச் சாந்தவர்தானே!” என்று தன் பதட்டத்துக்குச் சமாதானம் கூறினான் சுழத்தளபதி தன் சுழற்சியிலேயே.

“இன்று இருப்பிடத்தில்தான் அவர் நமக்கு தெருக்க மானவர்... இனத்தால் நமக்கு அந்நியம்... ஸ்ரவர்தி! திரைக் கொல்கொண்டு பிரிக்க முடியாது. அதனால் இனத்தால் ஒருவரானசோழனையும், பாண்டியனையும் ஒரு சுழத்தளபதி நிரந்தரமாகப் பிரிக்க முடியாது அதனால் அவர்கள் முன் தமிழ்நாட்டை அந்தரங்க அரசியலைப்பற்றி விவாதிப்பது ஆபத்து! தனிமையில் பேசலாம்” என்று எச்சரித்தான் சந்திரசேனா.

“உன்மதியுக்கமே தனித்தன்மை பெற்றது சந்திரசேனா. உன்னுடன் தனிமையில் நான் உணர்ப்பட வந்துவந்து அரசியலை மட்டும்கூட! அதற்கும் அனுமதி கிடைத்த மல்லவா தேவியிடமிருந்து...” என்று திசியாள் ஒவ்விக் கூறியபடி நெளிந்தான் படைத்தளபதி.

சந்திரசேனாவும், குத்ரசிங்கனும் இவ்வாறு தயவிரத தம்மை ஒதுக்கிவிட்டுத் தமக்குப் புரியாத சுழத்து மொழியில் பேச ஆரம்பித்ததும், குலசேகர பாண்டியரின் முகம் அவமானத்தால் சுருக்கியது. நெஞ்சத்துள் ஏதோ ஒரு வேகம் எழுந்து வெப்பமாகக் கனன்றது...

அந்த சுழத்திரத் திறகளின் ஓசை, அவன் கரை யோரமாக குதிரையிலேறித் தனிமையில் உணர்வென்று கொண்டிருந்த குத்ரசிங்கம் - சந்திரசேனா இருவருடைய தனிமைய் பேச்சின் அத்தரங்கத்தை உள்வாங்கி மனநிலைக் ஓர் ஓலித் திரை போல் ஆரவாரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கடலின் அந்த ஆர்ப்பாட்டத்தைப் பட்ட குத்ரசிங்கனின் சொற்களின் தொனித்தகவிலைக ஆரவாரம் இன்னும் கூடுதல்.

இப்போது கடலோரத்தில் இறங்கியிருக்கும் தன் படை வீரர்களின் எண்ணிக்கை, இன்னும் அதன் அலைபாசை வந்து இறங்கப் போகும் படைகளின் எண்ணிக்கை, அந்த சுழத்த வீரர்களின் சாகசத் திறங்கள் - அவர்களை வடி உடத்தப் போகும் தன்னுடைய அபாரப் போர் வீரம் இவற்றைப்பற்றி

வாய் ஓயாது முரசொலித்துக் கொண்டிருந்தான் அந்த ஈழத் தளபதி.

அவனுடைய பிரதாபங்களுக்கு எதிர் மொழி பேசாது மெளனமாகப் புரவியில் அமர்ந்து வந்தாள் சந்திரசேனா.

அவளுடைய அகாத்திய மெளனம் ருத்ரசிங்கனின் ஆயாசத்தை அதிகரித்தது. சற்று வேகத்துடன், “தேவி பசுரின் கவனம் எல்லாம் எங்கேயோ வயித்திருக்கிறது போலிருக்கிறதே...! அந்தப் புத்தபிஷு வின் நினைவே?” என்றான் ருத்தலாக.

“புத்தபிஷுவா?” — வெடுக்கென்று திருப்பிக்கேட்டான் சந்திரசேனா.

“ஆமாம்; அந்தப் போலி வேடநாரியைத்தான் சொல் கிறேன்.” வேல் ஏத்தியவனுக்கு இல்லாத வைபோக சுகம் அந்த வேடப் போட்ட வேற்றுநாட்டானுக்குக் கிடைத்திருக் கிறதே...!” என்றான் ருத்ரசிங்கன் கடுகடுப்பாக.

“என்ன மிதந்துகிறீர்?” — மலர்விழிகளில் செம்மை பெருக்கச் சீறினாள் சந்திரசேனா.

“ஆட்டா! அவனைப்பற்றிக் கூறியதும் உனக்குதான் ஆனோம். தருக்கமையிலேயே இதுக்கிறான் என்பதால் அப்படி ஒரு அபிமானம் ஏற்பட்டு விட்டதே? என்ன இருத் தாலும் அவன் இளவலன் அல்லவா? அதனால் உன் இழை கல் இளவலர் அவன் பக்கம்தான் இருக்குமீ! இளவரசர் மோட்டியே இயங்குவதற்கு இந்தச் சாதாரணப் படைத் தளபதியின் திறமையு சங்க வாய்ப்பேகிறது. ஆனால் நன்மறநிலையரின் வலத்துக்கோள், அவன் அந்தியன் — காதலக் கொண்டிருக்கும் பெரும் பதவி கிடைத்ததும் உன்வசம் வக்கதுவாயிட்டு விடுவான். நன்கொடு பாடு பட்டவன் என்பதற்கு எரணியாகப் பக்கத்தில் வலத்துக் கொள்வான் என்று பங்கு உசவு வந்து கொண்டிருக்காதே!” என்றவாய்புக் குத்தச்சிடிவாய் அமல் தூல் அஞ்சப்பட்டிரு னதற்குக் கொட்டத் தொடங்கியது.

“ருத்ரசிங்க...!” — சந்திரசேனாவின் கடுமையான குரல் அவளை இடைமறித்தது.

அந்தக் குரலில் கனிந்த வேகம் தளபதியை அப்படித் திணறவைத்தது. சந்திரசேனாவின் குரல் தொடர்ந்தது:

“ருத்ரசிங்கா! உனக்கென்ன இத்தகல் விடிந்துவிட்டது? தம் இடைச்சியத்துக்குத் துணை புரிந்தவர்க்கு, உன் காதலக் காதலும் உதந்தது, ஒரு போலி வேடமிட்ட தற் சந்திக்கல்வதில் எல்லாம் பங்கு கொண்டிருக்கும் அந்த அபிமான இளவலர் மீது ஏன் வினாக்கத் துவேஷத்தை வளர்த்துக் கொண்டிருக் கிறாய்...?”

“அப்படி ஒரு துவேஷம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம், நீ என் மீது காட்டிவரும் அபட்சிபந்தாவ!” என்றான் ருத்ரசிங்கன்.

“அவட்சியமாம்...? உபாவிதா!” என்று தன் எழில்மணி குறங்க வாய்விட்டுச் சிரித்தான் சந்திரசேனா.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” — துரோதத்துடன் சீறினாள் ருத்ரசிங்கன்.

“இப்போ என்ன! உன்வசம்பே காதலக் துவட்சியம் பெய்வதாக இப்படி அபட்சக் கொள்கிறாயிவீ! உன்னை எவ்வளவு தான் இடைச்சியம் செய்தால் அகலமா இன்ன அபட்சிபன் செய்வதென்று பாலம், உன்னை இப்படி பாடு அமர முடாமிக்கொண்டே...” என்று தன் எழில் இளமை அபேகியன் அந்த வேடமுகடன் அகாத்திட தனக்கதன் சந்திரசேனா.

அந்த தளபதியை மெட்டுக் கூனிக் குறுகிக் குறுகிகள் ருத்ரசிங்கன்.

“தளபதி! என் இடைச்சியக் காலகெய்த செரித்தி ருத்தல், உன் மனதில் இப்படி வேரற்ற துணைவன் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கவும் மாட்டாய்; விபீத சந்தகம்

கனாக் கண்ணாக்கைய விஷயத்தில் கொண்டிருக்கவும் மாட்டாய்...!" என்றான் சந்திரசேனா, தன் கண்களில் ரத்தக்கனல் பறக்க.

"சந்திரசேனா, உன் சமீபகாலம் எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். கண்டியில் நாங்கள் கண்ட சந்திரசேனா வேறு; இப்போது நான் சந்திக்கும் சந்திரசேனா வேறு. சோழ மன்னனை மிதித்ததும் உன் இலட்சியங்கள் எப்படி எப்படி உருமாறியிருக்கிறது என்பதைப் பற்றி நாவறிவேன்...!" என்றான் குந்தசிங்கன் குத்தலாக.

"என்ன சொல்கிறாய்?" என்றான் சந்திரசேனா.

"இன்றைய உன் லட்சியம் பதவி ககம். அதை, புத்த பிஷுயாக இருக்கும் இளவரசன் மூலம் அடையலாமா, அல்லது இன்னொரு இளவரசனான கிராரஜேந்திரன் மூலம் அடையலாமா என்று ஆராய்ந்து, இருவரிடமுமே சல்லா மித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்...சமவேந்தர் மூன் றீ எடுத்துக் கொண்ட சபதங்கள் குளுவரசன் எல்லாம் சிதைந்து சின்னாபின்னப்பட்டு எத்தனையோ! நாளாயிற்று...! இல்லா லிட்டாகி சுழிப்படைகளை உன் பெயரால் இங்கு வரவழைக்க வேறு யாருக்கோ இருந்த அக்கறை உனக்கு இல்லையே... இப்போதும் நீ சுழிப்படைகள் என் இங்கு வந்தன என்று நான் கதைக்கிறாயே தவிர, நம் படைகளைக் கண்டு யாவாமோ, பூரிப்போர் உலகலிடம் தென்படவில்லை...உன் இலிய உரிசைப்படுவதற்கு இடைபூதாக சுழம், போர் முகை கொட்டி விட்டதே என்று மனப்புகழாய்...எப்படியாவது இப் படைகளைத் திரும்பியனுப்பிவிட முடியுமா என்று மனதில் திட்டமிடுகிறாய்...சந்திரசேனா, இன்றைப் புரிந்துகொள்... உன் உதவிப்பற்றியே என் வீரக்கரங்கள் வேறறி மானை னுதி!" என்று அணங்கடையையும் பிறிதேனும் ஆர்ப்பாட்டக் குரலில் ஆரவாரமாகக் கத்தினான் குந்தசிங்கன். அந்த குள்ளரவிக் பின்னிக் கொண்டிருந்த தீவட்டி ஒளியில் அவன் முகம் செத்தழகாய் சீறிப்பூத்த தோற்றம் பளபளத்தது.

அந்த ஆலோசனை வேகத்தையும் அடக்கும் கண்ணை அவன் இதழோத்தில் அருமிய ஓர் எழில் நகைத்து இருந்தது. தன் ஆலோசனை குற்றச்சாட்டுக்கும் பதில் சந்திரசேனாவிடமிருந்து ஆத்திரமாகவே ஒரு மறுபதில் வரும் என்று குந்தசிங்கன் எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அதற்கு மாறாக அவன் முகத்தில் ஓர் அசாதாரண அழகம் தென்பட்டது.

ஓர் இறங்கை ஒன்றை தன் அதர்வனில் தெளியவிட்ட வாறே, "தனபதியாரே, உரக்கிருக்கும் இங்கைய தென் பற்றை மெக்கிறேன். ஆனால் கூடவே ஒன்றை தெரிந்து கொண்டிருந்தீர் என்றால் என்மீது இங்ஙனவு சரணாவாகக் குற்றச்சாட்டுக்களைச் சுமத்தமாட்டீர்..." என்றான்.

"என்ன!" என்றான் குந்தசிங்கன்.

"நான் சுழத்தின் பறிதீர்க்க சோழ நாட்டுக்கு வந்தவன் ஆகில என்று சுழமன்னர் பரக்கிரமபது பூமிக்கே தெரியும்..." என்றான் சந்திரசேனா.

"பின் எதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறாய்?" என்றான் குந்தசிங்கன், குத்தலான குரலில்.

"உன்னிடம் திரோகி என்ற மட்டத்தையும் சில சிறு சொற்களையும் வாங்கிக் கொள்வதற்காக!" என்று ஒத்தக் கள் மின்ன நகைத்தான் சந்திரசேனா.

"மீண்டும் சாதாரணமாக மறைத்துத்தான் பதில் சொல் கிறாயே தவிர, என்னிடம் வாய்க்கிட்டுப் பேச மாட்டீடுமென் கிறாயே... அதன்கிதான் எனக்கு அம்மனவு தெரிவித் தவந்தது..." என்றான் குந்தசிங்கன்.

"உன்னையே போன்ற மூல்கோபக்காரிடம் எந்தப் பெண் தான் மனமிட்டுப் பேசமுடியும்...! நான் மனமிட்டுப் பேசுவது அப்புறம் இருக்கட்டும்... முதலில் என் பெயரால் வந்த ஒலைகளைப் பற்றிய யர்மத்தை நான் தெரிந்து

“இப்படியொரு கோர நெருப்பு பற்றிக்கொண்டது எப்படி...” — அதிர்க்கியுடன் விசாரித்தான் ருத்ரசிங்கன்.

“இந்தப் பகுதி மக்களுக்கு சோழப் பேரரசின் பேரிலிருக்கும் சாதுபத்திக் களத்தின் இப்படியொரு பெரும் நெருப்பாய் பற்றி எரிந்தது” என்று ஒரு படை வீரன்.

“அப்படியென்றாக...?” — ருத்ரசிங்கன் திகைப்புடன் கேட்டான்.

“இந்த நெருப்பை தீத்தத் தொண்டி, நகரத்து மக்களே உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். நம் படை வீரர்கள் அவர்களை நெருங்கவே — அவர்களுடைய உடைமைகளைக் கைப் பற்றுவோ முடியாதது. நமக்கும் அவர்களுக்கும் இடையே இந்த நெருப்புக் கோட்டையை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள்...”

“அப்படியா? அப்படி அவர்கள் ஒரு தந்திரம் செய்வதனால் அது அந்த ஆகாசமானோ! இந்த நெருப்பு அனைந்ததும் நம் நம் படை வீரர்களுடன் அவர்களை நெருங்கி அவர்களைத் தப்படித்த முடியாதா?” என்று சிற்றந்தூடன் விவரிப்பது ருத்ரசிங்கன்.

“அவர்கள் தந்திரம் வேறு! நெருப்பு அனைந்ததின் தாடி நெருக்க முயற்சித்தால் காரியான நகரத்தைத்தான் சிக்க முடியும். அதுமட்டுமல்ல; இந்த எல்லையைக் கடந்த நம்கொண்ட முடியாதது. இன்னொரு தந்திரத்தை உம் இதில் பகுதி மக்கள் செய்திருக்கிறார்கள்” என்று உத்திரத்தான் படைவீரன்.

“என்ன?”

“இந்த நெருப்பு, நகரின் மேல் எரியவில்லை. அப்போது எரிந்தது இந்த அாதி புத்தம் புதிதாகத் தோண்டப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. நம் படைகள் மரத் தொட்டியதில் தீத்தப் பகுதி மக்கள் மிகவும் இரகசியமாகத் தோண்டி அதில் அக்கிரமம் வளர்த்திருக்கிறார்கள். இந்த நெருப்பை சாண்டிய மரங்களால் உண்டாக்கியதாகவும்

தெரியவில்லை. ஒருவரை மர எண்ணெயும், மதுகளையும் கலந்த குழம்பில் நெருப்பை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். நெருப்பு அனைந்ததிலும் கூட நாம் உடைமையுடைய அகழியைக் கடத்தவில்லை முடியாது. சொந்தம் தினக் குழம்புகளில் நான் நாம் இதில் எல்லையற்றிருக்கும் இவ் விவரிப்படைபடையப் புலப்படுத்த அவர்கள். இதைத் தவிர இம்மூன்று எத்துமனையில் அடித்துக்கொண்டும் மரிகளைமேல் இந்தமக்கள் உருவாக்கி வைத்திருக்கும் சொந்தக் கின்றனரோ...”

“என்ன அடித்துக்கொண்டும் அடித்துத் தெரிந்து... அந்த மக்களையே” என்று சொல்லிவிட்டு, நெருப்புடன் பற்களை உதறறவிவரக் கடித்தான் ருத்ரசிங்கன்.

அச்சமாய் அந்த அக்கிரம தடுக்கப்பட்ட அடிமைத் தகிப்பை ருத்ரசிங்கனுக்கு அங்கையி உருவாக்கியதற்காகச் சந்திரசேனா தன் பூனைக் சக்கிர ஸ்ரீரத்தம் பற்கள் மோகனமாய் மலர் வக்கி தாதுபடி. தானையாக் சித்திரன்.

“என் சித்திராயி” என்று சந்திரசேனாவைப் பார்த்துக் கேட்டான் ருத்ரசிங்கன்.

“தாதுபடியில் விடுவதற்கு சித்திரத்துப் பரித்தும் தான், சித்திரை” என்று எழிவினா தாதுபடக் கூறினான் அவன்.

“என்ன சொல்கிறாய்...”

“பிரேமே என்ன! ஒரு வீரன் தன் தினை மட்டு மக்களது உத்தரவின் காரியத்தையும் முதுகையால் புரிந்துகொண்ட சித்திரை வந்தவதால் வேண்டும். அருகிலே சிக்கப் படைவிரக்கியிருக்கும் உக்கர்த்தத் தெரியாமல் அத்தரங்கை ஒர் அருள் மலர் மெட்டி அழிவ மாய் நெருப்பை உருவாக்கியவர்கள், அதைக் கடந்த படை வந்தால், அதைச் சாண்டியப் படி எப்படி என்னுடைய திட்ட வந்தால், அதைச் சாண்டியப் படி என்னுடைய திட்ட விடாமல் இருப்பார்கள் என்று நீர் கணக்கிடுவது அவிவேகம்!

அவர்களுடைய பொறிகளைக் கடந்து செல்லும்போது அறுத்துக் களைத்துச் செல்லும் நம் படை ஒரு வலிமையான சோழப்படைபடை சந்திக்க நேர்ந்தாலும் தேரலாம்...!" என்றான் சந்திரசேனா.

"சந்திரசேனா, அமைதிப்புடன் வார்த்தையாடாதே— நம் படைகள் என்றால்... 'அறுத்துக் களைக்கும் படைகள்!' அவர்கள் படை என்றால் வலிமையில்கதோ...!" என்று சீறினான் ருத்ரசிங்கன்.

"படைத் தளபதியே..... பதறவேண்டாம்..... ஒரு பயங்கரமான உண்மையைத்தான் உமக்குச் சுட்டிக் காட்டுகிறேன்..."

"என்ன உண்மை?"

"பட்டினி, கிடத்தாய் அழப்பும் களைப்பும் தேரல் தாது..."

"பட்டினிபா..."

"ஆம்—அதே பாகம். இந்த ஆக்கினி எதில் பற்றி விரிந்த தாது..." என்று ஒரு திசையைக் சுட்டிக் காட்டினான் சந்திரசேனா.

அங்கே—

சுழல் கடலில் உணவு தானியக் குட்டிலிருந்த கூடாரங்கள் மந்திரமீற்ற கொண்டிருந்தன. படை வீரர்கள் அதை அணைக்க ஆரம்பிப்பட்டு நுண்ணு நொற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

"பாருத் தளபதியே, நம் படையில் கவலையிருக்க உண்டா தானியமற்ற கட்டிற் கொண்டிருக்கிறதா? நம் படை வீரர்கள் உணவு தானியத்திற்காக இந்தப் பகுதிக் குளங்களில் கொண்டுவரப்பட்டவர்களாகிய அந்தர்ப் பட்டினிகளைப் பிடித்து இந்தப் பகுதியில் மக்களை இடுவது அவர்கள் தங்கியிருந்த உணவு தானியங்களை

வும் அக்கினியில் கொட்டிவிட்டதால் உணவாகத் திறக்கிறது— பக்கை தேக்கமில்லாமல் வெப்பம் தெரியவில்லையா? இந்த திசையில் பரி தாக்கதான் தடுத்தக் கொண்டு நம்மடை வீரர்கள் அறுபை பட்டினிபந்தம் மூக்கேற முடியுமா? கூறும் ருத்ரசிங்கரே..."

தன் இரு கரங்களையும் குழப்பத்தால் சிசுத்தவறு எரிமணலாகக் களைந்து கொண்டிருந்தான் ருத்ரசிங்கன்.

"சுழத் தளபதியே... இப்பொழுது அபத்தம் தம்மை தெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது..." என்று அக்கினி ஜுவாலை பற்று பந்தாய் பதத்து அவன் அருகிலிருந்த கூடாரங்களைப் பற்றிக் கொண்டுவந்து சுட்டிக் காட்டினான் சந்திரசேனா.

சுழத்து சிசும் கத்தியால் பனெறுப்புக் கொண்டிருக்கின்றது. தாக்குதலும் படை வீரர்கள் கூடாரங்களைப் பற்றி அவற்றை திரவியிக்குத் தொடங்கிவிட்டனர்.

"ருத்ரசிங்கரே, என்ன போனிக்கிரி...? நெருப்பைக் கடந்து சென்று எதிர்த்து வெல்லும் போராளியைக் கைவிட்டு சுழப்படைவை நெருப்பிலிருந்து தப்பிக்க உடையபாக வழி செல்பும் பொறுப்புத்தான் இப்பொழுது உமது தந்திரம்... பரிவளிக்கையா? நம் படைகளைப் பின்பாவிடும்படி உத்தரவிட்டே..."

"பின்பாவிடலா, பங்கிட...?" என்று பரிசுரூபன் சந்திரசேனாவுக்குப் பார்த்துச் சினத்தால் குத்திக்கொண்டான்.

"பெய்தெய்தே, சுழத்தித்துக்குத்தாய்— அங்கேதான் தெருங்கி சுழப்படைத் துடித்த அளவு உணவு தானியங்களை நெருப்பிலிருந்து கவர்த்தி எடுத்திக் கொண்டு சுழத்தித் தேவையில் பதவாப்பயத்தால் தேவையாக வெல்லும். நம்மீயெனவாகத் தானியமற்ற கூடாரம் பந்தியாக இருக்கிறது... வீரர்கள் அங்கே அங்கே கொண்டு விடலாம்" என்று சந்திரசேனா.

ருத்ரசிங்கனுக்குப் வேறுபடி தோன்றலிக்கும். அவர் களைத்தாய் நுங்கி ஒடுக்குக்க, தன் படைக்கையப் பி

வாங்கி நாவாய்களிலும், படகுகளிலும் ஏறித் தம் உயிர்களைக் காத்துக் கொள்ளும்படி உத்தரவிட்டான்.

அச்சமயம்—அதுவரை தளபதியோடு நின்று கொண்டிருந்த குலசேகர பாண்டியன் கண்களில் நீர் பளபளக்கக் குவிந்து தன் காலடியிலிருந்த பூமியின் மேற்பரப்பைத் தொட்டு வணங்கினார்.

அதைக் கண்ட ருத்ரசிங்கன், “பாண்டியரே, இது என்ன...?” என்று சினத்துடன் கேட்டான்.

“தளபதியாரே, இந்த மண்ணிற்கு நான் செலுத்தும் வீர வணக்கம் இது...! தீரமிக்க தொண்டால் சிறந்திருப்பதால் தான் இந்த நகருக்குத் ‘தொண்டி’ எனப் பெயர் வந்ததே, அறியேன்— இன்று நான் இந்த மண்ணுக்கு விரோதியாக இருந்தாலும் அதன் வீரத்தைப் போற்று கிறேன்!” என்றார் குலசேகர பாண்டியர். அவர் கண்களிலிருந்து நீர் நாரை நாரையாக வடிந்தது. அந்தக் கண்ணீரில் பீரதிபலித்த நெருப்பு ஜுவாலைகளால் அவருடைய முகமே தீபஜோதியாய் மின்னியது.

குலசேகர பாண்டியரின் நெகிழ்ச்சி மிக்க உரை கேட்டுக் குழியை ருத்ரசிங்கன் சீற்றத்துடன், “பாண்டியரே, மண் பாசத்தால் மயக்கத்துக்குள்ளாகிப் பேசுகிறீர்—! இந்த மண்ணின் கீவத்தைப் பங்கிப்படுத்தாமல் சுழப்படை நாடு திரும்பாது” என்று ஆவேசமாகக் கோஷித்தான் ருத்ரசிங்கன்.

ஒரு நாளைப் பொழுதெதோ—

மாத்திரிகுந்த இரங்கித் தரையில் மிதையாடிக்கொண்டிருக்கும் குயில்கள், குயிலாதக் கண்டதம் மின்னல் வேகத்தில் விண்டும் மரத்தில் ஏறிச் கொள்ளுதற்போல், நெண்டிக் கையெழுப்ப பகுதிகளில் சிததிக் கூடாரங்கள் அமைத்தத் தங்கிலிருந்த சுழப்படை மேலும் பரபரப்புமாக விண்டும் சமுத்திர அலைகளின் மடியை நாடி ஓடின.

கையெழுப்புகளில் கவித்து ஓய்ந்த கிடத்த நாவாய்களும் கடற்கரையும் கடலுக்குள் தள்ளப்பட்டு சிதகல் கிடம் பட்டன. முண்டுகூழிற்குக் கூட்டம் கூட்டமாக அகற்றா றீரர்கள் தம் உடைமைகளுடனும் போலிக் கருவிகளுடனும் அடைக்கலைப் புகுத்தனர்.

கையெழுத்துநயிட்டுச் செல்லும் காலங்களில் பின்பிட்டுத் திரிபாதக் குலசேகரன் மட்டுத் பிதறித்துத் திட நிலைகளின் பூச்சாரிதவித் தகைத்தற சித்திரமான ருதினங்கள் தடிகளால் மெதுவிலும் தற்கிட்டி ஓடிக் கொண்டுவந்தன.

“தளபதியாரே, கண்டி மாபுறத்துள் மத்தகை களேபாங்களில் உம் கிரம்—உக் தீபமடைபித் சாகாத திறை அனைத்தும் ஆயுதம் ஏதாத மண்ணை எதிர்ப்பத திற்கு முன் எப்படி ஒதுக்கிப் போய்விட்டன...! தீத்தகைக் கும் காரணம் நீதான்!” என்று தன் கைக் கிதிகை ருத்ரசிங்கனின் உளத்தில்க் கூகலாய்த் பாய் குத்திழைபு வறிதான் எதிர்போனார்.

“என்னது தந்தன் காரணமா?” என்று அவன் மேல் கட்டி குத்தித்தொடியுடன் கேட்டான் கெத்தசபதி.

“ஆம்! உம்முடைய முயற்சிகளை அந்த மடப்பப்பு நான் திட்டமுக் இழைத்திருக்கிறேன்! தீ இத்தமுத்தகிழ மண்ணிற்கு மடைபிதற்றிக் குடி, இந்த பூகேட்டி நகுதாட் உன் மாரப்பியல் எனது, துதித்த வெய்ததின் கள்ள கைப்பதன் மட்டும்கிளாக் அறிவாத துத்ததமுடன் மடை துதிவி விட்டேன். மத்திக்குத் திழை காலுதருக்கே வினை வாதது த்தா. கவிக்குப் போய் கதவர் சபித்த கண் இது! அதும்கைப் போய் போய்து மக்கருத் போதாடவிடிகை முக் போய்தும்க்—” எதிர்போனார் கருத் சிவங்குருத்துக் போதே, ருத்ரசிங்கன் இடைவறித்தான்.

“செதிர்போனா, நீ உன்னை மத்திப் பேசுகிறாய். வேற்று காட்டுப் பற்றி உன் தகைத்துள் ஒரு வெதிராக திறுத்திருக்கிறது. இந்த எதிர்பாராத கிபத்தில் என்ன

விவேகம் குன்றையாகக் கண்டு என்னை நித்திக்கிறாய்...?" என்று சினத்தான் குதிரசிக்கன்.

"குதிரசிக்கன், என் நாட்டுப் பழையப்பற்றி உன் ஆயிரம் திப்புதையும் எனக்கு அயிரியிடவை! இந்த அவமான நிகழ்வை எழுவேந்தி அறித்தால், என்னிலும் கடுமை உடைய உன்னை நித்திப்பார்... அதற்கு தாங்கிகொண்ட தண்டனையைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும்..." என்றான் சத்திரசேனா.

அவன் குரலில் இருந்த வேகம் குதிரசிக்கனைச் சட்டென்று கட்டுப்படுத்தியது.

"என்ன சொல்கிறாய், சத்திரசேனா? என்மீது என்ன குறை கண்டாய்?" என்றான் குதிரசிக்கன் தடுமாறிய குரலில்.

"தளபதியாரே! படைபெடுத்து வரும் முன் அகிலிணி—வருணன்—யாழ்ப்பாணப் பழைமைகளாகிய படைக்கு ஏற் பட்டிருக்கைய அபத்திகளை எதிர்பார்த்துத் தக்க முன்னேற் பட்டிடம், அதற்குரிய தற்காப்பு ஆயுதப் படைபயினை முன்னே அனுப்பிய பின்னரே வீரர்களின் அணிவகுப்பைக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். அதில் நீ தவறி விட்டாய்."

"இந்தப் படை அகிலிணியைப்போட்டுப் படைபயினை நான் முன்னமேயே அனுப்பிவிட்டேன். ஆனால் அப்படை யின் படுகை இவ்வு வந்த சொல்கையை அதை வந்த சொத்திருக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்புக் போர் படைகளைக் கதறியே இயக்கச் செய்துவிட்டேன். இவ்வு வந்தபடுகை நான் விடாமல் தெரிந்தது. இப்போது புதிய படைபயினை வரவருவதில் ஒருவ அனுப்பியிருக்கிறேன்" என்று விளக்கக் கூறினான் குதிரசிக்கன்.

"வந்த படைபயிர் என்ன ஆயின?"—சத்திரசேனா துருதித் துருதிக்கேட்டான்.

"கடலில் நிகை திரும்பி வழி தெரியாமல் எங்கேனும் சென்று விட்டனவே என்று சந்தேகிக்கிறேன்..." என்றான், சுழத்தாமதி.

"அதுமட்டும்தான் உம் சந்தேகமா? அக்கேதான் உம் விவேகத்தை நான் சந்தேகிக்கிறேன்...! நம் படைபயிர் தாமதத் திகை திரும்பிச் சென்றுவிட்டன... இக்கை, வேறொரு சூழ்ச்சியாக நிகை திரும்பியபடி விட்டனவாகத் தமக்குச் சந்தேகம் வரவில்லையா? சோழ நாட்டின் முன்னணி முற்றப் படைபயிரின் சாதுரியத்தால் நம் படை பயிர் நிகை திரும்பியபடி சிதறடிக்கப்பட்டு இருக்கலாம் அல்லவா..." என்று திரும்பிக் கேட்டான் சத்திரசேனா.

மறுமொழி கூறத் தொடங்காத வீழ்ந்து நின்று குதிரசிக்கன்.

"தளபதியாரே, என்ன சொன்னாய்?"—நன் பெண் ணொளியென ஓய்ந்தாள் பின்னி அதை ஏதாவதாகக் கேட்டான் சத்திரசேனா.

"சத்திரசேனா... படுகை சதிதான் நடந்திருக்கிறது— சுழ்ச்சிக்கதை எதிர்த்த திக்க அஞ்சி சோழப்புகை நரி நிகை யாட்டில் சுழம்பிவருகிறது... இன்று நடந்த இந்தப் படுகை வாங்கல் நிகழ்ச்சி சுழப்படைக்கு ஏற்பட்ட அவமானம் ஆகும்; ஓர் அரம்பாறையாக இந்தச் சிறு கூடாதுக்கு இவ்வுடல் சிவ நாட்களுக்குள் சுழம் தக்க மறுமொழி கூறப்படுகிறது" என்றான் குதிரசிக்கன் வீரமேகமாக.

"எப்படி?"—நளினமாய்க் கேட்டான் சத்திரசேனா.

"ஒரு மரப்பகுர் விழுந்த அகலத்து, சோழ நாட்டையே கதிகலக்க வைக்கப்போகிறேன்" என்றான் குதிரசிக்கன்.

"விழுமமா?"

தம் படை வீரர் பெருமைகளை நீங்கள் நகலிடுவதைக் கேட்டால் கேட்க என் நாடி நரம்புகள் எல்லாம் பூரித்து நிற்கின்றன. எனினும் ஒரு விவாதத்து விளக்கம் தரவிரும்புகிறேன். என்று கூறி அவருடைய முக்கியையும் தெரிவிக்கான்.

குழுக்கிலுள்ள "சனாதிபதிகள்" அனைவரும்
நுகத்தை விவாதித்து எறிட்டு தீர்த்தனர்.

தம் சொழ் தாட்டு வீரப் படைகளின் புத்திவழி
யானைப் படை, புரவிய்படை, காலாட்படை, கடல்படை
ஆகியவை மட்டும்தான் உண்டா? வேறு படை எதுவும் உண்டா?
யில்லையா? என்று புத்தகங்கள் தெளிவு புரவினை ஒளிமிகக்
கேட்டவர் வீராசெழுந்திரன்.

[illegible][illegible]

“தனபதி அவர்களே, இது நாயப்பாடு!” என்று தூதர் சொந்தந்தான் ஒரு கணத்திற்கு.

“கேளுங்கள்!” - எனது பக்கங்கள் திறந்தே போனன.
விண்ணொளியை.

16. குறுத்திட்ட பால்குடிப் பெரிய குருத்தோட்ட
கொண்டதி சமுடிகைகளை உடனடியாகத் தொண்டி அருகே
பிணைக்கும் கோலாகுடிச் சாட்டித் தொட்டகமெனுமாயின் உள்
நீர் வகம் வானை...? என்று வினவினார். அந்தச்
செயிர்த்திட்டு.

“செவ்வாதிபதி யாண்டவன் போல் முத்திரைட்டதாம்
நீரீகன் உறவது தனது. பாண்டவ போலே போட்டசெய்தாம்
இது. நம் முத்திரைத் தளையின் உறவையின் முத்திரை
வட்ட பாண்டவின் செவ்வாதிபதி போட்டிரு நூ முத்திரை
அமைந்திருக்கிறார்கள். மகிழ்ச்சை காணத்தக்க போல்
முடிவற்ற நீரீகன். ஒரு துளையின் துளையின் அமைதி
கேதான், துளையோடு துளையின் பாண்டவ போட்டிருத்த
காண அமைதி துளையோடு” என்று இரண்டாம் முத்திரை
தளையின் மீதமுத்திரை போட்டிரு, “செவ்வாதிபதி”
நம் முத்திரை வட்ட பாண்டவின் வட்ட பாண்டவின் முத்திரை
போல்” என்றான்.

“தாயத்திலே உத்தரவுக்காகக் காத்திருக்கிறேன்...”
என்றவளை மோகந்தாஸ் அவர்கள் கவனித்துப் பார்த்தார்.

¹² பனகலங்களைச் சந்திரமும் மூலம் பரதமும்
குலகளைப் பரப்படுத்த வேண்டும்...¹³ எந்தாம் கிரே
நாஜேத்திரம்.

“தனபதிப் பொருளேனே, பொழு தாடிகளிற் பாதகம்பெ
ஏற்பாடுகளைப் பற்றித் தாக்கல் செய்யப் புகாக்க கேண்டைப்
கேட்டிட கோத்தனங்கனும், என்னையந் காண்பு மகந்தப் பத
சதாக்கனும் போர் குயத்தத்தடன் திருக்கின்றன...”¹
என்றார் உபதனபதி.

அவைவருடைய முகத்திலும் தயக்கமும், குழப்பமும் குடி
கொண்டன. எங்கே இந்தக் கொடுமையான கட்டளையைத்
தான் நிறைவேற்ற வேண்டியதிருக்குமோ என்ற கவலை
ஒவ்வொருவருடைய முகத்திலும் தென்பட்டது.

“பொருத்து அஞ்சா வீரத்தவைவர்களே, உங்கள் கடர்
முகங்களில் சிரிப்பு தெனையுதின... இது எத்துணை
தயக்கமுட்பெற்ற பணி...! சோழமாதரசுவரையே சிறைப்படுத்தும்
கொடூரத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற எத்துணை கடின சித்தம்
வேண்டும் என்பதை நான் அறிவேன்... எனவே, இத்
திட்டத்தை நிறைவேற்றும் பொறுப்பை உங்களுள் எவரிட
மும் ஒப்படைத்த உங்களை வேதனைக்குள்ளாக்க நான்
விரும்பவில்லை. அவையிலும் அசிகரமும் பொறுப்பும்
என்றிருக்கும் தானே இந்த அவஸர்ப்பணியையும் நிறைவேற்ற
விடுக்கின்றன...” என்றான் வீரராமேந்திரன்.

அவைவரும் மறுபொழுது கூறத் தொடன்றது கட்டுண்டு
நின்று.

“சகலத் தனையர்களே, மற்ற பிரச்சினைகளை
அடுத்த கட்டி-பொருத்த கட்டடத்தை மீளிடப்போய்
தான் மறைபுகைக்குப் புறங்கூடுகிறேன்...” என்ற இரக்கை
விட்டுத் திரும்பின தனயர் வீரராமேந்திரன்.

இவ் தனயரை துள்ளி ஏறியதும், அவஸந்தாமா தன்
கொள்கையை குறுக்கிடுக கொண்டு பாய்ந்தது.

மறைமுகமாக அந்தப் புறப்பட்டுச் சிந்து கொடியை
உட்படுத்தி நான்கு மடங்குந்தோ குயிலைத் தன் மறைமுகத்
துடம் ஓர் மறைமுகத்தையத் துள்ளின அமர்ந்திருந்த வீர
ராமேந்திரன் மடியில் பழுத்தது.

உட்பட்ட அவஸந்தாமாவை இழுத்துப் போத்து
நிறுத்தி வீரராமேந்திரன் பட்டுத் தன்னுள் சுற்றியிருந்த
அந்த மறைமுகப் பிரித்தல் பார்த்தான். அதனுள்ளிருந்து

மறிகள் பொதியலிற்றது புதுமணம் பாய்விடாவினது மனின்
மடிவிலி மறைந்தது.

அந்த மறைமுகமும் கவனித வராததும் இடமில்லை. மறை
முகமுவதம் பூங்கொலை மறைந்து கொட்டுவதுமேல் மறை
சித்திரங்கள் வரையப்பட்டிருந்தன... அந்த மறைமுகமாவதம்
தடுவே கட்டிடம் காளை ஒருவனும், கவனிதவய் சுற்றியு
இருத்தியும் கவனித்தோ சென்ற கொண்டிருப்பதுமேல்
ஒரு கவனிதர் கவனித்த தோற்றமும் கவனித்தது.
கவந்து தோக்கியபோது அந்த இடமும் வீரராமேந்திரன்
என்றும், அவனுடன் கவனித்தது அந்த மறைமுகமேல்,
மாதங்கியே என்றும் புலப்பட்டது.

அக்கணம் எவ்வையிலே மறைமுகமேல் கவனி
பட்டுச் சுற்றியும் தோக்கியது... அந்த மறைமுகமேல் கவனி
கவலை கொண்ட கொழுவத்த அமைவதை அவர்களுத்
துள்ளும் கவனிதத் தோற்றமேல் திரும்ப கொண்டிருந்தது.

ஏதோ அவன் தென்ற வீரராமேந்திரன் பாரவை
உட்படுகையை தோக்கின. மறைமுகம் உண்டாகி, கவனிதம்
பொருந்தி சிவிர்ப்பட்டது. தோக்கிய பாரவை அந்த இடத்தை
விட்டு அவையத் கட்டுண்டு நின்று.

அங்கே—

6. இளமை வெள்ளம்!

அந்தக் கவலை கொண்ட கொழுவத்த மறைமுகமேல்
மறைமுகமேல் மறைமுகம் மறைமுகம் தோக்கி கட்டி
கட்டு எடுத்து கொண்டிருந்ததுமேல், கவனி திரும்பித் திரும்பித்
மறைமுகமேல் இது மறைமுகமேல், கவனித மறைமுகமேல்
கவனிதது.

அதற்குள் அவனுடைய கடமையை நினைவூட்டுவதைப் போலவே இன்றேன், தளநாயக—நாயகரின் சரஸப்பேச்சை கேட்டு நானியதாலோ அவ்வந்தரமா தன் தோள்களை அசைத்து சிலிர்த்தது!

“மாநாயகி, நான் பழையாறு அரண்மனைக்குப்பயணமாகிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான்.

“நாம் பயணமாகிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று கூறும் என் பிரபு!” என்றாள் மாநாயகி.

“உன்னையும் அழைத்துச் செல்வதா?”—நினைப்புடன் கேட்டாள் வீரராமேந்திரன்.

“என், உங்கள் மாமன்னரின் திபத்தனை நடுக்கிறதோ. அஞ்சவேண்டாம்! நீங்கள் அழைத்துச் செல்லத் தோவ வில்லை. நானே உடன் வருகிறேன். ஆம்; நீங்கள் அழைத்துச் செல்வதைத்தான் உங்கள் சக்கரவர்த்தியின் திபத்தனை கட்டுப்படுத்தும். நான் உடன் வருவதைக் கட்டுப்படுத்த உங்கள் சக்கரவர்த்தி யார்...? அவருடைய திபத்தனைக்கு ஏது உபகரணம்?” என்றவாறு அவ்வந்தரமாயின் தோளைத் தொட்டு, “ராமே, நீ புறப்படு!” என்றாள்.

மறுகணம் அவ்வந்தரம துள்ளிப் புறப்பட்டது.

வீரராமேந்திரன் அதைக் கட்டுப்படுத்தாமலே, இளஞ் சிவப்புடன், “எதோ—அவ்வந்தரமவுக்கும் புத்தி கெட்டு விட்டதா என்ன...? என் கட்டளையை எதிர்பார்க்காமலே உன் வர்த்தனையின் பதைதிலேயே அது புறப்பட்டு விட்டதே...!” என்றான்.

“அதை புத்தியுடையவரே உருவாக்கினார்!” என்று அவ்வந்தரமாயின் எழுந்த அகத்தொடையங்குக் கொடுத்த ஒரு குத்தகையப் பேருக்கையினால் சொல்லினார் மாநாயகி.

“தாவிடுவதேயோ உன் கட்டளையை எதற்கு வேண்டாததாய் புத்திரசிறந்தவா?”

“ஓர் அனாதம்—பெண்ணும் இருக்கும்போது யாருடைய வார்த்தைக்கு மரியாதை அதிகம் என்று தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறதே, அந்தப் புத்திரசிறந்ததைத்தான் மெச்சுகிறேன்” என்றாள் மாநாயகி, இதழோரத்தில் குழம்பு நகை பொலிய.

தன் திண்தோள்கள் குறுங்க வாய்க்கிட்டுச் சிந்திப்பதோ, “இருந்தாலும் நான் முடிவு செய்யுமா—என் கட்டளையை எதிர்பார்த்த அவரையேயன்ற, உன்னுடன் உன் அருமை அளவத்தாமாவும் சேர்ந்து புறப்பட்டுவிட்டது...” என்றாள் சோழ இளவல்.

“ஓர் அடிமையின் கட்டளைக்குச் சுதந்திரமாவவர்கள் கட்டுப்பட அவசியமில்லை. நானும் அவ்வந்தரமாவும் சுதந்திரமானவர்கள்.. இன்னையா, அவ்வந்தரமா?” என்று அவ்வந்தரமாவை நோக்கிக் கூறியவாறு வீரராமேந்திரனின் கரங்களைத் தன் மலர்க்கரத்தில் ஏந்தி, கொஞ்சமாக அவன் உள்ளங்கைகளில் ‘பொய்கடி’ கடித்தாள்.

அவனுடைய சிருங்கரக் குறும்பாசிரித்தவாறு, “பெண்கள் எல்லோருமே ஒரே மாதிரிகள்!” என்றான் வீரராமேந்திரன்.

“அதென்ன, ‘பெண்கள் எல்லாரும்!’ எக்கனைய பெண்களுடன் இளவரசருக்கு உறவி?” என்று சிணுக்கி சீற்றத்துடன் கேட்டாள் மாநாயகி.

“தன் மாதவன் தன் வார்த்தையை எடுத்துக்கொண்ட பிர விவரங்களை மதித்தானே, உடனே தவணை போடாது என்றும்—அடிமையாகிறும் குறைக்கூடாது எல்லாப் பெண் உருவம் பொதுவான குணம் உடையது!” என்றான் வீரராமேந்திரன்.

“எல்லாப் பெண்களையும் புத்திரிடுவதோ மன்ன வேண்டென்பது தகுந்ததா?” என்று குறைத்தாள் மாநாயகி.

"எல்லாம் பெண்ணும் என்று ஒரு பேச்சுக்குச் சொல் னேன்... நமக்கு வேண்டிய ஒரு பெண்ணை நினைத்துக்கொள் ளோமேன்..." என்றான் விஜயேந்திரன்.

"என்னோடு இருக்கும்போது வேறு யாரையோ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா...? அப்படியானால் நான் கஷ்டப்போம் விட்டுடனா... அந்த அளவு உங்களுடைய இனிமையான நினைவில் தோஷியா? நமக்கு வேண்டியவன் யாரோ?" - இவ்வாறு சொல்லும் போட்டான் மாதங்கி.

"நம் புலனாயத்தேயிதான்?" என்றுள் விஜயேந்திரன்.

"நம்மாம் 'நம்...' அட்டை, உங்களை பிராக்டி கழித்தது!" என்று பொக்கிய மாதங்கி, "நம் புலனாயத்தேயி" என்று இந்த ஏழைமையும் உங்கள் வேலையாகக் கூட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. நான் யாரோ? என்னை விட்டுவிடுங்கள். 'உங்கள் புலனாயத்தேயி' என்று நீங்கள் கேட்க உருகி உருகிச் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள். போதும்! வேளாள் சொல்லியை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு என்னோடு என்ன ஏதாம், போகிறாள்..." என்று வெளிக்கொண்டு அவன் கதிரை உதறினான்.

அந்த உதறலுக்கு கூட அடியான சத்தமாவதான அளவிட யிலுள்ள ஒரு இடமான நிறுடன் இவ்வளவுப் பிடைத்தது மாதங்கிக்கு.

அப்படியும் அவருடைய கோபம் தீரவில்லை. சிறு கணங் கள் முடிந்ததைத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். பின் அப்படியும் இருக்க முடியாமல், "ஆமாம், நான் தான் உங்களை அடிமை என்று சொல்வேன் என்பதை, என்னக்கும் போட்டியாக, உங்கள் புலனாயத்தையும் சொல்ல வேண்டிய அளவியம் என்ன..." என்று சீத்தத்தட்டன் கேட்டான் மாதங்கி.

"அட்டை! என்னை நித்திப்பதில் கூட உங்களுக்குப் போட்டியா? அப்படியே இருந்தாலும் அவன் தான் முதலில்

என்னை நித்தித்தான்..." என்று விஜயேந்திரன் உத றுடிப்பதற்குள்—

"சொல்லப் பெருமைதான் உங்களுக்கு, அந்த அளவை யை இதுவிலை நித்தித்த விட்டாயே என்று..." என்று சொல் லியவன், தோடாந்து, "ஆமாம், அது உன் உங்களை அடிமை என்று சொல்லவேண்டும் தான் பாருங்கள் அடிமை இல்லை. சோழ நாட்டில் தன்னிடமிருந்து விஜய விஜயா, ஒரு பெரிய சிறைக்காவல் படைமையே என்னை தனியாக வெளித் திருவிடையற்ற விஜய அளியியல். 'அடிமை' என்று சொல்லுவாள்...? இருந்தாலும் அந்த ஆய்மையாக இருக்க அவன் பாவமும், கஷ்டமும் இல்லை. அவன் தான். வேளாள் மகன் என்று சொல்லி..." என்று கூட... பெரும் பொருத்த தன்னிடம் மாதங்கி.

விஜயேந்திரன் மூலத்தித் தன்னிடம் 'இவன் அடிமை என்று சொல்லுவான்; ஆனால் நான் சொல்லாத அடிமையானா...' 'சொல்லவேட்டே!' உன் சொல் தான் பெண்ணா! என்று திரும்பிப் போனான்.

ஆனால், அந்தத்தனத்தனத்தனத்தன ஒரு கணம் இருந்தது.

சிறு நாழிகைப் பொழுதுக்குப் பிற்பாறான அளவ மனை வசனங்களை உதறி நித்திரை கணத்தையா.

விஜயேந்திரன் மாதங்கியைத் தனக்கென நித்திரை நித்திரை அந்தப்புரத்தைத் தோக்கிச் சொன்னான். அப்போது அவன் முகத்தில் வேதனை இருக்கிறதாய்

"மாதங்கி, எதுவும் பொறுப்புக்கொள் என்னை அளவியத்தையற்றவை! உங்களைவிடும் வேளாள் என்னை வளர்த்து ஆளக்கொண்டான்—இந்த சோழ கண்டத்தின் மாதங்கியான பெரியவிஜயையான சிறைப்படுத்தப் போகிறேனே, இது எங்களைப் பெரிய தண்டனை எனக்கு!" என்று மனம் குறைந்த உதிரியான அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்தான்.

அங்கே அவன் கண்ட காட்சி...! ஒரு கணம் அதிர்ச்சி
புற்று நின்றுவிட்டான் வீராஜேந்திரன்.

7. அந்தப்புரத்தில் அந்தகாரம்!

பகையாகைய அரண்மனையில் தனக்கு இப்படி ஒரு
வாழைப்பு காத்திருக்கும் என்று வீராஜேந்திரன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அதனுள் நுழையும் முன் அவன் எதிர்பார்த்தது வேறு.
அரண்மனையைப் பணிப்பெண்கள் புடைசூழ சோழ மாதா
வாள் பெரியபிராட்டியாரும், அவர் அருகேயேயுள்ள செல்வி
புலனாத்தேவியும் அமர்ந்திருக்கும் காட்சி அவன் மனத்
திரையில் நிறைந்திருந்தது.

சோழமண்டலத்தின் குடிகள் உள்ளத்தில் கருணை
மாதாவாகத் துடிக்காண்டிருப்பவரும் தன்மேல் பேரன்பு
பூண்டவருமான அந்தப் பெரியபிராட்டியாரிடம் தான் பணி
வாகவும், அதே சமயம் தம் பதவிக்கும் கடமைக்கும் ஏற்ப
உறுதியாகவும் பேசி அவரை மகிழ்ச்சிக்குக் காவல் வைக்க
வேண்டிய சூழ்நிலையைச் சமாளிக்கும் ஆயத்தங்கள்
அவன் மனத்துள் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன.

இந்த எதிர்பார்ப்புகளுக்கும், எண்ணங்களுக்கும்
இடைத்த உணர்வுச் சுழிப்புக்குடன் அந்தப் பழையகறை
அரண்மனையின் காட்சிக்கு வைத்த வீராஜேந்திர
னுக்குள் பெரிய ஏமாற்றத்தை அளித்துவிட்டார் பெரிய
பிராட்டியார்.

ஆர் தங்கைக் காவலில் வைக்கும் அவரைப் பொறுப்பை,
தன் அம்மானத்துக்குரிய சோழ இளையதுக்குப் பெரிய பிராட்டி
யார் விட்டு வைக்கவில்லை.

அவன் அங்கு வரும் முன்னரே அந்தப்புரம் வெறிச்
சோடிப் போயிருந்தது.

பெரிய பிராட்டியாரோ, புலனாத்தேவியோ அங்கு
இல்லை. சில பணிப்பெண்கள் மாத்திரம் ஆங்காங்கே
நின்று கொண்டிருந்தனர்.

“பெரிய பிராட்டியார் எங்கே?” என்று பரபரப்புடன்
வினவினான் வீராஜேந்திரன்.

“எதிர் நெழிகைப் பொறுத்தால் பெரிய பிராட்டியாருக்கு
வேளாள் திரும்பவும் புறப்பட்டது சென்றுவிட்டது” என்று
பதில் கூறினார்கள் அவர்கள்.

“எங்கே?”

“தெரியாது.”

“வெளியே செல்லும் முன் உங்களுக்கு எங்கிதே கட்ட
களையும் பிறப்பிக்கவில்லையா...” தகவலையப் பணிப்பெண்
ணிடம் விசாரித்தான் வீராஜேந்திரன்.

சிறிது தயங்கிய அப்பணிப்பெண் தான் கங்கித் துறை,
“பிரபு, பெரிய பிராட்டியார் தம் உடைகளைகளை எங்கைய்
சக்கரவர்த்திகளிடம் ஒப்படைத்துவிடுவாடி எங்களுக்கு
உத்தரவிட்டதோடு, உங்களுக்கென சோழபுரத்திலுள்ள
சக்கரவர்த்திக்கும் உடைகளைகளைப் பொறுப்பேற்றுக்
கொள்ளுமாறு ஓலை அனுப்பி விட்டார்” என்று தகை
அளித்தான்.

அதிகேட்டு மிகுந்த அதிர்ச்சிக்கு உள்ளான வீராஜேந்
திரன், “அப்படியென்றால்...? பெரிய பிராட்டியார் தங்க
புக்கு விட்டார்?” என்று பதையுடன் கேட்டான்.

“அப்படித் தோன்றவில்லை... பெரிய பிராட்டியார்
இந்த அரண்மனையைத்தான் துறந்திருக்கிறார். உங்க
வாழலில் அவர் துறவு கொள்ளவில்லை,” என்றான் பணிப்
பெண்.

“அதெப்படி உறுதியாய் கூறுவாய்?” வீராஜேந்
திரன் பணிப்பெண்ணிடம் தகுவிக்கேட்டான்.

“தன் மனத்தில் உள்ள ஓர் இலட்சியம் நிறைவேறுவதற்கு இந்த அரண்மனை வாழவும் அதைப்பாட்டிய சூழ்நிலைகளும் தடைபடாது இருப்பதாலும், இந்த அரண்மனையைத் துறந்துவிட்டுத் தன் இலட்சிய வேண்டியைத் தொடங்கப் போவதாகப் பெரிய பிராட்டியார் சில காலமாகவே கூறிக்கொண்டிருந்தார். திடீரென்று இன்று உதயப் போளூரில் ஏதோ ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டவே, ‘காலம் கனிந்து விட்டது. நான் இனிமேல் அரண்மனைக்குள் அடைப்பட்டுக் கிடக்க விருப்பமில்லை’ என்று கூறிப் புறப்பட்டு விட்டார்” என்றான் பணிப்பெண் கண்ணீர் சித்தியவாரே.

“பணிவாரே, ஏன் கண்ணீர் விடுகிறாய்? இது உன் இருத்தியின் தயாரம் அல்ல. இந்த றம்முடிச்சோழ மண்டலம் முழுதும் உரிய கண்ணீர், நீ இருத்தியே அதைச் சிந்தி எங்களைப் பங்கற்றவர்கள் ஆக்கிவிடாதே. ஆகையிற் ஏதோ ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டதாகி சோழநாதா பிவளியேறினார் என்றாய், அது என்ன சந்தேகம்?” என்று உணர்ச்சிக் கமழ்வுடன் கேட்டான் வீரரஜேந்திரன்.

பணிப்பெண் முகத்தில் பெரும் தயக்கம் தென்பறியது. இவ் விவரத்தை தனியாக வரலாற்றுத்தக் கொண்டு, “பழைய கதை அரண்மனை, படைத்தளபதியால் முற்றுடைக்க கொல்கைவகப்பட்ட காலம் என்ற சந்தேகம் தான்.”

சுருக்கேற்றது வீரரஜேந்திரனுக்கு. தன் திட்டத்தைப் பெரிய பிராட்டியார் முன்னாலேயே வைத்துவிட்டிருக்கிறாரே. அந்தத் திட்டத்தோடு பணிப்பெண்ணுக்கும் உணர்ந்த விருத்திராரே.

“பணிவாரே, எப்படியொரு சந்தேகம் பெரிய பிராட்டியாருக்கு எதக் காலம் பதாவது உரிய ஒகை வந்ததா?”

“இல்லை.”

“இவ் எப்படி வந்ததா?”

“வீரர, இப்படி வந்திருப்பதற்கு, உரிய ஒகைகள் தேவையா... எப்போத சித்ததைச் செழுமைபுற்ற மருதாமால்ய பணிப்பெண்ணுக்கே தெரியக்கூடிய விஷயம் தானே இது...” என்றான். அதன் பணிப்பெண். உரையாடலில். அவள் அமர்ந்த பணிப் பிவளையம் பதிர்ப்பு தாகம் வீரரஜேந்திரனுக்குத் தோன்றத்தலை. கூத்த மதியும் துந்தகைய பன உறுதியும் அரசியம் விவகாரம் கொடை பெரிய பிராட்டியின் தீர்ச்சிக்குத் தேந்த தெலுங்கு அரண்மனை உலகத்தாள் அப்பணிப்பெண் உரையாடுவது போலிருந்தது.

“என்ன சொல்கிறாய்...” — ஓரில் சற்றுக் கடுமை ஏறி கேட்டான் வீரரஜேந்திரன்.

“தளபதிப் பெருமாளே... புது தளபதிவர் தம் போர் ஆபத்தத்தில் முதல் படியாக, மறையாத அங்கை அல்லா பெரிய பிராட்டியார் பெரிதும், புதுமையான வீரரஜேந்திரன் வளைவ் சேலத்தாள் என்பதை வகித்து ஒரு சிரமமா...”

“காலம்...” கணம் சிலக்க, ஓர் குடேதக் கேட்டான் வீரரஜேந்திரன்.

“திட்டிய மாதத்திலே கூடம் பரிப்பாக்கி...” என்றான் அப்பணிப் பெண் அருத்தமாக.

மறையைத் திவகதனைத்து போகான் வீரரஜேந்திரன்.

அப்பணிப் பெண்ணின் தலைவியோ, விவகாரக் கடுகாத தளபதி முகத்தில் வாய் ந்த, “தளபதி அவர்களே, எங்கள் எட்டாளைய எதிர்வேக்கி காத்திருக்கிறோம். எங்கள் வீரவர் சாப்பும் பிராத்திக் அரண்மனையை வெறுமையாக விட்டிருப்பதற்குப் பருகைக்கு உரிய மரியாதை சேலத்தையதாவது என்பனவியே பணி மாதிக் வரவும் இக்கு தக்கிவிருக்கிறோம்” என்றான்.

அவன் சொற்களில் இத்தக் கூடம் வீரரஜேந்திரனின் இதயத்தை ஊடுருவியது. இப்போதும் தன் உச்சத்தைத்

கிடப்படுத்திக் கொண்டு, "மட்டத்து ராணியார் எங்கே...?" கேட்டாள்.

"சக்கரவர்த்தியைச் சந்திக்க கண்ணகிசென்ட ரோது புரத்திலும் பயணமாகி விட்டார்களே!"

"ஐ! தன் மகாபெரிச்சியை வெளிப்படுத்தாமல், உணர்வுகளை உறையெட்டு அமர்த்தினான் வீரரஜேந்திரன்."

"பேரபு...!" பணிப்பெண் மெல்ல அழைத்தாள்.

"என்ன...?"

"தங்கள் விஜயம் செய்யும்போது தங்களிடம் ஒம் படைக்கும்படி வேளாளர் சேகரி புலனமாதேவியார் ஓர் ஓலை தந்திருக்கிறார்" என்று ஓலையை எடுத்து வீரரஜேந்திரனிடம் கொடுத்தாள்.

புலனமாதேவியின் ஓலை என்றும் அருகிலிருந்த மாதங்கன் மூத்தகம் திரைந்து பரபரப்பு மிக்கியது.

வாங்கி ஓலையைப் பிரிக்காமல் இளவரசன் அவதம் சீரட்டிப் புட்டி தோக்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கவனித்த அவன் "குறுகுறுப்பான குத்தம் எவையுடன், "ஓகோ, மனத்தெயில மங்கை தந்த ஓலையை மாற்றான் முன்னிலையில் பிரித்து வாசிக்கவேசோழ இளவலுக்குத் தயக்கமாக இருக்கிறதோ..." என்றான், மெல்ல அவன் கதறலே.

தன் கண்ணோக்கால் அவனைக் கட்டுப்படுத்தி விட்டு ஓலையைப் பிரித்து வாசித்தான் வீரரஜேந்திரன்.

"புதிதாய்த் தளபதிப் பொறுப்பேற்றிருக்கும் பெண்ணை வந்தாட்டில் இளவரசர் பூமாவாகு."

அடியைப் புலனமாதேவி அதேகனோடி வாழ்த்துக்களுடன் அளித்த மூதல் பரிசுதான் இந்த ஏமாற்றம். வானேற்றும் கரங்களுக்கே உண்டாயின.

கரங்கள் பணி செய்து இன்புறவறு இந்த வள நாட்டில் பரம்பரியம். ஆனால், பணி செய்யப் பெற்ற கால்களை பறக்கொண்ட தூண்டல் பன்மணக்கும் விருமை செய்து... மனக்கேள்விக் கம் பசுமையான சந்திப்புக்கள் தொடரும்.

— தங்களை தங்கள் அடிமை உணர்த்தி இருந்தே விருதனை புறம் செய்து அவலிபாளையங்க உறுதி கொண்டு ஒவ்வொரு கணமும் சோரது இயங்கும்...

புலனமாதேவி.

கார்த்திகைத் தினையே மின்னல் கீழ் சிறிப்புகோல் அந்த ஓலையை வாசித்ததும் வீரரஜேந்திரனின் கருமை பேறியிருந்த முகத்தின் ஒரு புன்னகை ஒளிர்வாய்க் செய்தது.

அவன் மூத்தகம் ஏற்பட்ட கால்களைத் தவிர்ப்பதாகக் கவனித்த மாதங்கி, "ஓஹோ; தாய்க்கிள் காதல் மடல் கண்டு தலைவன் முகம் முகிக்கிறதோ... இந்தக் கிருமுகத்திற் தான் என்னே வந்திடு... என்னே புன்னகை..." என்றான் குத்தலும் அஞ்சையும்குழியிட.

வீரரஜேந்திரன் இளதகையோடு மாதங்கியை தோக்கிய காலு புலனமாதேவியின் ஓலைபைச்சுட்டிக் தன் இரும்பில் செருக முயன்றான்.

அதைத் தள்ளிடம் காட்டாது அவன் கருட்டி மையக் குயவந்ததைக் கண்டு மாதங்கியின் முகம் சோகையது.

அவன் தன் குறுதலைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல், "மனதுக்கிளியானின் மதுமொழி மடையைப் பிரி காணக் கூடாதிது; காதல் மனவயந்தானே கற்கண்ட வாயில் அடக்கிச் சமைப்பதுபோல் கவையதுக் கொண்டுகூட... உயர்ந்திட! அகலாதிதான் அது கருண்டு

சொசூராக இடையில் அடைக்கலமாகிவிட்டது!" என்றான் இத்தகைய.

அப்போதாவது அந்த மடலை அவன் தன்னிடம் வாசிக்கத் தருவான் என்று மாதங்கி எதிர்பார்த்தாள்.

ஆனால், அப்போதும் வீரராமேஜந்திரனின் அந்த மடலை அவளிடம் கொடுக்கவில்லை. அவளுடைய குழறையேயோ, குத்தல் வெழிவையேயோ... கவனிக்காதவனைப்போல, "மாதங்கி, புறப்படலாமா?" என்றான்.

"ஏன்... தெயியாரின் அழைப்பு தலைவரை ஈர்க்கிறதோ..." என்றாள் மாதங்கி.

"ஆம்!" என்றான் வீரராமேஜந்திரன் அழுத்தமாக.

"அப்படியானால் உங்கள் இருவருக்கும் நல்லே நான் தெரிநீ? இடையில் வந்தவனை நடுவில் விட்டுவிட வேண்டியதற்காக...?" என்றாள் மாதங்கி, குழறையின் குடு தணிவாதவளாக.

தொனின் மூலம் தகை சித்தியது. கனிய நறும்ப, "மாதங்கி, இடையில் இணைவதெல்லாம் பகித்திலும், பண்பும் குறைந்ததாகிவிட்டது. ஆகையினால்தான் இடையில் தான் தெரையும். ஆனால், அவை ஆதி மாதங்கிக்குப் பல்லாறு மிகுந்தவாகத் தாங்கி நிற்கும். காளைக்குத் தற்காலிக ஆணையுடன் வகிய கொங்குளும் பின்னர்தான் தோய்ந்து" என்ற வீரராமேஜந்திரன் குறைகையுடன் தன் உதடுகளை நெருக்கி நின்றது, எட்ட நின்று பணிப் பெண்ணின் காதுகளுக்கு எட்டாதவாறு சாசியக்குரலில், "மாதங்கி அதைப்போல... பெண்ணின் பெருமைகளுக்குக்கொள்க உன் உதடு பெருமைக்க ஒரு பெருமை அளவுக்கு இடமிருந்தால் குறுகியப் பெற்று அவளிடம் அமைகிறது! புரியவில்லையா...? அதுதான்..." என்றான்.

குப்பிலிற் றாணித் தலைகுனிந்தாள் மாதங்கி அவள் குரலின் தாமரையே பனிச்சென்று குப்பில் அழகுடைய மார்க்கச்சத்தைச் சரி செய்தன.

அவன் மீயில் எதிர்பட்டிருந்த பிணக்குட்டி அழகுடைய இந்த அகத்த பனிச்செமிக்க உவமை வெழியை எதிர்பட்ட மருட்சிமிக்க கிளர்ச்சியாகத் தற்காலிகமாக விவதித்தது. "அப்பப்பா... இந்த அடங்குதிரு என்ன வாய் தாண்டிவந்த உவமைகள்... செ...!" என்றெண்ணி திணறபட்ட நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவளுடைய பிணக்கை ஆய்வாறு தெரிவிக்கவந்ததற்காகவே அவன் அப்படி அவனை தானே குறைவிலிருந்து இவர்க்கு விவகாரம் போலி, முந்தைய மருக்கும், கம்பியும் மூலத் துக்குத் தரும்பிணக்காய், மாதங்கியின் எதிர்ப்புப் பற்றிக் கொண்டு அந்தப்புரத்தைவிட்டு வெளியேறு நயந்தான்.

அப்போது பணிப்பெண்ணின் குரல் அவனை மறித்தது.

"தனபதி பெருமான், எங்களுக்கு என்ன விட்டான்?"

"அப்போதும்போல் இங்கு இருக்க..."

"சாதலாகப் போய் நான்கு இங்கிருக்கிறார்களா? அந்தப்புரத்திலே அந்தப்புரத் துறந்திட்டது இருக்காததை தெய்யம் உதாரவாக மாத உவமை கொடுத்தது." என்ற பணிப் பெண்ணின் கண்கள் நீர் அடின.

8. களவு, எய் மரபு!

"பெரியபிராட்டியார் பழையபழைய அளவளவல்கித்தது வெளியேறிவதுக் கந்தப் புரத்திலே அந்தப்புரத் துறந்திட்டது என்று பணிப்பெண் கூறிவதும்—அந்தச் சொற்கள் வீரராமேஜந்திரனின் கவர தெஞ்சத்தையே உறுக்கின.

விராஜேந்திரனின் கண்களும் இலேசாகக் கசிந்தன. எனினும் அவ்னுடைய பௌருஷ உள்ளம் அந்த மனஇசுவை சூட்டிப்பாக மாற்றி நெஞ்சத்தை உரப்படுத்தியது.

சூரனில் அழுத்தம் வாரம் பாய்ந்திருக்க “பணிமாதே, தெய்வம் திருவிதிகளைச் சென்றிருக்கும்போது ஆலயப் பணியாளர்கள் ஆலயத்தைத் துறந்து அகன்று விடுவதற்கை, தெய்வம் திருப்புவனா திருவாலயத்தைக் காத்து நிற்க வேண்டியது அவர்கள் கடன்... அதுபோல், பழையபாறை அந்தப்புரத்தைக் காத்து நிற்பீர். தெய்வம் ஆலயத்துக்கு விவரவில் திருப்பும்...” என்று பணித்துவிட்டு, மாதங்கி புடன் மாளிகை வாசலுக்கு விரைந்தான்.

அங்கே அவ்னுடைய முன்னோற்பாட்டின்படி பழையபாறை அரண்மனை முற்றுகைக்காக வந்திருந்த படைத் தலைவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து பணிந்து நின்றனர்.

அவர்கள் முகத்தில், அடுத்த கட்டளை என்ன...? அந்தப் புரத்திலுள்ள பெண்கள் இந்த முற்றுகையை எதிர்பார்த்த முகமேதோ... வெளியேறிப் போனாலும் இங்கே காவல் தேவையா...? என்ற வினா எழுந்து நின்றது. கூடவே ‘எழுச்சி மிக்க இளம் தளபதியான விராஜேந்திரன் தன் முதல் முயற்சியில் ஏற்பட்ட இந்த ஏமாற்றத்தை எட்டித் தாங்கிக் கொள்ளப் போகிறார்...? முதல் தோல்வி உலக மனப் தளர்ந்து, சேர்ந்து விடுவாரோ...?’ என்ற ஆதங்கமும் அவர்கள் முகத்தில் பிரதிபலித்தது.

ஆனால், விராஜேந்திரன் முகத்தில் எவ்விதச் சோகமோ சோர்வோ தென்படவில்லை. யிருக்கும், கம்பீரமும் புரிந்த திக்கும் முன எழுச்சியுடனேயே, “படைத் தளபதியே, உற்றதைச் சொல்லுங்கள். கட்டுக்காவல் கொடுக்க வேண்டியிருந்தாகி!” என்றான்.

அவனையும் விடப் புன் விராஜேந்திரனை நோக்கினார்.

இந்தக் கட்டளையை அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்தப் புரத்திலிருந்து வெளியேறிவிட்ட பெரிய பிராட்டி

விரையும், புலனாயத்தெனியும் நேருப்பனாயத் தளபதி தங்கனிடம் ஒப்படைப்பாக் எதிர்த்தான். அவர்கள் எதிர்த்தார்கள். ஆனால், அவனையும் வெளியேறிய நிலைமையை எவ்வளவுத் தொட்ட அவர் கட்டளையிடுவார் என்றான்...

அவர்களுடைய மன ஓட்டங்களைக் கணித்து விட்டதைப்போல், “வீரர்களே, ஒளிந்தத் தகையு...? அது புரத்திற்குள் இருந்தோர் இப்போது வெளியேறிவிட்டாகியீண்டும் அவர்கள் திரும்புவார்களா? எப்பது என்ன திச்சயம் அது மட்டுமல்ல, உங்களுக்குள்ளே வெளியேறி விட்டது. காவல் புரிவது எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியம் வெளியே இருப்போரை உங்களைச் சென்ற கட்டளையிடுவதும்! வெளியேறிய பெரிய பிராட்டியார் திருப்புவனா இக்களையே, வெற்றிகளாகத் தவறவிட்டோர் மயிருக்கும் அந்தப்புரத்திலுள்ள துறந்த அகத்த நம் சதி யாலோசனைகளுக்கு ஏற்ற இடமாய் சேர்ந்தோரை மாற்ற வாய்ப்பு உண்டு. அதற்கான அறிவுதான் தெரையும்கிள்கின்றன...” என்றான் விராஜேந்திரன்.

‘அந்தப்புரத்தில் மாற்றாரின் சதித்திட்ட அறிவுதானா?’ என்ற அகிர்ச்சி மேலேறும் அவனையும் பரபரப்புடன் தளபதியை நோக்கினார்.

“ஆம்; வீரர்களே, காலிமாண்டர் என்ற உக்கிர காளி பக்தர் ஐயுருளுடைய நடமாட்டத்தாக் இந்த அந்தப்புரம் நம் சதிக் சேர்ந்தோரை மாற்றியுக்கொண்டான் என்ற சந்தேகப்படுகிறேன். ஏற்கனவே பெரிய பிராட்டியாளுக்கு சந்தேகப்படுகிறேன். ஏற்கனவே பெரிய பிராட்டியாளுக்கு சந்திக்க அவர் சூட்டு எத்திருக்கிறார். நம் முந்தைய உபசேனாத்தபதி முத்தையாவுக்கு அவரை இவரு அவர்தான் சதி திருக்கிறார். காலிமாண்டர் சாதாரணமாய் அங்கு பெரிய பிராட்டியாரும், புலனாயத்தெனியும் சூட்டிவந்த வெளியேறிச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அங்கு இருக்கக் கூடும். ‘அவர்களைப் பெண்கள் வெளியேறி விட்டால், படைகள் தவறக் பழையபாறை அரண்மனையை

பக்கம் திரும்பாது. யாருக்கும் சந்தேகம் ஏற்படாத வகையில் நாம் இந்த இடத்தை அந்தரங்க சதிகளுக்கு நிகலக் களவாடிக் கொள்ளலாம்? என்று அவர் திட்டமிட்டே அவர்களை விவளியேற்றியிருக்கக்கூடும். அவர் விஷயத்தில் நாம் மிகவுர் விழிப்போடு இருக்கவேண்டும். அவர் காவிரிப் பரிதர் மட்டுமல்ல ஒரு வாரியவாதியும்கூட என்றும் நான் சந்தேகிக்கிறேன். அவர் ஒரு மதியூகியர், மாயாசலிபர் என்பதைச் சாஸந்தான் உறுதிப்படுத்தும். எனவே, நம் காவல் பலப்படுத்தப்படட்டும்... அரண்மனைக்கு நிறைய கரங்கப் படைகள் உண்டு. அத்தப் படைத முகப்புக்களில் காவல் பரிமாச இருக்கவேண்டும்...!'' என்றான்.

படைவீரர்களின் முகத்தில் புதிய உற்சாகமும் எழுச்சியும் சுட்டவிட்டன. அவனுடைய கட்டளைகளை நிறைவேற்றும் உறுதியுடன் பணித்துக் கொடுத்தனர்.

விஜயேஸ்வரன் மாதங்கியுடன் அசிவத்தாமராவின் இத்தேறிப் புறப்படத் தயாரானான்.

அப்போது -

''சபாஷ் தலைபதியாரே! நீ ஒரு விவேகம் நிறைந்த வீரத்தையவன் என்பதை உமது பழக்கியே நிரூபித்து விடகூடு!'' என்ற ஆதவச் சட்டி போன்ற புன்னகை ஒலியை அடுத்து எதிரே தோன்றினார் சோழர் சக்கரவர்த்திராசாதிபதி.

ஒற்றியும் எதிர்பாராத ஆற்றிலையில் எழுச்சியிக்க காழித்தக்கனுடன் எதிர் நின்ற சக்கரவர்த்தியைக் கண்டு நிறைந்து நின்றான் விஜயேஸ்வரன்.

மத்தியச் சங்கத்திருந்த முக ஜோதி மீட்டா கப்பீர மாயத் தோன்றிய சக்கரவர்த்தி அயனையும், மாதங்கியைப் புற ஒரு கணம் உற்று நோக்கிவிட்டு, ''தலைபதியாரே... இந்த நாட்டைக் காப்பதில் நீ எட்டும் வீரத்தையும், விவேகத்

தையும், உமது நண்பத்தை நினதாட்டுவதற்கு எட்டி உருத்தால் எல்லையு பெருமையாக இருக்கிறதும்! என்ன புரிவனில்லையா...? அத்தப்பர் காவல்கிருந்த இந்த அழகு நற்கையைச் சளவாடி வந்த கடுமையான குறங்களுக்கு நீ இப்போது ஆளாகியிருக்கிறீர்... அதைத்தான் குறிப்பிடுகிறோம். அதற்கான உமது விளக்கத்தை எதிர்பார்க்கிறோம்...'' என்றார் கப்பீரத் தொனியக்.

ஒரு கணம் விஜயேஸ்வரன் விட்டிருந்து கறுமொழி வரவில்லை. ஆனால், அதே சமயத்தில் அவன் முகத்தில் குற்ற உணர்வு எதுவும் தென்படவும் இல்லை. தன்னோடு இணைந்து நின்ற காதங்கியை ஒரு மூறை இளவேனில் கணப்புடன் நோக்கிவிட்டு, மத்தியச் சங்கத்த புன்னகையுடன், சக்கரவர்த்தி பெருமானே, காவிய நயம் செறிந்த காவிரிநாட்டுக் காவலரிடமிருந்து இப்படியாய்வு கேள்வியை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை!'' என்றான்.

''ஏன்...? எம் பாதுகாப்பிலிருந்த இளங்கைகளையும் பெருமையாக உமது கரங்களில் இணைந்து நிற்கும்போது எம் வினா எப்படி உமக்கு வியப்பை அளிக்க முடியும்...?'' என்றார் சக்கரவர்த்திப் பெருமான்.

''பிரம, காதலில் களவு செய்வது நம் உலகித் தமிழகத் தின் வழிவந்த இலக்கிய மரபு. மனம் ஓத்த காதலியை பெற்றோர் உற்றோர்பாதுகாப்பிலிருந்து தன்னிடம் அழகுத்துச் செல்வது, காதலித்துக் களவு மூறையில் தருமணம் செய்வது இவைபெய்களாம் தமிழ் மன்னரின் தனி வீரவாயுளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவை என்பதை சக்கரவர்த்திப்பவர்கள் அறிவார்கள். அறிந்தும் 'உன் மனத்துக் கலந்த மாதங்கியைக் களவாடியதென்?' என்று மாயன்சர் அவர்களை கேட்டான், என்ன மறுமொழி கூறமுடியும்...?'' என்று இளங்கை புரிந்தான் விஜயேஸ்வரன்.

அவனுடைய மறுமொழி கேட்டு, கம்பிரமரகப்பின்முறுவல் பூத்தவாறு சக்கரவர்த்தி, “இவனானுரே, நீர் ஒரு சாதாரண குடிமகனாக மட்டும் இருந்தால் உம்வாதத்தை எம்மால் பரிசீலிக்க முடியும். ஆனால், நீர் இந்தாட்டின் பாடைத்தளபதி, சக்கரவர்த்தியின் தோடிப் பாதுகாப்பிலிருக்கும் பொருட்கள் களவாடப்படாமல் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு உமக்கு உண்டு” என்றார்.

“வேந்தர் பெருமானே, இவ்வீர வாளின் மேல் ஆணை விட்டு நான் ஏற்றிருக்கும் பொறுப்பில் சக்கரவர்த்திப் பெருமாவின் உடைமுகைகள்ப் பாதுகாப்பது மட்டிலும் அடங்க வில்லை. சாதாரண குடிமக்களுக்கு அளடக்கலம் தருவதும், அவர்களுக்கு உரிமைப்பட்டவற்றை காப்பதும் அடங்கும். இல்லையா பிரபு!” என்று நிரூபிக்க கேட்டான் வீரராமேந்திரன்.

“ஆமாம், அப்படியென்ன அவசியம் இப்போது ஏற்பட்டு விட்டது...?” என்று கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“என்கிடம் அடைக்கலமான இப்பெண்ணை நான் காக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.”

“இவள் எம் பாதுகாப்பிலிருந்தவள்.”

“இக்கைபிரபு— தங்கள் பாதுகாப்பை மீறி வெளியே செத்திரமாகவந்தவள்...”

“மீற விட்டால் தளபதிற்கும் பொறுப்பு இல்லையா...?” சக்கரவர்த்தி தரப்பிக் கேட்டார்.

“தளபதிலும் இப்பாடைக்காத பொறுப்பு இது— இல்லையா பிரபு...”

“தளபதியோடு ஏற்கனவே சம்பந்தப்பட்டுள்ளபொறுப்பு நான் இம் சமீப நேரம்கூட தளபதியே மீறிச் செலக் பட்டிருப்பது எந்த வகைப் பண்டாசாக...?” என்றார் சக்கரவர்த்தி.

“இப்பெண் சக்கரவர்த்தியவர்களின் பாதுகாப்பில் இருக்கும் வளர்தான் வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவளாக இருப்பாள். எனக்கு வேளைவைக்காமல் பாதுகாப்பை அவளிடம் உடைத்து வந்த பின் அந்த வழக்கை தீர்த்துவிட்டது என்று நான் அறிந்தம்” என்றால் விராமேந்திரன்.

அது கேட்டு, மனசுக்குள் அசிறுந்த மரக்கல் களை வதுபோல் தம் மார்பினித்திருந்த சவர்த்தன் ஆரக்கனும் வெரலும் அசைய, தின்தோள் பறும் குறுக்க சக்கரவர்த்தி நகைத்தவாறு— “நன்றி இவனானுரே, நன்றி வாகிசென்னை தீர்ப்பீர் என்று நாம் எதிர்பார்த்த வழக்கை நீர் வெறும் வாய்ப் பேச்சாலேயே தீர்த்துவிட முயலுகிறீரே...! அது சாவு கன்று இப்பெண் எம் காவலை மீறித் தப்பித்திரப்பதாலேயேயுக்கு தீர்த்துவிட்டதாக நீர் கூறுவது, ஒரு வீரப்பணியைச் சாக்க முடியாமல் தப்பிக்கும் கோழைத்தனமாகும். இப்போது மீண்டும் இவளை நான் சிறைப்படுத்திக் காவல் வைத்து, அவளை உமது பாதுகாப்புக்கு உட்படுத்தினாக...!” என்று புன்னகை நெளிந்தோட சக்கரவர்த்தி கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே—

“அது தர்மத்துக்கும், வீரத்துக்கும் ஒவ்வாத செயல்...” என்று ஆலேசமாய்க் குறுக்கிட்டான் மாதங்கி.

“ஏன்...?” அவளை நோக்கிக் கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“என்பீது ஆதரமற்ற உரிமை கொண்டாடி தன் ஆதிக்க பஸ்த்தால் காவலுக்குட்படுத்திய சக்கரவர்த்திக் குடும் எனக்கும் உள்ள வழக்கு இது. இதில் தளபதியானவர் சம்பந்தப்படுத்தவது அதர்மம். ஒரு முறை நான் அந்தக் காவலிலிருந்து விடுபட்ட பின் சக்கரவர்த்தி நோற்றுகிட்டார் என்று அறிந்தம். நோற்ற பின் மீண்டும் வீரம் கோவது சக்கரவர்த்தியின் பெருமைக்கு அழகம்” என்றார் மாதங்கி.

“உவ்மீது எனக்கிருக்கும் உரிமையை நிகல நாட்டி விட்டால்...”

“நிலை நாட்டிய சென்றான் வழக்கு ஆரம்பமாகும். உரிய காலத்தில்—அதாவது சக்கரவர்த்தி அவர்கள் தம் உரிமையை நிலை நாட்டியபின்—அந்த வழக்கைச் சந்திக்க வேண்டிய விதத்தில் நாள் சந்திக்கத் தயார். அதற்கிடையே எவருக்கும் இவருக்கும் உறுதுணைக் குளிர்ந்த உரிமையில் தலையிட சக்கரவர்த்திப் பெருமானுக்கு எவ்விதத் தர்மீக உரிமையும் கிடையாது” என்றாக மாதத்திலேவசந்தடன்.

அதைக் கேட்டு நலகத்த சக்கரவர்த்தி தன் இதழோரத்து நகரப்பேரில் பரபரப்புட்டியவரே... “மாதங்கி, இந்த வழக்கின் முதல் கட்டத்தில் உனக்கு வெற்றியை அளிக்க முடியு வியக்கிறோம். காரணம், உன்யீது எமக்குள்ள உரிமையை உடனடியாக நிலைநாட்டுவதற்கு நாம் விரும்ப வில்லை—அதற்காக நாம் தோற்றும் விடயங்களை எப்பதை நீ அறியக் கடவாய்—அதே சமயம் இன்னொன்றும் நினை உறுத்திக்கிறோம். தளபதிக் குடும்ப எமக்கும் உன் காரணமாக உன் வழக்கு இன்னும் முடியு பெறவில்லை. என் திபந்த னையை நிறைவேற்றாமல் உன்னை உடைமைப்படுத்த அவருக்கு உரிமை கிடையாது. அதை மீறினால் நானை ஒன்றான் அந்த உரிமை விவரிப்பும்போது ஆவர் தர்மத்தை மீறிய துற்றத்துக்கு துளையிடுப்பார். எனவே, தன்யீதுகள் உடனடியை உணர்ந்து அதற்குத் தக்கவாறு நடந்துகொள்ளும் பிராறுப்பை அவருடைய சித்தத்துக்கேவிட்டுவிடுகிறோம்...” என்ற சக்கரவர்த்தி மறுகணம் தம் குதிரையை திரும்பியவாறு புறம்பட்டார். ஆவர் புரளி கம்பீரமாகப் பாய்ந்து பறந்தது.

சக்கரவர்த்திகளின் சொற்களில் கெருடிய உறுத்தல் கைக் குழம்பி தின்றான் வீரரஜேந்திரன்.

கிங்கக கொண்ட சோழபுரத்து ஆரண்மனை அந்தப் புரத்துக்குள் கம்பீரமாக துறைத்த சக்கரவர்த்தியை எதிர் கொண்டு வரவேற்றது இளைபரணியான வானமல்கிகரவின் எக்கக் திறைத்த தூசு.

“முத்தமிழ் மலிடகத்தின் முடிவெந்தி, முதல்முதலாக தன் தோகிலினை சந்தித்திருப்பதற்கு எனது ஆழ்ந்த கருநா பங்கள்!” என்றான் வானமல்கிகர.

“தோகிலியா... எமக்கா...?” என்று புன்முகத்தால் சோழப் பூமான்.

“ஆம்; தங்கள் கட்டுக்காவலை மீறினாதலி் வெளி யெறிபற சக்கரவர்த்தி மன்கொடுத்த வெற்றியா...” என வானமல்கு கேட்டான் வானமல்கிகர.

“ஆவன் வெளியேறி தளபதியைச் சந்திப்பதற்கு வசதி யாகக் கட்டுக்காவல்களை நாம் நீக்கி வைத்தோமே. அதற்கு பெவர் தோகிலியா, வெற்றியா...?” என்றவாறுக்குள் ஆவர் இருப்பதைவிட மிக முக்கிய முனிவர்களுக்கு அளம் மான் படுவதற்காக அவனிடம் வரத்தி தோற்றவிட்டது போக தடித்து அவனை தளபதியில் பிடித்துக் கட்டிவைத்திருக்கிறோமே... அது எம் தோகிலியா... வெற்றியா...?” என்று கூறிக் சிம்மமுழக்கமாய்ச் சிரித்தார் சோழ மல்டவாதிபதி.

9. ‘மாதங்கி’ என்னும் மந்திரம்

வேளாள் மகன் புலனமாரிதல்கில் விழிகல் அத்தக் காட்சியைக் கண்ணகன, கண்ணிப் பனவடி மலிக் கண்ணகனில் பனிமத்துக்களைப் பெயர்வை.

பெரிப்பிராட்டியார் அத்தத் துடை கண்டபத்தினுள் ஒரு பாறையில் படுத்திருந்த காட்சியைப் பார்த்ததிலே, கம்பியின் இராமாயண வரிகள்தம் ஆவர் நினைவுக்கு வந்தன...

“அங்கை பாண்டகைந்த மேனி
அழகனும் அவனும் துஞ்சு
விக்கை கைநிறை கையோடும் வெய்
துயிப்போடும் வீரன்

கண்ண வரண்டமென்ற தோளாய்,
கண்ணீர் சொரிபக் கங்குல
எண்ண காண்பளவும் நின்றான் இமைப்
பிலன் ஸவனம் என்றான்!''

வனவாசத்தின்போது இராமனும் சீதையும் ஒரு பாறை
யின் மீது இரவில் படுத்திருந்த காட்சியை பரதனுக்கு குகை
விளக்குவது அந்தப் பாடல்.

அதாவது, இருளை யாண்ட திருமணி உடைய இராம
னும்—சீதையும் பாறையில் படுத்திருக்க—அந்தக் காட்சியைக்
கண்டு 'ஐயோ... அப்பாத்தப்பாபுரி அண்ணாவனயில் சரீரமஞ்
சத்தில் படுத்திருந்த இராமனோடும் சீதையும் இப்படிப்
பாறையில் படுத்திருக்க நேர்ந்ததே' என்று மனம்
வெறங்கிக் கண்ணீர் சொரிய—அவர்களுக்குக் காலவாக
விக்ஷய வகைப்பலாறு விடவும் வரை கண்ணை இமைக்க
உடன்படாது திவ்ற கொண்டிருந்தான் இவக்குவன்' என்று
குகைப் பரதனுக்குக் கூறுகிறான். அதைக் கேட்ட பரதனும்
துடிக்கிறான். இது இராமாவணக் காட்சி.

இதே நிகழ்தான் அன்று அந்தக் குகை மண்டபத்திலும்
நின்றுவது.

சோழர் திருநாட்டின் மாதவாக பழையாறை அரண்
மனையில் வாழ்ந்து வந்த பெரியபிராட்டியார், தன் முதுகைப்
பளுவத்திலும் முகையவளை வைக்கென்குதது உாத்துடன்
கடுகையான விடமேயை மாளிகையைத் திறந்து அந்தக்
குகைகொத்த மேற்கொண்டு அவருபடுத்திருந்த காட்சி
யைக் கண்டு—

ராமனும்ப் பார்த்த இலட்சுமணன் களம் துடித்து
வெதலியவதப் கேட்க—

புலனாதேவி கண்ண குளிகாது மனம் வெறும்ப பெரிய
பிராட்டியாரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வெளிச்சத்துக்காகப் பாறைத் தெனிக்கனிப் பூக்கு
தனில் செருகி வைக்கப்பட்டிருந்த தீப்பந்தக்களைத் தவிர
வேறு எந்தக் துணையும் அப்போது அங்கு இல்லை.

திருவென்று சீதே அரண்மனைப் போல் கண்
விழித்துப் பார்த்தார் பெரியபிராட்டியார்.

நன்னளைய உருத்து கோக்கி துணைப்பிணைத தன் எழில்
மூக்கி வாட எதிரே அமைந்திருந்த புலனாதேவியைக்
கண்டதும் எழுந்து உட்கொந்து கொண்ட பெரியபிராட்டியார்
தழுவிரக்கம் மேலோங்கி, கண்கள் பனிக்—'ஐயோ, ஏன்
இந்த முகச் சொரிய உணக்குடா?'' குதும் தங்கிவிருக்கும்
இடத்தைப் பார்த்த வேதனைபாடா?'' மதப்பாணிகளை கட்டி
விச்சப் போல் புன்னகை தவறக் கேட்டார்.

அந்தக்கு மருமொழி போல் கண்ணீரடி நுழைந்ததால்
வேளார் செல்லியரான புலனாமாதேவி.

ஐயோ, ஒய்வியாருவருக்கும் தவிரத் தங்கியிருக்கும்
இடத்தாகப் பெருமை இல்லை. அவர்கடும் தங்கியிருக்கும்
இலட்சியத்தின் காரணமாகத்தான் மெதுவாய் அந்த
நோக்கில், இந்தக் குகைக்கவள்கொது தாக் உபத்திற்கும்
பெருமை—அனுபவிக்கும் மகிழ்ச்சி இவற்றிற்குப் பற்றையாறை
அந்தப்புரத்தின் பருகனை மெத்ததாலும், பெரியப் பணி
காட்டச் சொன்னதும் துணைப்பிணை' என்றா சேழமாதர்.

ஐதே...என்றாது... பற்றுதல் க்கு கொந்தன்
வாரது நினைதிக் கண்களின் புலனாமாதேவி.

உன் மனத்தெக்கெக்கைப் புரிந்த பாய்க்குத்தெக்கென்.
கொய்க்...ஆனால், உன்னைமேல் என்னும்கொப் பூக்கில்
தான் மெழ்ச்சியடைந்த பாய்க்குத்தெக்கென் எப்பெத நீ
அறிய னாட்டாய். ஒரு பெண்ணிற்கு கிடிப் பெரிய பெருந்தக்
என்ன தெரியுமா? தன் குழந்தை நகைத்தெக்கென் அவள்
தன்னை வகுத்தி விடும் வந்து வருவானே, அதுவே அவள்
அனுபவிக்கும் மகிழ்ச்சி க்குப் பற்றிதம். அந்தேம இரவு
காணிக் திருநாட்டின் தம்மொன்றுக் கண்கொத்த ஆராக்

விவரம் தகை அங்கைக் குழந்தையாகிய நாம் வீரதம் பூண்டிருக்கிறோம். அங்கைவந்தில் வேங்கையும் காக்கையும் வீரம் செரிய அந்தரில் பெண்கள் காக்கு விரதமே அச்சவையாக அவையும... அப்படியொரு வீரதம் இன்று தொடங்கி இருக்கிறது... அந்த பாக்கத்தா நாம் நம்மை இவ்வாக்கி இருக்கிறோம். அதை நிகைத்த எழுச்சி வந்திரு...'' என்னை பெரிய பிராட்டி.

“தேவி, நாம் பாருக்கோ இந்த வீரதம் பூண்டிருக்கிறோமோ அவரே நமக்கு எதிராக எழுந்ததுடன், நம் பழைய பழைய அரண்மனைமையே முற்றுகைக் காவலுக்குப்படுத்தி இருக்கின்றதை நிகைக்கும்போது...” என்று புலவனான தேவி கூறி முடித்தும் மூல், “எனக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி உன் இருக்கிற பெரியுமா, அது!” என்று பெரிய செலிவது போல் மகிழ்ந்த சிந்தை, செழு மாதா.

“தேவி...?”—நிகைத்தாள் வேளாளர் செல்வி.

“மேலும் பழையபழைய காவல் முற்றுகை ஒன்றே வீரதமேந்தினால் விடுவதை நிறுத்தி ஒர் அத்தாட்டி. குழந்தை, அப்படியொரு முற்றுகைக்கு அவையிட சக்கர வந்திடுவது அருங்கிருக்கும் என் கைத்தலுக்கே ஒணிய வந்திருக்க முடியாத. அந்த நித்தாட்சனமாய் துணியை இவ்வாறு பெற்றே அவனுடைய நெஞ்சத் துணியுக்கும் வீரத்திற்கும் சமைய அத்தடன் இந்த செழுமாதில் உட்பகைப் பெத்திரும் பழையபழைய அரண்மனைக்குள் நாம் அமைத்திருக்கிற எவ்வளவு மகிழ்ச்சி துக்கியமாகப் புரிந்து கொண்டத அவன் தீட்சனமாய் அந்நிலை புறப்படுத்தி கிறத. எவ்வளவு நிற்கும் நெகை அவன் மனமுமாக நாம் உதவிடப் போகிருக்கிறோம் தெரியுமா...?”

“என்ன தேவி...?”

“சொல்லு சக்கரவந்திக்கு அவனுடைய அங்கையே எதிராக இருக்கிறார் என்ற சொந்தம—என் மகை குழந்தை—இந்த குற்றுகையின்மூல் நாடறிபச் செய்து

விட்டார் நம் இளவருக்கி. இதவே நம் வந்தி குழந்தைகள் அனுதாபத்தைத் தீட்டி ஒர் அற்புத ஆய்வுச் சந்திப்பை இருக்கும்—இதை வீரதமேந்தினால் விடுவதில்லையென்பதென்பதில் என்னுள் என்னுள் நெகைத்திருக்கிறோம். வேண்டியவற்றை அவன் மகிழ்ச்சித்துடன் செய்து என் அணிக்குப் பகைப் செத்திருப்போம்—அவன் அறிவுக் கூர்மையை நாம் கூர்ந்து கவனித்துவிட்டோம் இதைக் கூறுகிறேன்—உன் வரும்பாடு காவலின் செத்திருக்க சமாய்மையானதக்க” மகிழ்ச்சி செழுமாதா குழந்தை ஒளி.

“பேசுங்கள் தேவி... சதா தங்களுடைய அந்நிலைத் தகுதியை இவ்வாறில் பெருமையை ஒன்றுக்கும் பதிக்ந்துக் காப்ப புறத்திறைத்துக் கொண்டிருப்பத தங்கள் வழக்கம்...” என்று செல்லமாகச் சிறுத்தினால் புலவனான தேவி, கூடவே மனத்துள், பெரிய பிராட்டியளில் சொந்தளாகி துண்டிப்பட்ட இவ்வாறில் நிகைவு குழந்தையாய் மகிழ்ந்த கண்ணத் தொடங்கியது.

அதைக் கவனித்த பெரியபிராட்டியார், “தேவி, இந்த முற்றுகை மூலம் நமக்கு ஒரு முக்கியத்துவத்தைத் தேவத் தந்திருக்கிறான் என்பதற்காக வீரதமேந்தினால் முறக்க முழுக்க நம் எண்ணப் போக்கில் செவ்வற்றுவான் என்று எதிர்பார்க்காதே... நம்முடைய முத்திரை அங்கைச் சக்கரவந்தியாக்குவது அவரால் அவனுடைய குழை கோனே அதனால் எவ்வளவு தம் திட்டத்திற்கு முந்தி எதிரி புற அங்கையே இருப்போம்—எதிரிக்கையாகச் செத்திராவிட்டால் அவன் கைக்காலி நாமம் அடக்கப்பட்டுவிடுவோம் நம் இடக்கியமும் முடக்கம் உட்கூடுகிறீர்” என்றார்.

இதற்கெல்லாம் காரணம், அந்த நடவடிக்கையினால் அவன் எண்ணங்களைத் திகை நிரூபம் விடக்கூடிய சக்கரவந்தியார்...” என்று குழந்தைத் தொடர்கின்ற நிகையுற மாதங்கி பேரிக் சினத்தாள் புலவனான தேவி.

பெரியபிராட்டியாரின் இதழ்களில் புள்ளமாக அருட்ப்பவது. எந்தச் சூழ்நிலையிலும்-எந்தப் பேச்சுக்கிடையிலும் மாதங்கி கூன் பெயரையே நோக்கித்து, தன் எரிச்சலை வெளிப்படுத்திக் கொண்டவது புலனமாதேவியின் ஒரு வாகுக்காக என்பது பெரியபிராட்டியாருக்குப் புரிந்த ஒன்றுதான்!

இரு பெண்கள் ஒரு நாபகன்மீது பற்றுக் கொண்டிருக்கிற போது இப்படிப்பட்ட இளஞ்சிறக்கள் மனக்குடல் இயல்பு என்று புரிந்தவரான பெரியபிராட்டியார், புலனமாதேவியின் இந்தச் சீதழங்களை ஓர் இயல்பாகவையாகவே சரிப்பார். அவ்வேளைகளில் அதைச் சற்றுக் கிளறிவிட்டு வேடிக்கையும்தான் பார்ப்பார். அது புலனமாதேவியின் ஒரு கறுசிறப்பாக அமையும். அப்போதும் அந்தநோக்கிலேயே—

“செக்னீ, நீ அந்த மாதங்கியைப் பற்றிப் பேசப் பேச எனக்கு அவ்வளவுக்கு ஒருமுறை பார்த்து வென்றும் போகிறார்களே—சொழு இளவயின் மனங்கவந்த அந்த எந்தையகவி பெயடி இருப்பாள என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் போகிறார்களே—அதற்கு என் எழில் செக்னீ புலனமாதேவி ஒருத்தி இருக்கும் போகிற அவள் இளவரசன் மனத்தைக் கவர்ந்திருக்கிறாள் என்றால், ஏதோ ஒரு கார்த்தகி அவளிடம் இருக்க வேண்டும்—இவ்வளவு?” என்றார் சொழமாதா குறுமது தலையுடன்—

“கார்த்தகியாவது கார்த்தகி—அவளிடம் அப்படி யெவ்வளவு ஒன்றுமில்லை!” என்று புலனமாதேவி கடுகடுத்தாள்—பெரியபிராட்டியாருக்கும் அவ்வளவு புகழ்கிறாள் என்ற கெப்பு.

“அப்படியிருந்தும் வீராதேவியின் அவன்மீது ஏன் அப்படி மயங்குகிறாள்?”—எதுவும் தெரியாதவர்போல் கேட்டாள் பெரியபிராட்டியார்.

“எக்னீவற்றிற்கும் காரணம் உங்களுக்குமாத்ருகிய இளவரசரின் இந்திரமயங்கம்தான். அவருக்கு ஒரு பெண்

தன் மேகம் ஒப்புவதற்குக் காரணமே வேண்டிக்கொள்!” என்றாள்.

“வீரிகளுக்கும் விவேகிகளுக்கும் சித்தைப்பாருக்கும் இப்படி பொரு பவனிலை இருக்கத்தான் செய்யும். அதை நாவகிபாதா சித்தைக்கொள்ள வேண்டும்!” என்றாள் பெரியபிராட்டி.

“ஏதேது—தாங்களே அவருக்கும் மாதங்கிக்கு மாதம் பணிவித்து மயங்க ஆசிரியருக்க கார்த்தக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் போகிறார்களே?” என்று கேட்டதான் புலனமாதேவி.

“ஆனால்—உன்னையே மட்டத்து காளியாகவி அவன் பணி மருடம் குடியாகி எத்தனை கார்த்தகன் வளம் புரிந்தாலும் நான் ஆசிரியருக்க தயார்!” என்று சிரித்துப் பெரியபிராட்டியார்.

“ஆதாதான்! தேவி, இதை நீங்கள் பேசுகிறீர்கள். இந்தச் சொழ வகிசந்தாருக்கே ஊறிப்போன குணம் உங்கள் மூலம் வெளிப்படுகிறது!” என்று சிரித்த புலனமாதேவி மனதுக்குள், ‘வயது ஆகிவிட்டால் இந்த விஷயத்திலே எவ்வாருக்கும் புத்தி கெட்டுப் போகிறது—பெரியபிராட்டியார் வாத்தியம் விடிக் கொட்டி அந்த மயக்கோசினி மாதங்கிக்கும் கோந்தே ஆசிரியருக்காராகிடட்டும்!’ என்று பொருமினாள்.

அச்சமயம் அந்தக் குணவாசனம் ஒரு சந்தேக மொழி கேட்டது.

இளவரசர் வெள்கை உணர்வுகளுடன் உறுபாடித் கொண்டிருந்த பெரிய பிராட்டியார்—புலனமாதேவி இவ்வருடைய மூலங்களும் சட்டென்று மாறின. முகு காரியவேகம் படர்ந்தது.

“செக்னீ, பழையகறையே இருக்கிறான் செப்பி வந்திருக்கிறது போகிறார்களே. பணிப்பெண் பவனபிராத்தான்

வந்திருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன். போய் பார்” என்றார் பெரியபிராட்டியார்.

ஒரு தீப்பந்தத்தை ஏந்திக் கொண்டு குகைவாயிலுக்குச் சென்ற புலவனாதேவி காத்தாழிகைப் போலுறுவதற்குள் ஒரு பெண்ணுடன் திருமிட வந்தாள்.

“தேவி, நீங்கள் கூறியது உண்மைதான். பழையபுறையிலிருந்து பவனஜோதிதான் வந்திருக்கிறாள்!”

பவனஜோதி பெரியபிராட்டியாரை வணங்கி நின்றாள்.

“என்ன சேதி?” என்று விசாரித்தார் பெரியபிராட்டி.

பணிப்பெண் நடந்தவற்றை விளக்கும் முன் புலவனாதேவியே ஒத்திக்கொண்டு, “தேவி, நான் வெளியேறி வந்த பின்னும் பழையபுறையை காவல் முற்றுகைக்குட்படுத்தியிருக்கிறார்கள். உங்கள் அபிமானத்துக்குரிய இசைவாசி! நான் உடனடியாக உத்தரப்படுத்திக் கொள்கிறேன். இவ்வாண்டில் அத்தரப்படுத்தல் வரப்பிரகரிய சிறந்த முறையிலே ஒவ்வொரு நாம் உயிர்ப்பற்றின் அவர் கைப்பற்றி விடுவார்...” என்றாள்.

“காவல் படைகள் இருக்கும்போது நீ எப்படி செல்லாய்?” திகைப்புடன் கேட்டார் சோழமகன்.

“தேவி, நாம் நிர்மாணித்திருக்கும் புதிய கரங்கவழி சக்கரவர்த்திகளின் தெரியாதே—இவரும் இவருடைய படைகளும் எப்படிக்க கண்டுபிடிக்க முடியும்...” என்றாள் புலவனாதேவி.

“இருந்தாலும் இந்த இரவிலேயே செல்ல வேண்டுகா?”

“தேவி நீங்கள் குப்பைப் போடுகிறீர்கள்? நான்கு ஊட்டிய நகரையும், வேளாள் குகைத் தீர்ப்பும் எங்களுக்கு உண்டு திந்து!” என்றவாறு புலவனாதேவி அவசரமாக ஆபத்தம் செப்து கொண்டு புறப்பட்டாள்.

திருவள்ளூர்ப்புறம் பெரியபிராட்டிக்கு கவனித அச்சமும் துக்கமும் இடையிடையாக, அவ்வளவு அவரவராகப் புறப்பட்டது நான் ஓர் ஆச்சரியமாக இருந்தது. நான் எதிரில் அடக்கி தின்ற பணிப்பெண்ணிடம், “ஆனால், நீ புலவனாதேவி எட்டம், முற்றுகைகையப் பற்றி மட்டும்தான் தெரிவித்தாய்—இதனால், வேறு ஏதாவது செய்தியும் கூறக்கூடுமா?” என்று கேட்டார்.

“தேவி! காவல்முற்றுகைக்குக் கட்டளைகிட வந்த தளபதியோடு மாதங்கியும் உடன் வந்திருந்ததான் என்றும் தெரிவித்தேன்” என்றார் பணிப்பெண்.

“அதுதான் பார்த்தேன்! ‘காத்தகி’ என்ற பெயர் செய்த மந்திரம்தான் இந்த வேகம்!” என்று இசைவை புரிந்தார். பெரிய பிராட்டி.

புலவனாதேவியின் குதிரை இருகைக் கீழ்த்துக் கொண்டு மின்னல் வேகத்தில் பழையபுறையை நோக்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

இருபுறமும் கவனிவிருந்த இருளோ எதிர்ப்பட்ட கனத்துக் காட்சிகளோ புலவனாதேவியின் தினைவிக் பதித்தற்குக் கிடைக்கவில்லை.

‘தளபதியார்’ நான் பணிவைச் செய்ய வரப்போது அந்தத் தளரிக் கொடியின் துணைவிக்காயல் வர மாட்டாரோ—அப்படி அவரை பாய்ச்சி கைப்பிடுக்கிறான், அவன்... போத்து அருகருகே நின்று கொண்டிருந்தார்களாம். ஒரே குதிரையின்... கொடுக்கி கொடுக்கி அவித்த... அவர் கருடைய இளமைத் திருவிழாவை அவ்வத்தாம வேகத்தை பார்த்துக் கொண்டா இருந்தது... வரட்டும், அதனிடம் பேசிக் கொள்கிறேன்...”

—உள்ளத்திலுள் குழறல் பளிச்சாய் சீறி ஜிக்ஜிக் கொண்டிருந்தது.

மனத்திறையில் மாதங்கீயம்— விசுவநேந்திரனும்
இளைத்த. இவ்வேளையில் மென்மைச் சங்கமத்தில் நெட்டு
விட்டு, நீடுகம் காண்பது போன்ற எண்ணப் பிரமைகள்...
பழையபுற எகிலைவரை அவன் மனத்தில் இதுவே
பொடிபட்டம்...

பழையபுறம் போட்டையருகே வந்ததும், சூத்திரைய
விட்டிருக்கிறான் புலகையேனே.

அங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த காவல் மூன்றுபுகள்
அவனை விடக்க கவந்தன. அவனாந்து வரவில்லாம்...
அந்தாங்க காவல் பகுதிகளும் விசுவநேந்திரன்
விட்டிருக்கிறான்.

அவற்றைக் கண்டு விசுவநேந்திரன்

திருநெல்வேலி ஓர் ஓர் நோக்கியது. ஆம்; அந்தப்புரம்
பகுதியில் புகையிருந்த காவல் காவலில் கழிபாடுத்தான்
அந்த ஓர் நோக்கியது.

அப்படியானால் அந்த காவல் காவல் காவல்
திருநெல்வேலி?

காவல் காவலில்—அதிர்ச்சியுடன் திரிந்த பார்த்தான்...

“புலகையேனே, பத்திரமாக வர...காவல் காவல்
நேரமாகக் காத்திருக்கிறேன்!” என்று அவனாருடன்
காவலைத் திட்டிப்புகுந்தகையுடன் அவனை வரவேற்றான்
விசுவநேந்திரன்!

விசுவநேந்திரன்...
புலகையேனே...
காவல் காவல்...
புலகையேனே...
காவல் காவல்...
புலகையேனே...
காவல் காவல்...
புலகையேனே...
காவல் காவல்...
புலகையேனே...

விசுவநேந்திரன்...
புலகையேனே...
காவல் காவல்...
புலகையேனே...
காவல் காவல்...
புலகையேனே...
காவல் காவல்...
புலகையேனே...
காவல் காவல்...
புலகையேனே...

“பரிசளிப்பதாக வாக்களித்த வேளார் செல்வி செல்வ தவறுகிறார்...பேசுக்கும், அவருக்கு நான் ஒரு பரிசளிக்க விரும்புகிறேன்...”

“என்ன—?” என்று வினாவது போல் நிமிர்ந்த நோக்கினான் புவனமாதேவி.

தன் இடையிலிருந்து ஓர் ஓலையை எடுத்து நீட்டினான் வீரராமேஜந்திரன். அதை மங்கிய தீப்பந்த ஒளியில் வாசித்தான் புவனமாதேவி...

“கொடும்பாளூர் மூவேந்த வேளார் திருச்செல்வி புவனமாதேவி ராஜத்துரோகச் செயல்களில் ஈடுபடுகிறார் என்று சந்தேகிக்கப்படுவதால், அவரைச் சிறைப்படுத்தி தக்க தண்டனை வழங்கும் பொறுப்பு படைத்தபதியாரிடம் ஒப்படைக்கப் படுகிறது!”

—என்று கண்டிருந்த அந்த ஓலையை வாசித்த புவனமாதேவியின் முகத்தில் எள்ளல் சிரிப்பு எழுந்தது.

“தளபதியே, தங்கள் சக்கரவர்த்தியின் காலம் கடத்த சந்தேகத்தக்கு என் நன்றி! நான் ராஜத்துரோகிதான். இந்த முடிவானது ஆனம் ராஜப் பெருமானுக்கு நான் தயோசியாதரும் தைபெ பெருங் கௌரவமாகக் கருதுகிறேன். அகற்ற நளபதி வழங்குகிறுக்கும் தண்டனை எதுவோ...?” என்று அகட்சியக் குரலில் கேட்டான்.

“தனில் அவதந்தாமாயீது சவாரி!” என்றவாறு புவனமாதேவியை அழைத்து அழைத்துக்கொண்டு அந்தப் புர வளரில் இருந்த அவதந்தாமாயீது ஏற்றிக் கொண்டான்.

சிற நாய்கைப் பொறுத்தும் அவதந்தாமா ஒரு நாய்க்குள் அழைத்தது.

அந்த தள்ளியிலும் அந்த நாய் விழாக்கோலம் கொண்டிருப்பதே போல் தோன்றியது. எங்கும் இசையும்,

சலங்கை ஓவியும் நிரம்பிக் கலர்ச் சிலிர்ப்பை உருவாக் கொண்டிருந்தது.

புவனமாதேவி திகைப்புடன் கற்றழுந்தும் பார்த்தாள். இந்த நாய்க்கு அளவ இதுவரை வந்திருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

இது வேறு நாய்தான் என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலி புவனமாதேவியை உந்தியது.

அதை தோடினாக வீரராமேஜந்திரனிடம் கேட்ட உச்சத்தப் பிணக்கு இடம் தரவில்லை.

எனவே மறைமுகமாக, “ஓவே — என்னைச் சிறை பிடித்து நாடு கடத்துவதற்குப் படைத்தபதியாரின் திட்டமோ” என்று அவதந்தாமாவிடம் பேசுவதே போல் கேட்டான் புவனமாதேவி.

“கோழநாட்டின் கைவகளுக்கு கையேகத்தியான காமரதிவல்லி நகரத்தைக்கட வேளார் செல்வி தெரிந்து வைத்திருக்காதது விந்தைதான்...” எனதான் வீர ராமேஜந்திரன்.

“காமரதிவல்லி” என்ற பெயரைக் கேட்டதும் புவன மாதேவியின் உச்சத்தில் பளிச்சென்று கனல் வெப்பம் மிகுந்தது. நடனமாதரும் திரை வர்சாரும் மிகுந்த சூன் விடம் மாதங்கியின் சொந்த வீடு அங்கமா...?

11. காமரதிவல்லியில் காதல் ரதிகள்!

மாதங்கியின் சொந்த வீடான காமரதிவல்லி என்ற கைவகருக்குத் தன்னை இளவரசன் அழைத்து வநுவான் என்று புவனமாதேவி எதிர்பார்க்கவில்லை.

அந்த நகரை அதற்குமுன் பார்த்திராததால் மனதில் ஏற்பட்டிருந்த அதிர்வுத்தன்மையும், அது மாதங்கிலின் ஊர் என்பதால் ஏற்பட்டிருந்த தயேஷழமும் கூட, அவன் உள்ளம் எண்ணப்பெற்றும் சிக்கிடையே சுணங்கிக் கொண்டிருந்தபோது—

மீண்டும் அவனைச் சீண்டி விடுவது போல்—

“அந்தாங்கமாக அந்தப்புரத்தில் கால்கப்பாசை நகளைத் தோண்டுவதில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களுக்கு உரை மணம் கமழும் இன்பச் சாக்கையான ஒரு நகரம் இருப்பது எங்கே தெரியப் போகிறது!” என்றால் விராஜேந்திரன்.

“அகவத்தாமா! உன் தலைவர் போன்றோர், தம் உயிரை நக போகல்களுக்கு நாடிவரும் இடங்களை பேசுவதில் உயர்தகுப் பெண்டிர் தெரிந்து வைத்திருக்கத் தேவையற்றவை என்று சொல்—!” என்றான் புலனமா தேவி சின்ம் மிகுந்த குரலில்.

“உயர்தகு எது என்பதை வேளாச் செல்வி புரிந்து கொள்ள ஒரு வாய்ப்பாக இங்கேதான் அவர் வாசம் செய்வ வேண்டியதிருக்கிறது என்பதை அவருக்குத் தெரியப்பாய், அகவத்தாமா—!” என்றால் விராஜேந்திரன் குறுக்கை தவற.

“இக்கேயா... நானா...!” என்று பதட்டத்துடன் சினத்தான் புலனமா தேவி.

விராஜேந்திரன் மறுகையி ஈழாது மன்மத வாகிரிபாய் ஒரு புனிதவகையை மட்டுமே உயர்த்தான்.

அதை நீடினித்தக்கொண்டிருக்காத புலனமா தேவி யின் கண்களால் எண்ணங்களுக்கும், ‘எப்படி இந்தச் சூழலி லிருந்து விடுபடுவது?’ என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கும், மனப் பாய்ச்சலுக்கும் இடையே அகவத்தாமா ஒரு மானிகை வாசலில் நின்றது அங்கே.

“வரவேண்டும் தேவி! தங்கள் வருகையாக என் ளளிய மானிகை பெருமை பெறுகிறது!” என்று அவனை வரவேற்ற மாதங்கிலைக் கண்டதும், ‘சிதழலின் அனல் மூலையாய்க் கொதித்தது புலனமா தேவியின் உள்ளம்.

“இளவரசே, என்னைச் சிறைப்படுத்தி அழைத்து வந்தீர்கள். இலட்சியத்துக்காக வெஞ்சிறைகில் தூண்டி துறும் அந்த வேதனைகளைப் பயணித் தீர்த்து ஏற்றுக் கொள்வதும் வீர வழிவந்த இக்காட்டுக் குடிமக்களின்—குடி மக்களின் தீரம். ஆனால், விராஜேந்திரன் மூலம் தப்பிப் போயுப்போற பின், சிறுக்கரக் கூடங்களைப் பெரிதாக சிறைச் சாலைகளாக்கும் வினாவுத வினாக்கள் உட்கிழை என்ன...? இந்த விசித்திரங்களுக்கு நான் உடனடி மாட்டேன்.” என்றான்.

“தேவி, இதுவும் ஒரு சிறைதான். ஓர் எளிய உள்ளத் தின் அன்புச்சிறை.” என்று கனிந்த குரலில் கூறினான் மாதங்கி.

“அன்புக்கும் அதன் அவலங்களுக்கும் எனக்கு இரண்டு அவசியமில்லாதவை. ஆட்சியின் அனல்மேய்க்களை எதிர்த்து அக்கிலி பாகம் செய்த வெண்டிருப்பவன் நான்... மாதங்கி இவ்வகையின் மதவீனாற்சவங்களைக் கண்டு களித்துச் சகித்திருக்க நான் தயாராக இல்லை” என்று கூறிச் சினந்து குதிக்காவிடுகிறது இரங்க மறுத்தான் புலனமா தேவி.

மறுகணம் குதிக்காவிடுகிற பரிசோதன குதித்த வீர ராஜேந்திரன் டெயரமாகக் குதிக்கவிடுகிறது இரங்க மறுத்த புலனமா தேவியின் இடையை இர காக்கையால் பற்றி ஏந்தி ஒரு மலர் கொத்தை கொய்க்கிடுகிற பெய் வதைப்போல் அகவத்தாமா யின் முத்திரைக்கு அயறாகக் கீழே இறக்கி விட்டான்.

அக்கக் காட்சியைக் கண்டதும் மாதங்கிலின் கண் களில் மின்னலாக ஒரு கணக்கம்—

அதுவும் புலனமாதேவியை எந்தி அணைத்து இறக்கும் போது ஏதெச்சவாக வீராஜேந்திரனின் வீரங்களை புலனமாதேவியின் இடைவீதி மட்டுமே பதித்திருக்கவில்லை.

அந்தச் சிற்றிடைக்கு ஓர் இளமைப் பாலமாக, கச்சத் துக்கு அடங்காமல் மதர்ந்து எழுந்து மனோகரமாய் மலர்ந்திருந்த செழுந்த மார்பகங்களின் கீழ்ப்புற தளிர் மென்மைச் சரிவுப் புறங்களிலும் அவனுடைய வீரங்கள் பட்டும் படாமலும் பதிய நேர்ந்திருந்தது.

அந்தக் காட்சியும் மாதங்கியின் கர்மமயான விழுகளுக்குத் தப்பவில்லை.

இருப்பிலும் தன் மனச் சீறல்களை வெளிப்படுத்த மாலைச் சூழ்நிலைகளை எதிர் நோக்கித் தற்காலிகமாகத் தள்ளி வைத்து, தன் பொய்யாக்களில் பூத்திருந்த புன்னகைக்குச் சேதாயின்றி—மகிந்த மீழ்காடல் இளவரசனின் கைக் கண்களினிருந்த புலனமாதேவியின் தோள்களையும் கயங்களையும் ஆதரித்துடன் பற்றித் தன் மானிகைக்குள் அழைத்தான் மாதங்கி.

புலனமாதேவியை பற்றிப் அனைத்துக் கொண்டதில் மாதங்கியிடம் செலுத்தப் பிறந்தேதாம் பல பரிவு அதிகமா, வேளாளர் செல்வியை அணைத்திருந்த வீராஜேந்திரனின் பிடியைக் களைத் தளர்த்து அவளை அப்பிடியிலிருந்து விடுவதும் வேலைப் பிடிக்கச் செய்து கணக்கை நம் போன்ற ஆடவருக்கு முடியாது.

புலனமாதேவியின் முடிந்தது. 'ஓகோ, அவர் என்னை அனைத்துப் பற்றியிருந்ததை இந்தச் சரணமேகினியாகச் சகித்தல் கொள்ள முடியவில்லையோ...' என்று அவள் மனம் கருவித் கொண்டது.

களைப் பொழுதுக்குள் அக்கன்னி இளமன்களுக்குக் கிடைப்பே ஏதப்பட்ட நிலைமையான மனப்புகைச்சல், வீராஜேந்திரனுக்கு ஒரு விதத்தில் கொள்கியமாக இருந்தது.

அந்தச் சிறிது பொழுதுகளைவிட புலனமாதேவியின் சீற்றம் அவன்மீது பாயாதிருந்ததே!

அந்தச் சூழ்நிலையைச் சூட்டிப்பாகப் பயன்படுத்தி, 'மாதங்கி, வேளாளர் திருமகளாக உன் மானிகைக்கு அழைத்தல் சென்று தக்கவாறு உபாசிப்பாய்... காலதவிர்த்தாயிற் பிறந்தேனாயின் பெருமையை வேளாளர் சேவல் கைப் பதிமறக்கக் கூடாது! சில முக்கியப் பணிகளை நிறைவேற்றி விட்டு வீரையில் வந்து சந்திக்கிறேன்.' என்றவாறு மீண்டும் அவைத்தளமரசின் பேசில் தக்க ஏறி கிணங்கி வேகத்தில் பாய்த்து மறைந்தான் வீராஜேந்திரன்.

அவன் அவ்வளவு சுறுசுறுப்பாக அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டுவிடுவான் என்று இரு வேளாளமே எதிர்பார்க்க வில்லை.

இருவருக்குமே அவ்விடம் தீவிரக் கொள்ள வேண்டிய அந்தரங்கக் கணக்குகள் மிச்சமிருந்தன.

'புலனமாதேவியை குதிரையிலிருந்து இறங்கச் செய்வதற்காக அவ்வளவு இதமாக அவள் இடைவாய்ப் பற்றி யிருக்க வேண்டுமா...? கம்மா பட்டும் படாமலும் வீரக் களைப் பற்றி இறக்கினால் போதாது...? அப்படித்தான் இடைவாய்ப் பற்றினாலும், அந்த வீரகாலுக்கு என் அப்படி ஒரு சபை...? இடைப் பிடித்த மேல் எங்கேயோ தெரட்டு...ம்...ம்... ஏன் அந்தச் சபை, அந்த வீரக் கணக்கு...? இவ்வகில் விடக்கூடாது...வேக வேகமாய் விதமாய்க் கேட்க வேண்டும்...? - பிடியை உட்குத்த தீக்க காதலிருந்த மாதங்கியிடம் பட்டித் கொள்ளாமலும்,

'ஓகோ, இவர் தளபதி உத்தேசகத்தை இந்தத் துக்கு மோகினியின் அந்தப்புரத்திலிருந்துதான் கவனித்து வருகிறாரோ? என்னைச் சிறைப்பிடித்தவர் சிறைக்கூடத் துக்கு அழைத்துப் போகாமல் இந்தச் சிறுக்கா நாயகியிடம்

அதைத்தவ வந்திருப்பதென்...? அவன் முகநிலைமையைக் கண்டு
மோகமாகத் திகைப்படைந்தான். வேறு பண்புடைய
முடியாத...கேட்கிறேன்; தானிடம் தனக்குவிசிற மாநிலம்
என்று அந்த கணக்குத் திகைப்படைந்தான். கணக்குத் திகைப்படைந்த
புவனமாதேவிற்கும், அவசரம் தராமல்,

அவர்கள் இருவரையும் பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர்
கழுத்துத் தித்தித்து வெளியே விட்டுவிட்டு, அவசரமாகப்
பறந்தேடித் 'தப்பித்து' விட்டான் வீராஜேஷுந்திரன்!

அந்த இருள் கைத்த குகைக்குள் தீப்பந்தங்கள் திபு
திபுத்து எரிந்து கொண்டிருந்தன.

அவை பரவலிட்ட செத்திற ஓளி சுற்றி தின்ற பாண்டிய
வீரர்களின் விபரங்களை துளிர்ந்த ஒருமைநிற முகங்களின்
பட்டுப் பளபளத்து எதிரொளித்துக் கொண்டிருந்தன.

இயல்பாகவே வெஞ்சினமும் வெப்ப வேகமும் கனன்று
சிவந்து கொண்டிருக்கும் அவர்களுடைய முகங்களின்
இப்பொழுது திள்ளும் கொடு வேகம் பரவியிருந்தது.
அதற்குக் காரணம், தீப்பந்த ஒளியின் எதிரொளிப்பு
அவ்வது அவர்களுடைய உள்சங்களின் ஆவேசச் சீற்றமா?

அனைவருடைய விழிகளும் அங்கே நடுநாயகமாக
விற்றிருந்த காளிமாண்டரின் பேரினையே பதித்திருந்தன.
காளிமாண்டரின் அருகில் ஒற்றைச் செங்கண்ணன் மிகுந்த
அப்படி கண்ணப்பட்டான்.

அப்பொழுது அங்கு நிலவியிருந்த பதற்றமான சூழ்நிலை
மேலும் அதைப் பரப்பிய வீரர்களின் முகச் சீர்தகையமும்
காளிமாண்டரின் தென்பட்ட அரதாரண அமைதியை
யும் கணித்து நோக்கும் போது, அவர்கள் அங்கே கூட
வெகு நேரமாகியிருக்கும் என்றும், அவர்களுக்குள் ஏற்கனவே
ஒரு முழுமுற்பாவு் செருடல் மிக்க பேச்சு நடந்து ஒரு மன

முறிவான தினை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கணித்த
முடிவிறது.

ஆனால், அந்த தெருக்கடியான தினைமீதும் காளிமா
ண்டரின் தென்பட்ட அமைதியும், அவருடைய உதடுகளில்
தேய்ந்திருந்த புன்னகையும் ஒரு மர்மமான பிரபுத்தை
கணித்தவதாக இருந்தது.

திசென்று அங்கு நிலவிய அமைதியைக் கைத்த
காளிமாண்டர், "வீரர்களே, உங்களிடம் ஒரு விசை
கத்தை எதிர்பார்க்கிறேன். நீங்கள் அனைவரும் என்னைப்பும்
சத்தியேனாவையும் விட்டு தீக்கத் தனியைப் படுத்திவிட்டு
தனித்து செயல்படப் போவதாகத் தெரியத்தீக்கவே, அது
இறுதியான உறுதியான முடியா, அல்லது உங்கள் கதிருப்
தியை என்னுடன் தெரியத்தீக்கும் ஓர் பாணிமா?" என்று தன்
நகை சிதறக் கேட்டார்.

"எப்படியிருந்தால் குருதேவர் அங்களுக்குத் திருப்தி?"
என்று திருப்பிக் கேட்டான் ஒரு வீரன்.

"எப்படியிருந்தாலும் அதை அப்படியே நான் ஏற்றுக்
கொள்வேன். உங்கள் முடிவு எதுவும் என்னைப் பாதிக்கப்
போவதில்லை. ஏனென்றால், நான் காளியின் எளிய
தொண்டன். அவன் இட்ட கட்டளைப்படி நடப்பதெது
என் இச்சைப்படி நான் எவ்வுமே செயல்படுவதில்லை.
உங்கள் முடிவு இதென்று புரிந்து விட்டால், காளியின் தீப்
அதை அணிப்பித்து அவன் கட்டளைப்படி செயல்படுத்தும்"
என்றார் காளிமாண்டர்.

"நீங்கள் உண்மையில் காளிபத்தர்தான், காளியின்
சித்தப்படி நடப்பவர்தான் என்றே எங்களுக்கு நம்ப
ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்றான் அவர்களுள் ஒருவன்
வேகமாக.

அதனோடு காளிமாண்டரின் அருகில் திகைப்பதற்குத்
செங்கண்ணன் மிகவும் பதற்றத்திற்குள்ளாவனாய் தன்

இவையில் செருகிவிருந்த கத்தியை உருவி அந்தப் பாண்டிய வீரன்மீது பாய முனைந்தான்.

அதன் கவனித்தவிட்ட காளிமாகண்டர் பயிச்செல்லு ஒற்றைச் செங்கண்ணனின் கரத்தைக் கீட்டடியாயிப் பற்றி அவன் எண்ணத்தைச் செயல்படுத்த விரைந்தான்.

அதனால் பாண்டிய வீரர்கள் மத்தியிலும் சலசலப்பு தோன்றியது. அவர்களுள் ஒருவன் வானை உருவி ஒற்றைச் செங்கண்ணன்மீது பாய்ச்ச முயன்றான்.

அக்கணம், “அடங்கு!” என்ற காளிமாகாண்டரின் குரல் சிம்மத்தின் கிணுவையாக எழுந்தது. மறுமணம் அனைவரும் அந்தக் கட்டளைக் குரலை மீற முடியாதவர்களாக அடங்கி நின்றனர்.

“ஒன்றைச் செங்கண்ணன், ஏன் பதற்றப்படுகிறாய்? அந்த வீரன் என்னைக் காளியின் உண்மையான பக்தரானான் சந்தேகப்பட்டதில் என்ன தவறு...? எனக்கே என்னைப் பற்றி அப்படியொரு சந்தேகம் எழுவதுண்டு... நேவதேவியின் திருப்பாதங்களில் அமர்ந்து அவளுடைய அருள் காக்கும் திருக்கழல் பற்றி அனவாதமும் புகழித்துப் பெரிப்பம் தயக்கம் பிறவிக்கடல் நீந்தவதற்குப் பெருமழை காணாது, தீயடி அந்த ஆட்சி ஒளவனிடிலும், குழ்ச்சிக்குதலிதும் எழுட்டு அனைக்கழியும் காணும் ஒரு தேவி மந்திரம் என்று அடிக்கடி சொல்லுபவனேனில், இந்த ஸபை அந்த வீரனுக்கும் ஏன் ஏற்படக் கூடாது...? அப்படித் தானே பாண்டிய வீரனே...” என்று வழிகளை மீட்டும் வகைச் சாய்த்துக்கொண்ட காளிமாகாண்டர்.

அந்தப் பாண்டிய வீரன் மென்று விழுக்கினான். நிறகு, “கவாயி, ஏன் சந்தேகத்துக்கு வேறொரு காரணம் இருக்கிறது” என்றான்.

“என்ன...”

“தாங்கள் குலப்பற்றுக்கே கல்வியான காளிமாதர் வந்து மட்டும் பக்தரோ, தங்கள் பொறுப்பில் குந்தியான மனைக்குகைக்குள் மறைந்திருக்கும் வேறொருவருக்கும் அமெனியா...என்பதனால் எங்கள் சந்தேகம்...”

எனவெனவியுக்கும் நேசம் தான். ஆனால், என் செயல் தான் இப்பகுப்பின் காளிமாதர். அவன் கட்டளைவிட்டால், சோழ மாதாவான பெரிய கண்டிக்கும் பாண்டியத்துக்கும் துணை நிற்பேன்... ஒழிச்சேனைக்கும் பரிந்த செயல் படுவேன். எழுமாதர் பெரியபெருங்குக்கும் உதவியேன்...” என்றார் காளிமாகாண்டர், கனிந்த புன்னகையுடன்.

“அடுதப்படி ஏதாயிற்று? எதிர்பாராத ஒரு அணி உருக்கு எப்படித் தங்கள் ஓரே சமயத்தில் உதவ முடியும்...”

“காளிமாதர் வரும்புக்கும் எதிரி அல்ல. அனகனோடுக்கு அரயம் தரும் மகிஷா காமத்தினி அவன். தாம் அவனுடைய செங்கைக். ஒரு ஒரு எப்படி நடக்க வேண்டுமோ அதை அவன் தீர்மானிக்கிறான். அவன் திருவளத்தைச் செயல்படுத்த என்னை அவன் தீயக்கு கிறான் இதுகாறும் தேவி எதை உணர்ந்தாளோ அவையே நடத்திடுக்கின்றான். ‘கவாயி மண்டலத்தில் ரத்த கூடு ஒட்டி போகிறது’ என்றால் பதனடி முனைவில் இப்போது போர் முகம் ஒக்கிறது. ‘கவாயித்தி பக்க மிருக்கும் ஒரு முக்கிய அணி தங்களுக்கு இணையுள்’ என்ற கூற்றை. அதுமே சந்தேகத்தின் அனகனவன் பெரிய பிளாட்டியுமே தம் துணைபெற தயவு செய்திருக்கார். இதில் பாண்டிய வீரர்கள் எவ்வளவு என் எழுந்திரினோ எழுவின்னர்...நீக்கர் எனவோடு இணைந்ததற்கு இவை நடந்திருக்கும். என்னிடமிருந்து பரிந்த தனித்து இயங்கினாலும் இது நடந்திருக்கும். இனிமும் அவன் செயல் படுத்தத் திட்டமிட்டிருக்கும் காரியங்களுக்கும் அவருடைய சக்திபால்நான் நடக்குமே தவிர, உங்கள் ஒத்தமைப்

பிள்ளை, பிரிவினாலே, அங்கிலா என் சாகச சாதனை
கொளே எதுவும் நடைபெறாது...!” என்றார் காளிமா
கண்டர் கடுமையான குரலில்.

சில கணங்கள் மறுமொழிகூறத் தோன்றாதிருந்த
பாண்டிய வீரர்களுள் ஒருவன் மெல்ல, “சோழராஜ
குலத்தின் ரத்தத்தை காளிமாதா கேட்பதாகத் தங்கள்
மூலம் அருள்வாக்கு வேளப்பட்டது. அது எப்படி நிறை
வேறும்...?” என்றான்.

“காளிமாதாவே அறிவான்.” பளிச்சென்று பதிலளித்
தார் காளிமாகண்டர்.

“சோழ மாதாவான பெரியபிராட்டியார், தம் சகோ
தரரின் மக்களுள் ஒருவரான வீரராஜேந்திரனுக்கு முடி சூட்டு
வதற்காக சொந்த மகளையே பணகத்துக் கொண்டு அங்கப்
புரத்தைத் துறந்து வெளியே ஒரு பெரும் உள் நாட்டும்
போராட்டத்திற்குத் தயாராகக் கொண்டிருக்கும்போது,
ராஜகுலத்தில் ரத்தத்தால் காளிமாதாவின் தாகம் எப்போது
எப்படித் தீர்க்கப்படும்?” என்று கேட்டான் இன்னொரு
வீரன்.

“அதுவும் காளிமாதாவே அறிவாள்!” என்று காளிமா
கண்டர் அவர்கள் முகத்தில் படர்ந்திருந்த புதிர்மயமான
கேள்விக்குறிகளைக் கண்ணோட்டரிட்டவராகச் சட்டென்று
தெற்றிகைச் சுருக்கியவாறு, “அரண்மனை சுட்போகத்தில்
செல்கியவாக வாழ்த்துவந்த ராஜமாதாவையும் புலனமா
தெய்வியும் அபேயரான குகைக்குள் வாழவைத்த காளி
மாதா, இந்த பெரியபிராட்டியாரையே ஒரு கருவியாகவைத்து
தம் தாகத்தை தீர்த்து கொள்ள மாட்டாளா—அப்படி
பிராது அப்பாவுள் அப்பாவுள் தகழியத்தாலாவே அம்மாதாரியை
அழிவை தேவி இந்த அணிந்து காலகழத்திற்கும்பாளே,
என்னவோ!” என்றார்.

அதைக் கேட்டு அவனவரும் குழம்பி தின்றனர்.

அச்சமயம் அந்தக் குகைவாசலில் ஓர் அரவம் கேட்டது.

ஒற்றைச் செங்கண்ணன் பாய்த்து சென்று குகைவாசல்
முகப்பில் தன் காதலனை வைத்துக் கவனித்தான்.

அதன் பாய்த்தோடி வந்து, “குளம்புகளின் சத்தமும்
புற வீரர்கள்வருகிற ஓலையும் கேட்டிருது கவாசி” என்றான்.

காளிமாகண்டர் புன்னகை தவறும் முகத்துடன், “காளி
மாதாபின் சித்தப்படி இன்னும் சில கணங்களுக்குள் இங்கே
ஓர் அற்புதத்தைக் காண்பீர்கள்!” என்றார்.

12. ஞான விஜயம்

குகைவாசலில் குகைவாசலின் குளம்புகளையே வரவா
அழிகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கூடவே நிகழி ரதம்
ஒன்று ஓடிவரும் அரவம் செங்களை நிறகுள்.

உள்ளேயிருந்த பாண்டிய வீரர்கள் திமைப்புடன் காளிமா
கண்டரைத் தோக்கினர்.

காளிமாகண்டரோ பெருமதம் கூர்விட்டுத் தலக்கும் முக
ஒளியுடனும் நிறைந்த புன்னகையுடனும் அழித்திருந்தார்.

“கவாசி—இந்த ஓர் அற்புதம் திமையோடுவருவது எந்தச்
களே, என்ன அற்புதம்!” என்று ஆர்வ மிதந்தபொழு
யின்கிணர் ஒரு வீரன்.

“உண்மையில் நான் காளியின் தோண்டனா, என்று
சந்தேகித்துக் கொண்டே என் வாக்கில் இன்றும் நம்பிக்கை
வைத்து ‘என்ன அற்புதம் திமையோடுவருவது’ என்று நீங்கள்
கேட்பதே மூதல் அற்புதம்...” என்றவாறு சிந்தார்
காளிமாகண்டர்.

“எங்கள் அறிவான்மையப் பெற்றுத்தருளுங்கள், நடந்து கொண்டிருப்பது என்ன, தினி எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று விளக்கி வழிகாட்டுங்கள்...” என்று பணிந்து வணங்கினான் வேடுவாரு வீரன்.

“சத்தப்பங்கல் தாம் சயாநான் ஒப்பந்தங்களுமையும் சரணாகதிகளையும் உருவாக்குகின்றன...” என்று நகைத்த காளியாகண்டர் மூலத்தில் செவல் துடிப்பு விறுபொள்ள எழுந்து, “இக்குகையின் பக்திவாசல் வழியே நான் வரவேற்கத்தக்க தவசிரோஷ்டர் ஒருவர் இங்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்” என்றார்.

அந்தமையில் பக்திவாசல், காளிநீர்த் காளி கோலில் தான். காளியோலில் பக்திபுத்திரிக்குத் தெரியும் குகைச் சுவல் உழுவே செந்தான், இப்போது காளியகண்டரும் பாண்டிய வீரர்களும் அயர்ந்திருந்த குகை மண்டபத்தை அடைவதாய்.

காளியோலிக்குச் செல்வதற்காகக் காளியகண்டரும் ஒற்றைச் செக்கன்களையும் எழுந்தார்கள்.

“கவாயி, தாங்கள் தரிசிக்கச் செல்லும் தவசிரோஷ்டரை நான்களும் சந்திக்கவாசா?” ஒரு பாண்டிய வீரன்கேட்டான்.

“அந்தச் சிரோஷ்டரை நீங்கள் சந்திக்க முயன்றால் அது சிறைச்சாலை தரிசனமாகவும் மாறக்கூடும்! நயாந்தானா?” - குறுதலையுடன் கேட்டார், காளியகண்டர்.

“சிறைச்சாலையா, ஏன்?” - பாபரப்புவன் கேட்டான் அப்போது.

“இங்கு வந்த கொண்டிருப்பவர்... காளிநீர் திருநாட்டின் கரையணை மூலசீவர் மட்டுமல்ல, இந்த எண்ணிகை புறம்பு பெருநாட்டின் கரையணைத்திரிக்கு இணையான செக்கன்களும் கடத்த கொக்கோட்சித் திறனும் பெற்றவரும், சாதாரணமான அரசியல் சதாச்சத்தித் தன்மையில்கூட ராஜதந்திரியுமான

குண சிவனார்தான் இங்கு விஜயம் செல்வப் போகிறார். உங்களை இங்கு அவர் சந்தித்தால் மிகவும் கருணைகொண்டு ‘பாண்டிய அதிதிகள் பாலும் குகைகளில் வாழ்ந்து சிரமப்படுகிறோம்... எங்கள் ராஜ்ய விரூத்தாளிகளாக இருக்கட்டுமே!’ என்று உங்களைச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்யக்கூடும்...”

“காளியாநா உங்களைக் காக்க மாட்டானா?” என்று படபடப்புடன் கேட்டான் ஒரு வீரன்.

“அவரோ ஓர் உன்னதமான தேயி உயாசன். நீக் காளி நாட்டுக்கு ஒருமுறை சுழிப்போரில் ஏற்பட்ட செந்தியை அவர் மூலத்தால் காளியாநா அளித்தான். அக்காறு காளியாநான்கு அபிராண பத்திரங்க இருக்கும் அவர் பக்கிஷம் காளியாநா இருப்பானே...” என்று சித்திரர் காளியகண்டர்.

“அவர் இங்கு வரும் தோக்கம் என்ன கவாயி?”

“இரண்டு!”

“என்ன...?”

“ஒன்று, வெளிப்படையானது; அது உண்மையிலாதது. அடுத்தது, அந்தாங்கமானது; அது அரசியல் சாதரிபம்...” என்று புன்னகைத்தார் காளியகண்டர்.

“விளக்கிக் கூறுங்கள் கவாயி...”

“நான் கூறுவது விளக்கம் அல்ல. என் கவாயி, தொண்டியிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த சந்திரமோக சிவ நாழிகைக்கு ஒரு அலருளடய காவல் படைமீனரிடம் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதாக செய்தி கிடைத்தது. அவரைப் பொட்டிய காரணம் எதைப்பாலது கற்பித்திருக்கின்ற அயர் இங்கே வருகை தரலாம். அது வெளிப்படையான காரணம். ஆனால் உண்மையான காரணம், நம் கவலாக்குக்கும் ஆட்சியின் களையகம் ஒன்றை மீட்பது... புரிவதில்லை!”

நம் பொதுப்பில் இருக்கும் ராஜமாநாவை மீண்டும் பழையாறு அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதே அவர் நோக்கமாக இருக்கக்கூடும்..." என்றார் காளிமாகண்டர்.

"அவர் திட்டம் நிறைவேறுமா?"

"ராஜமாநாவின் திட்டம் நிறைவேறும்!" — அழுத்தமான புன்னகையுடன் கூறிவிட்டு, அவரமாகக் குகைச் சுரங்கத்திற்குள் நுழைந்த அந்த இருவருக்குள் மறைந்தார் காளிமாகண்டர்...

கோள்கோவியின் முன்பாகக் குன்றிமன கம்பீரமாக வந்து நின்றது அந்த, ரதம்.

தேஜோதயமான புன்னகையுடன் அகிலிருந்து இறங்கினார் அக்கன பக்தியும்—அரசியல் பக்தியும் ஒருருவாய் இணைந்த பெருருவத் தவசீலரான ஞானசிவனார்.

பூமியில் இறங்கியதும், அருகில் துணையாகப் பல வீரர்கள் இருந்தும், ரதத்தில் மயக்க நிலையில் சாய்ந்திருந்த சந்திரசேனாவைத் தாமே மேலிருந்து தூக்கித் தமது ஏரத்தில் ஏந்தியவாறு காளி கோவிலுக்குள் நுழைந்தார்.

"சோழர் திருகாட்டில் ஞானப் பெருஞ்செல்வமே, வருக! வருக!" என்று அவரை வரவேற்ற காளிமாகண்டர், அவர்கையில் ஏந்தி வந்த சந்திரசேனாவைக் கண்டு பதற்றத்துக்குள்ளாவனவரப்போகி, "தவசீலரே, இந்த நங்கைக்கு என்ன ஆகிற்றது? தாங்களே ஏந்தி வரும் அளவு இந்த நங்கை பெற்ற பெறு என்னவோ..." என்று கேட்டார்.

"இனப்பற்றினால் இந் நங்கையை, இங்கு எடுத்து வரும் நிலை ஏற்பட்டு விட்டது தவச்செல்வரே!" என்று புன்னகைத்தார் ஞானசிவனார்.

"இனப்பற்றா...?"—விபத்து கேட்டார் காளிமாகண்டர். ஞானசிவனாரின் சொல்லில் தெறித்த மர்மம் காளிமாகண்டருக்கு வினாக்குறிப்பாகிற்று.

"ஆம்! நாம் மூவரும்...அதாவது நான்கள், நான்கு கட்டளைக்குட்பட்டுப் பணிபுரற்றும் இந்த நங்கை, பால் ஆகிய மூவருமே அதிபராகத்தான் அடிமைகள் அல்லவோ! அந்த வகையான நாம் மூவரும் ஒரே மாதிரிதான்—அதனாசீதான் வரும் வழியில் மூலத்திலிருந்து இந்த ஈழச்செல்வையை உரிய இடத்தில் ஒப்படைக்க எடுத்த வந்தேன்!" என்ற ஞானசிவனார், சந்திரசேனாவைக் காசிதேவியின் முன்பாக ஒரு பீடத்தில் படுக்கச் செய்தார்.

"ஞானசிவனாரின் மறுமொழியில் சத்திபத்தையிட, சாதுரியம்தான் உட்பொருளாக அமைந்தனவோ!" என்று ஒரு சந்தேகம் பொறித்தபடியது காளிமாகண்டருக்கு.

அவர் நாம் ஓர் இனம் என்றதில், 'காவியில் பக்திகள் நாம்' என்ற எழுத்து மட்டும்தான் அமைத்திருக்கிறதா? அல்லது எழுத்தி் செய்வதிலும், மறைபொருளாக அரசியல் குதாட்டம் ஆடுவதிலும் நாம் ஓர் இனம்தான் என்றும் சொல்லாமல் சொல்கிறாரோ ஞானசிவனார்...?

அச்சமயம் "ஞானச் செல்வா!" என்ற ஞான ஓக்காரமாக எழுந்தது.

அனைவரும் ஞான வந்த தீர்க்கை நோக்கினர்.

மயக்கமூற்ற நிலையிலிந்த சந்திரசேனாவிடமிருந்துதான் அந்த உக்கிரக் குரல் எழுந்தது. அக் குரல் மூலக்கோணமயங்கியிருந்த அவன் எழுந்த நின்று. அவன் கன்னத் திவிரெனச் சிவந்து சீறின. ஞானி அவரையான கன்ன ஏறியிருந்தது.

"மகனே, என் ஞான உக்கிரப் புரியவில்லையா? அகன்று அதிகாரப்போட்டையில் அக்கனையை மறந்தாயா?" என்று தொடர்ந்தது அஞ்ஞானப் புரிவைப் பெருந்தூகம்.

அனைவருமடைய பார்வைகளும் ஞானசிவனாரின் முகத்தில் மோய்த்தன.

“நாயின் குரல் மகனுக்குப் புரிபாரா? ஆனால் நாய்க்கு இந்த ஓவஞ்சனை ஏன் என்றுதான் எனக்குப் புரியவில்லை!” என்றார் ஞானசிவனார் அவமதியான குரலில், கண்களில் குறுநனை ஒளிர்ந்து சிரிக்க. அந்தக் கெடுதிறந்த பார்வை மின்னெட்டில் அழர்வ அர்த்தங்கள் பொதிந்திருந்தன...

“நாயின் ஓவஞ்சனையா...? உன் நாயின் கருணையைப்பே அவமதிக்கிறாயா, மகனே!” என்ற சீறல் சந்திரசேனாவின் கண்டத்திலிருந்து பிறந்தது.

“சந்தேகம் இல்லை தாயே, இது சஞ்சலம்!”—ஞானசிவனார் அழுத்தமாகச் சொன்னார்.

“ஏன்?”

“இத்தனை நாளும் நீ என்னுடன் பேசுவதற்கு இரவல் வாகுபதே உபயோகமாக. என் இல்லத்துப் பூஜைமுகம் உன் திருப்பிடமாக இருந்தது. என் நா உன் தந்தை சந்திரமக இருந்தது. என் கணவுகள் உன் காட்சிபரங்கங்களாக இருந்தன. ஆனால், இப்போது புதுமையான சமத்துச் சென்னை மூலம் என்னுடன் பேசுவது உன் ஓவஞ்சனையா, அல்லது என் பலவீனமா? எதுவென்று புரிபயில்கையே, தேவி!”

“அது உன் பலவீனம் அல்ல; உன் பராமுதம், மகனே!”—பளிச்சென்று ‘காசிமாதா’வின் பதில் வந்தது சந்திரசேனாவின் வாயின் வழியே.

“என் பராமுதமா?”—தூர முத்த வரப்புக்களைப் போன்ற தன் வெண்கலத்தின் இதரகளை ஏற்றிச் சரித்துக் கேட்டார் ஞானசிவனார்.

“ஆம்! ஒரு காலத்தில் சுழிபெடைகளுக்கு சுடு கொடுக்க முடியாது இச்சோழ சாமராஜ்யத்தின் வீரப்படை தலை குடைந்திருந்தபோது தளபதி திருச்சிறம்பலமுடையானான் பெருமான் நம்பிப் பல்லவராபனுக்கு வெற்றிக் கனி அளிக்க

உன் மாதாபாதிப நான் உன்னைத்தான் பயன்படுத்தினேன்—? நீ செங்க அகோபுரத்தை, ஏற்று அந்த பூஜை முகத்தில்தான் கிருத்தம்—எழுதிக்கொண்டிருந்தேன்—அன்றை வெற்றிக்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்தேன்—அன்று என் பணி ஒன்றுக்கே ஆளாகிவிருந்த நீ இன்று என்னை மறந்தாய்—என்னை மறந்த உன் சகலவீரத்தி யோடு சேர்ந்து உன் மாதாவின் உள்வாங்கு எதிரான செயல்களில் சுடுபட்டிருக்கிறாயா... அதனால்தான் உன்விடம் பேசவும் வேற்று மண்ணிலிருந்து வந்திருக்கும் இந்த மகனாகத் தேர்ந்தெடுத்தேன்—” என்றார் சந்திரசேனா மாதாவின் அருள் குரலில்.

“தேவி, நான் உன்னை மறந்தேனா? எப்படி...?”—நடிக் கருங்கக் கேட்டார் ஞானசிவனார்.

“மகனே, எதை நினைவில் கொண்டு இன்று பெயல் புரிகிறாய்! நினைத்துப்பார்—இந்தப் பூஜைமுகத்தின் சோழ ராஜ்யம் ஒன்றுக்குத்தான் ‘பெண் வழிச் செல்வம்’ என்னும் பெருமை உண்டு என்ற நீ அறிவாய். அதனால்தான் இம் மண்ணில் ஓடும் நதியான பெண்ணிக்குக்கூட பெண்மகச் சிறப்பு கிட்டியது. இந்த ஓற்றுகச்சோழ கண்டத்தின் கோத்தப பிரதாபங்களுக்கு அடிப்படைபாக விளங்கிய சிறந்த மாமன்னர்களை உருவாக்கியவர்கள் யார்...? மறந்து விட்டாயா? செம்பேண்மாதேவி, தந்தையை பிராட்டி போன்ற மாதர்க்கு அல்லவா? இம் மாதவத்தின் மன்னரின் எல்லாம் பெருஞ்சிறப்பு பெற்றவன் எனப் பெய் பெற்றவன் சந்திரசோழன் பெற்ற பெருமையிடு பெண்ணின் செல்வனான ராஜராஜன் அன்றோ! ஆனால் அவனை உத்தம உயர் வேந்தனாக உருவாக்கியவன் அவன் தந்தை சந்திரசோழனா? இல்லை. அவனுடைய தகக்கையான தந்தையை பிராட்டி... இப்படியும் பெண்களால் உருவாக்கியவன் தயக் தால் பெருமை பெற்ற இந்தப் பேரரசில் இன்று பெண் களையே அவமதிக்கிறான் தன் மாமன்னன்...அந்த மாதா தரோகத்துக்கு நீ துணை போகிறாய்...! ராஜமாதாவை

அரசன் மன்னன் கிட்டி அகற்றினான். உன் அம்மாவை பெண் குலத்தை அவமதித்த நியும் உன் மாமன்னனும் பெண் குலத்தின் எழுச்சியாலேயே, கல்வயங்கப் படப் போகிறீர்கள்—அதை உனக்கு அறிவிக்கவே ஒரு பெண்ணின் மூலம் நான் பேசுகிறேன்...” —சத்திரசேனாவின் கண்டந் வனி காலிமாநாவின் குரலாய் கம்பீரமாக எழுந்தது.

மறுகணம் அந்த பாலாஸியின் அருட்கோட்டை ஸ்தலமே அதிர்ந்த எதிரொலிக்க—தன் திரை விழுதுகள் அசைந்தாட வாய்விட்டு நடைத்தார் ஞானசிவனார்.

“சத்திரசேனா, நான் உன்னை என் மகளாகப் பாவித்துக் கையில் ஏந்தி வந்தேன். தீயோ என் மாதராவைப் போல் பேசி என்னை நித்திக்கிறாய்... போதும் உன் நாடகம்!” என்றார்.

அக்கணம் விறிட்ட ஆங்காரக் குரலுடன் அங்கு தென் பட்ட உருவத்தைக் கண்டதும் ஞானசிவனாரே அதிர்ச்சி வற்று கட்டுண்டு நின்றார்.

13. வேங்கியிலிருந்து ஒரு வீர முழக்கம்!

ஞானசிவனார் சில கணங்கள் திண்டிதான போனார்.

சத்திரசேனா பேசும் காலியின் அருள் வந்திருந்தது என்பதை அவர் குறிப்பித்திருந்த உபயோகத்தை காலியின் குரலாக சத்திரசேனா பேசியவை யாவும், சத்திரசேனா உன் ஆகாலியை அறிந்த காலிமாகண்டிக் குழ்ச்சி பதித்துத்த உத்திரகோதரம் போடப்பட்டவை எளிதது தன் அகலுடைய உள்வாழ்ந்த சூத்தரம் இருந்தது.

அதனாக்தான் சத்திரசேனாவின் சொற்களை அக் குணம் உதாசீனத்துடனும் என்னதும் கேட்டுக் கொள்ளு துந்தார். யின், முடிவில் திர்த்தாட்சண்யமாக ‘சத்திரசேனா, காலிமாநா போல் பேசும் உன் நாடகம் போதும்!’ என்று கண்டித்தார்.

ஆனால் அவ்வாறு நான் நித்திரத்தறிகே சத்திரசேனா வின் தோற்றத்தில் அப்படியோரு விசுழட்டும் மாற்றம் ஏற்படும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஞானசிவனாரின் ஞாக் குத்தராக வெளிப்பட்ட கணத் துறியே சத்திரசேனாவின் முகத்தில் ஆயம் சத்திரசேனா யின் பிறிய அனல் வீசும் தென்பட்டது. கிறிசன் அவற்றின் வதானதானத்திலிருந்து விழுபட்டுப் பழந்து விடுமனமேயல் உருண்டு வேகமாக அசைந்து பரபரத்தன. அந்த விழித் தார்த்த பகுதியிலும் சத்த ஆறு பாய்வதெனக் கோத்துத் தனையாகப் பாபபாத்தன.

குரலில் பெண்மை—ஆண்மை கலந்த பரபரப்புகளை என்மை கடத்த ஆக்கா பழக்கம் பூரித்தது.

ஞானசிவனார் அயர்ந்துபோனார். அப்போது அவர் கண்களுக்கு எதிரே சத்திரசேனா தோன்றினான். அடிக்கடி அவர் கண்களில் நீர்மல்களில் தென்படும் அவருடைய உபசாரைத் தெய்வாசிய மலகத்தியை மதிவாராமத்தினி கோலத்திக் உத்திர வேகல் மொண்டு அவரு எழுந்தருளியிருப்பதெனக் தோன்றியது.

அவர் கச்சுமற, “தெய் போற்றிதே மிகந்தகளை வேண்டும். அகத்தையன் அந்தகனமேயல்...” என்று தவாரினார்.

“மகனே, உன் குடிகளில் பெருமைகள் உன் அந்தையோ அவற்றினைப்போ அத்திதும்பு—ஆனால் விழி கண்டருடாய், என் பிச்சுனத்தனம் போட்டுத்தி மல் ஏற்படும் விழ்ச்சிசிலிருந்து எழவே முடியாது.

பிள்ளையின் வீழ்ச்சியை எந்தத் தாயும் விரும்பமாட்டாள்... இதை உன் அறிவுக்கு உணர்ந்தவே ஒரு கணப் பொழுது என் உக்கிர சொரூபத்தை உனக்கு உணர்த்தினேன்..." என்று முழங்கியது சந்திரசேனாவின் தாயின் மூலம் வெளிப்பட்ட காளிமாதேவியின் குரல்.

"தேவி, எனக்கு ஏதாயினும் கட்டளை உண்டா?" என்று ஒருங்க, குரல் தடுங்கக் கேட்டார் ஞானசிவனார்.

"மகனே, இன்று நீ என் கட்டளையை நிறைவேற்றும் நிலையில் இல்லை. இப்போது என் கட்டளை உன் மூலம் நிறைவேற்றவும் உன் தாய் விரும்பவில்லை!" மாதாவின் குரல் கம்பீரமாக எழுந்தது.

"அன்னையே, தீயே' உன் பிள்ளையை இப்படி அந்நியப்படுத்தலாமா?" மெய்நீந்துநடிக் கேட்டார் ஞானசிவனார். நெடிதுயர்ந்த அந்தக் கம்பீர ஞான புருஷரின் கண்கள் கலிந்து கசிந்து முத்துக் கோர்ந்தன.

"மகனே, உன்னை நான் ஒதுக்கவில்லை. சில பிற காலப் பயன்களுக்காக இப்போது பத்திரப்படுத்தியிருக்கிறேன்... இன்று உன் பணியே உன்னைப் பத்திரப்படுத்திக் கொள்வதுதான்..." மாதாவின் குரலில் மர்மம் தெளிந்தது.

"தேவி! என்ன சொல்கிறாய்?"— ஞானசிவனார் திகைப்புடன் வினாவினார்.

"மகனே, காலிரி மண்டலத்தில் சூருதிபாறு ஓடும் போகிறது. கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் விதிநாதன் வீடுகொண்டு சிரிக்கப் போகிறான். மணிமுடிதாய் அந்தி பெய்கின்ற விசய் போகிறது. ஒடுவோர் எத்தனை பேர், மிகுவோர் எத்தனை பேர் என்று காலதேவன் கணக்குச் சொல்லும் நான் நெடுஞ்சிறகு. அந்தச் சூறாவளியிலிருந்து நீ உன்னைக் காத்துக் கொள்..."

பிடிபெறும் பெண் பாணியின் துதிக்கை சுழல் நாடுவது போல் தன் கரங்களை ஆட்டி துக்காவேசமாய் கிளித்தான் காளிமாதா!

"தேவி! அமைதி புத்த பொக்கிளி மண்டலத்தில் இப்படியும் ஓர் உற்பாதம் திகழப் போகிறதா?" ஞானசிவனார் பதைப்புடன் கேட்டார்.

"அன்னை அமைதி மறந்துவிட்டாள். அதனால் குதிரை உற்பாதங்களை வெண்கலச் சத்தித்தே ஆக வேண்டும்!"

"மகனே, நீ கூறும் சொற்கள் எல்லாம் புதிதாக இருக்கின்றனவே! என்னைவரும் சொல்ல முடியாத கதறல்க் கிராடி பறக்க, கடாரம் கொண்ட காலிரி தாட்ட கவிதையாய் அமைதி காத்து வருவதாய், துப்பாடி உற்பாதங்கள் எப்படி திகழ முடியும் எனக்கு எவ்வளவு வித்தித்தது. ஆனால் எப்படி திகழமுடியும் என்கதை என அடியக் ததனாக எதிர்பாரகக்கே முடியவில்லைவா!" என்று ஆரவர திகைப்புடன் கேட்டார் ஞானசிவனார்.

"மகனே திருவனந்தபுரத்தில் பெரும் மாளிகை கொண்டு வாழுக நீ உன்னை நுகரே, இந்த சந்தர்ப்பக் சந்திக்க உற்பாதத்த எதிர்பாராத காலிரி அகலவா? நான் உற்பாதை அனைத்தும் திகழத்தற்பு போவதற்கு அநி குறிபாக, தீயா, உன் மனைஞர் கருகித்தும் எதிர்பாராத ஒரு காலிரி இப்போது உங்கை கொண்ட சோழபுரத்தை கதறுவதாக வான்குதுக்கிறது... அதைப் பரிசீலித்து அறித்த பின்னராவது, நீகன தூண்டுடன் எதிர்பாராத திகழாக்கலை உங்கள் அனைத் திகழத்திக் காட்ட திருபுரம் வான்குதுவிட்டாள்! என்று புதிது கொள்ளாய்!" — மாதாவின் குரல் சங்க தாதம் செய்தது.

"என்ன தேவி?"

"சோழ முடிக்கு அடங்கி அடிமைப்பட்டிருந்த வெங்கி விசிறுந்து ஒரு விழுநாடும் கேட்டிற்று. அதன் குரல் இன்னும் சில கணங்களுக்குள் கங்கை கொண்ட சோழ புரத்தை எட்டப் போகிறது. வெங்கியில் எழுந்தள்ள தந்த புரத்தை எட்டப் போகிறது. வெங்கியில் எழுந்தள்ள தந்த விழுகொண்ட போர்க்குரல் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்து

பறக்க நேச நேசங்களைக் கட்டி ஆளும் பேரரசர் தீர்ப்புகளைச் சர்க்காரத்தி லுள்ளிருந் சோழர் பெருமான் மரணம். தீர்ப்பு உரிக்க வேண்டிய மரபுகளையும், ஏற்க வேண்டிய பணிகளையும் தெரிந்து அடங்குகை!" என்று அவர்களுக்கு மதிப்புடையதன் சோழர் காவலன் ஒருவன்.

"தாங்கள் ஐந்தாம்! ஒலை கொண்டு வந்திருக்கிறோம்."

"ஒலை யாருக்கு..."

"உங்கள் தீர்ப்புகள் சர்க்காரத்திற்கு!" - வந்தவனின் ஐந்தாம் கொண்டுமேயே தீர்மானப்பட்ட ஏதாவது மிகுந்திருந்தது.

சோழ வீரனின் முகம் ஜீவந்திருந்தது என்றுமே வந்திருக்கிற வீரத்தாளனின் செஞ்சிவம் மூட்டி விடும்படி உணரப் போக, "தீர்ப்பேயே அயர்ந்திருக்கீர். சர்க்காரத்திற் பெருமானின் ஆணை பெற்று வந்து அனுமதிக்கிறேன்" என்றான்.

"தேவையிடுக..." - பளிர்வென்று வதிக் கெட்டி நாட்டு வீரன் ஒருவனிடமிருந்து.

"அரசர் ஆணையின்படி அவரை நீங்கள் சந்திக்க வேண்டியது..." - சோழவீரன் பிறந்த பிரயாணபுடன், தனது எழுந்த சிறந்ததைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு வந்தான்.

"உங்கள் சர்க்காரத்தினையே நாங்கள் சந்திக்க வேண்டியது..." நாங்கள் இந்த மானிகையில் யாரைச் சந்திக்க வேண்டுமோ அவரைச் சந்தித்த ஒலையைக் கொடுப்போம். அகர், சர்க்காரத்திடம் அதைச் செல்பிட்டு, எந்த நாள் கெட்டுநாட்டு வீரன் மயமாத தெறிக்கும் குறியை."

"இந்த மானிகையில் நீங்கள் யாரைச் சந்திக்க வேண்டுமானாலும் அனுமதி பெற்றாக வேண்டும்..." - சோழவீரன் உண்டாயுடன் கூறினான்.

"எங்களுக்கு அது அவசியமில்லை. உங்கள் மானம் உறையோ மற்றவர்களைப்போ சந்திப்பதற்குத்தான் உங்கள் அனுமதி தேவை. இவரைச் சந்திக்க எவருடைய அனுமதியும் தேவையமில்லை. அந்த உரிமை எங்கனிடமே இருக்கிறது!" என்று தம் வீரர்களில் யின்னிய முத்திரை போதித்ததைக் காட்டினான் அந்தவீரர்களுக்கும் முதற்கவையானவன்.

சோழ வீரர்கள் மறுமொழி கூறாத மனம்தான் தீர்ப்பு விட்டனர்.

காரணம், அந்த வேங்கி நாட்டு வீரனின் சந்திக்க வேங்கி நாட்டுச் செல்வியும் - சர்க்காரத்திற்கும் இடையாடலான வானமக்கியினில் இரங்கியை பொதிந்த கணையாழி ஒன்று யின்னியது!

'வழி விட இன்னும் தயக்கமா...' - எவன் போகத் தடைத்தான் வேங்கி நாட்டு வீரன்.

தலை இறக்கத்தான், "குத்திட்டகளை அப்படிப்படுத்தி அவர்களைப் போக விடுங்கள்!" என்று காவலர்களுக்குப் பணித்தான் காவலர் தலைவன்.

'ஹாஹா'மாய் பிறந்த எக்கரைச் சிப்பியு எங்கும் எதிரொலிக்க வேங்கிவீரர்கள் கவ தடைபுடன் அண்மனைக்குள் ஹழந்தனர்.

அதைக் கண்டு மனம் வெறுப்பிய சோழ வீரர்களுள் ஒருவன், "எந்த நாளில் அந்த வேங்கி நாட்டுப் பெண் இந்த மானிகைக்குள் அடியெடுத்து வைத்து ஹழத்தாரோ, அந்த நாளிலிருந்தே சோழக் குடியின் பெருமிகளையும் கவர்வர்களும் தலைவரையித் தொடக்கினிட்டது. தாம் மொறயி என்ன பயன்..." என்று தன் சகா ஒருவனிடம், வேதனை குமுறியது.

தீவ் தீவ் விழிவிலி குறுகலை யின்னையா ஒலியே, ஒங்கினையை கொடுத்தார்கள் போகக் கிறக்கப்பட்ட, சேர்ந்த மதந்த திருக்கார இரம் மார்பங்களில் கை...

தானாது சின்னஞ்சிறு இடை ஓயிலாக அசைய, இளைபு
ராணி வானமல்லிகா அன்ன நடை பெயர்த்து அரண்மனை
சராம் சோழர் சக்கரவர்த்தி இராஜரரச சோழரிடம் வந்தான்.

“மாமல்லரின் தரிசனம் காண அடியாள் வந்திருக்
கிறேன்...” — ரத்தின அநரங்கன் சித்திரப்பூவாய் மலர் அவள்
குயில்நாதம் விடுத்தான்.

“இது முன்னிரவு நேரமில்லையே, மோகராணியின்
தரிசனம். நிகழ—!” என்றார் சக்கரவர்த்தி கம்பீரப்
புன்னகையுடன்.

“காதலுக்குத் தருணம் உண்டோ...?” — ஓய்பாரர் சிறு
தடை சித்தக் கேட்டார் வானமல்லிகா.

“காவலனின் காதலுக்குத் தருணம் உண்டு; ஆனால்,
காவலனிடம் தூது வர தருண சித்தனை தேவையெல்லாம்—
நீ கொண்டு வந்திருக்கும் வேங்கி நாட்டு ஓலையைத்
தரலாம்.” — சக்கரவர்த்தி தீட்சண்ய விழி வீச்சுடன்
கேட்டார்.

“வேங்கி நாட்டிலிருந்து ஓலை வந்த செய்தி வேந்தர்
பெருமானுக்கு எப்படித் தெரிந்தது...” — விபப்புடன்
கேட்டான் வானமல்லிகா.

“முறைகேடாக எது நடந்தாலும் மன்னிகளின் முன்
காசனியேயே பதிவாகியும்...” என்று தம் தடம் தோள்கள்
அசைய நகைத்தார் சோழர் பிரான்.

“முறைகேடு” என்ற சொற்களைக் கேட்டு வானமல்லி
காலிக் முகம் சட்டென்று கணங்கியது. தன் மனம் முகத்தில்
ஆவேசம் பரபரக்க, “என் வேங்கி நாட்டு வீரர்கள்
மன்னிக் வானமில் முறைகேடாக நடந்து கொண்டனர்;
என்று சக்கரவர்த்தி பெருமான் நித்திரப்பது எனக்குப்
புரிகிறது. ஆனால், அதன்விட பரிசீலிக்கத்தக்க முறைகேடு
வை சோழப் பரம்பரை நாயகர் ஒருவர் வேங்கி நாட்டில்
நிகழ்த்தியதைக் கண்டு மனம் பொங்கி வந்திருக்கிறார்கள்
என் நாட்டு வீரர்கள்!” என்றான்.

“நேசுழ் பார்ப்பதை நாயகரே, வந்தி...?” — தம்
நிதற்றி தருங்கக் கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“மும்முரத் சோழ மன்னமத்தின் சக்கரவர்த்தி இராஜாதி
ரரசேசுழிப் பெருமானின் கத்தையாரான கித்தி விம
சோழர்தான் அவர்.”

“என்ன, எம் தந்தையா...” — மனம் அவசரத்தாலும்
மனம் அசையாத மானம்களின் குரல் தடுமாறியது.

14. அரிசலாறு அழுதது!

நெடுசரத்தில் திறைகோட்டை நெடுபுலம் வீராண
சோழர் சக்கரவர்த்தி இராஜரரசனே சில கணக்கள் செயல்
புற்றது திகைத்து நிகழ்விட்டார்.

“தந்தை” என்ற சொல் அந்த மனம் கலங்காத
மாவீரனா அத்துணைப் பேதலிப்பில் அழ்த்தி விட்டது.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்த அந்தக் கனக நடந்த
அந்த அவலங்கள்—தம் அக்கையார் அழைத்த ஆத்
மொணாப் பிரிவு—அவசரத்தும் அவர் மனக்கண் முன்
தோன்றின — எத்துணை வேதகையுட்டும் நிகழ்ச்சித்
தொகுப்பு அது—!

கடந்த சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்—

இன்றைய சோழர் சக்கரவர்த்தியான இராஜரரசன்
அன்று எதிரிப்பிப் பெருமான் பகித பெயரோடு அக்கணத்தில்
கரங்களில் மூன்று வயதுக் குழந்தையாகத் திகழ்த்த போதி,
தந்தையைப் பிரிந்துவிடும் அந்த நிகழ்ச்சி சம்பந்தி
விட்டது.

அ 11 — 8

அப்போது சோழமண்டலத்தை ஆண்டு வந்த இராஜா ராஜ சோழ தேவர்* தன் சகோதரியாரான நெறியுடைப் பெருமா பிராட்டியாரையும் - அவருடைய கணவரான கீர்த்தி வர்மனையும் தம் அரண்மனையிலேயே ராஜ்ய சிறப்பு மரியாதைகளுடன் தங்க வைத்திருந்தார். அவர்களுடைய புதல்வனான எதிரிலிப் பெருமான் (இன்றைய சக்கரவர்த்தி) இராஜராஜசோழ தேவரின் அபிமானத்துக்குரிய செல்வனாகத் திகழ்ந்து வந்தான். அதற்கு முக்கிய காரணம், அப்போது அந்த அரசு குடும்பத்தில் முதலில் பிறந்த ஆண் மகன் என்ற பெருமை எதிரிலிப் பெருமானுக்கே இருந்தது. அதனால்தான் தன் தங்கை வயிற்றில் உதித்த எதிரிலிப் பெருமானையே தன் அபிமானத்துக்குரிய செல்வனாகப் போற்றி வளர்த்து வந்தார் இராஜராஜசோழ தேவர். எதிரிலிப் பெருமானும் தம் பெற்றோரைவிட தாய்மாமனாகிய இராஜராஜ சோழ சக்கர வர்த்தியுடமே அதிகப் பாசத்துடன் ஒன்றி வளர்ந்தான். எதிரிலிப் பெருமான் பிறந்து சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே சக்கரவர்த்திகளுக்கு சந்ததி பாக்கியம் கிட்டியது.

அவருக்குப் பிறந்த குணசேகரன் - வீராஜேந்திரன் ஆகிய இரு புதல்வரையும் அவர் அரசியல் காரணங்களுக்காக, அரண்மனையையிட்டு வெளியேற்றி மறைவாக வளரச் செய்தபோது, குழந்தைகளின் பிரிவை மறக்க அவருக்கு முடிந்ததாக அமைந்தவன் தங்கை மகனான எதிரிலிப் பெருமான் தான்.

அப்படி எதிரிலிப் பெருமான் சக்கரவர்த்தியிடம் வளர்ந்து வருவதற்கு, அவன் மூன்று வயதாக இருக்கும்போதே - அதாவது இராஜராஜ சோழ தேவருக்கு குழந்தைகள் ஏதாவும் பிறக்கும் முகமே எதிரியு ஏற்பட்டது. அந்த எதிரிப் புணர்வை உருவாக்கியணி, அவனது தந்தையான கீர்த்திவர்மன் தான் -!

* கருவர்த்தி இரண்டாம் ராஜராஜன் என்று குறிக்கப் படுபவர்.

தன் செல்வனான எதிரிலிப் பெருமான் சக்கரவர்த்தியின் பொறுப்பில் ஏற்றம் பெற்று வந்ததில் அன்னை நெறியுடைப் பெருமாதேவி மனநிலைமும் உற்சாகமும் கொண்டிருந்தார் என்றாலும், தந்தை கீர்த்திவர்மரோ இந்த வயதுவந்தி் திருப்தி அடையவில்லை.

அவர் சபாவத்திலேயே சுதந்திர கோட்களும், தனிப் பட்ட சிந்தனைகளும் கொண்டவர். கங்க நாட்டில் பகீர்வன் வீழ்ச்சிக்குப்பின், 'சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் - சோழச் சக்கர வர்த்தியின் பிரதிநிதியாக இருக்க இராஜேந்திர சோழன் வராதித்தன் என்ற பல்லவ குகத் தோன்றலின் குமாரனே, இந்த கீர்த்திவர்மன். கீர்த்திவர்மரின் பிரதீர்த்தகையிற்றும், தன் கங்க நாட்டு ராஜப்பிரதிநிதியின் குமாரன் என்பதில் ஏற்பட்ட அபிமானத்தின் பேரிலுமே சக்கரவர்த்தி தன் தக்கையான நெறியுடைப் பெருமா தேவையை அவருக்கு மணம் செய்வித்து, அவர்கள் அனைவரையும் தம் அரண் மனையில் வாழச் செய்தார்.

அப்படி தன் மனைவியின் பிறந்த மாணிகையிலே தான் வாழ்ந்து வருவது கீர்த்திவர்மரின் தன்மானச் சிந்தனைக்கு மூரண்பாடாகத் தோன்றியது.

தன் துணைவி நெறியுடைப் பெருமாதேவியிடம் அது பற்றிக் குறைபட்டுக் கொண்டு, தன் தந்தையார் ராஜப் பிரதிநிதியாக வாழும் கங்க நாட்டிற்கே தான் செல்ல விருப்பவதாகக் கூறினார். ஆனால், அந்த விருப்பத்தை சக்கரவர்த்தி ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

“இங்கு வாழ்வதில் கீர்த்திவர்மனின் புகழ்ச்சை என்ன அபகீர்த்தி ஏற்படக் கூடும்..? சோழமண்டலத்தில் பெண் களுக்கும் சம உரிமை உண்டு. சோழர் குடியில் பிறந்த எத்தனையோ மாதரசிகள் மணமான பிள்ளைகள் தான் மனையில் வாழ்ந்து தம் சகோதரர்களுக்கு உறுதுணை புரிந்து வந்திருக்கிறார்களே...! ‘பெண்ணியின் கிசகன்’ என்றும் ‘அருண்மொழித் தேவர்’ என்றும் புகழ்பெற்ற மாமன் எல்லாம் -

என் பெயர் கொண்ட எம்முநாதையருமான ராஜராஜ சோழரை ஆளாக்கி, அவருக்கு உறுதுணையாக இருந்த வர்கள்—அவருடைய சகோதரியான குந்தவை பிராட்டியாரும், அம் மாதரசியின் கணவர் வழியுத் தேவரும் அல்லவா...? அவ்வாறு எம் சகோதரி நெறியுடைப் பெருமா தேவரும் அவருடைய கணவர் கீர்த்தியர்மனும் எம்மோடு அரண்மனையில் வாழ்ந்து எமக்கு உறுதுணை புரிந்து வருவதற்கு என்ன தடை...? அப்படியொரு பேறு எமக்குக் கிட்ட வேண்டுமென்று விரும்பித்தான் கீர்த்தியர்மனை எம்மோடு இந்த அரண்மனையில் வாழச் செய்திருக்கிறோம்! இந்நிலையில் நீங்கள் பிரிந்து செல்வதை நாம் விரும்ப வில்லை..." என்றார்.

"அண்ணா சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் தங்கள் புகழ்க் கொடியின் கீழ் வாழும்போது தம் திறமைகள் எல்லாம் மங்கிப் பிரதாசமின்றி நசித்து கொண்டிருப்பதாகத் தங்கள் ஸமத் தான் கருதுகிறார்...அதனாலேயே அவர் கங்க நாடு செல்ல விரும்புகிறார்..." என்று தமையனாரான இராஜராஜசோழர் சக்கரவர்த்திக்கு விளக்கம் கூறினான் நெறியுடைப் பெருமாதேவி.

அருகேட்டு இடி முழக்கமாய் நடைத்த சக்கரவர்த்தி இராஜராஜசோழதேவர், "தங்காய், உன் கணவரின் எண்ணப் போக்கு மிகவும் விசித்திரமாக இருக்கிறது—பொன்மையடிப் போற்றி ஏற்றுச் சோழர் அரண்மனையில் அது போருத்தாத வாதம்—அவர் இந்த மண்ணில் சிறப்புப் பெருமைபுடன் வாற விரும்பினால் நாம் முடி துறந்துவிட்டு அவருக்கே சக்கரவர்த்தியாகப் பட்டம் சூட்டி அவருக்குத் துணைநின்று பணிபுரிவத் தயார்" என்றார்.

"அண்ணா, இது என்ன கூற்று!" என்று பதறினான் சக்கரவர்த்தியின் சகோதரியான நெறியுடைப் பெருமாதேவி.

"அம்மா, இது ஒன்றும் புதுமையான செயல் அல்ல; தம் முன்னோர்கள் காட்டியுள்ள வழிதான். சுமார் நூறு

ஆண்டுகளுக்கு முன் சோழமண்டலத்தை ஆண்டு வந்த ஆதிராசேந்திர சோழர் இறந்ததும் அவருக்குப் பின்பு வந்த துக்கு வந்தவர் அவருடைய அமைதப்பாள் அரங்கரா தேவியின் மகனான குலோத்தங்க சோழ்தான். நாய் வழியிலும் - சகோதரி வழியிலும் பட்டம் சூட்டப் பெறுவதும் சோழர் மரபுமையின் பெருமைக்குரிய மரபுவழி ஒன்றே! அதன்படி எம் மைத்துனரும் உன் கணவருமான கீர்த்தியர்மனுக்குப் பட்டத்தைச் சூட்டினால் நாம் தயாராக இருக்கிறோம்..." என்றார் சக்கரவர்த்தி உலகமே.

"அண்ணா! தங்கள் உறுவதை நானும் ஒப்புக்கொண்டு மாட்டேன்... தங்கள் மைத்துனரும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார். தங்கள் பெருமை மிக்க மரபில் நம் திறமை சிறப்பற வழியில் லாமலிருக்கிறது என்பதே அவருடைய மனக்குறை. தங்கள் பெருமையைத் தான் பெறவேண்டும் என்று அவர் எதிர்ப்ப வில்லை. எனவே, அவர் வழியில் செல்ல என்னை அனுமதியுங்கள்!" என்று கேட்டார் நெறியுடைப் பெருமாதேவி.

சக்கரவர்த்தி ஒப்புப் கொள்ளவில்லை. "தங்காய்! உங்களைப் பிரித்துவாழ எம்மால் முடியாது. தங்காய் எம் உயிர்திராசைய உன் மகளும்-இந்தச் சோழர் குடியின் குலக் கொழுந்தமான எம் மருமகள் எதிர்ப்பு பெருமான் பெரிசுவிய இருக்கிறது. எமக்கு இனி குடித்தனம் பித்ததும், இந்தச் சோழர் குடியில் முதல் உரிமகராதிரிப் பெருமாள்க்கே உரியது. அவரையே எமக்குப் பின் இத்தாட்டிக் கதிவரைத் தையும், முடியுரிமையையும் நீங்கள் மனமாய்—அவனை எம்மிடம் ஒத்து பிரித்து விட நீங்கள் மனத்தா" என எண்ணிட வேண்டாம்! தாயும் அனுமதிக்க மாட்டேன்!" என்று உறுதியாகக் கூறினாள். நெறியுடைப் பெருமாதேவி தனித்தார். ஒருபுறம் அரண்மனையை விட்டு நீங்கத் துடிக்கும் கணவர்; மறுபுறம் சக்கரவர்த்தியின் அடபுகி கோரிக்கை.

—இவற்றில் எதையும் புறக்கணிக்க முடியாமலும், எதையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலும் குழப்பினான் நெறியுடைப் பெருமாதேவி.

காலம் ஆக ஆக, குழந்தை எதிரிசிப்பெருமான் மீது சக்கரவர்த்திக்கு ஏற்பட்ட பற்று தீவிரப்பட்டுக்கொண்டே வந்தது. குழந்தையைச் சக்கரவர்த்தியிடமிருந்து பிரித்து எடுத்துச் சென்று, அவரை வேதனையில் ஆழ்த்துவது, ஒரு பகைய வாதத்துக்குக் கொடு துவைக்கு முப்பாடும் என்று நெறியுடைப் பெருமாதேவி வேதனைப்பட ஆரம்பித்தான்.

இந்நிலையில் ஒரு நாள் கீர்த்திவர்மன் தம் மனைவியிடம் பிரித் தெளிவாகத் தம் திவகைபத் தெரிவித்து விட்டான்: “தேவி, இன்னும் என்னால் இந்தத் தங்கக்கூண்டில் சிறையிருக்க முடியாது.”

நெறியுடைய பெருமாதேவி, கணவரிடம் அவருடைய முடிவை மாற்றிக் கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினான்: “குறைந்த பட்சம் சக்கரவர்த்திக்குக் குழந்தைகள் பிறந்து, அவருடைய பாசத்துக்கு ஒரு கடிதால் ஏற்படும் வரையிலாவது எதிரிசிப் பெருமானை அயராமலே வைத்திருப்போம்.”

“அப்படியானால், உன் ஆந்தரங்கத்தில் ஏதோ துர் நோக்கம் இருக்கிறது — ஆமாம்! சக்கரவர்த்திக்கு வாரிசு பிறக்காவிட்டால் உன் குழந்தையையே இச்சோழ நாட்டுக்கு வாரிசுக்கவேண்டும் என்று விருப்புறியாய் போலும். அதனாலேயே உன் குழந்தையை அவர் அருகில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்கிறாய்? சே — கீர்த்திவர்மனின் மனைவியிடு வரக்கூடாத சிந்தனை இது!” என்று நித்தித் தர் கீர்த்திவர்மன்.

இந்தச் சந்தேகப் கேட்டு வெகுண்டான் நெறியுடைப் பெருமாதேவி. “இதனால் எனக்கு அப்படியொரு நகர தாண்டவ நோக்கியதில்லை. அப்படியே ஒரு திவகை ஏற்பட்டாலும் அத ஒன்றும் பொருத்தாத திவகை அல்ல — சோழர் துலக்காடிடான என்னுடைய புத்திரனும் — விரிபுவனச்

சக்கரவர்த்தியின் அபிமானத்துக்கு உரிய மருக்கனுமான் எதிரிசிப்பெருமான் இச்சோழர் முடிவை உரிமை பாராட்டித் தகுறியுற்றான் அல்ல!” என்றால் விளம்புடன்.

“அப்படித் தாய் வழியில் தாய்மரணத் தீட்ட தர்மமாக ஓர் உரிமையை என் மகன் அடைவதை என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடியாது. தந்தை வழியில் அவன் உரிமை பெறுவதே அவன் குலத்துக்கு எழுவியாக — பழிவிலாத மாட்டிட — என உதிரத்துப் பிறந்த மகன் மேலிறகுயரின் உரிமையையாக்கமாட்டான் பொறுதலை ஏற தக்கமான்! அது மறிக்றது. அப்படி அவன் அடைவதென்றால் அவனைப் பெற்ற தந்தை என்று நாள் பெருமைப்பட எனக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது?” என்று சீறினர் கீர்த்திவர்மன்.

நெறியுடைப் பெருமாதேவியால் தக்க மறுபொருள் கூற வியலவில்லை.

அன்றிரவு —

பழையாறை அரண்மனையிலுள் அந்தப்புரமே அபகித்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த நடுநிசி வேளையில் — தன் பக்கத்தில் சயனத்திருந்த கணவரைக் கவனத்து திடுக்கிட்டெழுந்தார் நெறியுடைப் பெருமாதேவி. கணவருக்குப் பதிராக அவர் விட்டுச் சென்ற தூர் ஓலை இருந்தது.

அதில்

“தேவி, விடை-பெறுகிறேன். மதிவுறியே செக்கிறேன். விதி அனுமதித்தால் பீண்டும் சந்திப்போம் — கீர்த்திவர்மன்” என்றிருந்தது.

பதட்டத்துடன் உடன் அவரைத் தேட முயற்சித்தான். பழையாறை அருகிலுள்ள அரிசனாற்றை நோக்கிக் கீர்த்திவர்மன் செல்வதாகச் சீர்தி கிடைத்தது. தன் குழந்தை வுடன் ஒட்டோடிச் சென்றான்.

அமைதியில் தவழ்ந் - கொண்டுநுதி அரிசலாறானது அப்போது ஓடம் அவிழ்த்துவிடும் அவசரத்தாக் சலசலத்தது.

ஆம்; ஓடம் மூலம் அரிசலாற்றைக் கடக்க எந்தவித்த கணவரைக் கண்டு விட்டாள் நெறியுடைப் பெருமாதேவி.

“பிரபு, இதோ நாங்களும் புறப்பட்டு விட்டோம். எங்கனையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்!” - கதறுவோடம் கணவர் அனுகே வந்து நின்றாள் சக்கரவர்த்தியின் தங்கை

நீ வடியும் மயர்க் கண்களுடன் நிற்கும் தன் தேவியை நிமிர்ந்து நோக்கினார் கீர்த்திவர்மர்.

“தேவி, நான் கரையைக் கடப்பதால் நீயும் உன் பாசத்தைக் கடக்க வேண்டும் என்று நான் எதிர்பார்க்க வில்லை...என் நெஞ்சத்து வேளினி ஒன்றை நிவரவேற்றச் செக்கிழை!”

“பிரபு, என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“என் குமாரனுக்குத் தாய்வழிச் செல்வம் நிலை யானதா? தந்தையழிச் செல்வம் நிலைவராதது என்று நீர் மானிக்குப் போய் அது. இன்று ஒரு கைப்பிடி அளவு மண்ணுக்குச் சொந்தமின்னாது நான், என் குமாரனுக்காக ஒரு நாற்பத்திரை கயிறைப்படுத்திக் கொண்டேன் - உன்னையும் அழைத்துத் தந்து கரையறழ்போம்...அதனால் நீ இவ்வுதரம் இறங்குக வேண்டும்... கட்டளைவிடுகிறேன்!” என்றார் கீர்த்திவர்மர்.

“ஒரு மணவாளியின் கடனாளுக்குக் கட்டளைகள் தேவை யில்லை, பிரபு” - நடிவாதமாக உதிரை.

சிறிது நேரம் டுக்கித் தீர்த்திவர்மர், “தேவி, உன் கணவர் நின்றவேற்ற வேண்டிய கடமை ஒன்று இந்தச் சோழ மண்டலத்திலேயே இறங்கிறது. அத்தக் கடமை

கிரையில் உன்னைத் தேடிவரும். துறையைச் சார்க்கு இவ்வு துறையேற்றுவதற்காக நீ இவ்வுதரத்தினால் துக்கவேண்டும்!” என்றார், கீர்த்திவர்மர்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள், பிரபு!” - எந்தான் நெறியுடைப் பெருமாதேவி.

கீர்த்திவர்மர் அவ்வுதரப் பசையொன்று கட்டும் கட்டும் படி அக்கடமைமையி் பற்றிக் உதிரை.

நெறியுடைப் பெருமாதேவி திடுக்கிட்டுத் திகைத்து நின்றாள், கீர்த்திவர்மனின் ஓடம் மெல்ல அசைந்து நகரலானது.

அந்த வேதனையுடைய கட்டளைகள் காணச் சக்கிரமக் குரிசலாறு சலசலத்து அழுதது.

15. முரசு கொட்டினாள் மோகனராணி!

நின்றதயின் நினைவாக் சில கயங்கல் சூராவத்திக் அழித்த நின்றுவிட்டாள் சோழச்சக்கரவர்த்தி.

தாது சிறப்பிரபத்திரைய இறங்குந் போது நம் தக்கை, தம்மையும் தாதுவாய் பிரிந்து சென்ற அயன கரையத்தை அக்கையால் மூலம் அறித்த தான் தந்த இறங்கித் துறை வடுவாய் இறந்த அந்த குரிசலாற்றங்கையி் எரிவு - தாய் பிரிந்து சென்றதொரு, தம் அக்கைக்கும் தக்கைவாய் சென்று அயர் விட்டுச் சென்றிருக்கும் அரிப பெருமடி ஒன்றை யினரின் நினைவேற்ற வேண்டும் என்ற தக்கை யின் எழுத்த மனக்கைம்... நடுமூம்...

எண்ணச் சூழலில் மதியை ஓடவிட்டு நின்ற சோழச் சக்கரவர்த்தியை, நன்றும் இளங்கையைக் கத்தின யின்

‘கழுத்தில் கட்டப்பட்ட மணியின் ஒசையோல் எழுந்த இளையராணி’ வானமல்லிகாவின் மோகன நகையொலி சுரந்தது.

கூடவே மதந்த்த விழிகளும், தன் மன்மதப் படைகளும் பூரித்து அகாந்து சிரிக்க, அவள், “சக்கரவர்த்தி பூமான் தந்தையாரில் பெயரைச் சொன்னதும் இந்த அளவு உருகிப்போய் விட்டாரே—இன்னும் தந்தையின் மடலை வரிக்கு வரி வாசித்தால் எந்த அளவு தெவிழ்ந்து போவாரே—!” என்றாள்.

அவளுடைய நயமான குத்தல் மொழியைத் தம் விழிகளின் தீட்சையுத்தால் அடக்கியவாறு தந்தையின் மடலை வாசிக்கத் தொடங்கினாள் சக்கரவர்த்தி. தந்தையின் மடலில் இருந்த முதல் வாசகமே அவரை தெருப்புச் சுடர் முனைபடுவது போல் வதைத்தது—

‘திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி, சோழமண்டலாதிபதி, வேங்கி கொண்ட மாவேந்தர் இராசாதிராச சோழர் அவர்கள் திய்ய சமுகத்துக்கு—

இவண் கீர்த்திவர்மன் விடு மடல் யாதெனில்...

இன்றும் தம் மேகாண் கண்காணிப்புப் பொறுப்புக் குட்பட்டிருக்கும் வேங்கி நாட்டை, இவற்றைத் திங்கலிலிருந்து இன்னும் ஓர் ஆம்ச வாகாய் பொறுத்துக் காய் எழுந்த படைகொண்டு ஆக்கிரமித்துக் கைவசப்படுத்தியோம் என்று அறிக.

நிறைந்ததால் அமைத் தந்ததுக் கொள்க—

அமர்க்களத்தில் சத்திக்க தேர்த்தால், தம் அன்னையும்-எம் துணைவியாளுமனை நெறியுடைப் பெருமையை பழையாறை அத்தப்பரத்தில் சிறை

வைக்கத் துணிந்ததும் ஆட்சியின் நெறிபற்றவச் சமைக்கும் நாயகமணாளன் சோழ முயற்சி நகைஞர் வாழ தேரும் அவைத்துக்குத் தீர் தக்க பதில் சொல்ல வேண்டியதிருக்கும் என்று அறிவான்.

—கீர்த்திவர்மன்—

துணையை வாசித்து முடிந்த சக்யவர்த்தின் தகல் விதானத்தில் முதற்கு விளத்ததற்போல் அபரித்தித்தது.

“சக்கரவர்த்தி பெருமானே, என்ன ஆய்வது ஆகத்த போகணை? ‘தந்தையை எடுத்த எப்படிப் போகிடப் போகிறோம்...? நம் ஆட்களைத்தெரிந்தும் பவங்கி நாட்டின் பாதுகாப்புப் பொறுவை எப்படி சாதித்தவனாகக் கைகழுவி விடுவது...?’ எனநெல்லம் சித்தமாய்ப்பட்டம் சொகத்தது, சோழர்—‘ஏகசகாய் குகித்த எதினத்த நுகையுடை தேட்டாள் வானமல்லிகா.

சக்கரவர்த்தின் கண்களில் ஒரு கண்பொழுதுக்குக் கனல் பொறி விளையது. நறுகணக் தம்மைக் கட்டிப் பூத்திக் க்காண்டவராக, தம் உணர்வுகள் தம் எட்டுமடங்குநா அடவகித்துக்கின்றன என்பதன் அச்சுதீமை, ஓர் இளந்தனையைத் தன் உதட்டிலாரத்தில் கவனித்து, “வானமல்லிகா, நீ ஏன் ஒரு விளின் கண்களிலாகப் போகக் கற்றுக்கொள்ளக் கொள்ளக்கூடாது?” என்று கேட்டாள்.

“சகலாச தேஷைப் சோழர்” என்றான் வானமல்லிகா நறுக்கென்று.

“அப்படியென்றால்...”

“என்னை ஆட்கொண்ட நாயகர் தம் வீரத்தைகள் விடம் வெளிப்படுத்தினால், நானும் வீரிக் கண்களிலாகப் போகவேன். ஆய்ந்தா காலமும் ஒரு ராஜதந்திரியாகவே எனக்குத் தென்படுகிறார்— அந்நாத்தான் நான் ஒரு மாவீரரின் நாயகியாகப் போயால், ஒரு கதிக்கு ராஜதந்திரியாகப் போகவேன்.”

திரியின் துணையாகப் பேசுகிறேன்?" என்றால் வான மலிகா,

"ஓ! எம் வீரத்தை எப்படி மெய்ப்பிக்க வேண்டும் என்று தேவியா? எதிர்பார்க்கிறாள்?" - சக்கரவர்த்தி தம் கால்களில் மடவை கருட்டி மடக்கித் தர இடையில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டே கேட்டார்.

"அனைத்தையும் தியாகம் செய்ய தேரினும் அடைக்கலப் பொருளைக் காப்பதுதான் மாவீரம்! இன்று தங்கள் அடைக்கலத்திற்கு உட்பட்ட வேங்கியின் வாசலில் படை நுழைக்கிறது... அதை அடக்கும் வழியில் சிந்தனையைச் செலவிடாது அமை உணர்வுக்கு ஆட்பட்டு சோழ மண்டலத்திபதி திகைத்து நிற்கிறார் என்றால், அதன் பொருள் என்ன! படைகொண்டு வந்திருப்பவர் தந்தை என்பதால் ஏதப்பட்ட பரம்பரிவா? இல்லை தந்தையை ஏதா நிர்க்கத் தயங்கும். கோழைத்தனமா? இல்லை, அல்லது 'மேல்கித்து அடைக்கலம் தருவேன்' என்று அங்கே தந்தை வாக்குமூலியாய் பிராயிக்க மனம்கூடும் தாயைத் தாழ்த்தாள்?" என்று உடையத்து சொற்களைச் சுழல விட்டால் வானமலிகா,

புன்னகை சொக்கிச் சித்திர தலை இணையதேவியின் சோத சூழிபத்தை சித்திக் கொண்டிருந்த மாவேந்தர் சித்திரைப் பழியை கூறவில்லை.

தம் சோகலையாக சக்கரவர்த்தியிடம் எல்லிறப் பூதிர்த்தைகள் ஏற்படுத்தாது சோகித்து சோதனைத் தண்டு இருந்ததை மனமலிகா, "தேயு, என்னு விடை கொடுக்க. புறம்படுத்திறேன்" என்றாள்.

"யுதம் குகிறாள்... எங்கே?"

"நாடி வேதனையிலிருக்கிறாள். மனமலிகா அவளைப் பார்க்கவிரும்புகிறாள்..." - வானமலிகா கேட்டார்.

சக்கரவர்த்தி விழிகளால் புன்னகைத்தவாறு, "புதிதது தானமலிகா! உன் தாய்மொழி வேங்கி மொழி. வேதனை இம் திரும்பாததால், அந்த வேதனையை மீட்டியதே வேங்கி மலிகா. கடமை என்றும் நீ இருக்கிறாய், அவ்வாறு..." என்று கேட்டார்.

"ஆம்!"

"உன் என்னம் அடிப்படையிலேயே தவறானது?" என ஆணித்தரமாகக் கூறினாள் சோழர் சக்கரவர்த்தி.

"அப்படி யென்றால்..." - தலையிடல் கேட்டால் வானமலிகா,

"என் வினாவுக்குப் பதில் சொல். இப்போது என் தந்தையின் படைவெற்றியால் மனமலிகாவுடையது வேங்கியா? இல்லை, அதை ஆளும் சித்திரையா துக்க சேனரா..."

"இரண்டும் தான்!"

"இல்லை, வேங்கியை தீண்டு ஆளும் மலிகாதான்! உன் மலிகா இப்போதிருக்கும் அந்தச் சித்திரையின் அடிக் கித்தாய் வேங்கி பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. புரியவில்லையா? அவர் இன்று தம் தாடகைச் சக்கரவர்த்தியிடம் குடியா யில் தம் பாதுகாப்பை ஒப்பியிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட படைவீரனா? ஒரு தனக்கவர் கையில் தாடி திரும்பித் திரும்பி வருகிறார்..." என்று சக்கரவர்த்தி கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே,

"அதனால்தான் அந்தப் படைவீரனான தனக்கவர் தாக்கம்கா படைவீரனான உங்கள் தந்தையாரையும் எவ் விட்டுவிட்டு, அவரை விடவும் படைவீரனான தங்கள் கண்கை கொண்டு சோழபுரத்து அந்தப்புரத்தில் இருந்துகொண்டு

வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களோ...?" என்று சீற்றத்துடன் இடைமறித்துக் கேட்டார் வானமலிகை.

அவளுடைய சீற்றத்தை ஒரு மறுவைக் குழந்தையின் மிறவைப்போல் அலட்சியப்படுத்தி நகைத்த சக்கரவர்த்தி, "வானமலிகை, பெண்ணைக்குத் தம் தாய்விட்டதைப் பற்றிய பிரச்சினைகளில் சமதோஷோ, நியாய தர்மங்களோ புண்படுவதற்கு ஏற்படாது உதவித்த வழக்கி சக்கரவர்த்தியின் பத்திரிகையின் உன்னிடமாவது கொஞ்சம் வித்தியாசமான கண்ணோட்டம் இருக்கக்கூடுமென்று நான் எதிர்பார்த்தேன். நீ மயாந்திரிப்பட்டாய்... இரந்தாரும் உனக்கு அட்சிதம்மின் நிலையை விசைக் தாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். எவ் சொருக்கி வீரனாகவும், விளையாற்றதரில் வலிவானாகவும் இருக்கிறானோ, அவ்விடம்தான் ஒரு நாட்டின் அட்சிதம் பொறுப்பு தன்மைக்கும். இன்று வேங்கியை ஆளும் தலைவர் சொருக்கியின் மனத்தில் சிற்பன, திவரீ எய்ந்து அழிவதால் வேங்கி நாட்டுக்கு ஒன்றும் தலைகுனிவ இல்லை. அதை ஆன இன்னொரு மன்னன் வந்தால், அந்த வேங்கி நாடு என்ற ஆன்னை ஒரு புதிய வீரமகளின் பொறுப்பில் பலனடையப் போகிறான் என்றுதான் பொருள்... இப்படிப்பட்ட மாற்றங்கள் யாக்கலும், எல்லா நாடுகளிலும்—எல்லாக் காலங்களிலும் நிகழ்ந்தே தீரும்! அந்தத் தலைமை மாற்றங்களால் மட்டுமே ஒரு நாட்டின் கௌரவம் பங்கப்படுவதில்லை. இதைச் சொறு மண்டலம் எத்தனையோ மாமன்னர்களைப் பொறித்துக்கிறது. எத்தனையோ வேற்று சாம்ராஜ்யங்களுக்கு அடக்கித் தாக்குற நில மன்னர்களாகி, சாஸ்திரசிறிதி களாகி ஆளப்பட்டிருக்கிறது. நாளை ஒரு காலத்தில் இந்தச் சொறு மதுமன்னர்களின் வம்சமே நசித்து-புதிய அட்சித மன்னர்கள் தோன்றலாம். ஆனால், இப்படிப்பட்ட மாற்றங்களால் இந்த மன்னரின் பெருமையும், அருள் கலாச்சாரமும் களும் மாறாது அப்பாது.

"உங்கள் வேங்கி நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு நாம் உத்தரவாதம் அளித்தது உண்மை. ஆனால், அந்த உத்தரவாதம்

அங்கு ஆளும் குறுநில மன்னரின் அட்சித நாத்தாப் பாதுகாப்பு அளிப்பது அல்ல. எந்த அட்சித மதுமன்னரும், மாற்றங்களிலும் வேங்கி நாட்டு மக்களுக்கும்—அந்த மன்னரின் சிறப்பு மதுமன்னரும் நாம் பாதுகாப்பதே இரந்தாரின் உற்பத்தி மம் வாத்தறத்தில் பெருகும்..." என்று மாமல்கை.

"இரவு, உங்கள் திட்ட சொந்தத்தில் எதிர்பாரும் எதிர்பாரும் தென்படுகிறதேயொழிய தெரிந்த மதுமன்னர் தெரிபடவில்லை. வேங்கி நாட்டு மக்கள், நம்மருக்கு தலைமை ஏற்க வேண்டும் என்று உங்கள் தந்தையாவது நாயுதன் அளித்து வரவேற்கவில்லை! உங்கள் தந்தை தமக்கு உரிமை வில்லாத ஒரு நாட்டின் பெரிய மன்னரைப் பிடித்துப் படை யெடுக்கிறார். அந்தப் படைப்பெடுப்பை நாயுதன் படை யினால் பிறத்த தமவொரு ஜீவனும் விடுவாண்டு எதுக் என் உயிரித் துடிப்பில் இரந்தாரை கவந்திருக்கும் நாட்டுமற்ற என்னை அழைக்கிறது. அதனாகதான் இரந்தாரை வேங்கி நாடு சொந்திரேம்..." என்று சீற்றத்துடன் புறப்பட்டார் வானமலிகை.

"தேவி, நீ எம் துணைவி! என்னைப் பித்திரசெய்வதற்கு மூன் ஒருமுறைக்குப் பழமுறை சித்திரிக்கக் கட்டவைப்பட்ட வன்..." என்று சக்கரவர்த்தி.

"நான் தங்கள் துணைவி மட்டுமல்ல, எம் தாயான வேங்கி நாட்டின் குழந்தையும்கூட!"

"கணவனாவிட நாடு பெரிதா?"

"இந்த மகத்தான கணவரை எனக்குத் தேடித் கொடுத்தது, இன்று மாகப் போராட்டத்தில் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த நாடுதான்!"

“காதல் வாழ்வில் கணவன் - மனைவியருக்கு இடையே யிணக்குகள் இருக்கலாம்; மிசியும் - ரிளவும் கூடாது” என்றார் சக்கரவர்த்தி.

“பிரிவினால் காதல் அழியாது; வளரும்!” என்றான் வானமல்லிகா.

“அது கவிஞர்களின் கற்பனாவாதம் நடைமுறை வேறு...”

“புது வாதமாக இருக்கிறது பிரபு...”

“புரிந்தவர்களுக்குத்தான் புரியும்! ஒரு பெண்ணின் காதல் உறவும், அதன் கங்களும் ஒரு ஆணிடமிருந்து விலகிப் போய்விட்டால் அவற்றை ஒதுக்கி, துறந்து வாழ அவன் தன்னையும் - தன் மனத்தையும் பழக்கப்படுத்திக் கொள்வான். அப்படி அவன் தன்னை மனத்தளவில் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டபின், ஒரு பெண் தன் காதலை அவன் மனத்துள் பழைய புல்லரிப்புடன் புதுப்பிக்க முடியாது!” என்றார் சக்கரவர்த்தி குளுதகை மின்ன.

“பெருமாளே, காதல் என்பது நிரந்தரமானது, புனிதமானது என்பதெல்லாம் நாய்வன்ற கொட்டிக் பேசும் ஆண்கள் ஐத்தியில் காதலுக்கு எவ்வளவு மரியாதைக் கண்டுள்ளபதைத் தெளிவாக விளக்கிய தங்கள் பெருத்தன்மைக்கு நன்றி” ஆண்கள் மனத்துள் ஆலிஞ்சுருகாய் உலர்ந்துபோதும் காதல் பெருகா மனத்தில் அருகம்புகளாய்த் துறந்திருக்கும் என்பதற்காக வேளும் நாம் இத்தப் பிரியத் துயரைச் சுறுக்கப்போகிறேன் பிரபு! காலம் கருணையோடு கனிந்தால் மீண்டும் சந்தப்போம். அது கூடுதலு தண்டித்தால்...” - சொற்களை மூடிக்கத் திராணிபற்று அந்த மெல்லியவன் தடை நகர்ந்து நிரூபினான்.

அந்த இரவு இருபுறம்கூட கங்கையென்குட சொழுவதில் அரண்மனைமைய விட்டுப் புறம் தங்கின.

அவற்றிக் குறியிலிருந்து அக்கினிச், சுட்டி முகத்தின் அளித்திருந்தால் வானமல்லிகா இக்கனாருடையதில் அவனுடைய சுட்டினவையு பரிபாசித்து நித்தம் செவ்வீ தாட்டி ஹீன நிம்மண்ணை அளித்திருந்தாள். அவன் அவத் திருத்த குதிரைகள் அரண்மனைமையக் சுட்டி அடத்த எக் தளினுடெ செவ்வரை கங்கையென்குட சொழுவதில் அரண்மனை உயிரினைமில் திரை தெருக்காக அவ்வயற்ற மோகி கொண்டிருந்தார் சொழமனைடனாதிபதி திராசந்திரன்.

16. ஞானத்தின் சீற்றம்!

அந்த பத்திராசனாகவாகக் சுட்டிக் சிவ கணக்கக் செவ்வான சித்தனை வயப்பட்டு அமைதி கத்தது.

அக்கிராசனாக அளித்திருந்த சொழ்சக்கரவர்த்தி இராசாதிராசன், தன் கப்பிராசன் பரிபாசியப் பெயர் விதனைக் கொண்ட அந்த தெருப்புசுத் பத்திராசனாகவாகவயப்படுத்த தெற்றிச் சுழனவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பரிபாச சுழற்கியில் எத்தல் பவறும் பவற்பட்டிக்கவன், அவர் அகக் குறியு அந்த அளவு விரப்பட்டுப் போயிருந்தது.

மீதமிக தெருக்கடியாக வான சுட்டிக்கனிக், அவர “சுட்டன் சுட்டத்த” அதிவிரைக் கட்டுமே கத்தற்பெளளும் அவை அது.

தீர்த்தாட்சன்மயான கண்டனக்களும், தெருப்பவான விளாசனக்களும் சூதாசனியாக சுழன்று குள்க்கும் மிசைவு சுழலக்கதனைப் பெற்ற அந்த மரமன்னரின் பெரும் சைபயில் அன்று, அனைவரில் உள்வந்தையும் அதிச்சியாக் திகைக்க வைத்தவர் அரசகுருவான ஞானசிவமார்தான்!

அவை தொடங்கும்போதே மிகக் கூர்மையான ஒருசொல்
ஆயுதத்தைப் பிரயோகித்தவாறுதான் தம் பேச்சைத்
தொடக்கினார் அந்தோ—

“புலிக்கொடி கொண்டு புலனத்து நாயகனே...செரு
வெல்லும் சிங்க இளைஞர்களும் - அறிவார்ந்த அமைச்சர்
பெருந்தலைவர்களும் தங்களுக்குத் துணை நிற்கும்போது,
இந்த மூதமிழும் சிறப்பின் சோவ தங்களுக்குத் தென்கை
வற்றது என்று கருதுகிறேன். எனவே, எனது அரசவைப்
பொறுப்புகளிலிருந்து என்னை விடுவீந்து, முழுமையாக
அன்னை பராக்ஷிக்குப் பணியிடை செய்யும் பணிக்கு
என்னை ஆட்படுத்திக் கொள்ள அனுமதி வழங்குமாறு
கொருகிறேன்...” என்றார்.

திடுமென அந்த தேர்ந்த ராஜ தந்திரியிடமிருந்து வெளிப்
பட்ட அறிவிப்பு சபையைச் சந்தமிக்க வைத்தது. சக்கர
வர்த்தியோ பேரமைதியில் உறைந்து போயிருந்தார்.

படைத்தளபதியான சோழ இளவரசன் வீரராமேஜைந்தான்
மட்டும் எழுந்து நின்றார். “இந்தப் புலிக்கோட்டம் மிகநெருக்
கடியான யோக்கியச் சந்திக்க வேண்டிய நேரத்தில்,
அனைவருக்கும் வறிகாட்ட வேண்டிய ஒருதேவர் தம்
பொறுப்பிலிருந்து விலகிக் கொள்ள உத்தேசித்துள்ளது இம்
நாமண்டலம் நல்ககொணா மிகப் பெரிய சேதனைகளாகும்.
ஒருமுறை அவர்தம் வழிகாட்டுவினாந்தான் முந்தைய
சோழச் சோனாதிபதி பெருமானம்பி பகவதராயன் சுழம்போர்
மூலையில் பெரும் வெற்றி பெற்று காவிரி நாட்டின் பெருமை
டைக் கடங்கெத்து திரைக்கையைக் குடித்தது. கடற்றப்பெரும்
வீரரும்—கத்தான மதிசூகியுமான பெருமானம்பி பகவத
ராயன்க்கே ஒருதேவரின் உதவிக்காரியின்றி சுழம்படைகைச்
சந்திக்கச் செய்ய ஏற்பட்டது எனினும்போது, எம்மீசை
ராத் தன் பணி அற்ற முடியும்? அதுவும் குரே காதத்தில்
இரு முனைகளில் எதிரிகளை நாம் சந்தித்துக் கொண்டோம்
தும்போது... எனவே, சோழப் பெருநாட்டின் மானக்கருதி

ஒருதேவர் தம் திரவுகின்றதை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்
என்று வேண்டுகிறேன்” என்றான்.

அதைக் கேட்டு விழிகை நெருங்கி—தெற்றிப் பிரத்திக்
கறிக்கோடுகள் இட்டு உறைய, அடர்ந்த வேள்களக்கு
மத்தியிலிருந்து இடிமுழக்கம் கேட்பறயோக் மூலையொன்றின்
வெண்டாய் வெளித்த முகமண்டலத்திலிருந்து பெரும் முத்த
மாய் நகையொலி எழுந்தது—

“தளபதியே—இதுவரை உம் வானின் சந்தர்த்தம்
பற்றித்தான் அறிந்தேன். வாக்ஞ சந்தரியத்தைய்ந்தி
இன்றதான் அறிக்கிறேன்! நீ துப்போது உறிய வார்த்தையை
என் சேவைக்கு வரமான மாறாட்டுகனா...? புரியவில்லையா!”
என்றார் சிரிப்பின் ஊடே.

“ஒருதேவருக்கு என் தீர்த் சந்தேகம்...?”—சந்த
காரமாகக் கேட்டான் சோழ இளவல் வீரராமேஜைந்தான்.

“நீ கூறிய வார்த்தைகளை ஒரு சாதாரண சடை
அணி போர்வீரன் கூறியிருந்தாக் கூட அதிக் உத்தேசங்கள்
உண்டோ என்று கான் சந்தேகிப்பேன்—காரணம், ஒருபோர்
வீரன் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் தன் வினைப் பெருமையைக்
சூறறத்த மதிப்பிட மாட்டான். ஆம்! ஒரு போரில் வெற்றி
பெறவது படைத்தளபதிகளின் சாகசம். அப்படியிருக்க,
என்னைப்போல் ஒரு ஆண்டி ஒரு படைத்
தளபதிக்கு உதவினார் என்று வெளிப்படையாகச்
சொல்வதோ—அதிலும் சூறிப்பாடப் பெருமானம்பி பகவதராயர்
போன்ற தளபதியே ஓர் ஆண்டியின் துணைகொண்டுதான்
போரில் வெற்றி பெற்றார் என்று உறுதிசெய்துவிடா ஒரு வீர
னுக்கு ஏற்ற சொல் அல்ல. அதுதான் சபை வீரனாகத் தன்
தளபதியே கூறுவது எந்தாக்...! அதிக் உத்தேச நகைச்சுவை
மிக்க தளபான்ம துருக்கிவண்டும். தீர்தேர், பெருமை
மிக்க தம் படைத் தளபதியின் வீரத்தையே தம் துணை

தனபதி கேலி செய்கிறார் என்று பொருள். இதிக் எனது உண்மை...? என்று சொன்னவனார்.

அது கேட்டு வீரரஜேந்திரனின் முகம் கோபந்தால் சுடர் விட்டது.

“குருதேவரே, உண்மையை நையாண்டி என்று என்னிதையாரும் அளவு உண்மையைக் காட்டிலும் ஒருபடிதாக்கல் உயர்ந்து நிற்கிறீர்கள் என்று இப்போது புரிந்து கொண்டேன். தங்கப்பால் எனக்குள்ள மதிப்பு அதனால் இன்னும் உயர்ந்து நிற்கிறது. ஆயினும், என் வார்த்தைக்குத் தாங்கள் வீரப்பமாகப் பொருள் கற்பித்துக் கொண்டதிலிருந்து ஒரு விஷயம் எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிகிறது...” என்றவாறு ஒரு கணம் நிறுத்தினான்.

“என்ன...”—வினாவுடன் புதுவக்கலை மேலேற்றி வளைத்தார் ஞானசிவனார்.

அவர்களிருவருக்கும் இடையே எழுந்த உரையாடல் குட்டுடன் ஸிரிவடைவதைக் கண்டு மற்றுளோர் அதைத் தானவும் முடியாமல், தடுக்கவும் முடியாமல் கவலைக்குறி புடன் அமர்ந்திருந்தனர். ஆனால், சக்கரவர்த்தி மாத்திரம் பதற்றப்படாமல் அவர்கள் இருவரின் பேச்சையும் உன்னிப்பாய்க் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

வீரரஜேந்திரன் உறுதி பிக்கக் குவிய, “குருதேவரே, என்னிடமாகவாவது எங்களுடைய கருத்துவேற்றமையை உருவாக்கிக் கொண்டு எக்களிட்டுநின்று விவதி நின்ற செயல்படத் தாங்கள் வீரப்புகிறீர்கள்—அந்த எண்ணத்தான் தங்கள் பேச்சில் தெரிகிறது” என்றான்.

அதற்கு மறுமொழியாகக் குருதேவரிடமிருந்து என்ன பதில் வருமோ என்று அனைவரும் ஆயலுடன் அவர் மூவத்தை நோக்கினர்.

அவரே மிகவும் அமைதிமாக, “ஆம், இளந்தனபதியே! உம் அனுமானம் ஓற்றிலும் சரி” என்றார்.

“காரணம்...”—திருப்பிக் கேட்டான் வீரரஜேந்திரன்.

“திடீராக உமது நடவடிக்கைகள் தாட்!” என்று ஞானசிவனார் என்றும் நயக்கவின்றி.

அங்கே வீற்றிருந்த கவலையார் மேல்சினித்தப் போயினர். இப்பேச்சைச் சக்கரவர்த்தியாவது கட்டுப் படுத்துவாரா என்று அருளுடைய மூவத்தை ஏறிட்டு நோக்கினர். சக்கரவர்த்தியே அப்போதும் ஆழ்ந்த கவலையாகத் திகைந்துகொண்டார்.

ஞானசிவனாரின் நித்தனைப்பைக் கேட்டு வீரரஜேந்திரன் இதிக் ஆலேசம் பொங்கியது.

ஆனால், அந்த ஆலேசத்தை அப்படியே வெளிப்படுத்தாமல் ஓர் அபூர்வ கேலிக் சிரிப்பால் மாற்றி, “குருதேவரே, நீங்கள் கூறுவது ஒன்றும் விடப்படுத்திய சொல் அல்ல. தலைமுறை இடைவெளி அந்நாள் அந்நாள் இப்போட்ட ஆதிருப்பிகள் ஏற்படுவது எவ்வாறுதான். இவையே செல்லும் வாரியங்கள் கவலைவு சிவப்பா இருந்தாலும் தனக்குதியோர்கள் அப்படியே ஏற்படக் கொண்டதென—ஒவ்வொரு செயலினையும் உன்னி உன்னி ஆய்ந்து நான் பாடான கருத்துக்களைத்தான் சொல்லி மயங்குதல்புன்கள். ஆனால் அதைச் செயல்புரியோ பொருட்படுத்தி வதிக் கலை. அது உலகத்தின் திட்டி என்றாலும், அந்த ஒரு மயக்கமான உலர்ச்சிக்கு இந்தச் சோழனாட்டைச் சந்தியே தனையிறந்த மதிப்புவாக ஞானசிவனாரு கட்டுவிட்டதுதான். மேலாக! என்னுடைய நடவடிக்கைகள் தாட்டின் அகன்காரத்துக்கு வரணம் என்று குருதேவர் உறுதியாகக் கருதும் பட்சத்தில், இந்தப் படைத்தனபதி சோழனிலிருந்து இப்போதே விடுகிக் கொள்கிறேன்...” என்று நம் இடையே கதகதப்பத உடையவன் உதறிவெறி உதற்ற மூவன்றான்.

“நிஜமும்!”—கனிவேன்ற ஞானசிவனாரின் உடல் அவனைத் தடுத்தது.

“ஏன்...?”-வீரரஜேந்திரன் விறுகொண்டு கேட்டான்.

“நீர் அவ்வளவு கைமகாசுப் பதவி விலக முடியாது...” என்றார் ஞானசியனார், அழுத்தமான குரலில்.

“அரைநூறு ஆண்டுக்கு மேலாக அரச சேவையில் பழுத்த அரசுக்கு அவர்களே இந்த ராஜ்யத்தோடு தமக்கி ருக்கும் எல்லா பத்தங்கலையும் துறந்து அதர்களைப் பொழுதுக்குள் விலகிவிடத் துணியும்போது, ஆறு திங்கள் கூட அரச பணியில் ஈடுபட்டிராத நான் பதவியை விட்டு விலகுவதற்கு என்ன ஆட்சேபத்தை இருக்க முடியும்...? லாசு தடுக்கமுடியும்?” என்று தீவிரப்பட்ட முகச்சுருடன் திருப்பிக் கேட்டான் வீரரஜேந்திரன்.

“இளைஞரே, என் விஷயம் வேறு; உம் விஷயம் வேறு! அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக நான் அரச சேவையில் இருத் தாலும், இந்தச் சேஷ மண்டல ஆட்சியைச் சுற்றி எவ்வித அபாயக் குழப்பத்தையும் உருவாக்கியதில்லை. அதனால் நான் எந்தக் கணப்பொழுதிலும் இந்தப் பொறுப்பிலிருந்து விலகிக்கொள்ள முடியும். விலகியதின் எங்கோ ஒரு முலையில் அமர்ந்து, நாட்டின் நல்லுக்காக அம்பாணைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்க முடியும். ஆனால் நீரோ, படைத்தளபதிப் பொறுப்பேற்ற ஐந்தாறு திங்களுக்குள்ளேயே, இந்தப் பேரரசைச் சுற்றிப் பெரும் பிரளயமான பிரச்சினைகள் உருவாகக் காரணமாகிடுக்கிறீர் - அவற்றை எல்லாம் அப்படியே விட்டுவிட்டு, நீர் ஒன்றும் தயக்கிட முடியாது. அதனைப் பிரச்சினைகளையும் நீரேதான் பொறுப்பிலிருந்து திட்டுவது வேண்டும்...” என்றார் ஞானசியனார் அச்சுறுத் தவன் பேருக்குறையில்.

அமைதி பூத்த தகைதான் எவ்வித அறையுரிக்கப் புகுந்திருக்கச் செய்து சகலவர்க்கிலும் இத்தொடர்புகளில் அப்பாது சென்றதாக ஒரு புளையலை கவித்து நேக்கியது.

ஆனால் வீரரஜேந்திரனோ, முப்புரம் வசித்த முக் கண்ணனின் திருமக அனல் வீட்டின் முகத்திறல் கன்னது

ஒவிர, “பெரிய...கேள்வியை...பேசுவது தங்கம் தாத்தில் உக்கோருக்கு அறமக்குப் புகுதோடு அரச சைப எல்பது தங்கத்தில் சந்திதகைம். சொத்தக் கப்பல்களையும், குஞ்சி களையும் தங்கலாசைப் போகிறோர் அங்கேதிறல் ஞானமும் மண்டபம் அமை. என் சொக்கலில் தயறு என்ன உக்கல கன்...? இன்ற அங்குக்குதல் சுழப்பி அருக்கும், உடமுதன வெங்கிக் காதத்தில் சிவப்புகை போடத்திறல் தாத்தான் காரணமா...? இச் சைப முன் விளக்குகல...!” சக்தமல்.

அவன் தோக்கலும் உதரகலும் பரிபத்த தகத்தன்.

“ஆம்...ஆம்...! இவ்விதன்டு பிளகருக்கும் தீர்தான் காரணம்...நீரேதான் காரணம்...” என்று கவித்து கவித்து குற்றம் சாட்டினார் ஞானசியனார்.

“விளக்கம் தேவை...” என்ற விழிப்பைவிட்டு விட்ட தான் வீரரஜேந்திரன்.

“இன்று கூக்கலத்த தோக்கலும் கவித் மண்டல பேரரசுக்குக் கப்பம் கட்டிக் -கவிதாபுத திறம்கேத...ஒரு கைமகா அளவு தட்டான் சுழல் கட்டும் கைம தகைக்கலில் இன்று பொற்றாசு வெட்டுகிறது. ? இந்தச் சேஷ மண்டலத்தின் கடத்தகரை எத்துக் காவல்கள்கேய் ஒரு விழுகல் அறமத்தது. எந்தக் கணத்திலும் பொறுத தகைதகைதிற சுழப்படை ஆகத்தம் பொத்திடுப்பதாக தகைத்த தகைக் கடைத்தக்குக்கிறது. இத்தனை தகைக்கல சுதத்திற கதி மட்டிருப்பதற்கு முன் காரணம், இவ்வித இருக்கும் படைத் தளபதி சுழத்திற தகைக்கலவு சுதத்திற அத்தகைத் தெட்டபுகல் ககண்டல...இப்படி ஒரு சந்திக்கல ககக்கு உருவாக்கிடுக்கிறது” என்று ஞானசியனார் உதி கலய முடுக முன்...

சிறம் கத்துகையாகச் சிறகான் வீரரஜேந்திரன்...

“குருதேவரே...எயது காரணமாக இறுகறும் தக்கலிடம் வார்த்தகைகளை அடக்கிப் பெரினோன். அவதறு பெரி

என்னுடைய கட்டுப்பாட்டை மீறச் செய்யாதீர்! என்னுடைய சுழத்திற்கும் என்ன அத்தாங்கல் தொடர்பு...? சுறுய்க்கரி!"

"பல ஆபத்தான தொடர்புகளுக்கு மையமான இடமே பெண்தான்... இத்தச் சோழ நாட்டில் மிகச் சுதந்திரமாக உலவித்திரியும் சத்திரசேனா என்ற பெண் மிகமிக சாமரித்தியமான சுழாட்டு ஒற்றிப் பெண். அவளுக்கும் உய்க்கரிக்கும் இத்த அவையில் கூற நானத் தக்க தொடர்புகள் - உறவுகள் உண்டு. குழைகளில், காசிகோவில்களில் புத்த மடங்களில் எல்லாம் அவளைச் சந்தித்தல் தவிர்க்குந்திருக்கிறார்கள்... இவிய உறவுகளை வளர்த்துக் கொண்டிருத்திருக்கிறார்கள் - படைத்தளபதிகளையே வசியம் செய்துவிட்டதால், அப்பெண்ணும் மிகவும் துணிச்சலாக, தம் நாட்டுப் படைகளைச் சோழ நாட்டின்மீது போர் தொடுக்க வாயுழைத்து விட்டாள். அது தெரிந்தும், அவளுடைய நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப் படுத்தவே, அவள் தன்னளச் சுற்றி ஒரு சிலந்தியின் சாதரி யத்தால், படைத்திருக்கும் அத்தாங்கல் படைத்தளபதிகளைக் கிணங்கியோ மையிலோது காணாவிருக்கிறார் படைத் தளபதி. சுதந்திரப் போருள் என்ன...? அப்பெண் சுழாட்டு ஒற்றியே அவள் வந்து தளபதி யாதிருவார் என்றால், ஒரு சாதாரண உணவையளக்கிடக் கண்டுபிடித்துச் செயலாற்ற முடியாத அளவு படைத்தளபதி மோறுப்பித்தே தருதி அற்ற வராக இவ் இருக்கினர் என்று போருள்! அவள் யார் என்று தெரிந்திருந்தும் - அவள் இக்கு குழ்ச்சி வளவையை மீக்கிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது தெரிந்திருந்தும் - அவளைக் கிணங்கியேயாவது சேத்த விழப்பு வெறுப்புக்குக்காக அவளை வெளியே விட்டு வைத்திருக்கிறார் என்றால், 'இவ் ஒரு சாறுதலோர்! ஆயா! - இவ்வுகி எது உய்க்கரி என்று கண்ட அறித்தலோன்க விருப்புகிறது..." என்றே குழைகிறார்.

திருக்கிட்டோர் அவளையும் விடாமெத்தினரின் விவரித்திராத அவள் குதந்த அறிட்டுப் பரித்தனர்.

அவனிடமிருந்து வெளிவந்த கிணங்கியோ சபையை அறிச்சிக் குழ்ச்சிப்த.

17. திருநீற்று ஓலைகளின் திருவிளையாடல்கள் !

மத்திராமோசனம் கண்டபம் அறித்த கண்கள்த.

சோழ சாதிராபுத்தின் சாதாரணப் படைத்தளபதிபுத் திக்கு நித்தமாய்க் கண்கள் பந்திரோதிர்திரையுருக்க, சோழச் சக்கரவர்த்தி அந்த குழைகியைப் பரித்தச் சொன டுருக்க, தாம் என்ன வென்று களது புரியக் குதிரிய் போகிருத்தனர், குழ்ச்சிபுத்த உடல் கட்டத்தார்.

அவ்வே தம் குதந்தகளைக் கருவந்திர எகருக்கு தடை இக்கை மயிலோ, படைத்தளபதியையோ, தாம் குழைகியை அடக்கியோ, உறவுத்திர சோக் களவையி யது அவர்கள் தடக்கக் கொண்டிருத்தனர். குதந்தகக் கிணங்கிய வெளவை சாதக்குமயோது, சரியக் குதந்திரப் போவது?

இத்த திணயின் சுழாடுமயி சத்திரசேனாவியார், படைத்தளபதி பரிவுடன் சுதந்திர வெள்தளதன் சுழப் படைமெடுப்புக்குக் காரணம் என்ற தளபதியை தெரிவிட யாகவே குதந்த நாட்டிப்தோடு, 'சத்திரசேனாவிய அடக்கத் கண்கிருத்தும் நீ திணயவந்தாவோ, எழுத் திரோதியோ?' என்ற கேட்டுக் குதந்திரோகமாக குழை கிணங்கி துதித்ததும், குதந்திரோகமெய்யுத்திரயோ அக்கு எதிர்பார்த்தாவோ, குதந்திரோகம் உடல் கட்டத்தார்.

அவர்க் கிராமெத்திரோசன அத்த காரணத்த கத்திராமோசனம் கண்டபம் சத்திரவந்தக

யில் கண்ட அரசரோடு அவர்கள், அவனைத் தம் துவிவத்துக்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கலாம். அந்த அந்த ஓற்றிப் பெண்ணைக் காவல் வைத்தவர்கள் அரசாங்க வைத்தியர்களை வேண்டுமென்ற சிகிச்சை பெற வைத்திருக்கலாம். அதை விட்டு விட்டு அப்பெண்ணை தம் தந்தை வைத்து ஏற்றிக்கொண்டு அவள் தம் சகாக்களைத் திரிசிக்க காலி கொயிலுக்கும் சென்றதன் நோக்கம் என்ன...?" என்று கேட்டான் வீரரஜேந்திரன்.

"அதை அவசியம் தெரிவித்துத்தான் ஆகவேண்டுமா?" என்று கனத்த குரலில் அழுத்தமாகக் கேட்டார் ஞானசிவனார்.

"எம் சொல்வதுக்கு மாக கற்பித்தவர் தாங்கள். இப்போது மாக எப்போது இருக்கிறது என்று நான் உணர்ந்தினைதான் எப்பிதான் பழி மாரும்?" என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

"தற்போதுமே அறிந்த கொடுமை. அப்பெண்ணின் சகாக்களைப் பற்றிக் தெரிந்து கொள்ளவே நான் அங்கு சென்றேன்..." என்று ஞானசிவனார் கூறி மூடிக்குழுள் —

"அந்த அசியல் சகாக்களைப் பற்றி வேறு பார்ப்பதற்கு — அப்படி தீராதே!" என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

"ஆம்!" என்று ஞானசிவனார், கம்பியாக.

"இரு அரசரோடு அவர்களின் வேலை அடிக், நானும் சென் அகணாந்தப்பட்ட படைகளும் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்பு. இந்த நாட்டைக் காவல் செய்யவும், எதிரிகளைத் தக்கவைத்துக்கொண்டிருப்பதும் எங்கள் வேலை. அரசரோடு அகிக் கவனப்பட்ட அந்தமீதல் செயல்!" என்றான் வீரரஜேந்திரன் புகின் அமேச உறுமறுடன்.

"படைத்தவரில் நடையுக்கை எடுக்காமலிருக்கிற போது..." திருமிக் கேட்டார் ஞானசிவனார்.

"சொல்வதற்கு அந்த நுழைவைக் கட்டியதினால் தனாபிவாக நியமித்திருக்கப்பட்டார். அந்தமேய் தமிக் கவனம் பெற்றிருக்கிறார் என் குழியைக் கொண்டுதான் காவல் காத்திருக்கிறார் என்பது அந்தமேய் கவனத்தை திரிபாக்கிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் என்று சொல்கிறார்..." என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

"இந்த அளவிற்கு இருபெயரின் அமைப்புகள் சீராக வந்ததில் அமேசாந்தமேய் பதிலேயே கொண்டுவிட்டுப் பற்றியாரே — அதற்காக குழைத் தம் கட்டளைக் காவலரைச் சந்தித்திருக்கிறார் யானைத் தட்டித்தான் உட்கார்..." ஞானசிவனார் கூறி மூடிக்குழுள் மூன் வீரரஜேந்திரன் நறுக்கிட்டார்.

"அப்படியெனவே சந்தித்தல் எதிர்ப்பாக, அதைச் சீராக கிட்டுக்கு எடுத்துக்கொள்ளவும், அதற்கான மரியாதை அவருக்கு உணர்த்துவதற்காக அரசருடைய கட்டளைப் பொறுப்பு, தாமிர படைத்தவரின் பணியை நேரடியாக மேற்கொண்டு செய்வது, இந்தச் சேர சாரதாய்க்கின் அசியல் உபதிகளை அவைப்போடும். இந்த மானமுக்கிய செய்திக்குமே, இரகசியம் கிட்டுக்கொண்டு — அதை மட்டுமேயே, சேரரோடு தமிக் படைப்பெய்தித்திருக்க காவல் தாள் சந்திரமேளாட்டம் காட்டுக் மீது எந்த குழிதான் உற்றம் காட்டினார். ஞானர், அதை மட்டையிட்டுக் உண்மையான காவலாக, சந்திரமேளா அகிக். சந்திரமேளா அனுப்பிவைத்த படை சேரரோடுக்குத் தாதுகை மீதுகாட்டிக் கிட்டுத்த அனுப்பப்பட்டது. உட்கார் படைப்பெய்தித்தவரையும் எடுக்கப்பட்ட அனுப்பிவைத்த அகிக் அந்த அனுப்பிவைத்த வேறு வாரியர்கள் தம் அரசரோடு அவர்களே, இந்த குழிதான் மறுக்க முடியுமா..." என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

மத்திரமேளாளை கந்தமேய் கிட்டுக்கிட்டது. எங்கும் பரபரப்பு, அடிக்குரலில் பதட்டத்துடன் உதாரவாரும் ஒலி... அனைவரும் ஞானசிவனாரின் முகத்தை நோக்கினர்.

அவர் முகம் சலனப்படவில்லை. எவ்விதப் பதட்டமும் அதில் தென்படவில்லை.

சக்கரவர்த்தியோ, இப்போதும் அமைதி மலர்ந்த முகத்துடன் அவைமைய நோக்கிச் சென்றிருந்தார்.

விராஜேஜாதிரனின் சூரம் மீண்டும் கம்பீரத்தவனியில் எழுந்தது: “இதென்றி கடக்கே வேங்கி முகனயின் சக்கரவர்த்தியின் தந்தையாரான கீர்த்திவர்மர் போர் முரசுகொட்டியிருப்பதற்கும் காரணம் நான்தான் என்று குருதேவர் அவர் கள் குற்றம் காத்தினார். அதுவும் என்மீது விண்பறி ஏற்படுத்தும் எண்ணத்தோடு குருதேவர் சிருஷ்டித்த கற்பனை” என்றான்.

அதற்குள் ஞானசிவனார் குறுக்கிட்டு, “இல்லை, கண்டகடாகச் காணும் உண்மை, வேங்கி நாடு நம் மாமன்னரின் அடைக்கலப் பராமரிப்புக்கே இருக்கும் ஒரு நாடு. அதைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு நமக்கு உண்டு. ஆனால் படைத்தளபதி அதில் அக்கறை செலுத்தவில்லை. அதற்கு ஓர் உத்தேசமும் இருக்கிறது. நம் சக்கரவர்த்தியின் அக்ஷையாரான பெரிய பிராட்டியாருக்கு நம் படைத்தளபதி பேரித ஒரு பரிவு உண்டு. எது காரணம் பற்றியேயா, நம் படைத்தளபதியின் உண்மையான சேனா வாகிக் என்று வாதித்து நம் சக்கரவர்த்தியும் எதிராகச் செயல்பட்டு வருகிறார். அதற்கு அனுசரணையாக படைத்தளபதியின் காதல் நாயகியான கொடுபாளைய வேளார் செயலியான புவனமாதேவியும் செயல்படுகிறார். இந்த இருமாதர்களும் சக்கரவர்த்தி திருமகனான வாகைக்கிளையைத் திருமணம் செய்து வந்ததையும், வேங்கி நாட்டுடன் உறவு கொண்டிருப்பதையும் விஞ்சுகின்றன. அந்த மாதர்களின் தகராஜ் கட்டளைப் படி படைத்தளபதியைப், வேங்கி நாட்டின் பேரிக் குகைவந்ததை வளர்த்தது கொண்டிருக்கிறார். அதனால் நான் பொதுப் படைப்படுத்த வேங்கிக்கு அளிக்கவில்லை.

படைபலமில்லா நாடாக வேங்கி கைவிடப்பட்டதும், அதைக் கைப்பற்ற கீர்த்திவர்மர் துணிந்திருக்கிறார்... இது என் அருத்தமான ஊகம்” என்றார் ஞானசிவனார்.

“இப்போதும் கவனம்! நமக்கு கற்பனைத் திறனை இவ்வளவு விரிவாக இந்தச் சபைக்கு வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார்களே அவசியமில்லை வேங்கி நாட்டுக்குச் சரியான படைபலம் அளிக்கப்படவில்லை என்று அரசரது குற்றம் சுமத்துவார் என்றால் நம் சக்கரவர்த்தி பெருமையைய அரசருக்கு அவர்கள் குற்றம் சாட்டுகிறார் என்றால் அரசர் காரணம், வேங்கி நாட்டுப் பராமரிப்பு சக்கரவர்த்தி பெருமையின் நேரடிப் பொறுப்பில் இருக்கிறது. இந்த மாதர்கள் பொறுதுவரை வேங்கிக்கு எந்தவித ஆபத்தும் வரவில்லை. கீர்த்திவர்மர் போர் அறிவிப்புதான் செய்திருக்கிறார். போரில் அவர் வெற்றி பெற்றிருந்தால்தான் நம் படைபலம் பலவீனமானது என்று அத்தாம். இது அரசரது அளக்களுக்கு நம் நாகரீத நெரித்தும் படுகமத்தானது என்றால், நம் நோக்கச் செயலிலிருந்து தப்பிக்கும் மார்க்கமே அந்தவேற்க்கை!” என்றான் விராஜேஜாதிரன்.

“துரோகமோ...?” நெருப்புக்குளியில் விழ்ச்சைக் கேட்டார் ஞானசிவனார்.

“ஆம்? பகைவரை நம் ஆட்சி எகிறைத்துப் படைபெடுத்துவரத் துண்டுவதற்கு வேறு என்னப்போ? சத்திர சேனா எழுதப்படுபோல் சுழலாட்டிற்கு விசிறம் எழுகிய குருதேவரின் திருக்கரங்களே சக்கரவர்த்தியின் தந்தையாரும், நம் பழைய நண்பருமான கீர்த்திவர்மருக்கும் மூலமாயிருக்கிறார்கள். திருநீற்றுச் சிவனம் கொண்ட அக்க மக்கிர ஓமைகளில் உடனடியாக வெங்கிக்கு படைப்பெடுக்கும் கீர்த்திவர்மரைத் துண்டிவிடுக்கிறார் நம் குருதேவர்” மம் நான் விராஜேஜாதிரன்.

“இதை மெய்ப்பிக்க முடியுமா...?” மத்திராலோசனை மக் நத்தியிருந்த ஒரு குரல்.

“முடியும். இதோ! குருதேவர் அனுப்பிய ஓலைகளில் ஒன்று. இந்த ஓலையிலிருந்தும் இதற்கு முக்கனரே சில ஓலைகள் அரசுக்கு அவர்களால் அனுப்பப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இதை மய்யம் பரிசீலிக்கட்டும்!” என்று அந்த ஓலையை நீட்டினான் வீரராஜேந்திரன்.

ஒரு மத்திராலோசனைக் கூட்ட உறுப்பினர் ஓலையை கவனிக் கழுந்தார்.

அதற்குள் ஞானசிவனாரின் குரல் ஆவேசச் கூடர் பறக்க எழுந்தது.

“எந்தப் பரிசீலனையும் தேவையில்லை. எழும்படை வியடுப்புக்கும் வேங்கியிப்படைவியடுப்புக்கும் ஓலை அனுப்பியது நானே நான். அதைத் திறமைபாகக் கண்டு பிடித்துவிட்ட மைக்கை நான் இளைஞரைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால், சோழ சாம்ராஜ்யத்திற்கு எதிராகவும், சோழ மரமன்னருக்கு எதிராகவும் இந்தப் படைவியடுப்புக்கு நான் கடுப்பட்டதற்குக் காரணம் என்ன இதரியுமா? சோழ சக்கரவர்த்தி அவர்கள் நிறைவேற்றியுள்ள ஓர் அதர்மச் செயலுக்கு எதிராக நான் நிறைவேற்றியாக வேண்டிய ஒரு தர்மத்தின் கட்டளை!”

அது கேட்டு மத்திராலோசனை மன்றமே உணர்வுகள் யாழ்ப்பு மெலிட கட்டுண்டிருக்க ஆடாது அசையாது அமர்ந்திருந்தது...

18. வீரராஜேந்திரர்கள்

ஞானசிவனாரின் ஓய்வுதல் அறிவிப்பு மத்திராலோசனை மன்றப்பத்தில் விழ்நிற்கும் அனைத்து அதிகாரிகளையும், உடன் கூட்டத்தாரையும் பெரும் மனஸ்பூக்கிச்சாக்கி விட்டது.

அதுவரை ஞானசிவனாரிடம் படைத்தளபதி நுஞ்சுத் தளபதி உரைபாடிச் சொண்டிருப்பதாகவே ஆனைவருக்கும் தோன்றியது.

ஆனால், ஞானசிவனார் அந்தக்கடாக சுழிவத் தருக்கும், கீழ்த்திவ்மருக்கும் ஓலைகள் அனுப்பிய செயலையே வீரராஜேந்திரன் சாஸ்த்தியைக்கக் கண்டுபிடித்த படைப் படுத்தியதும்- அதைத் தோட்த்த ஞானசிவனாரே அக்குத்தச் சாட்டை ஓய்வுக்காலத்தும் நிறை எதட்டதம்.

‘இத்தகைய மகன் ஒரு இத்தகைய ராஜாத்தரோக் செயலில் ஈடுபட்டார்’ எனத் தெய்வதனதாம் பிரதானிகளிடம் கிளர்ந்தது.

அதுவும், தம் செயல்களுக்கக் காரணம், ‘சகியவர்தி நிறைவேற்றியுள்ள ஓர் அதர்மச் செயல்’ என்று அவர் கூறிவது அப்பொருத்த ஆடக்காப் பெருக்கோபத்தாகக் கிளர்ந்தது.

‘குறுமகன் அவர்களை, நான்கள் கூறுவதை இம் மன்றம் ஏற்றுக்கொண்ட முடியவில்லை. அதை உடன்த நாட்டகருக் புரூ நிமித்தம் தரிபுயவச் சர்வலந்தி ஏதோ அதர்மச் செயல் புரித்ததாகவும், அதை காரணமாகவே நான்கள் கேற்று நாட்டுப் படைவியடுப்பு எதற்காரணமாகச் செயல் புரித்ததாகவும் கூறுவது எல்லோராக் ஓய்வுக் கொண்கத் தக்கது அல்ல. அது ராஜநித்தனையும் ஆகும...!’ என்று குரல் கொடுத்தார் அவையிலிருந்த ஒரு பிரதானி.

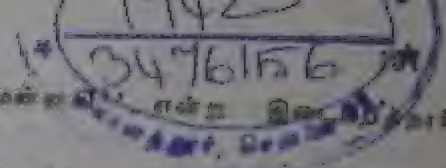
அக்கணம் சிம்ம முறுக்கமாய்க் குரல் எழுந்தது அக்கிரகனையிடம் ஏற்றிருந்த சக்கரவர்த்தியிடமிருந்து. அதுகூறும் அமைதியாக இருந்த அவர், ஞானசிவனாகார மறுத்துப் பேசிய அந்தப் பிரதானியை நோக்கிக் கையமர்ந்தி. “வீரே, நும் கருத்து சரியல்ல. நான் விதா ஆதர்மச் செயல் புரிந்த நாக மகன் ஞானசிவனார் கருதினார் என்றால் அதை இம் மனதத்தின் அவர் உறுவதற்குப் பூரண உரிமை உண்டு. அதிலே சோழர் குலம் காத்த ஒழுதும் ராஜரீதி தரிமத்தின் முன்னால் அரசன் உட்பட அனைவரும் ஒன்றே நம் குரு மகன் தர்மம் தெரிந்தவர். சம்செயல் முறைகளில் குரு மகன் அதர்மம் ஏதானாலும் கண்டுகூந்தால், அதை இவன் வெளிப்படுத்தும். அவர்பால் சார்த்துள்ள அறமேயானும், அப்படி அறினார் கட்டிச் சட்டித் தர்மம் தெரிப்படுத்தவதை நாம் ஒரு பொறுக ஏற்கவேண்டும். அது அரசு நிந்தனை ஆகாது!” என்று.

சக்கரவர்த்தியின் அறுதிசெட்ட இந்த உறுதியான கூறுதல்க்கேட்டதும் சமை அரவமற்று அடங்கிப்பது.

“குருதேவர்! நான்கள் தம் உணரப்பாங்கை வெளிப்படுத்தலாம்!” என்று சக்கரவர்த்தி, ஞானசிவனாகார நோக்கி.

பச்சரவர்த்தி கருமாரின், நான்கள் படை தளபதிப் பொறுப்பை இந்த இளைஞனிடம் ஒப்படைத்ததையே அவர்ம எடுத்து நான் கருகிறேன்” என்றார் ஞானசிவனார்.

“ஏன்? இந்த இளைஞர் அப்பொறுப்பை ஏற்கும் தகுதி பொதிருக்கவையது. எனது நான்கு கருதுகிறீர்களா? இவருடைய அறிவை இம்மன்றம் அறிவாதா? முன்னம் ஒரு நான் இவ்வரசர் சிறையில் அடைந்து, ஒரு சக்தி காத்த மட்டவைய என்ம வயத்திற்குத்தோம். அக்காலகதை நம் கதாப்பொத்தும், வீர சாக்ஸ்தாழம் புகழ் பேசிக் கத்த சிவா நன்ற பொருதோ, இவருடைய அறிவை வெளிப்படுக!” என்று திருப்பிக் கேட்டார் சோழமகனார்.

“போதாது, மகன்! என்ம இவருடைய ஞானசிவனார்.

“ஞானசிவனாகாரின் கூற்று விசித்திரமாக இருக்கிறதே! வீர முறைதான் என்கிற ராஜரீதி. சிறந்த வீரனைத் தேர்ந்தெடுத்த அவர்பால் தரிமத்தின் கருது பொறுப்பை ஒப்படைப்பது மகனாகிய அவர்பால் உட்பட, அதனைத் தவறாத நாம் திறைபெற்றிருப்பதற்குக் கருதுகிறேன்!”

“மகன், சோழப் படைத் தளபதி பொறுப்பை ஒரு வீரனிடம் ஒப்படைப்பதை நாம் ஏற்கக்கூடியவை அல்ல. இந்த இளைஞன் மட்டுமே வீரன் என்பதை எங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள முடியக்கூடாது. இவனிடம் அக்கூறு மட்டவைய இளைஞனின் உரிமையைப் பரிசீலிக்க, பூரணணிந்து, சக்திவாய்ந்த மிக உணர்தல் பொறுப்பை மட்டவையத் தளபதிப் பொறுப்பை இந்த இளைஞனிடம் ஒப்படைத்ததைத்தான் அதர்மம் என்று நாம் கருகிறோம்!” என்றார் ஞானசிவனார்.

“குருதேவர் குறிப்பிட்ட அந்த இன்னொருவர் உள்?” சக்கரவர்த்தி வினவினார்.

“இளவரசர் வீரரானேந்திரன்! அன்று சக்கரவர்த்தி கைத்த கொண்ட வரவேற்பு விழாவில் எம்மால் அறிமுகப் படுத்தப்பெற்று, சக்கரவர்த்தியாலும் — ‘முத்தைய சக்கரவர்த்தி ராஜரானேந்திரன் தேவரின் குமாரர் இவரே’ என்று ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டவர்!” என்றார் ஞானசிவனார்.

அதைக் கேட்டதும் சமைகில் ஒரு சளசளப்பு ஏற்பட்டது. ஞானசிவனாரால் ‘இளவரசன்’ என்று அழைக்கப்படுதல் பட்ட அந்த இளைஞனின் தினைவு ஏற்பட்டதும் அதனை வரவுக்குறிப் போதிப் மனதிகழவு ஏற்பட்டிருக்க, அந்த இளைஞனை ‘இளவரசன்’ என்று ஞானசிவனார் அறிதல் படுத்தபவதன் சக்கரவர்த்தி ஏற்றுக் கொண்டாலும், அது சக்கரவர்த்தியாலும் மகப்பூர்வமாக, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட

ஒன்றா என்பதைப் பற்றி உடன் கூட்டத்துப் பிரதானி களிடம் ஓர் ஐயம் உண்டு. அதோடு ஷோழ மாதாவான பெரியபிராட்டியார் அந்தப் பிரச்சினையில் நான் நம் குமார ரான சக்கரவர்த்தியோடு முரண்பட்டு, பழையாறை அரண் மனை விளிருந்தே வெளியேறி விட்டார் என்பதும் அவர்கள் அறிந்த ஒரு செய்தியே. இந்த பிரச்சினைக்குரிய அந்தப் புதிய இளைஞனை 'இளவரசன் வீரராமேஜந்திரன் அவனே' என்று உறுதிப்பட எந்த ராஜப் பிரதானியும் நம்பி ஏற்க வில்லை.

அந்த இளைஞனைப்பற்றி மீண்டும் ஞானசிவனார் பிரஸ்தாபித்ததை அம்மன்றத்தினர் விரும்பவில்லை.

ஆனால், அவர்கள் முகக் குறிப்பிலிருந்து அவர்களுடைய மனோபாவத்தைப் புரிந்து கொண்டாலும், ஞானசிவனார் அதைப் பொருட்படுத்தாமல், "சக்கரவர்த்தி பெருமானே, மூன்றையச் சக்கரவர்த்தியின் தருக்குமாரரான வீரராமேஜந் தரனே இந்தாட்டின் இளவரசர் பட்டத்துக்குரியவர் என்பதைத் தாய்க்குள் ஏற்றுக் கொண்டீர்கள். படைத்தளபதி பொறுப்பு அதிகார வரம்பைப் பொறுத்த அளவிட சக்கர வர்த்திக்கு அடுத்த அந்தஸ்திலுள்ளது. அத்தகைய பொறுப் பிற்கு, 'இந்தாட்டின் இளவரசரான வீரராமேஜந்திரன்' என்ற சக்கரவர்த்தியாலே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர் தகுதியுள்ளவர் தான் என்பதைப் பரிசீலிக்காமல்-இந்த இளைஞனிடம் அப் பொறுப்பை ஒப்படைத்தது நம்ம அல்ல!" என்றார்.

அந்தகுள் மன்றத்திலிருந்து ஒருவர், "குருதிதவர் குறிப் பிடும் அந்த இளைஞன்தான் இளவரசரான என்று இதனும் உறுதியாகத் தீர்மானிக்கப்படவில்லை!" என்றார்.

"சக்கரவர்த்தி அன்றே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்!" என்றார் ஞானசிவனார்.

"சக்கரவர்த்தியின் அன்னைபாரான பெரியபிராட்டியார் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை!" என்றார் இன்னொரு பிரதானி.

"சூட்சு மன்றத்தைப் பொறுத்த அளவில் சக்கர வர்த்தியின் அன்னைபாரின் கருத்தைவிட சக்கரவர்த்தியின் கருத்திற்குத்தான் முக்கியம்!" என்று குறுக்கிட்டார் ஞானசிவனார் விடுவதில் சிற்றம் அப்பதம்.

"சக்கரவர்த்தி இன்னும் அதைத் தம் தெரியாத கருத்தை வெளியிடவில்லை. அன்று தாய்க்குள் அறிமுகப் படுத்திய இளைஞரை ஏற்றுக் கொண்டது, அன்றைய பரிசீலனைக்காக இருக்கக்கூடுமே ஒழிய, அதேய குடியான தீர்ப்பாகாது. அதுவே சக்கரவர்த்தியின் கருத்தானதாய், ஏற்கெனவே அவருக்கு சூட்சு தீர்மானத்தின் பரிசீலனிக்கத் தொடங்கியிருப்பார்; படைத்தளபதி பொறுப்பையும் எதற்கி றிருப்பார். அதை வழங்காது, இவ்ஐய அந்த இளைஞரை அரசாங்க விருத்தினராகவோ சக்கரவர்த்தி கைத்தாக்கத்தை நோக்குவதாக, அவர் இன்னும் ஒரு தீர்மானமான முடிவுக்கு வரவில்லை என்பதே கருத்தே நோக்கத்தே!" என்றார் ஒரு வயது முதிர்ந்த ராஜப்பிரதானி.

"சக்கரவர்த்தியை எதிரே வைத்துக் கொண்ட அவர் மனநிலைக்கு இன்னொருவர் வகைக்க விளக்கம் தருவது விசித்திரம்!" என்றார் ஞானசிவனார், சக்கரவர்த்தியைக் குற்றம் காட்டுவது போல் நோக்கியவது.

அத்துடன் இன்னொருவர், "இளவரசராக நடுவரை ஏற்று நிர்ணயிப்பதில் சக்கரவர்த்தியவர்கள் சித்திப்பதற்கு நிறைய விஷயங்கள் இருக்கின்றன. உண்மையான இளவரசர் வீரராமேஜந்திரன் யார் என்பதை மறந்த எவரையும்கூட பெரிய பிராட்டியார் அதற்கு அந்திதிருக்கக் கூடும்..." என்ற ஆரம்பித்ததும்-

ஞானசிவனார் உரத்த குரலில், "இது என்னை ஆய மதிக்கும் செயல். அப்படியானால் நான் இளவரசனை நன்கு அறிய மாட்டேனா-மூன்றையச் சக்கரவர்த்தியவர்களின் பெயரால் நான் பொய்யான ஓர் இளைஞனை அறிமுகப்படுத்த வதற்கு எனக்கு என்ன அபாயம் நேர்ந்து விட்டது-?"

பெயருடன் துணைப் படைத்தவரையாகச் செயல்படுவார். அதிகாரிகள் தற்காலிகமாக அவரை 'இளவரசர்களின் 'குருவர்' என மதிப்பர். எம் முடிவு தெரிவிக்கப் படும் வரை...!" என்றார்.

சபை ஆமோதித்தது.

"சக்கரவர்த்தி அவர்களே, இருவரையும் சுழத்தப் போர் முனையில் எடுப்படுத்தினால் வேங்கி நாட்டுக்கு..." என்ற கேள்வியை எழுப்பினார் ஞானசிவனார்.

"நாமே வேங்கிக்குச் செல்கிறோம். அங்கு போர் முரசு கொட்டியிருப்பவர் எம் தந்தை. அப்போரில் நாம் வீர சொர்க்கம் அடைய தேர்ந்தால் தந்தையின் கையினால் தன் குமாரன் அழிந்தான்" என்று பெயர் திகைக்கும். "தம் தந்தையின் கையினால் உன் தந்தை வேறொருவரை அனுப்பினார் சாசாதிராசன்" என்று பழி எமக்கு வராது... அதன் பின் எம் கரங்கொல் எம் தந்தை வீர சொர்க்கம் அடைவார் என்றால்... 'தந்தைக்கு குமாரனே எமனாயினார்' என்ற பழி எம்மையே சார்ந்திருக்கட்டும்.....! இதுவே எம் முடிவு!" என்றார் சக்கரவர்த்தி உணர்ச்சி கமற.

ஞானசிவனார் உள்விட்டு சபையினர் அனைவரில் கண்களும் கலங்கின.

19. அந்தரங்கங்கள் பேசப்படுவதில்லை !

இந்த நாத்த மானியை, கன்னியை நிறைக்க... 197

—இந்த விளையுந்து விடை தேடி பரபரத்துக் கொண்டிருந்த வேளாச் சொன்ன புலனமாதேவியின் அவதி மூலம் உலகம்.

விளையுந்து விடை தேடி பரபரத்துக் கொண்டிருந்த வேளாச் சொன்ன புலனமாதேவியின் அவதி மூலம் உலகம்.

விளையுந்து விடை தேடி பரபரத்துக் கொண்டிருந்த வேளாச் சொன்ன புலனமாதேவியின் அவதி மூலம் உலகம்.

தன நாமனாள் காமாதிவகத்தில் விளையுந்து விடை தேடி பரபரத்துக் கொண்டிருந்த வேளாச் சொன்ன புலனமாதேவியின் அவதி மூலம் உலகம்.

பரதம், இசைப் போட்டிகள், நாட்டிய நடனங்கள், சாக்கைக் கூத்து... இப்படி எண்ணற்ற கலைகளோடு சில புலனமாதேவியை மகிழ்விக்க நினைத்து கொண்டிருந்தன.

அவற்றில் எல்லாம் புலனமாதேவியின் உலகம் எப்படி விளையுந்து விடை தேடி பரபரத்துக் கொண்டிருந்த வேளாச் சொன்ன புலனமாதேவியின் அவதி மூலம் உலகம்.

"நாத்தம், நான் உடனடியாக வேளிப்பற வேண்டுமீ!" என்று புலனமாதேவி திடீர்திடீரில் பொருந்தினாள். "நீங்கள் சீந்திராசுப் புலனமாதேவியின்... "தேன், இப்போ நான் நினைக்கிறேன் அனைவரும் தங்கள் சந்திரிதர் உம் விதவத் திறனை வெளிப்படுத்திப் பெருமை பெறலாம். இப்போது நீங்கள் திரைப்படத்தில் விளையுந்து விடை தேடி பரபரத்துக் கொண்டிருந்த வேளாச் சொன்ன புலனமாதேவியின் அவதி மூலம் உலகம்.

அவள் சாதிரியமாகப் பிரயோகிக்கும் அந்தப்பட்டத் தாணிப்பட்டத் தரு வகையை மிகப் பரிசுவதை உள்வாங்கத் தவறவில்லை வேளாச் சொன்னிடம்.

வசிக்க உண்டோ? என்றவாறு மாதங்கியை மீறிச் செல்ல முயன்றாள் புலனமாதேவி.

“தெய்வ அப்படிபொன்றும் இந்த மரணிகையில் எங்கையாவது சிக்கல் உலகத்தில் நடத்தாவிட முடியாது. இந்த மாதங்கி பெரும் கணியை மட்டுமல்ல... காலமீறி நாட்டு இளவரசனின் காதலிக் கொண்ட கணியும் கூடத்தான்! என் இலகத்தில் ஒலித்துத் ததக்ககூட போர்ப்பிரணி சங்கநாதம் செய்யும்... பாருங்கள். உங்களைச் சுற்றி!” என்று சுற்றி நின்றவர்களைச் சுட்டிக் காட்டினாள் மாதங்கி.

அப்போது அக்கணத்தில் ஓர் அற்புதம் நிகழ்ந்திருந்தது...

கனகாம்பலி அந்த இடத்தில் உட்கிருந்தவர்கள் அவனைவரும் கையில் வாளேற்றி புலனமாதேவியைப் குழித்து நின்ற பொன்முகத்தனச். அவர்கள் தம் வள்களையும்... குழித்துக்கொண்ட அரவணம் தம் தம் இவசிக் கருவிக் கருவிக் குழித்து, இடைக்கொண்டிருக்கின்றமால் மனதத்து மனதத் திரும்பினால் எப்போது அந்தப் ஒரு கணம் மனதத்துப் போனாள் புலனமாதேவி.

இருப்பினும் நொடிப் பொழுத்குள் சுதாரித்துக்கொண்டு போனாள், நீ நடனாடும் கணியை எப்போது இந்த வேளை விலம் நிரூபித்தாவிட்டாய்! உன் காதலர் கட்டளைப்படி என்னைச் சிறை வைக்க எத்தனை நாட்களாகியிருக்கிறாய்? அப்போது நான்மீய வீரர்களைக் கைகளுக்களைப் போல் உன் கால்களையும் வலயமற்ற கையது - அட்டை, கை இழந்திருக்கின்ற உயரம் காலம் நடத்தி!” என்று எவ்வித கையாடியானது சுட்டியது தன் இடை நடுவிய வேளையின் கச்சத்திலிருந்து வானம் உருவியாறு வேளையையும் போல் அந்த வீரர்களிடம் பாய்ந்து தன் வானம் சுதாரித்த நொடிகளின்...

அதனைப் பார்த்துவிட்டு ஆவோ சீக்கரம் அந்த மரணிகையைச் சுதாரிக்கச் செய்தது.

அத்தனை வீரர்களுடைய வீரவான் வீரத்தம் தன்னத் தனிப்பாக்க புலனமாதேவி கடுவொடுத்த வான வீரியத்தைக் கண்டு மாதங்கியை நிகைத்து நித்தாக.

அரை நாள்கைப் பொழுத்குள் மகிழ்ச்சி மீட்ட வேளை இசைவியை வான் கிசைத்து எழித்திக முடியாக படைவீரர்கள் துடிப்பை இழந்த கைகங்கிச் செய்தனர்.

இன்னும் சிறிது பொழுத்குள் புலனமாதேவியின் கருவிக் கு அத்தனை வீரர்களும் இவ்வயதி வீரவான்களை என் அச்சம் அவைகளைவரும் தகைக்கச் செய்தது.

அச்சமயம் வாரும் பதிவாய் கணினம் ஒரு கைகயி வேல் ஒன்று பாய்ந்து வந்து, புலனமாதேவியின் காதல் கிருத்த வானைப் பறித்தச் சென்ற உறுபடுத்தியது.

தொடுத்த, “வேளைச் செல்லின் கூடாது வீரம் வாழ்!” என்று வாழ்த்து பொழியுடன் அப்போது தோன்றினால், சேரந இளவலான வீரரேஜதிரை. அவன் கத்தித் வேல்தான் புலனமாதேவி கைகிருத்த வானைப் பறித்தப் பொழுது நின்றப்படுத்தியிருந்தது.

படைத்தளப்பதின் வீரவானத்தால் வீரர்கள் கட்டுண்டு நின்றனர்.

சிறிச் சினத்து பொங்குல் விழ்குருடன் தன்னைக் கசப்புடன் வெறித்து தோக்கி நின்ற புலனமாதேவியிடம் இவனை இளஞ் சிரிப்புடன், “வேளைச் செல்லி, உங்கல் வீரத்தை பாயம் இத்தக் காலங்களிடத்தான வெளிப்படுத்தி, அதன் பொருளைமயக் குலத்தது கொள்ளவேண்டாம் வேண்டாம். அந்த வீரமேவியிடம் வேளை இழக்கிறது வேறு கணம் இருக்கிறது!” என்றான்.

“ஆக, கருகைமயப்படுபே வேகிறாராம்! என்ன பொருமை, என்ன பொருமை அர்ப்புள் கால்கைச் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டவர்களை, படைத்தளப்பி தன் ஆணைப்படி இக்கத்திச் சிறை வைத்தபோதே இத்தச் சேரந மண்டலம்

தின் பெருமை கேளிக் கூத்தாகி விட்டது... இந்த விடசனத்தில் பிறகுடைய பெருமையைப்பற்றிப் பேசுபடைத்தளபதிக்ஞ என்ன வாய்விதம்! என்று என்விச் சினந்தான் புலனமாதேவி.

“இது என் ஆசைநாயகியின் மானிகை என்ற முடிவுக்கு வேளாச் செல்வி வந்ததேன்? ஏற்கனவே நாயகி இருந்தாகி தான் கந்தர்ப் புகழைப்படி கலியாணம் செய்து கொள்ளப் படுபவன் ஆசைநாயகியாகக் கருதப்படுவான்... எனக்கு இன்னும் திருக்கணம் ஆகவில்லையே!” என்றான் வீரரஜேந்திரன் குறுஞ்சிரிப்புடன்.

“ஓ... அப்படியானால் இதுதான் சோழ இளவரசரின் பட்டத்து ராணியின் இல்லமோ...?” - குத்தலாகக் கேட்டான் புலனமாதேவி.

“யார் கண்டது? நான் சோழநாட்டுக்கு அரசன் ஆகும் காலத்தில் இது என் பட்டத்து ராணியின் அந்தப்புரமாக மாறினாலும் மாறக்கூடு!” என்றான் வீரரஜேந்திரன் தன் தோள்களைக் குறுக்கியவாறு.

அருவரூப்பும் ஆலேசமும் கொத்தளித்து எழ, கண்கள் கணைப் பொழிப ஏதோ சொல்ல புலனமாதேவி வாயெடுக்கு முன், “சரி சரி - வேளாச் செல்விபுடன் நான் உரையாடுவதை அந்தரங்கத்தில் வைத்துக் கொள்ளவாகே...” என்றான் அரசன் சிரிப்புடன்.

“படைத்தளபதிபுடன் அந்தரங்கமாகப் பேசவேண்டிய அவசியம் ஏதாற்போல எனக்கு!” என்று முறைப்புடன் கூறினான் புலனமாதேவி.

“அப்படியானால், லாரிடம் அந்தரங்கமாகப் பேசச் சொல்லப்படுகே, அவளிடம் பேசிக் கொள்கிறேன். எந்த இசைக்கவலிடமானது சிறிது அந்தரங்கமாகப் பேசினால் தெவகாம் - பாரிபுகிறது எனக்கு...” என்றவாறு புலனமாதேவியை மானிகைக்குள் அழைத்துவரப் பணித்து விட்டு மாதங்கிரிச் சுழங்கலாய் பற்றிடவாறு கந்தராக் வீரரஜேந்திரன்.

தன் எதிரே, மாதங்கிரிச் சுழங்கலாய் பற்றி அவன் அழைத்துச் சென்ற காட்சியை காணச் செல்வதாய்முன் வுடன், கட்டுண்ட முனியாய் அந்த மானிகைக்குள் தான் இருந்த அழைக்குள் நுழைந்தாகி புலனமாதேவி.

“எவ்வளவுதான் குறுக்கிபுடன் அந்தரங்கமாகப் பேச - அப்படி இவரது அவரையானே அழைத்துதான் ஒரு வாரங்க்கேடத் திருக்கிறானே! அம்ம புலனபுகுந்தப் பேசுகின்றும் இப்படி அவரைச் சபையிலே... அப்படியென்ன அந்தரங்கமாக இருக்கும்!” - கட்டுண்டிருந்த மாதங்கிரிபுடன், தான் இருந்த அழைக்கின் காளாய்க் கூறின ரஜேந்திரராய் பார்த்த புலனமாதேவியின் கண்களில், அடுத்தடுத்த அழைக்கின் மாதங்கிரிபுடன் - வீரரஜேந்திரனுக்கிடையே அந்தரங்கமாக உணர்வுகளைப் பரிமாறிக் கொள்குந்த மாதங்கிரிபுடன் பட்டது -

அங்கே -

அந்தரங்கமாகப் பேசப்படுகின்றது - அரி! அங்கே உறவாகிக் கொள்குந்ததது வீரரஜேந்திரன் - மாதங்கிரிபுடன் கா கலியா இருவருடைய இரம் கேளிகளும் - கரங்களும்தாம்!

தனியே சொந்தர்ப் மாதங்கிரிபுடன் மாதங்கிரிச் இளமேனியானது வீரரஜேந்திரனின் இடக்கரத்தால் ஏந்தி அணைக்கப்பெற்று அன்னுடைய திட்டி யிக்க மாதங்கிரித் திருத்தது. அப்போது அவளிடம் ஏன் இத்தா சிறுமூச்சிக் கூறிப்படி? அணைப்பின் தெருக்கை? புனத்துப் பெருக்கை? இரங்கும் இழைத்த உணர்வுகளின் கந்தரம்? சிறித்து மகித்த அவருடைய இரம் மார்பக்கல், அய்யுடைய திரண்ட மார்பில் கச்சை போல அழகியதன் கண்ணாக வாமழைத்துக்கின் கண்ண தெருக்கடனும் - கந்தரத் திரண்டு கொளிப்பட்ட கந்தரவடிவமும் யின்க, அவற்றில் கந்தரத் கொத்தத்தில் மதி இறங்கிய இரவரின் மார்பில், அணைக்கடைய மகி கேளிகையே மதன மகதானாகக் கொண்டு வீரரஜேந்திரன் செய்த கிணையாடத் தெருக்கிறது -

சில கணக்கில் மாதங்கிலிச் சார்துமுதில் அமைந்திருந்த காவைய தெனியுகளில் வழுக்கப் போனபொழுது அவன் வீரம் களி, அவன் மணியிழுத்த சில வசிகர வண்ணப் தெனியுகளில் சிறுக்காரத் திருவிழா நடத்தி தேவர் சிலவுச் சவையகத்தை புறப்பட்டு மெல்ல மெல்ல இறங்கிப்பற. மலர்ப்படுக்கை போன்ற முதுகுப் பிராந்தியத்தில் அவன் பவணித்துக் கொண்டிருந்தபோது, தெருவுப் பக்கம் விளம்பின வழியே வந்தது அந்த அடர்ந்த புதித்தந்தை சிறுமகன் முகங்களில் மீதுர்த்தவன் அந்த பொருத்திருந்த கத்தார்க் கிறக்கத்தில் கவிதழச் சுணங்கித் தேங்கி, சின் மெல்ல சரிவாய் துரங்கி வந்தது ரோமபந்தி மலர்த்திருந்த ஆவிலை வலிந்துப் பிரதேசத்தில் தெருடல் கிளர்ச்சி கண்டு, இயல் பகமை அடவலிந்து கத்தாத் திரட்சிகள் வண்ணப் பருதிகளில் விளைவாக, பம்புமரம் கவித்த—தமடவழகுக்கு தாயகமான அத்தநாயகிலேயே பக்கமுக்குப் பகமைப்பறில் மெய்க்கொள் கணைப் பற்றி அந்த ககாணுபகத்தீர் மயங்கிக் கணைந்து தீரிக—தந்த விரல்களில் சரச மகமயாட்டினாகக் கண்டிவு சிலிப்பிற்று மாதங்கி அவன் கிதார்களில் பல் பதித்து புகிவரித்துச் சாந்திருந்தான்.

கணக்கில் வாததச் சவையாடி வழுக்கிக் கண்ணுடித்தன் தேக்கிலேயே மாவையாய் மயங்கிக் கிடத்த மாதங்கியை மெல்ல கை கணையாற உதிப்பிடன் தட்டி நழச் செய்தான் வீரராவேந்திரன்.

நான்கு கண் மலர்ந்து அவனை தேக்கிலும் தேக்காரம றும் தகைவானித்தான் அவ்வினமாய்.

“மாதங்கி!”

“யம்...!”

“தனித்திருக்கும் சிலவாச் செக்கி என்ன செய்கிறான் என்று பரிக்கலாமா.”

“சிலவாச் செக்கி அருகிலுள்ள அறைகிலிருத்தும்போதே இப்படி...” —அவன் தாவிவட்டி தெளித்தான்.

“அவன் இந்த இளமை இன்பக் காட்சியைக் காண வேண்டும் என்பதற்காகவோ அவனின் அமைத்து அருகிலேயே இப்படி...” சந்திரன் வீரராவேந்திரன் கதட்டிக் கருமீ மலரும் புன்னகையுடன்.

“ஏன் அப்படி?”

“இந்தக் காட்சியை அணிதல் இப்போது வரவந்து மாரிப்போயிருக்கும் மெய்கை உணர்ச்சிகளைத் திற்ப்ப அணிதல் கொண்டும்தம் அந்தப் பெண்ணை வரட்சியைத் தான் அவன் போகப்புகியாக மாறியிருக்கிறான். இது அவருக்குத் தேவையற்ற மாத்றம். என் உரிமைகளை நிறைவாட்ட என் காதலில் வான் இருந்துபோது, அந்த மலர் வரும் எனக்காக மதத்தில் கடுபடுவது என் தம்மையத்தனை தீக்கி லும் செயல். அதனாக்தான் அவனுடைய அந்த இயக்கக் களைக் கட்டுப்படுத்த விஞ்வுகிறேன்.” —எவ்வளவு மாதங்கியை அவருத்துக் கொண்டு புணைமாதேவி தக்கி யிருந்த அறைக்குச் போனான்.

அங்கே, புணைமாதேவி இடைவை.

அந்த உப்பரிமைக் கவலிருத்த அந்தப் பிராணியைக் கண்டதும் மாதங்கி அதிர்ச்சியுடன் வீரராவேந்திரனின் முகத்தை தேக்கினான்.

அவன் முகத்தில் மர்மமான இரகசை மலர்த்தது.

20. விபரீதம் வரப்போகிறது, வீரராவேந்திரனுக்கு...!

“புணைமாதேவி எங்கே போயிருப்பாள்?” என்று திகைப்புடன் கத்துழற்றும் பாந்தான் மாதங்கி.
அ 11—11

“அதோ அந்த உரும்பைக் கேள். அதுதான் வேளாச் செல்லியை வழிபறுப்பி வைத்திருக்கிறது!” என்று, உப்பரிசைக் கைப்பிடிச் சுவரில் தொற்றிக் கொண்டிருந்த பிராணியைச் சுட்டிக் காட்டினான் சோழ இளவலான வீரராமேந்திரன்.

மாதங்கி அருகில் சென்று பார்த்தாள்.

உப்பரிசைச் சுவரிலிருந்து ஓர் உரும்பின் இடைப்பகுதியில் பின்னங்கால்களுக்கு மேலாக ஒரு நூல் கயிறு சுருக்குக் கண்ணியாக இடப்பட்டுத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதைப் பிடித்துக்கொண்டு யாரோ இறங்கியதற்கான அறிஞரியாக அங்கயிறு ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

இறங்கியத பாரென்று கவனித்தால் — சற்று தொலைவில், புவனமாதேவியை — சற்றிக் கொண்டு, வீரராமேந்திரனின் குதிரையான அகவத்தாமா பாய்ந்தோடிக் கொண்டிருந்தது.

“இளவரசே, என்ன இது...!” என்று புரியாத புதிருடன் கேட்டாள் மாதங்கி.

வீரராமேந்திரன் விளக்கினான். “மாதங்கி, இது போர்க்காலங்களில் வீரர்கள் பயன்படுத்தும் ஒரு சாமர்த்தியமான முறை. கோட்டைகளைக் கைப்பற்றுவதற்காகக் கைபாணப்படும் வழி. பலமும் பிடிவாதமும் கொண்ட ஓர் உறுதியான பிராணி உரும்பு அதன் இடுப்பில் கயிற்றைக் கட்டி, கவரில் ஏற விட்டு விட்டால் அது கவரில் ஏறிக் கொண்டேயிருக்கும். குறிப்பிட்ட தூரம்வரை அது ஏறியதும் கயிற்றைப் பிடித்துஇழுத்தால் உரும்பு, கவரை அழுத்தமாகப் பற்றிக் கொண்டேயிருக்க. ஒளிகூட அதன் பிடி அசையாது. அதைப் பிடிமன் வலிமை ஓர் ஆள் பவத்துக்கும் அதிகமானது. அப்போது கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு ஆள் எதிராக; இறங்கலாம். பிடி தளராது. அதைத்தான் ‘உருப்புப்படி’ என்கிறார்கள். போர்க்காலத்தில் வீரர்கள் பயன்படுத்தும் இந்த உரும்பை, என்னிடம் போர்

தொடுத்திருக்கும் இந்த வீரங்களைவிட பயன்படுத்தி இந்த மானிகையிலிருந்து தப்பிச் சென்றாண்டாள்!” என்றான் வீரராமேந்திரன் நகைத்தவாறே.

அவன் கூறிய உத்தியோகப் பற்றிய பேரறிவே! மாதங்கி அதிசயித்து நின்றாலும், வீரராமேந்திரன் புவனமாதேவியை ‘வீரங்களை’ என்று வர்ணித்ததை மாதங்கியைச் சித்திக்கு கொள்ள முடியவில்லை.

“என்ன பெரிய வீரங்களை...! இவ்ளது நாய் நாய் தந்த வீரங்களைவைக்க உருப்படுத்தித்தான் வைத்திருந்தேன். நீங்கள் வந்திருக்கும்போதுதான் புவனமாதேவியை ஓடிவிருக்கிறார் அந்த வீரங்களை. இதல் நீங்கள்தான் ஏமாந்துவிட்டீர்கள்...” என்றான் மாதங்கி.

வீரராமேந்திரன் மனத்திற்குள் நகைத்தான்... எத்தனைவரிலும் பெண்களையே உரித்தான பொறுமை கூர்மையுருவதில்லையோ...?

“சுன் இளவரசே, செவ்விறு நித்திரி...? உங்கள் அபிமானத்துக்குரிய வீரங்களை குதிரையில் ஆரோகணித்துச்செல்லும் சம்பியமான கட்டியை உப்பரிசையின் நிறை உற்சாகமாக சித்திக்குக் கொண்டிருக்கிறீர்களா! நங்கள் காவலிலிருந்து தப்பிச் செல்லும் வேளாச் செல்லியைக் கட்டுப் படுத்த மனம் கவரில்லையா...?” என்று சோழ இளவலை உத்வேகப்படுத்தினான் மாதங்கி.

இளவரசன் புன்னகை அருட்டி, “நம் பெரிப்புத்திய வேளாச் செல்லியை அப்படித் தனியே செல்ல நாம் விட்டு விடுவோம். இப்போதும் என் காவல் துணைவுடன்தான் அவன் செல்கிறான்...” என்றான்.

“நங்கள் காவல் துணைவுடனா — என்ன சொல் கிறீர்கள்?”

“ஆம்; என் நம்பிக்கை பெற்ற ஒற்றர்களில் மூக்கிய மானவன் அகவத்தாமாதான்...! புவனமாதேவி எங்கு செல்

இருவரும் காஸி கோயிலின் வாசற் கதவுகளைக் கடந்து வெளியேறிக் சென்றார்கள்.

அவர்கள் புறப்படுவதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஒற்றைச் செங்கண்ணன் அந்த இருட்டோடு அந்தரங்கப் பேசுபவனைப் போல் விசித்தர முடிபுடன் தகைந்தவாறு, "குருதேவ! தமையா! எழுந்தருளே! கத்திரம்! காஸி மண்டலத்தின் செங்கோலை ஏந்திக் கொண்டிருக்க வேண்டியவர் நீ! போயும் போயும் கையிழுத்த அணிந்து கமண்டலம் ஏந்திக் கொண்டிருக்கிறீரே..." என்றான்.

அச்சமயம், வாசற்புறத்துக்கு வந்து தன் குதிரையின் ஏறிவசந்தியோசை, தன் குதிரையின் கைதறிருந்த வீடுக் கத்தி அடங்கிய பேரழை இருக்கிறதா என்று கவனித்தான்.

அது அக்கே நிலை.

சந்திரசேனா நிரூக்கிட்டான். முகம் வியர்த்தது.

அவருக்குக் கவனித்தும் சவனியாதவராய் போல், இன் கொரு குதிரை வீதேறிய காஸியாகண்டரின் முகத்தில் மர்மமான புன்னகை அழம்பெறு.

23. ஒரு 'நெருக்கடி'யான நிலை!

சீதேவனா பெரியபிரட்டியார், தன்மடியிற் குவண்டு கருண்டு விழுந்த கிடத்த துளிக்கொடியான வேளாச் செங்கல் புவனமாதேவியின் கொத்ததையும் விமந்தோன்களையும் ஆதரித்துப் தன்கருணைக் கொள்கையி லுருக்கிக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

புவனமாதேவியின் கண்கள் தி சொரிய இமைப்போது வெறித்த தோளுடன் அகையற்றப் போயிருந்தன.

தன் இடையேதோற்றுகா, தன் காதல் நாயகன் தனை கவைய ஒதுக்கிவிட்டு, திரையு பால் கண் குஞ்சாறு வீறு

இதனால் செயலாத்திய வேளாச் செங்கல் இடையேயுட்புகிக் கொதிரமான மனக்கொடியோடு மனம் குடித்து கிடப்பதைக் கண்டு பெரியபிரட்டியார் நெஞ்சம் கழிவிடத்தொடங்கிவந்து தெயிற்றித்து.

"செங்கல், துள்ளுது தி செயலிடுஞ் சொந்தப் போகாத த ஏற்றுக்கொண்ட பணிகள் எவன் குவறு?" என்று பெரியபிரட்டியார்.

"சேதன், இனிமேல் எந்தப் பணிக்காக நான் பணனை அப்பணித்துக் கொள்ள வேண்டும்? எவருக்காக என் சிறந்த துணிய உடைகளைப் பணக்கெட்டுப்படுத்தி, குடையைத் தவிர விமந்தோன்கு கழுத்திலேயே கவரே போகிறேன்..." என்ற புவனமாதேவி, தோட்டி கூறிய அழங்கை அறிவிப்பைத் தன் கரையில் கூற தத்தையெனாய் குமுறி அழுதுகொண்டே, "அவருக்கு அடியேனா குடிவு ஒற்படுவதைச் சத்திக்கும் கைநிலம் எனது இரகசியமே! இனி எனக்குக் குடையைக் கண்? இந்த உயிர்தான் ஏன்?" என்றான்.

"செங்கல், துரு தோட்டின் காலத்தையைய துள்ளுகு உறுதியை, ஒதுத்தப் போகக்கூடாது! அவர்கள் கூறும் மனக்கல் வாங்கே அப்படியே பணக்கும் என்று கூற முடியாது..." என்று புவனமாதேவியைத் தத்தப் புவனமாதேவி பெரிய பிரட்டியார்.

"ஏன் தென், தங்ககதானே அந்த தோட்டி வரும் கையத்தை உறுப்பதில் போல் தோற்றமாய் எனது கைநில? கண். தகைவ கழுத்தில் திகழ்த்த பண கொதிரகளை அவர் முன்கூட்டியே கூறிவிடுகிறார் என்றிருக்கே? துறறு கண் உள்ள தகைத் தோற்றவதற்காக, அழகுமைய தற்கையையே குமுற கூறகிறீர்களா? இப்படியப்பட்ட பையனை நம்பிக்கை கொள் என் மனத்தில் தோற்றுவித்த என்னை காசந் செய்யா தீர்க்க!" என்று கிரையோசை வேளாச் செங்கல்.

"குழந்தாய்! அந்தச் சொட்டின் திறமையை நான் குறை கூறவில்லை. ஆனால் அவர்கள் பணம் கூறுகிறார்கள்.

வேண்டும்— உடனடியாக அவன் சிரசில் சொழ மணி கட்டிவிடத் துடிக்க அவனுக்கு வீரரஜேந்திரன் சொந்தக் வேண்டும்— இதைச் செய்து முடிப்பேன் என்று உறுதி எடுத்ததில் கொள்— இதவே அவனைப் பெறாமல் பெற்ற அவனையாக இருக்கும் நானும், மணம் பெறாமலும் மண வராளாக அவனை நெஞ்சத்தில் துடிக்கிறேன் நியும் ஆற்ற வேண்டிய கடமை— என் வீர மகனே, அந்த தீரப் பணிகளாகக் கீழ் கொண்டு எழு!'' என்று உணர்ச்சிப் பெரும்கூரலில் கம்பீரமாக முழங்கினார் பெரிய பிராட்டியார்.

அவளுடைய சொற்சொல்லில் இருந்த உத்வேகச் சூறாவளி வீதி சிவந்ததில் சோனமயிற் பது புலனமாதேவியின் மூகம்.

“மகனே, இன்னும் ஒன்று கேள்— வீரரஜேந்திரன் வீர மரணம் எய்தினால் அதன்பின் அவனை இழந்து எப்படி வாழ்வோம் என்று கவலைப்படே— அவனுக்குப் பிள்ளை நாம் கன் னாழ வேண்டும்— நாம் நம் கடமையை முடித்த நிறைவுடன் அவனுடன் இணைந்தே வீரமரணம் அடைவோம்— அதற்கு முன்னரே போதலாயல் செயலற்றவராய் மூடங்கியிருப்பது நாம் சிறந்த வீரகுலத்திற்கு ஏற்றதில்லை— அதனால், எழுக கொடியே— உடனடியாக நீ ஆற்ற வேண்டிய பணி ஒன்றிற்கு கிறது!'' என்றார் பெரியபிராட்டியார்.

உச்சத்தின் கைவினைப் பொங்கிவெழு, கடர் மூகம் கொட்டி எழுந்த நின்றால் புலனமாதேவி. மன உறுதி, வைர நிலையிப்புடன் அந்த இளைப்பை மகளின் மூச்சை மகிழ வேண்டி முகத்தில் மீட்டினாள். ஒளி வானில் கரைய முகங்கள் வரி போட்டமிட்டு வரிகளிப்பது போல், அவன் தன் பணி ஒளி தூக்கில் அச்செய்தும் இக்கொன்றமாக விழுந்து புரண்டு கொண்டிருந்த-தீயிடு தெளிந்த கோத்தை மீளக்கொள் றதில், தடிய அச்செய்த வேண்டித் தந்ததில் கோப்பது போல் தன் தலைக் கூத்தலோடு சேர்த்தவாதே, “மட்டளை விடுங்கள் தேவி! நான் செடியவேண்டிய பணி என்ன...?” என்று எழுந்தான்.

தேவசமாக முழங்கித்த இரில் திரை. “மகனே, தனிக் கொண்ட சொழபுரத்துக்கு சென்றால் தாது கட்டிடிக் குறுகாத தூரத்திற்கு இப்பகல் மட்டையிலிருந்து வீரரஜேந்திரன் ஒற்றையடிப் பாதையில் முடிவிக் குறுகத்தான் இருக்கிறது— அப்போது ஒற்றை அடியிற் சம்பந்தமிட்ட வரையமாக மறைந்திருக்கிறது— அவளை உடனடியாகக் கத்தித்து மிகவும் சந்திரியாக அமைத்து உதவேண்டும், மிகவும் சிரமமான பணி அது. அதை உன்னால் மட்டுமே நிறைவேற்ற முடியும்—” என்றார்.

“என்றே அதைத்தவர வேண்டும் தேவி. இதைக் குறைக்கா—?” கடமை உன்னைய எழுச்சிபுத்திரிகை, என்னக் துடக்கிய முகத்துடன் கோட்டாக வேண்டி செல்வி.

“வேண்டாம், இந்தக் குறுகியில் நான் இடிபாடை அவன் அறியக்கூடாது. நீ சொன்ன வந்தாயே களவாக்கலம் சோதிடர் இல்லம், அந்த இடத்திலே அமைத்தவா—! நாம் அவனை அங்கு சந்திக்கக் கத்திக்குக்கிறோம்!” என்றார் பெரியபிராட்டியார்.

“தேவி, அந்தச் சோதிடர் விட்டுத்த நாம் கிணற்ற வர வரும்பலிசை. அந்த அமங்கல சொழகளை மீண்டும் அவரிடம் கொட்டும் திறன் என் சொல்களுக்கு இக்கொ தேவி” என்று கலங்கிக் குழறினார் புலனமாதேவி. அவள் உச்சக் கைத்து வேதனை மீண்டும் அந்த நினைவுக்கரினாக தரும்பி வெளிக் கொட்டியது.

“அந்த சோதிடர் இக்கத்திற்கு நாம் இப்போது ஒரு முக்கிய தாதுக்கக் கடனையாகப் போகிறோம்— தூர சோதிடர் மட்டுமல்ல, நமக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும் ஒற்றையுடைய அந்த வீரனை அங்கு நாம் அமைத்து கை கொடுவதற்கு ஒரு முகமாகக் களவாக்க இருக்கிறது—”

“என்ன களவாக்க தேவி...?”

“அவன் நம் குத்தாக்க இரும்பிடத்தை அறிந்த மட்ட கூடாது, அதை அறிய ஒற்றைத் தவன் மூலமுத அந்த

சோழிதர் இல்லம்வரைதான் வந்திருக்கிறான். அவனுக்கு அறிஞமரையிலிட்ட அந்த இடத்தையே அவன் என்னைச் சந்திப்பதுதான் நம் அந்தரங்கத்தைக் காப்பதற்கு உரிய வழி! என்றார் பெரியபிராட்டி.

மனத்தில் அதிர்ச்சியின் சாயல் முற்றும் மறையாவிடினும், பெரிய பிராட்டியின் கட்டளையை நினைவாக ஏற்றும் புறப்பட்டாள் புவனமாதேவி.

அவள் புறப்பட்டதும் நம் மந்தகரச் முகத்தில் அழுத்தமான சித்தனை சேனகன் படர நாம் இழந்த குகைப் பகுதியிலிருந்து எழுந்து, ஒரு பாறைத் திட்டவாசலில் புழுந்து அப்பகுதியை விட்டு வெளியேறினார் பெரியபிராட்டி.

சோழமாதா வெளியேறி வந்த இடம், நூற்றுக்கணக்கான சோழர்களுடைய இளைஞர்கள் போர்ப் பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஓர் அந்தரங்கத் திடல் வெளியாக இருந்தது.

அந்த இடம் நார்புறமும் குன்றுகளால் சற்றிச் சூழப் பட்ட ஓர் இரகசிய போர்ப் பயிற்சித் திடல். குழந்திருந்த குன்றுகளின் மேல் தொலைதூரத்தில், தேர்க்காகப் பொம்மை களைப்பேயை எண்ணுக்குக் காட்சியளித்த சின்ன உருவங்கள் இதல்பட்டன அவர்கள் மேலு பாரும்கி; அந்த அந்தரங்க இடத்தைப் சேர் அணுகாதவரும், கண்டுபிடித்து விடாதவரும் கண்ணாணித்து வந்த பெரிய பிராட்டியவரின் உள் நாட்டு ரகசியப் படைவீரர்களே.

இத்துணை அத்தாங்கமாக அமைந்த அந்த இடத்தில், பெரிய பிராட்டியவரின் ரகசியப்படையில் சேர்ந்திருந்த சோழர்களுடைய இளைஞனை, பகுதி பகுதியாகப் பிரித்து முயற்சியாகப் போர்ப் பயிற்சி அளித்துக் கொண்டிருந்தார் சோழப் படையில் உபசேனாதிபதியாக முன்பு பொறுப்பு வகித்த ராஜகீவகரச் சிமென் மாவீரர் முத்தையர்.

பெரியபிராட்டியவர் அங்கு பிரசன்னமானதும், முத்தையர் அவரை தெருவி வந்து பணிந்தார்.

“முத்தையரே, நம் வீரர்கள் முழுப் பதிச்சி பெற்று திட்டிக்கொண்டீர்” என்று அவரிடம் வினவினார், பெரிய பிராட்டி.

“ஆனால் நாய்கள் விரும்பினால் அந்த சேதத்தால் சோதித்துப் பார்க்கலாம்! இன்னொரு முறையாகச் செத்தும் இருக்கிறது தெளி!”

“என்ன முத்தையரே...?”

“நம் படையின் படை விளையுக்குப் போகாத அறிவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ராஜகீவகரச் சேர்ந்த இந்த வீர மன்னரில் ஒரு மகத்தான சரித்திரப் படைக்கப் போகிறது இத்தப் படை, சக்கரவர்த்தித் படைக்கு இவ்வளவு மாபெரும் படையை யிவ் விளையத் தாக் திட்டம் விட்டால்” என்றார் எழுச்சிபெற்ற வேந்தர்தான்.

புன்னகைத்த பெரிய பிராட்டி, “முத்தையரே, சக்கரவர்த்தியின் படையிலிருப்பவர்களும் நமக்கவ்வையே? நம் திட்டத்துக்கு இத்துணை பெருமபடை பதைய இவ்வளவு. ஆனால், இப்போது கழம்போருகைக்கு நாம் ஒரு சித்தப் படையை அனுப்ப வேண்டாம்...” என்றார்.

“சோழேந்திரனின் படை, முத்தை வெற்றிவெள்ள முடிவது என்று சந்தேகிக்கிறீர்களா தெளி...” என்று திகைப்புடன் கேட்டார் முத்தையர்.

“நம் படை வீரரேந்திரனை வென்று, அவரின் மானை அவனை எழுப்போகிக் சிறப்பிக்கும் தெரிந்தும்!” என்றார் பெரிய பிராட்டி மனத்த புன்னகையுடன்.

“புரியவில்லை தெளி!” முத்தையர் மனலப்புடன் கேட்டார்.

“உரிய நாளத்தில் விளக்குகிறேன்...” என்ற பெரிய பிராட்டி. நொடீத்து, “இப்போது நாய்கள் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய பணி ஒன்றிருக்கிறது!” என்றார்.

“கட்டளை வேண்டி!”

“புவனமாதேவியை ஒர் ஆபத்தான இடத்திற்கு, மிகப் பின் ஆபத்தான ஓட்டி இன்னொருவர் சந்திக்க அனுப்பி விடுகிறேன். நான் அல்லா எதிர்பாராத நேரங்களில் சிக்கி கவந்து விடுவாள். அதனால் அவளுக்குத் தெரியாமல் அவளால் சம்பந்தப்பட்ட செவிதான் அல்லாப் பதனாகி விளங்கும்!” என்று பெரிய பிராட்டி.

“அப்படியப்பட்ட ஆபத்தான இடங்களைச் சந்திக்க வேளாள் செவியை ஏன் அனுப்பினீர்கள் தேவி...” என்று மூத்தவர்கள்.

“மூத்தவரே, நான் இப்போது அந்த இடங்களைச் சந்தித்து அவைவெண்டியது ஒன்றுமில்லை. புவனமாதேவியை உடனடியாக அவளைச் சந்தித்தாள் வேண்டும். அப்படியோடு நேருக்கடியான திணை...” என்று தன் சாத்தி மூத்ததைச் சம்பிரதாய புண்ணை அளக்கரிக்கக் கூறினாள்.

பெரிய பிராட்டியின் கட்டளைப்படி புவனமாதேவி செவிநிலை அந்தச் சந்தித்திற்று மூத்தவர்கள் சென்று பார்த்தபோது அவர் ஒரு கணம் தடுமாறிய போய்விட்டார். காரணம், புவனமாதேவி ஒரு நேருக்கடிக்குள் கட்டுண்டிருந்தாள். “ஆனால், பெரிய பிராட்டி சொன்னதுபோல் புவனமாதேவியை இந்தப் பொருளாக, ஆபத்தான இடங்களை விடும். ‘நேருக்கடி’யான திணைக்குத்தான் ஆளாக்கியிருக்கிறாள்!” என்று அந்த மூத்த பெரிய செவி உதடுகள் புல முறுவலுடன் மறுமறுக்காகச் சொன்னாள்.

ஆம், அப்போது புவனமாதேவியின் இடங்களுக்கு மிகவும் ஆபத்தான உருவாக்கக் கூடிய இடங்களை விடாதேவியின் அவைவெண்டி நேருக்கடாகக் கட்டுவது, கண்கள் திற்பதற்குத்தான் மூடித் திட்டம் மல்கி நின்றாள் அந்த வேளாள் செவி.

24. வீரனுக்கு விலங்கு

அந்த வேளாடாய் காலம் வெள்ளம் வந்து விட்டது. காலம் ஒரே ஒரு கணத்துக்குள் பார்வை அந்த உய்களை வெள்ளம் மனிதன் உய் முன்போல, இப்போதில் பூக்களின்மேல்வாக் வந்ததோடுவா செந்திர்ப்பெனாய் வந்தது, அம்மையா? என்ன ஒரு காலம் சம்பந்தம் விட்டது, வேளாள் செவி புவனமாதேவிக்கு!

அந்தச் சந்தித்திற்றுத் துறையெல்லாம் செவிவாட்டி கிட்டளை ஒரு கட்டளைவாடும்—காலவாடும் தோன்றியது அவளுக்கு.

“என்ன கல்மனம் எதிர்பார்த்து...! காலவாட்டி தான் வெதவையில் துறத்தல்வெண்டிக்குள் போக, எவ்வளவு ஒரு வீரனைச் சந்தித்த வேளாள் இவ்வளவு அழைத்த வரக் கட்டளைவெண்டி... இன்ன காலம் விட்டால், அது உணர்வாடும் வாய்ந்த செவிவெண்டி வெளிகுக்கிறதே...” என்று ஒரு கணம் மனம் குழந்த.

“அவளுக்கு வரும் தயார்த்திச் சன்னம்போல் பெரிய பிராட்டியின் தயார்பவன் அல்லவா...? அவர் வந்ததற்கு கட்டுப்படுத்திச் செயல்படுகிறோடு, நான் மனம் கண்கள்தேக்கி நிற்பதா... அதன் அவருக்கான நான் அந்த வேண்டிய உடமை அல்லவா!” என்று ஒரு கணம் மனம் தைப் பக்கவப்படுத்த—

இப்படி ஒரு வேளாட்டத்திலுடே அடிமனத்தி் அவர் மும் வெறுமை வந்தியில் விடப்பட்டிருக்க, சிந்தையெல்லாம் வீராதேவியினாக... ‘அவரை எப்போது வந்திரே... எப்போதாவது காலவெண்டியா...?’ என்று மெய்யில் காலவெண்டி கொண்டுதான் அந்தச் சந்தித்திற்றுத் துறத்தான்.

அங்கு கவிந்திருந்த இருளையும், அனாதியான அமைதியையும் புலன்களில் எவ்விதப் பாதிப்பின்றி நிச்சலனமாகக் கடந்து எந்திரத்திற்குள் றுகழ்தான்.

அதனுள் காணொத்து வைத்ததுமே அவன் கண்கள் திக் பிரமைபடைந்து அகசவற்று நின்றுவிட்டன...

அந்த உணர்வு சிலிங்கும் இனிமை அதிர்ச்சியை ஏற்றுத் தாய்க்கி கொடினும் திறனற்றுப் புலன்கள் செயலற்றுப் போனன சில கணங்கள்.

அவரே, அவரேதானா...? ஒருவேளை நெஞ்சத்து திவனவெல்லாம் அவரே! இருந்ததால் ஏற்பட்ட மாயப் பிரமைபா...

“வேளாள் செல்லி!” - அவனுடைய கலிவும் இனிமை யும் தவறாத கைமான தூல், புது ஊற்றின் வேகத்தில் வெறுமை உணர்வுகளுக்குச் சிலிர்ப்பூட்டின.

அவந்தான்... அவரே தான்...!

மனத்தில் உறுதி பூரித்தது. உணர்ச்சிகள் ஒளிபெற்றன... ஆனால் வாய் பேசச் சகியவற்றை... சொற்கள் உணர்ச்சிப் புயலுக்குள் தொறுங்கிப் போனன...

ஆயிரதீப விளக்கொளியோடு பார்வையால் அவனைப் பூஜித்தான். கண்ணீர் பொங்கின.

“புவனா...” - மிகமிக நெருக்கமாக அவன் தூல் திறந்து அவனை ஆவெயிற்று அவனைத்தது.

அதற்கு மேலும் அவனால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த லாகவமில்லை. அதுவரை அவன் பிமிடிக் கொண்டிருந்த பிணக்கு, கோபம், தன் மனக் கட்டுப்பாடு எல்லாம் தொறுக்கப்பட்டது. அவன் மொன்னிற மாயிக் ஒரு பனி மலர்க் கொத்தால் சரித்தான். அந்த துளியெளிந்த தனிர்க் கொடியை தீரு வாகவெடுத்துள்ளும் ஏந்தி இறுகத் தழுவிக்கொண்டான் விஜயேந்திரன்.

அந்தக் கணத்தில்...

அவனுடைய மனவெளியிலே... தன் மொன்னிற உணர்வு ராசியின் நீங்கிக்க... அந்த... தீவந்தாரு புயல்பிணக்கால் மொன்னிற - துளியெளிந்த அகத்து நாகத்து இன்பமனுபவத்தின் தீவன உணர்வு உச்சம் திணர்ச்சியுற்றுப் புக்கெரிக்க, அவனுடைய கருவிக் கொடினப் பற்றுக் கொடினவன் விஜயேந்திரனின் தாய்க் மேனியை கண்ணிற்றுப் பற்றிக் கொண்டான்.

அவனுடைய கண்கள் கரும்புலிக் கோவில்க்கும் கண்ணீரில் அவனுடைய உதடுகள் தளர்த்த சிறுது நயம்பல் ஊர்ந்த திந்த, “புவனா, ஏன் இத்தக் கண்ணீர்?” என்றான்.

ஆதரர்களிடமிடம் அவன் அவர்க்கள் எந்த அந்த இடத் துத்தரை அவனுக்குக் கொடி பொத்தது! அந்த துத்தத்தின் களித ககத்தில் வாழ்வின் கையவையே ஒரு தீவனாய் கவைத்து விட்ட சாயன திறனாக... கணுக்கு மறுபொதி கூறி அந்த மனப்பயத்தைக் கைக்கக் கருப்பதனாய் அவன் மேனியில் படர்ந்து பூத்தக் கிடத்தான் புலனானதேறி.

மெனதம், ஒரு மல்கத்தக் கிளர்ச்சியை கவிந்திருந்த வேளையில் சொற்கள் அங்கே அத்தியயம்ந்து ஒதுக்கி தித்தன!

அத்தக் கிறக்க கோவையில் தன்னிம் திவனத்திருந்த பனிக் கொடித்து வெப்பச் சூட்டற்றம் சிறு விவையட்டிக் கதி பட்டன விஜயேந்திரனின் குறுப்புக் கருவிக். மெய்நகத்த கிறக்கத்தில் புகுக்கிடந்த துளிகளில் கருக்கயி பத்த அவன் உதடுகளில் உராய்வினாக் துன்பமாய் தடுக்குத்தன அவன் துளத்தோள்கள்.

அத்தத் தொள்களில் அவசவாக், அவன் மார்பில் அழுத்திக் கிடத்த மலர்க்கக் கொக்கைக் கண்ணெயிருத்த புரண்டு, கோமச்சுகல் படர்ந்த அவன் மார்புத் திடலில்

தவற்றது இன்பத்தை இடமாத்றப் செய்தன! அந்த வாவணியச் செழிப்பான ஸௌந்தர்யங்களை நந்த கலிவெறி சுருத்தால் மதிமயங்கிய கண்ணின் கரங்கள் அவன் பசுவின் மீனியின் வணப்பான காமதேந்திரங்களுக்கெல்லாம் இன்ப யாத்திரை மேற்கொண்டு, பசுமையெழில் சுந்தர இளமை மூடுகளில் எல்லாம் ஏறியும் இறங்கியுடும், ஊர்ந்தும் சிசிப்பது தகித்தும் சரசரவு சுருத்தும் கவையது—

—அ! அந்த மௌன மயோகந சங்கமத்தில் அவர்கள் அனுபவித்த வளம்பாபன சுருத்த வஞ்சனிக் கவனமூல னாலும், கம்பனாதுமே முடியும்—

கணங்கள் நீண்டு காலயச் சுவையில் நானந்து கொண்டிருந்தன—

அந்த மங்கதபோக திஷ்டை செல்ல மெய்கத் கணந்து உணர்வுகள் வானம்பாடிகளாய் தேயிசைத்து எழுந்தன.

அவன் குறும்புப் புன்னகை ஒளியிச அவனைத் தன் பார்வையால் அழிசைகம் செய்தான்.

அவனுடைய பார்வை ஒளிப்பட்டு நிறைகர்ப்ப நெற் கொடிய அவன் தானே தவறிகுனிந்து நின்றுான். சுருமொரு பாதமாகிவிட்டதோ—!

“புவனா, அவனைவிட செலுத்தும் பார்வையி பரிவை சுற்றி விடுவதற்கும் தந்தால் என்ன குறைந்தனதும்...?” என்று அவனுடைய யாழைக்குருத்தச் செவிகளைத் தன் கதிராளி இடையால் கடித்தவாறு.

அச் செவிச் குறம்பாக் கெய்சிசித்த செவியியலாக், “என்ன செவிகளே?” என்பதுபோல், தன்மாளையிடுகளை திட்டுத்தினான்.

இக் கவியி நீர்த்த திஷ்டை உன் பார்வை சுருத்தப் பெறுவது தவறிகுனிந்து நின்றுபோ—! உன் விடுகண்கள்

தரும்தேவன் கவையை நானும் குறையிக்கும்படி அக்கக் கவியிதானாகச் செவிகளால் கண்ணையும் செவிக் குறையிக்கும்படி...?” என்று புன்னகை செய்து

மெத்தோள்கள் அவைய சுத்தியால் தானே சுத்த புலனாதேவி, உணர்ச்சித்தென் தவிர்ப்பு தன் கவியிசைய தன் அதாங்கனில் தன் மாதனை குத்தப் படுகவையித்த வாறு, ஆதவன் மூகம் தோக்கும் தாமதமண அகல மூகத்தை தோக்கினான். அந்த மகிழ்ச்சித்த இரவுக் களானம் எந்தி மூலவந்தான் இளமை.

குருணைம் அந்த விழிச்சுருத்திசையித்த அவனுடைய மூகம் திடுகின்று வாயுவது கண்ணி செவிக், தந்தது தலுக்க விசையி அழுதான்—

“ஏன் புவனா...?”

மக்க பிரபாகையுடன் இளமைமூகம் உட்கக்க, தன் இன் குறையித் தவறிகுனிந்து, “இளமை, திடுக்கி சுழல் கவியி சுருத்த கொண்டுதான் திடுகின்றுான்!” என்று புன்னகை தேவி.

“ஏன், இந்த இளம்பு மெய்கெயெனும் கவியென...?” —குறும்பு தனை கிணக்கெட்டால் கணன்.

“அந்த சுழல் போர் என் இளம் கவையெனென்கள் முறியப் முடித்தனதோ...!” —மெய்கை குருக்க முடிவ மன் செவித்தான் மெய்க் செவி.

“ஏன் தேவி, எந்த திஷ்டைதான் சுழல்மெய்க் தன் விளவனம் துடைமெய் எழும் கவினா...?” —கவனைத் தெருடந்த மெய்கெயென் அவன் கவித்தனது சுருக்க தடுத்தான்.

செழு இளமை சுத்தானப் தவறிகுனிந்து, “புரிந்த தெவி கவைய்தான் கவனை தோகைத் திடுகித்த விட்டு விட்டுவந்துசெய்தி செவிகளையோதெழிப்படி சுத்தமதுகுறும்பன்

உருவமும் எவ்வளவுத் தெரியுமீ ஏன் புலனை, கனக
மங்கைத் தோட்டில் சொக்கனில் ஏற்பட்ட தம்பிக்கை உன்
காதல் நாயகனின் வீரத்திற்கு ஏற்படவில்லையா...? என்
வீரம்தான் போகட்டும்... உன் வீழ்ச்சிகளின் தீரம் எங்கே
போயிற்று...? நான் கரம் பற்றியிருக்கும் விடிலும் வாழும்
திருநாற்பு போனாலும், உன் வீழ் அம்புகள் தரும் உத்
வேகநாதம் எழாமென்ன, இவ்வுலகையே வெல்லுவேன்...!''
என்றான்.

புலனமாதேவியின் உள்ளத்து அழற்சியை அவனுடைய
சோற்கள் முற்றிலும் மாற்றியிடவில்லை...

“ஒருவேளை அந்த ஜோதிடர் கூற்றுப்படி நடந்தால்...!”

“உன் கைவு வெகுண்டரவில் நிறைவேறும்...!”

“ஆ, என்ன சொல்வீர்கள், இளவரசே!” என்று
பதிலினை புலனமாதேவி.

“ஆம்! இந்தச் சோழர் குடியின் நாயகனாக நான்
அரியணை ஏறவேண்டும் என்பதுதான் உன் ஆசை...?
இந்தச் சோழ முன்னாள் காலங்களில் போரிட்டு வீரமரணம்
அடைபும் தீர்த்துக்கொடுத்தான் இந்நாட்டு மக்கள் உண்மை
யான நாயகர்களாக தம் இதயசிம்மாசனத்தில் ஏற்றிப்
போற்றுவர்... அந்தக் கிடைப்பதற்கரிய பேறு எனக்கும்
கிட்டும்...!” என்றான் சோழ இளவல் வீரப் புன்னகை
விசரிக்க.

—அடக்கவொணர் வேதனை குமிழிடை குழலிக் குழறி
அழுதாள் புலனமாதேவி.

அவனுடைய கண்ணி வெள்ளத்தைச் சட்டென்று
தேக்குவது போல், “வேளா சொல், நான் ஒரு குழலுக்கு
வந்திட்டேன்...!” என்றான் வீரரஜேந்திரன் பரிசீலித்த
குரலில்.

அவனுடைய மூக்கமற்றதற்கு உண்டு சற்று கண்ணீரை
அடக்கி விட்டபின் ஏறிட்டு தோக்கினான் புலனமாதேவி...

வீரரஜேந்திரன் தொடர்ந்தான்: “தேவி, மிகவும்
அவரே முடிவு என்று— இப்போது கரம் போக்கைக்கை
தோக்கிப் புறப்படுவதற்கும் வீரக்கூட்டினர் ஆயத்தமாக
இயங்கும் பதித்தனிடம் போகிறேன். அதேபோல் சத்த
தூபதியிடமும் சொக்கி அங்குலையமடை வீரக்கூட்டினர்
ஆயத்தங்களையும் பதித்தனிடம் சொக்கிப் போகிறேன்.
அதற்கப்பறம் இரண்டு மட்டகுழல்கள் ஜோதிடர்களையே
வாய் துழைத்து உட்காணவைத்து, கோரில் சத்தமும் வீர
களின் ஜாதகங்களைப்போலினைப் பார்க்கச் சொல்ல வேண்டுமா
அவர்களுள் யார் யார் உயிர் துறந்தார்கள் என்று ஜோதிடர்
கள் கூறுகிறார்களோ, அவர்களை சித்தவாய் கணக்குப்
பார்த்து வெற்றி தோக்கையை நானாத்த மட்டும்...
வீரர்கள் வாழ்க்கையும் வெற்றி தோக்கையையும் தீராத
இப்படி அகிலரான ஜோதிட மனவுதரின் இறுதிப்போது
விணாக சண்டை ஏன்...? வீரயாசைக்கொடும் ஏன்...?
வேண்டுமானால் அந்த ஜோதிட குழலுக்கு உன் ஆயனாகத்
துக்குரிய கனகமங்கலை நாடிஜோதிடனுடைய தகவற்புரம்
விடலாம்...!” என்றான்.

அவள் பேச்சில் இருந்த தகைச்சுவை சட்டென்று புலன
மாதேவியின் மனத்தையும் இசைக்கட்ட “ஆய்” வென்று
வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டாள்.

அச்சமடம் திகிலென்று புலனமாதேவிக்குப் பெரியவாள்
யார் இட்ட கட்டளை நிகல்குக்கு வந்தது.

உடனே, தன் சிசிப்பை வேண்டியவர்களைச் செதாக்கித்
தன் மலர்மேலிடவும், மதன வேளத்தரிவங்கரும் தனிமையாக
அனாதை குழல்கை நகைத்தாள்!

“புன் சிரித்தாய்...!” இளவல் குரலில் தெட்டான்
வீரரஜேந்திரன்.

“உன் குழலையென்று யாத்ததை ஜாதகதயமாத்தமத்
தான் சிரிக்கிறேன்!”—என்னதன் சிரித்ததன் குரலாக
புலனமாதேவி.

மகனே, நீ விளங்க வேண்டியதிக்கை. நானே அறிவேன். எந்த வீரனும் போரில் வெற்றியைச் சந்திப்பாது... அந்த வீரமரணத்தைச் சந்திப்பான். இரண்டில் ஒன்றைச் சந்திக்காமல் புறமுதுகிடுவானான் வீரன் என்று எவரும் ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை. அது மட்டுமல்ல; ஒரு வீரனைப் பொறுத்தவரையில் வெற்றி மட்டும் அவனுடைய வீரத்துக்குப் பரிசு அல்ல; வீரமரணமும் ஒரு மரபெனும் வீரப்பரிசே ஆகும்...! அப்படியொரு வீரனை மணப்பதற்காகவே ஒவ்வொரு ராஜ்யமும் மன்கையும் இந்த மண்ணில் பிழக்கிறான்... அவனைச் சூரபத்ரிய தாஸிவேயே அவனைக் களத்துக்கு அனுப்பும் பேறு பெற்றாலும் அது அவனுடைய வீரவாழ்வுக்கு ஒரு வெற்றி முக்கியரீதியே ஆகும்... ஆகவே, புலனாய்வேதிக் கும் உளத்தும் திருமணம் நடத்துவதற்கான தருணம் இதுவே...! என்றார் பெரியபிராட்டியார்.

“தேவீ, தங்கள் கூற்றுப்படி நோக்கினால் கூட தங்கள் கருணை ஒருதலைப்பட்சமாக இருக்கிறது. இந்த திருமணம் வீரமுத்திரைகளையுடையவரேயே மட்டுமே உரிப்பரிசாக அளவாகும்... ஒரு வீரனுக்கு மற்ற பரிசாக அது அமையாது...!” என்றான் வீரராமேந்திரன்.

“அப்படியென்ன தான்?”

“ஆம் தேவி! சுழப்போரில் வெற்றிவாகை குடி நான் வந்து தங்கள் தாழ் பணித்து வாழ்ந்து கேட்கும்போது, என் வீரத்திற்குப் பரிசாக தங்கள் அருமைக்குரிய வேளார் மகனைத் தருவீர்கள் என்று நீங்கள் என் பார்த்தேன். ஆனால் தாமிரவரண வீரத்தில் வீர அவதாரத்தை கொண்டே, அந்த ஒரு மகன் மதிப்பிற்கு அவதாரத்தை கொண்டே, எனப் புறம் முன்னரே எனக்குத் திருமணம் வீசுவது கைக்க விருப்புக்கிடீர்தான். இது எனக்கு அளிக்கும் பெருமிதப் பேறு ஆகாது?” என்றான் வீரராமேந்திரன்.

அருமைக்கு அளிக்க தன் கனிந்த பாரிவையாகி வீரக்கல் பெரியபிராட்டியாரின் கண்களில் திடீரென்று நீர்

ஓங்கிவிட்டது. அந்தத் தேவியே. அவர் குரல் கரங்களை எழுப்பின வார்த்தை கருவிரால் குழந்தை! உன் வீரத்திற்கும், விதிகின் மீதும் எனக்கு அவதரிக்கவா...? அப்படியோ அவதரிக்காத எனக்கு இருக்கிறதெல்லாம் பாணம், அப்படிப் பருவத்திலிருந்து உன்னை அளக்குவதற்காக இந்தக் காலகால அப்பணித்திருக்க மாட்டேன்; உயிரைமய கணவனாகவும் விட்டு பழையபாற அந்தப் புரத்தில் தனியமத்தலம் மேற்கொண்டிருக்க மாட்டேன். இன்று பழையபாற அரண்மனையைவிட்டு உறங்க, உன் கத்தல் மூலக்களில் என் வீரத்தும் மேற்கொண்டிருக்க மாட்டேன்... மகனே, தன்னை மட்டும் கருவிரால் போட்ட உன் வீரத்தாக உன்னை வெல்லப் போகிறாய். உன் வீர வாகை காலத்தை நீவல்லியேயேயா... உருக்குலைத்த கட்டை சோழவம்சத்தை மீண்டும் உயிர்ப்பித்த விஜயராம சோழ மன்னர் இந்தப் பொன்னியை நாட்டில் ஆண்ட தேவ காலத்தைவிட சோழ மன்னர்களிடையே பெரும்புழை தேவ பிரகாசச் சுடராகத் தானியாகிட்டு, தன்னைவிட பெருமையார் திருக்கோயில் கண்டு தன்மேலிருக்க சிவம் கொண்டு அருண்மொழித் தேவராம் சக்கரவர்த்தி ராஜராம சோழப் பெருமன்னர் ஆண்ட காலத்தைவிட — அகநுடைய திருக்குமாரன் உய்க்கொண்ட சோழப் பெருமன்னர் ராமேந்திர சோழர் ஆண்ட காலத்தைவிட — கைக்கோயில் கண்ட உன் தந்தை ராஜராமசோழ தேவன் ஆண்ட காலத்தைவிட அதிக காலம் இந்தச் சோழமண்டலத்தில் அங்குரமைய புகழ்க்கொடுக்கு இணையான கீர்த்தியும் பெருமை யுடனும் செங்கோலோச்சப் போகிறாய்...!”

பெரியபிராட்டியார் உணர்ச்சி கைத்திடல் கம்பியாகக் கூறிய வார்த்தைகள் ஊட்டிய புத்தறவாச்சியின் பெயரிலிருந்து தின்றான் புலனாய்வேதன். வீரராமேந்திரனே, பெரிய பிராட்டியாரையே இமையனாய்வு நோக்கி கொண்டிருந்தான்.

பெரியபிராட்டியாரின் குரல் தொடர்ந்தது. “இளஞ் சொல்வா, நீ உழம்போர் முடித்து வரும்போது, இந்த வேலைச் சொல்லியவர்கள் பரிசளிக்க வேண்டி என்ரு நீ விரும்புவதாகக் கூறினாயே. அது நான் அளிக்கும் பரிசாக இருக்காது—ஏனென்றால் இந்த வேலாச் செய்கிற ஏற்கெனையே உன் உடைமை. உன் உடைமையை உடைக்கே பரிசாக அளிப்பது பேதைமையாக இருக்குமே தவிர, பெருமையாக இருக்காது—நீ சுழப்போர் முடித்து வரும்போது நான் அளிக்கும் பரிசு என்னவாக இருக்கும் தெரியுமா..? வெற்றி மானை சூடி வரும் உன் வீரத்தோள்களைத் தழுவிக்காவிரித் திருமகனே காத்திருப்பான்—ஆம்; இந்த முடிபுடிச் சோழ மண்டலத்தின் முடியும்—செங்கோலுமே நான் அளிக்கும் வெற்றிப் பரிசுகளாக இருக்கும்—உனக்கு வீரவரலேற்பு அளிக்கும் போதே, நீ சோழச் சக்கரவர்த்தியாக வீரரபிஷேகமும் செய்ப்பட்டவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இத்திருமண ஏற்பாட்டை மூன்னதாக முடித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பட்டத்திராணி சமேதராகத்தான் எந்தச் சோழச் சக்கரவர்த்தியும் அரியணை ஏறுகல் வேண்டும் என்பது நம் அரச குல மரபு. அதன்படி சுழப்போர் முடித்ததும் நீ பட்டாபிஷேகம் சூட்டப் பெறும் முன் திருமணம் செய்து கொண்டு குக்கியென்று—அதற்காகத்தான் நான் இப்போதே திருமண நான் குறிக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன்” என்றார் பெரிய பிராட்டி!

“ராஜமாதா அவர்கள் உடனடியாகத் தம் குகை வரத்தக்க மாந்திக் கொள்ளவேண்டும்... வனக்குகைகளில் கைநித்திருப்பதால் இராக்காவல்களில் சரிவரத் தூக்கமுடிய வில்லை... அதனால்தான் கணநலம் கெட்டு, மகலிவேயே களவுகள் காண் ஆரம்பித்து விட்டார்...” என்று வாய் விட்டுச் சிரித்தான் வீரராஜேந்திரன்.

“ஆம்; வீரராஜேந்திரா! இது என் கனவுதான். பன்னெருங் காலமாக என் இதய ஆழத்தில் தூக்கயின்னி கிழித்துத் துடித்துக் கொண்டிருந்த கனவு...அது வெகு

கிணரில் திறவேண்டி போகிறது...” என்றார் பெரிய பிராட்டி.

“நல்ல வேடிக்கை தேவி...தங்கள் திருக்குமாரர் இராசாதிராச சோழர் சக்கரவர்த்தியாக அரியணையில் அசைத் திருக்கும் போதே எனக்கு மணிமுடி சூட்டுவதற்குத் தங்கள் சூளுரைப்பது வேடிக்கை என்பதா, வேதனை என்பதா என்று புரியவில்லை!” என்றான் வீரராஜேந்திரன்.

“உன் தந்தை ராஜராஜசோழ தேவர் ஆண்ட பூமியின் உரிமையை ஏற்றுக் கொள்வதில் பொறுப்புணர்ச்சியின்றித் பெயல்படுவதையும் வேடிக்கை என்பதா, இடணை, வேதனை என்பதா என்று எனக்கும் தான் புரியவில்லை... ஆனால், அதற்காக நான் என்னை அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருக்கும் பணியிலிருந்து பின்வாங்கல் போவ தில்லை!” என்றார் ராஜமாதா.

“அதென்ன பணி. தேவி...குகையில் தலையிடுவதா?” என்றான் வீரராஜேந்திரன் என்னை தெரிவிக்க.

“மகனே, உன் பள்ளச் சொல்லில் கிணையாட்டுத்தனம் தென்படும் அளவு கிணைத்திட்டப் போன்றவிடத்தை உள்பங்கு கையில் தலையிடுக்கும் சூதான் குழந்தையாக—வசியத்து உலகை ஆண்டிருது. அதுபோல உலகயில் நான் உரு வாக்கும் திட்டந்தான் நானே இந்தச் சோழ மண்டலத்தின் விதியாக நீர்மானமாகப் போகிறது...உன்னிடம் நான் மறைக்க விரும்பவில்லை...உன் தனதுக்காக இந்த ருதாட்டி செய்து வரும் காரியங்களை நீயும் தெரிந்து சொல்வதாகக் கெட்டுப் போகாது...இன்று வேகம் நாட்டில் என் கணவர், நான் பெற்ற மகனுக்கு எதிராகவே போர் தொடுத்திருக்கிறோம். அது என் தெரியுமா...?” என்று கேட்டார் சோழமாதா.

“ஞானசினனார் அனுப்பிய மூலதான் காரணம்...”

அ II—14

“அது காகம் அம்ர பனம்பழம் விழுந்த கதை! உன் னையின் என் திட்டத்தின் ஓர் அம்சமே அது... யெங்கி தாட்டின் ஒரு போர் முனை உருவாகிய பட்டினப்பதற்குக் காரணம். சக்கரவர்த்தியை அங்கே வரவழைத்து, அவசியமானால், சிறைப்பிடிப்பதற்காகத்தான். பெற்ற தந்தையை எதிர்த்துப் போராட சக்கரவர்த்தியே படை நடத்தி கொண்டுவர என்ற எதிர்பார்த்தே அங்கே போர் முகை கொண்டுவரிக் கிறார், என் கணவர். அதன்படி சக்கரவர்த்தியும் புறப் படப் போகிறார். அவர் வேங்கிப் போர் முனைக்குச் செல்லும் நேரத்தில் படைத்தளபதியான நீ ஈழப் போர் முனைக்குக் கொண்டுவர அப்போது எங்கக் உன் தாட்டுப் படை விளர்ந்தெழுந்து தலைநகரான கங்கை கொண்ட போழ்புரத்தைக் கைப்பற்றும். அதை மீட்க சக்கரவர்த்தி திரும்ப முடியாதபடி வெற்ற தந்தையாலேயே வேங்கி முனை யில் தடுத்து நிறுத்தப் படுவார்... அதே சமயம் நீ ஈழப்போர் முடிந்து தலைநகருக்கு வருவாய். உன்னை, தெரியுமா? இதுக்கும் உன் தந்தையின் சம்பந்த வரையறை நான் காத் திருத்து. போலும் சக்கரவர்த்தியை உனக்கு முடிசூட்டுவேன்... இப்போது சொல்... என் திட்டம் கனவு... இல்லை. காரிய உறுதி கொண்ட வெளையுற்றா...?” என்றார் பெரிய பிராட்டி கம்பிரத் தெரவி முழக்கம்.

விராஜேந்திரன் மறுமொழி கூறாது பெரிய பிராட்டி மாலையே நோக்கித் கொண்டிருந்தான்.

“உன் சிவகாமன் நின்றுவிட்டான். என் செல்வமே! இப்போதாவது இந்த குதிரையின் வேலாக தின்றேற. திருவணத்துக்கு நான் குதியாகத் தருகிறாயா...?” என்றார் பெரியபிராட்டி. நகத்திருந்தான்.

“சொழிந்தபடி, மனக்கொரு வன் அனுப்பிப் பகை...?” என்று கேட்டான் விராஜேந்திரன்.

“மாயம் குழத்தாக...?”

“தேவி. என் திருமலத்தை மனம் உதற மிக உன்னதமான வேளையில் நடந்த அனுமதி அளிப்பீர் கரை...?”

“அப்படியே சொல்லு!” என்ற பெரியபிராட்டி பிஜாதடர் பக்கமாகத் திரும்பி. “தோட்டியா, விளாவித் திரவின் லாடாக் குறிப்பிடுவ மிக உன்னத வேளமாக் குதியும்!” என்றார்.

அச்சமயம் விராஜேந்திரன் குறுக்கிட்டார். “தேவி. அந்த உன்னத வேளையைத் தோட்டி குறிக்க முடியாது!” என்றான்.

“வேறு யார் குறிப்பாக்க?”

“வீர வன்மியும் வேந்தி வன்மியும்தான். எதிக் வேண்டும்! ஈழப்போர் முனைகள் நான் வெந்தி பெறுந் தானே அந்த உன்னத வேளை. ஒரு வேளை வீரவன்மத் தைத் தருள பிதிரிலும் அதையும் இவ்வமந்த உன்னத வேளையே! இதில் ஏதாவது ஒன்று திரும்பிச் சொல். இந்த வீர மறக்குடித் திருமகள் மாலையுடன் என் நோய் தரு வட்டும்... இதுவே என் உறுதி!” என்றான் விராஜேந்திரன்.

மெரியபிராட்டியார் மறுமொழி கூறாது நின்றார். வேறு எந்த மொழிக்கும் உடன்படாத உறுதி முடிவில் சட்டிவிட தின்ற விராஜேந்திரனைச் சில கணங்கள் கூர்ந்து நோக்கிப் பாராது. “சொல்லு அப்படியே ஆளு...” என்றார்.

கமர் ஒரு நாழியைப் பொறுதுவரை விராஜேந்திரனும் பெரிய பிராட்டியும் மனமாதேவி உடனிருக்க காசிரத் தொடர்பில்லாத உபகார மொழிகள் பேசி மகிழ்ந்தனர்.

பின், “தேவி. நான்கள் புறப்பட்காய்” என்றான்.

பெரிய பிராட்டியார் எழுந்து தன் ரதத்தினுட்கே வந்தார். சதாரதி ரதத்திலேறி அதை ஓட்டத் தயாரானாள்.

புவனமாதேவியும் வீரராமேந்திரனிடம் கண்களால் விடை பெற்று ரதத்தில் ஏற முயன்றாள்.

அந்த தொடிப் பொழுதுக்குள்—

ரதத்தில் ஏற முயன்ற புவனமாதேவியின் கரங்களைப் பற்றி ரதத்தின் மீது வெள்ளியேறி சதாரதியைக் கீழே தள்ளி உருட்டி விட்டுவிட்டு, தானே ரதத்தை ஓட்டத் தொடங்கினாள் வீரராமேந்திரன்.

அம்புவேகப் பாய்ச்சலாக ரதப் புரவிகள் பாய்த்தன.

“வீரராமேந்திரா, என்ன இது...?” என்றார் பெரிய பிராட்டி.

“ராஜமரியாதை! ஆம் தேவி! நீங்கள் சிறைப்படுத்தப் பட்டு இருக்கிறீர்கள்... இனிக் குகையில் தங்கள் அல்லலுறத் தேவையில்லை. அரசாங்கப் பாதுகாப்பு உங்களுக்கு கரகக் காத்நிருக்கிறது. சக்கரவர்த்திக்கு எதிராகச் சதி புரிபவர்களுக்கு சோழப்படைத் தளபதி தரவேண்டிய காணிக்கை இது தேவி!” என்றாள்.

ரதம் வேகமாகப் மறுந்தது.

26. துறவிக்கு ஒரு பதவி!

திருத்தவென நின்ற அதிர் ஓசை எழுப்பியவாறு அந்த திருப்புவன நகரின் வீதிகளில் கம்பீரமாக உருண்டோடி வந்த ரதத்தைக் கண்டு, வீதிகளின் இருபுறங்களிலும் மக்கள் பெரும் வியப்புடன் வணங்கி நின்றனர். அந்த வியப்புக்குக் காரணமாக ஒரு விவாபகமான பின்னணி இருந்தது.

ராஜமாதாலான் பெரிய பிராட்டியார் பழையதை அரண்மனையிலிருந்து வெளியேறி எங்கோ தான் மறைவாகி விட்டார் என்று சேதி சோழநாடு முழுவதும் பரவி. குடிமக்கள் மத்தியில் பகிரவது மரீயமான துயங்கதும், விளாக்களுக்கும் இவக்காகியிருந்தது.

“சக்கரவர்த்திக்கும் அரண்மனையுக்கும் சூத்திர வேற்றுமை ஏற்பட்டதால் ராஜரதம் துறவிக்கிடையே பூண்டு விட்டார் என்று கூறுவதும்.

“பெரிய பிராட்டி, நம் கணவரான சீர்த்திமங்கரத் தேடி வடபுலத்துக்கே போய்விட்டார்!” என்று கூறுவதும்.

“பழையதை அரண்மனையை விட்டு, ராஜரதம் வெளியேறுவதற்குக் காரணம் வேங்கி நாட்டிலிருந்து வந்த இளைய ராணி வரணமக்கிடையின் பேரில் கொண்ட சமீகத்தில் சக்கரவர்த்தி வேங்கிராணியைப் பட்டத்து ராணிக்கு மேலாகப் போற்றி அத்தன்று அளித்ததுதான்! இது சம்பந்தமாக அரண்மனையில் ஆலோசனைகள் சக்கரவர்த்தி எற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதனால் சோழநாட்டை விட்டு வெளியேறிவிட்டார்!” என்று வலித்துப் பேசுவோரும்.

“ராஜரதம் வெளியேறியதற்கு அபிதருதும், சக்கரவர்த்தியும் செய்த குழக்கியேதான் காரணம்!” என்பாரும்.

“அருள்மாதேவியான பெரியபிராட்டி பழையதையை விட்டு வெளியேறியதாய்தான் ஒரே சேரத்தில் சுழப்போசையும் வேங்கிப் பேரணையும் சந்திக்க வேண்டியதாகி விட்டது!” என்பாரும்.

பெரிய பிராட்டியார் பழையதை அரண்மனையை விட்டு வெளியேறிய திசுக்கி வெங்கிவேறு கோணங்களில் அலசி ஆராயப்பட்டு விதவிதமான சூத்துக்களுக்கு இலக்காகியிருந்தது.

“மீண்டும் பெரிய பிராட்டி. அரண்மனைக்குள் வந்தா லொழிய கோழநாட்டிற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சோதனை தீங்காது!” என்று குடிமக்கள் மத்தியில் பரவியிருந்த தாகம்.

அதே சமயம் மீண்டும் மீண்டும் பெரிய பிராட்டி சோழ நாட்டில் பிரச்சன்னமாவார் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்க வில்லை. ஏதோ ஓர் உறுதியான எண்ணத்தில் வெளியியறியிருக்கும் சோழமாதானை எந்தச் சக்தியாலும் கல் பத்தில் நாட்டிற்கு அழைத்து வர முடியாது என்பதே மக்க னுடைய கண்ணோட்டமும் கணிப்புகளும் இருந்தது.

இந்த நிலையில் சோழப் படைத் தளபதியே கம்பீரமாக மாக ரதசாத்தியம் செய்து கொண்டு பெரிய பிராட்டியை அழைத்து வந்த காட்சி, மக்கள் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சிப் பேரலையையும் உற்சாகக் கிளர்ச்சியையும் உருவாக்கி யிருந்தது. இளிக் காண முடியுமோ என்றிருந்த பெரிய பிராட்டியைக் கண்டுவிட்ட ஆனந்தமும் யாராலும் சாதிக்க முடியாது என்றிருந்ததைப் படைத் தளபதி வீரராஜேந் திரன் சாதித்திருப்பதைக் கண்ட பிரமீப்பும் அவர்களை ஆனந்த ஆர்ப்பாட்டமாக வசப்படுத்தின.

“சோழநாட்டில் தழைக்க வந்த மாதரசி பெரிய பிராட்டி கண்டி!”

“விரத் தளபதி வாழ்க!”

என்ற வாழ்த்தொலிகள் காணொலி எதிரொலித்தன.

மக்களின் பேரவைய வாழ்த்துக்களைக் கண்டு பெரிய பிராட்டி மெய்யுறவில் போனார்.

அந்தக் கண்ணறியாத குடிமக்கள் உற்சாக வெள்ளத் துடன் கிளர்ந்தெழுந்த மகிழ்ச்சி கையமாக காட்சிகளைக்

கூத்து உதம் நகரின் நடு நாயக்கர்க் கழுத்து நீண்ட ஆகை தியனாரின் இவ்வத்தின் மாகவிய துவட்ட.

“ஆம்மா, இங்கே தாங்கள் இறங்கியதன் போன்றது!” என்றான் வீரராஜேந்திரன்.

பெரிய பிராட்டியார் அவளை நோக்கி, “இதுவன் கிறைக் கூடமா...?” என்று பெருமையின்—ஆனந்த புள்ளைத் தவறு.

“ஆம் தாயே! என்னவதாவுகிறது. எந்த தருவார்த்த சிறைக்கூடம்! தங்கன் தமையனாரான முன்னாள் கங்க வர்த்தி ராஜராஜ கோழ தேவருக்கு இது—என் கங்கவர்த்தி னான் தங்கன் குமாரருக்கும் தங்கத் தாயே—என்ற இரு தும் பேறுபெற்ற அரசருக்கு ஆனந்தமாவார். தங்கருக்குச் சிறைக்கூடம்! போலுப்பேருக்கும் தந்தை வர்த்தகம்! வேறு யாருண்டு...? தமைய சென்று தந்தைவிட்டு இறங்கியேன்!” என்றான் வீரராஜேந்திரன்.

பெரிய பிராட்டியார், தங்கவர்த்த புலனைக் கம்பீரமாக விசிக்க எதத்திலிருந்து இறங்கினார்.

அதற்குள் சற்று எட்ட நின்று காண்பது முடியவில்லை கொன்றுருத்த குடிமக்கள் ஆவத்துடன் பெரிய பிராட்டி யாரைச் சூழ்ந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்குடன் தமர் பாதங்களில் வீழ்ந்து ஏனைவின.

அந்த ஆய்வின் பிரவாகத்தை ஆனந்தக் கண்ணீராக எற்று அவர்களுக்கு ஆசி வரவுவென்று ஆவியினிதரும் விடை பெற்று ஆனந்தமனாரின் மானிடையில் படிவெறிவார் பெரிய பிராட்டி.

அதற்குள் தன் மானிடக் கையில் எழுந்த கையக் கேட்டு வாசலுக்கு வந்த ஆனந்தமார் பெரிய பிராட்டியின்

திடீர் விஜயத்தைக் கண்டு ஒரு கணம் திக்குமுக்காடிப் போனார்.

நான் அனுதினமும் பூஜிக்கும் பட்டிமல்லாம் துர்க்கா தேவியே நன் மூன் தோன்றியிருந்தாலும் அந்தக் கணம் அத்துணை வியப்புக்குள்ளாகியிருக்க மாட்டார்.

கணம் பொழுதுக்குள் தன்விடை சமனப்பட்டவராய் பெரிய பிராட்டியானா முகமன் கூறி உபசரித்து வரவேற்றார் ஞானசிவனார்.

வீரராஜேந்திரன் பின் தொடர பெரிய பிராட்டியார் ஞானசிவனாரின் மானிகைக்குள் சேர்வேசித்தார்.

“இந்த எலிய துறவியின் இல்லம் என்ன தவம் செய்து விட்டது!” என்று பூரிப்புடன் போற்றிய ஞானசிவனார், “பெரிய பிராட்டியாரின் திடீர் விஜயம் எப்படி நிகழ்ந்தது என்று யான் தெரிந்து கொண்டால்...?” என்று கேட்டார்.

“கடவுள் கைதி என்ன கூறு முடியும்?” என்றார் பெரிய பிராட்டியார்.

“கடதியா...? தாங்களா...?” திகைப்புடன் கேட்டார் ஞானசிவனார்.

“படைத்தளபதியைக் கேளுங்கள்!” என்று வீரராஜேந்திரனைக் கட்டிக் காட்டினார் பெரிய பிராட்டியார்.

“தகவர்ப்பாரே, என்ன இது...?” சிவமுகம் காட்டிக் கேட்டார் ஞானசிவனார்.

“ஆம்; பெரிய பிராட்டியார் கைதிதான், சிறையிலிருந்து தப்பிக் கொண்ட கைதி!” என்றான் வீரராஜேந்திரன் அமைதி பூத்த குரலில்.

“தளபதி, என்ன சொல்கிறீர்...?”

“ஞானம் பெறுமானே! இரகேசு வண்டியில் நம் அன்பரில் பெரிய பிராட்டியைக் கைது செய்துப் பத்தினி இணைத்தும் பூஜித்து வந்தார்கள். இந்த அன்பு சிறைக்கு வந்து பெரிய பிராட்டியார் தப்பிக் கொண்டாள். அப்படியானால் அந்த அன்பு சிறைக்கு அழகுத்து வந்திருக்கிறேன்” என்றான் வீரராஜேந்திரன்.

“படைத்தளபதியே, உம் மிகவும் கவலிப்பிற்கு திக்கிறேன். ஆனால் சத்தியத்தை காத்ததில் கவலிக்க உடாது. மக்களின் அன்புச்சிறை வளக்கிட இல்லை. படை திட இறுக்கிற்று. நான் எங்கிருந்தாலும் படைத்தளபதி அவர்களுடனேயே இருப்பேன்...” என்று கூறிக் கித்திரப் பெரிய பிராட்டியார்.

“இருக்கலாம் தேவீ! ஆனால், எப்போது கைது செய்து அனுப்பித்தபோது, அப்போதே மக்கள் அலாதுடன் நம் மனச்சிறையிலேயே இருக்கிறாரே” என்று மகிழ்ந்திருக்க வில்லை. பதினாந்து ஆண்டுகளும் கோத்துடனேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி ஒரு கோத்துடனே சோழ மன்னலமும் அனுபவிக்க வேண்டாம் என்றுதான் நான் நங்களை இங்கு அழைத்துப் போத்திருக்கிறேன்!” என்றான் வீரராஜேந்திரன்.

ஞானசிவனார் புதிர் இறுதியில் பார்த்தவர்கள், “தளபதி, பழையபழைய ஆண்டுகளில் கொதுவீதிருக்க வேண்டிய பெரிய பிராட்டியை இந்த எலியின் துறவிக் அழகில் வந்த தேவகையி என்ன...” என்று கேட்டார்.

“தவக்குடைய பாதுகாப்புக் கைது பெரிய பிராட்டியை அணிப்படுத்த...” என்றான் வீரராஜேந்திரன்.

“என்னது, என் காவலா...?”

“ஆம்; பெரிய பிராட்டியார் இந்த விநாயக மூதல் தங்கன் பாதுகாப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்!” என்றான் வீரராஜேந்திரன்.

அவன் குரலிலிருந்து அதிகாரத் தொலையைக் கண்டு துணுக்குற்ற ஞானசிவனார், “படைத்தளபதியே, உம் சொற்களின் தரப்பரியம் எனக்குப் புரியவில்லையே! ஒரு காவல் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைக்கக் காரணம் என்ன...?” என்றார்.

“அரசு கட்டளைகளுக்கு எல்லா காலத்திலும் காரணம் கூறி விளக்கிக் கொண்டிருக்கீ முடியாது. குருதேவர் அவர்களே!” என்றான் வீரராஜேந்திரன்.

“அரசு கட்டளையா?” என்ற ஞானசிவனாரின் கண்களில் சீற்றம் பின்னியது. “இளைஞனே, அரசு கட்டளை என்ற பெயரால் என்னைக் கட்டுப்படுத்த இந்த சோழ மண்டலத்தில் யாருக்கு அதிகாரம் உண்டு?” என்றார் வேகத்துடன்.

“அந்த அதிகாரம் தற்சமயம் என்னிடமிருக்கிறது, உவாவி!” என்றான் வீரராஜேந்திரன்.

“என்ன சிறுமையான சொல்!”-கர்ஜித்தார் ஞானசிவனார்..

“மதந்திரம். வேண்டாம் குருதேவரே! இது போர்க் காலம். போர்க்காலத்தில் சக்கரவர்த்திக்கு அடுத்தபடியாக சகல அதிகாரமும் பெற்றிருப்பவர் படைத்தளபதி என்பதைத் தங்கன் அறிவீர்கள். அந்த சக்கரவர்த்திகூட படைத்தளபதி ஈடம் கலத்தா போலிக்காய் முக்கியமான உத்தரவுகளைப் பெறுபுரிப்பதிலை என்பதுவே போர்க்கால நியதி. இன்று இன்னொரு விசேஷ நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சக்கரவர்த்தி வேங்கிழைமைப் போருக்குப் படைதாயகம் பொறுப்பேற்று

அதற்கான ஆயத்தங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் இப்போதெனில் ஈழப்போர் சம்பந்தமாக எவ்வாறு உட்படுத்தத்தக்க சக்தி ஆனவையையும் பிறப்பிக்க எனக்கு அதிகாரம் அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தங்கன் அறிவீர்கள்.!”

“ஈழப்போருக்கும், பெரிய பிராட்டியாரை நான் காவலில் வைத்திருப்பதற்கும் என்ன சம்பந்தம்..”

“அது போர் ரகசியம்... சாதாரண குடிமக்களிடம் அதைப் பற்றி விவாதிப்பதற்கில்லை!” மீண்டும் மூத்தனான க்குறினான் வீரராஜேந்திரன்.

“இளைஞனே, நீ என்னைச் சிறுமையாடுகிறாய்... நான் சாதாரண குடிமக்களில் ஒருவனல்ல. அரசருது!” என்றார் ஞானசிவனார் ஆவேச சித்தத்துடன்.

“மறக்கவில்லை. குருதேவரே! அரசு குறியில் அதிகார எல்லைகள் எனக்கும் தெரியும். அவர் அரசுக்குக் அளக்கும் ஆலோசனை கூறலாம். அறிவுரை கூறலாம்...” என்று வீரராஜேந்திரன் கூறி முடிப்பதற்கு—

உரத்த குரலில் அலுக்கிட்டு, “கதைப் புதிதான கதைக்குக் கட்டளைகிடுகிறாய். உன் எதிர்ப்பதிலை அகலாப்போக்கை மாற்றிக்கொள் என்று அறிவுறுத்துகிறேன்!” என்றார் ஞானசிவனார்.

“தங்கன் அறிவுரைக்கு நன்றி குருதேவ! அவர்களே! ஆனால் அந்த யோசனையை நான் எற்றுக்கொள்வதாக இல்லை..!” என்றான் வீரராஜேந்திரன் முனாசை மொழிக்க.

“மன்!”—சீதனார் அரங்கு.

“தங்கன் யோசனையை எடுத்து கொள்ளினா புறக்கணிக்கவே எனக்கு அதிகாரம் இறக்கிறது. தமனார் யோசனை கூற மாத்திரமே முடியும். தங்கன் யோசனை

யைப் புறக்கணிக்க என்னால் முடியும். கூடவே என் கட்டளையை சிறையிலேயும் பெரியபடை ஒப்படைக்கவும் எனக்கு அதிகாரம் உண்டு!" என்றான் வீரராஜேந்திரன் அமைதியாக.

"ஆப்படியாயின் என்னிலும் நீ உயர்ந்தவனா...?"
அத்திரந்துடன் கேட்டார் ஞானசிவனார்.

"வயதிலும் அனுபவத்திலும் ஆற்றலிலும் தாங்கள் என்னிட உயர்ந்தவராக இருக்கலாம்...ஆனால் அதிகாரத் தில் படைத்தளபதி அரசகுருளையிட உயர்ந்தவர். படைத் தளபதியின் ஆணைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர் அரசகுரு" என்றான் வீரராஜேந்திரன் மிடுக்கான எழுச்சியுடன்.

"இப்படி ஓர் அவல அவமதிப்பை ஏற்பதைவிட இந்த அரசகுரு அந்தஸ்தையே புறக்கணித்துவிட்டு அவசியமானால் உன் அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட சோழ மண்டலத்தைவிட்டே வெளியேறுவேன்..." என்றார் ஞானசிவனார்.

"மன்னிக்க வேண்டும் குருதேவர் அவர்களே! அதுவும் தங்களால் முடியாது. இந்தச் சோழ மண்டலத்தை விட்டு என் ஆணையின்றி எவரும் வெளியேறவும் முடியாது. உன்னை துறையவும் முடியாது. போர்க்காலத்தை ஒட்டிப் பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆணைகளில் அதுவும் ஒன்று!" என்றான் வீரராஜேந்திரன்.

மறுமொழி கூறத் தோன்றாதவாறு படபடப்புக்குட் பட்டவராக ஞானசிவனார் சினத்துடன் வீரராஜேந்திரனை சிறுவனம் உறுத்து நோக்கினார்.

அதற்குள் கறுகறுப்பாகப் பெரிய வீரரட்டியார் பக்கம் திரும்பி வீரராஜேந்திரன். "தேவி. அரசகுரு அவர்கள் தாங்கள் இங்கே தங்கியிருப்பதற்கான அனைத்து சௌகரியங்களையும் செய்து தந்து தங்களுக்குக் காவல் துணையாக

இருப்பவரில் வலது முதிர்ச்சி பரணமாக அமைந்தவருக்கு மீதிய விஷயங்களைக் கவனிக்க சோழ நாட்டின் உளவுப்படை வீரர்களில் சிலரை இரகசியமாகக் குறைவும் ஏற்படாது..." என்றான்.

"ஓ! பெரியவீரரட்டியாரோடு என்னையும் சிறையிலே உள்வுப்படை வீரர்களைக் காவலுக்கு அனைத்திருக்கிறாயா?" என்று அனல் சிற்றிந்துடன் கேட்டார் ஞானசிவனார்.

"வெளிப்படையான விஷயங்களுக்கு மெக்கம் தேவை கில்லை!" என்ற வீரராஜேந்திரன் மாணிக்கம் விட்டு வெளியேறி நகர்ந்தார்.

சின் ஏதேனும் நினைவுக்கு வந்தவராக, ஞானசிவனாரின் அருகே வந்து, "குருதேவ, நான் இங்கே அமைந்து வந்திருப்பவர் உண்மையான பெரியவீரரட்டியார்தான். நங்க ஞடைய வழக்கமான சாமர்த்தியப்படி ஆய்வுநாட்டம் செய்து, இன்னொரு பொய்யான பெரியவீரரட்டியானவர்தான் செய்து வெளியேறவில் உளவகிட ருயல மாட்டிகள் என்று நம்புகிறேன்! என்று குத்தலாகக் கூறிவிட்டு வீரனின் வான் வீச்சு வேகத்தில் அந்த இடத்தைவிட்டு வெளியேறினான்.

பெரியவீரரட்டியாரின் இதழ்களில் மடக்கிரையான புன்னகை அரும்பியது.

27. மாதங்கி துறவு பூண்டாள் !

மாதங்கி கிட்டத்தட்ட ஓர் உறுதியான முடிவுக்கு வந்து விட்டாள்.

கல்தோன்றி மன்தோன்றாக் காலத்திலிருந்து அநேகமாக எல்லாப் பெண்களுக்கும் அடிக்கடி ஏற்படும் முடிவுதான்.

ஆம்; தன் காதலனை அல்லது கனவனைப் போல இதென்பென்னைப் பேரில் சபலபுத்தி உள்ள ஆண்பிள்ளை இந்த உலகத்திலேயே விடைபாடுது என்பதுதான். குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு அவன் வராமல் கிறிது காலம் நாழித்தி வாத்தா லும் அவனுக்கு ஏற்படுகிற முதல் எண்ணமே, 'எவனோடு குலனிக்கொண்டிருக்கிறாரோ...' என்று சந்தேகம்தான்.

புதுக்கிட்டு இட விடிவத்தின் பிழைப்புத்திரையைப் பொறுத்த அளவில் சந்தேகமே விடைபாடும். உறுதியான ருடிமே 'உண்டு—வீரத்தில் மட்டும் அர்ச்சுனனுக்கு வாரிக அல்ல, பெண்கள் விடியத்திலேயும் பந்து அர்ச்சுனர்களுக்கு இனையானவனென்று! அவன் தன்னுடன் பேசிக் கொண் டிருக்காய் போது என்று அவனைக் கவனிக்காமல் வேறுபக்கம் திரும்பிவரவே, ஐய எவனை நினைத்து உருகிக் கொண்டிருக்கிறாரோ...? உடல்தான் இங்கே என்னருகில் இருக்கிறது. உன்னம் அந்த புண்ணமாதேலியிடமோ, சந்திரசேனா விடமோ அல்லது இன்னும் பெயர் வெளிவராத எவனிடமோ சரசமாய்க் கொண்டிருக்கிறது...' என்று மனதிற்குள் குமுறு வான். அவன் அவசரமாக வேலை இருக்கிறதென்று கிளம் பினால்கூட 'ஓகோ, எவனையோ சந்திக்க நேரம் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அந்த வேலை வந்துவிட்டதும் அவன் காத்திருப்பதை என்று பதறியெடுத்து ஓடுகிறார் போலிருக்கிறது. வேறு என்ன வாங்கிவந்தி' என்று மொருதலவான்.

அவன் மனம் படுத்திக் கைத்திக் இருப்பதற்குச் செய்தி வந்ததற்கும்கூட, அவ்வளவு சீக்கிரம் தம்பகை உட்படான் 'மக்கத்தில வரவாறுது பெண் இருத்தானா...' என்று செய்தி சொன்னவரும் துருவித்துருவிக் கேட்டான்.

சாதாரணமாக வெளியே கிளப்பிவைத்தே இப்படி எவையிட்ட சந்தேகங்கள் துப்போது. புண்ணமாதேலியைச் சந்திக்கப் போகிறான்' என்று அவன் தெய்வியரகவே

மொவியிட்டுப் பெண்ணை, சிவதெய்வான உண்ணு உணாக் கூட, அவன் தம்பகி தவிரக இவ்வக

இந்த புண்ணமாதேலி தவிரக இவ்வகையில் இருந்து தம்பகி சென்றுவிடுவான் இவ் வேலை, அவனை முன்னாக் போகக் சொல்கிறது. நன்னாவு தொடர்வதற்காகவே இப்படியென்று நாடகம் இவ்வகிட்டான் அகவத்தாமரனை அகல் எவ்வகி போகலி இவ்வகி அகவத்தாமரனை திறத்த கைத்து அருக்குத் திருட்டுத்தனமாக ஐயை காட்டி நன்னாக் அருப்பினைத்த கிட்டி இவர் கிணைக் போலிருக்கிறான். அவ்வகி அவன் இடத்தைக் கண்டுவிடித்தும் பெரிய சார்பிக் காரிபத்தன் காதிக் பெவ்வதாக என்னிடம் தடிவா அந்த 'அவ்வகி' பெரிய கிரவிக் கனையக்கும்...! அகவத்தாமரனை கிட்டி அவன் இருப்பிடத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, அவ்வகி பெரிய கிரவிக் கனையக் கைவத்தெக்கப் போவதிக் திடக மாகிட்டுக் கென்றிருப்பதெவ்வகி போகி இருக்கக் பெயர் சொல்லத் தெரியாது...! என எவ்வகி பருவா கிறேறே? என்னிடம் இருக்கும்போது, 'நீதான் ருவி!' என்பது. அவ்வகி இருக்கும் போது, நீதான் ருவி' அவ தாரம்...அந்த மாதகிக் உள் கால தகக்கல் பெறுவான்' என்று தருக்கக் சபாபகெது...! அந்த கைத்திலம், கைத் திலம் இப்போது வேறு கைத்! அவன் மனதகைத் தகிக் கிருக்கும் இடத்தை இவர் தெரிந்து ஆக வேண்டிய அவ்வகி நன்ன! சககிவமாக அவன் இருப்பிடத்திலும் போகிக் கொடுக்கவதற்குத்தான்! இவ்வகிட்டான் இவ்வகி பெரிய கிரவிக் கனையக் கண்டுவிடிக்க அகவத்தாமரனை அருவ வேண்டுமா? இவ்வகிடம் கற்றக் கை இவ்வகி...! அவன் கனை என்னாக் ஒரு தொகுத்தி கண்டுவிடித்தும் மாய்ப்பு கனா! அகவத்தாமரனை இடத்தைத் தான் மட்டுமே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற தாரம்...

'தன்ருக்த தெரிந்து கொண்கட்டும் தெரிந்த அவனையே தேயும் போகட்டும், அவனிடமே கொழிக்

கொண்டிருக்கட்டும்... இவர் என்னைத் தேடி வரவில்லை என்று இங்கே யார் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்தான்...?

—இப்படி அவள் மனதுக்குள் சினுங்கிப் பிணங்கிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஏதாவது வரையில் குதிரையின் குளம்படி சத்தம் கேட்டால், நன் பணிப் பெண்மையான சத்தம் என்று அனுபவித்து, “வரசலில் போய் பாடி” அவராகத்தான் இருக்கும். அவளிடம், “மாதங்கிக்கு உங்கன் பியரிப் சொல்ப போய்... யார் இங்கே உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறான் என்று வந்தீர்கள்? நீங்கள் உங்களுக்கு இஷ்டப்பட்டவளிடம் போய் உய்வாசனாகத் தங்கலாம்!” என்று சொல்லி அவரைத் திருப்பி அனுப்பிவிடு!” என்பான். வீராசுரேந்திரன் வா வில்லை என்று தெரிந்ததும், “அவர் என் வருகிறார்... இங்கே இருந்த காத்திருக்கிறான் என்று நினைவு இருந்தால் அல்லவா வருவார்...? அவளிடமே இருக்கட்டும். நான் ஒன்றும் அவருக்காகக் காத்திருக்கவில்லை!” என சினத்தால் மனம் திழிறும்!

முன்போடே, உன் பெயர்தான் பெண்ணையா...?

தெரிந்து குதிரைக் குளம்பெலி கேட்டது. அது அவருடைய பாலிகை வாசனுக்கே செருக்கி வந்தது. அவன் புன்னைப் பட்டாத்தது கேடயம்—பிணங்கி அவனைத் தன் ஒழுக்கணி மனதந்த விட்டது. “அவர் வருகிறார்!” என்ற ஒரே திவ்வயக மனத்தில் ஆகாமலிகள் வாந்த நுண்ணய மலிந்த துப்பென்று மனம் விரிசை. புது நீருற்றின் வேகத்தில் சிவிர்த்தப் பெயக்கிய மூலவத் துடிப்பில் கேடய தாபங்கல் கலந்தது போல விட்டது. “அவர் வந்ததும் மூலம் கொடுத்தப் போலே உடாது. அவர் வலிந்து வலிந்து கொஞ்ச வேண்டி... இரண்ட நாட்கள் அவளிடம் கொஞ்சி இருக்கிறாரே... இரண்டு நாழிகை நெரமாவது அவளிடம் கொஞ்சட்டுமே! அதுதான் போவார்! என்னடீ? கரும்... அவருக்காவது கொஞ்சுவதற்கு அனுப்பதாகவது... எத்தனை பேரையும் எத்தனை நாழிகை நேரமும் அனுப்பிக்கொய்

கொஞ்சிக் கொண்டிருப்பாரே... தேர்ப்பாது கூட! போக்கி வதை...!”

—இந்த மனதுக்கிதத், நன் எழுவந்த நினைவு அங்கிருக்கும் இப்போதும்கூட எத்திராக்கிக் காட்டிக் தாசுமுற்றும் புழங்கிக், அவன் காலவ எதிர்த்தாக்கி, மேல்களால் வாசத்தையே போக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“அவன் அங்கு வருகிறான். சத்தம் வருக. சத்தம் ஒடேசடி வந்தான். ‘மூலம் மட்டும் வருகிறாரே... இவ்வள யார் வரச்சொன்னது? அவர் எங்கே...’

பிளறதும்கி விரைவாய்ப்புடன், அவ்வளவாய்த்தான், கூடவே ஒரு பதட்டம்! “இந்த மட்டும் மேல், 24 மணி வாந்தனைக்குச் சொல்லப்படியே அவளிடம் கூட அவரைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டவா...? அங்கே விட்டவா!”

பாபாயாடல், “அவர் வந்தார்?” என்று கேட்டாள்.

“இருக்கையென்ற, சேத் வந்திருக்கிறது.”

“சேதயா...?”

சத்தமாய்வு, நன் கவலிருந்த கிதந்தை மாதக்கி விடம் கொடுத்தான். அதிக்.

“என் மனத்தில்கிவ மாதக்கி, என் தனதுக் காக நீ உடனடியாக புத்த மட்டணியாகத் தனவு கொள்ள வேண்டும். நக்க துணை அனுப்பிவிடு கிறேன். உடனே புறம்பட்டுகா.

— உன் வீராசுரேந்திரன்!

—வீரத்தையெய்த மனத்தில் ஒவ்வொரு பதற் சத்தன ஒரு இரங்கியது போல் சொதி கலக்கி நீங்கலன். முரத்தல் எவ்வளவு முத்தக்கக் புத்தன. சேத், மாதக்க உருத்தப் புத்திக் கொள்ள, “தனையாக வந்திருப்ப யார்...?” என்று கேட்டான்.

“அகவத்தாமா! ஓலையையும் அகுதான் கொண்டு வந்தா!” என்றான் சுந்தரவடிவு.

சில நாழிகைப் பொழுதுக்குள் அகவத்தாமா, மாதங் கியை மலர்கொடி பரமாய் ஏற்றிக் கொண்டு பாய்ந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ராஜபாட்டையைக் கடந்து வளப் புதர்களினூடே நடைபயின்று அந்த ஆலமரத்தினடியில் வந்து நின்று அகவத்தாமா.

“அகவத்தாமா, உன் தலைவர் எங்கே?” என்று தெஞ்சார்ந்த வேகத்துடன் அவன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே, வீரரஜேந்தரன் வலிய கரங்களால் அவன் இடைபயிப் பற்றி, தன் மார்புற அணைத்து ஏந்தி குதிரையிலிருந்து இறக்கினான்.

அவனைக் கண்டு ஆத்திரத்துடன் திமிறியவாறு, “துறையாக வேண்டியவளிடம் என்ன உறவு...” என்றான் மாதங்கி குமுறலும், குந்தலுமாக.

“உறவும் ஒரு வகையில் உறவை அடைவதற்காகத் தூகி!” என்று புன்னகைத்தான் வீரரஜேந்தரன்.

“ஆமாய் சோழ இளவரசர் புலமையோடுவியில் உறவை மூஞ்சுவையாக அடைவதற்காகத்தானே இந்த அகவதப் பெண்ணை மாதங்கி துறவு முனை வேண்டும்...” என்று தன்னிச்சிப் பொருக்கிச் செட்டான் மாதங்கி.

வீரரஜேந்தரனின் முகத்தில் இளநகை மின்னியது. தன் மாதங்கியை சிறையிலிருந்து திமிறி நகர்த்த இளைய கன்னியை நல்பாய் இழுத்து, அணைத்துக் கொண்டவாறே,

“மாதங்கி, நீ மதுரக்களையொழி சித்தி சொகவதேகி காய் எத்தனை உண்டையாக இருக்கிறா...! ஆம், நீ உறவது ஒத்ததும் உண்டை, புலமையோடுவியை நான் திருமணம் செய்து கொள்கிறேனே இல்லையோ, அது

இவற்றிலுமே. ஆனால், நான் உன்னைத் தனியாகப் போவது திசையா!” என்றான்.

அவன் இதழோரத்தில் ஓடிய புலமையின் கன்னத்தில் ஒரு கணம் மயங்கித் திகைத்து நின்று மாதங்கி.

“புரியவில்லையா, மாதங்கி! இன்று உன் தந்தை நான் களைப் புரிந்துகொள்ள வகையில் உமையோர் பரமையில் தணிகைவர் குறையாக உறவு எவ்விய கன்னோட்ட மேகம் குற மிக்கிறாய்—அந்த எவ்விய கன்னோட்டப் பூச்சை நீ துறந்து. இந்த சோழ சாய்வுப்பத்தில் உன் தினை நங்கை என்ற அத்தகைய நீ அவர்களை உறவதற்கு வேண்டும். இந்த வீரரஜேந்தரனின் திமிறிய கன்னவியை உறவும் உன்னைப் போன்றே வேண்டும்” என்று அவன் மணக்கிக் கிளர்ச்சியுடன் உறவு செய்தான்.

செட்டென்று சித்தி புலமையையும், தன்னை உறவிய துறையாக புத்திக்கணி போகத்தன் மான் அமர்ந்து தன் வாய் வடிவ...! என்று செட்டன் மாதங்கி.

“மாதங்கி, நீ களைப்போ குற புத்திக்கணி போகம், என் உறவத்தின் மாதங்கி துறவு நீ புலமையோடுவியை அத்தாட்டி!” என்றான் வீரரஜேந்தரன்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“மாதங்கி, ஒரு சாஜியை மாதங்கித்தான் நீ சில நாட்களுக்குத் துறவியை வேடம் முனை வேண்டியிருக்கிறது.”

“வேடமா...? அதைக் ஒரு புனித தெய்வமளிக் உறவமா...” — தகைப்புடன் செட்டன் மாதங்கி.

“அத்தி புனித தெய்வமளிக் உறவும் எத்தனை வேற்று நாட்டு ஒத்திகள் இந்த வகைப்படுத்துத் துறவதும் அரஜுகப் பணியில் கடுமட்டுள்ளார்கள், எப்பது உறக்கே தெரியுமல்லவா?... இப்போது நீ ஏற்றுக் கொள்ளப் போகும்

வேடம், பல உண்ணாய்வுகள் புதித பிசுபுக்களின் உயிரைக் காப்பதற்காகவும், ஒரு பயங்கரச் சதியை முறியடிப்பதற்காகவும்தான்...இந்தப் பொறுப்பை, ஒன்று நான் செய்ய வேண்டும்...ஆகவே என்னோடும்—என் உணர்வுகளோடும் ஒன்றிக் கலந்து, எவ்வளவு எந்தத் தியாகத்தையும் உறுதியாகச் செய்யவன் இவ்விசாரணைச் செய்யவேண்டும். அது இந்த உயிரைச் சூழ்ந்ததான். 121 கந்தகம் வீசாரவேந்திரன் உணர்வைக் களத்த மூலிக்.

மதுகணம் அவர் தோளில் மல்லிகைக் கொடியாய்
 சரித்து அணைத்த மாதல்கி அணைத்தக் கண்ணீர் பாய்ந்த,
 "என் உயிரே! தாய்கள் என்னைக் கொண்டிருக்கும் இந்த
 அன்பை ஏழ்மறு தோள்மல்களுக்கும் என் ஆற்றமழ்ச்சை
 இருக்கும்... என்ன செய்ய வேண்டும் சொக்துங்கள்...?"
 ஏன் தான்.

ஆனால் குணங்களில் மகர்ந்த கண்ணீர் முத்துக்களால்
அவனுடைய உதடுகள் நனைந்தன.

தானத்தால் ஆவனாகிய துணைமேணி நெளித்து, ஆவனாகிய சொத்தையே சொல்லுகள் அவன் மகர்தின் ன் நிதித்தல் புற அமைகாது ஐக்கியப்பட்டது.

“மாதங்கி, இன்னும் சில நாட்களுக்கு இந்த அமித அனுபவம் எனக்குத் திட்டியிருக்கிற என் பகுதான் என்கலனா?”

தன் கீழ்க்கொக்கும் 13 விதங்களால் புரிந்த அமைதி
ஆறம்பு மீதக்களை, குழந்தையின் குறியுத்தனத்தைய
கொடுக்காத அடங்கும் தகையபேரில் பற்றி தன் மனநிலை
கொண்டு சேர்த்துக்கொண்டு, பொய்க்கடி, கடித்தல் சிறித்த
வாறு “அப்பப்பா! என்ன ஆறம்பு! இந்தக் குறியுத்தன
திகையபேரில் அத்தல் பிடிப்பு பகையகையகைய தாக்
கத்த வகுமேல்! பகைய கொடுக்க வேண்டுமாய் சேர்த்
துமாய்” என்றான்.

[illegible]

அந்த அளவு அணிந்து கொண்டதில் இருவரும் அமைத்
தாயாகிக் கீழ்க்கண்ட கலாசாலை.

அமைதிக்குப் பாதை காட்டியது.

அவரது குணங்களால் அவர் எவ்வளவு நேரம்
மனதளிக்கிறார் என்று கேட்கும் அவர் குணங்களை
பெறும்படிதான்.

29. அசுவத்தாமா செய்த
அரசியல் பணி!

சிறுவன் சிந்தையன் திரிபுரம் கவிஞன்

ஆதலால், செத்தெதல் வளநாட்டான் வளவரீ கண்டவன்
உறுப்பும், அழலிவளநாடு வளவரீ பரிபாசு அளித்தவன் இந்த
பரிபாசுவரன் பரிபாசுவரன்!

* இத்தகைய இரண்டு திருப்புகளையும் காண்பதற்குத் தாமதமாகாமல் அந்நாள் அகம் பழை ஆராய்ச்சியாளர்களின் முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன்.

உழவர் பெருமக்களின் உற்சவப் பணியேனானதும், மருதத்தேன் மாத்த உதறியும் உண்ணுதறிக் சீக்கரக் கணம் பின்புலத்தில் ஒலிக்க, இளம் கொங்கைகள் எழுவனாகவு கொள்ள துள்ளி விளைவாக உழவிய் பணிபுரியும் கணம் இள மான்களின் குரவை ஒலி கேட்கிட—

கண்ணுக்கு எட்டிய தூரமெல்லாம் கண்ணையாய் மருத மகள் சிரிக்க—

கத்த தெஞ்சத்தை அள்ளும் நிலங்களின் மாத்த விழாக் கோமுகத்தை உதறிக் கலையத்தவாறு மயங்கி நின்றான் வீர ராஜேந்திரனும்— மாதங்கியும்.

திடீரென்று மாதங்கியின் கண்கள் கலங்கின.

“இளவரசே, மாமன்னர்களின் கொடுர சித்தத்தால் இந்த அமைதியான வாழ்வு பாழ்படப் போகிறதே என்று நினைத்தாகி...”

—புலிமேல் தனதந்த மலரிதழ்களைப் போல் கண்ணீரில் நீராகிய கண்ணீரெனக் படபடக்க விளைய மாதங்கியை விடப்பட்டுத் தோக்கினான் வீரராஜேந்திரன்.

“மாதங்கி, என்ன சொல்கிறாய்?”

“ஒரு பேரளின் வெறுப்பத்தால் இந்தக் காமிரி தீர்த்து வைக்கன், இதரக் கண்களற்ற பனிதர்களின் அமைதியான வாழ்வு அனைத்தும் சிதைத்த போகும்— என்ன உற்சாக மாகப் பங்கித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களே இவர்கள்! ஸூதிரமான் போருக்கும், தமக்குள் வயிதிக் சம்பந்தமுமின்றி வாயுத் துயர்கள் போராக மாதிக்கப்படுவது தங்கம...?”

எட்டு பதட்டமான குரலில் கேட்டான் மாதங்கி.

தன் வாய்ப் பற்கள் பளிக்கு ஒளி வீச வாய்க்கிட்டுச் சிரித்தான் வீரராஜேந்திரன்.

“ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்...?” சினுங்கித் கேட்டான் மாதங்கி

“மூக்குரமாகப் பேசிக் கருட்டிருக்கும் இந்த காமிரி மண்டலத்தில் முகங்களிப் படைக்கொள்ள இயக்காக்கும் போருக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று கேட்கிறேன், அதை அறிவாமையே நனைத்தத்தால் சிரிக்கிறேன்...”

“பேரளில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்கள், என்ன சொல்கிறீர்கள்...?”

“இதை இவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் கருவிய் பணிக் காக் தமது படைகளின் முகங்களிப் போல் உருவாக்கப் பட்டிருப் பற்றிக் எந்தப் படை அணிக்கும் தெரிக்கிறதே இந்த மருத றித்ததப் போலிதரிக், மருத அணிகளின் பேரளில் ஈடுபட்ட முகங்களே தம்போலத் தொடக்கிவிட்டன— இந்தப் பேரளில் தம் படைகளெடுத்த தெனவர்கள் உணவுப் பொருட்களை மிகுதியாக் கொத்து வதற்குமத்தொகைய் புகிரிடப்படாமல் இருந்த பன திக்களையும் பங்கித் தொடங்கி விட்டார்கள்— தங்கோம்பிக்குத தெனவர்களே அனைத்தையும் தமது குகைத்த பட்சத் தெனவரை அளவுக்கே வைத்தற்கொண்டு, சிச்சுக்காய் படைக் காலு சியத்தில் கொத்து விட்டார்கள், வீரர்களுக்கு மட்டுமின்றி தமது படையிலுள்ள குதிகளுக்கும், உணவாருக்கும் தேவைப்படுக கொல்லு, சோகம் போன்ற தாவிக்காய் யும்—ஒரேயு, காவழு போன்ற பகிர்க்காய் ஒரு முச்சாய் புகிரிடுவதில் அல்லம் பகலும் அனத்தற்காக் மடி உற்சாகத் துடன ஈடுபட்டிருக்கிறீர்கள்— இவர்களுடைய துணையினை வெற்றிதான் தாம் கண்டிருக்கும் முத்தட்ட வெற்றி மாதங்கி வெற்றி முழக்கமிடுக் இந்த கிழவிரிக் தித்தடுவென்று என் உள்ளம் எத்தனை மழுக்கிடும் பெருக்கி தித்திரடி தெரியுள்...”

—அவன் கண்ணில் பெருக்கிய பெருக்கித் தொகைய் வெடி மறந்து சிரித்த தித்தரன் மாதங்கி, எழுவெந்த காமிரி தீர்த்தென் பானையை விட அவன் முகத்தில் தோய்ந்தப் பரவா மழுக்கியைப் புதமோகத்துக்கு இவ்வளவான காமிரி குகையால்களை உணர்ச்சி புகளிக்கப் பரித்த சிரித்த

கொண்டிருக்கும் இரவு கண்ணிசை கிளர்ச்சிச் சுவைகூடல்
தீர்த்துக் கொண்டிருந்தாள் மாரத்தி.

அப்போது, அவள் முகத்தில் களிப்பிட்ட குமிழிப்பின்
ஒளியில் குதுகலம் மனத்தைப் பரிசோதித்த வீரர்பெருத்
தரம், அந்தச் சிறப்பு ரதங்கிய சந்தை அளி இரத்தவளத்
தன் விக்கல்கி வருஷக் கொஞ்சினான்.

அவனிடமிருந்து அந்தக் குறுங்கை அச்சமயம் சதிச்
பார்ம்காத மாதந்தி நாணி மூலம் சென்மையுற்று சிலிர்க்காதது
இரத்தோக் குவித்த குறுங்கை, மாரத்தி மிடரி கண்ணில்
பெருக சற்றுப் பின்னிட்டுக் குனிந்து தெளிந்தாள்.

அந்தச் சிறுங்கை பாவத்தினால், அவன் குறுங்கை
கர்மம் பார்வையுக்கு, திறன் அமுதத் தேன்கின்னங்
கனாகக் கர்வசக்கு மேலாக மூளிர்த்த அவனுடைய இளமை
எழில் அய்யங்கள் விருந்தாகின.

அக்கணம் இந்த இளைய மானின் உன்னம் மதனக்
குறுங்கு விகைபாட்டில் வலித்தது...

அந்தச் சிறுங்கை செளந்தர்ய தேவகதையின் மென்மை
வளத்துடன் அமுது இளமைச் சுவை வளைவுகளைத் தன்
இருவாய்க்களையும் அடைந்து, அடைந்த தன் அர்புகு
மேலாக வந்தன.

அவனுடைய இளமை செவ்வகடலாக் கிளர்ச்சியும் நான்கு
முடி அடைந்து தக்முத்து ஒளிவாய் கண்ணுடிப் புன்னகைத்த
மாதங்கி - அவனுடைய அமுதத்தைத் தன் புகழுவகையில்
அடைந்தது. அடைந்து மனிக்கொடியாய் அவனுடைய
மார்பில் சாய்ந்தாள்.

தன் உறுதிரிக்க வலிய கரகொட்டைக்குள் மென்மை
வாய்ச் சிறுமுண்ட அவள் தன் மேனியை இறுங் குறைத்து
அவனுடைய கண்ணிகொட்டையின் சோடுதமைய தேத்திரங்
கள் எங்கும் தன் அரங்கவாய் இறழ் ஒற்றுவேறு புரிததான்
வீரர்பெருத்திரன்.

நான்கு மூன்றுமீட்டில் மென்மை கரகொட்டை அந்த மென்மைத்
திரவமுறையில், தன் கனி இரத்தம் மென்மைச் செளந்தர்ய
மூலம் அவன் அர்புகுத்தி, அவனுடைய மேல் கொட்கி
கிட்டை - 21 சதிரைகொட்டை.

மாரத்திக்கு சிறந்த அவன், அவனுடைய அந்தக்
குமிழிப்பை அர்புகு மன்கினை மனிக்கொட்டை அர்புகுட்ட
அந்த இளமை மேலாக மேலும் மனக்கொட்டை கொட்ட
தான்.

அச்சமயம் -

தகவிலுந்து தாரத்தி குழிவாயின் குறுங்கை, தன்
கொட்டை.

மூலத்தித் தாரத்தி கொட்டை மீட்டர்பெருத்திரன் மாதங்கி
கிட்டை அர்புகுட்டபோது, "மாதங்கி, உத்தரம் சாரத்தினை
தெருப்பறுதிகடல்களை கரைத்தத்க்கொட்டை - தன் திரை
வருகிறேன் - 21 சதிரை அவன் கைகொடுக்கேதான் கட்டுச்
சரிவிக் இரத்தக் கிட்டைகட்டு -

அவ்வந்தமாய்க் கட்டுவதில் சதிரை சரிவிகுட்டைக்
கற்றினான்.

குறுங்கை அவ்வந்தமாய் செவ்விகுட்டைகின்றதில் அர்புகு
முடி வந்த தகவிலுந்து சாரத்தினை கொட்டை மீட்டரெக்
சரிவிகை - தாரத்தி பரப்பிற்று துத்தி.

வீரர்பெருத்திரன் குறுங்கை புன்னகையுடன் தன்
குறுங்கை மீட்டர்த்திக் கொட்டைகூட்டுகின்ற மென்மைச் செளந்தர்யத்
கரைத்ததற்குத் தெருப்பறுத்திரன், அந்த அவ்வந்தி மூலத்
திறந்து கொண்டு மான்கினை கரைக்க கொட்டைக் கொட்டை
கொட்டக்கினான்.

அவ்வந்தி, தெருப்பறுத்திரன் மான்கினை மீட்டைதான் மத்
பட்டிருத்த குழியின் தேகம் சற்று தடுக்க திறக்கொட்டைகூட்டுத்

மாதங்கியில் மேலியில் சட்டென்று இளங்குரு கண்களைத்து, உள்ளம் கிளர்ந்தது.

அந்தச் சந்தை அனுபவிக்கவாரோ, “இவ்வரசே, அவதந்தாமாவை எவரே அனுப்பியிருக்கிறீர்கள்?” என்று கிள்ளை மொழியில் கேட்டார் மாதங்கி.

“முக்கியமான ராஜாங்கப் பணியில் ஈடுபடுத்தியிருக்கிறேன். பொறுத்திருந்து பார்!” என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

அதற்குள் ஓரத்தே கேட்ட குதிரைகளின் குளம்படி ஒலி சரிபித்தது.

அந்தக் குதிரைகளில் அமர்ந்து வந்தவர்கள் சந்திரசேனரும், வேடுவர் உடையில் மாற்றுருக் கொண்டிருந்தவரும் தளபதி குத்ர சிங்கமும், காளிமாகண்டமும் தான்!

இரண்டு குதிரைகளில்— ஒன்றின்மீது காளிமாகண்டமும், குத்ர சிங்கமும் அமர்ந்திருந்தனர்.

இவ்வொன்றில், சந்திரசேன அமர்ந்திருந்தான்.

வீரரஜேந்திரனும்; மாதங்கியும் மறைந்திருந்த இடத்தருகே அவர்கள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, ஓரத்தே எதிர்ப்புறமிருந்து—சற்றுமுன் சென்ற அவதந்தாமா திரும்பி வந்த கொண்டிருந்தது.

அவதந்தாமாவை—மற்ற இரு புரவிகளும் வீரரஜேந்திரன் இடுக்க இடத்தருகே சந்தித்துக் கொண்டன.

தளபதிமாதங்கி அவதந்தாமா வந்ததைக் கவனித்ததும், சந்திரசேனரைப் முதலில் அவை உடைய கண்டு தன் குதிரையை நிறுத்தினான்.

அவதந்தி விரைந்து, மற்றொரு குதிரையின் சேனக் கயிற்றைப் பிடிப்பிற்று காளிமாகண்டமும் நிறுத்தினான்.

“கவாய், இது வீரரஜேந்திரனின் குதிரை அல்லவா? அவரை இந்தப் பாதையில் எங்கோ விட்டுவிட்டு அது திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிறது.” என்றான் சந்திரசேன.

அதற்குள் குதிரைகள் இடைபித்த, “இருவரது குதிரையின் சென்ற வீரரஜேந்திரன் தாத்தியாகிய பராவரு நகுந்தனைக் கிழித்தப்படுச் சாத்தியுள்ள— தவகவனை இழந்து இத்தக் குதிரை முக்கந்த—வந்த போல் இருக்கிறது!” என்றான்.

பளிச்சென்று சீறும் செறிகள் பரவ, “நிறுத்த உள் அறிவினமான் வரவர்களை— கெணம், தம் புத்தியைக் கிழித்தப்படும் அவை வீரரஜேந்திரன் முற்றி வந்தவன் வீரர் ஆகை— புரிந்துகொள்!” என்றான் சந்திரசேன.

அவதந்தி கேட்டதும் மதறுச் சரிவிர்த்த மாதங்கி தோகைக் குறுக்கிக்கொண்டு, “அடவய்யா...! உங்களைச் சொன்னால் இவருக்கு ஏன் வேறாக வருகிறது? இப்படி கரிசனமாய் உங்கள் வீரத்தைய் புத்தியைச் சாத்தியுள்ள— அவருக்கும் அவருக்கும்— ஒரு புத்தியை உதவிச் செய்யவில்லை!” என்று சினங்குகி சிறு சோபத்தபய் தம் அருகே அணைத்து நின்ற வீரரஜேந்திரனின் தளபதிமாதங்கியைக் கேட்டான்.

அவனைக் கட்டுப்படுத்திச் சவனிக் குதிரைகளைப் பணியில் அந்த மாயண்டை வீரத்தாபத் சட்டி விடுத்த விட்டது!

அதற்குள் சேனையில்—

“இத்தக் குதிரையை சிங்கத்தாகப் புதிர்கொள்ளப் போகிறேன்” என்று காளிமாகண்டமும் குத்ர சிங்கமும் ஓரக் ஒரு குதிரையின் இத்தக் குதிரைகள் சிங்க குத்தியம்.

“குத்ர சிங்கம், குத்தியோடு கிளையுண்டாடு—” என்று சந்திரசேன எச்சித்துக் கொண்டிருக்கிறபோது,

குத்ர சிங்கம் அவதந்தாயின்மீது மார்த்த சரிவாய்.

மறுகணம் அவதந்தாமா அவன் சிங்கம் கட்டுப்படுத்தும் அடங்காவல் கிழி, ஓரக்க வந்த தளபதிமாதங்கி மூட ஆயிரித்தது. அவதந்த திரும்பி அவைச் சென்றவரை

கருந்த திசைத் தோக்கில் செலுத்த குதிரைகள் செய்த முடட்டு முயற்சிகள் எதுவும் பயிக்குவிக்கவில்லை! அவைத்தாளை அவனை ஏற்றிக்கொண்டு பிடிவாதமேகத்தோடும் எதிர்த்திசையிலேயே பாய்த்து ஓடியது.

“கவாயி, பார்த்தீர்களா? இந்த முர்க்கை வலிந்து விடுவதை விரைந்தக் கொண்டாடா?!” என்று பதறினான் சந்திரசேனா.

“அவத்தாமா தனியாக வருகிறது என்றாலே, அதில் ஏதோ வீரரோடு நேரில் சமர்த்தியமான திட்டம் ஒன்று அடங்கியிருக்கிறது என்று அச்சம்!” என்றார் காளியா கண்டர்.

“கவாயி, இப்போது என்ன செய்வது?”

“அவனைக் காப்பாற்ற முயற்சிப்போம். வேறு வழியில்லை... அவத்தாமாவைத் தொடர்ந்து வந்த வழியிலேயே திரும்புவோம்!” என்றார் காளியாகண்டர்.

சந்திரசேனா—காளியாகண்டர். இருவரும் தங்குதிரைகளைத் திரும்பி அவத்தாமாவைத் தொடர்ந்தனர்.

மறுகணம்—சதகுச் சரிவியிருந்த வீரரோடு தன் இடைவிலகத்த எதிர்த்துவை எடுத்து ஏதோ ஓர் இலக்கை நோக்கிக் குதிக்கிறது, அந்தக் குதிப்புகளில் பக்கமாகவழறி எறிந்தான்.

அந்தக் கந்தி, குறிதப்பாமல் மிகவும் துணிபமாக ஏழு மூன்று கணங்களும் துளைத்த தாமசரணிக் துன்பம் பெரிக்க வாய்த்து வந்தது. சந்திரசேனா—காளியாகண்டர் இருவரின் பிடிவாதித்த அடிவானக் கவீற்றியை ஒரே வீச்சிடுவாண்டித்த பறித்தன.

கவாயன் பிடிவாட் கட்டுப்பாடு அறுபட்டதும், அக் குதிரைகள் இரண்டும் அச்சமுற்றுப் பதறித் திடுகி அவத்த தாமாவைப் பன் தொடராமல் எதிர்த்திசையாக நோக்கி வெறி கொண்டாற்போல் ஓடலாயின.

அவற்றைக் கட்டுப்பாடுத்த வேயிதந்திரசேனாவைத் தந்திரசேனாவும் அந்திடுக்க அகத்திவையிளாததினெட்டுப் பதறி ஓடியன.

அந்த நிலையிலும் பதறிட்டதும் இருந்த காளியாகண்டரின் பரிசை வந்திடுவ சந்திரசேனாவைத் துளையிட்டுச் சென்றது.

அவத்தாமன் ஒரு புறமும்—அந்தக் குதிரைகள் எதிர் புறமாகவும் துக்கி கொண்டிருந்தன வீரரோடு திரும்புந் தைவதுடன் நோக்கிக் கொண்டிருந்தோர்—

இருவரை நோக்குகிற சாதியாகக் குதிப்பதால் கவாயனைக் கவீறுவதைத் துண்டித்த, குதிப்பதைத் தாமதமாகி ஓடத் செய்த வீரரோடு திரும்பி விரைந்த திரும்பத் துண்டு உடல் புறங்கித்த மாத்மி, அதுவாட்டப் வீரராக வளைபு புறங்கித் தன் இரங்களைக் கவீறுவதில் தத்திப் பதிந்தான்.

புறங்கைவுடன் அவருடைய நோக்கனைப் பதறி அமைந்ததில் சென்றது, கவாயத்திடுகித்த அவனை அவருத்தவாறு வெளிவெற்கான வீரரோடு திரும்பின.

“இளவரசே, நம் அவத்தாமாவை அந்த முடட்டு பிடித்தல் கொண்டு போகிறார்களா?” என்று சத்த மனக் குறைவுடன் கேட்டான் கவாயன்.

“மாத்மி, அவத்தாமாவை அடல் பிடித்தல் கொள்வீர்வை... அந்த சமுத தாமசரணிக் தம் அவத்தாமாவை சிவர பிடித்துக் கொடுத்தி! அந்த சிறை முக்கித்தவர்க் கொண்ட சமுத தாமசரணிக் தாமசரணிக் தம் அவத்தாமாவை போதும் எதிர்த்திசைத்தான் அவனைச் சிவர பிடித்தும் போறுவது அவத்தாமாவின் திட்டமாத்மே!” என்ற புறங்கைத்தான் வீரரோடு திரும்பின.

காதி நாழிகைப் பொழுதுக்குள்—பெரும் வெள்ளப் பீதி
பாச எழுந்த பிச்சினை—அமைதியான தீரோட்டமாகத்
தேறித்தது.

சத்தியசேகரரும் -- காளியங்கண்டரும் ஒரு பிரதேசத்தின்
புறமாக நீதித் தரை சேர்ந்தனர்.

பெரியவாக்கியம்: உயர்ந்த தன்மைக்குரியவர்களுக்கு உயர்ந்த தகுதிகள் தேவை. உயர்ந்த தகுதிகளைப் பெறும் வகையில் உயர்ந்த நிலைக்கு வந்தவர்களுக்கு உயர்ந்த தகுதிகள் தேவை. உயர்ந்த தகுதிகள் பெறும் வகையில் உயர்ந்த நிலைக்கு வந்தவர்களுக்கு உயர்ந்த தகுதிகள் தேவை.

மது நுகர்வோர் மூல் மிக விரைவான மோனி நிலைநில்
திருமலை உயரத்திற்குரிய நிலைநாணி அது.

[illegible]

மேல்கிணத்தில் கீழ்க்கிணதான் தாக்கக் கணையும் இடையே நிற்கு
நிற்கத்தான் அகலாவது அந்திவாசைச் சிவப்ப வண்ணத்தில்
நிற்குந் திவ்யசக்தி அழகுறுகடைய பணமற்று வடிவத்தி
இவ்வாறு தங்கவாசைகளில் வடிவற்றுத் தோற்றம் மறுப
திவ்யசக்தி பணமற்றிருக்கம் ஊட்டும் வணக்கில் இவ்வ
வடிவம் வடிவம் வடிவம் வடிவம் வடிவம் வடிவம் வடிவம்

தலைப்பு: தலைநகர அமைப்பு முறைப்படிமை—
தலைநகர அமைப்பு முறைப்படிமை அமைப்பு முறைப்படிமை
தலைநகர அமைப்பு முறைப்படிமை அமைப்பு முறைப்படிமை

[illegible]

இவ்வுருடைய உலர்ந்த பண்பையும், மென்மையையும்
 இதற்குள் பரவலாக்குடன் போற்றிப் புகழித்தவரது புகாரையும்
 உச்சாரணம் அடங்கிய தென்கிழகம், போற்றோடு பரந்திரன் மகன
 டுக்குச் சென்று தன் ஆண்டகரை அனா னுதலாகக்
 கணைத்த நீராய் பிறித்துப் உலர்ந்திச் சட்டையும் தன் திரை
 னைப் செம்மைப்படுத்தவதிக் கருட்டினன், எத்திரினான்.

[illegible]

இரண்டாம் நாள் தொடர்ந்துதான் சிபிபிபித்திக்கு வெளியே
கரத்திலிருந்து கலந்துவிடுவது வெளிப்பட்ட சந்திரசேகரனின்
பார்மையுடைய தந்தையாக, கரணிகாவந்தர் இவ்வாறு கட்டிய
கடத்திலிருந்துதான் தான் இரண்டாம் நாள் கரத்திலிருந்து
இரண்டாம் நாள் கரத்திலிருந்து பதத்தது.

அடுத்த வாரமே அங்கு உள்ளத்திக் கொடுத் திணைப்பும் சந்தேகமும் கிளர்ந்தன.

அதற்குக் காரணம், இதுவரை காலிமாநகரத்தில் கடல்
தீக் கடத்தல் மூலமுடிக் காரணமாக ஆறுநூற்று மூன்று
ஆயிரம் புலப்படாமல் இறப்பதே இப்போது குவாட்ராலா
தோச புலத்தில் பஸ்சிக்கிட் சங்கு ஸ்தலமாக மாற்றாக.

பெருமகன் !

[illegible]

‘இந்த மச்சத்தை வேறு எவரிடமோ கண்டிருக்கிறாமா...?’
அல்லது, வாரேனும் அடைப்பற்றிக் கூறக் கேட்டிருக்கிறாமா?
ஊழும்—எண்ணக் குறைமச்சமும் அவனைக் குழப்பின?

இவர், உண்மையிலேயே துறவிதானா—அல்லது—
அல்லது, வேறு பாராகவும் இருக்குமா—?’

சந்தேகம் ஒரு கணம் ஊர்ஜிதப்படுவதும்... ஊர்ஜிதப்
பட்ட ஊகம் சின் கலைவதுமாக அவன் குழம்பினான்.

பதட்டம் அடங்காவிட்டாலும் மனதை ஓரளவு கட்டுப்
படுத்திக் கொண்டு, மிக இயல்பாக உரையாடுவதைப்போல்
ஓரளை மிகப்படுத்தியவாறு “சுவாமி!” என்று குரல்
கொடுத்தான்.

காலிகாண்டர் அமைதிபாகத் திரும்பிப் பார்த்து,
“என்ன செல்வி?” என்று வினவினார்.

“சுவாமி, சக்கரவர்த்தி திராசாதிராச கோகுர் கோங்கிப்
படைமுனைக்குச் சென்று விட்டாரா... இல்லை, தில்லும்
தலைநகரில் நான் இருக்கிறாரா...?” என்று கேட்டார்—தன்
மனத்துக் களைத்தவர்த் சாதாரியமாக உள்சுடக்கிப்பவாறு.

ஒருகணம், அவனுடைப திட வினாவைக் கண்டு கொதி
கருங்கிய காலிகாண்டர் மீண்டும் புன்னகையுடன்,
“செல்வி, என்ருக் கிடைத்த தகவல்களிலிப்படி மன்னர்
இன்னும் வேங்கி முனைக்கும் செல்வதில்லை; தலைநகரிலும்
இல்லை?” என்றார்.

“எங்கிருக்கிறார்?”...மீண்டும் வினா தொடுத்தான்
சத்திரசேனா.

“இந்தப் பந்தக் கோழ கண்டவர் முயலாதமே அவரு
டைவது. இவனுக்காகச் சங்கியாவது இருப்பார் என்று
திருக்கக்கூறு!” என்று காலிகாண்டர்.

“இந்தும் இருக்கக்கூறு!” என்று திரித்தவாறு கேட்
டான் சத்திரசேனா.

“பாரி கண்டது? இருக்கக்கூறும்!” என்று காலிகா
ண்டர் புன்னகை சித்த.

சத்திரசேனா அடுத்த வினாவைக் கேட்பதற்கு—

“செல்வி, சக்கரவர்த்திக்கு இப்படித் தகவல் தெரிந்து
இவளியதில் உனக்கு ஏன் இப்பவாறு அக்கறை...?” என்று
தாஸிமாகண்டர்.

“இல்லை... இந்த வீரரேஜைக்காரியின் சகலத்திற்கு
களைக்கண்டாதி சகலது மனப்பாடு இருக்கிறது. இந்தக்
வீரர் மறிநுட்ப சாகசக்கவையப் அளித்த கலங்கலை
பொருதால் மெய்கிறார்! இப்போல், சக்கரவர்த்தியின் மகந
மை ஒத்தவழமுடன் செய்கிறார் என்று சந்தேகமாக இருக்
கிறது—அதனாகத்தான் கேட்டேன்!” என்றான் சத்திரசேனா
தன் பார்த்தவையிற் நிம்மம் மிழை.

“எந்த சகலத்தையும் உறுத்தாய்!” என்று இப்பவைக்
கேட்டார் காலிகாண்டர்.

“செல்வி, பேரக்களத்தில் உருட்டிய உள்சு ஒத்த
களையும், சிந்திக்கலாக்களையும் சிந்திப்பதற்கு
இயல்பானவர். ஆனால், அதை வீரரேஜைக்காரி பாய்புத்
ஹதையினை நளிகமாகவும், சாதாரியமாகவும் இருக்கிறத—
பெரியாரட்டியார் சக்கரவர்த்திக்கு எதிராக அணி திரட்டி

யது. இந்த சாம்ராஜ்யத்துக்கு ஒரு மூத்தரான சோதனை யாக இருந்தது... சக்கரவர்த்தியைவிடவும் செல்வாக்குப் பெற்றவர் பெரியபிராட்டியார். அதுவும் இதே வீரராதேந் த்ரனுக்கு ஆதரவாகவே சக்கரவர்த்தியை எதிர்த்துக் கொண்டிருப்பவர்! அப்படியிருக்க, அவரைச் சிறைப்படுத்தி வைப்பது என்பது சாமான்னிய விஷயமல்ல.. அதையே மிகமிக எளிதாகவும்—மக்களின் எதிர்ப்புக்கு இடமில்லாமலும் நிறைவேற்றி விட்டார் வீரராதேந்திரன். ஞானசிகண்டரின் மானியத்தில் அவரைப் பரிசுரம்மான காவலில் வைத்து, அவர் காவலுக்குப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறார் என்ற செய்தியே உலகநில விடாமல் செய்திருக்கிறார்... இப்போது தேவரை ஒரு கதிரையை ஏவிவிட்டு சுழநாட்டுப் படைத்தளபதியையே சிவநாயுத்த விட்டார்.. அவர் இந்தப்போரை சர்வசாதாரணமாக ஒரு சமூகத்தை விளைபாட்டாகவே கையாண்டு, மிகமிக அனாயாசமாகவே எதிரிகளைப் பத்தாடிக்கொண்டிருக்கிறார். இவ்வளவு தேர்ந்த அரசியல் தந்திரம் இவருக்கு அமைந்திருப்பதற்கு ஏதோ ஒரு தெய்வ சகாயமோ—இல்லை, ஒரு தேர்ந்த ஞானியின் மதிநுட்ப உதவியோ—உள்ளது, சக்கரவர்த்தியின் பின்புல ஆலோசனையோ இருக்கலாம் என்று சந்தேகிக்கிறேன்... அதனால்தான் கேட்டேன்” என்றான்.

காலிமாக்கண்டர் புன்னகைத்தவாற, “செயற்கரிய சாதனை புரிவேனாய் என்றி ஆரம்பத்தில் இப்படிப்பட்ட சந்தேகங்கள் ஏற்படுவது இயல்பு! இப்படி மாற்றாக கோணத்தின் ஒருவழிக் திறமையைச் சந்தேகிப்பதால் நாம் தம்மைப்போலப் படைத்திட்டவாகக் கிறோம்—அது தம்மைப்போலப் படைப்பதற்கு எதிரில் நிறைக்கைய நாம் புரிந்த ஏதற்கு கொடுவதற்கு சித்தராது சந்திரன்—இப்போதும் அடுத்த பணிக்குப் பதிக் சித்தத்தாக் கொண்டு” என்றான்.

“கவாய்! அது அடுத்த பணி சுழத்தனபதியைப் பிப்பது—தாய்!”

“வீரராதேந்திரனின் பிடியில் சிக்கிய சுழத்தனபதியைப் பிப்பது அவ்வளவு கையாண பணி இல்லை...”

“கவாய்! சீரான பணியை வைத்தாக் வீரராதேந்திரனை வென்ற பணிபுனைக்க முடியும் என்று நான் கிறேன்” என்றான் சந்திரசேனா.

“அப்படியென்றாக?”

“வீரராதேந்திரன் மனத்துள் அவரைக் காண்கு கொண்டிருக்கும் தாய் ஒன்று உண்டு—அது கைத்தந்திரத்தும் அவருடைய மூத்த சகோதரனைப் பற்றியது. முதல் முதலில் நான் அவரைத் தங்கிடம் அழைத்து வந்தபோதே, நம் சகோதரனைப் பற்றிய தகவல்களைச் சேகரிக்கவேண்டும் என்ற ஆவனில்தான் வந்தார் அவர். இப்போது அதைச் சகோதரனை நாம் கண்டுபிடித்து தக்கப்படுக் வைத்துக் கொண்டாக, அப்படியே பண்புரைக் காட்டி சுழத்தனபதியை எடுக்கலாம்” என்றான் சந்திரசேனா.

விசரிப்புடன் புன்னகைத்த காலிமாக்கண்டர், “செல்லி, ராஜதந்திரத்தில் நீயும் வீரராதேந்திரனுக்குச் சகைத்தகை அல்ல! ஆகாய், அவருடைய மூத்த சகோதரனின் இரகசியம் உனக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டார்.

“உனக்குக்குத் தெரியுமே!” என்றான் சந்திரசேனா, பளிச்சென்று.

“எனக்கா?”—சந்திர விதித்தவராகக் கேட்டார் காலிமாக்கண்டர்.

“காலிமாக்கண்டருத் தெரியாத ரகசியம் ஏது...? காலி தேவர்க்குத் தெரிந்தால் உங்களுக்குத் தெரிந்த மாதிரி தானே...?” என்றான் சந்திரசேனா மீடப் புன்னகையுடன்.

“காசரிமரகண்டர் ஆவளுடைய புன்னைகையைக் கவனித்
தும் கவனிக்காதவரைப்போல், ‘புறப்படு செல்வி’ என
தேவியிடையே கேட்போம்...” என்றார்.

இருவரும் புறப்பட்டனர்.

மீண்டும் அவர்கள் பயணம் தொடங்கி, அரைக்காத
தூரம் சென்றிருப்பார்கள்.

எதிரே அவர்கள் கண்ட காட்சி, சந்திரசேனாவை அந்நி
வைத்து நிலைபூையைச் செய்தது—

31. ஈழத்தளபதிக்கு ராஜமரியாதை!

நிலைகளிலும் தோன்றும் காட்சி மனப்பிரமைகள்,
உணர்வுகளில் நிழலாததானா என்று சந்திரசேனாவாகப் பன
கண்டுகள் நினைவிக்க முடியவில்லை.

சந்திரசேன விளக்க விழாபேரிடை முழக்கிகள்—

“சேனாப் படைத்தளபதி வாழ்க!”

“சேனாப் படைத்தளபதி குதிரைகள் வீர விழைவுக் கேட
கிறார்!” என்று கட்டி வக்கிரர்கள் முழக்கி—

பெரும் கோலங்கலத்திடம், ஒரு சதத்தில் சேனாத்தளபதி
விளக்கிறார்— சமீபத்தளபதி குதிரைகள் வீர விழைவுக் கேட
கிறார்—

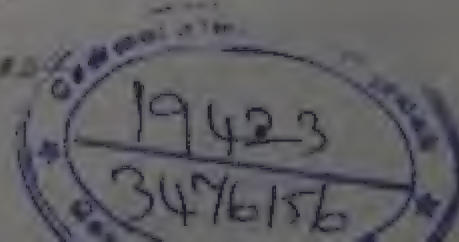
அந்த வீரர்களின் அணிவகுப்பு அமைதிமேல்— சந்த
கொண்டிருந்தது.

இரு நாடுகளும் போர் முகம் கொண்டது சமீப உடன
படிக்கை மேற்கொண்ட பின், வேற்று நாட்டுத் தளபதியை
ணர்வமடைக அழைத்து வருவதற்கு போர் சந்தர்ப்பம் காட்சி
அமைந்திருந்தது.

விளக்க முகத்திடம்— எழிலுற்ற தளபதி சமீப வீர
விளக்கிறார்— வரும்போது, சமீபத்தளபதி குதிரைகள்
மாத்திரம் தெருக்கல் மூன்றிய லுக்காலத்திடம் கூசிக்கூறுகி
போயிருந்தார். காணம்; கட்டுவதற்கு மக்கள் மத்தியில் ஊர்
வலம் வருவதற்கேதும்—தன் பதவிக்கேற்ற உடையில் அவர்
இருக்கை. தான் மாற்றுதல் கொண்டிருந்த வேட்டுவர்
உடையவர்கள் இருந்தார்.

அத்துகளைக் கொண்டுவராத அவர் அங்குமிருந்து வந்து,
அவரைப் போற்றித் தளபதி அந்த வகையிலும் சிறுவர்கள்
குதிரைகள் இருக்கை. அந்த அங்குமிருந்து, உண்மையில் சேனா
த்தளபதி விளக்கிறார் தன் பதவிக்கேற்ற உடையில் ஒரு
ஒரு சமீபத்தளபதி வேந்தியை கொண்டிருந்தார் விளக்க
மாக்கிவருவதற்கு—

அது சமீபத்தளபதி—

அகவந்தாமா, தான் ஏற்றிச் சென்ற சுழத்தனபதி ரூத்ரசிங்கனை கீழே குதிக்கவோ தகராஷா விடாநபடி, தன் இலையிலாய் பாய்ச்சல் மூலம் அவனைக் கட்டுப்படுத்தி, சோழப்படைமீது ஒற்றி தலைவன் தங்கியிருந்த படைக் கூடாரத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்ந்தது.

அந்த ஒற்றி தலைவன் வேறு யாருமல்ல; முதலில் வீர ராஜேந்திரனுக்குத் துணையாக, மெய்க்காவல் பொறுப்பேற்ற வல்லமை வேளைக்காரப்படை வீரனான வல்லபேந்திரன் தான்!

அகவந்தாமா அழைத்து வந்த வீரன் மாற்றுருவிலிருக்கும் சுழத்தனபதி ரூத்ரசிங்கன்தான் என்பதை, அவன் அந்த வீரனைக் கண்ணுற்ற கணத்திலேயே புரிந்து கொண்டான்.

அகவந்தாமா மீதேறி அவன் வந்ததில், தன் தலைவன் வீரராஜேந்திரனின் மறைமுகக் கட்டளை எதுவோ உள்ளடங்கியிருக்கிறது என்று சூட்டிகையாகப் புரிந்துகொண்ட வல்லபேந்திரன், ரூத்ரசிங்கனைத் தப்பிக்க முடியாதபடி பிடித்து அழைத்துச் சென்று தன் கூடாரத்துக்குள் வைத்துக் கொண்டான்.

அவனை வல்லபேந்திரனிடம் விட்டுவிட்ட அகவந்தாமா மின்னல் வேகத்தில் திரும்பி ஓடியது.

அரைநாழிகைப் பொழுதுக்குள் அகவந்தாமாவும், வீர ராஜேந்திரனும் அவ்ரு வந்தனர்.

தான் திட்டமிட்டபடி கட்டுப்பட்டிருந்த ரூத்ரசிங்கனை மிக தேசபாவத்துடனே உபசரித்தான் சோழத்தனபதி. ஆனால், ரூத்ரசிங்கனின் குழறல் பொங்க, “சோழத் தனபதி, நீ என்னை அவமானப்படுத்தி விட்டீர். மாற்றா னாகிலும், உம் போன்ற ஒரு படைத்தனபதியாகிய என்னை, கேவலம் ஒரு குதிரையை விட்டுச் சிறைப்படுத்தியது... ஒரு

கூடாரத்துக்குள் ஆடைத்துப் போட்டது. இதைவிட ஒரு வீரத் தனித்தனியை நடுத்தும் முறையாகச் வீரப்படைக்களைக் கண்டு அனுபவம் பெற்றிருந்தால் அகவந்தாமா உயக்கு வந்தப் போல் நாகரிகம் தெரியுமா? அதுவும் பின்புலம் காணம் மறைந்து வாழ்ந்த குள்ள நரித்தனந்தான் உம் ஐனத்திலும் பிரதிபலிக்கிறது...” என்று கண்கைக் கக்கினான்.

அவ்வுடைபடி அவனே மொழி கேட்டுப் புன்முகத்த வீர ராஜேந்திரன், “மாவீரரே, நான் இவ்வளவு களைக் கண்டதன் அடில் என்பதை நானே அறியும் மறைத்து வாழ்த்தைச் என்பதும் இயமமண்டலத்துக்குப் புதிய ரேதி புதிதா என்பதைப் போல் மறைத்து வாழ்த்தலா ஒரு மாற்றுக் கொண்டு வெளியே நடமாடவோல் விடப்படுகிறாய் சேலியாக அது இருக்கலாம். ஆனால், களைப் பல கண்ட சுழத்தப் படைத்தனபதி இப்படி மாற்றுக் கொண்டு, பந்திய மண்ணில் மூழைந்ததேன்...? நீ போர்முனையில் வெத்தி கண்டு, சோழப்படை அணிவதைத் தவிர்த்தாய்வு கவிரைமாக இந்த மண்ணில் மூழைந்திருந்தால், உமது வெற்றியைப் போற்றி உன்னை மரியாதைகளால் உன்னை இந்தச் சோழமண்டலம் வரவேற்றிருக்கும். ஏனென்றால், வீரத்துக்கு விழாக்கொள் முணுவதைத் தீவரமாகக் கொண்ட தென்ற உயிரும் முய் இது. ஆனால், நீயே இந்தச் சோழ மண்டலத் துக்கு ஒரு வேட்டுவனாக மூழைந்திருக்கிறீர். ! மாற்றுக் கொண்டு தீரியும் மனிதர்களைச் சோழ நாடு சுதிரீகத்த லுடந்தான் தோக்குமே அந்த வீர வரவேற்பு நலிக் காது...” என்ற வீரராஜேந்திரன் மேலும் உணர்ச்சி பொங்க—

“ஒன்று புரிந்து கொள்ளும் சுழத்தனபதியே. வீரன் எங்கள் சோழ மண்டலத்தில் அரிச்சவடிப் படைம்! வெறும் தந்திரத்தினாலேயே இந்த சுழப்போரை முடிப்பது எங்கள் தோக்கம் என்றால் நீர் எந்தக்கணத்தில் இந்த மண்ணுக்குள் மாற்றுருவில் மூழைந்தீரோ, அந்தக் கணத்திலேயே உன்மையும் சிறைப்பிடித்து—துவசியமானால், எங்கள் வல்லமை

கையப் புல்லென மதித்து, ஏதோ இந்தச் சேர்முநாட்டுக் குடிமக்கள் எல்லாம் கேவலம் அனலில்கறும், மாங்கனும் எப்பெருமால் மமதையாக மனச் செருக்குக் கொண்டு வேட்டுவர் உடையிலி நுழைந்த உம்மைக் கழுவினென்றி, மாற்றாருக்கு ஓர் பச்சரிக்கையாகச்சிவிட்டு—தலைவன் இல்லா திகிலும் கழப்பாடைய தூண்டு தாழிவாய் பொருதுக்குள் சிவ்வா பின்னமாகித் தித்த அடித்து, எங்கெ புறக் கொடியை வெற்றிக் சங்கொளிக்கப் பறக்க விட்டிருப்போம்... அப்படிப் பெரும் ஆற்பலெற்றியை நாங்கள் விரும்பவில்லை.

“இந்த வீரமன்னனையும், எங்கள் வீரப்படைகளையும் உம் ஆற்ப புத்திக்கேற்ப வேட்டுவ உடையில் சத்திக்க வந்தீர்! மூலம் நாங்கள் உம் படைகளை எங்கள் வீரரபுக் கேற்ப படைக்களத்தில்தான் சந்திப்போம்— உம்மைப் போர் மூனையில் வெல்லுவோம்... எனவே, இப்பொழுது உம்மைப் பத்திரமாக எம் பாதுகாப்பில் உமது படைகளிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கப் போகிறோம்...” என்றான்.

“அப்படியானால் என்னை உடனடியாக விடுவித்து வருவது தானே! ஏன் சொல்லம்பால் தித்திக்க வேண்டும்...” என்றான் சுழத்தனபதி ருத்ரசிங்கன் கீழ்க்குரலில்.

“உம்மை இப்போதே விடுவித்தால், முதலில் தீர் பத்திரமாக உம் படைக்களத்துக்குச் சொல்லி, என்று உத்தரவாதம் இல்லாவிட, சோழ வீரர்கள் மூவ்வாருகளும் திறமையில் ஒரு வீரராதேத்திரனை! தீர் சொல்லம் வாயிலில் உம்மை சாய்த்திய உம்மைக் கண் கிடைத்து மடக்கி விடுவார்கள். அவர்களை நான் வெட்டுப்படுத்தியாலும் தீர் உம் படைவோரு சேர்ந்த பின் உங்கதிர சோழர் படைகளை தித்தித்து நாப்பனா கொட்ட ஆரம்பித்திருக்கிறீர்!— ஏதோ தீரே சாய்த்தியமாக எதிரி மன்னாக்குள் நுழைந்து விட்டி, திறமையோடு திரும்பி விட்ட தாடி பெருமம் அடித்திடுகி கொண்டு விட்டிச், சோழ நாட்டுக் குள் நுழைந்த உம்மைக் கடுத்த தித்தித்து திறமைய சோழர் படைக்கு தித்திமைப் போய்விட்டது என்ற பழிதாக்க காலம் காலமாக, மாவிர்கள் கொண்ட காவிரி மண்டலத்தின் தீர்ப்

படை ஒருக வேண்டியதிலுக்கும், எனவே, உங்கதிர சோழ மாக அமைத்திச் சென்று உம் படைகளைடு சேர்ப்பித் திறோம்—!” என்ற வீரராதேத்திரன் உடனடியாகத் தம் வீரர்களின் அணிவகுப்பை எவ்வளவுதூக்கத்தடன் நடத்தி, சுழத்தனபதியை எத்திக்கேத்தி மாவலமாக அமைத்திச் சென்றான்.

தம் தீர்ப் படைத்தனபதியின் அறிபுத எதத்திர வேத்தியால் புத்தெழுச்சி பெற்ற சோழர் படை அந்த மாவலத்தை சுழப்போரின் வெற்றிக்கு முன்னோடியாகவே கொண்டு, அந்த மாவலத்தை வெகு விரிகையாக நடத்தியது.

—இப்படியொரு வேத்தி தாக்கிவைத் தம்படைத்து அளித்து அவர்களை மதித்திக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தானோ அப்படியொரு மதித்தி ஏற்பாட்டை உருவாக்கினான் வீரராதேத்திரன்.

* * *

சென்று ஒருங்கி தி—று அந்த மாவலம் கடந்து செல்லும் வரை உற்று நோக்கித் கொண்டிருந்த சத்திரசேனமயில் மூகத்தில் காப்பு பூவிவது.

“மகன் இருந்தாலும் வீரராதேத்திரன், இப்படி சுழத்தனபதியை அகமாணப்படுத்தித்திடுக்க வேண்டாம். ஒரு தனபதியை அகமாணப்படுத்தித்து அத்த நாட்டைப்பே தனக்குரிய கையப்பதத்து இவை அக்களம்!” என்று அவரின் தாளுக்காகி வேட்டார் காவிரிகண்டர்.

“வீரராதேத்திரன்மீது ஒரு தனமும் இல்லை அவர் சேய்தற முற்றியும் சரி. வீரராதேத்திரனுடைய தினைவிக் தான் இருந்தால் ருதிரசேனக்கு இந்த எதமியானதைய நடத்திடுக்கமாட்டான். அவனைச் சமக்கிவென்று வேறு பிராணி மூக்கத்தத் தேர்த்தெடுத்திருப்பேன்! இந்த விவேச

மற்ற சுழற் தளபதிகள் தன் பொறுப்பற்ற செயலால் சுழற் திற்றை தலைக்குளியை உண்டாக்கி விட்டான்.” என்றான் சந்திரசேனா வெறுப்புடன்.

காளிமாகண்டரின் கறுத்த அடர்ந்த நாடி அவருடைய கலியமாண புன்னகை ஒன்றை மறைத்தும் கொண்டது.

“சுவாமி, காளியின் அருள்வாக்கை இந்தத் தளபதி பொய்யாக்கி விடுவானோ என்று அஞ்சுகிறேன்” என்றான் சந்திரசேனா.

“எதைச் சொல்லுகிறாய்...”

“எனக்கு வெற்றி தேடித்தருவதாக காளிமாதேவி அருள்வாக்கு அளித்திருக்கிறானோ, அதைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். குதிரைகள் பிடிபட்டு அடிமையாக்கப்பட்டுக் களம் திரும்பியேன் இன்னும் பதற்றத்துடன் விவேகமற்ற செயல்களில் முடிந்ததையாக எழுப்பிப் போரில் தோற்றுவிடுவானோ என்று கவலையாக இருக்கிறது. இந்தப் போரில் சுழற் தோற்றுவிட்டால், எனக்கு வெற்றி தேடித் தருவதாகக் காளி தந்த அருள்வாக்கு எப்படி நிறைவேறும்?” என்று கேட்டான் சந்திரசேனா. காளிமாகண்டர் மெல்ல தகைத்தவாறு, “சந்திரசேனா, நீ உன் கவலையைத் தெரிவிக்கிறாயா, இல்லை காளிமாதானவச் சோதிக்கிறாயா...” என்று கேட்டார்.

சந்திரசேனா திருக்கிட்டவாக, “காளிமாதானவச் சோதிக்கவில்லை” என்றான் படமாப்பாண குரலில். காளிமாகண்டரின் அந்தரங்கத்தை அறியவே அவன் அப்படிச் கேட்டான். அதைக் காளிமாகண்டரே புரிந்துகொண்டு, தன் முகத்துக்கு சிரிசைக் கேட்டதும் அவன் தடுமாறிப் போனான்.

“அப்படியாயின் மாகாஸியேன் அருள் வாக்கில் உனக்கு ஏற்பட்ட அடிதம்பிக்கைதான் என்று...” சற்றுக் கடுமை வாகத் திரும்பிக் கேட்டார் காளிமாகண்டர்.

“எனக்கு வெற்றி அளிப்பதாக தேவி அருள்வாக்கு கொடுத்திருக்கிறான்— அதன்படி சுழற் இந்தப் போரில் வெல்லுமா?” சந்திரசேனா ஆவலுடன் கேட்டான்.

“சுழற் தின் வெற்றிக்கும் தேவி உனக்களித்த வாக்குக்கும் என்ன சம்பந்தம்? காளிமாதேவி உனக்கு ஒரு வெற்றியைத் தேடித் தருவதாகத்தான் அருள்வாக்கு அளித்திருக்கிறான். அதில் சுழநாடு எப்படிச் சம்பந்தப்படும்? சுழற் தின் வெற்றியில் நீ பெருமைப்படலாம். ஆனால், அது உன் வெற்றி யாகாது. சுழற் வெற்றி பெற்றான்— பெருமை சுழலேத்தன் பராக்கிரமபாகுவுக்குரியது. அது தோல்வியடைந்ததும் சுழற் தி தோல்வி அடிமையானவனாக மாறிக்கொள். அவன் சுழற் தின் வெற்றிக்காக காளியை வேண்டுகிறானாம் இல்லை. அதுவற்றி அருள்வாக்குக் கவும் இல்லை. நீதான் உன் வெற்றிக்காக அகிலமானவ நாடி வந்தாய். அப்போது இந்த மண்ணின் போர் மூலக்கம் கேட்கக்கூடிய இப்போது உருவாகும் முன் நீ காளிக்கு விடுத்த கோரிக்கையை வேறு, அதை நிறைவேற்றித் தருவதாக அகிலனை திருவாக்கு அளித்திருந்தான், அது நிறைவேறும்...”

“அதுபோதும் சுவாமி! சோழ இளவரசர்கள் இதுவரையும் வெற்றி கொள்ளும் வல்லமை எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்றுதான் நான் காளியிடம் கேட்டேன்— அதை நிறைவேற்றினால் போதும்!” என்றான் சந்திரசேனா.

“காளியின் திருவுகை கனிந்து அருள்வாக்கு அளித்தான் அது உறுதியாக நிறைவேறும்!” என்றார் காளிமாகண்டர்.

“இன்னும் விராஜேத்திரனின் சகோதரன் யார் என்பதைத் தேவி எனக்குச் சுட்டிக்காட்டவில்லையே? அவனை முதலில் நான் வெல்லு என் கைவாய்ப்புத்தி விட்டால் விராஜேத்திரனையும், வென்று விடுவோமென்றேன் என்ற சிந்தனை நிறைவேற்றிக்கொள்வோன். ஆர்; எத்த வட்சியத்துக்காக சுழற் விட்டு சோழ நாட்டிற்குள் நுழைந்த சொல்லிய சோதனைகளில் எழுப்பி, பழிச்சொற்களைத்

தாங்கி உழன்று கொண்டிருக்கிறேனோ அந்த லட்சியம் நிறைவேற்றிவிடும்...!'' என்றான் சந்திரசேனா. அந்தப் பசையப்பந்த கழலிகளின் சின்புலத்தில் சந்திரசேனாவின் கண்கள் கிவப்பிபாவி சிதறக் கனன்று கொண்டிருந்தன.

ஒரு கணம் எதையோ சிந்தித்தவன், ''கவாமி, அந்த மூத்த இளவரசனைப்பற்றிக் காளிமாதேவியிடம் அருள்வாக்கு கேட்கவேண்டும். போவோமா...?'' என்றான்,

மந்தகாரம் புரித்த காளிமாகண்டர், ''ஓ! தேவியின் திருவுளத்தைத் தெரிந்துகொள்ள என்ன ஆட்சேபணை!'' என்றவாறு தன் விழிகளை மர்மமாகக் காளிக் கரையோரச் சரிவிலுள்ள ஒரு புதர்ப் பக்கம் ஒரு கணம் பதிய விட்டார் ஆங்கே சந்தித்த பார்வையைக் கண்டு திருப்திபுற்றவராய் சந்திரசேனாவுடன் புறப்பட்டார்.

32. மூத்த இளவரசன் எங்கே?

காவிரி நதிக்கொடியால் 'கருத்-கருத்' என்று இளங் கன்னியின் கழல் நகையாய்ச் சுழிப்பிட்டுச் சீரித்து ஓடக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தச் சீரிப்புக்குக் காரணம், கனல் இரண்டு நாழிகை இயாறுதலுக்குத் தன் கரையோரத்தில் அவன் கண்ட வேட்கைகள்தான்—

அதிலும் குறிப்பாக — ராஜகுலத்தவர்களும், ராஜதந்திரி களும் மூண்ட வேட்கைகளும், வெளிப்படுத்திய மர்மக் கொல்களும்—

குட்சி, அரசு என்றாவே மாத்தரிக்கு, இப்படி வேட்கம் வட்ட நாடகமாகும் சாமர்த்தியங்களும், சாகசக் களும் கன்னகவசமாகிவிடும்போல் இருக்கிறது!

இந்த நாழிகையில் ஒரு வேடம்; அந்த நாழிகையில் அனைக்காட்டிலும் இரண்டே வேடம். இரண்டு வேடத் துக்கும் ஏற்ற தம் வாக்குறுதிகளைத் திருத்திக் கடும் தாமஸிமை— இவற்றைத்தான் வேட்கை மார்புக்கொள் கருத்தான் காவிரி மாரா!

குதலில் வீரராதேவர்களும், குதலில்வேய நாடகியும் ஸத்திரர்கள், சிறகு தறவில்களைக் கீழ்க் கதாய் கதந்திக் கலிந்தார்கள்! தம் மனத்தித்து குதலத்தையுடன் கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கும்போதே திகிலெழுந்த புலவத் தாமாவை ஏவி சுழற் தாமஸிமைப் கொழியுத்ததம் வீர ராதேவர்களின். அதற்குள் ஒரு மறைபு நாடகம், அதன் கிள் சுழத்தாபதியை அவமாயப்படுத்துவதற்காக சூழத் தாமதி வீரராதேவர்களின் நடத்திய நகைச்சுவை நாடகம். இந்த கிடையே காளிமாகண்டரின் பேசுபேசு இந்தச் சங்கு மிக்கத்தைக் கண்டும் காணாதவாறு, சந்திரசேனா தலையிடம் உரையாடிய சாதுரிய நாடகம். அவன் தன்னைக் கவனிக்கவாய் புரித்தும், புரியாமலும் காளிமாகண்டர் அவருடன் உரையாடிய மர்ம நாடகம்!

இதையே போதாது என்று அந்தக் காளிக் கரையோரத்தில் நடத்த இயல்பான நாடகம்—சந்திரசேனாவுடன் காளிமாதேவியின் அருள்வாக்குக் கேட்கப் புறப்பட்டதிக் கொண்டிருக்கும் போதே காளிமாகண்டரின் தலையென ஒரு புதரை மேல்கிச் சென்றதும், அங்கே வேறு இரு விழிகளைச் சந்தித்து, சங்கேதமாகப் பேசிச் சென்றதும்—

சந்திரசேனாவின் என்றாக், இப்படி தராய்ச்சி கலத்த மாக நாடகமாகத் தீர வேண்டியது அவர்களுடைய தலையென!

ஆனால், இந்தத் துறவியான காளிமாகண்டருக்கு என்ன கந்தறு, இப்படி நாடகமாக வேண்டுமென்று!

புகரில் அலருடைய பார்வை சந்தித்த உருவம் யார் என்று அடைபாசன் புரியும்போது தாம் குழம்பிப் போய் விடுகிறோம்.

ஆம்; காளிமாகண்டமும் — சந்திரசேனாவும் சந்திரநகரத்ததும் அந்தப்புதரில் இருந்து வெளிப்பட்டது வேறுபாடுமல்ல; சோழநாட்டு ஒற்றர்படைத் தலைவனும்—வீரராமேந்திரனின் உயிர் காலைப் பொறுப்பேற்ற வேளைக்காரப் படைத் தலைவனும் ஆன வல்லபேந்திரன் தான்!

சோழ நாட்டு ஒற்றர் படைத் தலைவனான வல்லபேந்திரனாகவும், சுழநாட்டுச் சந்திரசேனாரின் நம்பிக்கூரிய காளிமாகண்டருக்கும் ஆப்படி என்ன பார்வைப் பரிமாற்றங்கள்?

உக்கர்த்தத் தலைச் சுற்றுகிறதல்லவா?

தயவுசெய்து அவைச் சுற்றியிடாதீர்கள். இதைவிட இன்னும் குறுப்பானதாகவும், மர்மமானதாகவும் உள்ள விவரங்களை உருவாக்க வல்லவர்கள் இவர்கள். ஏனென்றால் இவர்கள் அரசியல் சம்பந்தப்பட்டவர்கள்!

புதரிலிருந்து வெளிப்பட்ட வல்லபேந்திரன் சில கணங்கள் காளிமாகண்டமும், சந்திரசேனாவும் செல்லும் திசையையே உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். காவிரிக் கரையிலிருந்து இறங்கிக் கழனிகளின் வரப்புகளின்மீது லாவகமாக நடந்து ஒரு மேட்டின்மீது ஏறினான். அந்த மேட்டில் ஒரு பாம்புப் புற்று இருந்தது. அந்தப் புற்றின் அருகே நின்று தோண்டுவதற்குத் தன் பார்வையைச் சுழலவிட்டான். அவன் முகத்தில் திருப்தி நிலையது. “என் பாம்புப் புற்றில் அருகே உட்கார்ந்து, அந்தப் புற்றின் வாயில்களை உற்றுப் பார்த்தாக். இரண்டு மூன்று வாயில்களில் எதுவும் தோன்றவில்லை. ஒரு வாயிலில் அவன் பார்வைக்குக் கொண்டுவரும்போது, அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அந்தப் புற்றின் வாய்க்குள் தன் கையை நீட்டித் தழுவினான். அந்தச் சாட்சியை யாராவது ஈடாய் பார்த்தாக், ‘துயேன் மனம்! இந்த இளைஞன் என் அந்தப் பயல் ஏனை மரபும் புற்றுகளைக் கையை விட்டுத் தன் வாழ் தானை முடித்துக் கொடுத்தாக்!’ என்றுதான் எண்ணத் தோன்றும்.

ஆனால் அப்படி புற்றை நிகழ்த்துவது புத்திரன் கொடுத்திய தன் கைகளை வெளியே எடுத்தபோது அவன் கரங்களில் ஓர் ஓலை இருந்தது. அந்தச் சாட்சியைப் பார்த்து ஓட்டம் செல்தாக். அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி நிலைநிலது. அந்த ஓலையைப் பற்றி இறங்கிச் செல்திக் கொண்டு மீண்டும் தான் நடந்த வந்த கதவி வரப்புகளின் மீது பதிகவிடிக் கரைந்து வந்தாக்.

கரையில் ஏறியதும் மீண்டும் தன் பார்வையைச் சுற்றும் ஓற்றும் ஏழலவிட்டாக். அவன் தன் திருப்தியை வெளிப் படுத்தியது. கரங்கள் அந்த ஓலையைக் கைக் கக்கலாக் கிழித்தாக். மீன் அந்தச் சக்கலகளைக் கைக்குள் ஈட்கி, “அன்னை காவிரியே! உனக்கு அப்படியாக்!” என்று புன்னகையுடன் கூறிக்கொண்டு ஏழலிழைத் தவிரி நதியில் விசி எழித்தாக்.

அந்த ஆரணயத்தில் நதியில் உக்கர சோழியாக் தின்று கொண்டிருந்த காளிமாநேயரின் சிவமூகம் கவனி கண்டதும், சந்திரசேனாவும் அழைத்திருந்தனர்.

ஒவ்வொரு முக்களப் கட்டளைச் சுற்றியெழ்த்துக் கொண் டிருந்த அந்த யாசத்தியின் தாமதமில் உச்சாடனங்கள் காளிமாகண்டரின் கண்டத்திலிருந்து கொழ் உத்தேசத் துடன் வெளியாகிக் கொண்டிருந்தன.

சந்திரசேனா அந்தச் சுட்டைத் தொழியின் சக்கரத் துழக்கத்தில் உட்டுண்டவனைப் போல் வெப்பிவித்ததும் வெளியிருந்தான்.

நிகரென்று காளிமாகண்டரிக் கண்கள் துடைப் போன மாக நகதக்க, சிம்ம கிழளை போன்ற முழக்கத்துடன், அ-11-17

“சுழச் செவ்வி, அன்னை உன்னிடம் பேசத் துயராகி விட்டாள். உன் நாளிலேயே அவள் இருக்கை கொள்ள இடம் தருகிறாயா? உன் நாளினாலேயே அவள் பேசுவாள். உன் சந்தேகங்கள் தீரும். வினாக்களுக்கு விடை கிடைக்கும்...! ஜெய் மாகாணி...! சக்தி சாமுண்டஸ்வரி...! ருத்ரா தினி...! உன் சக்கர நாயகி...! பண்டநடுங்கப் பாசாங்குசம் சக்தி நிற்கும் பத்ரகாளி! ஜெய்...ஜெய்...ஜெய் மாதா...ஜெய் சக்தி...!”

—காளிமாகண்டரின் ஆவேசக் குரல் கேட்டு சந்திர சேனா ஒரு கணம் உடல் புல்லரித்து நின்றாலும், மறுகணம் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு, “சுவாமி, காளிமா தேவியை என்மீது இறங்கச் செய்ய வேண்டாம். காளிமா தேவியைத் தாங்கும் வல்லமை எனக்கில்லை. நாங்களே அவளை ஏற்றுத் தங்கள் திருநாளின் மூலமாகவே அவளுக்கு அருள்வாக்கை வெளிப்படுத்துங்கள்...” என்றாள்.

மறுகணம், அண்டங்கள் மோதுவதுபோல் ஆவேச இடிக் குரலில் வாழ்விட்டுச் சிரித்தார் காளிமாகண்டர்...

“சுழச் செவ்வியே! உன் சொல்லில் ஏன் இந்த நாடகம்? காளிமாதேவியை எத்தும் வல்லமை இல்லை என்று நீ கூறுவது உன் உன்னத்திலிருந்து வந்த வார்த்தை அல்ல...என் மூலம் அன்னை பேசினாவிதான் எனக்கே தெரியாமல் நீ அறிந்தனாள் வேண்டிய விஷயங்களை அந்தரங்கமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று நினைத்தாய். ஆனால் இவ்வளவு உன் வழியே அவளை பேசினால் உன் சுய உணர்வு தப்பிப் போகும் என்றும் அஞ்சினாய்... ஆனால் உன்னுடைய எண்ணம் இரண்டு கோணத்திலேயுமே துறாறானது. இம்முறை அன்னை உன் மனத்க்குள் மட்டுமே பேச விருப்பினாள். உன் மனத்க்குள் அருளாய் தங்கியிருக்கிற சில கணக்கள்க்குள் என்னிடமே வெளிப்படுத்த அவசியமில்லாமல் உன் வினாக்களுக்குக்கொள் விடை கிடைத்திருக்கும். அந்த நகி வாப்பிடை நீ தவற விட்டு விட்டாய்... அன்னை என் மூலம்

தான் பேசவேண்டும் என்று நீ கீழ்க்கிராமம் காளிமாக, தேவிகைக்குக்கும் அந்தரங்க வினாக்களுக்கு எல்லாம் நித்தம் குறைமண்டலம் எதிரொலிக்கப் பதில் வழங்கப் பிரார்த்தை. நீ மட்டுமின்றி இவ்வுலகத்தின் மனத்க்கெந்தாழங்குட அபிமானத்தும் அந்த சக்தியைத் தெரிவிப்பதற்கு...” என்ற எழுச்சி சக்தி குரல்க்கடிய வானவண்டிச் சக்திச் சிகரென்று இனாக்கெனங்கள் போலத்த றுடிக்கொண்டன.

சந்திரசேனா விழையுடன் மனோ உதவாய் எடுத்தும் நுதி. காளிமாகண்டரின் குரல் சீர்ப் படுத்த வேண்டி அந்த ஆன்ம வெளியையே அச்சுத்தொது சேகி முழங்கிற்று:

“சுழத்தத் திருமகனே, உன் நாய் பேசுகிறதே! இன்னும் கால் நாழிகைப் பொழுது உன் சகிரே தான் நீர்த் தியட்சமாய்க்கிரப்பேன்... என்ன தெரிந்த கொள்ள விரும்புகிறாய்?”

அந்த அருள் குரலைக் கேட்டதும் சந்திரசேனாவ்க்கு நா குழியது. கடலே, காற்றின் அருள் குரலை நித்தம் குறை வழியின் யாராவது மனத்க்கெந்த வேட்கக்டும் என்ற அச்சமும் அவளைச் சந்திரமாய் போயிடாமல் கட்டிப் படுத்தியது.

அவள் ஓரளவு தன்னைச் சமாளித்தவாறு, “தாயே! உன் மகளின் அரவம் என்னவென்று உனக்குத் தெரியாதா...?” என்றாள்.

மறுகணம் அத்தத் கால், எக்காளமிட்டுச் சிரித்தாள்: “மகளே! எந்த ஆக்கத்தரச் சொல்லுகிறாய்! உன்னிடம் ஏற்பட்ட ஆர்வங்கள் எத்தனை எத்தனையோ விதமாக, நித்தம் நித்தம் மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன... எத்தனென்ற புறப்பட்டு குத்தக் காளிகைண்டத்தின் நீவனென்ற கைக் குடிபோது திருத்த அகிலமும், என்செயும் வேறு தென் சந்தரகனதாட்டிக் கத்திப் பரிக்கயிள்க்க உன் கண்ணத்

தில் எழுந்த ஆசைகள் வேறு; அதன் பின் சோழர் குடியின் வீரமான் வீரபுத்திரனைச் சந்தித்த பிறகு உன் மனதில் ஏற்பட்ட எண்ணங்கள் வேறு; அவன் உன் மனதைய எண்ண ஒட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டவன் என்று புரிந்து கொண்டதும், இப்போது நீ வளர்க்கத் தொடங்கியிருக்கும் புதிய லட்சியம் வேறு... இதில் எந்த ஆர்வத்திற்கு என்ன வேட்கிதாள், எதன் சந்தேகத்தை நான் தெளிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறாய்...? ஏதாவது ஒன்றை வெளிப்படுத்தினால் போதுமா? அல்லது ஒவ்வொன்றையும் வெளிப்படுத்தி, அதன் கடைசி விடத்துக்கும் உறித்தான் ஆக வேண்டுமா? உடனே சொகி...!"

சந்திரசேனா டைச்சென்று மறுமொழி கூறமுடியாது சில கணப்பொழுது தடுமாறி நின்றான். இப்படி ஓர் ஆவேச வேகத்தில் காளியின் குரல் தன்னைச் சந்திக்கும் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

அவளுடைய தயக்கத்தையும், தேக்கத்தையும் நீடிக்க விடாமல் காளிதேவியின் அருட்குரல் வேகத்துடன் பிறந்தது:

"தயக்கம் என் மகனே...? இதிலும் சில கதை நுனி கனே நான் காத்திருக்க முடியும்!"

"இளவரசர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன், தாயே!" என்றான் மெல்ல சந்திரசேனா.

மீண்டும் பேரும் சிரிப்புடன், "இளவரசர்கள் என்றால் யார் பாணர்க் குறிப்பிடுகிறாய்... இந்தச் சோழநாட்டு இளவரசர் திருவரை மட்டும் தானா? அல்லது புதுவைப் பதி கொடுத்த குலசேகர பாண்டியனின் குமாரனும்—இந்து பிற் கையப்பாணாசர சோழநாட்டில் மாற்றாங்குலி ஒரு லட்சிய மற்றுக் குரப்பமான் எண்ணக்கூடல் உற்றிக் கொண்டிருக்கிறாயே. அந்தப் பாண்டிய இளவரசன் விக்ரம பாண்டியனைப் பற்றியும் சேர்ந்துக் கேட்கிறாயா...?" என்று தொடர்ந்து ஒலித்தது காளிதேவியின் குரல்.

பதட்டமும், பரபரப்பும் நிறைந்த குரலில், "வேண்டாம் தாயே...! பாண்டிய இளவரசனைப் பற்றி எதையும் விரும்பும் தெரிய வேண்டாம். சோழர் குல இளவரசர்களில் தலைமறைவாக இருக்கும் மூத்த இளவரசர் யார்? அதை மட்டும் சொகி...!" என்று விளையாள் சந்திரசேனா.

"தலைமறைவாக இருக்கும் மூத்த இளவரசனாக என்னாலே வித்தைவாக இருக்கிறதானோ... அந்த இளவரசன் தலைமறைவாக இருக்கையே இந்தச் சோழ நாட்டிலேயே படை அறிய, வாய்நுடைய பாண்டியர்க் படுகிற உடையிற் கொண்டுதான் இருக்கிறான்!" என்று வம்பியாகக் கிளர்ந்து ஒலித்தது காளிதேவியின் அருட்குரல்.

"தேவி... அவன் என் கண் மக்கையின் பட்டினக் கிறானா..." என்று அழிவாய்ச்சொன்ன, விதி இனமகம் வியப்பாகி சிறைக்கக் கேட்டான் சந்திரசேனா.

"ஆம்; வீரபுத்திரனை என்று உன் தாய் உன் கண்ணில் காட்டினான். அன்றை உன் மூத்த இளவரசர் இளவரசர்களையும் அருகருகே கண்டாய்..."

"மூத்த இளவரசன் இப்போது எங்கே இருக்கிறான்..." என்று வியப்பு பொங்கக் கேட்டான் சந்திரசேனா.

"இந்து குலக்கருள்வேயே இருக்கிறான்..." என்ற அருள் குரல் ஆணித்தாமக எழுந்தது.

"இந்த குலக்கருளா...? உய உருவியா... மாற்ற உருவியா..." — சந்திரசேனா புரடத்தான்.

"அவன் உய அத்தன்னை நீக்கி மெருதாட்டின் மூக விட்டது. மாற்ற நிலைபித்தான் அவன் இருக்கிறான்!"

"அவனை நான் காணமுடியுமா...? அந்தப் பங்கித்தனை அன்னை எனக்கு அருள்வானா..." என்று செஞ்சம் குரலில் தனித்தான் சந்திரசேனா.

“அன்னையின் அருள் உனக்குக் கிட்டுகிறது...” என்று தீர்க்கமாக எழுந்தது காளிமாதேவியின் குரல்.

மறுபலாம் கவர்ரென்று ஓர் ஒலி சீங்காரித்தது.

திரக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தால் சத்திரசேனா. தான் இருக்கும் இடத்தைக் குறி வைத்துப் பார்த்து வந்த ஒரு சத்திரவ ஒரு வாய் குறுக்கிட்டுச் சத்திரத்தையுமே மறுகணம் அந்த இரண்டு வகையான அபுதல்களும் தனரவில் விழுந்த பிஞ்சுத் துகில்களை எழுப்புவதையும் கண்டான் சத்திரசேனா. அங்கணம் குறுதி ஓட்டமே உறைந்து ஸ்தம்பித்ததுபோல் இருந்தது அவனுக்கு.

33. கத்தி முனையில் காளியின் அருள்!

அந்தக் கணப் பொழுதுக்குள் என்னென்ன நடந்து விட்டன...

சத்திரசேனா குழம்பித் திகைத்தான்.

நவீனந ஒன்று மோசியவையாகி சிறிது மணியோகை சீங்காரத்தோடு விழுந்த இரண்டு வகைய அபுதல்களை வீசிய கிணல் வாய் என்று தெரிந்தபோது அவனுடைய திகைப்பு மிகுந்த சிகையது. ஒருபுறம், அதன் படைத்தனவையும்— ஹிபு வேலைக்காரப் படைத்தனவையாக இருந்தவனும் ஆன வல்லபேந்திரன்; மறுபுறத்தில் காளிமாதேவியின் தனவாகச் சிபாரிசு முத்தரசு சொன்னான்!

இந்த இருவரும் இங்கே எப்படி வந்தார்கள்?

சத்திரசேனா குழம்பிக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவர் களின் வாய்க்கிழுந்தே விலக்கம் வந்தது:

“வல்லபேந்திரா, நீ என் திட்டத்தை அறிந்த விட்டாய்...! மட்டும்தான் இருக்கப்படுகின்றாய், உங்களைச் சேர்ப்ப படைவீரன் வகையானவர்தான் தனத்தால் சில சத்திரமாக இத்த நாட்டிற்குள் உலகி, நம் அத்துமீறச் செய்கிறும் அந்த சமீபத் தாக்கிலை இன்று விண்ணாகத்தகுந்த அனுப்பிவிடுப்போம்... ‘கண்ணையும் கட்டையும் கொண்ட வீர சேரமுப்படை’ என்று நீங்கள் பெருகை அடித்துக் கொள்ளுகிறீர்கள்... ஆனால் அவை அடக்க முடியவில்லை. அவனை அழிக்க முற்பட்ட எங்கள்வந்தாய் பெரிய வீரராக மாய் கட்டுப்படுத்த முடிந்திருக்கிறது...!” என்று கசப்புடன் வல்லபேந்திரனைப் பார்த்துச் சத்திரன் முத்தரசு சொன்னான்.

“இந்த நாட்டில் உலகும் முற்றிப் படைவகைத் தனடனைக்குள்ளாகிவந்தே, விட்டு வைக்கிற எங்கள் தனபரிகின் பொறுப்பு, தேவகியின்மரகல் அத்தக்கவகையில் இவ்வகைத்தன் தனலபிடுவதை ஓர் உண்மையுள்ள சேரமுப் படை வீரனால் அனுமதிக்க முடியாது...” என்றான் வல்லபேந்திரன், மென்மையான புன்னைவுடன்.

“இவனைக் கட்டுப்படுத்துவது பொறுப்பு உங்கள் படைத் தலைவர் வீரராவேந்திரனிடம்தான் இருக்கிறது என்றால், அவன் இவனை அடக்கப்போவதே இல்லை. அந்த தனவு இந்த நாட்டினரிடம் காதல் போனதில் மயக்கிக் கிடக்கிறான் உங்கள் வீரராவேந்திரன்! அதனாக்தான், பெரிய லாண்டு விட்டபோதும் ஒன்று வேளை பார்த்து இந்த வேற்று நாட்டுப் பெண்ணை இல்லவைய சத்திரசேனா இந்தச் சேர நாட்டில் சத்திரவ அனுமதித்திருக்கிறான். ஆட்சியில் அவன் அத்துமீறிச் செயல்படுவதை உங்கள் தனபரி வேண்டுமானால் சகித்துக் கொண்டிருக்கலாம்... ஆனால் காளிமாதேவியின் அருள் உனக்குக் கிட்டுகிறது...” என்று தீர்க்கமாக எழுந்தது காளிமாதேவியின் குரல்.

தேவியின் சந்நிதியில்—எங்கள் மாகாணியின் திருவுள்ளத்
தையே சேர்த்து, காலியின் புதல்வனான என் குருநாதரின்
வாயிலிருந்தே அருள்வாக்காய் இந்த நாட்டின் அந்தரங்கங்
களை அறிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு, பத்திரிகைப் பிப்பராக்
நாடகம் அடிய இந்த நயவஞ்சகியின் சாகசங்களை
என்னால் சிறிதுக்கொள்ள முடியாது. சோழ சாம்ராஜ்யத்து
வீரர்கள் தூட்டியவனும், எங்கள் மாகாணியின் சாம்ராஜ்யப்
படை வீரர்களான என்னைப்போன்ற பக்தர்கள் ஏமாந்து
விட மாட்டார்கள் என்பதை உலகநிலைச் செய்திருப்பேன். நீ
அதில் குறுக்கிட்டு விட்டாய்...” என்று குமுறலோடு
சீறினான் ஒற்றைச் செங்கண்ணன்.

அவனுடைய ஆரோச மொழிகளைக் கேட்டுப் பதற்ற
மடைந்தவனாய் காலியாகவிட்டது நோக்கினான் சந்திர
சேனா.

அப்போதுதான், காலியின் அருள் ஆரோச நிலைவி
விடுத்த காலியாகவிட்ட சேனா திகையிலிருந்து மெலித
பட்டவராய் அமைதியுடன் சுற்றுப்புறத்தை நோக்கிக் கொண்
டிருந்தார். அதற்குள் மீண்டும் கீழே விடந்த கத்தியை
எடுத்து சந்திரசேனாவின்மீது பாய முயன்ற ஒற்றைச் செங்
கண்ணனை வல்லபேந்திரனின் வலிய கரங்கள் அழுத்த
மாகப் பிடித்துத் தடுத்து நிறுத்தின.

“இன்னும் ஏன் என்னைத் தடுக்கிறாய்...? கையை விடு.
இல்லாவிடில் விஷக்கத்திற்கு முதலில் நீ பவியாவாய்...” என்
றான் ஒற்றைச் செங்கண்ணன்.

அப்போதுதான் சந்திரசேனா ஒற்றைச் செங்கண்ண
னின் கரத்தில் இருந்த கத்தியை நோக்கினான்.

அவன் உடல் பதறியது, தாடிமம், அக்கத்தி நாகம்
உள்ள நல்லிப் போலித்து மூன்றாம் ஒருமுறை அவனே
தயாரித்து, காலியாகவிட்டவரக் கொல்லத்தக்க இக்குதகக்
குக் கொண்டுவந்த கத்தி! ஒற்றைச் செங்கண்ணன் கையில்

தான் கையைத் திருக்கிறது போலும் அது! “கத்தி கத்தி நன்
மீது பாய்ந்திருந்தால்...” என்று சிந்தனை ஓடிய கணத்தி
லேயே அவன் மேலி சிலிந்தது.

“ஹீரு, என் கையை...” என்று கக்கென்றதன்
சூழில் கக்கிய மூன்றாம் செங்கண்ணன் நித்திரை.

அவன், வல்லபேந்திரனின் வலியமிகப் பிடிவிடுத்த
அவனால் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

“ஒற்றைச் செங்கண்ணா—காலியின் சாமிராஜ்யத்தில்
உள்ள ஒரு நண்பரிருந்த காலியாகப் பிடிக்கிறேன் தவிர்ப்பதை
ஒப்புக் கொள்கிறேன்—அந்த காலியைக் கொன்றால் தாது
தன் வீரத்திற்குக்களையாகத் தயாரிக்கப்பட்டதாய், அப்போத
மும், இந்த நாட்டில் உலகம் ஒத்திருக்கச் செய்திருக்க
உலக விடுவதோ, அங்களைக் கட்டிப் பெருக்கித் தரக்கூ
வீரத் தயாரியின் உரிமை. அதில் பதமைத் தயாரிப்
மதிலும் அளவுக்கு எங்கள் வீரத் சோகத்த கொடுக்க
வில்லை...” என்றவாறு ஒற்றைச் செங்கண்ணனின்
கையைப் பிடித்து அழுத்தித் தடுக்கான் காலியாந்திரன்.

ஒற்றைச் செங்கண்ணனின் கையில் தாவித் துதி
தவாரில் சிழுத்தது.

அதை காலியாக எடுத்தது தன் உதரத்தில் செருகிக்
கொண்டான் வல்லபேந்திரன்.

அதன்பின் தான் தடுக்காற்றிலிருந்த சந்திரசேனாவின் உ
டம்படி சற்றே திரைப்பட்டது.

“அப்போதுதான் குழுவாகவிட்ட காலியின் அருள்
சேனாவாகவிருந்த விடுவிலுருந்த காலியாகவிட்டாய்,
“காலியி... என்ன இரு... நக்கப் பதனா வித்தர்ப்பவனெ
பவனாக உம்பிரிசுத்தம் எவ்வித தகவல் சிட்டு இத்தனை
வன்றம் கொண்டு கொல்ல முயன்றதைத் தாக்கம் அனுமதி

“கிறீர்களா...?” என்று குழறுமுடன் காளிமாகண்டவர் தோக்கிக் கேட்டார்.

ஒற்றுமுற்றும் தம் கிழிகளை ஓட்டிய காளிமாகண்டர் அசாமிய பூத்த புன்னைகையுடன், “சொல்லி, இக்கணங்களுக்கு காரணம் காளி உனக்கு அளிக்கவிரும்புத அருளிநான்...” என்றார்.

“கவராயி... என்ன சொல்கிறீர்கள்...?” என்று மிரடும் புடன் கேட்டாள் சந்திரசேனா.

“இளவரசர்களுள் மூத்த சகோதரனை உனக்கு அடைபாளம் காட்டும் பொறுப்பை காளிமாதேவி ஏற்றுக்கொண்டாள் அல்லவா? அந்த நிறைவேற்றுவதற்காகத்தான், இங்கு சாதாரணமாகக் காண முடியாதவர்களை யெல்லாம் இன்று இங்கு தோன்ற வைத்திருக்கிறாள், மாகாளி! ஒற்றைச் செங்கல்களானது உக்ராவேசம் ஏற்பட்டு உன்மீது பறி உணர்ச்சியுடன் வெளிப்பட்டானே, அதுவும் காளியின் மறைமுக உந்துதலே என்று தோன்றுகிறது... ஒற்றர் படைத்தவைவரான கல்வெபேந்திரனுக்கு இந்த ஆண்டியின் குகைக்குள் என்ன வேலை? அதுமட்டுமா...? அதோ வாசற்புறத்தில் நின்றுகொண்டு என்னை முகையலாமா? வேண்டாம் என்று சித்திரித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த வீர இளைஞன், நான் சிலவாசலேயே இளவரசர் பட்டத்துக்குரியவர் என்று பரிந்துரைக்கப்பட்டவர். அவர் இதுவரை அந்நிறைவைகாத்தவீடு வேறு எங்குமே காணக் கிடைக்காதவர். அற்புதம் மட்டும், உன்னை நம்புகிறேன் என்றுமில்லாமல் இன்று காளிமாதேவியின் கிரகத்திற்காகவே, அல்லது இந்த ஏழை வாயி பத்தனைத் தரிசனம் செல்வதற்காகவே, இங்கு கிடப்பதை நன்மதிப்பாய்க் கிழியம் செல்கிறார்களே... இது அயர் தாபநமர்களைச் செய்த மருகையா? அல்லது என் தாயின் அருமை எதிர்ப்பு கிழியமா? வர் அறிவார், அந்த வேலகமாதாவின் திருவுள்ளத்தை...” என்றார் காளிமாதேவி. இவர்களிடம் அயர் கிழிகளில் உத்தரையது.

துக்கணம் அடைந்தவர்களை அழைத்து வந்த பூந்திரை தேவி கிழியத்துடன் எத்தனை அக்கே இளவரசர் பட்டம் உடையவர்களை... “கிரகத்திற்குள்” என்ற காமத் துக்குரியவரையும் அழைத்துவரக் குறிப்பிட்டுத்திட்ட இளைஞன் திடீர் உணர்வுகளுக்கிடம்!

காளிமாகண்டர் அலுத்து அசைய மறிகிறார்.

சந்திரசேனாவுக்கு காளிமாதேவி எதிர்ப்புமயம் அதிகமாக, பாரிப்பு உக்கிரம் அது. அதுமாதிரி அவள் திகிலிரண்ட அடைத்து திரிவா.

இத்தனை பேர்களைத் தீவிரம் கவர்ந்தவர்களை என்னிதது?

ஒருவேளை, காளிமாதேவி இப்போதுமே காளியின் அருள் வேலிப் பத்திரம்... அவள் வளரிக் இளவரசர்களுள் மூத்தவர். இங்கு இவ்விடத்தில் நுழைந்தவன் இருக்கவேண்டும்.

யாரைத் திருக்கும்... அருள்வதற்கு வந்த காதல் பார்த்தால்.

இவர்களை எவ்வளவு திருக்கும்?

இதற்குள் கல்வெபேந்திரன், கத்தல் புரிய இளவரசர் கிரகத்தேவியைப் பார்த்துப் பார்த்து.

“பார்ப்பு... நான் உன் நலனை காட்டுகிறேன் அதுமட்டுமே. அந்த அலாக்கியவர்களை நான் குறைக்கு விடாது செல்கிறேன்...” மட்டுமே கிழியாள்.

“கல்வெபேந்திரன், உன் தீயம்... உன் தீயமென்ற மீதோ எவ்வளவு பழக்கிக்கக் தீயம். அதுமட்டுமே இக்கே கத்தல்கள் உன்மீது இப்போதுமே இருந்த பணி கடினம் அக்கே என் பழைய தன்மையைச் சந்தித்தல் உன் உறுவகைப் புறப்பித்தல் கொடுக்கத்தக்கவே இங்கு எத்திதன். என் கருகைக்கும், சோழ நாட்டின் அரசி

யல் பிரச்சினைகளுக்கும் எல்விதச் சம்பந்தமுமில்லை...'' என்றான். அந்தப் புதிய இளவரசன்.

அவனுடைய பார்வை, பிறருக்கு விசித்திர வகைகளான தெரிந்ததெல்லாம் காரியங்களிடரில் முகத்தில் பதித்தது. அதன் பிரதிபலிப்பாக காரியங்களிடரில் முகத்திலும் ஓர் சம்பந்தமான புன்முறுவல் அரும்பியது. யல்லபேந்திரனின் மின்விச்சப் போன்ற கடைசிறிப் பார்வை இந்த நயனச் சந்தேகங்களைக் கண்டு கொண்ட போதிலும்— காணாதவனைப்போல் அமைதியாக நின்றான்.

அச்சமயம் அந்தப் புதிய இளவரசனைக் களிந்த நோக்குடன் விளித்து, "பிரபு, தங்களைப் போன்ற பெருந்தகையினரை உபசரித்து வருவேற்கும் விருந்தோம்பல் பண்பு அறியாத ஒரு பாத்தேசி நான்... அதனால்தான் இம் நாட்டின் வருங்கால இளவரசரைத் தக்கவாறு உபசரிக்கும் பாங்கு அறியாமல் வாயிற்புறத்தில் நிறுத்தி வைத்தே உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறேன்—இந்த எளியேன் வாழும் குடில் உட்புறம் இருக்கிறது. அங்கு தாங்கள் விஜயம் செய்து, என்னை கௌரவப்படுத்தவேண்டும்..." என்றவாறு அவனைப் பின்புறமாக இருந்த குகையாயில் வழியே அழைத்துச் சென்றான் காரியங்கண்டி.

காரியங்கண்டி குகையின் உட்புறம் சென்று சுமார் அரை தாழிளவிய் பொழுதுக்குள் நிறுத்தி முன்கவரின் பக்கம் விரும்பியது. அவனுடைய மிழிகள் குகையின் முன் பகுதியைத் தாழாயின. அங்கே, சத்திரசேனாவையம் விலைபித்திரனையும் கவனினர்!

மிக அரை அரைமுகம் குகையாயிலுக்கு வந்தார். அவரோடு இனிதொட்டித் தந்த மந்திரிச் செங்கண்ணன் செல்கனிக் கொள் திருமத்திரமரப் பதனார். அவன் அயல்கி புடன் அந்தக் கோட்டித் தகையகசத்தாக்.

"ஓற்றைச் செங்கண்ணன், சச்சரித்தாக். சிந்து வலையம் பிரசினாலும் காரியங்கள் எதிர்மனதானதே திருப்பிவிட்டி நான் இப்பொழுது அங்கு அவசரமாகச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அங்குத்திருந்து உனக்கு உணவு வாய்..." என்றவாறு, கவனியாசரிப்புறத்தில் தின்ற குகையாயில் வந்தார் எதிர்மர. புரவியின்போது ஏறிய கம்பீரத்தில் ஒரு துறவியின் சாடை மின் பட்டினனை.

அவரை எற்றிக் கொண்ட புரவி எறிவெனிக் வெகதுடன் அபகித்த புறக்கணையும், தருக்கமையும் காக்காமாத நான்குப் பாய்த்தது. இன்ன செட்டும் பொழுதுக்குள் ஓற்றைச் செங்கண்ணனின் மிழிவிச்ச எல்லைப்பாக் உடுத்து மனதறிவிட்டது அந்தப் புரவி.

கவனியாளர் சமுத்தர எல்லைகளைப் போல, வெககிப் போருக்கு ஆயத்தமாகச் செல்லுப் படை புறப்பட ஆவத்தனாக அணிவகுத்து நின்று கொண்டிருந்தது.

அந்தக் நாட்ச—காரிய மனதலத்தின் மூலம் மலத்த புலி எங்கும் தேடி கோட்டு தாக்கிடித்ததாயிவிட்ட நடவு செய்பவப்பட்டு, பகமை புல்குடிடன் செழித்த திரும்பு நெற் பழிகள் ஏதென்றல் அகலவிக் கம்பீரமாக ஆகாத்தாகக் கொண்டிருப்பது வெகக் இருந்தது. இருக்கினும், பம்பிவறு படை அணித்தவையாகக் மத்திரிதம் மூலிகை விளக்குமி டும், ஆயதம் பரபுத்திக் கொண்டிருந்தன. மூலக்குக் கொளுவர் மிகப்பெரிக்கக்காலும், சத்திரசேனா பார்வை கனாதம் பெரிக்கொண்டனர். "வத்திரித்திரா 91" "வேளை மெருக்குமிறதே 11" என்ற விளக்கிக் எழுதின, விடை தெளிவு பொதாமகி—செழ நாட்டின் பெருமை கோட்டு கொளுமம் மாற்றாக்கனின் பெருமூச்சிக்கணைப் போல் அடக்கிக்கொண்டிருந்தது.

அச்சமயம் ஒரு புரவி கையிலையகைப் பாய்த்து வந்த அணி முகத்தின் பிரதான கோத்திரத்தில் நின்றது.

மறுகணம் எவ்ளும் வாழ்ந்து ஒலிகள் எழுந்தன...

“வேங்கிப் போர் முடிந்து வெற்றி மானை குடுவேம்!”

“எங்கள் வீர சக்கரவர்த்தி—திரிபுவனமெங்கும் புலிக் கோடி, துளிர நகு சூடைக்கும் அலங்காரம் சக்கரவர்த்தி சாஸ்திர சோழ மரமம் வர் வாழ்க!”

—என்ற ஆரவார முழக்கங்களுக்கிடையே “சக்கரவர்த்தி வந்து போகும் மிட்டா” என்ற உற்சவப் பிரகாசமான செய்தியும் பரவி அங்கு ஆரவார எழுச்சியும், கோலாகலமும் எழுந்தன...

34. வேங்கிப் பாதையில் ஒரு சூரிய கிரகணம்!

நூற்றாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மிக அரிதாக மிஞ்சிப் போனால் ஒரு நாழிகைப் பொழுதே தோன்றக் கூடிய சூரிய கிரகணம் அன்று கங்கை கொண்ட கோழபுரத்தில்—கிருஷ்ண நதிக்கரை ஓரம் வேங்கி மண்டலத்து எல்லை வரை, நாட்கள் சிலவாய் எண்ணற்ற நாழிகையாய்த் தொடர்ந்த ஏற்பட்டிருந்தது.

அந்த அற்புத சூரியகிரகணத்தைக் கங்கைகொண்ட சோழ புரத்திலிருந்து சோழ மண்டலாதிபதி—திரிபுவனச் சக்கர வர்த்தி கரிகால் சோழ தேவபாலன் இராசாதிரா சோழன்

* இவருக்கு திரிபுவன சக்கரவர்த்தி கரிகால் சோழன் என்ற சிறப்புப் பெயரும் உண்டு. பக்கம் எண் 273—The Golas by K. A. Nalankanta Sastry.

நடத்திச் சென்ற வீரசோழ காகப்பர் பட்டப் பகலிலும் வெப்பம் படாத நிறுமிமேயே நாடு மெழும் பானதென்துக் கடந்து சென்றது.

அந்த வீரமண்டலத்தை நெடியபாலந்த வரும் ஆதிரை மால் திருத்திருந்த அந்தச் சூரிய கிரகணம் எதிர்பட்ட மகிழ் தூவி கங்கை!

வேடுவாள் ஓரிக் கை!

சமூத்திரப் பரம்பக விராபித்த சோழகோஷம் முழங்கும் பிராணகல் பிறப்பிக்கும் போன்ற சோழ காகப்பத்தில் தான்வகை துணிகளும் திவையிற் தகர்த்தமேத எழுந்த தூசி மண்டலம் காணுமா எழுந்த சத்தியம் நிகழ்ச்சை சூரியகணைக் கவித்த ஸ்ராவணமாக யதாத்தமிட்டதாக ஏற்பட்ட அதிசய சூரிய கிரகணம் உத!

சூரிய கிரகணம் எதிர்ப்பும் போடுகின்ற சோழ திவையா கல் அழைப்போடி எதிர்ப்புத்தைக் கணித்தப் பங்குக் கூறகார்கள். அநேகமாக அந்த வேங்கிமேயிலும் ஏற்பட்ட அதிசய சூரிய கிரகணத்தைக் கண்ட பக்கம் அனைவருமே சோழ திவையா கல்களாக மாறி உற்சவமாகப் பங்கு போகிக் கூரம்பித்து விட்டார்கள்.

“இந்தச் சோழ காகப்பத்தில் உள்ள வீரர்களுக்கு வேணவையே இருக்கப் போகத்தக்கது. அவர்கள் ஏதேன் கொண்டும் ஆயுதங்கள் எவ்வாய் புகளிக்கையில் நகு எதிக் தான் திரும்பப் போகின்றன!” என்று குருகல்.

“ஏன்?” என்று விவரிக்க விளையுமா? அந்தவர்.

“மாதாள் படை போகக் காதலிக் கதித்து நின்றாக் கங்கை இருந்த வீரர்களுக்கும், அவர்கள் தாங்களே தாங்கள் கருக்கும் வேணவ இருக்கப் போகின்ற. இந்தப் போரும் படைவை நெடுந் தூரத்தில் கண்டதிலே எதிரிக் கை

சோர்ந்து, மெய்சோர்ந்து திரும்பி ஓடியிட மாட்டார்களா? என்று தன் அரு-ந்தைக் கூறி மகிழ்ந்தார் மருவாமலர்.

இப்படி உலராத வேளிகள்! உல்லாசப் பெயிப்புகள்! மகிழ்ச்சி ஆரவாரங்கள்! மெய்க்கீர்த்தி முழக்கங்கள்!

—இந்தக் கோலாகலத்துடன் இராசாதிராசசோழ சக்கரவர்த்தியின் வீரப்படை சோழ, பல்லவ நாடுகளைக் கடந்து வேங்கி எல்லையை அடைந்தது.

அப்போது இராக்கரவம்—

கிருஷ்ணாநதி ஓரத்தில்—ததிக்கு வட புறத்தில் அமைந்த அந்த வேங்கி நகர் அமைதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது.

சக்கரவர்த்தியின் படை கிருஷ்ணா நதிக்குத் தென்புறத்தில் இறங்கிக்குடும் செப்தி இன்னும் குடிமக்களிடம் எட்ட வில்லை.

விரைவில் சோழச் சக்கரவர்த்தி வேங்கியின் துணைக்கு வருவார் என்ற நம்பிக்கை மாத்திரம் குடிமக்கள் மனத்தில் ஓர் ஆறுதலளிக்கும் நம்பிக்கையாகப் பரவியிருந்தது.

ஆனால், அங்குள்ள அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்ததோ, வேங்கி நாட்டுக்கு வடபுறத்திலிருக்கும் அண்டை நாடான கங்கத்தின் எல்லையில், சோழச்சக்கரவர்த்தியின் தந்தை யவன் கீர்த்தி யம்மர் பேசுறாழக்கல் செப்து, படை இறக்கி விடுத்ததுதான்.

சுத்தக் கணப் பெருநிலும் வேங்கி நாட்டுக்குள் கீர்த்தி யம்மரின் படை வளமுற்ற குவியல் செப்தையெல் என்ற அச்சம் வேங்கி மக்களின் குழப்பத்தில் அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. வேங்கியைப் பாதுகாக்கவல்ல சோழப்படை வரும் முன் கீர்த்தியம்மரின் படை வேங்கிக்குள் நுழைந்து விட்டால்—? என்ற வினாக்குற்போடு வேங்கி மண்டலமே தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

அதற்குக் காரணம், கெக்கியில் அப்போதைய ஆட்சி நிலைதான். அந்த நாட்டில் அப்போது சதந்தியன் மன்னன் இல்லை. சோழ நாட்டின் தப்புதனான பாதுகாப்பே தான் அந்நாட்டின் ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அதைப்பற்றி ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இப்போது சிறிது நிலைவுபடுத்திக்கொள்கிறதும் தகுந்ததே.

சோழ நாகும்—வேங்கி நாடு செப்தின் காரணமே பெண் கொடுக்கல் வாங்கல் பற்றாக்க உறவு நாடுகள்.

இந்தச் சம்பந்தம் சோழ கங்கத்திலேயே பெரும் புரழ் சேர்ந்த மாயக்களைய திராடாது சோழக் (தஞ்சை ஆகாசத்தைக் கட்டியாகல்) கங்கத்திலேயே ஏற்பட்டது.

திராடாது சோழன் தன் மகன் சதந்தியனை வேங்கி நாட்டு இளவரசன் விமலாதித்தனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்தான். பின்னர் அம்மகனின் புரழ் பெற்ற காரணமாகக் கங்கை கோண்ட இராஜேந்திரன் சோழன், தன் மகனான அர்மங்கை தேவியைத்தன் சமத்துவன் விமலாதித்தனின் மகன் இராஜாது நரேந்திரனுக்கேத் திருமணம் செய்து வைத்தான். இப்படியே சோழ நாகும்—வேங்கி நாகும் சம்பந்தம் கொண்டிருந்ததால் தான் கெக்கியில் ஏற்பட்ட இராஜ கங்கம்—தேவர்க்கச் சோழ கங்கம் என்றே குறிப்பிடப்படக் கூறுகிறது. வேங்கியில் இருந்த சுத்தத் தேவர்க்கச் சோழ கங்கம் பின்னர், சோழநாட்டு ஆட்சியிலும் இடம் பெற்றதாகிறது.

அதாவது சோழ கங்கத்தில் சரிவான காரிக் தேவர்க்கை ஒரு கட்டத்திலே, பெண் வழி காரிகையாக வேங்கி இராஜ கங்கத்தைச் சேர்ந்த ஓர் இளவரசனான சோழ சாந்தாந்த திக்கு மாயக்கல் ஆக்கினாரென்பதையும் மட்டும் பெற்றதால்

தான் முதலாவது குலோத்துங்கன். அவனுக்குப் பின் சோழ நாட்டை ஆண்ட சோழர்கள் அனைவருமே முதலாம் குலோத்துங்கனின் வம்ச வழிதான்.

—இப்படி சோழ நாட்டுக்கு ஒரு மன்னர் வம்சத்தையே தந்த பெருமை வேங்கிக்கு உண்டு. (அதை, சோழ நாட்டில் சோழ வம்சத்துப் பெண்களுக்கும் ஆட்சியில் சம உரிமை இருந்ததையும் உறவாம்.) இந்தச் சூழ்ச்சியைக் கேள்வி நாடு, சோழப் பேரரசின் உறுது முதிர்ந்த பாதுகாப்பில் இருந்ததில் வியப்பில்லை.

மேலும் இந்த வரலாற்று நாயகமான சக்கரவர்த்தி இராசாதிசா சோழனுடைய வேங்கி நாட்டு வம்ச வழியில் வந்த வர்தான் அந்த உறவின் தொடர்பு வரலாறுகளையே சிறிது காலத்துக்கு முன்பு வேங்கி நாட்டில் உள்நாட்டுக் குழப்பமும் பூசலாகவும் ஏற்பட்டபோது சக்கரவர்த்தி அக்கு சென்று அவற்றை அடக்கி கங்கண்ணன் என்பவனை சோழப் பேரரசின் பார்வைக்கு உட்பட்ட இராஜப் பிரதிநிதியாக நியமித்துவிட்டு சோழ நாட்டுக்குத் திரும்பினார்.

அப்போதுதான் வேங்கி இராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பேரழகி வானமலிகாவின் காதலை ஏற்று, அவனைக் காதல்வாத் திருமணம் செய்துகொண்டு கங்கைக்கொண்ட சோழபுரத்துக்குத் திரும்பினார்.

இப்போது மீண்டும் வேங்கி நாட்டின் உட எல்லைகளில் தம் தந்தை கீர்த்திவர்மராலேயே போர் அபாயம் ஏற்பட்டதும் அதைச் சத்திக்க தாமே படை நடத்தி வந்திருக்கிறார்.

நிடுநிதி. திவிலாஜியில் கிருஷ்ணாததி வெண்பட்டின் மடிப்படைகளைப் போல் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தது.

திவிலாஜி அந்த வேங்கி நாடு வந்திருந்த கங்கைத் துப் புகழ் களத்து வருவதுபோல், கிருஷ்ணாததினைக் கடந்து ஒரு படை வந்து கொண்டிருந்தது. அக்கட்சியைப் இரண்டு விழிகள் தன் கம்பீரப் பார்வையால் உறுத்த நோக்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த சக்கரவர்த்தியின் தயக்கத்தால் அனைத்து இளமகள் வியப்பால் உயர்ந்து வளரத்தான். அந்தப் போரில் அப்படியொரு படவின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த வியப்பு ஒரு கணம் அழிவின் நேரத்தாயது.

காரணம், அவருடைய படை வந்து வந்து இதற்கு இருக்கும் செலி இப்போதுதான் வேங்கி நகருக்கு வருவதாய் இருக்கிறது. அதற்கு மறுதான் விடுத்த பின்பே இராஜப் பிரதிநிதியின் சத்திர்ப்பைக் கோரியிருந்தார் சக்கரவர்த்தி. அதற்குக் காரணம், படைவின் வருவக் தீவிர ஒரு நாள் இரவு முழுவதும்வாது வேங்கி நகருக்குச் சபாபாயமாய், கிளர்ச்சியையே ஏற்படுத்தக்கூடாது என்று சக்கரவர்த்தி வீரம் பியதுதான்.

பெரிக்காலமுக்கொச்சரிக்கைகளில் அதையும் ஒன்று.

வேங்கி, அவருடைய விஜயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ஆடைக்கன நாடு எனினும், அங்குள்ள ஒற்றர் தாய்களை அந்தாய்க்காகக் கண்காணிக்கவும்—சில மறை முகப் போர் ஏற்பாடுகளைச் செய்வதும் தமது ஒற்றர் படை வீரர்களுக்கு அவகாசம் தளிப்பதற்காகவே, தம் விஜயத்தைச் சில நாளுக்கள் வெளிப்படுத்தாமல் இருக்க விரும்பினார் சக்கரவர்த்தி.

அப்போது கிருஷ்ணாததி ஓர் படை இதற்கு இருந்தது அவருடைய முன்னணி வீரர்கள் மட்டுமே. அவருடைய

நிரண்ட ஸாயத்திச் செளம் பகுதியும் சில காத தூதர்களுக்கு அப்பாலேயே நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

இப்படி ஒரு முன்வைச்சிக்கையான ஏற்பாடுகளை அவர் செய்திருக்கிறபோது, அந்த நிதி நோத்தில் தம் உட்பாத்தையோக்கி வந்தவர்களுக்கும் அந்தப் படகில் தேற்றம்நான் சக்கரவர்த்திக்கு அதிக வியப்பை ஊட்டியது. அந்த அறையப் பெண்கள் மட்டுமே உபயோகிக்கும், அங்க சரிக்கப்பட்ட ஆய்விப்பது.

அப்படியாயின் அதில் யாரோ ஓர் அரச குலத்தைச் சார்ந்த தங்கையதான் வருவென்றும், யாராக இருக்கும்?

அந்த நோக்கிப் பெண்களுந்த சக்கரவர்த்தியை மூலத்தில் இளநகை அரும்பியது.

அவர் வாகம் பொய்க்கவில்கலை.

சில கணங்களில் பார்ப்புடன் ஓடி வந்து பணித்தபடை வீரன், “பிரபு இளையராணி வானமல்லிகாதேவி விஜயம் செய்திருக்கிறார். தங்கள் அழைப்புக்காக வாசற்புறத்தில் காத்து நிற்கிறார்.” என்றான்.

சரிக்கையால் அவனை உவ்வீன அனுப்பி உத்தரவிட்ட சக்கரவர்த்தி, குறுநகை யின்ன வாசற்புறத்தில் விழுகளைப் பதித்தார்.

வேங்கி நாட்டு (வந்திர்) இளம் தங்கையின் அழகம் இவர்களுக்கே ஒரு கிறக்கமும் வசீகரம் உண்டு. அவர் களுடைய எழில் மேலிசை வானியான சினைத்திரட்சிப் புகழைச் செய்தியை, அப்பே வானியான ஒரு மதைய்ப்படை பெண் அமைத்த, மனதை மோதலயக்கத்தில் அடுத்தம். எல்லாவற்றிலும் மேலாக மேலும் படைவெண் விழிகள் இரங்கும் காமசோபன வந்தியூட்டிச் சமீபது வெண் மருக்கும்.

அந்த வேங்கி நாட்டு தங்கையிலேயே பெருமையான வான மல்லிகாவின் மாத்திரம் இளையராண வணங்கினோ, உத்தராயண மகாதிபய்யாவுக்குத் தந்த மீளக்கங்கை அமைத்திருப்பவை!

தன் எடுக்கையைச் சக்கரவர்த்திக்கு இப்ப நிலைமையாக அளிப்பதைவே ஓர் இளமைத் தாமரைக் கொண்ட வான மல்லிகாவின் கண்களில் அப்போது காமம் கவிப்பதற் போலும் தென்படவில்லை. அதற்கு மாறாகக் கட்டத்த வேங்கையின் பாய்ச்சலும், கட்டிவந்து வெண் வேங்கை தான் சுடர்விட்டன.

அந்த வேங்கையையும், சீதந்தையையும் தன் கவிவர்த்த எழில் தோக்கிலேயே யாவெற்ற சக்கரவர்த்தி, “வான மல்லிகா... உன் வகுமை கண்டு மகிழ்ச்சி. ஆனால் எந்த முறையில் எம்மைத் தேடி வந்திருக்கிறாய் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்... சக்கரவர்த்தியின் பத்தினியாகவா? அல்லது சொழ மன்னரைக் காண வந்திருக்க வேக்கிப் பிரதது யாகவா?” என்று கமரேனாக வினவினார் கண்களில் குறும்புச் சிரிப்பு மின்னவிட.

“சக்கரவர்த்தி அவர்களின் வினாவுக்குத் தரணம் எவ்வளவு? ஒன்றும் புரியவில்லையா?” என்று மிகுக்கேடு கேட்டார் வானமல்லிகா.

“வாசற்புறத் தேக்கத்தால் விவரத்த சந்தேகம் இது வானமல்லிகா! சக்கரவர்த்தியின் பத்தினியாக என்றால் காவிரி கப்போனில் அழைமதியைப் பெற்றிருக்க வேண்டிய ஆவரியமில்லை வேக்கி நாட்டுப் பிரதது என்ற முறையில் வந்திருக்கால் இந்த அரித்தலும் வகுமை முறையற்றது. ஆகையாலேயே விளக்கம் கேட்டோம்” என்றார் வேங்கை அடன் தம் கண்களில் சீதந்த பறக்க.

“வேத்தந்நிரானே! நான் இங்கு சொழ மன்னாதிபதி கின் பத்தினியாகவும் வரவில்லை. நாமன்னர் முகநிரைநம்

காண ஏகவிக் கிடக்கும் வேய்வி நாட்டுக் குடிமகனாகவும் கழ
லிக்கலா! இந்த வேய்வி மண்ணின் தன்மாவதற்கு இழக்
காகப் படை நடந்தி வந்திருக்கும் சோழர் பூமாவின்
தன்னகங்காச் செயலுக்கு நீதி கேட்க வந்திருக்கிறேன்.
அநீதி ஆர்த்த ஐயமத்தில் நடந்திருக்கும்போது, நீதி கேட்க
ஆதவன் உதவும்வரை காத்திருக்க வேண்டிய அவசிய
மில்லை... துனால்தான் இப்போது இந்த நேரத்தில்
மாமன்னரை நீதி கேட்க வந்தேன்” என்றான் வானமல்லிகா
சொற்களில் கனல் பறக்க.

“வேய்விதின் தன்மாவதற்கு யாம் இழக்காத நேரத்
தந்திருக்கிறோமா... யன்ன சொல்கிறாய்?” என்று விடப்
புடம் கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

அதற்கு வானமல்லிகா அளித்த மறுமொழியைக் கேட்டு
சோழ மண்டலாதிபதியின் அதரங்களில் ஒரு சுந்தரம்
புன்னகை விளையாடியது.

35. தீர்ப்புக் கூறவந்த தேவி

உழவரின் அழகு கழலியில் தெரியும்; சிற்பியின் அழகு
சிலையில் தெரியும்; குழந்தைகளின் அழகு மழலையில்
தெரியும். ஒரு மங்கையின் அழகு எதில் தெரியும்...? அவள்
தன் நாயகனிடம் கோபித்துக் கொள்வதில் தெரியும், ஆம்,
நாயகனிடம் கோபித்துக்கொள்வதில்தான் தெரியும்!

தன் நாயகனுடன் பிணங்கிச் சினந்து நிற்கும் வேளை
தூக் பெண்மையின் வாந்தலிவளை. அந்த வேளையில்
தான் அவளை எப்படியும் வென்று தன் எண்ணத்துக்கு
இசைந்தகாது நடக்கச் செய்யவேண்டும் என்ற வேகமும்,

அவன் பக்கம் நியாயம் இருந்தாலும் அந்த நியாயத்தை
அவனையே உணரவிடாதபடி தல்லுடைய விரை காகத்
தால் அவனுடைய சிந்தையை மயக்கும் நனிதழும் அவன்
முகத்தில் மோகனக்கனையாகக் கடக்கும்.

அந்த வேளைகளில் அவனுடைய விரைக்களைத்
தவவித்து; அவனுக்கு விட்டுக்கொடுத்தத் தோற்பித ஓர்
ஆணின் கவமனை வெற்றியாக இருக்கும். பெண்மையை
வெல்லுவதைவிட பெண்மையிடம் தோற்பதான் மரம்
பரிபாசன ஆணின் கெத்தி!

அப்படியொரு வெற்றிக்களை முகத்தில் அடிகொடு இரந்த
தார் சோழ சாம்ராஜ்ய அதிபியான இராசாதிராசேய்யர்.

தன் எதிரே வாய்க்கிவ அவக் கேட்க்து. ன் குழந்தை
கொண்டிருந்தாலும், அந்தச் சினத்திலும் சிந்துவர
பாவங்களே வெளிப்பட்டதாகத் தோன் திபது சக்க
வர்த்திக்கு. எனவே, கவிவர்த்த புன்னகை அவ் உத-
களில் மலர, “தேவி! இதைக் கொடுத்தாய் பேச...”
என்றார்.

“என் பேச்சில் என்ன பொருத்தமற்ற தன்மையைக்
கண்டீர்கள்?” என்று சினந்தார் அந்த இரானன்.

“உ பெருமதே கொடுத்தமற்றது கனம்மியான
நனிரிவ. இறுமையான சிறுஞ்ஞாநி முக். அழகமான
நனிமை. வாந்தமான குழல்... எதிரே நிற்கவிரை நாயக
னின் புத்திமம் காநி. ஆம்; இன்னும் புதுமை வேகம்
முற்றிலும் மாறாத போகப் பருகித் திவலித் திரும்பும்.
இத்தனையும் அமைத்திருக்க, அந்தப் பெண் பேசிக்கொண்
டிருப்பருவும் அவன் நாயகன் கேட்டுக்கொண்டிருப்பருவும்
எப்படியுப் பொருத்தம்? இது பேசுவதற்கு எந்த
கொளையா?” என்று நனிமையாகச் சிரித்தார் சக்கரவர்த்தி.

“சீரடி, நங்குச் சோழ வம்சத்து அகம்பாகம் இன்ன தென்று வேயிப்படுத்தியிரீர்களே?” என்று சிற்றத்துடன் கேட்டாள் வானமல்லிகா.

“அப்படியென்றால்...” என்று தெற்றி கருக்க வினவினார் சக்கரவர்த்தி.

“யின் என்ன...? நான் நான்கள் இந்த வேய்கி மன்னுக்கு இழைக்கவருக்குத் தர் அயமாத் தைப்பற்றிப் பேச்செடுத்தாகி, அது தப்பத்தி என்னவென்று கூடத் தெரிந்துகொள்ளாமல் தெரித்தம் அதை உதாசினப்படுத்தும் வக்கிர எண்ணத்தடன் அந்தப் பேச்சையே புறக்கணித்து விட்டு, சிருங்காரமாய் மன்மதக் கலை பற்றிப் பேசும் மொககம் சோழச்சக்கரவர்த்தி ஒருவருக்குத்தான் இருக்க ளாடியும்... அப்பா! என்ன மனத்தியிர்... சோழநாட்டின் வேயோடிப் போன ஒரு வீஷமம்!”

சோற்கள் படபடத்து உருண்டோடி வந்தன வான மல்லிகாண்டம் இருந்து.

“பாவம் சேர்முதாடு... என்னை, மருடாதிபதியாகப் பெற்ற நோடியும் துப்படி வேய்கி தூட்டி நங்கையர் நாலில் சிக்கித் தத்தளிக்கிறது!” என்று வாய்விட்டு நகைத்த சோழச் சக்கரவர்த்தி, நிகென்று தம், இமைகள் பக்க வாட்டின் நீண்டு கூர்வம்பட, தரம் முழங்கிய வீழ்களால் வானமல்லிகாவை நோக்கியவாறு, “தேயி நீ என்ன பேச வுருப்பினால் உன் பதை வாய் அறிவோம். அதைப் பேச வுதறிது உனக்கு என்ன தகுதி என்பதை நீதான் விளக்க வேண்டும்!” என்றார் குத்தலாக.

ஒருகணம் திகைத்துத் தடுமாறினாள் வானமல்லிகா.

“வானமல்லிகா, நீ சோழச் சக்கரவர்த்தியின் இதைய ளாணிச் சீரதாவது பரிந்து பேச விரும்பினால், அந்தப் பரிவுக்கு உட்பட்டது சோழநாடாகவோ, அல்லது சோழக்

குடிமக்களாகவோ நாக் இருக்கவென விரி, பெய்கி தட்டு வீரர்களுக்காக வழக்கு கொண்டுய்ந்த என்னிடம் வானாடு வது முறையாகில்...” என்று சக்கரவர்த்தி கூறி முடித்து முன் இடை மறித்தான் வானமல்லிகா...

“அப்படியானால் ஒரு பெண்ணுக்குத் தன் சிறந்த முன்னரின் மீது பாசம் இருக்கக்கூடாது என்பது சோழச் சக்கரவர்த்தியின் கருத்து?” என்று சிற்றத்துடன் கேட்டாள்.

“...சாக் இருக்கலாம். ஆனால் அந்த பந்து சிவப்பாது. இந்த மன்னரின் மாண முறையத்தில் பந்துக்களின் இத்த தட்டு மக்கள்தான். வானமல்லிகா சோழ நாட்டைச் சேர்த்தவள்!” என்றார் சக்கரவர்த்தி.

“இதைச் சொல்லும்புக் சோழச் சக்கரவர்த்தி ஒரு முறைக்கு இருமுறை சிக்கித்துத்தான் சொல்லாது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்...” என்று சித்தவக்க கேட் டாள் வானமல்லிகா.

‘வியப்போடு அவளை நோக்கியவாறு, “ஆக; வான மல்லிகா, உனக்கு ஏன் இத்தச் சத்தேயம்?” என்று திற்பிக் கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

தன் விழிகள் கூர்வம்பட, “இப் பெருநு கேள்வியைக் கேட்க சக்கரவர்த்திக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது என்பது தான் என் சத்தேயம். வேறு யார் வேண்டுமானாலும் இத்தக் கேள்வியைக் கேட்டிருக்கலாம். ஆனால், சக்கரவர்த்தி இராமதிரை முறையுக்கு இத்தக் கேள்வியைக் கேட்க அருமைத் திட்டவல்!” என்றாள் வானமல்லிகா.

“ஏன்?”—புன்னகையுடன் கரும்பிக் கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“ஒரு பெண்ணுக்கு அவள் சிறந்த முன்னரின்மீது உரிமையோ பந்தம் இல்லை என்பது உறுதியானால், என்

எதிரில் நிற்கும் எதிரிலிப் பெருமான் அவர்களுக்குச் சோழச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டிக் கொள்ளவே உரிமை கிடைத்தது. தன்னை எதிரிலிருக்கும் வம்சத்துக்குச் சோழநாடு தன்னையளித்ததென நாயியழிச் சொத்து. -அதாவது பெண்புறச் சொத்து. அதாவது பெண்களுக்கும் பித்தக என்னும் உரிமையாக அளிக்கப்பட்ட சொத்து. அனைத்துபயிற்சிச் சொல்கேட்ட; அந்த உரிமையாக உலகாரும் பரமேஸ்வரன் என்று பெருமை கோரித்தக் கொல்கேட்ட; இத்தப் பெண்களின் உரிமையைப்பற்றி சக்கரவர்த்தி வினா எழுப்புகிறார் என்பதும், இது நாயியா? அல்லது அகங்காத்ததும் வினாத்தனவையாட்டா? வினாவுள் அறிவு விரும்புகிறேன்! என்று சீறினான் வானமல்லிகா, தன் செம்பவழ இதழ்கள் சொற்களின் அனல் விச்சால் வெம்பமுற.

சக்கரவர்த்தி எழிலார்த்த புன்னகை சிந்த, “வானமல்லிகா, வழக்கின் முதல் கட்டத்தில் உனக்கு வெற்றி! உம்ம்... இனி வேங்கி நாட்டிற்கு நாம் இளமுத்திருக்கும் அவமானத்தைப் பற்றி நீதி கேட்கலாம்...” என்றார்.

“நாம் நீதி கேட்க வரவில்லை. வேங்கி நாட்டு வீர உன்னங்களின் தீர்ப்பைக்கூறவே வந்திருக்கிறேன். காரணம், நீதி சொடுத்த வேண்டியவரே தவறு இளமுத்திருக்கிறார். தவறு இளமுத்தவருக்குத் தீர்ப்பை ஏற்றுக்கொண்டு நிறைவேற்றத்தான் கடமை உண்டு.”

“ஏதோ...!” என்று புன்னகைத்த சக்கரவர்த்தி, “வேங்கி நாட்டு வீர உன்னங்களின் தீர்ப்பைத் தெரிந்து கொள்ள அவனாக இருக்கிறா? இத்தக் குற்றவாளி” என்றார்.

“முதலில் வேங்கியை நோக்கி வந்திருக்கும் சக்கரவர்த்தி வீர படைகள் அனைத்தும் சோழ நாட்டுக்குத் திரும்பச் சென்றாக வேண்டுமே...” என்றான் வானமல்லிகா வலிவாக.

“ஏன்?” — வினாக்குறியுடன் கேட்டார் சோழ மாமன்னர்.

“இந்த நாட்டில் வீரர்களுக்குப் பதிகிக்கவை. அவர்கள் திரும்பத்திரும்ப வீர சாகசங்களும் எங்கையெங்கையே நோக்கலிடுவோ, போத்திறனிலே சோழநாட்டாளுக்கு வேங்கி நாடு எந்த வகையிலும் எதிர்த்தது அகில இந்த ஹீரர்களுக்குத் தெனைய ஒரு தளையாகான். குறலச் சோழ நாட்டின் தளையரின் வலி உத்தமனை வக்கல் வரகமாகக் கேட்கலிடுவன. நான்கு எதிரெனவே அளித்திருக்க உதலியைத் திரும்பச் சொத்தமறு உரிப தருணத்தக் எதிர் பார்க்கிறோம். ஆம்; இன்று சோழநாட்டை அனல் சக்கர வர்த்தி இராசாதிராச சோழர், இந்த வேங்கி நாட்டு சாஜ குலத்தின் உரிசாவழியைச் சொத்தவர். எழுவர் பார்க்கப் பெனாக, இப்போது சோழ நாட்டை வேங்கி நாடுவாக ஆளுகிறது என்று அத்தக்! எங்கள் எழு வம்சத்தின் உரிசை இராசாதிராச பெருமான் காசிரி நாட்டுக்குக் காலையாக இருப்பதால், அவருடைய உதலியை உரிமையோடு வேரினோம். தக்க தருணத்தக் கம் பூர்விக சொத்த மன்னுக்குத் தம் கடமைமையச் சொத்த. இவ்வாறு வீர படைகளுக்குத் தலையமை தாக்க வகுரை தரவேண்டியது இத்தச் சக்கர வர்த்திப் பெருமாவின் பொறுப்பு; நோக்கி... அதற்காக அவரை மட்டும்தான் இவ்வு எதிர்பார்த்தோமே தவிர, அவர் தம் அணிநேர்ப்புரவி அட்பெரும் படைபுடல் இவ்வு விஜயம் பெற்று! கூட்டும் அருத்திரப்படை வேங்கி எதிர்பார்க்கவும் இல்லை; வரவேற்கவும் இல்லை.”

வானமல்லியின் குரல் எழுச்சியுடன் சீர்தது.

சக்கரவர்த்தி எழிலாழி கூறல் தன் கூடாரத்தின் வாய்ப்புத்திக் தழவடிவது. இவ்வு நந்திதன் சக்கரவர்த்தி எழல் பணித்த திசைகள். அவர்களை அருகிக் வகுவது சர்க்கலுயல் தந்ததர் சக்கரவர்த்தி.

“பிரபு— கிர்த்திவர்மனுடைய படைகள் வேங்கியின் வடகரையில் நுழைந்து விட்டன. அந்தத் தாக்குதலுக்கு எடுக்கொடுக்க முடியாமல் எல்லையிலிருந்த வேங்கி வீரர்படை சிதறி சின்னாபின்னமாகி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன” என்றான் வந்தவர்களில் ஒருவன்.

“சிதறி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்களா...? வேங்கி வீரர்களா? அதிசயமான செய்திதான். இவ்வோ நிற்கும் வேங்கித் திருமகனாக இருந்தும் அதிசயமான செய்தியாக இருக்கும்!” என்று குத்தலாகக் கூறி நகைத்த சக்கரவர்த்தி அந்த ஒற்றர் வீரர்களிடம், “உடனே படைத் தளபதியை வரச் சொல். கிர்த்திவர்மரின் படைகளைத் தடுப்பதற்கு முன் வேங்கி நகரைக் கைப்பற்ற வேண்டும்...” என்று கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே, வானமல்லிகாவின் முகத்தில் ஆவேசம் பொங்கியது.

“வேங்கி நகரைக் கைப்பற்றுவதா...என்ன அக்கிரமம், உதவி செய்ய வந்தீர்களா? அல்லது படையெடுத்து வந்தீர்களா?” என்று சீறினான்.

சக்கரவர்த்தி அமைதியாக, “வீரர்களே...கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். இப்படிச் சூரல் கொடுக்கக்கூடிய உள்நாட்டுக் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் வேங்கியில் நிறைய இருப்பார்கள் என்று தெரிகிறது. இப்படியொட்ட கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு இலைய ராணி வானமல்லிகாவே தலைமையாகவும் இருக்கக்கூடும். எனவே, வேங்கிப் போர் முடியும் வரை போதுண்டின் இலையராணி வானமல்லிகா தேவியாரைப் பாதுகாப்புக் கைதியாக சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கலாம். நான்கு பொழுது விடியாதற்குள் நமது படைகள் கிருஷ்ணா நதியைக் கடந்து வேங்கியை கைப்பற்றி, சகை படைக்கேந்திரங்களை எல் பொறுப்புக்களையும் நமது வீரர்கள் நம் கரமாகக் கொள்ளவேண்டும். இன்னும் அறுபது நாளைக் பொழுதுக்குள் நாம் கிர்த்திவர்மனையும் எல்லையிலே சந்திக்கிறோம்” என்றார் சக்கரவர்த்தி கம்பீரக்குரலில்.

குக்கனம் துறையைத் திடுமென் உக்கிரக் கைப் பறக்கட்டி விட்டது.

இராக் காங்கியில் அங்கங்கே ஓடிக்கூடும் களங்களில் இனத்த இளமநகையரின் கால் கைக்கொண்டு நின்றும், இடைய பண்ணைகளிலும் கன்றுகளும், காவதெனத் துடித்தும் விதிவின் அமைதியைக் களைத்தவாறு அந்த அமைதியை வேளையில், தூள் பறக்கக் குளியு குளியிடிகளாகக் கிளர்ந்தெழச் செய்தவாறு பாபத்து பெய்ததான்து குக்கனம் நேராக மாதங்கியில் மயங்கிப் பாலுக்குச் சென்ற நின்றது.

நட நடவென்ற குக்கனாபேரென்று குதித்த களங்களில் காலெயுறந்ததை தெருக்கிய தானை குளியி விட்டவையாக, அந்த மானிகையில் காலுக்கு திட்டுக்கொண்டிருந்த போக வீரர்கள் ஆவேசத்துடன் நடுத்த நித்திரை. ஆனால், அங்கு வந்து இறப்பே அந்த வீரர் அடித்துக் கொடுத்த முயற்சியில் எடுபடவில்லை. மாறாக, தம் கையில் அணித்திருந்த மூத்திரை கோதிரத்தாக் கட்டினர். போக வீரர்கள் விபத்து நித்திரை.

“மண்டகாபாட்டு வீரர்களைப்போக வுடசி அடித்த அவர்களிடம் இந்த மூத்திரையேதான் எங்குக் கிடைத்தது?” என்ற வினாவுதான் அது. எனினும் தம் உக்கிரத்துக் கிளர்ச்சியை வெளிக்காட்டாமல் மூத்திரை கோதிரத்தில் உத்தரவுக்குக் கட்டுப்பட்டு நின்றார்கள் போக வீரர்கள்.

மறுகணம், அவர்களுடைய கோரிக்கைக்கு ஏதே ஒடப் பட்டிருந்த மானிகையில் காலுடன் திறக்கப்பட்டன.

குதித்தெழுந்த களங்கள் வீரர்கள் கிஷ்கி களத்தையாக மானிகைக்குள் நுழைந்தனர். நுழைந்த சில கணம் காலுக்குள்

மாதங்கியை ஒரு கைதியைப் போல் சிறைப்படுத்தி அழைத்து வந்தனர்.

அதைக் கண்டு சோழ வீரர்கள் திடுக்கிட்டனர். முத்திரை மோதிரத்துக்குக் கட்டுப்படுவதா? மாதங்கியை அழைத்துச் செல்லும் வீரர்களைத் தடுத்து நிறுத்துவதா? என்று தீர்மானிக்க முடியாமல் ஒரு கணம் குழம்பி நின்றனர்.

அதற்குள் பாண்டிய வீரர்கள் மாதங்கியை அழைத்துச் சென்று குதிரையில் ஏற்றிப் புறப்படத் தயாராகினர்.

சோழ வீரர்கள் தம்மைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் பாய்ந்து சென்று அந்தக் குதிரைகளைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்றனர். அதற்குள் எங்கோ சற்று தொலைவில் இருந்து ஓலிக்க ஒரு கட்டைக் குரல், "சோழ வீரர்களே! அவர்களைத் தடுக்காதீர்கள்." என்று அந்த இருளில் அரங்கியை உரக்கக் குரல் கொடுக்கவே, சோழ வீரர்கள் பொலிற்ற நின்றனர். மாதங்கியோடு பாண்டிய வீரர்களின் குதிரைகள் பாய்ந்து பறத்தன.

அடுத்த ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்குள் ஓர் இருண்ட மண்டபத்தில் துணரில் கதிரைகளால் சிணைக்கப்பட்டிருந்தார் மாதங்கி.

36. மாதங்கியின் வெற்றி!

பரக்கைக் கண்டால் படை நடுங்கும்; ஆனால், குழந்தை நடுக்காது.

அதே போல்தான் தன்னைச் சுற்றி நின்ற பாண்டிய ஓரட்டு வீரர்களின் பயங்கர உறுமல்களையும், உருவங்களையும்

எதிர்க்காணித் திடுக்கெனலையும்—ஒரு குழந்தை தன்னைச் சுற்றிப் பட்டெடுத்தாடும் அன்புகளை வேடிக்கை மார்புற சூபாக்—ஒரு வயது மிக்க ஆர்வத்தடன் போக்கிக் கொண்டு நின்றான் மாதங்கி.

உள்ளமயில், அத்த ஓரட்டு வீரர்கள் தன்னைச் சிறைப்படுத்தி அழைத்து வர வானிலுக்கு வந்திருந்தபொழுதுதான் ஒரு கணம் குழம்பித்தான் போனான். ஆனால் அவனை அழைத்து வரும்போதே அவரால் தவிர்த்த உரையாடிக் கொண்டிருந்த மாதங்கியை அறிந்ததும் அழைத்து ஆர்வத்தையிட உற்சாகமே மேலாகியது.

"தம்முடைய அந்தரங்கப் படைப்பேற்றிதற்குள்ளேயில் லாய்க்கப்பற்றி, தம் ஒற்றர் படைவை அளாயாடலாகச் சிறையாற்றுக்கொண்டிருக்கும் அந்த வீரரேழத்தினரை அடக்குவதற்கு ஓர் அடிதல் இந்த நடவடிக்கை. இவனை தம் மனதளவில் வைத்தல்பாதி, அவருடைய உயிருக்கு விவை போசியே வீரரேழத்தினரை அடக்கி விடலாம்!" என்று அவர்கள் தம் திட்டத்தைப் பரிசுரிக் கொண்டதைக் கேட்டதும், மாதங்கிக்கு அவனை வெறுமை உருவத்தில் பொக்கியது.

"தம் வீடு வீரரேழத்தினர் கொண்டிருக்கும் அளவை இத்தம் படைகளைப்போ உணர்ந்து இத்தனை உயர்வாக மதிக்கிறார்களே!" என்ற எண்ணமே அவருக்குப் பழனாக்கிவந்தியாக இருந்தது. அந்தக் கணத்திலேயே தாம் புறமனதேவையை வென்றுவிட்டதாக அழகுக்கு ஓர் உயர்வாச எண்ணம்.

என்ன இருந்தாலும், அவரை அடக்குவதற்கு புறமனதேவையைச் சிறைப்படுத்தினார்கள்? எவ்வளவதானே சிறைப்படுத்தினார்கள். அவர் வேளாற்றுத்து வீரராக உரையாக இருந்தாலும் கூட அவர் வறுமையால் பட்டத்து ராணி என்று பட்டயம் கட்டிக்கொண்டிருந்தாள் என்ன?

தோஷம்தான்? விசேஷம் பரிபூரண உயர்வுக்குத்தான் தான் என்று? அந்தப் பற்று அன்றாடம் அப்போது கொடும்பாணம் மாரிகையில் பொங்கிக்கொண்டுதான் இருந்து என்ன பயன்...? அந்தவெயிலைப் பார் ஒரு பொருட்டாக மதித்திருக்கிறார்கள்...?

எதிரிப்படை வீரர்களான பாண்டிய வீரர்களே நுளிக்கூட மதிக்கவில்லைவே. அவர்களே என்னைத்தானே 'அவரு'டைய மனதுக்கு இனிய பெண்ணாக நினைத்திருக்கிறார்கள்...? எம்மா சொல்லிக்கூடாது. பாண்டிய வீரர்கள் புத்திசாலிகள் தான்! எதிரிகளாக இருந்தாலும், அவர் களுடைய அறிவே அறிவு— என்று பூரித்துக்கொண்டிருந்த மாதங்கிதும் பாண்டிய வீரர்கள் மேல் ஓர் அபிமானமே ஏற்பட்டுவிட்டது. 'பரவம், சேரம்ப நல்லவர்கள்' என்று!

அந்தக் கணமே வீரராளேத்திரனைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று ஒரு நாகம். இயல்பாகவே அவனுக்கு ஒரு சிலை எதிர்த்தி ஏற்பட்டாலும், துன்பம் ஏற்பட்டாலும் உடனடியாக வீரராளேத்திரனிடம் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற நடிப்பு ஏற்படும். அகவிரல்களில் மருதாணி இட்டுக்கொண்டால்கூட வீரராளேத்திரனிடம் எப்படியாவது காக்க அவனுடைய பாசுட்டை ('அட்டே உன் வீரனுக்கு இது அருகாக இருக்கிறதே!') என்று அவன் மயங்கிக் கூறும் (பாசுட்டை) பெற்றாவிதான் மருதாணி இட்டுக்கொண்ட தழிசை ஒரு மரியாதை ஏற்பட்டதாகத் தோன்றும். அதே போல, ஒரு சின்ன நைவலி ஏற்பட்டாலும், அது அவனுக்கு உபயோகம் தீராதது தீரவிடப்பட்டது. அவனுடைய பணியினைத் தோழி கந்தாவடியை அடந்து எத்தனையோ கவந்தியம் செல்ல முயலுவான். ஆனால், அவனை கவந்தியம் செல்ல விடமாட்டான் மாதங்கி. அவன் செல்ல நடைபயத்தில் நடந்த கவந்தி நைவலி குணமாகி விட்டால் வீரராளேத்திரன் வரும்போது, 'எனக்கு என்ன மார் நைவலித்தது தெரியுமா?' என்று சொல்ல முடியாதே என்ற ஆதங்கம்!

இந்த கந்தாவடியை கவந்தியம் செல்ல இந்த நைவலி எம் தீர்ப்புண்டு? தான் வந்து நைவலிசாரே நமது பிணைநடை செல்ல வந்துவிட்டிருந்து இதற்கு அழகி, நம் அழக நகரத்தை நகத்துக் கொண்டே செல்ல வாய்ப்பை முறியடித்து...?

அதனால் தாதுக்கி நம் நைவலிசாரை தான் செல்வதுபோல இருந்தும் தேத்த வீரராளேத்திரனின் அருகை வரைக்கும் திகுக்கச் செல்லான். அப்படியே நடந்த நைவலி அந்தத் நைவலி தாதுக்கி செல்லப்பட்டது, செல்விட்டதாகவே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. வீரராளேத்திரன் மத்தியம் நைவலி எதிர்ப்பம் கைத்தாய் அருகைக் கைடன் தொடக்கிவிட்டார்!

அப்படியிருக்க, மயங்கிய ஒக்கியான கார்பம் நடந்திருக்கிறதே! வீரராளேத்திரனின் இயல்புக்குரிய அருகை வரவான். சோழ மன்னரத்தமேயே இந்த கவந்தியம் நைவலி நைவலி கைத்தாய்' என்று சில தீர்ப்பாக இருப்பதை அறிவிட்டது. அந்த மார்பும் செல்லி செல்லிய அப்போது பகிர்ந்து கொள்ளாது வேண்டியது? தான் தோலில் நைவலிசாரை பார்த்து, சோழ மன்னர் அந்த அந்த மார்பில் கைத்தாய் புது கவந்தி இயல்பான கைப்பெய்தில் சிப்பிப்பதற்கு, 'மார்த்தியை. இந்த அட்டே மார்பின் கைத்தாயை? மையல் போல இந்த நடவகாரிக்காத தீர்ப்பு உங்கள் வீரநடைய கைவிட்டு விடுகிறாயா! என்னதான் தீர்ப்பு என் சிறு கவிதையே கவந்தி இருந்தாலும், அந்தக் கவந்தி அதை இப்படி பகிர்ச்சுமாக வெயிப்படுத்தக்கூடாது. மானம் புக்கது தெரியின் மனம் என்ன மருபடுக...? அவனும் பெண் தானே!' என்று சொல்லி மகிழ் கவந்தியம்.

தான் அப்படி உறுப்போது, 'அடியை கவந்தியமே, இதற்காகவா கவலைப்படுகிறாய்? நீ என் மனத்தில்

எத்துணை உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கிறாய் என்பதை இந்தப் பாண்டிய வீரர்கள் தெரிந்து கொண்டதா பெரிய விஷயம்? இன்னும் சில நாட்களில் இந்தக் கடல் கடந்த புலிக்கொடி மாமண்டலம் முழுவதும் புரிந்து போற்றிக் கொண்டாடப் போகிறது. புலனமாதேவி பொறாமைப் பட்டாவி என் கிசென்ன? என்னைப் பொறுத்த அளவில் உனக்குப் பித்தான் அவன் என்று சரிவ திச்சயமாக வீரரஜேந்திரன் சொல்வார். (காரணம், அவன் எந்தப் பெண்ணைக் கண்டாலும் அப்படித்தான் கூறுவான். அது மாதங்கியை இருந்தாலும் சரி புலனமாதேவியாக இருந்தாலும் சரி. அது மாதங்கிக்கு நன்றாகவே தெரியும். தெரிந்தாலும், அவன் பொய்யாகக் கொஞ்சலாடையும் ஒரு சகமாக வைத்து மகிழ்வது அவளுக்கு வாடிக்கை!)

ஆனால், இப்போது வீரரஜேந்திரனைச் சந்திக்க முடியாது என்று அவளுக்குத் தெரியும். ஏன்னென்றால் அவளுக்குத் தெரியாமல் இந்த எதிரிகள் எவ்வளவு சாமர்த்தியசாலிகளாக இருந்தாலும் இந்த மானிகைக்குள் நுழைந்திருக்க முடியாது என்று அவன் ஊகித்தான். அவர் தன்னை அவ்வளவு சலபமாகப் பறிகொடுத்து விடவும் மாட்டார்! என்ற நம்பிக்கையும் அவளுக்கு உண்டு. அத்தோடு பாண்டிய வீரர்கள் அவளை அழைத்து வரும்போது மானிகை வாசலில் சோழ வீரர்கள் தடுக்க முயற்சி செய்கிறார்கள். அவர்களைக் கட்டுப்படுத்திய விதித்திரக் கட்டைக் குரல் வீரரஜேந்திரனின் குரல்தான் என்று அவன் உணர்ந்திருந்தான்.

யை நூலியல் பேரம் கரையத்தியானை கீதனை வீரரஜேந்திரனுக்கு உணர்த்து என்னைத் தெரிந்தாலோ சந்திப்பில்லையில் அவன் துதித்திருக்கிறான்.

நீயே மாதிரி கட்டைக் குரல்கூட ஒழுங்கான அளவு அவனைப் பழைத்திருக்கிறாய். அந்தக் குரலைக் கேட்ட உய்தான் அவளுக்கு அந்த குரலினால் பற்றிய முயே மறைந்தது. அத்தடன் ஏதோ ஓர் எதிர்பாராத காரணத்துக்காரத்

தான், அவன் இந்த முரட்டுகளின் கைகளில் கிக்குவதை துவர் அனுமதித்திருக்கிறார் என்றும் ஓர் எச்சரிக்கை உணர்வு அவளிடம் இருந்தது. அதனாலேயே திரைகளாக அவர்கள் தன்னை அழைத்துச் சென்ற இடத்தை, கட்டை வைத்திருக்கிற மாண்டலம் இவற்றை பற்றாமை உன் காணித்துக் கொண்புகுந்தான். மீண்டும் தான் வீரரஜேந்திரனைச் சந்திக்கும்போது, அவற்றைப் பற்றி அவளிடம் தகவல் தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கும் என்று அவன் எதிர்பார்த்தே இருந்தான்.

அதனாகத்தான் இப்போது உடனடியாக தகவல் திக்கு வருவது அச்சத்தியல் என்று கண்கூத்தான்.

ஆனால், குறைந்த பட்சம், புலனமாதேவியைப்போல உடனடியாகத் தான் எந்திர மட்டையான கனறு உருகினான் அவன். அவன் விடைத்தாக் கட போதும் அவன் திரை அவளிடம் தன் பெருமைகளைச் சொல்லுவது சொல்லி வைத்துடைய பொறாமைமையக் கெட்டு விட்டும் பூரிக்கவோ என்று தவியாய்த் தவித்தான்.

அந்தக் கணத்தில், அவன் அவனுடன் எதிர்பார்த்திருக்கியும் அதிசயமாக திகழ்ந்தது.

குரையத்திற்குக் குறக்கி மறைந்து, ஈடுபந்தமாகக் குழப்பம் குத்தும் அந்த பாழடைந்த மாண்டலத்தில் கைகளில் திகழ்ந்து குளம்படி குவி கேட்டது. மாண்டல வீரர்களின் பிடிப்பிடம் வாசற்புறத்தை போக்கிராக், அங்கே புலனமாதேவி துதிவரவிருந்து குதித்த மாண்டலத்தின் துறைத்தான்.

புலனமாதேவியின் திரை கட்டைமையக் கண்டு பெருந்த விப்பிடுக் கந்தப்பீத்த தித்தன் மான்கி.

அக்கணம் போராடு செல்லின் திரை விழுவதால் அதிர்ச்சிக்குள்ளான மாண்டல வீரர்கள் தந்தம் உடையான

உருவியவாறு அவனைச் சூழ்ந்து நின்றனர். அக்காட்சியைக் கண்ட மாதங்கி, அச்சத்தால் வீரிட்டு ஆலரினாள்.

தன்னைச் சுற்றிப் பாண்டிய வீரர்கள் பகை முகம் காட்டி நெருங்கியதைக் கண்டு கண்ணின் மீமையாகத் துடித்த மாதங்கியை நெழிச்சியுடன் தோக்கிய புலனமாதேவி நளினமான் - தூதில், "பாண்டிய வீரர்களே... இப்போதுதான் புரிகிறது, மதுரை மன்னன் குலசேகர பாண்டியனின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்னவென்று..." என்றான்.

"என்ன சொல்கிறாய்?" என்று திகைப்புடன் கேட்டான் ஒரு பாண்டிய வீரன்.

"பின் என்ன? நண்பர்களுக்கும், பகைவர்களுக்கும் பேதல் தெரியாத இப்படிப்பட்ட பாண்டிய வீரர்களை நம்பிய தால்தான் மன்னன் குலசேகர பாண்டியன் தம் மணிமுடியைப் பறிவெடுத்திருக்கிறான்!" என்று சிரித்தான்.

"அப்படியானால் வேளாள் சொல்ள் எங்களுக்குவிரோதி இல்லையா?" என மனஸ்ப்புடன் கேட்டான் மற்றொரு பாண்டிய வீரன்.

"சொழிப் பேரூர்த்து எதிராகப் புறட்சி செய்யும் பெரிய வீரர்களாக அனையச் சென்ற என்னை நீங்கள் எங்குப் பகையாளராகக் கருத முடியும் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. எதிரிக்கு எதிரி உண்பி என்றாறுதந்திர மாயுடைய பாண்டிய வீரரின் கைகளில் இல்லையா? சரி. இந்த அடையாளத்தைப்போது புரிந்து கொள்வீர்கள்..." என்று தம் இடைவினாவுக்கு ஒரு மின் இடைவினை பொறித்த மூத்தவரக் கணையாழியை அயர்க்கிடம் காட்டினான் புலனமாதேவி.

அதைக் கண்டதும் பாண்டிய வீரர்கள் திகைத்து நின்றனர். அயர்களைத் தன் அருகே நெருங்கியவ சமீக்கை

செய்த புலனமாதேவி மெல்ல அயர்க்கை கொம்போரத்தில் ஏதோ கூறினாள்.

திடீரென்று பாண்டிய வீரர்களின் முகத்தில் கவலையும், புறமும் தோன்றின.

மென்தூதில் "படைத்தளையி வீராடுத்திரன் வீரத் தீருக்கும் வணையினிந்து தப்பிக்கத் தீரும் ஒரு பாண்டியன் பொழுதுகூட அதிபட்சக் கணம் கருத்... பாண்டியாக ஆவன செய்யுங்கள்" என்றான் புலனமாதேவி.

உடனே பாண்டிய வீரர்களின் தருள் மாதங்கியின் அருகே சென்று பரபரமென்று அவளைப் கைகத்திருத்த கயிறுகளை அவிழ்த்து விட்டாள்.

சில கணம் பொழுதுக்குள் தன் எதிரே நடந்த செய்களை விபப்புடன் தோக்கிக் கொண்டிருந்த மாதங்கியின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்ட புலனமாதேவி, "முற்பகு என்னோடு" என்றான்.

அந்தக் குரலில் தோழமை மிஞ்சியிருந்ததா? விடையை அதிலும் இருந்ததா? இரண்டுக்கும் அப்பாற்பட்ட தந்திரம் மிகுந்திருந்ததா...? என்று திடுக்கிட்ட அடியாளன் மயங்கிய நிலையில் ஆவனைத் தொடர்ந்தான் மாதங்கி.

கொல் ஆகை தாழினைப் பெழுது கடப்பதற்குச் மாதங்கியும்—புலனமாதேவியும் ஒரு படகில் அமர்ந்து காவிரியைக் கடந்து கொண்டிருந்தனர். படகு, காவிரியின் கர்ப்பப் பகுதியைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கின்றது—தரைப்போரத்தில் உள்ள ஒரு மரச்சாலையில் திடீரெனவென மரிக்கொண்டது. அவன் பக்கத்தைத் தோக்கிக் கொண்டிருந்த பாண்டிய வீரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் இடையுப் போகிக் கொண்டனர்.

"முற்றப் பாண்டியா! உன் தீரத் திறமைக்கு இன்று தான் சோதனை! அந்தப் பெண்கள் இருவரும் ஆதிமை"

கூட்டுவதற்குள் நீ அக்கலையில் இருக்கவேண்டும். அங்கு இவர்களை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் சோழ நாட்டின் 'அருளுலமா' அந்த ராஜ்யப் பிரமுகரையும் சேர்ந்து நாம் சிறைப்படுத்தி ஆக்கவேண்டும். நன் சாட்சத்தாகப் பண்டைய கதை மொத்தம் விட்டதாக இறுமாந்து செல்லும் சோழ தங்கையில் எத்தரமுகம் தோகுவியாக அமைகமாட்டிருக்கிற அந்தக் காட்சி... அதுமாதிரியல்லவா அந்தமுகம் இருக்கிறது! — அங்குக் கிரிப்போன் ஆந்தையன் அறையைப்போல் அந்தக் காவிரி நீரத்தில் எதிரொலித்தது.

37. அன்னையே சரணம்

“வேளாள் செல்வீ, உங்களைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கிறது...” என்று மாதங்கி தட்டெழுது.

“ஏன்...?” — வியப்போடு கேட்டாள் புலனமாதேவி.

நன் மலர் இதழ்களில் குறுநகை புரிக்க, “தேவி, தங்களை ‘வருங்காலப் பட்டத்து ராணி’ என்று சோழநாடு முழுவதும் பேசிக் கொள்கிறார்கள். அந்த ஒரு வினாடி கற்பனை செய்து பார்த்தேன்... அரண்மனையேரு சம்பந்தப்போத என்னையே இப்படி அந்த நிமிஷம் மானியமேற்றுத் துண்டித்து வந்து, கட்டிப்போட்டு அவசிக் குள்ளாக்குகிறார்களே! நீங்கள் பட்டத்துராணியாகி விட்டால் எப்படி சம்பாஷணைகள் போனாள் எங்கிட்டு உங்களைத் திரைக்கதைக்கு உள்நாக்குவார்களோ... இதைவிடவும் தீவிரமாக அரண்மனையில் காழுவதற்குப் போல் தீவிரிக் குதைய வேறு எவ்வுமே இல்லை. இந்த அரண்மனையார், அரசுமுகம் விருந்தைத் தவிர திரைக்கதையில் போய், அமைதி வாக வாழலாய்போய் இருக்கிறது!” என்று மாதங்கி.

“தனிப்பாசலா இவ்வகம், இவ்வகம் வீராஜேந்திர ஸுடனா...” என்று தங்கிட்டுக் கேட்டாள் புலனமாதேவி.

— இத்தக் கேள்வி கருவியைப் துருத்தாது அந்தக் கேள்வியில் இருந்த உள்நாத்த பிணைப்புப் புகைச்சலை மாதங்கி மிகவும் சரித்தாள். “அவ்வாறு இந்த அரண்மனைப் வருங்காலப் பட்டத்து ராணி என்று வேண்டியவர்களை என்ன...? அந்தத்தத்தில் அரண்மனை என்னக் கண்டு நான் இவ்வி” என்று பொறுத்த கவரையத்திக் உதாரணப்பட்டுக் கொண்டாள்.

இத்ததும் கேள்விப்பட்டவர்க்கு தனக்கு எத்தம் பற்றோ பாதமோ இல்லாதபடியில் ஒரு தனிமையின் பெய்மைச் சிணுங்கலுடன், “என்னதான் சொல்லுங்கள் தேவி, எனக்கு ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை. காரணம், இந்த அரசு னுத்தகங்கையாகப் பார்த்தால் மெழுகாக இருக்கிறது...” என்று தங்கிட்டுக் கொண்டாள்.

“என்னா?” என்று கடைக்கவன் தோக்குடன் கேட்டான் புலனமாதேவி. கூட்டு மாதங்கி, “இவர் இப்படி வேறுப் பண்புடைய பரிசுவாயாக உதங்கிப் வேண்டியவர்கள் பரம நிம்மதியை சேர்ந்து” என்று ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டாள்.

“தேவி, போர் என்றால் ஒரு உலகத்தில் வீரர்கள் போதிக் கொண்டு வெற்றி—தோல்வியை நினைப்பார்கள். அந்த விட்டு விட்டில் தீவிரமாக இருக்கிற பெண்களைப் பெண்கள் உடத்தில் கொண்டு வந்துதான், கட்டிப் போடுவார்கள். இது என்ன போர் முறை? அதனால் போகட்டுக், ஆரண்மனையார் இப்படி அமைதிதாக்கி என்றால், என்ன தீவிரம் கூட இப்படி இந்த நிமிஷ வேளையில் எத்தம் பணியில் கருபட வேண்டியதாக இருக்கிறது? என்று தங்கிட்டு மாதங்கி மாதங்கி. துணர், மாதங்கி, காரணம்.

யம்மா இப்படி. அந்தத் தூமத்துப் பேய்போல் திரிகிறாய். நீ என்ன திரிந்து என்ன எதிர்த்தாய். அவர் மனசை எவ்வளவு நாசம் நாசம் செய்திருக்கிறான். நுகரக்கூட எவ்வளவுமே சேர்த்து உங்களைப் பட்டத்து ராணியாகக் காணும், நீ அம்மா அந்த மரசிம்மாசனத்தில் பொய்மை மாத்திரி உட்கார்த்திருக்க வேண்டியதுதான். அவருடைய மனச் சிம்மாசனம் எங்குத்தான்? என்று அவருக்கு உரைக்கிற மாத்திரி குத்தலாகச் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று ஒரு தனமச்சே.

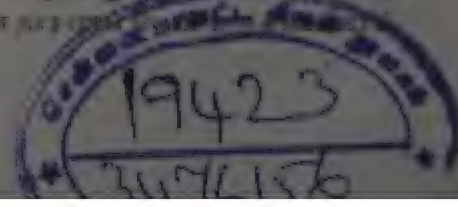
“போர் என்றால் களத்தில் நடப்பது மட்டுமல்ல... அது சில நாட்கள்... ஏன், சில நாழிகைக்குள்ளேயே முடிந்து விடும். ஆனால், அதன் முன்னோற்பாடுகளில்தான் ராஜ தந்திரமும், வேத்தியும் இருக்கிறது. ஒரு பாத்திரத்தில் உடை சதும், விரிசலும் இல்லாமல் இருந்தால்தான் அதில் நீரோ அழிதோ கொள்ளமுடியும். அதைப் போல்தான் பேரரில் சுடுபடுள் ஒரு நாட்டின் தன்மையும். உள்நாட்டிலுள்ள பலவினங்களைச் செப்பணிடுவது பேரரில் முக்கியமான ஓர் அம்சம். அதை சாமர்த்தியமாக நிறைவேற்றி விட்டாலே பாதி வெற்றி அடைந்துவிட்டது பேரல் ஆகும். இப்போது சோழர் தளபதி அந்தப் பணியில்தான் சுடுபட்டிருக்கிறார். அவருடைய முயற்சியை ஒட்டியதும், இத்கே ஒரு கைமாவ வெற்றி ஒன்றை அடைவோமென்றும் எப்பது எதிரியின் திட்டம். இந்த வேதத்தான் இந்த இரவுச் சங்க குழப்பங்களுக்குக் காரணம்.” என்ற புலனாய்வுதான் மனக்குஞர், “இதில் லாய் உனக்கேவிகே தெரியப் போகிறது— எவ்வளவுகூடக் கூடியக் கொண்டு சிறிதுபலனுக்கு சாய்நாய்வு சாகாய்கள் எங்கே தெரியப் போகிறது? அது தெரியாவிட்டாலும், அதை மட்டுமே அடையுமா? இவ்வரசரைக் கைப்பற்றியி. வேண்டுகிறீர்? என்று கருவிக் கொண்டார்.

“அப்படியென்ன பெரிய ஆயத்தங்கள்...? சோழ நாட்டின் எதிரின் எவ்வளவுமே சோழர் தளபதிக்கு அறிமுகமான

கொத்ததான்... ஆய்க்க இப்படியும் அங்குக்குத் தெரியும்— ஆய்க்கவை விவரித்துச் சிறைப் புகுத்தி அடக்குவது எந்தாக், அறுபது நாழிகைக்குள்ளேயே அவராக் அடக்கிவிட முடியும்.

ஆனால், ஏனோ அப்படிச் செல்வத் தயக்கிதான்? அல்ல சில சந்தர்ப்பங்களில் நடத்தும் அரசரின் யோசனாப்துகள் புதிதாகவே இருக்கிறது. சில பணிகளைச் செய்வதென்பதையே ஒற்றரிடம் ஒப்படைக்கிறார். சோழர் முக்கியமான பிரச்சினைகளை அங்குக்கு சிக்க தெருக்கையாகக் களிடம் ஒப்படைக்கிறார். மரபுப்போல்— ஐந்துரை உக்களைக் கட்டுப்படுத்தி மலத்தும் மெய்யுமாய் எவ்விடம் தம்மைத் தார். பரவம் கீழ்க் கண்ணடி முக்கியமான அப்படியிருக்க உக்களையே நாக் பதாளப் பிற் கைப்படுத்தக் கோண்டுவதாவே இப்படி பட்டினத்தின் நாக் அங்குக் கோண்டுவயதாக இருந்ததும் இப்படி திகைப்பான சிவாய்ப்புணையெல்லாம் அது எவ்விடம் ஒப்படைக்க எமா...? என்று தன் தீர்த்தோக்களை தலையாகத் துறாவி அளபுக் கொண்டது போல் மாதக்கிறியாய் திக், “அப்பே புலனாய்வுதான், உங்களைப் பல் மாலிகையில் நாக் சிறை வைத்திருந்தேன். எவ்வளவு கைக்கு ராஜ்ய வங்குங்கக் தெரியாத மாத்திரி தெரியா விவகக் கொடுக்கிறாயோ” என்று துக்கி எறியும் கிடை தோன்றிற்று.

“இதெல்லாம் அரசரின் கைத்தான். ஒரு சாக்ரத்யுக் துக்கி கம்மீது அடைவானவன் பட்டத்து உடைவையக் வேளாம் ஒரு சகிலினைத் தந்தான் கட்டிப் போடுகிறாய்! அதற்காக உடையையவிட எவ்விடம் சென்று எவ்விடம் செல்விட முடியுமா? எவ்விடம் திரிவாகத்தில் சில சகாய்க்கிப் பீக மிகச் சந்தர்ப்பவாய்க்கைகெடுவென்றுவட, அங்குப் பணை நிறைவேற்ற வேண்டியவரும். இதெல்லாம் கைத்தான் ராஜ்யத்தினில் சந்திரன் சந்தர்ப்பம் தோன்றி தெரியாது.

“எதிரிகளை அடக்குவது என்றால், வெளிப்படையாகத் திரியும் ஆட்களை மட்டுமே சிறைப்பிடிப்பது அல்ல. சந்திரசேனாவையும் அந்தப் பாண்டிய வீரர்களையும், அவர் களுக்குப் பின்புலமாக இருக்கும் காளிமாண்டவரையும் சிறைப்படுத்தி விட்டால் மட்டும் எதிரிகளை அடக்கி விட்டதாக ஆகாது. அவர்களுடைய அந்தாங்க சதிக்சேந்திரங்கள் அவற்றின் பாதியுடன் மயிலாவற்றையுமே வேலோடு கூகப் பற்றுவதுதான் இளவரசரின் திட்டம். மரத்தை வெட்டி விட்டு, தனியாக வேலைத் தோண்டிக் கொண்டிருப்பது வெட்டி வேலை! மரத்தைச் சாய்த்துவிடுவதே, வேலோடு சாய்ந்த விடையதுதான் விவேகம். அதற்காகத்தான் எதிரிப் படைகளைச் சுதந்திரமாக உலவவிட்டுக் கொண்டே, அவர் களுடைய சதிக்சேந்திரங்களைச் சாய்ப்பதில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் இளவரசர் வீரராஜேந்திரன். வெகு குறுகிய காலத்திலேயே அவற்றைச் சாய்த்துவிடுவார். ஆனால், இத்தனைச் சாதனையையும் அவர் யாருக் காகவோ செய்கிறார் என்பதுதான் எங்கள் வேதனை. பொறுத்தவரையில் ஒரு சக்கரவர்த்திக்கு அவர் அடிமையாக இருப்பதும் மிக மிகச் சாதாரணமான பெண்களுடன் சலகாசம் வைத்துக் கொள்ளும் இனவெய்வமாம் அந்த ராஜகுலத்த இளம் சக்கரவர்த்தி சிறுமை தேடித் தரும் பாலினங்கள், அதை நினைத்துத்தான் நான் குமுறிக்கொண்டிருக்கிறேன்!” என்ற புலனமாதேவன், மீண்டும் தன் குரலில் திடீசனாய் ஏற, “மாதங்கி, இப்பொழுது பாண்டிய வீரர்கள் உங்களைச் சிறைப்பிடித்தி வந்தார்களே, அதுவும் அவருடைய ஏற்பாடுதான்.” என்று செல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே—

மாதங்கி மிடுக்காகக் குறுக்கிட்டாள். “இது என்னதும் தெரியாது... மதுரைப் பாண்டியர்களின் மர்மங்களைத் தெரிந்து கொள்ளத்தக்கதான் அவர்களிடம் என்னை சிக்க அது சத்திக்குக்கிறார்?” என்றாள்.

“அதுதான் இப்போது, மதுரைப் பாண்டியர்களின் மர்மங்கள் எல்லாம் உன் துணை தெரிந்து கொள்ளத் தன்மையாக அவர் இத்தை... உங்களை சித்திரிப்பது போன்ற அந்த இளவரசரின் சிறுமை அப்பறப்படுத்தத்தக்கவையென்பதால் காளின் முயற்சிக்கு இடம் கொடுத்திருக்கிறார் தவிர. பாண்டியர்களை அவர் ஒரு மிகுந்தாக்கிய மரிக் கிலினை!” என்றாள் புலனமாதேவி குளக்கிடமாக.

“என்னை உன் மாரிகைகளிலிருந்து அப்பறப்படுத்த வேண்டுமீ?” என்று தன்மையாகத் துப்பீசம் வீட்டாள் மாதங்கி.

“உன் மாரிகைக்கு உங்களைத் தேடி வரும் ஓர் சந்தனையும் அவன் கொண்டு வரும் ஓசையையும், அவர் வரப் பற்றுவதற்காகத்தான்...”

“உங்களைத் தேடி வந்தனப் பது ஓசையாகத் தான் என்ன வேளைச் செல்லியவார்ப்போக் போரக்கு எதிராக சரிப்புரட்சியை செய்கிறேன்...” என்று சத்தத்தால் கேட்டாள் மாதங்கி.

“உங்களைத் தேடி வரும்புரட்சி ஓசையார் உங்க. எல்லா விவர ஓசையும் துக்க, நகுத்ததை மகளுக்கு எழுதும் வித்தம்...”

“தந்தையா...”

“ஓம்; உன் தந்தையா! உனக்கு ஒரு தந்தையுள் பது உனக்கே இதுவரை தெரியாதவனா?” என்று கேட்டாள் புலனமாதேவி.

“தந்தை” என்ற சொல்லைக் கேட்டதற்கு உடல் சிதீப் புற்ற மாதங்கி மடமடப்புடன், “என் தந்தையா? வாய் அவர்? உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று விவரினாள்.

“தேவியாது. ஆனால், அனாதை தெரிந்தவர் ஒருவரை நாம் இம்மூர் காலநாழிகைப் பொழுதற்குள் சந்திக்கப் போகிறோம். உன்விடம் அனாதை தெரிவிப்பதற்காகவே உன்னை அழைத்து வரும்படி எனக்குக் கட்டளைவிட்டார் அவர்...” என்றான் புலனமாதேவி.

“தேவி, சீக்கிரமாகச் செல்லுவோம்...” என்று பரபரத்தான் மாதங்கி.

“மாதங்கி, உன் அவசரம் எனக்குப் புரிகிறது— ஆனால் அந்த அளவு நாம் சீக்கிரமாகச் செல்ல முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை...” என்றான் புலனமாதேவி.

“ஏன்...?” என்று மலைப்புடன் கேட்டான் மாதங்கி.

“அதோடங்கி...” என்று சுற்றுத் தொலைவால் நீத்திக் காவிரியைக் கடந்துகொண்டிருந்த சிவகரிய உருவங்களை அந்த நிசி வேளையிலும் அடையாளம் காட்டினான் புலனமாதேவி.

“யார் அவர்கள்...?” என்று புதிருடன் வினவினான் மாதங்கி.

“கரையேரத்தில் தம்மை வரவேற்கக் காத்திருக்கும் காலந்தா பெரிய பிராட்டியாரையும், நம் இருவரையும் ரே கோரத்தில் வணத்த சிறைப்பிடித்து, பாண்டிய படகிற்குக் கடத்திச் சென்ற திட்டமிட்டிருக்கும் பாண்டிய வீரர்களின் அவர்கள்... நேராக நாம் கரையேறினால் ராஜா தானை நாம் சந்திக்க முடியாது— இந்த வீரர்களிடம் நான் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கும்...” என்றான் புலனமாதேவி.

“அப்படியெல்லாம் நான் எப்படித் தப்பிப்பேன்?” என்று குழம்பினான் மாதங்கி.

“தப்பிக்க முடியாது— எவ்வித புரியாமல் கவிப்பதும் எதிர்ப்புறமும் வதிகிட் பாடல்கள். நாம் இருவரையும் சுழித்துப் புரண்டோடும் காவிரியின் மத்தியில். அதனால் தப்பி நோம்... எப்படித் தப்பிக்க முடியும்?” என்றான் சித்தனைத் தயக்கத்துடன் புலனமாதேவி.

அச்சமயம் அவர்கள் அணிந்து சென்று கொண்டிருந்த ஓடம் நினை கொள்ளாது குதிக்கிறது. மலைப்புடன் அவர்கள் ஓடத்தைக் கவனித்தார்கள். இன்னொரு ஓட்டம் வாய்கரங்கள் அந்த ஓடத்தை அனாதைக் குறுக்கிச் செல்லும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தன. மாதங்கி உச்சித் பதற— “தேவி...” என்று புலனமாதேவியை இறக்கக் கட்டிக் கொண்டான். மறுகணம் அந்த ஓட்டம் செங்கலின் வலுவால் ஓடம் கவிழ்ந்தது.

“அக்ஷையே சரணம்...” என்று அந்த பிராழ்ந்தவர்கள் அன்னையான காவிரி மாதங்கி மடியில் சோழச் செவ்விய இருவரும் வீழ்ந்தனர்!

38. நீரில் இணைந்து நெஞ்சங்கள்

மாதாஸின் மடியில் மழலை முற்றாக் குழந்தை செயலற்றுக் கிடப்பதுபோல், கசலிசி அன்னையின் தீர்ப்பாப்பு மடியில் வீழ்ந்த மாதங்கீடும்—புண்ணாசைதலையும் செயலற்று, செவல் புரியும் வரை தெரியாத தீர் அலைகளோடு புரண்டு கொண்டிருந்தவர்.

தொடர்ந்து வந்த சதியின் கழிப்பைவிட, பொய்ச்சியின் தீர்ச்சுதான் அவர்களுக்கு இவரை இருந்தாலும், கூடவே, நாம் காதுவிட்டுத் தள்ளப்பட்டதும் சதியின் ஓர் அங்கம் தானோ என்ற பதைப்பு அவர்கள் இருவரையும் பேதலிக்கச் செய்தது.

தனித் தனிபாக நீரினுள் விழுந்த இருவரும் ஆறுதலும் ஆதரவும் இேத. இருவரையொருவர் பற்றி அணைத்துக் கொள்ளுனர்.

ஒருத்தி வகைதான் என்றுதான், இவ்வொருத்தி காங்கிரஸ்ஸின் உதவியால் பிழைத்து இரு வந்தியாசமான குற்றத்தை மீண்டும் செய்து, அதை மீட்ட உபயோகம் செய்து வந்திருக்கிறது. ஒருத்தி உள்வந்தால் சர்க்காரிதான் நித்யமாகப் போல் ஆகியிருக்கிறது. ஒருத்தி இவ்வாறு காங்கிரஸ்ஸின் நித்யமாகத் தவிர்ப்பதால், உதவியை ஒருவர் மீது தான் தான் இப்போது.

[illegible]

தமிழக அபிவிருத்திக்கு இடைவேளை உபதரம் அளித்தல்.
தமிழ்த் தொழிலாளர், தொழிலாளர் அமைதி. மிக
சிறந்ததாய் ஒரே நாயகத்துக்காக தம்மைக் கட்டுப்படுத்தும் அபி
விருத்திப்போல், இப்போது அந்த நிலைக்கு வர
அறிவுக்குரியவர்கள் பேரணும் வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தல்—இத
னும் அப்படி தன்னகம் கருத்து அளித்தல் உபதரம்
ஆகவனத்து நின்றுவர்.

“கேதல், து-தீவினாத்து அம்மகம் கயித்தம் மயம்
 திருக்குமில்” என்று மெய் பதறல் கேட்டல் அந்தக்

பாண்டித்திரம், திருச்சிக்குப் போகிறது என்று தங்கமண
நதி ஆற்றியில் தங்கமண கொண்டுவிட்டு திட்டிப்போய் வந்து
ஓர் அச்சம் மெய்நம்பமான பதட்டமாக அங்கம் பிடிக்கப்பட்ட
சிபிர்க்க வந்தது.

இதன்போதும் உறுதுணிவு எழுச்சி தொடர்ந்து வந்ததால்
“மாநகரீ” என்றுதான் அழைக்கப்பட்டது. அங்கே நடைபெற்ற
காலத்தில் கோவை நகரம் கோவை மூட்டைகளில் அமைந்திருந்தது.
காலம் சென்றது. கோவையும் சாமித்தலம் இத்த கோவை
செல்லிக்கு உண்டு” என்று மாநகரீயைப் பற்றினார்.

மறுகணம்—இரண்டு வகை சரக்கை, திரை உயர்த்திய
பாவித்து வந்து, அவர்கள் இருவரையும் கள்ளி அளவாட்டும்
பிடித்துக் கொண்டனர்.

இந்த எதிர்மாத நெருக்கதால் தமிழகம் போன
இரு வருஷமாகும், அங்கத்தல் அங்கியிலுள்ள தந்தை
விடுவதில் உலகம் முழுது தீர்ந்தது.

[illegible]

சற்று முன் சும்பீர எழுச்சியுடன் தன் பிரதாபத்தைக் கூறிய புலனமாதேவி, இத்தப் பலப்படுத்தாயில் ஏற்பட்ட தோல்வியால் சோர்ந்து மனம் துன்பிப் போனான்.

ஒரு சாதாரண வீரனின் ஆற்றலுக்கு எடுக்காடுக்க முடியாமல் இப்படி ஓர் அவமானகரமான தோல்வியைச் சந்தித்த பின் தாம் எந்தப் பெருமையில் வீரராவேந்திரன் மூகத்தில் விழிப்பது...? மானம் குன்றியபின் அவருடைய மூகத்தில் விழிக்கத்தான் வேண்டுமா? இந்த உயிரை இப்போதே மாயத்துக் கொண்டால் என்ன...?

—குழறிய புலனமாதேவி தற்கொடுக்காதத் தன் மிகக்கூட மெகமலையில் செருடு வைத்திருந்த கத்தியை உருவி எடுத்ததே தங்கைத்தானே மாப்த்துக் கொள்ள முயன்றான். ஆனால் அந்த முயற்சியும் பலிக்கவில்லை. ஓங்கிய அவனுடைய கரங்களை இறுகப்பற்றி செயலிழக்கச் செய்தவாறு—அவர்கள் இருவரையும் தன் தோளோடு அணைத்துச் சேர்த்தவாறு, நீர்ப்பரப்புக்கு மேலாக எழுந்தது, அந்தக் கரங்களுக்கு உரிய வீர உருவம்.

அதுவேறு யாருமில்லை; இளவரசன் வீரராவேந்திரன் தான்!

இப்ப ஆதிச்சிகரம் திருக்கிட்டான் இரு தங்கையரும். 'தங்கைமி பறகவர்களிடமிருந்து சாமர்த்தியமாகக் காப்பாற்றி வந்தவர்களே இளவரசன் வீரராவேந்திரன். இடக்கிலிருந்து துள்ளி, கீண்டிதாடாந்த அற்று வேகத்தோடு வந்த தம்மைப் பற்றி அணைத்துக் காப்பற்றி இருக்கிறார்' என்ற உண்மை இமைப் பொழுதுக்குள் அந்த இருவருக்கும் புரிந்த விட்டது.

'தான் வீரராவேந்திரனிடம்தான் தோற்று இருக்கிறோம்' என்று உணர்ந்ததும் புலனமாதேவிக்கும் உள்ளம் சேசாதி எண்ணத்தில் இனிமை பூத்தது.

மாதங்கியின் உள்வந்து இனிமையான பைர எத்தக் காளானும் தேவைமில்லை. வீரராவேந்திரனின் தரிசன் ஒன்றே போதும்! அவனைக் காண்பதே அவருக்கு குறியினம்தான். தங்கை தரமரை மூலப்படுத்தப் போக மனம் பூரித்து மலர்ந்து விடும்...

நினைவம் கிடைத்துப் பொழுதுபோக, எளவன் குத்திற்றுக் கலக்கல் விளைவி ஓர் ஆனந்த மாகியியான எழுச்சி அவர்களுக்குள் பிளர்ந்தது.

ஆனால் அந்த ஆனந்தமும் கால்களை கிளர்ச்சியாக அரைக்கணப் பொழுது கூட நீடிக்கவில்லை. கொடியை அடித்துப் பீசித்த தண்ணீர் கணப் பொழுதுக்குள் உடி விது வது போல, சில தொகுப் பொழுதுக்குள்ளேயே அவர்கள் மரபுக்குள், என்னும் தீக்காதி சிலுரில் புதைக்க மாயக் கத் தொடங்கியது...

மாதங்கி தம்மை அணைத்திருந்த வீரராவேந்திரனின் கரத்தைப் பார்த்தவில்கலை புலனமாதேவியை அணைத்துக் கொண்டிருந்த வீரராவேந்திரனின் எந்தொரு கரத்தைப் பார்த்துப் போதும் ஆர்வமில்லாது...

'அட்டையாய், என்ன ஆவ்வாக அனை அனைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்... என்னுள் போகக்கூட இன்மையே இவ் வளவன் என்ன தெருக்கம், அனை இறுக்கம்...! கொஞ்சம் தாளவைமில்லி இருத்தவன் என்ன! அந்த ஆண்மையர் கால்கிலையாடப் போய்விடப் போகிறார்...? வீரகத் போக கட்டித்தான் மரக்கோடு உடனும்...' என்று மாதங்கியின் மனம் போகித்தது.

புலனமாதேவிக்குள் மரிப்பவரை கலந்த கல் மரபைக் கண்டவர்களின் இடைமைய மனமிக் கொண்டிருந்த இவ் வளவனின் கால்காலே போகத்தே கர்த்து கொண்டிருக்கப் போக... மரபை மரபுமை அந்த வீரனை புதை விடும் கொழுக்க கொண்டிருக்கின்றான். நாடடியக்களையில்

தனியாகவே மெளரியாச்சே! கொஞ்சகாலத்திற் நாயுறும், சுவையுறும் கூடவே இருக்கும்...அவர் குன்றும் அலையைக் காப்பாற்றுவதற்காக அலையாத்துக் கொள்ளலில்லை...! எப்போது என்று இப்படி ஒரு வேலையைக்கூடக் காத்திருந்தவர் போய், என்னமாய் ஒரு சரஸ் அந்தக் கையில்...ஒருவேளை அப்படி அலையை அலையாப்பதற்காகவே ஓடத்தைக் கவிழ்த்திருப்பாரே? அதுதான் போகட்டும்...இடைமையப் பத்திய கரகம் இடையோடு திற்பதற்கென்ன? வெல்ல வெல்ல மெளரியில் பணத்திற் மேலே மேலாகவேன்?—அந்த இருட்டிலுமே இப்படி ஒரு கண்ணொளபட்டமிட்டு, துள்ளியான ஆராய்ச்சி நடத்த அந்த தங்ககைகள் இருவரால்தான் முடிந்தது; அவர்கள்!

அவர்கள் இருவரையும் கனாயோரத்திற்குக் கொண்டு வந்து பேர்ப்பதற்குள் வீரராமேஜத்தினர். இரண்டு சமூகப் படைகளும் பேரராமேஜத்தின் ஒரு கொள்கை வேண்டிய சாதாரணமானதும் — காலகாலங்களையும் செய்யப்படுத்த வேண்டியதாகின்ற! இந்தப் பக்கத்தில் வேக வேகம் இறுக்கினால் அதன் பக்கத்தில் முழுமுழுமையான முழுமுழுமையான! அதன் பக்கத்தில் கொஞ்சம் மனதாக்கமான அதிர்ஷ்டம் இத்தம் பக்கத்தில் கிராமியப் பந்தம்.

மேலும் மேலும் தனக்குத் தெரிந்த பாணத்திதரிகளையே
மேலும் மேலும் தனக்குத் தெரிந்த பாணத்திதரிகளையே
மேலும் மேலும் தனக்குத் தெரிந்த பாணத்திதரிகளையே
மேலும் மேலும் தனக்குத் தெரிந்த பாணத்திதரிகளையே
மேலும் மேலும் தனக்குத் தெரிந்த பாணத்திதரிகளையே

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் இயங்கும்
பல்கலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் இயங்கும்
பல்கலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் இயங்கும்
பல்கலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் இயங்கும்
பல்கலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் இயங்கும்

கனம் பேர்தலைவர் திரு. குமாரசாமி அவர்கள்
பேரவையின் முடிவுகளை விவரித்தார்.

‘அவந்தான் முதலில் நோட்டுவே...’ என்று இவனுக்குப் புலக்கல்வி! ‘அத்தப்பறந்தான் முதலில் அவையட்டுவே’ என்று அடுத்தப்பறத்துக்கு எரிக்கல்.

[illegible]

அச்சமாய் நிகழ்வது அப்பிரிவில் எதிர்க்கட்சியை "தட
து" வென்று வீசுவது எனும் ஆயம் மேட்டது. இக்கட்சியி
ருத்து மூலமும் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்மேலும் அந்த உணர்வு
பாய்க் கவனித்தனர். அந்த வீரக்கட்டிம எந்த ஆதாரமும்
இன்றிக் கவனம் கட்டுப்படுத்தக்கூடியதாக எழும்பிய நிலை
யுடனும், அதே சமயத்தில் பாய்ச்சல் மேலும், இம் மூலம்
பின் மூலமாக அணிவகுத்துக் கொண்டு கொண்டிருந்தனர்.
ஆவர்கள் தமே நாயகர் பங்குதான் துக்கித் கொண்டு
போய் தேர்வெடுப்பது.

தொகுப் பொழுதுகளில் ஆத்தப் பள்ளத்தி மாதிரியாக
என்பதை ஊசித்து விட்டான் முலையாதேவி.

எனவே பதிலுக்குடன், “இவ்வாறே, அந்தப் பானையு
தாட்டுகிறார்கள் பெரியோருமாயினும் சிறுபிள்ளைகளின்
பலிகளின் வரலும் பெரியோர்களை...ஆவனாகக் கருப்பத
வேண்டுமே...” என்கிறார்.

ஆனால் விஜயலக்ஷ்மிதான் உலகிலே பதிலற்ற தெய்வ மிலை. பிலகும் அளவற்றதே. "விஜயர் மிலை, இது காலம் கடந்த தெய்வம்..." என்பதான்.

“உங்கள் சொந்தத்தில்...” — தயிர்நீரில் விதவிதமாக
புகைகொண்டே.

“வேளார் செல்வி...பெரியபிராட்டியாரை இந்தக் கோழ மண்டலம் வைத்திருந்த உன்னத நிலை வேறு; அவர் தனக்காக உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும் நிலை வேறு! பழையாற்ற அரண்மனையில் சர்வ அதிகார தேவியாம்—ராஜமாதாவாய் கோழ மண்டலமே அவரை வணங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், அவரோ தன் குமாரரான கக்கரவர்த்தியின் மீது பகைமை கொண்டு, இந்த நாட்டுக்குள்ளேயே ஒரு பெட்டிப் பண்டைய உருவாக்கினார். அந்த நிலைமையில் அவருக்கு என்று ஏற்படுத்த கோழ கக்கரவர்த்தியோர், நாகங்களை விரும்பவில்லை. எனவே அவரை மிகவும் நயமாகவும், நாகரிகமாகவும் அழைத்து வந்து ஞானலிங்கனார் மாளிகையில் வாழச் செய்தோம்...” என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே புவனமாதேவி ஆத்திரத்துடன் குறுக்கிட்டு, “இல்லை. அவரை சிறை வைத்தீர்கள்!” என்றாள்.

“அரண்மனை நிதியைக் கருவூலத்தில் பூட்டி வைப்பது சிதையவில்...பாதுகாப்பு, அடைப்போலவே, ராஜமாதாவை போர்க்காலப் பாதுகாப்பை முன்னிட்டு அடக்கி வைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டாலும்கூட, மிகவும் கண்ணியமாக—இந்தாட்டின் ராஜகுமரின் பரம்பலையேயே அவரை விட்டுவைத்திருந்தோம். ஆனால் அவரோ, இந்த நாட்டின் பிழாக்கால கட்டுப்பாடுகளைப் புறக்கணித்து தன்னிக்கை கசக்க வேண்டித் தொடங்கினார். அத்து வேளார் செல்வியும் உடத்தலை இனியும் இரவனாரும் கோழ நாடு இந்தக் காலகட்டத்தில் காயப்படுத்துதல்கள், காலம் புரிகதற்கே வேறுபெற அவசியமில்லை. இரவனார் தந்தம் வீரனான செயலுக்கரிய பவனனான ஆறுமுகித்தாரை தீர வேண்டுமென்று ஒரு முயற்சி பெரியபிராட்டியார் பவனனின் கைகள் மீது வைப்பதற்கு உடனே வேண்டி அவனையே போதுந்த அளவிய இரவனே கோழ நாடு மத்திய நிலைத்திருக்கிறார்கள என்பதுதான் பொருள். அவர் கணைர் கோழர் படை எங்கே — எப்போது சந்திக்க வேண்டும்

குமே அப்போது சந்திக்கும்...ஒருவரை எட்டும் இரவனானது வரிடமிருந்து காப்பாற்றுவது என்ற பிரச்சினைக்கு இப்போதில்லை...” என்றான் வீரராஜேந்திரன் கம்பீரமாக.

“இரவரசரின் இதயம் இந்த அளவு கரையாது அகலமாக்கிப் போயிருக்கும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை... பெரியபிராட்டியாரை உங்களால் காப்பாற்ற முடியவில்லாததான் காப்பாற்றுகிறேன்...” என்று எடுத்து வேண்டாகச் செல்ல முயன்றான் புவனமாதேவி.

சட்டென்று அவள் கரத்தால் பந்தி நிறுத்தி வீரராஜேந்திரன், “பெரியபிராட்டியின் பிரதான குற்றம் பெண்மை இனியும் சுதந்திரமாக உலவாவிவரும்கின்றன... தாள தொடங்கலிருக்கும் கழப்பிபாடுகளை நுள்ளதாக்க தடைபெற வேண்டிய உன்நாட்டுப் பாதுகாப்பு ஆவதற்காக இன்று இரவோடு முற்றும் பெறுகின்றன...அதன் கட்டிக்கட்டமாகக் கொடுப்பாண வேண்டுகிறேன். இக்களமே சிறைப்படுத்தப்படுகிறார்...” என்றவாறு தன் உத்தமியத் தலை வேளார் செல்வியைக் கட்டி, அவனையே காதலியையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

சீறிது பொழுதுக்கும் வரவும் கரக்கப் பாதையில் வாயிலில் நின்றனர், அத்தப் பாதையின் உன்னே புவனமாதேவியை நடத்தினான் வீரராஜேந்திரன். எதற்கிதயக்கத்துடன், “நாஜம் உடன் வரவேண்டிய” என்பது போல் கரக்க வாயிலிலே நின்றாள்.

வீரராஜேந்திரன் அவளுக்கு உடல் சுதந்திரப்படுத்தி, “மாதக்கி, போர் முறையும் வரை திறம் பாதுகாப்புகள் உட்படுத்தப்படுகிறாய்...” என்றான்.

ஆதிச்சிபுடன் அவனிடம் வீணக்கம் கேட்ட அவன் முனையும் முல் அவனையும் சேர்த்து அழைத்துக் கொண்டு கரக்கப்பாதைக்குள் துழைத்து விட்டான் வீரராஜேந்திரன்.

அரைநாளைகம் பொழுதுக்குள் அந்தச் சுரங்கப்பாதையின் உள்வசையைத் திறந்து வெண்டு ஒரு மண்டபத்துக்குள் பிரவேசித்தனர். அவர்க் தென்பட்ட காட்சியைக் கண்ட புலனமாதேவி—மாதங்கி இருவருமே தினகற்புற்று தினறனர்.

39. சந்திரசேனாவின் அந்தரங்கம்!

இருண்ட சுரங்கப்பாதை வழியாக தங்களை வீர சரஜேந்திரன் அழைத்து வந்த பயணம், அப்படி ஒரு சுதந்தரமான திருப்பத்தை எதிர்படுத்தும் என்று புலனமாதேவி—மாதங்கி இருவருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர்கள் கடந்து வந்த சுரங்கப்பாதையின் எல்லையில் 'பளிச்' என்று பிரகாசமான ஒரு மண்டபம் அந்த மண்டபத்தின் நடுநாயகமாக கருணையும் கவிவும் ஒரு பிரகாசமாக ஒளிவீச அமர்ந்திருந்தார் சாஜனாதரவான், பெரியசோட்டியார்.

இன்ப அதிர்ச்சியில் சொற்கள் வெளிவராமல் திணைத்துத் திணறி தின்றான் புலனமாதேவி.

பாண்டிய வீரர்கள் சிறைப்படுத்திச் சென்று விட்டதாகத் தான் அஞ்சி, யாருக்காக வீரசரஜேந்திரனிடம் சீறிச் சினந்து பேசினாபோக, ஆதே பெரிய சோட்டியார் அமைதியாக அவர்க் தன்னை வசவேற்கக் காத்திருக்கிறார் என்றால், உண்மையில் இது உண் முன்னால் நடக்கும் நிகழ்ச்சியா? அவ்வது இருவில் வந்ததால் எல்லாட்ட கண் மயக்கம் பிரகையா?

உதடுகளில் குறும்புச் சிரிப்புடன் அவனை நோக்கிய வீரசரஜேந்திரனைக் கவனித்த போதுதான், இது இளவரசனின் விசித்திர விளையாட்டுகளில் ஒன்று என்று புரிந்தது.

"புன் அப்படி சிலையாக தின்றுவிட்டாக்க! என் உன் துத்த இளிய விலவகளை வருகளை...! உங்களுக்காகத் தான் காத்திருக்கிறேன்..." என்று அண்டாத்த புலனமாதேவி புலனமாதேவி—மாதங்கி இருவரைவிட இரு கரம் தீட்டி அழைத்தார் சாஜனாதர.

இருவரில் முதலிக்கொண்டு அவர் அருகே சென்ற புலனமாதேவி, "அமயா! உங்களை இப்படிச் சுத்திக் குறும்பு என்று எதிர்பார்க்கவேயில்லை உங்களுடைய மனத்தை பாண்டிய நாட்டவர் சுத்திக் கொன்றதை மனப்போது உலகமே இருண்டு விட்டது போல இருந்தது 'இலகம்' எத்த உண்மையையும் சோய்வலினை மன்னிட..." என்றால் வீரசரஜேந்திரனை திட்டமயமாக நோக்கினாறு.

பெரியசோட்டியார் பெண்மையாக தகைத்தவர்தே, "வேளாச் செவ்வி, 'இவர்' உன்னிடம் உண்மையைச் சொல்லார் என்று தீ எப்படி எதிர்பார்க்கத்தால்? சாஜனம் பொழுதில் உள்ளவர்கள் மற்றவர்களுடைய அந்தரங்கங்களையும் உண்மையையும்தான் திரவிடார்க்களை தவிர தாம் எத்த உண்மையையும் சிராருக்கு வெளிப்படுத்துவது இல்லை... வீரசரஜேந்திரன் மகதேசக்க சாஜந்தக் திபுன் என்பதை இருவரை பலமுறை திருப்த்திருக்கிறார், தாய் இருவருமே ஒருமுறை அவருடைய சாஜந்தக் சாஜந்திகைத்துக் கு இலக்காகி இருக்கிறோம்...தன் திறமையை மீண்டும் ஒரு முறை இன்று திருப்த்திருக்கிறார். இதில் தாம் ஒருநாட்டுக் கொள்வதற்கு ஏன்றும் இவ்வை அனை இம்முறை அவர் திகழ்த்தியிருக்கும் சாகசம் உண்மை மட்டுமே மாதந்தின்கல் பாண்டிய வீரர்களையும் சோத்தே மகாந்திரிசுக்கிறது..." என்று...

"அப்படியானால் உங்கள் பல்லக்கில் சென்று..." என்று விளக்குறியுடன் கேட்டார் புலனமாதேவி.

“அது நம் படைத்தவர்தங்களை வெளியிச்சம்! அவர் கருணை புரிந்தால் என்ன நடந்திருக்கிறது என்பது பற்றி நமக்கு விளக்கம் கிடைக்கும்!” என்றார் பெரியபிராட்டியார் புன்னகையுடன்.

இளம் சிறப்புடன் பெரியபிராட்டியவரை கோக்கிய வீரரஜேந்திரன். “தேவி! பாண்டிய வீரர்களால் சிறைப் பிடித்துச் செல்லப்படுகிறவர் உண்மையான பெரிய பிராட்டியார் அல்ல... அவரைப் போல் வேடமணிந்த ஒரு திறமை வாய்ந்த காமரதிகவல்லி நகரத்துக் கலைஞர். கலைநிகழ் தேர்ந்த காமரதிகவல்லி பக்களில் பலர் இன்று ஒற்றர் மூட்டில் சிறப்பாக ஆங்கம் வகிக்கிறார்கள். முக்கிய ராஜ்யப் பிரதானம் பாண்டிய போல் பிகச் சாதாரணமாக வேடம் அணிந்து செயலாற்றும் திறமை அவர்களுக்கு உண்டு. ஒரு முதன்மை போர் முறையாக, சோழ நாட்டுக் கலைஞர்களையும் போடப்பள்ளியில் இவ்வாறு ஈடுபடுத்தியிருக்கிறேன். அதை காலவே காமரதிகவல்லி நகரத்துக் கலைஞர்களுடன் நான் தெருக்கமான உறவு கொண்டு பறக்கி வந்தேன். அதனால் நான், இன்று பெரியபிராட்டியார் ஒருவர் பாண்டிய வீரர்கள் மத்தியில் இருக்கிறார்...” என்றான் வீரரஜேந்திரன்.

பெரியபிராட்டியாரே ஒருகணம் திகைப்பில் ஆழ்ந்தவாறு. “இந்த சோழருக்கு இப்படி என்ன திடீரென்று முர் திரட்டை ஆதிசட்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது? அராஜக குரல்களினால் முர் இரண்டாவது வீரரஜேந்திரனை உருவாக்கியது போதாது என்று, வீரரஜேந்திரனை முர் இரண்டாவது அனிகுரலையே உருவாக்கி விடுவார் போலிருக்கிறதே? இப்போது எனக்கே குறுப்பாக இருக்கிறது நான் தான் பெரியபிராட்டியார்! என் எதிர்க் திறமாவதிக், உன் கைகளை மூலமாகவேதெரியும். காமரதிகவல்லிதான்! அந்தக் பெரிய சத்தேயம், இந்த வீர இளஞ்சூன் உள்வாங்கி, உன் எதிர்நர் நான் வீரரஜேந்திரன் தான்!” என்றார். அந்த முகத்தின் உண்மையானவே இந்தக் குறுப்பம் தென்பட்டது.

வந்தேவி! இந்தச் சோழருக்கு எத்தனைவோ குறுப்பம் கொண்டு சத்தேயம் கொண்டு இருக்கிறது. இந்தச் சோழ நாட்டின் குறுப்பம் தலைமையாக நிற்கிறது. அந்தக் குறுப்பத்தில் ஒரு பக்கமாக அனுபவிப்பது, மிகவும் கொந்தந்ததான். உண்மையில்லவே நங்களுக்கு அப்படி ஒரு குறுப்பம் எதிர்ப்பதும், அந்த நீக்கம் மெல்லியை தான் சூட்டுவது மிகவும் கொந்தந்த திறமையில் இருக்கிறேன். இன்று இந்த நாட்டின் ஏற்பட்டிருக்கும் இந்தக் குறுப்பத்தை வெகு விவரமாக நீக்கிவிடும் என்று நம்புகிறேன். அப்படியான நகரத் குறுப்பம் களும் தீர்ந்து விடக்கூடும் என்பது பட்டுமே கைகளை இவ் பொழுது உறுதி கூற முடியும்...” என்றான்.

அந்தப்பம் காமரதிகவல்லி முகம் சோழருக்கு எதிர்த்தது. ஒருவித அனுபவம் உண்டாகியது. அந்த இரவுகள் வீரரஜேந்திரன் மேல் எதிர்த்ததன் காரணம், அவன் மனதில் இருந்த முர் அராஜகம் மெல்லியர் அந்த விவரமுடைய உடைத்து சித்தி போலிருந்ததுதான்!

“இதுவரை காமரதிகவல்லி நகரத்துக் குறுப்பம் வீரரஜேந்திரன் விஜயம் செய்ததற்குக் தன் மெல்லியம் முர் கைகளைக் களையிட்டு அந்த நகரத்தில் எவ்வளவு போலிகள் வெற்றிபெற்றதற்கும் காரணம் அவர் தங்கியே வெளியே அடுத்த காலத்தான். தலைவர் மார்புமத்தாகவே இவ்வாறு அடிக்கடி அங்கு வந்திருக்கிறார்—மறு முர் அந்த நிலைமையை இத்தந்த மாதங்கே அந்தக் காமரதிகவல்லி கை மூலம் எதிர்ப்பு விட்டதனால் முர் ஆற்றாமையின் போர்த்து நிலைமை அருமையான அளவு மாற்றமடைந்தது. வீரரஜேந்திரனின் குறுப்பு விசேஷம் சத்தேயம் மெல்லியம்.

அப்படியான அந்தக் குறுப்பு விஜயம் திடீரென கைகள் குறுப்பம் மதிமனத்தில் மெல்லியம்.

மறுகணம், “இப்படிப்பட்ட மதையை எத்தனைவோ இவர் எவ்வளவு கையிழக்கச் செய்திருக்கிறார். இவ் ஒன்றும்

இந்த மாதிரி ஏமாறப் போவதில்லை...! என்று அசாந்திய வீரம்பை வரலாறுததுக் கொண்டு, சிரமப்பட்டு முகத்தை அவனுடைய பாசுவைப் பிடியிலிருந்து விடுவித்துத் திருப்பிக் கொண்டான்.

மாதவியின் தனிமமான பீணக்கு வேகங்களைப் புரிந்ததும் புரியாதது போல் மென்னைகத்துக் கொண்டான் வீராஜேந்திரன். 'இப்படி எத்தனை பிணக்குகளை சந்தித்த அனுபவம் எனக்கிருக்கிறது... ஒருவரிடம் மட்டும்தான் என்கிற மாதிரி ஒரு புன்னகை அது!

இந்த மெளன நாடகத்தை இரண்டு ஜோடிக் கண்கள் மிகத் துல்லியமாக நோக்கியும் நோக்காதது போல் அமைந்திருந்தன. மூன்றில் நோக்கில் வாஞ்சையும் திறமையும் விளிந்தது. அகல உரையாதவரான பெரியபிராட்டியரின் கருணை விழிகள், இன்னொன்றின் நோக்கில்...? வினக்கத் தேவையில்லை.

இந்த உணர்ச்சிகளின் மெளன நாடகத்தைக் கலைப்பது போல், 'என்மமா மாதங்கி, என் அப்படிப் பாராமுகமாய் திற்கிறாய்? உன்னோடு உதவாட விரும்பித்தானே உன்னை வரவழைத்தேன்? என்னை விட்டு ஒதுங்கி திற்பதேன்? வரம்மா என் அருகில்...' என்று கனிவுடன் மாதங்கியை அழைத்தார் பெரியபிராட்டியார்.

நயக்கப் புண்டுவோனோ என்று கழிவிக்கப் கொண்ட வளைப்போல் மெல்ல தன் சீரடி பெயர்த்து அன்னத்தின் துயில் தாளை மலர்த்தேனாய் போல் அகைத்து பெரியபிராட்டியாரை தெருவிக்கப் பணித்து தின்றான் மாதங்கி.

அருகே வந்து மருண்டு திறும் மானை அள்ளி அனையப் பது போல் அவளை ஒரு கரத்தால் கனிவுடன் அனைத்துத் தன்னோடு சேர்த்து, அவன் கன்னத்தில் கவிடி செழிக்க ஒத்தபிட்டார் பெரியபிராட்டியார்.

அந்தக் கிளர்ச்சியுடனும் இவ்வகரவெறியை தெரிவித்து மெய்விளிர்ந்து தின்றான் அந்தக் காரத்தினால் நகர்த்தக் கன்னி.

ஆனால் பெரிய பிராட்டியாரின் இன்னொரு புறத்தில் தின்று கொண்டிருந்த புனைமாதவியை, இப்படி ஒரு கர வேற்பை பெரியபிராட்டியார் மாதங்கிக்கு அளிப்பார் என்று எதிர்பார்த்திராத குமைச்சலில் தெய்வம் பட்ட மகர் இதம் போல் கருங்கி தின்றான்.

அதை ஓரக்கண்ணால் கண்ணுதிர் சூழலாதா, ருளி சிந்தும் ஒரு புன்னகை மலர்ச்சியை அவனது நகையையாயும் தன் இரு கரங்களால் பதறி அனைத்துத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டவையே 'இன்ன கொக்கலினை! உன்னை இருவரையும் என்னோடு சேர்த்து அனைத்துக் கொக்கலும் பொழுது எல்லையில்லா பெரியபுத்த மகர் உங்கள் மகர் சிறப்பு...' என்றார் விடுவதில் குறுக்கத்தனம் கினை, 'ஆனால் இதோ பிழிச்சினை நீங்கள் துறவையிப்பின் என்று தான் தம்பத் தயாராக இப்போது காரணம், உங்கள் அனைத்துக்கொண்டு திற்பது இந்த புத்தபுத்தமோ... கண்ணுடைய தளர்த்த கரங்களுக்குப் பின்பு எதிலும் திறும் வீர இளைஞனின் தயாரிக்க கவிடி கரங்கள் உங்களை இப்படி இருபுறமும் திறத்தி அனைத்துக் கொண்டு இருந்தால், அட்ட...அந்த இன்பம் எப்படி இருக்கும் என்பது உங்கள் விடுவதில் புத்து திறும் மனது எனக்கத் தலைவே தெரிகிறது!' என்றார் மென்சிரியாடன்.

அக்கமயம் மாதங்கின் மகர் விடுவதில் அந்த கமக்கம் தென்படவே செய்தது.

ஆனால், வேளாச கொக்கலின் விடுவதில் திற்பென்று ஓர் உணர்ச்சி கழிப்பு வேகம் மின்னலெனத் தெரிந்தது. உதடுகள் சூழே நட்டபடக்கும் தூசில் பெரியபிராட்டியாரை நோக்கி, பதேவி, கவிசி நாதம்— ஆட்சி அதன் கரங்களும்

ஏற்காத சொல் ஒன்றை ராஜமாதாவால் எப்படிச் கூற முடிந்தது என்று எனக்கும் புரியவில்லை!" என்று கேட்டாள். சொற்கள் மீது கொண்டு எழ

"வேளாள் சொல்லி, கோழ நாட்டின் மரபுக்கே— இந்த சுந்தர நாட்டின் நீதிக்கே நய்வாத நித்தனைகளை எழு ளான்றும் என் உன்னை எற்றுக்கொண்டதில்லை. என் கூற்றில் நிதி வழுவின சொல் என்ன இருந்தது?" என்று கம்பீரமாக வினவினார் ராஜமாதா.

"தேவி, நான் இப்பொழுது கூறும்போதும் சொற்களால் என் எதிரில் நித்தம் இளநய்களின் மனம் புண்படக்கூடும். ஆவால், அதை நான் இப்பொழுது சொல்லத் தவறினால், என்னுடைய உரிமை நிலைதாட்டப் படவேண்டிய மிக உன்னதமான என்விதானத்தில் என் உரிமையை அலட்சியத் தாலும்—அக்கனையின்மையாலும் விட்டுக் கொடுத்தவளாயி விடுவேன்....ஆம் தேவி, இதோ நம் எதிரில் வீர இளைஞர் ஒருவருக்கே என் உள்ளத்தை ஆட்படுத்தி—அவருக்காகவே நான் உயிர் வாழ்வது உங்களுக்கும் புதிய செய்தி அல்ல... எதிரில் திரும்ப 'அவரு' க்கும் தெரியாதது அல்ல...அருகில் திரும்ப அமைக்கும் அறியாதது அல்ல. அந்த உறவு அன்பு பூர்வமாக மட்டுமல்ல, அத்தஸ்து பூர்வமாகவும் மேம்படுத்தப் பட்டது. அதே சமயம் காமரதில்லி நகரத்து நய்கை அவாய்வி கொண்ட சிவனாய்மையும் நான் உணராதவன் அல்ல. அவன் அவாய்வி கொண்ட உறவு எத்துணை சிவதாய் இருந்தும்—அதற்கு அன்பின் பலமும், துணை யின் அரவணக்கம்தான் உண்டு. அத்தஸ்து பூர்வமாக அதை அரசு மரபினால் ஆக்கிக்கொடுக்க முடியாது.

"அப்படியிருக்க, நியாயம் மாறாத வேளாகுடி ராஜ மாதாவின் இருதயமும் அத்தஸ்தில் சம்பந்தித்தது முறை வல்ல குலமுதலியான ராஜமாதாவிடமிருந்து கிழிந்ததும் எதிர்பார்க்கமுடியாத அதிர்வான தாய்ப்பு..." என்ற புலன மாந்தேவி மடங்கத்தல் நன் தூணை ஓரளவு வலப்படுத்தி

தீர்க்கமான குரலில், "ஆம் தேவி! நான் இது மட்டுமளி லும் சமமான எடைமிகுந்ததால் தான் துண்டிவை அதை சாண்படுத்த முடியும்! அன்பின் உதவை வேண்டி நின்றதும், அத்தஸ்தில் சமமாக முடியாததும் காதல், அந்த இயல்பு இவர் முன்னே அவருக்கும் புரிவுக்கு தென்படுத்த வேண்டியவர் தீங்கள், தெளிவுபடுத்துங்கள்." என்றான் புலனமாதேவி.

40. நிலமும்-குலமும்!

தூண் மட்ட நகிராய நொத்து கருண்ட தெருந்ததன் மருண்டு நின்றான் மாதங்கி.

எந்தச் சொல்லுக்கு அருள் அருள் அத்தாங்கத்தில் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தானோ அத்தச் சொல்லை மத்திலும் எதிர்பாராத ஒரு நுழுவிலையில் குத்தெடுத்த எதிர்புலனான தேவி சிவனாகக் கெட்டு வெங்குமல் கொண்டு கொண்டேத் துப் போனான் அவன்.

காமரதில்லி நகரத்தில் கவிசைவர் குத்தித் தீர்த்த அவன் என்னவது முதலாம் இத்தக் கெய்வியல் கத்திக் தேடினா என்று எதிர்பார்த்தே மீறிக் கண்ணை—அவ்வது தன் உணர்த்த சிவாய்வித்திடமிடப் பதியெடுத்த தன் முகவர்க்குமாதது வெங்குமல் இயந்தான்.

"என் அத்தாங்கத்த இவன் கட்டாளா" என்று புலனமா தேவி தம்மையாய்வி நித்தத்தான் நாய்விவர் அகலுக்கல் புரியாமல்கலை. தானாக தன்னை மனத்தில் தெரிந்ததற் காகவேனார் வெங்கியார் இவருக்கிடம் கட்டாக கட்டப் பட்டதற்காக தெருள் குறுமுயியாதே. அமர நன் குலத்ததச் கட்டக்காட்டுவதைத் தன் புலனமாதேவிக்

வேறு வழியும் இல்லை என்பதைப் புரிந்து கேலியாகச் சிரித்தான்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்—அத்துனை நித்தனைக்கும் இடையே அவன் தனக்கத்தைக் கண்டு மற்ற மூவரும் வியந்து குழம்பினர்.

“என்றோ தவக்கிரமம்?” — புதிருடன் அவனை நோக்கி முறுவலித்தான் பெரிய பிராட்டியார்.

“என்னுடைய அறியாமையை நினைத்து!” என்றான் மாதங்கி—

“அப்படியென்றால்” நுதல்மேலேற வினவினார் ராஜமாதா.

“தேவி! இதுவரை வேளாச் செல்லியின் அன்னப்பற்றி நான் அங்கிக் கொண்டிருந்தது, எவ்வளவு அறியாமை. என்ன பிரதமம் என்று நினைத்தேன். தவக்கிரமம் வந்தது. என்னவெனிட போற்றித்தருகிய சூழ்நிலையில் வளர்ந்த வேளாச் செல்லி—தானை இந்த நாட்டிற்கே அவர் தான் பட்டத்தாராணி என்று அடிமக்கள் அனைவரும் நம்பிப் போற்றும் நிலையில் இருப்பவர்—கமரர் பந்து ஆண்டுகள் வாய்விட்டுத்தே இளவரசரோடு வழியவர், என் அன்பு வீரரோடுத்தானை வென்றுவிடுமோ என்று அங்கி என்னை அன்பால் வெல்ல முடியாமல்; என்னைச் சிறுமைப்படுத்த வேண்டும் அக்கருத்தையும் குவத்தையும் உதவிக்கு அழைத்து, உதவிப்போர் நடத்துகிறார் என்றால் பாவம், வேளாச் செல்லி எவ்வளவு பவந்திரான திறமையில் இருக்கிறார்! இப்படி ஒரு இரக்கத்திற்குரிய பரிதாப நிலையிலிருந்துதான் இளவரசரின் காதலதப் மற்ற அவர் போராடித் திரவேண்டும் என்றாகியதுமே. அவர் தீயது மீதும் அனாதாபத்துக் குடும்பி அப்படியே என் குகை அந்தம்தில் குவத்தது என்னவோகியே எதக்கம், இந்தப் பொருளால்தான் குகை விருத்தி ராஜமாதா இவ்வளவு செல்லும் வாய்க்கப் பெற்ற எவ்வளவு அன்புடன் பிராட்டியின் வென்றது ஆகும்.

“சம அந்தஸ்திலிருக்கும் இளவரசரைத் தன் அன்புக் குள் கட்டுப்படுத்த இயலாத நிலையிலிருக்கும் வேளாச் செல்லியின் அன்பு தோல்விக்ருதியது!” என் தான் மாதங்கி.

இப்படி ஒரு பதிலை மாதங்கியிடமிருந்து எதிர்பார்த்த ராத வீரரோடுத்தான் குறும்பாகத் தன் இதழ்களில் களித்த இவ் தனதையிடப் திரவகையுடன் அடக்கிக் கொண்டான்.

புண்ணைதேவி பொங்கும் சிவத்தான், “தேவி!” என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்கும் முன் கணிரென்ற ராஜமாதாசின் கம்பிரக் குரல் இடைமறித்தது.

“இளம் செல்லி! கழம்பிடுத் தொடக்கம்தான் இத்தேரத்தில் இளம் தங்கையரான உங்கள் போனதச் சித்திக் கொள்ளும் அளவு படைத் தளபதிக்கு அவ்வளவு இருக்காது. பல்லேறு பணிவறங்கு மத்தியில் தவளை துரு திறத்தி வைத்திருப்பதும் முறைபாகாது என்றாலும், அங்கி கவனமாக எழுந்த இச்சப் போருக்குத் தீர்வு காணாது விடுவதும் திரவம்கில், அந்தத் தீர்வையே பெறுவதற்கு முன் தங்கையராகிய நீங்கள் துடிக்கும் ஒரு விக்கத்ததைப் புரிந்து கொண்டாக போனது!” பெரிய பிராட்டியின் குரலில் திரெக்கது அழ்ந்த இறக்கம் வெளிப்பட்டது.

பிரித்த நின்ற மூவரின் இளம் முகக்களையும் அது பவத்தால் முகிர்ந்த தம் அருளார்த்த பரிவையால் கணதேரத்தில் கழந்தியுடன் தோக்கிவிட்டு அவர் தொடர்ந்தா:

“செல்லிகள், ஒரு மலிச்சொது இன்ன இவத்ததைச் சேர்த்தது என்பதை எதைக்கொண்டு தீர்மானிக்கிறோம்? அதன் வித்ததைக் கொண்டா, அது விழுந்த நிலத்தைக் கொண்டா? திண்கித்துமே தங்கத்தின் குவத்தத் தீர்வைக்காது. அந்தக் குவத்தின் தரத்திற்கும், அது அளவுக்கால் அகல், பெண் அந்த நிலத்தைப் போன்றவந்தான்.

குலத்தை நிர்ணயிக்கும் பொறுப்பு அவர்களுக்கு அல்ல. அப்படி இருக்க மாதங்கியின் அங்கை உயிரைப் பிடித்து மறு அன்புமொழியை அளவும் உணர்வுகளை குலத்தையின் புலனாயத்தோடு சூறிப்பெட்டது பொருத்தமற்றது. சமுதாயத்திற்கு முயலாதது. அவள் உதித்த கணினியை குலம் சாதுவந்ததைவிட சாழ்வுற்றது என்பதையே அறவேநாம், அந்வுடைய பெருமக்களும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். இந்தச் சோழத் திருநாடு என்றுமே குலவழி கருதி அந்தஸ்தை நிர்ணயித்தது கிடையாது.

“மாமணிகள் சாஜாஜு சோழ தேவர் நிர்மாணித்த பெருவுடையார்தோலின் கோபுரக் கலசத்தில் பக்திப் பெருக்காகத் தம் அந்தஸ்தை உணர்த்திய ஒரு சாதாரண ஏழைச் சிற்பக் கலைஞரின் நினைவு நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே அந்தஸ்தில் மன்னகைவிட தன் செயலால் உயர்ந்து நிதிகிறார் அந்தக் கலைஞர். அவ்வாறு குலத்தால் போதும் காணாத ஒரு சமுதாய தெரிவை நாம் கடைப்பிடித்து ஒழுகும் போது, குலத்திற்கும் அந்தஸ்திற்கும் சம்பந்தம் பாராட்டுவதே பொருத்தமற்றது. அதனினும் மாதங்கியின் குலம் என்னவென்று புரிந்து கொள்ளாமலேயே அவளை கணினிக ல் குலத்தவர் என்று வேளாச் செகிலி அறுதியிட்டுக் கூறியது ஏதேனோ முடியாது.”

உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் முக்கி சிவக்க பெரிய பிராட்டியார் கூறிய சொற்களாக புலனாயத்தென்ற மாதங்கியும் கருண்டு, செயலற்று மலைத்து நின்றனர்.

பெரிய பிராட்டியார் மீண்டும் “நாடாட்டினர்...”

“புலனாயத்தே, உன் உறுப்புகளே நுட்பங்கள் சாத்தியம் உன்கி உயிரைப் பிடித்து உதித்ததாய் ஒரு சாதுவந்தவர் பெயர்மொழியை இரக்க பெயர்மொழி மாதங்கி உட மாதங்கி அந்த உதித்ததாய் தந்த அந்தஸ்தி என்று வளர் உறுதிப் படுத்த முடியாது”

“ஒருவேளை மாதங்கிக்குத் தந்தது ஒரு சாது குலத்தவர் சாக்வே இருக்கக்கூடும். அவனுடைய தந்தை சாது குலத்தவர் அல்ல எனது நிர்ணயம் வெளிப்படும் வரை உன் குற்றச் சாட்டு தேர்மை அற்றது.” பெரிய பிராட்டியாரின் கட்டுக்கோலத்தினை அங்கு மாதங்கி அமைதி நிலைப்பது.

புலனாயத்தே கணினிக் பெயர், “தேவி, மாதங்கிக்குத் தந்தது வாய்?” என்றனர்.

பெரிய பிராட்டியார் உடனடியாக கருவொழி கூறுது நிலைவில் அழ்ந்தார்.

“அம்மா, அது நமக்குக்குத் தெரியுமென்றுத் தந்தது நாய்கள் என்னிடம் தெரிமக்க கருவியுடையவை வேளாச் செகிலி என்னிடம் கூறியது” என்றார் மாதங்கி கட்டுக்கோலத்தினை அங்கு உதித்தது.

“செகிலி, அது எனக்குத் தெரியும் என்பதும் உண்மை. அதுத தான் உன்சிடம் சொல்லாதது அங்குமே உண்மை. உன்கி, அதுத எந்தத் குழந்தையின் தான் உனக்குச் சொல்ல விரும்பினேனோ அந்தத் குழந்தையின் போது மாறியிருக்கிறது. இன்னும் சில தினக்கே மாறக்கூட உரிய தேரத்திக்கு அந்த உண்மை வெளிப்படுகிற” என்ற சாதுமாதா. அப்போது அவர் கண்கள் கலக்கி திகிலோற்ற நின்றன.

காவிரிக்கரை வழியே பக்கத்துடன் சென்று வளர் குருத்த பண்டிய வீதிகள் ஓர் இடத்தில் நின்று சில கணக் கள் தாமசித்தப்பிக் கழலிகளின் ஊடே இறக்கிச் செல் னார்கள்.

இருளில் சோழத் திருநாடு இருக்க வாயி் அழிப் புலனாயம் சேர்ந்து உருவாக்கிய சிவமக்களையும் பொறுப்பித்தது
அ-11-21

அத்த வீரர்கள் சமர் அரை நாழிகைப் பொழுது நடந்து ஒரு காட்டும் பகுதிகளுள் ஹழைந்தார்கள்.

முன்பின் அழிமுகம் இல்லாதவர்கள் அந்தக் காட்டிற்குள் ஓடி ஹழைந்த கால் அடுத்த காலக் குடியாறு ஆனான். அத்த வீரர்களோ மிகவும் பழையவர்களைப்போல் காட்டு நரிகளின் பாய்ச்சலுடன் வீணாகமாகச் சென்றனர்.

சித்த நாள் அந்தக் காட்டிற்குள் சென்றதும் கட்டென்று அனைவரும் சொல்லிக் கத்தப்போல் திடுகுவிட்டனர். காரணம் சிறந்ததொன்றின் திரிசுல வடிவில் தென்பட்ட ஒரு விசித்திரமான தீப ஒளிதான்.

முன்பு தீயித்தங்களை சத்தியின் குள வடிவில் இமைத்து ஸ்ரீபரம்பிய அத்த அங்கேதத்தைப் பாண்டிய வீரர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள்.

“நிலுவர்கள்... அது காளிமாகண்டர் காட்டும் அடையாளம் தான். ஏதோ ஆபத்தான சூழ்நிலை இல்லாவிட்டால் காளிமாகண்டர் அப்படி சமீக்கை தரமாட்டார். அவருடைய அடுத்த கட்டளை வரும்வரை எல்லாரும் ஆடாமல் அசையாமல் அந்த இடத்தில் நிலுவர்கள்” என்றான் அவர்களுள் ஒருவர்.

சித்தநேரம் அந்த வீரர்கள் அனைவரின் அங்கே திண்டனர்.

வாக்களிணுடே ஊர்ந்த விஷயப்பாய்க்காலுங்கூட அவர்கள் காத்த அமைதியைக் கைவிட்ட முடியவில்லை.

“பக்கைவகக் கீழே வைத்துவிட்டுத் திரும்பிச் செல்லுங்கள்” என்ற காளிமாகண்டரின் குரல் மிகச் சமீபத்தில் கேட்டது.

“ஆன் 9”

“உங்களை அபத்து சூழ்நிலைக்குத் திரை... இந்த அபாயகரக எச்சரிக்கும்படி காளியின் கட்டளை... அதன்பேரே ஓடோடி வந்தேன்...” என்றார் காளிமாகண்டர்.

“கவலி தீய சகல ஹழை... புதியபடி போகிறார்கள்” என்று இருளில் ஒருவர் விவரினார்.

“காளியின் அருள் கட்டளை கடைத்ததும் நாம் கட்டளை கட்டளைடலாகக் கடைத்த மண்டிக்குத்தான் சொந்தம். ஆனால், இப்பொழுது அத்த இடம் வீரர்களைத் திரளில் படைகளால் கைவசப்படுத்தப்பட்டு விட்டது. நீங்கள் அங்கே சென்றால் ஒருவர் கூட மீளமுடியாது” என்றார் காளிமாகண்டர் அபாயகரமாக.

“என்ன கவலி... அத்த இடத்தை அங்கேயே எவ்வதில் யாராலும் கண்டுவிடுவதற்குரியதே, அது எப்படி வீரர்களைத் திரளில் கைவசப்படுத்தும்?” என்றான் ஒருவர் அபாயகரமாக.

“உங்களுக்குச் சந்தேகமாக இருந்தால் அங்கே இருக்கும் மாதிரி பார்க்கு நான் எரிப்பதற்கு...” என்றார் காளிமாகண்டர்.

கட்டளை பாண்டியரின் அருள் இருக்க ஒரு மனமாதிரி வீர சாவகாசத்தினால் மறுகண்ட அங்கு நிக் கண்டத்தின் மலித்தது. “அங்கு இருந்தால் சொல்வது கண்டவர்கள் இடத்தைக் கத்தி மங்குல் மலித்த தீய பத்தியை, வீரர்களின் கட்டளைகளும் தென்படுகிறது” என்றான் அவர்.

அமைதிக்கேட்டதும் பாண்டிய வீரர்களின் சத்தியில் பதறினதும் ஒருவரோடு ஒருவர் சகியைக் குழைந்துக் கொள்ளும் ஹழைப் பகுத்தனர்.

“யாரும் கண்டுவிடுக்கவே முடியாத இடம் என்று காளிதான் நமக்கு நிச்சயத்துக் கொடுத்திருந்தான். இந்த

இடத்தை எதிரிகள் கைப்பற்றுகிறார்கள் என்றால் ஏதோ அசம்பாவிதம் நடந்திருக்கிறது!" என்றான் ஒருவன்.

அதற்குள் இவ்வொருவன், "நாம் திரும்பச் செல்வ தானால் பல்லக்கில் இருக்கும் பெரியபிராட்டியை என்ன செய்வது?" என்றான் ஒருவன்.

"அங்கிலில் பெரியபிராட்டியே இல்லை. வீரராதேத் திரை காணிக்கையாக உருவாற்றி வைத்திருந்த ஒரு பெண் மணியையே பெரியபிராட்டி என்று நம்பி அழைத்து வந்தீர்கள். அப்பெண்மணியும் நீங்கள் இருளில் வந்து கொண்டிருந்த போதே தப்பிச்சென்று விட்டாள். நீங்கள் மோசம் போய் விட்டீர்கள்!" என்றார் காளிமாகண்டர்.

"காளியை நம்பினோம். முக்கியமான நேரத்தில் எங்களுக்குத் தோஷம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படியானால் காளியை எங்களுக்கு விடுவதற்காகச் சதி செய்கிறாள்?" என்றான் ஒருவன் படபடக்கும் குரலில்.

அதற்குக் காளிமாகண்டர் பதில் கூறும்முன் ஒரு முாட்டு குரல் குறுக்கிட்டு, "இது காளியின் சதி அல்ல, காளிமா கண்டரின் சதி. காளியே நிச்சயித்துக் கொடுத்த இடம் எதிரிக்குத் தெரிந்ததுவிட்டது என்றால் என்ன அர்த்தம்? பெரியபிராட்டி உருவில் வேறு பெண்மணி வந்திருப்பது இவருக்கு எப்படித் தெரிந்தது? ஏதோ மாயமாலம் நடந்திருக்கிறது. இவர் உடனிருந்தே சதி செய்திருக்கிறார். அவரைத் தப்பவிடாமல் பிடித்துக் கட்டுங்கள்" என்றது.

அடுத்த கணம் சில பாய்வுகள் வீரர்கள் ஆகைத்தொடர் காளிமாகண்டரீயே பார்த்தனர்.

41. இரண்டு தலைகள் ஒரு வான்...

ஆகைக்கொரு புறமாக நகிலைத் துத்த பத்திக் கொள்வருத்தபாண்டிய அரங்கம் நோக்கி போய்க்கொரு தகைத்தார் காளிமாகண்டர்.

"செய்யவந்த செய்வாட்டு என்ன சித்திதான் பார..." என்று சிறிளான் ஒரு பாண்டிய வீரன்.

"சிரிக்காமல் என்ன செய்வது வீரனே! என்னுடைய தோல் தோல்களைத் தார்த்த நான் இந்தக் காலி தாட்டி சிக்கியிப் போகிறேன்! அதற்கு முன் காலை என்னைப் பார்த்து ஒரு முறை சித்தித் கொடுத்தேன். அதற்குப் படி அனுமதிக்க மாட்டீர்கள்?" என்று தன் சிரிப்பை இவனுக்கு சிறிது ஆரவாரத்தடன் வித்தாய் படுத்தினார் காளிமாகண்டர்.

"தோத்துவிடுவாய்! என்ன சொல்கிறீர்கள்?" என்று கவலுத்த குரலில் கேட்டார் ஒரு பாண்டிய வீரன்.

"ஆமாம்; நான் இவ்வரை சொந்தத்து வேறு என்ன விளையுன்...? காலி தாட்டினேயே தென்ற, காலி தீர்த்தி கொடுவ வளர்ந்து காலும் தான் இந்த தாட்டிக்கொரு இவரை என்ன சாதித்திருக்கிறேன்? நான் எழப்போ தெரடக்கிப் போகிறது. இந்த தாட்டிதான் முக்கியமான குவகனும் அல்லவா வானம் பத்தி, 'மெத்தி அகலத வீரமுனம்' என்ற எழுத்தி முழுக்கத்தடன், தன் இன்னுமிதாய் தகிலை என்ற தாய்தாட்டிக்கொரு அப்பலிக்கத் தோல் தாட்டிக் கனம் புருத்திருக்கிறான். தானோ போர்க்களம்தான் செல்ல எல்லாம் - இந்த மண்ணின் பெருமை படிக்க கொண்டாவது அமைதியாக இருத்திருக்கலாம். அதுவுமிருக்க. இந்த தாட்டி

டுக்கு விரோதமாக இங்கு வேலு பார்த்த வந்த பாண்டிய வீரர் களுக்கும், ஈழ நங்கைக்கும் உதவியாக இருந்து துரோகம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். இதைவிடத் தேசத் துரோகம் வேறு என்ன இருக்கிறது?

“இந்தத் துரோகத்துக்கு என்ரோ கழுவாய்த் தேடி என் உயிரை மாழ்த்திருக்க வேண்டும். ஆனால், காவிரித் தாயை விட காவிரிமாதேவியின்மேல் நான் கொண்ட பற்று என்னைக் கட்டிப்போட்டு விட்டது! அவன் கட்டளை ஓர் ஆன்மீய சூழ்மலுக்கு அனுகூலணயாக வாழும் நிலையை உண்டாக்கி விட்டது. பாருக்காக உதவி செய்து வாழ்ந்தேனோ அவர்களாலேயே சந்தேகப்பட்டு அமைதப்படும நிலையும் இன்று வந்துவிட்டது. போகட்டும்; தேசத் துரோகிக்கு இத்தத் தண்டனை தேவைதான். உங்களுக்காக உதவி புரிந்த கரங்களுக்கும்—உங்களுக்காக சிந்தித்துத் திட்டமிட்ட என் சீரளையும் உங்கள் கரங்களாலேயே வெட்டி விடுங்கள். உம்... நிறைவேற்றங்கள்!” என்றார் காவிரிமா கண்டர்.

அதற்குள் பாண்டிய வீரர்கள் மத்தியில் பல்வேறு வாதங் கள் எழுந்தன குணமந்த சைவப்பிழைபட்டது.

யினும் காவிரிமா கண்டரின் குரல் எடுப்பாக எழுந்தது:

“என்... போய்க்கிறீர்கள்? ‘ஏனோ இந்த சந்தியாசி போகணமாய் பார்த்தாய்’ நிராயமாக இருக்கிறதே இவ்வா ளிட்டு விடலாம்’ என்ற அனுதாபம்? வேண்டாம். என்னைக் காவிரிமாதேவியை அனுதாபத்தைத் தவிர வேறு எவ்வுறைய அனுதாபமும் தேவைமில்லை. அவன் கட்டளைப்படிதான் உதவி போய்விட்டேன். இப்பொழுது வெற்றி தாட்டுக்காரர் களுக்காக உதவி போகத் தவிர்த்துக்கொண்டேன். என்ருவன் அமைதி? அது காவிரித் தாயை நோக்கி இருந்தால், இன் உயிரைப் காப்பாற்றட்டும். அப்படி தன் திருவடியில் சேர்க் குக் கொள்ளட்டும். துணைத்துக் கொள்கிறேன். மனை

குலேசேகர பாண்டியனுக்காக இந்த நாட்டிற்குள் புதுத்த நீங்கலும் ஈழப்பலக முடிக்க இங்கு வந்த சந்திரசேகரவும் எந்தக் காரியத்துக்காகக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? கொண்டிருக்கிறீனா, அந்தத் திட்டம் நிறைவேறுக்கடிய தான் தேசக் கெடுக்க உங்கள் புத்தியும் பேதலித்துவிட்டது. அப்படி; வெற்றியை விட்டு நீங்கள் வெகுதூரம் விலகிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அதுதான் உங்கள் மதி என்னாகி, நீங்கள் அதைச் சந்தித்துத்தான் தீரவேண்டும். வெற்றி தாட்டி மகிழ்ச்சி மடிவதுதான் என் மதி என்றாகி, அநிந்தித்த அனுகூ லப்ப முடியாது. மீ” என்று தன் கரங்களை நுழைக்கத் திட்டினார்.

“உங்களை நங்கள் கொல்லைப் போவதில்லை!”

“அதுவும் உங்கள் விதிதான்! பம்புகளென்று என்னைச் சந்தேகித்த நெறும் ‘கொல்லாமல் விடுவேன்’ என்று உறு வது பெருந்தகம்மை அகல; ஏமாறித்தனம்!”—என்னும் வாங்கட்டுச் சிரித்தார் காவிரிமா கண்டர்.

பாண்டிய வீரர்கள் குழம்பினர்.

“இவரைப் பார்ப்பு என்று கொல்வது, பழுவை என்று விட்டு விடுவது?”

காவிரிமா கண்டர் அவர்களுடைய அமைதியைக் கலைத்து, “பரிதாப உங்கள் குழப்பத்தைப் பார்த்தால் நீங்கள் என்னைக் கொல்வது? போவதில்லை; விடலம் போவதில்லை. உதும்படியாக ஒன்று செய்யுங்கள். நான் தேசத்திரோகம் செய்த மனவழுத்தமடைந்தேன். நீங்களும் பரிதாபமாக இந்த நாட்டில் உமடா விதமாய்க்கொள். அதனால் தயவுசெய்த உங்களை, நீங்கள் ரகசியமாகத் தப்பிவிடுக் கும் இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள். அங்கேயே முடக்கி விடுத்து, உங்களைவிட்டு என் முடிவையும் இலவசத்து விடு கிறேன்” என்றார்.

“தாய்க்குத் தப்பிவிடுத்தும் இடத்தைத்தான் நீங்கள்
தீர்க்குக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டீர்களே...” என்றான்
வீரன் ஒருவன்.

காளிமாகண்டர் மீமல்ல நகைந்து, “பாண்டிய வீரனே,
இந்தப் பொய்யை என்னைத் தம்பச் சொல்லிறாயா? வீர
ரானேத்திரனின் ஆட்கள் கைப்பற்றியிருப்பது நீங்கள் தங்கி
யிருக்கும் இடமல்ல... நீங்கள் தங்குவதற்காகக் காளிதேவீ
நியமித்த இடம் தான் அது! காளியின் வார்த்தையையும்
நீங்கள் பராமரிக்கவில்லை, அவன் நியமித்த இடத்தில்
நீங்கள் தங்குவதும் இல்லை. பெயரளவுக்கு அங்கே எப்போ
தாவது கூடுவதோடு சரி. உண்மையிலேயே காளி மீதே,
என் மீதே நம்பிக்கை இல்லாமல் வேறு ஓர் அந்தரங்க இடத்
தில் தங்கியிருக்கிறீர்கள். அந்த உண்மையையும் காளியின்
அருள்வாக்கின் மூலம் தான் அறிவேன். இருந்தும் அவதப்
பற்றி நான் இதுவரை உங்களிடம் கேட்டதேயில்லை.
அதற்குக் காரணம், என்னையோ காளியையோ மதிக்காத
உங்களை மதித்து, உங்களிடம் உண்மையைப் பரிமாறிக்
கொள்ள வேண்டும் என்று என்ன அவசியம் என்பதுதான்.
நான் இதுவரை உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி செய்திருக்
கிறேன் என்ற உணர்வு உங்களிடம் இருக்குமானால்,
என்னை அந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள். அந்த
இடத்தை நான் தெரிந்து கொண்டதற்காகத்தான் இப்படி
நான் சாதாரணக் கடிக்கிறேன் என்ற அவ நம்பிக்கை
இருக்குமாயின், உங்கள் முற்றுகையை விட்டு விடுங்கள்.
நானே சுத்திரமாக உங்களை அங்கு வழிநடத்தி அழைத்துச்
செல்கிறேன்!” என்றார்.

பாண்டிய வீரர்கள் திகைதலடைந்து போனார்கள்—
அவர்கள் முற்றமாக நாயாகத் தளர்த்தது.

“விராடுத்திரனுக்கு எப்படித் தாளிதேவீ நியமித்துக்
கொடுத்த இடம் தெரிந்திருக்க முடியும்? என்ற அவ நம்பிக்கை

வெளிதான் உங்களைச் சந்தேகப்படுத்தியது!” என்றான்
ஒருவன்.

“என்னைச் சந்தேகித்ததாயிடுத் திருமைய மர்ம
நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு பிடிக்கத்தக்க அளவு விசாரித்தேத்
திரனின் ஒற்றுப் படைகளின் சாமர்த்தியவாசியாக இருக்கிறார்
கம் என்று—அவர்களுடைய திறமையை நீங்கள் சந்தேகித்
தால், நீங்கள் அந்த வீரர்கள் என்று அறிந்தீர்! இந்த
நாட்டு எல்லாத்துள் உள்ள ஒரு மிகவேகத்தோடு ஒரு
படைத்தனாதி கவர்ந்திருந்து விட்டால் எவ்வாறு, அதில்
வியப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? அத்தனை தம்பர்கள்
ஒருவருக்கு ஒருவர் சந்தேகப்படுதல் மனமளவோடு உள்வது
தான் பேதல்தான்? இம்முறையில் போதல்வாதி எந்த
தான் செய்யும். அதன் போதல்களைச் சந்தித்ததால்
அகவேண்டும். அதிலும் குறிப்பாக, சொந்த நாட்டிலிருந்து
உங்களைப்போல பிற நாட்டிலிருந்து எந்த அடிகள் திட்டம்
களை நிறைவேற்ற முடியாமல்வரும் தீவிர சூழ்ச்சி
கொடக்காத சிறப்பான போதல்கள் தீவிரவோ
எற்படும். இதை எளிதாக்கவே, நாட்டில் வெள்ளையோ
முடியாத உங்களை உள்ள காளித்தனத் எதிர்த்துப்
முடியும் என்று இங்கு வந்தீர்களே, அத்தக காளிதேவீக்குத்
தான் வெளிச்சம் மட்டும் நடக்கக்” என்றவாறு முடிவே
நடந்தார்.

பாண்டிய வீரர்கள் உளைய மயிற் கடிக் குறுகிக்
கொள்ள வேறுவழியின்றி அவரைப் பிடித்தாடத்தயார்கள்.
அந்த இடத்திலும் காளிமாகண்டர் குறுகிட்ட ஒரு திரையை
தொக்கி வேலமாகச் சென்று பாண்டியருத்தனத்தி உணர்ந்த
பாண்டிய வீரர்கள் செவி தெருக்க கவிடமாக, “அங்குக்குத்
தான் அந்த இடம் தெரியுப்போக இருக்கிறதே” என்று
வியப்பு மேலேறக்கப் பேசிக் கொண்டவாறு அவரைத்
தொடர்ந்து தெருக்கமாகச் சென்று, அங்குக்கு வந்திருப்பது
போல் முன்னேறியும் நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

காலிமாகண்டர் எவரும் அறியா உன்சாந்த புள்ளைக-
யுடன் அவர்களைப் பின்பற்றி நடந்தார்.

சில நாழிகைக்குள் ஒரு பேரறி* மாந்தடியில் உள்ள
விதாயகி சிவன் அருகே வந்து நின்றார்...

சில கணங்கள் அந்த இடத்தில் காலிமாகண்டரோ,
பாண்டிய வீரர்களோ எதவும் பேசாமல் பரஸ்பரம் ஒருவர்
முகத்தை மருவர் நோக்கியவரது நின்று கொண்டிருந்தனர்.

அதிலிருந்தே அந்த இடம் மிக முக்கியமான மங்க
கேதவியை அடைந்தது புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. அந்த இடத்
திற்கு அப்பால் எப்படி பாண்டிய வீரர்கள் வழிசாட்டப்
போகிறார்கள் என்று உதிர்பாய்மணையப்போல், அவர்களை
உன்சாப்பாய் கவனித்தும் கவனியாததுபோல் நின்று
கொண்டிருந்தார் காலிமாகண்டர். இறுவரை அவர்கள்
வந்த பயணம் காலிமாகண்டரால் ஓரளவுக்கு ஊக்கப்பட்ட
வழிதான். அந்த அப்பால் எப்படிச் செல்வது என்று
உண்மையில் காலிமாகண்டருக்கே தெரியாது!

தனக்குச் சற்று முன்னால் சென்ற பாண்டியவீரர் ஒருவர்
அந்த அரசு மாந்தடியில் மடிபடன்று நின்றதால்தான், அந்த

* பேரறி மாம் என்று கூறப்படுவது அராமர்தான்.
ஒருவர் நட்புறவென்று இந்த அரசு (பேரறி) மாந்தடியில்
புதிர் சிவனாகக் கொண்டுவந்து வந்திருந்ததால்.
மீண்டும் கொத்தறங்கத் தக்கவருள் பிள்ளைக்கு வேண்டி
அவன் தாமதமாகத் தொடர்வது காரணம். அரசு மாந்தடி-
யிலிருந்து புதிர் சிவனாகக் குறிப்பிட்ட அவற்றிற்குப்
பதிலாக எதாவதிருந்து போய்து காலிமாகண்டர் விதாயகர்
சிவனாகக் கொண்டுவந்த மீண்டும் அந்த இடத்தில் எப்படி
தான் ஒரு காலிமாகண்டர் போய்.

இடத்திலிருந்து எதோ ஒரு மக்களால் வழி தொடரலுக்கு
கிறது என்று அவருக்குப் புரிந்தது.

* ஒரு கணமளவுக்கு இருக்குமீர் என்று முன் கூட்டிக்
கூறியிருந்த காலிமாகண்டருக்குமேயே, பாண்டிய வீரர்களோ,
இதற்குமேல் உள்ள வழியைக் காலிமாகண்டருக்கு தானே
காட்டவேண்டுமா என்று? அவர் எதிர்த்திருந்து போய்
கால் மட்டுமே அழகுத்தார் பிள்ளை போதாது? என்ன
குணநிலையில் அவ்வளவு மீதுருகொண்டிருந்தார்.

அவர்களுடைய எண்ண மூட்டாத பின்புலமும்
பொழுதுக்குள் வகித்துவிட்ட காலிமாகண்டர் அப்போது
ஒரு சத்தெனப் பரிச்சித, 'எனக்கு இப்பொழுதுக்குமீதிர்
கள்—? வழி மறந்துவிட்டது என்று, என் தயக்கம்?
விதாயகப்பெருமான் இருக்குமீர் எத தமக்கு என்ன கவலை?
ணம். அவரை வணக்கிவிட்டு மேலே தொடருகமீர்'
என்று உத்தேசமான புறநுழைந்தான்.

அவர் உத்தேசமாகப் போய்வாழும், போய் வந்த
து அரசுத்திய தமதுதமும் அவர்யாழும் கவந்திருந்ததால்
பாண்டிய வீரர்கள் ஓரளவு பதற்றத்துக்கு உள்ளாகி, 'மீது
மத்தரது காலிமாகண்டரை அழைக்கிறார்கள். போகிறது
கிட்டு. மீது' என்று அவரை அழைக்கவில்லை. போய்,
வேராக விதாயகர் சிவனாகவே சென்று விதாயகர்
மத்தந்தத் தொடர் வணக்கியவரது ஆசிரியரது கண்
மிருந்து இவ்வுத்திரிப்போர், 'கால் கவந்திருப்பதுடன்
அப்போது சிவன் எந்த கவந்தும் மீதுவாழும் கவந்தி
வணக்கிப் போகுகமீர் தொடர் ஒரு மீதுவாழும் கவந்தி
தென்பட்டது.

மீது மத்தரது, கவந்திரிவிதி மத்திரிவிதிதான்
மத்திரிவிதிதான் கவந்திரிவிதிதான் மத்திரிவிதிதான்
ஒரு மீது மத்திரிவிதிதான் கவந்திரிவிதிதான் மத்திரிவிதிதான்
கிழர் எதது கவந்திரிவிதிதான் மத்திரிவிதிதான் புரிந்தது.

சில கணங்களுக்குள் கம்பீரமாகக் காளிமாகண்டரே வந்தி-
றடத்த, பாண்டிய வீரர்கள் பின்தொடர ஆணைவரும் மிக
எச்சரிக்கையாய்ப் பிலத்துவாரத்துக்குள் இறங்கினர்.

கடைசியாக வந்தவன் உட்புறமாக இருந்த ஒரு பாதைக்
குழியை சீரமைப்பதில் திருவி மெலே இருந்த வீரநாயகரை
யதாஸ்தானத்துக்கு நகர்த்தினான்.

அதைக் கவனித்தவரைப்போல் மிக எழிப்பாகக்
கவனித்துக் கொண்டிருந்தார் காளிமாகண்டர்.

ஆணைவரும் பீரத்துவாரத்திற்குள் இறங்கிக் கொண்-
டிருக்கும் பொழுது திடீரென்று ஆவேசமான வெறிச் சிரிப்பு
ஒன்று கேட்டது.

ஆணைவரும் சிரிப்பொலி வந்த திசையை நோக்கினர்.

அங்கே—

ருக்மாவேசமுற்ற பத்ரகாளியைப் போல் கண்கள்
கோமக்கிளியாய் கொழுந்து விட்ட உடர்விட, முன் ஆசா-
தாரண மூர்க்க வெறியுடன் தன் கையில் பளபளப்பாக இருக்-
ளும் வாளை வீசி— எதிரே சிலை உருவில் இருந்த இரு ராஜ-
குமாரர்களின் தலைகளை ஓரே விச்சில் நுண்டித்தவாறு
நின்ற சந்திரசேனையைக் கண்டு திடுக்கிட்டனர் அவர்கள்.

நுண்டிக்கப்பட்ட அத்தத் தலைகள் இரண்டும் கீழே
கீழே உருண்டோடின. “இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்குள்
இதேபொய் என் வஞ்சனையைத் தீர்த்துக் கொள்வேன்! ஜெய-
காளிமாதா...” என்று பித்தேதைய சிரிப்படை அங்குதலாய்
கத்தனான் அவன்.

அந்த ஆசா வெறியைக் கண்டு காளிமாகண்டரே திடுக்-
கிட்டு அதிர்ந்து நின்றார்.

42. சக்கரவர்த்தி சிறைப்பட்டார்

பொய்கை உருவில் இருந்த இரு இளம் எதுவுமார்-
களின் தலைகளை சந்திரசேனா தன் வானாய் தண்டித்த
எறிந்த ஆவேசத் தோற்றத்தைக் கண்டு சில கணங்கள்
அயர்ந்து நின்ற காளிமாகண்டர், கறுதலுப்பாகத் தானைச்
சமாளித்துக்கொண்டு பாண்டிய வீரர்களை நோக்கினார்.

அவர்கள் முகத்தில், தன் மன அதிர்ச்சியைப் பளித்த
கொண்டதற்கான அறிகுறி எதுவும் தென்படாததால், கடை-
நிறைவு பெற்றவராக தன் உணர்வுகள் உண்டடக்கிக்
கொண்டு, “சந்திரசேனா...” என்று கம்பீரமாகத் தூக்கி
கொடுத்தார்.

அக்குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டது திருக்கியாய் எத்தி-
சேனா. அந்த நிலையில் அவன் அங்கு எதிர்பார்த்தாத
மனக் குழப்பம் அவன் முகத்தில் பளிச்சிட்டது.

தன் உணர்வுகளை மறைக்க முடியாதவளாய் குழப்பி
நின்றாள் சந்திரசேனா.

அவள் அருகே இளம் சிரிப்பு சீக்கரிக்கச் சென்ற
காளிமாகண்டர், “செல்லி, உன் பணகமுடிக்க இப்போதே
வான் எந்தி உக வேண்டுமா? நீ காளிதேவியிடம் கேட்ட
வரம் என்ன? அவசரப்பட்டு இப்போது நீ வான் எந்தி நித்தூக்
கோலம் என்ன?” என்றார்.

அவருடைய சிரிப்பைக் கண்டு, நுரோத வரப்பெட்ட
வளைப் போல், “கவாயி... என் நம்பிக்கைகளுக்கும், கிட்டக்-
களும் நிறைவேறும் என்று எனக்குத் தெரிந்திருக்கலை, கடி-
தாட்டின் தவறாதகரில் என் பணகளை முடிப்பதற்கு நான்
கொண்டிருந்த திட்டம், வீராவேந்திரனின் குழ்ச்சியால்

தவிடு போடியாகிவிட்டது. அதனால் இப்போதே—இந்தச் சோழ மன்னரிலேயே என் பதைப்ப முடித்துவிட உறுதி புன்னுவிட்டேன்!'' என்றான்.

''என்னை சொல்கிறாய் மகனே...? வீரராமேந்திரனின் குழ்ச்சியா?'' என்று வியப்பு தோன்ற வில்லினார் காளிமா கன்டர்.

''சுழப் படைப்பைப் போர் தொடங்கும் முன்னரேயே விரித்து விதரிகத்துவிட்டான் வீரராமேந்திரன்! மாறு வேடத் தில் இருந்த சூதாசிகளைச் சிதைப்படுத்திச் சோழ நாட்டு வீதிகள் எங்கும் ஊர்கலமாக நடத்திச் சென்ற கணத் திலேயே அவனுடைய குழ்ச்சி வெற்றி பெறத் தொடங்கி விட்டது என்ன நிகழும் என்று நாள் பயந்தேனோ, அதுவே நடந்துவிட்டது. நம் தளபதி அவமானப்படுத்தப் பட்டதன், சுழப்படை வீரர்கள் மனத்தால் தீரமிழந்து, சையக் வகையறிவது குழந்தைப் போய்விட்டனர். அதுவும் போதா தென்று வீரராமேந்திரனின் ஆட்கள் வேண்டுகிறமன்றே ஒரு பொய்யான வதந்தியைப் பரவவிட்டு சுழப்படைகளைக் குழப்பிவிடுக்கின்றனர்.''

வதந்தியை... 91

''ஆம், நான் சிதைப்படுத்தியிருந்த சூத்திரசிக்களை நீண்டும் சுழப்படைகளேடு சேர்க்கும்முன், ஒரு—ஒருபய் வான வதந்தியை சுழப்படைகள் மத்தியில் பரவவிட்டாக் விடாமேந்திரன். அதாவது சூத்திரசிக்கள் மீண்டும் சுழப் படைகளுக்குத் தலைமை தாங்க வரப்போவதை இவ்வள வளறும் வீரராமேந்திரன் அவனை அவமானப்படுத்திக் கொள்ளுவிட்டிருக்கிறான் என்றும் ஒரு வதந்தி சொல்லிப் பது. அதைக் கேட்டதும் படைசேர்க்களுக்குத் 'தலைமை இவ்வளவே என்ற துறப்பம் ஏற்பட்டது; சுழப்படைகள் உபதளபதிகள் வந்ததில் ஓர் அவமானம் போய் ஏற்பட்டு விட்டது. அதாவது மேம்பட்ட சூத்திரசிக்களுக்குப் பதிகை

யார் சுழப்படைகளுக்குத் தலைமை தாங்குவது என்று அவர் களுக்குள் முர்க்கத்தனமான ஒரு போட்டி ஏற்பட்டு ஒருவருக்கு ஒருவர் பைகாபுகிப்பட்டிருந்தது.

''அத்தப் போட்டியில் திறமை வாய்ந்த இவ்வுரு தலைத் தலைவர்கள் போட்டியாளர்களைக் கொன்றது உடனடி நடவடி கை. இதனால் சுழப்படை மத்தியில் சேறும் கலையும், ரீதியும் பரவ ஆரம்பித்துவிட்டது. இந்த நிலையில் சூத் ரசிக்கள் திரும்பிப் படைக்கலத்தில் வந்தவர்களை மத்த அணித்தலைவர்கள் விரும்பவில்லை. 'சூத்திரசிக் மேம்பட்ட குத்திரசிக்கள் அப்படியே விதாசனத்துக்கள் போதா? நாமாகவு தனியே பதவிக்கு வந்திருக்கலாமே' என்று படைத் தலைவர்கள் மனம் ஊக்கமற்றது. சொர் தடையுடைய களிலேயே மிகவும் ஆசிர்த்தமயம் என்ற, எத்துமறும் துன்றியும் சொல்லப்படுகிறார்கள். இதனால் சோழ எங்கெங்கே குவித் திருக்குமோ சுழப்படை வெற்றி பெடுக்கலாய் காப்போம் இவ்வள வுதை அறிந்து சுழமேந்திரன் சாத்திரமாகத் தனபொருக் கைனியத்தக அணுபணை. மத்த கைனியத்தையும் திகா திருப்பி, நகுமாறி ஒட்டி சொல்கிறபொருக்க சை உதிகைக்கு முன்னால் தலைவி வந்திருக்கிறேன்.''' என்றான் சத்திரசேனா பட்டப்போடு.

''என்னமோ சொல்கிறாய்?''

காளிமாகன்டர் அவர்கள் வியப்பில் பரவ, அத்தாங்க மான விதயத்துடன் போட்டார்.

''ஆம் களபதி! வீரராமேந்திரனின் குழ்ச்சிகளுக்கு ஓர் எல்லையில்கூறல் போய்விட்டது. சுழப்படைகள் இவ்வள வில் புதறிபட்டு அவர்களது தளபிகட கடலில் முன்னேறு வதற்குள், சுழப் படைகளையெல்லாம் உடை அணித்த வீர ராமேந்திரனின் ஒற்றி படைகளின் வதிரென்று பெற்று, ஒரு சொய்ச் சைய்தியை அத்தப் புதுப்படைத் தளபதியிடம் வதிரிடுக்கின்றார்கள்.

புதுப்படை சோழ நாட்டுப் பக்கம் வரவேண்டாம் என்றும், அங்கே குதிரைகள் விவற்றிக்கொடி நாட்டுவார் என்றும், அவர்கள் நம்புமாறு ஒரு போலித் தகவலைச் சொல்லியதோடு, சூழ்ச்சியாய் இன்னொரு தகவலையும் கூறியிருக்கிறார்கள். அதாவது பாண்டிய நாட்டில் உள்ள ராமேஸ்வரத்தின் முகையின் சோழப் படைகள் குயிற்று இளங்கனையத் தாக்கப்போகதாகவும், அதைத் தடுப்பதற்கு புதுப்படை செல்லவேண்டும் என்றும் கூறி அந்த படைகளைத் திசை திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள். 'அந்தச் செய்தியை நம்பிப் புதிதாக வந்த சூழப்படைபின் மீண்டும் சுழத்தின் தற்காப்புக்காகவே, திரும்பிவிட்டனர்...' 11

12 ஆமாம்... ஒரு பெரிய படையே ஆதாரமில்லாத செய்தியை நம்பி எப்படித் திரும்பிச் சென்றது? சோழ வீரர்களுக்கும் சூழ வீரர்களுக்கும் வித்தியாசமில்லாமலா போய் விட்டது? உடை மாறினாலும் மொழி பேசும் ஆற்றல், பழக்க வழக்கங்கள் இவற்றின் மூலம்கூட அந்த புதுப்படையைத் தளபதிக்ஞச் சந்தேகம் ஏற்படவில்லையா? 13 என்ற வினாப் புடை கேட்டார் காளிமாகண்டர்.

சந்திரேனா சரிசவி குழற, 14 அதுதான் வீரராமேத் திரனின் நந்திராகனில் எல்லாம் மிகப் பெரிய நந்திரம்! தன் ஓற்றிப் படையில் முழுக்க முழுக்கப் படை வீரர்களையே வைத்திருக்கவில்லை. ஒத்திப் படையின் ஒரு பகுதியினர் காவரிலகில் நடித்தல் கண்காணிகள்... அவர்கள் கைநேர்த்த நடிப்பின், தன் சாதலி மாதங்கியைச் சேர்ந்த அந்தக் கண்காணிகளைத் தன்போடு இணைத்து, அவர்களை சூழ விடுவதைப் போலவே நடிக்கப் பார்த்திச் செய்திருக்கிறான். அவர்களின் நடிப்பில் அந்தப் புதிய சூழப் படைத் தளபதி ஏமாற்றப்பட்டார். சூழ்ச்சிகளையேயே ஒரு போரை வெல்ல முயன்றதை நந்திரேனியான படைத் தளபதியைக் காலிநி நாடு இதனைச் சந்தித்திருக்கிறது. எத்தனை சூழ்ச்சிகள் எத் தனை மாம்மாக்கள்! இந்தக் குள்ள நரித்தனமான சாகசம்

களை இந்த இளம் காவரிலேயே சேர்த்துத் தரி விராமேத் திரனைப் போலி ஓர் ஆய்வதனை எதிரியை நான் வெல்லும் பட்டத்தெயிலை... 15 என்றான்.

காளிமாகண்டர் திரைந்து போய்விட்டான் போலி, சந்திரேனா, இதற்காகப் பதற்றிடுகிறாய்? போசு நானாக காவை உதவித்திருக்கிறேன் போடவந்திருக்கிறேன்? அந்தச் சூழ்ச்சிகளால் மட்டும் ஒருவன் வென்று... 16 என்று, நானைப் போரின் போக்கைக் கணித்த பந்தான் முடிவு எய்தியிருக்கும் என்று புரிந்துகொள்ள முடியும் 17 என்றார் காளிமாகண்டர்.

சந்திரேனா கண்கள் கிழம்பித், 18 கனாடி, வீரராமேத் திரனின் சூழ நந்திரத்தை இப்பொழுதும்... சந்திக் கிறேன். ஆனால், அவை மிகக்கூட நான் எப்போதோ அறிந்திருக்கிறேன். ஆய்க் வித்திரம்பெருமக்கதவை அகிள், கன்னால் ஒன்று. அவை நான் ஆற்றலால் திரை சூழப் படைவை வேண்டுமெனக் கேட்கலாம். எனக்கு அதுவும் அவை சேகரநாளும் என் கைப் பிச்சிருக்கத் தம்முடி யது! 19 என்றான் குதிரையெனக்க.

12 தமமுண்டல் சேகரநாளும் என் குதிரைத் தோன் டாமர்? 20 என்னுடைய சேகரநாளும் காலிமாகண்டர்.

21 ஆம், அவர் 22? எங்கிருந்தோர் எப்போது நான் தெரிந்த போன்டாவிற்று! 23

24 பாரம்பா 25? தாமஸ் தெரிந்த போக்கிறேன்... 26 என்ற ஆவம் கன்னால் இளைக்கக் கேட்டார் காளிமாகண்டர்.

27 இன்னும் இன்னும்... 28 என்றான், இதோ என் கத்தி விருக்கிறேன்—என் நந்திரைச் சீராகக்... அந்த வாழ்க்கைப் பு-11-28

செய்திருந்த மக்கள் அனைவரையும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் தினைக்கச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கலைஞர்கள் ஆனந்தக் கூத்து ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதைக் கண்டு கரவொலி எழுப்பி ஆரவாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் மக்கள். பெண்கள் குழை ஒலி எழுச் செய்து எங்கும் இரங்கப் பேசுவாகலத்தைப் பொலிவுறச் செய்தனர்.

இந்த ஆரவார உல்லாச எழுச்சியை உட்பரிசுகளில் கவிது கண்டி மகிழ்ச்சியில் பூரித்து வலிந்து நின்றன நான்கு நிருமுகங்கள். ஆம்; ஞானசிவனார், ராஜமாதா, புவனமா தேவி, மாதவிய ஆகிய நால்வருடைய நிருமுகங்கள் தாம் அவை! அவர்கள் உட்பரிசுகளில் நின்று மக்களின் மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தில் தாமும் கலந்து பொங்கிப் பூரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அச்சமயம், வடபுலத்திலிருந்து ஒரு கரிய நிறப் புரவியின்னல் பாய்ச்சலாக வந்து ஞானசிவனாரின் ஆரவாரத்தை முன்னால் நின்று, அதிலிருந்து ஓர் அழாநுபாகுவான வீரன் குதித்து மாளிகைக்குள் ஓடினான்.

மக்கள் அனைவரும் ஆர்வத்துடன் அந்தப் புதிய வீரன் யாரை இருக்கும் என்று உணர்ச்சியைத் தோக்கிக் கொண்டிருந்தனர். சில கணங்களுக்குள் வேரென நாட்டிலிருந்து தீர்தவன் வந்திருக்கிறான் என்ற செய்தி பரவியது.

‘சக்கரவர்த்தி காத்து கொண்டிருக்கும் போர் மூன்றையிலிருந்து வெற்றிச் செய்தி வந்திருக்கிறதா?’ என்று இன்னும் பதின்மடங்கு பேராளன் எழுச்சிபுடன் அந்தச் செய்தியை அறிய அனைவரும் ஆவலாய் துடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அச்சமயம் திடீரென்று ஓர் அதிர்ச்சியுடனும் செய்தி அங்கே பரவியது...

‘சக்கரவர்த்தி இராசாதிராச சோழர் வேங்கி மூகைப் பேரளில் எதிரிகளால் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்’ என்ற திடுக்கிடும் செய்திதான் அது!

43. வீரராஜேந்திரனின் வீர மரணம் !

நண்பகல் வேளையில் உக்க வானிக் ஆதவன் தகதகத்துக் கொண்டிருக்கும் தூதரவர்கள் மூலம் வேளையில் திடீரென்று காரிஞ்சு கவித்துவன் தற்போது—

நாசப்பட்டியன் கடற்கரையில் கழித்ததும் சோழர் படைக்கும் தடந்துகொண்டிருந்த கடுங் போரிக் வீரராஜேந்திரன் விவற்றியேல் விவற்றி குடித்து வீரவானை ஆடிய தகவல் உருவாக்கிய உதராக எழுச்சியில் திருபுவனத்தின் தெருக் களில் பரவசமாய்த் தள்ளி ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் வேங்கியிலிருந்து வந்த அந்தச் சோழர் அந்தகரத் தையே அந்தகரத் துறையின் கழித்தியது.

‘திருபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் சிறைப்படுத்தப்பட்டாரா?’ என்று அந்தவேள் ஒரு சாடி.

‘கடலு நுழந்த பரேழும் திசையெங்கும் காத்த கிளற ஆடலேறு போன்ற எம் மாவேந்தனாரேயே, இடைய காற் தாளாத கவித்தெய் வேங்கி நாட்டின் சிறைப்படுத்தார்?’ என்று மனம் வெறுப்பிக் கூர்வான் மன்னவின் மெய்க் கீர்த்தியைப் பாடிய பரடி. செந்திர மனக்க கழித்த ஒரு பரவலன்.

“கோழிமுடி புனைந்து, தென்னாவரும் கோவளும்
கிங்களவரும் திறை கமந்து வந்து சேலிங்க வாழ்த்த எம்
மாமகனே! சிறைப்பட்டார்! நம்பவே முடியவில்லை! நம்ப
மாட்டோம்!” என்று குமைந்து எழற்கரை குடிமக்கள்.

கால் நாழிகைப் பொழுக்குள் திருபுரமத் திருதகமே
திரண்டு ஞானசிவனாரின் மாளிகை வாயிலில் அரணாகக்
குழுமி நின்று ஆர்ப்பரித்தனர்.

“சக்கரவர்த்தி சிறைப்பட்டார்” என்ற தகவலை
எங்களால் நம்ப முடியவில்லை. இதில் ஏதோ குறு திருக்
கிறது! அரசுக்கு அவர்களும் ராஜமாதாவும் விளக்கம் தர
வேண்டுகிறோம்!” என்று மக்கள் கூடி எழுப்பிய பேரோசை
கேட்டு ராஜமாதாவும் அரசுக்குவும் உப்பரிசைவில்
தோன்றினர்.

அயர்கமனக் கண்டதும் மிகுந்து எழுந்த குடிமக்களின்
ஆவரத்தைத் தம் கையகாவால் அடக்கிய ஞானசிவனார்
“காவிரிச் செல்வர்களே! உங்கள் குழறலை நாம் உணர்
கின்றாம். நம் சக்கரவர்த்தி சிறைப்பட்டார் என்று வேங்கித்
துறவரின்மிருந்து வந்திருக்கும் செய்தியை உங்களைப்
பொய்யே ஏம்மாலும் எளிதில் நம்பமுடியவில்லை. போர்க்
காலத்திலே இப்படியும் பொய்யான செய்திகளைப் பரவ
விடுவது இயல்பான தகவலே. அதையும் மீறி உண்மை
வேறுவிதமாக இருந்தது — நம் சக்கரவர்த்தியை சிறைப்பட்டி
ஞானசேவரமாரில் —” என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும்போதே
கூட்டம் இடைபடுத்தியது.

“அப்போதே உண்மையாகில், இக்காவிரியோடு கட
லெனத் திரண்டு செல்கி நாட்டிற்கும், துறைத்து அந்த நாட்
டும் கோட்டைத் தோற்றங்களையும் துவய்சம் செய்து
எங்கள் மாமன்களை மீட்டுகிறோம்!” என்று
குறுகித்து முழங்கின மக்கள்.

அச்சமயம் ராஜமாதாவிடம் நாடகப்பாடல் ஒன்றிட்டு
எதிநோக்கம், உங்களை உதற தீவிரம் தீவிரமாக நாட்
டும் வீரத்தனே இருக்கு!” என்று சீக்கரித்தது.

ராஜமாதாவின் குரல்கெட்டுக் கூட்டம் தகவியுத்த
விழித்தது. எங்கும் பேரவமதி.

பெரியசெட்டியாரிடம் அம் தீவிரம் மறுத்தல்
தொடர்ந்தது.

பெரியசெட்டியார் நாட்டில் பெருமைக்குரிய செல்வரின்,
இந்த வரைட்டின் விமர்சன உண்மையான “மெய்தி”
ஆகியது விமர்சனம் — இவ்வாறு நம் வம் சக்கரவர்த்தி.
இந்தக் காவிரி மாடகத்தின் சக்கரவர்த்தி கடவுள் கடந்த
இப்போது மண்டலத்தின் மெய்தித் தோற்றம் மட்டு
இப்போது மெய்திகளை கட்டித்தர வேண்டியவர் அவர்.

காவிரி முகில்குறு ஒரு பெரிய செட்டியார் அந்த
தமக்கு ஒன்று மெய்திச் செட்டி வரவேண்டும். அந்த
அவரது விமர்சனம் செட்டி வரவேண்டும். இவ்வுரு காவிரி
வாறு டிவார் சிறைப்பட்டார்! அந்த செட்டி வந்திருக்கத்
தம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத அளவானவர்க் கந்த
கிறேன். இப்போது அந்த நிலை உடனடித்த அளவான
தமக்கு எந்தியிருக்கக்கூடாது; எந்தியிருக்காத உங்களை
உங்களைப் பொய் காவிரி அளவானவர்க் கந்த

ஆனால், நம்மவர்களுக்கும் மீதிலும் ஒன்று
எப்படித்திட்டால் அம்மது குறுமகனாகத் தம்மவர்களை
காத்துக்கொள்ள முடியாத ஒரு சக்கரவர்த்தியாக தீவிரச்
செட்டியார் குறுகித்துக்கொண்டிருக்கிறார். நம்மவர்க்
காவிரிக்குள்ளே தவிர்ப்பிக்கை. குறுக்குப்பம், நாட்
டும் பெருமைகள் சிறைப்பட்டார்! அந்த குறுகித்
தீவிரம் தரும் ஒரு மாமன்களைத் தேடிக்கொண்டதால்
தமக்கு மெய்தி விடுவது வந்த மாடி!”

ராஜமாதலின் குரல் அடைய மணிநேபாள் ஓங்காநித்த
முழங்கிக்கொண்டிருக்கிறபோது க. ப. பி. அகாடமி
கட்டுண்டு நின்றது. பெரியபுரட்டியாநின் குரல்
தொடர்ந்தது.

“பெருக்குடி மக்களே, உங்கள் குழப்பம் எனக்குப் புரி
கிறது. அப்படி ஒரு வேதனைக்குரிய செய்தி வக்
திருப்பதையே ஜீரணிக்க முடியாமல் நலிக்கிறீர்கள்.
அந்தச் சீர்திருத்தச் செய்தி ஒன்றையேனையே அமைத்த தக்க
வாழ்வுத்திருப்படுத்திக்கொள்ளாமல் நம் எந்த முயற்சியும்
வழியோவெனில்லை. அகனாக இப்போது செய்தி கொண்டு
வந்திருக்கும் துறவர்களைச் சிறுபெருந்தி, தம் தலைவர்களான
வக்கலிக்கலாம். சோழபுரத்தில் வைத்துவிட்டு, தமது
தங்கியவர்களை இரண்டு புத்திரங்களை வேல்கி தாட்டுக்கு
அருள் பரப்புகிறோம். வேல்கித் துறவன் கொண்டு வந்
திருக்கும் செய்தியில் உண்மை தெளிவான பின்னர் நம்
சோழபுரம் மன்றமுடிவைப்பற்றி; தக்க நேரத்தில் உரிய
முடிவு மேற்கொள்ளலாம்; அதுவரை அமைதி காப்பீர்
கங்கள்!” என்று சொழமாநா.

இ. ம. சுவாமிநாதன் இயற்றியது.

கிடைக்காத காரணத்தால் அந்த நேரத்தில் மாணிகை வரவில்லை. திரைப்படம் நடந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் மூன்று மணிக்கு மூன்று மணிக்கு வந்த மிகைக்கு வரவில்லை. கிடைக்காத காரணத்தால், இது போன்ற காரணங்கள் காரணமாக வரப்பட்டன.

[illegible]

தமிழகம் எந்தெந்த இடங்களிலும் போதுமான அளவுக்கு இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், தமிழகம் எந்தெந்த இடங்களிலும் போதுமான அளவுக்கு இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

செய்துவிட்ட நிகழ்வு மேலேலாங்க அமைதியாகக் குகை
மீது அமுர்ந்திருக்க, அவனை சோற விட்டவர் வாய்க்
பராமரிப்புடன் கண்ணகி காண்ட சோழபுரத்திற்கு வநீ
தடத்திச் சென்றார்.

பெருநகரின் தமன் தந்தைமாறுபடக்கிற பூமியது. ஆம்! அதுதான் சோழர் படைவும்—சுழி படைவும்—மகிஷ மாசுப் போரிட்ட அழக்ககாம். இந்த நகரின் அழகை அழகுறுத்து அமைதியும், அந்த அமைதிக்கு ஒரு பாய்ச்சு மாகப் பின்புலம் தருவது போல் மகிஷனின் அமைதி கல் துறப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் கடல் கலகங்கள், மகிஷனின் வீர சோர்க்கதற்கு ஆரத்தகாதி மத்தம் தீரமல்லவோ சாய்ந்திருக்கும் வீரர்களின் மூலகன் மகிஷன் மகிஷன் இச்சுறுத்தல் குறல்.

தேற்றலையா கெயம்பெனாடி வீதி கயந்திருந்த அந்த நாகபிண்டியைக் கூட்டுவதற்காக அங்கே குதிரைகளை வயத்தவைத்துச் செல்லும் குதிரைகள் கூட வந்தன. மிகுந்தது.

காங்கிரஸ், கமிஷன் கூட கைது போகும் ஆயுதம் காங்கிரஸ்
எடுத்த கைதுக்கு துரிதமானதும் அதைப் பற்றியே இதுவரை
பயிற்சாலைப் பற்றி விடக்கூடாது. அந்த மண்ணில் பங்கு எடுத்துக்
கொடுத்தவர்களைப் பார்த்து விவத்தி, விவத்திக்கு காங்கிரஸின்
கைதுக்கி அங்குமே கிளியும், கூட காங்கிரஸ் கூடக்கி,
காங்கிரஸ் காங்கிரஸ் கூடக்கி கைதுக்கி கைதுக்கி
கைதுக்கி கைதுக்கி.

தமிழகத்தின் தலைநகராக மாற்றப்படும் பகுதிகளில் மிகப் பழையதாகிய கங்குலி கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டதாகும். இக்காலத்தில் இங்கு கங்குலி என்ற பெயர் இருந்தது. இது பின்னர் கங்குலி கங்குலி என்ற பெயராக மாற்றப்பட்டது. இது கங்குலி கங்குலி என்ற பெயராக மாற்றப்பட்டது.

மானத்தாலும் தன்னம்பிக்கையின்மையாலும் தளர்ந்து வருவது கிடந்தனர்.

அந்த அகோர வேளையில் எங்கிருந்தோ சில உருவங்கள், சோழர்ப்படை கூடாரம் இறங்கியிருந்த பகுதியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தன. இவையினாலே இருளில் திரண்ட நிழல்கள் அப்பின் தனித்து சென்றுருந்ததே லர் அச்சுறுத்தல் கூட்டுப்பாக இருந்தது. அந்த அயினுள்ப வேளையில்,

அவர்கள் வேறு யாரும்ல்ல;

சத்திரசேனாவும், சில பாண்டிய வீரர்களும் தான்.

“ஓ” என்ற கடல் இரைச்சலினாலே சத்திரசேனா பாண்டிய வீரர்களின் செலிகளுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி உறுதிக் கர்ணம் பட்டிருந்த நூலில், “வீரர்களே, நாம் அஞ்சிய படியே எல்லாம் அடுத்திவிட்டது முதலிதான் போரிலேயே போரில் வெற்றியை முழுமையாகவே பறித்துக்கொண்டு விட்டான் வீரராமேந்திரன். இனி நம் படைகள் பதை முடிக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை. ஆகவே இந்த நோக்கத்துக்காக இந்த மண்ணில் நாம் காட்டுவது ஸைத் தோயோ அந்த நோக்கத்தை நாம் நிறைவேற்றாமல் அந்தப் பழிவாத நுடக்கமாக நாம் போலியிடுவோமென்றால், கிவந்தி மதப்பில் எக்களித்துக் கொண்டிருக்கும் சோழப் படைக் கூடாரங்களில் நானாயி விழுந்து புறங்குப்போழது போகவே முக்கியமென்றும், நம் இரு கண்களாகக் கிராமம் சோழ சாஜதமார்த்தகைப் பரிவினாடுத்துக் காவிநாடு அரங்கமாம, வேண்டும், மெளலி மாநா ரத்தப்பினால் பிழைக்கி ஓகம் வேண்டும். ஒரே நேரத்தில் இரண்டு சாஜதமார்த்தகை தகவிலும் நுடக்கக்கிடைய வேண்டும். இவ்வாறு அத்தகுதிய வேண்டும்” என் தான்.

“எப்படி அதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சொல் அப்படியே நிறைவேற்றுகிறோம்.” — பாண்டிய வீரர்களின்

உறுதியான குரலில் ஒலித்தன. சத்திரசேனா சில கணங்கள் அமைதி காத்த நிலையில், சில அவன் குரல் மாறுபட்டது ழரித்தது.

பாண்டிய வீரர்களே, நாம் இங்கு பதைப்பு எப்படி முடிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தெனில், அந்த முறையில் இப்போது நிறைவேற்ற முடியவில்லை. ஆக, வீரராமேந்திரன் தனது அவனுடைய ஒரே சகோதரனாய் சைவரத்தது எழுதாட்டிற்குக் கொண்டு போய் அங்கே அவர்களின் தகவலைத் துண்டித்து எங்கே அந்த தகவல்களைக் கொண்டு வாசலில் வைக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். அதை வீரராமேந்திரனின் சைவம் முறித்துக் கொடுத்த பதைவாக, அவனும் அவன் சகோதரனும் துண்டிக்கப்பட்ட தப்பித்து யாது நானே என்கிறேன். அவர்களின் சகோதரத் துண்டிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தாலும், அந்தத் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியை நிறைவேற்றும் போதுமே, உங்களை என் அங்கனாகப் பாவித்து உங்களிடம் குரையக்கூடுமே. தங்க வீரராமேந்திரன் அவன் சகோதரன் ஆகிய துண்டிப் போய் துண்டித் தகவலைப் துண்டித்துக் கொடுத்த பதைவாக அவர்கள்” என்றான்.

“வீரராமேந்திரனேயா!” — மகமதுவன் ஒரு பாண்டிய வீரனின் குரல் எழுந்தது.

“ஆம்; வீரராமேந்திரன் என்றதன் உச்சுறுத்தல் என் மட்டி தகவலுபாடுக்குப் புரிந்தது. ஆகவே சாஜதமார்த்தகை இவ்வளவில் வீரராமேந்திரனைக் கொல்லுதல் எல்லாம், என்னைதான் அவன் அந்த வீரன். அவனுடைய உறுதிக் கோரல் கூட அந்த வீரத்தின் அப்பாற்படுத்திய அவன் தகவல். ஆகவே, அவனுடைய சகோதரனை எல்லாம் என் மான் மாயாவி, அவனை வெலிந்துப் போதுமாய் வீரர்களைய உங்களிடம் நாம் ஒப்படைக்க விருக்கமென்ற, வீரர்களைத் தான் வீரர்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். ஒரு மாயாவியை இந்த நாட்டு மக்களால், மாயக்காரி, குளியக்காரி, என்ன

அவர் வர்ணிக்கப்பட்ட என்னால்தான் சந்தித்து வெல்ல முடியும்! உன்றான் சந்திரசேகர, வைரம் பாய்ந்த மர்ம ஆவேசக் குரலில்.

பிரதீபா உல்லாசத்தடன் அந்த குதிகாவை வேளை யில் திருபுவனத்து தகடுக்குள் மக்கள் சாரி சாரியாக துழைந்த வெள்ளடிருத்தனர்.

அன்று திகழ இருக்கும் இரண்டாலது நாளைய போரைப் பற்றி மக்கள் மனதில் பரபரப்பையும் ஆர்வத்தையும்விட உற் சாக வகிவிப்பே மீதுத்திருத்தது. காரணம், முந்தைய நாளைய பற்றிச் செய்திகள் அந்த அளவு அவர்கள் மனதில் திகட்டிப் போயிருத்தன.

அன்று பிற்பகலுக்குள்ளேயே போர் முடிந்துவிடும். எதிரி கள் சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டுவிடுவார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்பு அவர்கள் உள்ளங்களுக்குள் திறைந்து கொண்டி யிருத்தது.

அன்று வெற்றியானை சூழுகரும் வீரரஜேந்திரனுக்கு கடு இரண்டறிதகாவேற்பு அளிக்கவேண்டுமென்ற ஆவலே மக்கள் மனதில் ஓர் எழுச்சியாகச் சிவந்ததுக் கொண் டிருத்தது.

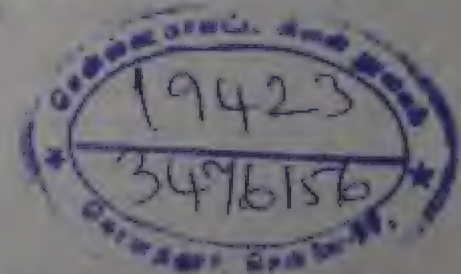
செவ்வாய்நி வேங்கியின் சிறைப்பட்டார் என்ற செய்தி கூட ஆரம்பத்தில் இருந்த அளவு அப்பளவு பாதிப்பாக அவர் கள் மனதில் இருந்தது. என்னென்று அந்தச் செய்தியைப் பற்றி தகவலாக இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் ஆவனதவிக் ஓர் என்னும் மதித்திருத்தது. அதனால் அன்று அவர்கள் மனதில் வெற்றிப் பரவாத்திருந்த அந்தச் செய்தி எவ்வித இடையூறாகவும் இருக்கவில்லை.

இரண்டது புலித்து இரண்டு தந்திகை போல் கடத் திருக்கும்.

இரு சேழ வீரர்கள் பின்னல் வீர நோக்கம் அரச குருளின் மாளிகைக்குச் சென்று, குதிரையை மீட்டுக் குதித்துப் பரபரப்புடன் உள்ளே துழைந்தனர்.

"முதல் வெற்றிச் செய்தி வந்துவிட்டது" என்ற உற்சாகத்தினர்த்தியுடன் கூட்டம் திரையிற்று அமைதியை யது. சில கணங்களுக்குள் அவர்கள் வெளியே எதிர்பார்த்த தறியாத பயங்கரப் பேரடியாக ஒரு செய்தி வெளிப்பட்டது.

படைத்தளபதி வீரரஜேந்திரன் வீரமரணம் எய்தினான் என்ற செய்திதான் அது!

44. காளிமாகண்டர் மறைந்தார்!

'வீரரஜேந்திரன் வீரமரணம் எய்தினான்' என்று வெளிவந்த செய்தி கேட்டு, ஆத்தாவிக்கத்தெற்றவர்கள்தி, திருபுவன நகரமே தேம்பிப் புலம்பிக் கொண்டிருத்தது.

அன்றைய அந்தத் தகவல்தின் மத்தியில் "எப்படி நடந்துவிட்டது இதன் பயங்கரம்?" என்ற கேள்வியை அனைவர் மத்தியிலே எழுத்திருத்தது.

அந்தப் புதிருக்கு விடைபால் முந்திய நான் பின்னிரவில் நடந்த அந்தக் கோரச் சம்பவங்கள்...

பாதுபடை தீதால் திறைவேற்ற வேண்டும். இத்தகைய காலமும் வற்புறுக்க முடிந்து, காளியாகண்டரினா சீடனாக இருந்து, வந்த வேடதாரியின் அந்தரங்கக் கண்கள் கவனமாய் அடைந்து, நான் திறைவேற்றப்போகும் பணிக்கு அருமைபுடையேன் என மனம் விட்டாய். இனிமேல் நான் மிகச் சமயமாக உன் பணிகளைப் புடித்து விடுவேன். நீ உடனடியாக விடுவதென்றால் கூடாத்தனக்குப் போய் வருவான் என்றார்கள்.

பேரதரி, இந்தத் தமிழ் மண்ணின் அழகியிட்ட காவலாக மதத்தை மீண்டும் புதுப்பிப்பதற்காகவே காளியாகண்டரின் துணையாக நாயுடிகுக்கிறான் என்று அவரை நம்பிச் செல்லாததற்காக எத்தனையோ முக்கிய செயற்களை திறைவேற்றியிருக்கிறேன். அதன் காரணமாக இந்த மனிதர் என்னைப் பூரணமாக நம்பிவிட்டார். உண்மையிலே காவலாக மதத்தை மீண்டும் புதுப்பிப்பதற்குத் தேவையான பல சக்திகளையும், மக்கள் வாய் மத்திற் சக்திகளையும் கூட ஏற்றுக் கொண்டு விட்டான். அவற்றின் மூலமே இந்தச் சேஷ நாட்டிலே ஒரு மகத்தான கவனிப்பு எம்மாஜ்ஜிபத்தை திறன் இத்த நாட்டு மக்களையே ஓடப் படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது என்று நம் சந்நாயகரிடம் அருமைபுடையவை அந்த நாடுபுறம் பாவிக் குரங்குப்பத்தை திறையுமறிது முதன் முதலாக இருந்த பரி கொடுக்கவேண்டும். இந்த காவலுக்கான கவிதையைத் திருத்திக் கவனமாய் மனங்களை விடப்பட்டு நான் குருக்களையே பரி கொடுத்தால்கூட, அவருடைய சகலமே என்மையே பரி காவலுக்காகப் பூரண ஆய்வுணையி நகராத்தி விரிவற்றதன் அம் திவ்யம், அதனால் என்மையே பரி குருக்களையே பரி கொடுத்தும் விசுவப்பை விட்டு விடு தீர்ப் விடுவதென்ற கவனக் கொடுக்கும் விசுவப்பை ஏற்றுக்கொள்" என்றான். குருக்களிடம் சிறந்த சிவோட சீடனான ஒற்றைச் செங்கண்ணன்.

அவன் கூற்றில் நாக வடிவில் சிவ அமைந்த பம்பாய் பான கூரிய வந்தி ஒன்று சென்றிப்பது. அதன் கத்தியை

ஏதற்கு வாய்ப்பு வாய். "நீ நாயித்த மகத்தித்த மகணைக் கதரிதான் இம். அதற்கு உண்மையாக இருக்கவேண்டிய நாயித்தமென்பது கதரி இல்லையா இது" என்றார்கள்.

"மருகைய அமை காதலம் இருந்த மதமைய பரி கொண்டு காவலாக எத்தியேன், "செய்யுணை, இம் விதத்தும் தெரியுமென. நீ உடனே புதுப்பிக்கும் காவலாகப் பொறுத்திருக்க வேண்டுமென்றால் செஞ்சு உடனே சித்த, அமைகளில் பரண எழுதிக்கொடுப்பது. அதற்கு வாய் கொடுக்கவேண்டும். பரி, நம் செய்களையே செய்" என்று ஆகவேண்டியிருக்கிறார்கள்.

அதற்கு மருகையி் கூறுத மதமது காவலையே இருளில் மகத்தான. கதரிதான் அமை தழை உருவாய் செல்லுமென தெரிகிற காவலுக்குத் எத்தியேன், நம் காவலுக்குத் கதரிதான் நம் எத்தித்த மதமைய உடனே புதுத்தவாய், "எத்தித்த, பரி நாய் வாய் உடனே மகனின் உட்கிப்பற திறைவேற்ற மருத்தகையே" என்றான்.

எத்திய அமை காத் இரையுமென தீவென்று இருளில் குந்த வேகமாய் பாய்ந்து மருத்தியத்த ஓர் கதரிதான் காவலுக்காக அமை காவலுக்கிடையே இரையுமென.

திருக்கிட்டுத் திறையிற் பாய்ந்தாக எத்தியேன், அத் ஒரு கணம் தெர்த்துக்குத் தீவென்று உடனே சென்ற மீள விழித்து திறையிற் எத்தியேன்.

கவலாச் சிரிப்பு அமைபவற்ற மூலம் கவியுக்கும்க, "மருத்தியிற் பான மருத்தியுடன் எத்தியுமென? உடனே காவலுக்காக மருத்தியிற் பரிதான் எத்தித் கொண்டு குக்குப் போது என்மையே இந்த அமைபரி?" என்று என்மையுமென சிறக்க மருத்தியிற் சிரித்தார் எத்தித் தீவென காவலுக்கிடையே.

“போதும், உமது நாடாய்! இன்னும் எத்தனை காலத் துக்கும் பதர்களியின் பெயரைச் சொல்லி ஏமாற்றப் போகி நீங்கள் இளவரசே! இளியும் ஏமாந்திருக்கும் அளவுக்கு இந்த சுழத்தப் பெண் விடுவதம் கெட்டவர் அல்ல. இந்தக் கணமே உம்மை பவிசென்று என் பதை முடிப்பேன்!” என்றவாறு காளிமாகண்டரின் பிடியிலிருந்து தன் கரத்தை விடுவிக்க முயன்றான் சத்திரசேனா.

எத்துணை பகம் கொண்டு முயற்சித்தும் அவனாக தன் கரத்தை விடுவிக்க முடியவில்லை. மென்மச் சிரித்த காளிமாகண்டர், “சுழச்செல்லி! உன் எழில் கரங்களை ஆயுதம் ஏந்தவிடக்கூடாது என்பதற்குத்தானே நான் இந்தத் தவக் கொலம் பூண்டேன்? என் தமத்திற்கே கௌரவம் இல்லாமல் செய்து விடுகிறாய் போலிருக்கிறதே!” என்றார் குறம்பு இறைபோட.

“இளவரசே, வேடம் அணிவது, வேற்றருவில் நடமாடி ஒற்றர் வேலை செய்வது இவைபெயர்ளாம் உமக்கும், உம் சகோதரனுக்கும் உடன்பிறந்த கணலகள்...” என்று சீறிய சத்திரசேனாவை நறுக்கென இடைமறித்த காளிமாகண்டர் -

“என் அத்துடன் நிறுத்திவிட்டாய்? வேற்றருக் கொல்லுத ஈட்டுமா? வேற்ற நாட்டாருடன் நட்புறவு கொண்டு பழகும் எங்கள் நலிவெண்ணத்தை ஏன் கூற மறந்துவிட்டாய்? என்னையும், என் சகோதரன் வீரரோடுத் திரளையும் எத்தனை கொல்லுதற்காகவே இந்தக் காலம் மண்டலத்திற்குள் நுழைந்த உன்னை இந்தக் கணம் வரை சிறைப்படுத்தவும் இவ்வளவு சிதறலடைந்த செயலையும் தீக்கை, மாறாக விடுத்தானியைப் பேணுமனதுபோல் அருகிலிருந்தே போணிவிடுக்கிறாய். அந்த நட்புறவைப் போற்றக்கூடாது, சுழச்செல்லி!” என்று தமத்தின் காளிமாகண்டர்.

“ஆக, என் நட்புறவு! என்னை உமது என்னை முடக்கி, என் கரங்களைக் கட்டிவிடுத்தீர், என்

நம்பிக்கைகளைத் திசைதிருத்தி என்னைச் செய்வதென விடாது, கண்வாணித்து நாடகமாக உத்திர, கதம்பம் பெய்தான் நட்புறவு? என்று சத்திரசேனாவின் உத்திரவா னியிலிருந்து திருச்சங்கு முத்திரையை தான் உள்வாங்கி விரட்டி உமது நயவஞ்சக நாடகம் இத்தக நட்புறத்தி ருக்கும். இப்போது உமது வேடம் களங்கி உமது சத்திர வாசல் கோதை உயிர்ப்பிறந்து விட்டபொழுது விட்டது இன்னும் சில கணங்களுக்குள் உமது உயிரும் உடலுமெட்டு வெளியேறும்!” என்று விவரிக்கவும் கொண்ட முக்கா ரிவசத்துடன் தன் கைகளை அடர் பிடிவிடுத்து விடுவிக்கப் போராடினான் சத்திரசேனா.

உத்திரவேடம் கொண்டு அந்தப் போராட்டத்தில் அங்கே சில கணங்கக் கடுக்கன. திடீரென்று தகுமிவச காளிமாகண்டர் அங்கே வீழ்த்தப்பட்டார்.

சோழர்படைக் கூடாரங்களை நோக்கி அந்தக் கலிய இருளினுடே அரவியின்றிப் பதங்கிப் பதக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள் அத்தப் பாண்டிய வீரர்கள். பார்த்த வர்கள் பளிச்சென்று அவர்களைப் பாண்டிய வீரர்கள் என்று கூறமுடியாது. காரணம், அவர்களைவரும் சோழ வீரர்களைப் போல் உடைபணித்திருந்தனர்!

அவர்கள் சோழர் படைப் பகுதியை நெருக்கிச் சென்று குட்டும் போது -

“புத்தம், சரணம் கர்சாயி! தம்மக் சரணம் கர்சாயி சங்கம், சரணம் கர்சாயி!” என்று குரல் மிக்கவதான அவர்களுக்கே ஒத்தித்தது.

இத்தனை காலம் இந்தச் சோழநாட்டில் நாம் உலகி யிருக்கிறோம். நம் இருப்பிடத்தை வீரராதேஜத்திரனும் அவன் படைகளும் அறியாமலிருக்க முடியாது. இருந்தும் நம்மை அழிக்க அவர்கள் திணைத்ததற்க்கலை. பேரளில் மட்டுமே எதிரியைச் சந்திப்பது என்ற கத்த வீரம் அது. - அந்த வீரத் தன் இரக்கணமான ஒரு வீரனை கிணறுவதனைத்துடன், அதர்மத்துடன் கொல்ல முயன்ற பழியிலிருந்து திரும்பிச் சென்று தப்பித்துக் கொள்ளுங்கள்...!'' என்றான் விக்ரம் பாண்டியன் உணர்ச்சி பொங்க.

அச்சமடம்—

“வாழ்க, பாண்டிய இளவரசே!” என்ற கம்பீரக் குரல் யிக் அருகில் ஒலித்தது கேட்டு பாண்டிய வீரர்களும், இளவரசர் விக்ரம பாண்டியனும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

“ஏன் திணைக்கிறீர்கள்! நான்தான், பாண்டிய வழிநின்ற வீரத்துத்தான் உங்கள் சமோதரன்—அரசியல் குழலால் உங்கள் படைகளை—வீரராதேஜத்திரன்!”

—அந்த எழுச்சியிழை இனிய குரலையும், கம்பீர வீர இனக்குரலையும் கண்டு பாண்டிய வீரர்கள் மெய்சிவிர்த்துக் கட்டுண்டு நின்றனர்.

வீரராதேஜத்திரன் யிஷு உருவிலிருந்த பாண்டிய இளவரசனை அழைத்து வந்ததவாறு, “பண்படுத்த வீரத்தின் தளையகலே! உனது பேரளிக் கழிவழிபாதை கந்த பாண்டிய குலத்தின் வீரமண்ணைப் கண்டி பூரித்தேன். - இன்று படைகளையென அரசியல் குழ்தினை காரணமாக நீர் நாடிழந் தாலும் பண்பாள் என் இகய நேரத்தை ஆக்கிறீர்! இறுகரை எகச்சு ஒரு சமோதரந்தான் உண்டு. இனி உய்மோடு நாம் மூலரசனோம்! இவ்வுதம் எல்லாம் இந்தச் சோழ நாடும் உம் சோத்த நாடே... காலம் வரும்போது உம் வீரம் பண்பிற்றிய

பலகை நீர் பெற நான் உய்மோடு வந்ததாழப்போம்!” என்றான்.

இளம—பாண்டிய வீர சந்திரன் உம் மணியை பாசத்திற் கெடுக்கிறதென சங்கீர்த்தப் பரவையெட்டு நீண்ட அந்த வேலைகளில்—

பாண்டிய வீரம் ஒருவன், “அதோ, ஓர்வாதச் செங் கண்களில் மரபாதகத்திலுந் துணிந்துவிட்டான்!” என்று குரல் கொடுத்தான்.

சற்றுத் தொகையில் பண்பாடெனத் த. ம. ஐ. க் கத்தியை விவதற்காகக் குறிப்பித்துக் கொண்டிருந்த ஓர்வாதச் செங்கண்களையே அனைவரும் நோக்கினர்.

“அகனையி டியுங்கு” என்று ஒரு குரல் எழுந்தது.

அதற்குள் நம் கத்தியைச் சமத்தி சந்தித்தவிட்டு ஓடினான் செங்கண்களால்.

“மருமணி! ஆ” என்ற குரல் அந்த இளவரசர்க்கிழைத்துக் கொண்டு மரபானையின் அணைப் பிளிறலால் எழுந்தது. நொடிர்த்து, “வீரராதேஜத்திரன் முப்பதி நவவஞ்சகத்திலும் பரீபாசே விட்டாரா!” என்ற பெருங்குரல் கடல் அலைகளையும் வீறி எழுந்தது.

45. கருணையும் கல்லாகுமோ!

தீர்மானம்: கனம் ஸ்பீக்கர் திரு. என். பி.

மா.க.பேதகர் கருணை மறந்தவனார்

[illegible]

விசயநாதன் தனம் கங்கை வந்த திருவாய்மொழியை இயங்குபவரின்
விருத்தியைக்கொண்டு தனத்தையுடைய விதி எத்துமனதாகி கொடி
மருத்தியை விட்டு விடுதலாகும்.

‘கவிஞராய புலங்கு’ கதையாகவோ இவற்றிய இதை
 உயரண உயர்ப்புததில் இரீகரிவதா இதைவணின் திரு
 விவரணவததில்? உயரண உயர்ப்புததில்

அதற்கிடையாக போர்த் திறமையால் அங்கிடு புலங்கெடுத்து
இரண்டுமக்களையும் இரண்டு மக்களாழிபெயர் பற்றலுக்கே ஈர்த்த
திட்ட கொடி வெண்கலமும் இம் மணியாதல் துக்கமெனவோ?
என்று சொத்தொடுப்பாரும்கூ-

தலைவர் கூட்டம் கூட்டியதற்குப் பின்னர் எழுதிய
காத்தேரூட்டினர் தலைவரவர்கள் தயவுசெய்து பதிலளிப்பது
செய்து கொள்கிறேன்.

‘வீராவேந்திரன் வீர சொர்க்கம் புத்தகம்’ என்ற
சொத்தியும்; ‘அவனது புகழ்நாடும்பு எதுவுமியாததையும் நான்

தனது கண்ணை மூடிவிட்டு, சேஷபுத்தூர்த் தம் கொண்டு வரப்
பட்டிருக்கிறதை' என்று, 'அய்யி' மலரில் திருவணி
இருக்கிற அஞ்சலிக்காகத் தனது மல்டிபிளிகேட்டர் மலரில்
படுமி' என்ற தலைப்பில் சில கவிதைகளை எழுதும் போது
நிமிடமிருள் புகழ்விட்டே தனது கவிதை அஞ்சலி, 'அய்யி'
தனது கண்ணை மூடிவிட்டு, மலரில் கொண்டு வரப்பட்டதை
நிரூபித்து கொள்கிறார்கள்.

[illegible][illegible]

தமிழக அரசின் கீழ் உள்ள அனைத்து அரசாங்கங்களும்
பணம், நிலம், மரங்களின் உரிமையாளர்கள்-

சுமம் உயர்ந்த குடிசைகளைப் போட்டு, அங்கு
சுமம் குடிசை போட்டு, அங்கு...

எந்த மாதிரியை யோர் நடவடிக்கையாகவும் எடுத்துக் கொள்ளும். அந்தமூலம் வள்ளலார் யீசு கட்டாயப்படுத்தி யுள்ளதாக சோழர் மோகனத்தர் சொல்வதை நினைக்க—

இந்த இரண்டு வீரரோடுத்திரளாகத் தித்தனை நெருக்கடி.கொளவும் வெல்ல முடியுமா? என்று நவ்வொரு குடிமகன் உள்ளத்திலும் விவா தோன்றிவிருந்த போது—

அனைவரும் விவக்கும் வண்ணம் போற்றல் மிகிற் றவ்வொரு பிரச்சினைகளையும் வீரரோடுத்திரை வெற்றி வெண்ட செவதி ஓய்ந்தபொழுது ஒருவரையொருவரை மக்களை கிளர்ச்சிபூட்டி—மெய்சிந்தை வலித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் பேரிடியால் இத்தப் பிரிவுச் செய்தி வந்ததைத் தோங்கிக் கொள்ளவே, மனத்தால் ஆற்றிக் கொள்ளவோ முடியாமல் நலிந்தனர் சோழ நாட்டுக் குடிமக்கள்.

“இந்த வீர மன்னரைக் காக்க இவரைப்பற்றி இனி யார் வேண்டும்?” என்று ஓய்ந்தவர் உதி எத்திலும் உற்சாக அழர்சி கூடர்விட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, அந்த நம்பிக்கைக் கூடார அணைத்துவிட்ட நன் கண்ணீர் வேகத்தால் அழிக்க ஓடித்தது அந்தக் காவிரி நாகு!

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து அரசு கொழு மண்டபம் நிலைத்து, ராஜவந்தி வந்தும் வழிந்து நதாம்பி நின்றது மக்கள் கூட்டம். அந்தச் சித்திரை மாத வெளியிலும் மக்கள் நிகழ இடவசலித் துடன் நம்பகமடி மண் கரும் கசிந்து நனைந்து கொண்டிருந்தது, அவர்கள் வடித்த கண்ணீரால்!

சோழ மண்டபம் இரு வீர சிம்மங்கள் இன்றி அசங்கமம் பட்டிது போய் கமையிழந்து போயிருந்தது.

சக்கரவர்த்தி இராசாதி ராசசோழனும் வீரம் படைத் தன்பன் வீரரோடுத்திரையும் அனங்கரிக்காத கொழுமண்டபத் தில் மக்களும் எய்வாறு களித்திருக்கும்?

நம் உணர்வுகளையோ, உள்ளத்து வேதனைகளையோ புத்திரை வெளிப்படுத்தாத வீர அமைதிபுடன் சிலையாக

அமைத்த வீரரோடுத்திரையில் திருமணி வரைய எதிர்த்துக் கின்று நித்தமும்; வெறுமண்டபத்தில் கடிவிர்த்த எழுந் பிரதானிகளும், சித்தனர்களும், மண்டபத் தளவாய்களும், அமைப் புறவர்களும்,

கனல் பூத்தாற்போல் திருமகன்கள் சிவந்திருந்த இளம்பு ற்றம் நயக்கவருடன் எரிதருகி யுருகினோர் அப்போது னைப்பாற்றில் உறைத்திருந்தனர், குளசிலையால், ராஜாநா னாதமில், பட்டத்தி ராணி உறையாதேவி ஆகியவர்.

அவர்கள் உதி எத்திலில் களையு கொள்குறியு மெத் துயர, வீரக் குறைய, வீரத்தி ஆவெருள், எதுமெய் தி னவராலும் திரைவிக்க முடியவில்லை.

திசையின்று குதிக்க ஆவாரித்த அனல்போன்ற போக எல்லாம் கூட்டுகி—கொழி குழந்தை நவ்வெய்திவித்தி ளுழக்கங்கள்.

“சோழகுறும் காக்கவீரகுறும்! தன் புஷ் னாழம்!”

சோழ நெஞ்சிலே புகல் சேதிர்புகல் நாடகம்! தன்புஷ் னாழம்!

“கொழுமண்டப வெளித் துயர! தன் நன் தளவாய்!” என்று எழுந் துயரம் செழுமன்களால் குறந்த கொழி புடன் கிள்களில் எழுந்த, அனங்கமில் சேதிர்புகல் களத்தையி லோல் மக்கள் வெள்ளத்தையி டுத்த அனங்கரத் தேர் நாகவாயை படைகளில் அணிவகுத்து நின்றபொ டு சோழ மண்டபத்தில் ளுழப்புகு வந்தது.

அங்கே அருகத்த கனல் சேதப்பட்ட எட்டிலையக் கண்டு அரவாரித்த மக்கள் சில களக்கக் களபடைத்த அனந்த மெய்சிவித்த நித்தமும்.

கரணம், இரணமும் எத்த வீர இளைஞனில் பிரிவடி அனுமணித்த மக்கள் கூட்டம் அலைபாய்ந்த ஆவாரித்த தோ அந்த வீர இளைஞரை வீரரோடுத்திரை ஆகவே நன்

தடந்தோர்கள் பின்ன அந்தத் தேரில் நின்ற
கொண்டிருந்தான்.

ஆயன் வீர சோர்க்கம் வந்திருக்கவில்லை.

'இந்த சோழநாட்டு வீரமன்னனாயே சோர்க்கமாக
தான் இருக்கிறேன்' என்று சொல்லாமல் சொல்வதுபோல்
வீரநாயகம் போகாமல் வந்ததே தெரிந்தோர் தான்.

தன் இடத்தில் போனிருக்க வேண்டுமென நீங்கள் கண்ட
தம் உத்தரவு போக்கு கரைபுரண்டோட, கைநீறிதொடிகள்
முழுவதும் சிதாடக்கூட மகிழ்ச்சி எட்டிவந்து தளவில்க
கட்டினாடு தந்தனர்.

காரணம், ஆயன் கைப் புதிய கட்டி.

வீரநாயகம் வந்து வீரநேருக்கான, தேர்ச்சியில்
சென்ற தனக்கில் 'கைக்கட்டி' என்று அழைக்கிற மெனியை
மகிழ்ந்து வந்த ஆயன் தன் தோல்களையே தெரிவித்த இவ்வீர
கொண்டிருந்தான்.

தன் கைக்கட்டி கைக்கட்டி வீரநேருக்கான
தோல்களையே தெரிவித்த இவ்வீர கொண்டிருந்தான்.

தன் கைக்கட்டி கைக்கட்டி வீரநேருக்கான
தோல்களையே தெரிவித்த இவ்வீர கொண்டிருந்தான்.

'வீரநேருக்கான' என்ற கைக்கட்டி கைக்கட்டி
தோல்களையே தெரிவித்த இவ்வீர கொண்டிருந்தான்.

குந்தியை உருவாகத் தன்மனத்தில் புதித கொடுத்ததும்
கட்டியே தந்ததும் பொருள் என தெரிந்திருந்தான்.

எனினும் அந்த இன்னும் 'என்ன குந்தியைப் புதித
குந்தியை' 'குந்தியை' அந்த தான் 'குந்தியை' அந்த
படுத்தியும் இத்தனையும் மகன் அந்த தான் 'குந்தியை'
வீரநாயகம் தான் 'குந்தியை' அந்த தான் 'குந்தியை'
வண்ணம் போகின்றதென்று 'குந்தியை' அந்த தான்
தான் 'குந்தியை' அந்த தான் 'குந்தியை' அந்த தான்
மகிழ்ந்து தன் கைக்கட்டி கைக்கட்டி 'குந்தியை' அந்த
கைக்கட்டி கைக்கட்டி அந்த தான் 'குந்தியை' அந்த தான்.

தனக்கே குந்தியை மகன் கைக்கட்டி கைக்கட்டி
தோல்களில் குந்தியை குந்தியை 'குந்தியை' அந்த தான்
மகிழ்ந்து தன் கைக்கட்டி கைக்கட்டி 'குந்தியை' அந்த தான்
கைக்கட்டி கைக்கட்டி அந்த தான் 'குந்தியை' அந்த தான்.

கட்டியே அந்த தான் 'குந்தியை' கைக்கட்டி கைக்கட்டி.

அந்த தான் கைக்கட்டி கைக்கட்டி 'குந்தியை' அந்த தான்
மகிழ்ந்து தன் கைக்கட்டி கைக்கட்டி 'குந்தியை' அந்த தான்
கைக்கட்டி கைக்கட்டி அந்த தான் 'குந்தியை' அந்த தான்.

'குந்தியை' கைக்கட்டி கைக்கட்டி 'குந்தியை' அந்த தான்
மகிழ்ந்து தன் கைக்கட்டி கைக்கட்டி 'குந்தியை' அந்த தான்
கைக்கட்டி கைக்கட்டி அந்த தான் 'குந்தியை' அந்த தான்.

'குந்தியை' கைக்கட்டி கைக்கட்டி 'குந்தியை' அந்த தான்
மகிழ்ந்து தன் கைக்கட்டி கைக்கட்டி 'குந்தியை' அந்த தான்
கைக்கட்டி கைக்கட்டி அந்த தான் 'குந்தியை' அந்த தான்.

கோருமளவு நீர் எத்தத்தவறும் இழைக்கவும் இல்லை! இல்லவே இல்லை!” என்று ஆர்ப்பரித்தனர் மக்கள்.

அவர்களுடைய பேரரசுவாதத்தை அடக்கும் திடமான ஞானிக், “சோழர்கூடப் பெருந்தகையிலி! உங்கள் அங்கீகரிக்காததகைகள் எற்று மழை முடியாதபடி ஆறுமனை கோகத்திலி உங்கள் முன் நித்திரைகள். நானும் நம் சோழ மாவீரர்களும் போரில் அடைந்த வெந்திகள் இந்தச் சோழப் பூமிக்குப் புதிதல்ல. ஆனால் சுடு இணையற்ற தியாகப் போரில் நாம் தோற்று விட்டோம்... அந்த அறப்போரில் என்னை விவன்று அரும் விபதும் தியாகத்தால் இந்த மன்னரின் பெருமையையும், காவேந்தி துறந்ததையும் காத்த மாபெரும் தியாகசீலர்கள் இதோ இங்கு மண்டபத்தில் தியாக மரைய சாய்த்திருக்கும் இந்த வீரரஜேந்திர பூமியும், அருங்கூற்றாய் அமைதி காத்து நிற்றும் அரசருக்கு மகான் ஞானசிவனாரும் தாம்...” என்ற வீரரஜேந்திரன் அசைவற்று உணர்ச்சிகளில் திறமட்டப்பட்ட இல்லாது அமைவுற்றுக் கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்த ஞானசிவனாரை நோக்கி உன்னத்து உணர்வுகள் கொத்தளித்துக் கொப்புளிக்க—

“குருதேவா! இன்னுமே மெனையி? இத்தனை நான் நீங்கள் காத்த மெனையி போதாதா? இத்தனை காலமும் சத்தியத்தக்கை மெனையி தியாகமும் செய்தீர்கள். இப்போது தாக்கை மெனையித்தால் சத்தியத்தையே தியாக வேண்டிக்கு இலக்காகக்கி விடப்போகிறீர்கள்... போதும் கவாமி, போதும்! இன்னும் தங்கள் அமைதியைத் தாங்கும் சாதி யாருக்கும் இல்லை! மெனையித்தக்கை கையெழுத்திட்டு, உங்கள் மெனையித்தின் அங்கீகரி மாக உங்கள் காலையில் பூத்துச் சத்திரிக்கும் இந்த வேளையிலும்கூட இப்படி போது மெனையி?” என்ற சோழன் மெதுவிக் கண்ணீர் சித்தக் கெட்டான் வீராபுரத்தாய்.

அப்போதும் ஞானசிவனார் அமைதி மாதா அந்தக் காலையிலேயே சென்றார்.

வீரரஜேந்திரனின் சொற்கள் இன்னும் கெடக் கூடாது பெற்றுக் குழறின. “கவாமி! இத்த நாட்டுச் சோவையில் உங்கள் உன்னத்தமார்த்தகையிலும்கூட எரித்து விட்டீர்களா? தான் ஆடா விட்டாலும் நம் சதை ஆழிர் எதிர்பார்க்கின, தங்கள் உன்மை துளியேனும் அசையவில்லையா? தங்கள் பெற்றெடுத்த திருமகளின் திருமணமீது ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் சித்தக்கூட உங்களுக்கு மனவிக்கொண்டிருக்க, தியாக வேண்டிக்கு புடம் போடப்பட்ட என் வீரர்களின், நின் புகழ் வாழி!” என்றாவது காழ்த்தக் கூடாது?” என்றான் பிரலாபக் குரலில், உளம் துடித்தவாறு.

மறகனம் சைபெய்க்கும் ‘மனாரன்’ எழுந்தது.

“என்னது! அந்த இளைஞன் ஞானசிவனரின் மகனா? என்ற வியப்பில் திகைத்து நின்றனர் சோழ நாட்டுப் பெருமக்கள்.

46. காவியங்கள் மலர்ந்தன !

விபப்பால் வீழிகள் சிலிக்க மெனையித்தின் கட்டுண்டு நின்றது சோழ மாமன்றம்.

தம்முள் வெளிப்பட்ட அந்த உன்மையை நீரணிக்க முடியாத குழப்பம் மக்கள் மத்தியில்.

‘மூன்றைய மாமன்னர் ராஜராஜ சோழதேவரின் புதல்வரென வீரரஜேந்திரன் இவந்தான்’ என்று ஞானசிவனாரை அறிவிப்படுத்தப்பட்ட இளைஞன் அவருடைய சொந்த மகந்தான் என்றான்—

“ஆகப் அப்படித் தன் சோழத் தக்கனைய இளவலரைத்
அறிமுகப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“இந்தச் சோழ மண்டலத்தைச் சுவாதினப்படுத்திக்
கொள்ள வேண்டும் என்ற நூர்எண்ணமா? அல்லது முறை
யான சாஜகுமாரர்களுக்கு எதிராக நடத்தப் பெற்ற சதியா?
அல்லது நாட்டில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற
குழ்ச்சியா?”

—இந்த வினக்களுக்கு விடை தோடிப் புதிர்மயமாய்
நின்று மிகண்டிருந்த மக்களுக்கு விளக்கம் அளிப்பது போல்
கம்பீரமாக ஒலித்தது வீரராமேந்திரரின் குரல்.

“சோழப் பெருங்குடி மக்களே! குருதேவரிடம் எந்த
விளக்கத்தை எதிர்பார்த்துக் குழம்பி நிற்கிறீர்களோ, அந்த
விளக்கத்தை அவர் தரமாட்டார்... நான் கூறும் ஒரு சிறிய
சொல்லால் கூட தன் ஒப்பரிய தியாகம் கறைபட்டுப்
போகாமோ என்று இதயத்தைக் கற்கோட்டையாக்கிக்
கொண்டிருக்கிறார் அந்தக் குருணைமகான்! ‘தாம் பெற்ற
குமாரம் மகத்தான பதவிகளைப் பெறவேண்டும்; மாபெரும்
அதன்ஸ்தை அடைய வேண்டும்’ என்றுதான் விரும்புவர்
மாரிடர். ஆனால், தாம் பெற்ற குமாரனை மரணதேவனுக்
குப் பதவிக்கே வேண்டுமென்ற தியாகத்தால் அவைவரித்து,
இத்திருமன்றத்தற்கு அனுப்பி வைக்கவர். இதோ மகை
கூரைத்தாலும் மனம் அகையாது நிற்கும் மாலிகரும் தியாக
நூர்தி—

“அவ்வொரு தன் ‘இளவலர் வீரராமேந்திரன்’ என்ற
பெயரால் தன் மகனை இத்திருச்சபையில் முன்னால் அவர்
அறிமுகப்படுத்தியபோது, அதைக் கண்டு வெகுண்டிருந்த
அரண்மனை வாழ்விலிருந்தே விலகி இந்த அரசுக்கு எதிராக
அணி திட்டியவர் சாஜகுமாரர் ஆனால், அன்று சாஜகுமார
வாலேயே இந்த ஓரணத்திருமகனாரின் உள்ளாந்த தியாக
தோஷியை உணர்ந்து கொள்ள முயலவில்லை என்றால்

மற்ற எவரால் அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும் கொடுக்கத்
துடக்காத சாஜகுமாரிக் காலியம் அது?

“ஆகப் மூத்தைய சக்கரவர்த்தி சாஜகுமார சோழ
தேவரின் இரண்டு குமாரர்கள், அரசியல் படை காரணமாக
மறைத்து வளர்க்கப்பட்ட செய்தியை இப்பக்கம் மட்டும்
அறியும். அவர்களுள் மகத்த இளவலுக்கு சிவராமன்
பெயர். மகத்தி மார்க்கத்தில் கடுமையு ஏற்பட்டதால், அவர்
மகத்தி மார்க்கத்திலேயே காஞ்சாக் குழுவைத் தமிழ்பார் என்று
ஜோதி. திருநாடுகள் கூறியதால், மூத்தவரை விட்டு
இளைவலுக்குப் பட்டம் ஆட்ட வேண்டும் என்று மூத்தைய
சக்கரவர்த்திகள் உள்நின்று அதைத்துப் பெரியோர்களுக்
கும் நிச்சயித்து, மூத்தவரை மகத்தி மார்க்கத்திலும் இளைவலரை
ஆட்சிப் பயிற்சியிலும் வளர்த்தார்கள். அந்த இளைக்காவத்
தில் இன்றைய சக்கரவர்த்திகளான இராசாதிராசர் ஆட்சிப்
பொறுப்பேற்றார்.

“ஒருகாலிட்டத்தில் இளைவலான, வீரராமேந்திரன்
தன் மறைவு வாழ்விலிருந்து வெளிப்பட்டு சக்கரவர்த்தி
இராசாதிராச சோழரின் கீழ் நாட்டுப்பணியில் கடுமட விரும்பி
னான். தன் அத்தையின் மகனான சக்கரவர்த்திகள் வச
மிருந்த ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தான் ஏற்றுக்கொள்ள
வேண்டும் என்று அவன் விரும்பவேலிக்கலை. அவன்
விரும்பியது சோழர் படையில் ஒரு சாதாரண வீரனாய்
பணியாற்ற வேண்டும் என்பதே—அப்படியே எதிர்காலத்தில்
ஆட்சிப்பணி ஏற்கும்படி நிர்ணயிக்கப்பட்டாலும், தன்
மூத்த சகோதரனையே அதை ஏற்கச் செய்ய வற்புறுத்த
வேண்டும் என்பதே அவன் திட்டமாக இருந்தது.

“ஆனால், அவன் வெளிப்பட்டு மக்களைச் சந்திக்க
விரும்பும் போததான், அரசருடைய ஓரணியைப் பார்த்து
தடைய போடிக் வேறொரு இளைவலான அரசனைக்

அறிமுகப்படுத்தினார். அதற்க்கண்டு அவளும் கற்றவர் களைப் போல் வியப்புக்குள்ளானாள். இப்படி ஒரு முயற்சி நடப்பதற்கு என்ன காரணம் என்று அன்று புரியவில்லை. இதை சர்க்கரையத்தியும் அனுமதித்தது இவளும் புறிக இருந்தது. ஆனால் பின்னர்தான் புரிந்தது 'இது ஒரு திட்ட மிட்ட தியாகம்' என்று....

“ஆம், உத்தரபித்திரம் வகுப்புகளின் கல்விதரப்பை உயர்த்துவதும், உத்தரபித்திரம் ராஜ்யத்தின் உயர்வாகைம கொண்ட உயர்ந்ததன் போன்றிதழ் காட்டிப் பழகிவந்த சில சிற்றரசர்களாலும் அட்சிப் பொறுப்புக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் வீராஜேந்திரனுக்கு உயர்ப்படுத்து ஏற்பட்டுள்ளதாம். தருப்பதற்காகவும்—உரிய காலம்வரை அவனைப் பரிசுவதமாக தடைபடாமல் காட்டிவருக்கவும்—அப்படியே ஏதாவது சதி தாழ்த்த வீராஜேந்திரனின் உயிர் அபாய முயற்சி படைக்கலாம். திறைவேற்றப் பட்டுவட்டால், அந்த அபத்தத ‘வீராஜேந்திரன்’ என்று பெயரில் உலவும் இன்னொரு இவனாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற் காகவே—அப்படி வீராஜேந்திரன் என்ற பெயரில் ஆன் மூற்றம் செய்யப்பட்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தது—ராஜ குமாரனுக்கு வரும் அபத்ததத் தன் மகனே தாங்கி ராஜ குமாரத்தக் காக்க வேண்டும் என்பதற்காக இப்படியேயர் திட்டத்தத திறைவேற்றியிருக்கிறார் இந்த மகான்....

“சில ஆண்டுகளுக்கு முன் திழ்த்த சழப் போரில் போது, சோமுநாட்டில் வெற்றிக்காக மகத்தான ஓர்க்கை பூணு செய்த அதன் பலனாய் பொன்னி வளநாடு வெற்றி மூணை சூடச் செய்தார். இப்போதே இப்படியேயர் தியாக பூணுதைய திறைவேற்றியிருக்கிறார்! ராஜபத்திக்காகவும் சோ பத்திக்காகவும் தம் இன்னுயிரை சுந்து தியாகம் புரிந்த னார் கள் உண்டு. ஆனால் தன் குமரது வாரிசையே நாட்டுக்காக அப்பணசித்து தியாகச் சுடராய் ஒன்றும் இந்த மூண தீபத் தைத் சொல்லியல் பூஜிக்கவோ, கண்ணீரால் அவர் மாதா

வித்தய்க்குள் அய்வேயும் செய்யலாம், கட அதைத் ஆற்றவர்க்கால் தாம் கை போத்தித் தோகியுடன தத் திறை.

“சுழப்போரில் தான் வெத்திப் பித்தமும், தன் சுடுபட்ட இன்னொரு போரில் தாழ்த்தப்பட்டது. தன் அச்சுரு தக் குமாரனை இந்த தோக்கத்தக்கத்தான் உலகறிய வீராஜேந்திரனாக அனுப்பியிருக்கிறார் சர்க்கரைய புரிந்துகொண்டதும், அந்த இவனருக்கு சத்த அபத்தத் தோத்தியிடாமல் அவருடைய உயிருக்குக் காக்க புரிய தான் ஈடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் ஏராளம். இந்தப் போரில் உலகறியாதது அமைவாட்டாமல், பரி தத்திரக்க மூண் சுழச் சோனைதயச் செயதிழக்க் செயதேய் தம் சோமுநாட் தான் மட்டும் இந்த இவனருக்குக் காவலாக கண்ணித்து— நெயே இருந்தேன்— ஆனால், எதிர்மூத வண்ணக்— தள்ளிரக்க தான் பாண்டிய இவரகதுடன் உலகறையக் கொண்டிருத்தபோது, மறைத்திருந்த மூத்தத் கொண் ணன் என்ற சுழ ஒற்றன் வண்ண தோக்கி விதிப கத்தியை எனைக்குக் காவலாய்ப் பித்தொடர்ந்த கத்திருந்த இக்கத் தீ இவனருத் தன் மார்பில் ஏற்ற, என் உலகறக் கத்திரத் அந்தக் கண்ணில் தான் தோற்றுவியிட்டான்! சர்க்கரையக் குடன் குமுறினான் வீராஜேந்திரன்.

அவனை இக்கத்துடன் அமைத்திக்கொண்ட தோ ருரு மூணசினனார், உணர்ச்சி போக்கும் கணத்த குமரிக், “இவனாகியே வெற்றிபுண்ட என் வீரமனே— தோக்கி என்ன குறிப்பிடுவது உன் தோக்கி அங்க, இந்த எலிய அறவேனின் காவலிக்கையை சோமுநாடாகவும், திக்கிதைய யம் ஏற்றுக்கொண்டதக் அடைபாளயே இந்த திழ்த்தி தடைபடியும் மழையைப் பருவத்தப் காலகளைப்போருக் சுழப்பிவிட்டு, ‘இன்னும் போர்க்களத்தக்கு அனுப்பப் பிண்ண இல்லையே’ என்று குடிக்கும் வீர் குமரது

அன்னையர் வாழும் திருநாடு இது. இங்கு வெற்றியும் வீரமரணமும் விளைவாட்டுக் காய்கள்... மூப்புற்று நோயுற்று மரணமடைவதாக இழிவுற்ற முடிவாக நினைத்து இகழும் பண்புதம் எத்தத்தில் கலந்தது... இன்று என் மகன் ராஜகுலத்தின் பணியில் வீர மரணத்தை ஏற்றது அவன் தன் வாழ்வுக் கொண்ட புனிதப் பெருமை! வறுவழியாக ராஜசேனாவயல் பெருய்தமுற்ற என் குலத்தின் மாண்பை என் மகனும் நிலைநாட்டிவிட்டான். அது கண்டு, அவனை என்ற போதினும் 'பெரிதுவந்து புரிந்து நிற்கிறேன்...!' என்றார். அச்சமயம் அரளுடைய ஜானத் திருமுகத்தில் எண்ணெய்த் பரவசப் பெருமிதம் சுடர்விட்டு மின்னியது.

அந்த ஜோதி முகம் கண்ட சோழர் சபையே மெய்சீவிர்த்து நின்றது.

சிலர் உணர்ச்சி முற்றிய பெருங்குரலில் அவருடைய தியாகத்தைப் போற்றி வாழ்த்தொலித்து முழங்கினர்.

அவர்களை நோக்கிக் கைபமர்த்திய ஞானசிவனார், திடீர் கனத்த கம்பேர்தரலில், "சோழர்குலச் செல்வர்களே! உங்கள் வாழ்த்தொலிகளால் என்னை நாணமுறச் செய்யா தீர்க்க...? நானே எனது குமாரனே இந்தத் திருநாட்டில் வாருமே செய்யாத அரிய பணி எனதையும் செய்துவிடவில்லை. ஆகிரமாயிரம் வீரர்கள் போர்க்களத்தில் வெற்றியையும் வீரமரணத்தையும் சமமாகப் போற்றித் தம் இன்னுயிரைத் துச்சமாக மதித்து, சுந்து உருவாக்கிய தியாகக் கோட்டையிற் தான் நம் புனிக்கொடி எடுத்த திக்குகளும் மறைப் பட்ட விசிப் பறக்கிறது! இங்கே, இன்று என் குமாரன் 'வீரரஜேந்திரன்' என்ற பெயரை ஏற்று தியாகத்தக்கத் தன்னை அர்ப்பணித்தான் என்றால், அதையொட்டியே இன்னொரு தியாகம் மணித்திருக்கிறது. தன் பெயரை — தன் உரிமையை இன்னொருவன் ஏற்றியும், தன்மையும் போர் முகம் காட்டாது — இந்த நாட்டின் படைகளில் ஒரு வீரனாகப் பணிபுரிய முன்வந்தானே அந்த ராஜகுல வாரிசான இளவல்

வீரரஜேந்திரனின் தியாகத்தை விடவா என் மகனின் தியாகம் பெரிது? இவ்வை இவ்வை!" என்றார்.

மறுகணம், "உணர்வையா வீரரஜேந்திரன் பாரி வார் என்கை இவ்வரசர்?" என்ற பெருங்குரல் மனாக்கள் அந்த சபை முழுவதும் எதிரொலித்தது.

ஞானசிவனார் புன்னகை மிகினல் புரிவார் விசரிக்க, "காவிரிச் செல்வர்களே! இன்னுமா உங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை? வெள்ளி மாதங்கள் புத்தாடும் பெருக்கைப்பேசல்—இன்று எத்த வீர இளைஞனின் புத்துணர்ச்சி பொங்கும் ஒரு இளைவற்ற வீரத்தின் சாகச களால், மதிபூக மாட்சியால், வீரதீபப் போர்த்திறனால் இந்த வளநாட்டின் வலிமைமிக்க புனிக்கொடி வளமுறத் தொன்று வைரஒளி பரப்பி, வஜ்ரகிர்த்தி சிறந்து நிற்கிறதே—அந்த இளைஞன் பெண்ணை நலம் பேணி இந்தப் பெருநாட்டின் அந்தஸ்தைக் காத்து சோழநாட்டின் அனிகளான கணினர் பெருமக்களுக்கு உணர்தப் பெருமைமயத் தேடித் தந்தானே— எத்த இளைஞன் உங்கள் இதயங்களில் பல் வாம் குடிக்கென்று இந்த நாட்டின் அந்தரங்க வீர புருஷனாக உங்களுடைய ஏகோபித்த அன்பைத்தையும், ஆசிபொங்கும் வாழ்த்துக்களையும் பெற்று நித்தியானே— அந்த மாணவனான இந்த இளைஞன்தான் 'வீரரஜேந்திரன்' என்று இளவல் வீரரஜேந்திரனான அனைத்தவரது அவர் கூறி முடிப்பதற்குள்...

'இவ்வரசர் வீரரஜேந்திரன் வாழ்க!' உங்கள் இதயச் செல்வம் வாழ்க!' 'இதனையிலா வெற்றி வீரர் வாழ்க!' என்ற வாழ்த்தொலிகள் எழுந்தன. அவர் அர்ப்பரிக்கும் பேரோசையாக கோடை இடி. அதைத்தக் கூத்தாடும் பெரும் முழக்கமாக மூவுலக மூனிவர்களும்—வெத விநயனர்களும் இளைந்து முழங்கும் சங்கதா தமாக எழுந்தன.

அந்த ஆனந்தப் பரவர கோலாகலத்தில் அச்சோழ
மன்றம் திணித்து ஆரவாரப் பட்டுக்கொண்டிருந்த
போது—

ஞானசிவனார் அந்தப் பரவரப் பேரலைகளை ஓரளவு
கட்டுப்படுத்தியவராய், “இந்த இளைஞரையே நம் எதிர்
காட்ச சக்கரவர்த்தியாகக், நம் சக்கரவர்த்தி இராசநிராச
சோழர் திருவுளம் கொண்டிருக்கிறார் என்ற செய்தியையும்—
இந்த வெற்றி வேளையில் இம்மன்றத்தில் யார் அறிவிக்க
வேண்டும் என்பது சக்கரவர்த்திகளின் ஆணை” என்றார்.

மீண்டும் கடல் பொங்குவதுபோல் விண்ணதிர எழுந்த
அரவர காத்திரைகளாகக் கரக் குவித்துக் கட்டுப்படுத்
திய சோழ இளவலான வீரராளேந்திரன். “சோழப் பெரு
மன்றத்து வீரச் செல்வர்களே! தங்கள் ஆசியுரைகளையும்,
வாழ்த்துரைகளையும் பெரும் பேராய் போற்றித் தலை
வணங்குகிறேன்... ஆயினும் குருநேவர் என்னை எதிர்கால
சக்கரவர்த்தி என்று வெளியிட்ட அறிவிப்பை உடன்பாட்
டுடன் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவனாய் இருக்கிறேன். குரு
நேவர் உடையதுபோல் இது செய்தி வேளை அல்ல. இச்சோழ
மண்டலத்தில் வீரச்சக்கரவர்த்தி இராசநிராச சோழநேவர்
வேந்தி நாட்டில் சிறைப்படுத்திக்குள்போது, இது நமக்கு
எப்படி வெற்றி வேளைவாக முடியும்? இன்றம் என்றும் அந்த
மாவேந்திர இச்சோழ புவியின் சக்கரவர்த்தி, அச்சிக்கத்
தகுதி சிறைப்படுத்தியிருக்கும் வேல்கிணை வென்று நம்
கண்ணை அழைத்து வராமலா நம் தோள் கள் உறங்கா... இக்
கணமே வேல்கிணை தோக்கி நம் வீரப்படைகள் புறம்
பட்டிடுக!” என்று ஆவேச எழுச்சியுடன் வீரராளேந்திரன்
உறுப்பிட்ட—

புன்னைக பிள்ளை கடல் முகத்தடன் ஞானசிவனார்
ஓதுக்கிட்டு, “இளஞ்செல்வா, குருகணம் அமைதி காக்கி
நம் சக்கரவர்த்தி எகவளம் சிறைப்படுத்திக் கொள்ளாத
வேகித் தூதர் மூலம் அந்தப் பிள்ளை நம் அடுத்த பணியை

சேற்கொடுக்கோம்!” என்றதை அறியுமா? தம் படைகளை
வைத் திருப்பி, “என்று துறவே வருக!” என்றார்.

அச்சோழப் சிறைகளிலிருந்து ஞானசிவனார் வந்திருக்கி
யுடன் கம்போனம் புன்னைக நேரடி அங்கு வந்திருப்பார்
சனையுடன் தோள்திப உறுத்தத்தைக் கடைதல் சோழ
மன்றம், “இவர் யார்?” என்று புதிதானதில் திணித்த அறிவிப்பை
கணம் திணைத்து நின்றது.

அதற்குள் வீரராளேந்திரன் அங்கு வந்தவரை
புரிந்து கொண்டவரை அங்கு உடல் அங்கு வந்த
கொண்டு, “பிடிப் பாவகனா...? உன் இத்தத் திருமண
மண்டல்!” என்றான் மூலத்தல் கிண்கிணிடம்.

மறுகணம், “சோழ மண்டலத்தின் இராசநிராச
சோழர் சக்கரவர்த்தி வாழ!” என்ற தூதர் சங்குக் கிண்கிணிடம்
மூழ்கியது.

அவர்களுடைய காத்திரைகளாகக் கம்போ புன்னைக
கோடு ஏற்றுக் கொண்டவராய், வேகித் துறணாகவந்த
சக்கரவர்த்தி இராசநிராச சோழநேவர் தம் சக்கரவர்த்தி,
“எம் அருமைச் சோழர் பெருங்குடி மக்களே! எம் வேல்கி
யின் சிறைப்படுத்த எகவளம் கட்டு கிண்கிணிடம் அருநேவர்
கோரினார். அதை இயம்புவது என்ற இம்மே அருமை மக்கள்க
கடனையுள் கடல் அச்சிக்கினியே! சிறைப் பட்டிமூலம் காக்க
வனியாலும் ஒருவரைச் சிறைப்படுத்தினால் மிக் அருமை
மாதை. அதனினும் கண்கள் கிண்கிணிடம் இயப்பதால் சிறைப்
படுத்துவது; உன் வேகி நாட்டில் அருமை சிறைப் பட்டி
குக்கிணிடம். இச்சோழ மண்டலத்தின் உன் வேல்கி உறு
மகக்கு எப் நாயகம்க் சக்கரவர்த்தி எழுந்திரோடு நேவர்
எதிர்நின்று. அது உன் அருமைப் பட்டி சக்கரவர்த்தி இத்தனை
கணம் அந்த இயைபு உருமை அருமைத் துறக்கிண்கிணிடம்.
இவர் உன் சம் தந்ததன் கரு உருமை வேல்கி நாட்டிக்கு
உன் அந்த வேல்கிண்கிணிடம் பணி காத்திருக்கிறது. நாயகம்கிண்கிணிடம்

இருக்கும் வேங்கி மக்களும் அனைத்து வேளி திற்கின்றனர். எக் தந்தையும் எம் உடையவை நிறைவுறுத்தவே இந்த வேங்கிப் போரைத் தொடங்கினார். வேங்கி நாட்டிற்கும் எமக்கும் உள்ள உறவுக்கு அடையாளமாகவே எமக்கும் வானமல்லிகாவுக்கும் காந்தர்வ மணம் நடந்தது. அது முதலே யாம் எமது அடுத்த பணிக்கான ஆயத்தங்களை நிறைவேற்றத் தொடங்கிவிட்டோம்... இப்போது எம் பணி நிறைவுற்றது விட்டது. உங்களிடமிருந்து யாம் விடைபெறும் வேளை வந்து விட்டது!" என்று அவர் கூறிக் கொண்டிருந்தபோதே, சக்கரவர்த்தியின் பிரிவுச் செய்தியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத மக்களின் பதட்ட உரைகளும் ஒலிகளும் எழுந்தன.

அச்சமயம் ஞானசிவனார் குறுக்கிட்டு, "அருமைச் செல்வங்களே! சக்கரவர்த்தி பெருமானின் பிரிவைத் தாங்க முடியாது தீங்கள் ஹிப்பதை நாமறிவிோம்... ஆயினும் சில உண்மைகளை நீங்கள் அறிந்தால், இந்தப் பிரிவை நாம் ஏதற்காக வேண்டிய தவிர்க்க முடியாத அவசியம் நமக்கு நேர்த்திருப்பதை உணர்வீர்கள்! அதை நான் விளக்குகிறேன்.

"நமது முந்தைய சக்கரவர்த்திகளான ராஜராஜ சோழ தேவரின் திருக்குமாரர்கள் மிகவும் இளம் பிராயத்தினராக இருந்ததால் ஆட்சியுரிமையைத் தம் சகோதரி தெந்யுடைப் பெருமாட்டியாரான பெரிய பிராட்டியவர்களின் குமாரரான இராசாதிராச சோழரிடம் ஒப்படைத்தார். இந்த முடிவூட்டு விழா திருவலங்குழி விதாயகப் பெருமான் முன்னிலையில் நிகழ்ந்தது. அச்சமயம், முந்தைய சக்கரவர்த்தியிடம் நம் பெரிய பிராட்டியார், "உரிய காலம் வந்ததும் இராசாதிராச முடிவற்ற இளவலான வீரராமேந்திரனை சக்கரவர்த்தியாக்குவதாக" உறுதிமொழி கூறினார். அந்த உறுதிமொழி நிறைவேற்றப்படும் காலம் வந்து விட்டது.

"சக்கரவர்த்தி அவர்களே! உறுதிமொழியை நிறைவேற்ற முன்னிக்கு முன்பே ஆயத்தங்களைத் தொடங்கினார். ஆனால் அவர் அதை நிறைவேற்ற திருக்கிய வர

னயத்தான் பெரிய பிராட்டியாரால் அங்கீகரிக்க முடியாத இல் அவர்கள் இருவருக்குமிடையே கடித்து மூண்டாடு ஏற்பட்டது. பெரிய பிராட்டியாரோ, இளமரசர் வீரராமேந்திரனுக்கு உடனடியாகப் பட்டம் சூட்டி விடுவீனார். ஆனால், அதை சக்கரவர்த்தி விருப்பமில்லாக. காரணம், அப்போது வீரராமேந்திரனின் பரக்கிரமத்தையும் அந்தணையும் மக்களும் மாற்றாரும் அறிந்திருக்கவில்லை.

"சோழ நாட்டின் மணிமுடியைத் தாக்கும் வாய்ப்பைப் பெறுபவர் தன் ஆற்றலை அனைத் தாக்குவதற்குத் தகுதி பெற்றவர் என்று மக்கள் மத்தியில் மெய்ப்பெய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். உரிமையால் மட்டுமல்லாது திறமையாலும் எந்த வேண்டியது ஆட்சிப் பொறுப்பு. அதை ஏற்படும் மக்களின் நலனெண்ணதற்குப் வாத்திரமையாக இல்லாவிட்டால், நாட்டில் அநிருத்தியும் கிளர்ச்சிகளும் சமீபமாக ஏற்படும்.

"வீரராமேந்திரன் உரிமையால் மட்டுமல்லாது, திறமைவாலும் சோழ மணிமுடிக்கு உரிமையே என்பதை உரையே மெய்ப்பித்த பின் அவரிடம் பட்டத்தை வழிப்பதற்காகவே, அவரை முன்னர் இளவரசராக அறிவிப்பதற்காய்த்—படைத்தளபதிப் பொறுப்பை மாற்றிக் கொடுக்க அளித்து, அவருடைய ஆற்றலை உலகமேச் செய்யும் வாய்ப்பை உருவாக்கினார். இன்று நம் இளவரசரின் ஆற்றலை இம் மாபெரும் மக்கள் மன்றம் அறிந்து, அவர் பெரித் தன் அன்பைப் பொழிந்து அவரைத் தம் சக்கரவர்த்தியாக எதற்குக் கொள்ளத் தயாராக இருப்பதற்கு, இங்கு அவர் நாமன்கேட்டதும் எழுந்த வாழ்த்துகளினே என்று—இத்தத் தருணத்துக்காகவே, தம்மத்தின் கையின்க இத்தாட்டைப் பரிபாலனம் செய்து வந்த நம் மாமன்வர் எதற்குத்தார். அது அவர் உலகை கொண்டு பூரிக்ரும் அளவு நிறைவேதி விட்டது.

"நம் இளவரசர் வீரராமேந்திரன் தம் ஆற்றலை மெய்ப்பிப்பார் என்பதில் சக்கரவர்த்தி அவர்களுக்கு எவ்வித

தூய்மும் இல்லாவிடையன்றாலும், மீத இனங்கன்றான சோர்-
குலக்கொழுந்தயுக்கும் பனகலர்களாலோ, ஐந்தர்களாலோ
எவ்வித அபத்தும் நிகழ்ந்துவிட்டதுமே என்பதற்காக,
அவர் தாமே நேரிடையாக பல மாற்றுருக்களில் அவருக்குத்
துணையாக இருந்தார். ஆம்! அவருக்கு மெய்க்காவலாக
வேலைக்காரரப்படை வீரனாகவும்—பின்னர் போரில் துணை
யாகவும் இருந்த வல்லபேந்திரன் வேறு யாருமில்லை; நம்
சக்கரவர்த்தி அவர்களே! நம் புரட்டைத வரவேற்பு விழாவிற்கு
இளவரசர் வந்தபோது அவரைப் பாதுகாப்பாக சிறைவைத்த
வீரனாகவும், இளவரசரின் அன்புக்கீறிய நாயகியான
மாநக்கியை, எதிரிகளின் கையில் சிக்காதவாறு நம் குதிரை
யில் ஏற்றி அழைத்துவந்து என்னிடம் ஒப்படைத்துக் காத்த
வீரனாகவும்—தம்படி எத்தனை எத்தனையோ உருவங்கள்
பூண்டு அவர் செயலாற்றினார்... சுழப் போர் நடக்கும்
போதும், கவர் அவ்வப்போது வேண்டி நாட்டில் வல்லபேந்
திரன் உருவிலேயே நம் இளவரசரின் கட்டளைக்குப்
பணிந்து, அவரைக் காத்து நின்றார்...

“இப்பொழுது இந்த வளமார் சோழ மண்டலத்துக்குத்
தாம் வந்த வேண்டிய உடனடிக்களையிலேயே ஆற்றிவிட்டு,
நம் பிரதமர்களைப்போல உரிமையான வீரரோடுந்திர
னிடம் அப்படைத்தலிட்டுத் தம் புதிய உடனடிவை ஏற்கத்
திரையுமே கொண்டுவிட்டார்—அதாவது பெருகும் நம் நன்றிக்
கண்ணோடிக் கவருடைய திருப்பாதங்களை அறிவேனென்று
அவருக்கு விடை கொடுத்த வேண்டியவர்களாய் நாம் நினை
கிறோம்.” என்று கூறும்போது, திடீரென்று தாம்
சுன்னரின் மேலியும் குறுக்கியது. குரல் கம்ம கைகளில் தி
செய்கிற பெருகியது.

பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற பெரும் புயலின் சிக்கல்களைப்
போல் மக்கள் குழந்தையது, “மக்கள் சக்கரவர்த்தியைப்
பிரிய மாட்டோம், அவர் எங்கென்றிருப்பார். இங்கேதான்
அவர் இருந்தால் வேண்டும்!” என்று குரலெழுப்பினர்.

இந்த ஆவேச அன்புப் பெருக்கத்தைக் கண்டு கண்டக்
சிவந்து கலங்க சக்கரவர்த்தி இராமநாதர சோழர், “என்
உயிரிலும் உணர்விலும் கலந்த சோழர் குடிச் செல்வர்களே!
உங்களை விட்டுப் பிரியும் திறன் எமக்கும் இல்லை. உங்கத்
தாலும் உணர்வுகளாலும் உங்களுடையே திருப்பேன்—
ஆனால் கடமை என்னை அறியுக்கிறது

“எனினும் என் அரிய பிரச்சனை முன்னத என் திவ்ய
வாக என் கைத்துடன் வீரரோடுத்தொகுத்து அளித்த இப்பே
உங்களிடமே விட்டுச் செல்கிறேன். அப்போதுதான் என்
சகோதரியான கலையரசி மாநக்கி!” என்றவாறு உயர்ந்த
பெரியபிராட்டியின் அகலாப்பிக் அடக்கிப் பதனடிக்க
நின்று கொண்டிருந்த மாநக்கியின் செங்குத்தானப் பந்தி
சைப முன்னர் அறிமுகப்படுத்தினார்.

விபப்பாகி கட்டுண்டு நின்று நாமவந்தம்.

“என்ன—? மாநக்கி தங்கச் சகோதரியா?” என்று
இளிய உணர்வுக்கிளர்ச்சியுடன் கேட்டால் வீரரோடுத்தொகுத்தார்.

“சுமாம்; அதனால்தான் முன்னமேயே உங்கப்பிடுக்கு
இவளை எம் பொறுப்புக்கு ஏற்ற—அவள் போகிக் கைக்கே
முதல் உரிமை உண்டு என என் சகோதர உருவை நினை
நாட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம்!” என்று இவ்வாறுதான்
கறிய சக்கரவர்த்தி, விவந்து மார்த்திருத்த விடுக்கடைத்
தம்மையே நோக்கிக்கொண்டிருந்த மாநக்கியை அன்பு
கனிய நோக்கி, “என் அருமைச் சகோதரி, உனக்கு எம் வீத
எவ்வளவு அத்திரம் ஏற்பட்டிருந்தது என்பதை அறிவோம்!
ஒருமுறை உங்கிடம் ‘காதலியோடு’ நந்த அந்திதான்
உமக்கும் எமக்கும் உரிமை உண்டு” என்று தாம் கூறினது
உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? அதை இன்று இச்சமயத்தில் சக்
அவ்வளவாயின் அனுமதியுடன் வெளிப்படுத்த—உன்
விறப்பைப் பற்றிய ஒரு மரத்தை விளக்கக் கூட உயர்ப்புத்
ளோம்—! நாம் குறிப்பிட்ட காதல் நெஞ்சம் எம் கந்தை

வாசின் இதயமே” என்ற சக்கரவர்த்தி மக்கள் மன்றத்தை நோக்கி—

“மாதங்கி என்னும் இம்மலர்க்கொடியான் எம் குலத் துதித்த மாணிக்கம். எம் தந்தை கீர்த்திவரமுக்கும் காமரதி வல்லியில் கலைமாமணியாய்த் திகழ்ந்த ஒரு மாதாசிக்கும் காந்தர்வ முறையில் ஏற்பட்ட திருமண உறவால் பிறந்தவனே மாதங்கி... யாமும் எம் அன்னையாரும் எம் தாய்மாமனான சாதுராஜேசுமேதவருடன் அரண்மனையில் வாழ்ந்தாலும்— எம் தந்தை தமக்கொள தும் வான் வலிவால் பெற்ற நாட்டிலேயே எங்கள் அவைவரையும் வாழச்செய்ய விரும்பினார். ஆதனாலேயே மாதங்கியையும்—அவருடைய அன்னையையும் அரண்மனைக்கு அழைத்து வராமல் காமரதிவல்லியிலேயே வாழச் செய்தார். அந்த சுதந்திர வேட்கையால் தான் அவர் வடபுலமும் சென்றார். இப்போது வேங்கியை வசப்படுத்தி எமக்களிக்கவும் முயன்றார். அவர் செல்லும் போது மாதங்கியையும் என்னையும் காக்கும் பொறுப்பை எம் அன்னையாரிடம் ஒப்படைத்துச் சென்றார். ஆனால் மாதங்கியின் அன்னையோ கணவரைப் பிரிந்த ஏக்கத்தில் இறந்தார். தாயற்ற மாதங்கி எம் தந்தையின் விருப்பத்துக்கு இணங்க— காமரதிவல்லியிலேயே எம் அன்னையின் மறைமுகக் கண்காணிப்பில் இருந்தாள்.

“இத்தினையில் தான் ஒருநாள் அவளுடைய குலப் பிறப்பு அழிபாத விராமத்து மக்கள் அவளை ஆலயத்தின் நடனமாடப் பணிக்க, அதை விராஜேந்திரன் தடுத்துக் காத்து அவள் மனத்தில் அழிபா அன்பையும் தோற்றுவித்தார். அந்த திகழ்ச்சி பற்றி அறிந்து அதைத் தடுக்க யாம் அவ்விடம் வந்தபோதுதான் விராஜேந்திரனின் ஆற்றலையும் அவருக்கும் எம் தங்கைக்கும் அன்பு மலரத் தொடங்கியதையும் அறிய முடிந்தது.

“இன்று அந்த அன்பு இவ்விய இதயமார்ந்த உறவாக மலர்ந்திருக்கிறது. அதை திருமணம் மூலம் பெருமைப்படுத்த

விருப்பு கிறோம்! எனவே, எம் சகோதரியை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு விராஜேந்திரனிடம் மட்டுமல்லாது, அவள் சிபரில் எம் சகோதரிக்கு முந்திய அன்புரிமை கொண்டு, வரும் வரல்காலப் பட்டத்து ராணி என எம் அன்னையாராலேயே நியமித்து வளர்க்கப்பட்டவளுமாகிய எம் உட்குடிகுமார் சகோதரி கொடும்பாண்டி கேளாச் செங்கி புலனமாதேவியையும் சேர்த்துக் கொள்வோம். புலனமாதேவியின் சகோதரர் பெற்றால், எம் கைத்துவருக்கு முடிசூட்டு விழா திகழும் மூல் புலனமாதேவ்—மாதங்கி இருவரையும் மாணம் முடித்துக் கண்ணாறுக் காத்தும் வாழ்பவை உறம் பெறுவோம்” என்றார்.

மறுகணம் மாதங்கியை நெருங்கி அன்புறத் தருவிய புலனமாதேவி, “சக்கரவர்த்தி பெருமானே, மாதங்கி தமக்கள் சகோதரி மட்டுமல்ல; என் சகோதரியுமாவாள். இவ் தாய்கள் இருவரல்ல. உணர்வால் ஒருவர்!” என்றாள்.

அக்கணம் அந்த மாதங்கியைச் சிவக்க மலர்ந்த விழிகளில் பணிந்துவி் அரும்பி நின்றது.

அச்சமயம்—

“சக்கரவர்த்தி பெருமானே, உங்கள் தங்கள் சகோதரியை இம்மக்கள் மன்றத்தில் ஆற்றுகப்படுத்தி மகிழ்த்தீர்கள். நான் என் சகோதரனைக் கணமடியாது கலங்கி நிற்பதை அறியீரே!” என்றாள் விராஜேந்திரன் கசிந்துருளும் குரலில்.

சக்கரவர்த்தி மறுமொழி கூறும்முன்—

“சகோதர, நீ என் கலங்குகிறாய்? உன் சகோதரன் உன் அருவினையே இழக்கிறேன். உன் பெருமைகளை மக்களிடம் தின்று வேட்டு மகிழ்வதற்காகவே இக்கிரக கிறேன்!” என்ற தூங்கேட்டு அத்தினையில் அவனையும் நோக்கினார்.

மக்களோடு இருவராய் மலர்ந்த முகத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தார் காளிமாகண்டர்!

அவருகே பாய்ந்தோடிச் சென்று அவரை அணைத்துக் கண்ணீர் பெருக்கிய வீரரஜேந்திரன், “சகோதர! தாங்கள் அவங்கரிக்க வேண்டிய இடம் இதுவல்ல... வாருங்கள் சபா மண்டபத்துக்கு!” என்றான்.

“செல்வமே, நான் துறவி. இந்த மணிமுடி, கொஞ் மண்டபம் அனைத்தும் கடந்த காளிமாதேவியின் அருள் சாய்ரஜ்யத்தில் தித்தியக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பவன். அரண்மனையும்—அரசபோகமும் எனக்கு ஒவ்வாதவை. என் மனம் அவற்றில் ஈடுபடவில்லை... இச்சபையைப் பொறுத்த அளவில் உன்னை அந்த மன்றத்தின் உயர்வான பீடத்தில் அமரச் செய்து, கீழே நின்று அந்தப் பெருமையைச் சுன்வப்பதே எனக்கு ஆனந்தம். ஆம், சகோதர! கோபுரத்தின் அழகை கீழே நின்றுதான் ரசித்து மகிழவேண்டும். உன் கோபுரமையை மேன்மையை மக்களோடு நின்று பார்த்து மகிழ்வதிலேயே பேருவகை கொள் வான் இந்தத் துறவி!” என்று காளிமாகண்டர் கண்ணீர் மல்க.

சகோதரர்கள் இருவரும் பாசத்தால் கட்டுண்டு பரவச முற்றிருந்த அந்தக் கணத்தில்—திடீரென்று அருகே ‘அவனைத் தடுங்கள்!’ என்ற பரபரப்பான குரலும், சலசலப்பும் எழுந்தது.

அப்போதுதான், சீரிய முகத்துடன் கத்தியை ஓங்கிய வாறு பாய முனைந்த சந்திரசேனாவைக் கண்டார்கள்.

மின்வெட்டுப் பொழுதுக்குள் அவனுடைய கரத்தைப் பற்றி அவனைக் கட்டுப்படுத்திய காளிமாகண்டர், அவன்மீது பாய முனைந்த மற்றவர்களைத் தடுத்து, “யாரும் அவ

னைத் துன்புறுத்தாதீர்கள். தன் தந்தையின் மரணத்துக்குப் பழிவாங்க இங்கு வந்த ஓர் அனுதாபத்துக்குரிய அபலை. குழறும் அவள் பழியுணர்வை இதகாரும் காளியருளால் அடக்கிக் கண்காணித்து வந்திருக்கிறேன். ஒரு முறை இவளை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்த என் துறவு நெறியைக்கூட மீறி ஆயுதம் ஏந்த வேண்டியதாகி விட்டது... இப்போதும் அவளை அமைதிப்படுத்திப் பத்திரமாக அவனுடைய ஈழ நாட்டில் கொண்டு சேர்க்கவே முயல வேண்டும்!”

அதுகேட்டு, “காளிமாகண்டரே... உம் எண்ணம் திறை வேறாது! நான் இந்தச் சோழ நாட்டை விட்டுச் செல்ல மாட்டேன். பெண்களுக்கு அவர்கள் நாயகன் வாழ்விடமே சொந்தம். இந்தச் சோழ நாடு என் நாயகன் வாழும் திரு நாடு!” என்று உரத்த குரலில் ஆவேசமாய்க் கூறினான் சந்திரசேனா.

“உன் நாயகனா! யார்...?” என்று கேட்டார் காளிமாகண்டர்.

“உங்கள் சகோதரரான வீரரஜேந்திரன்தான்! எப்போது அவருடைய வீரமுகத்தைக் கண்டேனோ அக்கணத்திலிருந்தே என் நெஞ்சத்தில் வீரஜோதியாய் சுடர் விட்டு ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கிறது, அவர் மீது நான் கொண்ட ஆன்பு! அவரே என் நெஞ்சத்தில் பதிந்த நாயகன்! அது நாடு—பகை—இனம் அனைத்தையும் கடந்த அமரஜோதியான உறவு! கடமையில் தோற்றாலும் காதலில் நான் தோற்கமாட்டேன்! என் நாயகனை நான் அடைய முடியா விட்டாலும், அவர் மற்ற ஒரு பெண்களுக்கு நாயகனாக இருப்பதைக் கண்ணாறக் கண்டு சகித்துக் கொண்டிருக்கும் அளவு நான் பேதை அல்ல!” என்று ஆவேசம் முற்றிய குரலில் கூறியவாறு காளிமாகண்டரின் பிடியிலிருந்து உக்கிர வெறியுடன் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு, தன் கையிலிருந்த கத்தியைத் தன் மார்பிலே குத்திக் கொண்டான்.

மறுகணம், உதிரம் தோய்ந்த அவருடைய எழில் மேனி அர்ச்சனை மலரைப்போல் அருகிலிருந்த வீரரஜேந்திரனின் பாதங்களில் வீழ்ந்தது!

சோழர் மாமன்றம் புல்லரிக்க மெய்சிவிர்த்து நின்றது.

47. குலோத்துங்கன் மணிமுடி ஏற்றான்!

திருவலஞ்சுழி திருநகரில் காவிரித் திருநாடே திரண்டு மங்கலங்கள் சூழ கூடி நிற்க—

திருப்பாற்கடல் திரண்டு சுடர் வீசுவதைப் போல் வெண்மை ஒளி மின்ன சுவேத விநாயகப் பெருமான் அருட் புன்னகை சிந்த, தம் சந்நிதியில் நிகழும் குலோத்துங்க மன்னனின் திருமுடி சூட்டும் திருவிழாவுக்கு ஆசி வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

ஆம்; மாவீரனும் சோழ இளவரசனுமான வீரரஜேந்திரனே கோப்பரகேசரி குலோத்துங்க சோழன் (மூன்றாம்) என்னும் பட்டத்துத் திருநாமம் ஏற்ற—புவனமாதேவி மாதங்கி என்னும் தம் இரு தேவயர் சமேதனாக அவை யடங்கி நிற்க—

சத்தியசீலத்துடன் தர்மநெறி காத்துச் சிறந்த சக்கரவர்த்தி இராசாதிராச சோழன் தாம் ஏற்றிருந்த மணிமுடியை எடுத்து அளித்ததும்—

ஞானசிவனார் மங்கள வாழ்த்துக்களுடனும்—மாதரசி பெரிய பிராட்டியாரின் கனிந்த ஆசிகளுடனும் சோழ மணி முடியை வீரரஜேந்திரன் என்னும் குலோத்துங்க சோழ னுக்குச் சூட்டினார்.

மங்கல வாழ்த்தொலித்து மகிழ்ந்தனர் போன்னிவன் நாட்டு மக்கள்...

‘புயல் பெருக வளம் பெருகப் பெய்யாத நான்மறையின் செயல் வாய்ப்பத் திருமகளும் ஜெயமகளும் சிறந்து வாழ’

—எனத் தொடங்கி,

‘மெய்ம்மலர்ந்த வீரம் கொடியுடன் தியாகக் கொடி எடுத்துச் செம்பொன் வீரசிங்காதனத்துப் புவனமுழுதுடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோப்பரகேசரிவன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு!’

—என்று மெய்க்கீர்த்திகள் முழங்க...

வீரரஜேந்திரன் சோழச் சக்கரவர்த்தி குலோத்துங்க சோழனாக மணி முடி ஏற்றான்.

முடிசூட்டு விழா நிறைவுற்ற பின்—

புதிய சக்கரவர்த்தி குலோத்துங்கனை அன்புடன் தழுவி ஆசி வழங்கி, பின் தமக்காகக் காத்திருக்கும் வேங்கி நாட்டுக்குப் புறப்பட்டார் இராசாதிராச சோழன்.

“மைத்துனரே! எம் அன்னையாருடனும் துணைவியா ருடனும் புறப்படுகிறோம்... விடை தருவீர்!” என்று கனிந்த பாசம் பொங்க நெகிழ்ந்த ஞாலில் கூறினார் இராசாதிராச சோழன்.

கண்ணீர் மல்க அவருடைய கரங்களைப் பற்றி நின்ற குலோத்துங்க மாமன்னனாம் வீரரஜேந்திரன், “பிரபு, தங்கள் பிரிவையே தாங்க முடியாது தவிக்கும் சோழ

மண்டலத்திலிருந்து இந் நாட்டின் அருள் ஜோதியான ராஜ மாதாவையும் அழைத்துச் சென்று, இந் நாட்டை அநாதையாக்கத் திருவுளம் கொண்டார்களா?" என்று கேட்டான்.

அச்சமயம் அவனருகே வந்து ஆதரத்துடன் அணைத்துக்கொண்ட ராஜமாதா, "செல்வா, என் பணிகள் நிறைவுற்று விட்டன... என் சகோதரருக்கு நான் அளித்த வாக்குதியை நானும்—என்னிலும் மேலாக என் குமாரனும் நிறைவேற்றி விட்டோம். இனி என் கணவர் இருப்பிடம் சென்று அவருக்குப் பாதபூஜை செய்வதுதானே என் கடமை...? எனவே மறுக்காது விடை கொடு!" என்றார்.

"தேவி! தாங்கள் சாமான்யப் பெண்களைப் போல் பேசுவது என்ன முறைமை...? சாம்ராஜ்யங்களில் பல தர்மங்கள் முறைபிறழ்வதற்கு 'அந்தப்புரப் பெண்களே' காரணமாக இருப்பார்கள் என்ற குறை பரவலாக இருந்ததை மாற்றி, 'அந்தப்புரத்தை ஓர் அறநெறிக் கோட்டமாக' மாற்றிய மாதரசி தாங்கள். தர்மநெறியை நிலைநாட்ட, பெற்ற குமாரனையே பகைத்து சத்திய ஒளி பரப்பின நீங்கள் இன்னொரு தர்மத்தையும் புறக்கணிக்கலாமா?" என்று கேட்டான் வீரராஜேந்திரன்.

"என்ன மகனே?"

"எனக்கு முடி சூட்டுவதாக மட்டும் தாங்கள் உறுதி மொழி அளிக்கவில்லை... என்றும் எங்களுக்குக் காவலாக இருப்பதாகவும் எம் தந்தையிடம் வாக்களித்தீர்கள்... அவ்வாக்கைப் பரிபாலனம் செய்யாது தாங்கள் செல்வது எப்படிப் பொருந்தும்...? தியாக சீலரான எம் மைத்துனருக்கும் இது ஏற்காத செயல்! நாங்கள் தந்தையும்—தாயும் இல்லாதிருக்கும்போது, அவர் மட்டும் தந்தையோடு தாயோடும் வாழ்வது எத்துணை நியாயம்? ராஜமாதாவைப் பிரிந்து வாழும் சக்தி எங்களுக்கோ இத் திரு நாட்டிற்கோ இல்லை." என ராஜமாதாவைப் பணிந்தான் வீரராஜேந்திரன்.

கண்ணீர் மல்க அவன் இனத்தோர்களைப் பற்றி அவனைத்தார் சக்கரவர்த்தி இராசாதிராச சோழன்.

அன்று தந்தையின் வாக்கைப் பரிபாலனம் செய்ய தம்மீயருக்கு நாட்டையும் அளித்த—தாயையும் பிரிந்து தம் துணைவிபான சீதாராட்டிபாருடன் வனவாசம் சென்றார் இராமர்.

இன்று... தர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்ய குலோத்துங்க சோழனுக்குப் பட்டத்தை அளித்துவிட்டு—தம் தாயையும் பிரிந்து, அதோ தன் திருவடி நிழலாய்த் தொடரும் பட்டத்து நாயகி உலக மாதேவியுடன் தியாகவாசம் செய்யப் புறப்படுகிறார் இராசாதிராசன்.

தாயைப் பிரிந்து கன்றாய்—தன்மை வாடிய பயிர்களாய் சோழர் திருநாடு கண்ணீர் சிந்தி விடையளிக்கிறது.

அந்தக் கண்ணீர் வெள்ளத்தில் தர்மமும்—சத்தியமும் ஜோதிமயமாய் மின்னிப் பொலிகின்றன!

அந்தப்புரம் நிறைவு பெற்றது

பின்னுரை

சீர்த்திரம் முடியவதில்லை.

அதில் அவ்வப்போது நாம் சந்திக்கும் தீரச் சாகசங்களும் —தியாக தர்மங்களும் தான் சரித்திரத்தை மேன்மைப் படுத்துகின்றன.

இந்த வரலாறு, (இரண்டாம் இராசாதிராச சோழன்—அவனுடைய) அன்னை நெறியுடைப் பெருமாட்டி இருவரின் சத்திய பரிபாலனத்தாலும் பொன்னொளி கண்டு மின்னுகிறது.

அத்தகு தர்மங்களே இந்தத் தமிழ்த் திருநாட்டை செம்மைப் படுத்தி நின்ற பண்பாட்டு உரங்கள்!

* * *

வீர இளவலான வீரராஜேந்திரன் மூன்றாம் குலோத்துங்கங்கனாக ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற பின் நிகழ்ந்த சில முக்கிய நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிடுவது இவ்வரலாற்றுத் தொடர்புடையதாகும் எனக் கருதுகிறேன்.

குலோத்துங்கன் தாம் இரு தேவியருடனும் நாற்பது ஆண்டுகள் சோழநாட்டை ஆண்டவன். தன் ஆட்சிக்காயித்தில்—குலசேகர பாண்டியனின் குமாரனான லிக்கிரம பாண்டியனுக்குத் தான் வாக்களித்ததைப் போல்—அந்த இளவலையே மீண்டும் பாண்டிய அரசனாக்கி உதவவேண்டிய குழ்நிலையும் ஏற்பட்டது.